NGENÆ

FLYGTNINGENÆVNET

Formandskabet

26. beretning 2017

17

FLYGTNINGENÆVNET

Formandskabet

26. beretning 2017

Flygtningenævnet
Formandskabet, 26. beretning 2017
Udgivet af Flygtningenævnet juli 2018

Omslag og design:
Rosendahls a/s

Repro og tryk:
Rosendahls a/s

Trykt udgave:
ISBN nr. 978-87-91763-27-4
EAN 9788791763274

Elektronisk udgave:
ISBN nr. 978-87-91763-28-1
EAN 9788791763281

Pris: 200 kr.
Oplag: 700

Publikationen kan bestilles på
www.rosendahlsboghandel.dk

Publikationen er endvidere tilgængelig på
internettet på Flygtningenævnets hjemmeside
(www.fln.dk)

København 2018

Forord

ved formanden

Flygtningenævnets formandskab afgiver hermed sin 26. beretning om nævnets virksomhed. Beretningen dækker kalenderåret 2017 og indeholder blandt andet en redegørelse for asylpraksis, en redegørelse for grundlaget for og behandlingen af asylsager samt en redegørelse for nævnets virksomhed i øvrigt.

Beretningen indeholder i år som noget nyt og som supplement til statistikoplysningerne en nærmere beskrivelse af de overordnede tendenser for de mundtlige nævnssager, som nævnet har behandlet i løbet af beretningsåret, med eksempler på nogle typiske sager. Formålet er herved at give et bedre indtryk af, hvordan nævnets daglige arbejde ser ud. Der henvises nærmere til kapitel 2.

Nævnet modtog særligt i andet halvår af 2016 og de første tre kvartaler af 2017 et meget stort antal sager fra Udlændingestyrelsen. Sagerne vedrørte i vidt omfang personer, der var indrejst i Danmark i 2015 og første halvår af 2016, hvor både Danmark og resten af Europa oplevede et stærkt forhøjet indrejsetal. Nævnet har øget mødefrekvensen, men det har ikke været muligt for nævnet at afgøre sagerne i samme tempo, som de blev modtaget. Antallet af verserende spontansager steg derfor fra 1.331 sager ultimo 2016 til 3.330 i august 2017. Sagstilgangen er herefter faldet væsentligt, så der ultimo 2017 verserede 2.928 spontansager for nævnet. Antallet af verserende sager er i 2018 nedbragt yderligere, således at der medio juni 2018 verserede 1.971 sager. Tilsvarende steg sagsbehandlingstiden henover beretningsåret fra gennemsnitligt 116 dage i slutningen af første kvartal til 245 dage i gennemsnit i fjerde kvartal. Sagsbehandlingstiden forventes primo 2019 nedbragt til et mere normalt niveau. Der henvises i øvrigt til kapitel 10 for nærmere oplysninger om statistik for 2017.

Gennem de senere år er flere sagsområder overført fra Udlændinge- og Integrationsministeriet (og tidligere Justitsministeriet) til Flygtningenævnet og Udlændingenævnet. Denne tendens er fortsat i beretningsåret, hvor klageadgangen i sager, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt afslag på opholdstilladelse til en uledsaget mindreårig asylansøger efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, samt i sager, hvor Udlændingestyrelsen har truffet afgørelse om identitetsfastlæggelse, tilbagerejsetilladelse og laissez-passer vedrørende udlændinge, der har påberåbt sig at være omfattet af eller er meddelt opholds-

tilladelse efter udlændingelovens §§ 7 eller 8 eller § 9 c, stk. 2 eller 3, med virkning fra 1. marts 2017 er overført til Flygtningenævnet.

FN's komitéer har også i 2017 i nogle sager udtalt kritik af Flygtningenævnets afgørelser, mens komitéerne dog i de fleste af de sager, der er afsluttet i beretningsåret, enten ikke har udtalt kritik eller har afvist klagerne over Flygtningenævnets afgørelser som inadmissible. Flere af de sager, hvori FN's Menneskerettighedskomité har udtalt kritik af Flygtningenævnets afgørelser, har ligesom de foregående år vedrørt anvendelsen af Italien som første asylland for familier med børn. Også Torturkomitéen har i lighed med tidligere år i enkelte sager udtalt kritik af, at Flygtningenævnet har afvist at iværksætte en egentlig torturundersøgelse.

Flygtningenævnet er ikke enig med komitéerne i deres syn på de nævnte spørgsmål, hvilket nævnet har redegjort nærmere for både i sidste års beretning og i denne beretning, se nærmere kapitel 9. Flygtningenævnet er meget opmærksom på, om asylansøgere har været udsat for tortur, og har i forlængelse af den dialog med FN's komitéer, som blev indledt med Flygtningenævnets besøg i Genève i foråret 2016, afholdt et seminar vedrørende tortur i april 2017, ligesom jeg har deltaget i Amnesty Internationals danske lægegruppes sommermøde i september 2017.

Som nærmere beskrevet i kapitel 9 genoptager nævnet alle sager, hvor der udtales kritik, ligesom kritikken løbende drøftes i nævnets formandskab og koordinationsudvalg. Kritikken er imidlertid ikke retligt bindende, og nævnet har i en række sager efter en fornyet vurdering, herunder med inddragelse af eventuelle nye oplysninger og de synspunkter, der er anført af komitéen, fastholdt det oprindelige afslag på asyl.

København, juni 2018
Bloch Andersen

Indholdsfortegnelse for 26. beretning 2017

Forord ved formanden 3

Kapitel 1 Flygtningenævnets almindelige forhold 13

1.1 Flygtningenævnets kompetence 13
1.2 Flygtningenævnets uafhængighed 14
1.3 Endelighedsbestemmelsen i udlændingelovens § 56, stk. 8 16
1.4 Flygtningenævnets medlemmer i beretningsperioden 17
1.5 Sekretariatets medarbejdere i beretningsperioden 20
1.6 Formandskabet 22
1.7 Koordinationsudvalget 23
1.8 Flygtningenævnets Sekretariat og Flygtningenævnets og Udlændingenævnets Team 24
1.9 Flygtningenævnets hjemmeside 25
1.10 Gå-hjem-møde og seminar for Flygtningenævnets medlemmer 26

Kapitel 2 Mundtlige nævnssager i 2017 29

2.1 Indledning 29
2.2 Iran 30
2.3 Afghanistan 39
2.4 Personer, som har oplyst at være bidoonere (statsløse) fra Kuwait 46
2.5 Irak 48
2.6 Somalia, nægtelse af forlængelse 51
2.7 Ansøgning om asyl indgivet i Grønland 54

Kapitel 3 Flygtningenævnets deltagelse i internationalt arbejde i 2017 55

3.1 Indledning 55
3.2 EU-asylarbejdsgruppen 55
3.3 Dublin kontaktgruppen (Dublin Contact Committee) 56
3.4 European Asylum Support Office (EASO) 56
3.5 Inter-Governmental Consultations (IGC) 56
3.6 UNHCR's eksekutivkomité (EXCOM) 57

Kapitel 4	Dublinsager	59
4.1	Grundlaget for behandlingen af Dublinsager	59
4.1.1	Udlændingeloven og Dublinforordningen	59
4.1.2	Ansvarsfastlæggelsen	60
4.1.3	Praksis vedrørende Dublinforordningen ved internationale organer	61
4.1.3.1	EU-Domstolen og Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol	61
4.1.3.2	Sager indbragt for andre internationale organer	64
4.2	Sagens behandling	65
4.2.1	Sagsforløb	65
4.2.2	Genoptagelse	67
4.3	Sagsoplysning	68
4.3.1	Generelle baggrundsoplysninger	68
4.3.2	Flygtningenævnets indhentelse af yderligere oplysninger	68
4.4	Eksempler fra nævnets praksis	70
4.4.1	Generelle forhold i modtagerlandet/sårbarhed	70
4.4.2	Familiemæssig tilknytning – Dublinforordningens artikel 9	75
4.4.3	Suverænitetsklausulen og den humanitære klausul – Dublinforordningens artikel 17, stk. 1 og 2	77
Kapitel 5	Grundlaget for og behandlingen af asylsager	79
5.1	Udlændingelovens § 7	79
5.1.1	Statusvalg	79
5.1.1.1	Udlændingelovens § 7, stk. 1 (konventionsstatus)	79
5.1.1.2	Praksis efter udlændingelovens § 7, stk. 1	81
5.1.2.1	Udlændingelovens § 7, stk. 2 (beskyttelsesstatus)	98
5.1.2.2	Praksis efter udlændingelovens § 7, stk. 2	102
5.1.3.1	Udlændingelovens § 7, stk. 3 (midlertidig beskyttelsesstatus)	120
5.1.3.2	Praksis i statusændringssager	123
5.1.4	Betydningen af generelt vanskelige forhold	132
5.1.5	Betydningen af helbredsmæssige forhold	141
5.1.6	Betydningen af tortur	145
5.1.7	Uledsagede mindreårige asylansøgere	145
5.1.8	Statsløse personer og personer med muligt statsborgerskab i flere lande	145
5.1.9	Betydningen af kumulative forhold	153
5.2	Sager, der af Udlændingestyrelsen er forsøgt afgjort i åbenbart grundløs-proceduren	157
5.3	Sagens behandling	163
5.3.1	Advokatbeskikkelse og partsrepræsentanter	163
5.3.2	Mundtlig behandling	165

5.3.3	Skriftlig behandling	170
5.4	Bevisvurderingen	171
5.4.1	Ansøgers forklaring	171
5.4.2	Vidneførsel	189
5.4.3	Generelle baggrundsoplysninger	190
5.4.3.1	Flygtningenævnets baggrundsmaterialesamling	191
5.4.3.2	Opdatering af nævnets baggrundsmateriale	192
5.4.4	Flygtningenævnets indhentelse af yderligere oplysninger	193
5.4.4.1	Høringer	193
5.4.4.2	Ægthedsvurderinger	197
5.4.4.3	Kriminaltekniske erklæringer	201
5.4.4.4	Sprogtest	202
5.4.5	Anerkendelse som flygtning af UNHCR forud for indrejsen i Danmark	204
5.4.6	Reformatio in pejus	208
5.5	Flygtningenævnets afgørelse	209
5.6	Aktindsigt og offentlighed	210
5.7	Udsendelse	211
5.7.1.	Udrejsefrister	214
5.7.2	Betingelser for tvangsmæssig udsendelse	220
5.8	Udeblivelse	224
5.9	Sager afsluttet uden en afgørelse	226
5.9.1	Udeblevne	226
5.9.2	Frafald	226
5.9.3	Hjemvisning	227
5.9.4	Udsættelse	230
5.10	Ad hoc-beskikkelse og substitution af nævnsmedlemmer i konkrete sager	230
5.10.1	Ad hoc-beskikkelse af tidligere nævnsmedlemmer	230
5.10.2	Substitution af tidligere nævnsmedlemmer, der ikke kan ad hoc-beskikkes	231
5.10.2.1	Retsgrundlaget	231
5.10.2.2	Anvendelse af substitution i genoptagelsessager	233
5.10.3	Flygtningenævnets forretningsordens § 8, stk. 4	234
5.11	Tolkning	234
5.12	Hastesager	237
5.13	Prøvelse af Flygtningenævnets afgørelser	238
5.13.1	Genoptagelse	238
5.13.2	Domstolsprøvelse	241
5.13.2.1	Lovgrundlaget	241
5.13.2.2	Domspraksis	243
5.13.3	Folketingets Ombudsmand	243

Kapitel 6	Udvalgte asylretlige problemstillinger	245
6.1	Første asylland	245
6.1.1	Beskyttelse i et andet land	246
6.1.2	Tilknytningsmomenter	258
6.1.3	Betydningen af udsendelseshindringer	260
6.2	Udlændingelovens § 29 b (afvisning af realitetsbehandling af en asylansøgning, når ansøgeren har opnået beskyttelse i et andet Dublin-land)	261
6.2.1	Grundlaget for behandlingen af 29 b-sager	262
6.2.1.1	Udlændingelovens bestemmelser	262
6.2.1.2	Betingelser for at anse et land som første asylland	262
6.2.2	Sagens behandling	263
6.2.2.1	Sagsforløb	263
6.2.2.2	Genoptagelse	265
6.2.2.3	Generelle baggrundsoplysninger	266
6.2.2.4	Flygtningenævnets indhentelse af yderligere oplysninger	266
6.2.2.5	Sager mod Danmark ved internationale organer	268
6.2.3	Eksempler fra nævnets praksis	268
6.2.3.1	Generelle forhold i første asyllandet	268
6.2.3.2	Helbredsmæssige forhold/sårbarhed	270
6.2.3.3	Tilknytning til Danmark	271
6.2.3.4	Spørgsmålet om, hvorvidt opholdstilladelsen er udløbet	271
6.3	Inddragelse og nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse	271
6.4	Inddragelse af opholdstilladelser efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 1 (svig)	298
6.5	Klage over varigheden af en tidsbegrænset opholdstilladelse	299
6.6	Bortfald af opholdstilladelse	301
6.6.1	Klageren udrejst af Danmark som mindreårig	304
6.6.2	Klageren har frivilligt taget ophold i hjemlandet	305
6.6.3	Klageren har opnået beskyttelse i et tredjeland	309
6.6.4	Klageren har under ophold i udlandet deltaget i væbnet konflikt m.v.	309
6.7	Sur place	312
6.7.1	Asylansøgningen er begrundet i ændringer i ansøgerens hjemland	313
6.7.2	Asylansøgningen er begrundet i ansøgerens egne handlinger i det land, hvor der søges asyl	314
6.7.2.1	Politiske eller religiøse aktiviteter	321
6.7.2.2	Seksuelle aktiviteter	337
6.7.2.3	Andre aktiviteter	337
6.8	Dobbeltstraf	339

6.9 Konsekvensstatus 342
6.10 Tortur 347
6.10.1 Internationale forpligtelser 347
6.10.2 Vurdering af den aktuelle risiko 349
6.10.3 Bevisvurderingen 352
6.10.3.1 Iværksættelse af en torturundersøgelse 355
6.10.3.2 Gennemførelse af en torturundersøgelse 363
6.10.3.3 Resultatet af en torturundersøgelse 364
6.11 Køns- og æresrelateret forfølgelse 367
6.11.1 Den asylretlige vurdering af køns- og æresrelaterede overgreb m.v. 367
6.11.2 Praksis vedrørende køns- og æresrelaterede overgreb m.v. 368
6.11.2.1 Kønsmæssigt aspekt inddraget ved vurderingen af forfølgelsesrisikoen 368
6.11.2.2 Ægteskab 370
6.11.2.3 Skilsmisse og samlivsophævelse 371
6.11.2.4 Utroskab og førægteskabelige forhold eller overgreb 371
6.11.2.5 Omskæring og andre overgreb, der ikke har forbindelse til ægteskab, skilsmisse eller utroskab 373
6.11.2.6 Seksuel orientering og kønsidentitet (LGBT) 377
6.12 Menneskehandel 389
6.13 Private konflikter og agents of persecution 391
6.14 Internt flugtalternativ (IFA) 397

Kapitel 7 Betydningen af kriminelle forhold 409

7.1 Betydningen af kriminelle forhold 409
7.2 Refoulementsforbuddet i udlændingelovens § 31 og tålt ophold her i landet 409
7.2.1 Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 411
7.2.2 Flygtningekonventionens artikler 32 og 33 412
7.3 Flygtningekonventionens artikel 1 F (udelukkelsesgrundene), jf. udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3 413
7.4 Anmeldelse og efterforskning af forbrydelser ved Statsadvokaten for Særlig Økonomisk og International Kriminalitet (SØIK) 420
7.4.1 Anmeldelse af sager til SØIK 420
7.4.2 Resultatet af SØIK's efterforskning 420
7.5 Kriminalitet begået i udlandet, jf. udlændingelovens § 10, stk. 2, og § 19, stk. 2, nr. 3 421
7.6 Kriminalitet begået her i landet, jf. udlændingelovens § 10, stk. 3 425
7.7 Udlændingelovens § 49 a 427
7.8 Udlændingelovens § 32 b og § 49 b 439

7.9 Udelukkelse af udlændinge opført på FN's og EU's sanktionslister 441
7.10 Høring af Flygtningenævnet i sager, hvor en udlænding er udvist efter udlændingelovens § 25, nr. 1 447

Kapitel 8 Uledsagede mindreårige asylansøgere 449

8.1 Indledning 449
8.2 Definition 449
8.3 Aldersvurdering 450
8.4 Ledsagevurdering 457
8.5 Modenhedsvurdering 459
8.6 Asylsagens behandling 461
8.7 Bevisvurdering 462
8.8 Udlændingelovens § 9 c, stk. 3 468
8.8.1 Opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 1 469
8.8.2 Opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 2 473

Kapitel 9 Sager indbragt for internationale organer 477

9.1.1 Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol 477
9.1.2 Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols anvendelse af foreløbige foranstaltninger, jf. Domstolens procesreglement regel 39 478
9.2 FN's menneskerettighedsorganer 480
9.3 FN's Torturkomité 483
9.3.1 FN's konvention mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf 483
9.3.2 Opfølgning i forhold til tidligere udtalelser fra FN's Torturkomité i sager mod Danmark 484
9.3.2.1 F.K. mod Danmark, communication no. 743/2016 (Tyrkiet) 484
9.3.2.2 M.B., A.B., D.M.B. og D.B. mod Danmark, communication no. 634/2014 (Rusland) 485
9.3.3 FN's Torturkomités udtalelser i 2017 i sager mod Danmark 485
9.3.3.1 Sager hvor komitéen har udtalt kritik 486
9.3.3.1.1 A.M.D. et al. mod Danmark, communication no. 653/2015 (Rusland) 486
9.3.3.1.2 G.I. mod Danmark, communication no. 625/2014 (Pakistan) 491
9.3.3.2 Sager hvor komitéen ikke har udtalt kritik 493
9.3.3.2.1 S.B.B. mod Danmark, communication no. 602/2014 (Sudan) 493
9.4 FN's Menneskerettighedskomité 494
9.4.1 FN's konvention om borgerlige og politiske rettigheder 494
9.4.2 FN's Menneskerettighedskomités udtalelser i 2017 i sager mod Danmark 495

9.4.2.1	Sager hvor komitéen har udtalt kritik	496
9.4.2.1.1	R.R. mod Danmark, communication no. 2512/2014 (Italien første asylland)	496
9.4.2.1.2	Y.A.A. og F.H.M. mod Danmark, communication no. 2681/2015 (Italien første asylland)	501
9.4.2.1.3	F. og G. mod Danmark, communication no. 2530/2015 (Egypten)	504
9.4.2.1.4	H.S.H. mod Danmark, communication no. 2470/2014 (Italien første asylland)	507
9.4.2.1.5	M.S. mod Danmark, communication no. 2601/2015 (Irak)	509
9.4.2.1.6	O.Y.K.A. mod Danmark, communication no. 2770/2016 (Grækenland, § 29 b)	512
9.4.2.2	Sager hvor komitéen ikke har udtalt kritik	515
9.4.2.2.1	A.P.J. mod Danmark, communication no. 2253/2013 (Iran)	515
9.4.2.2.2	M.A. mod Danmark, communication no. 2240/2013 (Afghanistan)	515
9.4.2.2.3	M.Z.B.M. mod Danmark, communication no. 2593/2015 (Malaysia)	515
9.4.2.2.4	Z.H. mod Danmark, communication no. 2602/2015 (Albanien)	516
9.4.2.2.5	R.I.H. og S.M.D. mod Danmark, communication no. 2640/2015 (Bulgarien, § 29 b)	516
9.4.2.2.6	K.S. og M.S. mod Danmark, communication no. 2594/2015 (Afghanistan)	516
9.4.2.2.7	S.A.H. mod Danmark, communication no. 2419/2014 (Afghanistan)	517
9.4.2.2.8	M.A.S. og L.B.H. mod Danmark, communication no. 2585/2015 (Bulgarien første asylland)	517
9.4.2.2.9	A.S.G.M. mod Danmark, communication no. 2612/2015 (Egypten)	518
9.4.2.2.10	M.P. et al. mod Danmark, communication no. 2643/2015 (Sri Lanka)	518
9.4.2.3	Sager som komitéen har afvist som uantagelige (inadmissible)	519
9.4.2.3.1	D. og E. mod Danmark, communication no. 2293/2013 (Kina)	519
9.4.2.3.2	M.J.K. mod Danmark, communication no. 2338/2014 (Afghanistan)	519
9.4.2.3.3	A.H.S. mod Danmark, communication no. 2473/2014 (Gaza)	519
9.4.2.3.4	S.Z. mod Danmark, communication no. 2625/2015 (Afghanistan)	520
9.5	FN's komité vedrørende afskaffelse af diskrimination imod kvinder	520
9.5.1	FN's konvention om afskaffelse af alle former for diskrimination mod kvinder	520
9.5.2	FN's Kvindekomités udtalelser i 2017 i sager mod Danmark	522
9.5.2.1	Sager hvor komitéen ikke har udtalt kritik	522
9.5.2.1.1	A.M. mod Danmark, communication no. 77/2014 (Somalia)	522
9.5.2.1.2	N.M. mod Danmark, communication no. 78/2014 (Etiopien)	523
9.5.2.1.3	F.F.M. mod Danmark, communication no. 70/2014 (Somalia)	523
9.5.2.2	Sager som komitéen har afvist som uantagelige (inadmissible)	523
9.5.2.2.1	E.W. mod Danmark, communication no. 54/2013 (Kina)	523
9.5.2.2.2	S.J.A. mod Danmark, communication no. 79/2014 (Somalia)	524

9.6	FN's komité om barnets rettigheder	524
9.6.1	FN's konvention vedrørende barnets rettigheder	524
Kapitel 10	**Statistik**	**527**
10.1	Flygtningenævnets afgørelser i 2017	527
10.2	Sagernes behandlingsform	527
10.3	Sager afsluttet uden afgørelse	528
10.4	Nationalitetsfordelingen i afgjorte spontansager	528
10.5	Udfaldet af afgørelser i nye spontansager	529
10.6	Genoptagede spontansager	530
10.7	Omgørelsesprocent – alle spontansager	531
10.8	Sagsbehandlingstider og antal verserende sager for spontansager	531
10.9	Udfaldet af afgørelser i inddragelses- og nægtelse af forlængelsessager, bortfaldssager og udsendelsessager	531
10.10	Dublinsager	532
10.11	Statusændringssager	533
10.12	§ 29 b-sager	533
10.13	Sager vedrørende uledsagede mindreårige asylansøgere	534
10.13.1	Aldersklagesager	534
10.13.2	Opholdstilladelse til uledsagede mindreårige asylansøgere	534
10.13.3	Ledsagesager	534
10.14	Andre sager	534
10.14.1	Klage over varigheden af en tidsbegrænset opholdstilladelse	534
10.14.2	Klage over afslag på tilbagerejsetilladelse	534
10.14.3	Klage over nægtelse af udstedelse af dansk rejsedokument for flygtninge	535
Bilag 1	Uddrag af Flygtningekonventionen af 28. juli 1951 om flygtninges retsstilling. (Udenrigsministeriets bekendtgørelse nr. 55 af 24. november 1954, Lovtidende C)	537
Bilag 2	Uddrag af protokol af 31. januar 1967 vedrørende flygtninges retsstilling	540
Bilag 3	Uddrag af andre særligt relevante konventioner	541
Bilag 4	Uddrag af Bekendtgørelse af udlændingeloven, Lovbekendtgørelse nr. 1117 af 2. oktober 2017	545
Bilag 5	Flygtningenævnets bekendtgørelse nr. 557 af 29. maj 2017 om forretningsorden for Flygtningenævnet	563

Kapitel 1

Flygtningenævnets almindelige forhold

1.1 Flygtningenævnets kompetence

Flygtningenævnet behandler klager over afgørelser truffet af Udlændingestyrelsen i 1. instans, jf. udlændingelovens § 53 a.

Flygtningenævnet træffer afgørelse i følgende type sager:

Afgørelser truffet af Udlændingestyrelsen om afvisning eller overførsel efter reglerne i Dublin III-forordningen (Dublin-sager).

Afgørelser truffet af Udlændingestyrelsen om afvisning af en asylansøgning under henvisning til, at udlændingen allerede har opnået beskyttelse i et andet Dublin-land, jf. udlændingelovens § 29 b.

Afgørelser, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt afslag på ansøgning om opholdstilladelse til en udlænding, der opholder sig her i landet, og som påberåber sig at være omfattet af udlændingelovens § 7 (spontansager).

Afgørelser, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt, at en opholdstilladelse meddelt i medfør af udlændingelovens § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, er bortfaldet efter udlændingelovens § 17, § 17 a eller § 21 b.

Afgørelser, hvor Udlændingestyrelsen har inddraget eller nægtet at forlænge en opholdstilladelse meddelt i medfør af udlændingelovens § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, jf. udlændingelovens §§ 19-20.

Afgørelser om udsendelse efter udlændingelovens § 32 b og § 49 a.

Afgørelser, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt en udlænding opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2, men hvor den pågældende mener sig omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, samt afgørelser, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt en udlænding opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3, men hvor den pågældende mener sig omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2 (statusændringssager).

Afgørelser, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt afslag på dansk rejsedokument for flygtninge eller inddragelse af et sådant dokument.

Afgørelser truffet af Udlændingestyrelsen om varigheden af en tidsbegrænset opholdstilladelse meddelt efter udlændingelovens § 7, stk. 1 og 2, og § 8.

Med virkning fra 1. marts 2017 afgørelser, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt afslag på opholdstilladelse til en uledsaget mindreårig asylansøger efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3.

Med virkning fra 1. marts 2017 afgørelser truffet af Udlændingestyrelsen om identitetsfastlæggelse, tilbagerejsetilladelse og laissez-passer vedrørende udlændinge, der har påberåbt sig at være omfattet af eller er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 eller 8 eller § 9 c, stk. 2 eller 3.

Herudover afgiver Flygtningenævnet udtalelse efter udlændingelovens § 53 c til brug for rettens afgørelse vedrørende en ansøgning om opholdstilladelse fra eller udsendelse af en udlænding efter udlændingelovens § 45 d, stk. 1, nr. 3-5.

1.2 Flygtningenævnets uafhængighed

Flygtningenævnet er et uafhængigt domstolslignende kollegialt organ.

Flygtningenævnet består af en formand, et antal næstformænd og andre medlemmer.

Ved lov nr. 1561 af 13. december 2016 om ændring af udlændingeloven blev Flygtningenævnets sammensætning ændret, således at Dansk Flygtningehjælp og udenrigsministeren ikke længere skulle indstille medlemmer til nævnet.

Ved Flygtningenævnets behandling af en sag medvirker således med virkning fra 1. januar 2017 formanden eller en næstformand, en advokat og et medlem, der gør tjeneste i Udlændinge- og Integrationsministeriets departement, jf. herved udlændingelovens § 53, stk. 6.

Møderne ledes af Flygtningenævnets formand eller af en af næstformændene. Nævnets medlemmer er uafhængige og kan ikke modtage eller søge instruktion fra den beskikkende eller indstillende myndighed eller organisation.

Dette indebærer, at nævnsmedlemmerne er funktionelt uafhængige af den beskikkende eller indstillende myndighed. Medlemmerne bedømmer den enkelte sag i Flygtningenævnet ud fra deres personlige vurdering og faglige indsigt og kan ikke drøfte konkrete

sager med den beskikkende eller indstillende myndighed forud for sagens behandling i nævnet.

Spørgsmål om almindelige retningslinjer for Flygtningenævnets arbejde drøftes i Flygtningenævnets koordinationsudvalg, som også behandler forhold af generel betydning for nævnets arbejde, herunder mulige kriterier og faktiske forhold, der kan indgå i det enkelte nævns afgørelse af bestemte typer af sager, jf. udlændingelovens § 53, stk. 7, og § 17 i Flygtningenævnets bekendtgørelse nr. 557 af 29. maj 2017 om forretningsorden for Flygtningenævnet. Flygtningenævnets medlemmer gøres bekendt med koordinationsudvalgets beslutninger ved tilsendelse af referatet fra udvalgets møder.

Flygtningenævnets medlemmer gøres endvidere løbende bekendt med nævnets afgørelser. Varetagelsen af deres hverv som medlemmer af et kollegialt organ forudsætter således et kendskab til det samlede nævns afgørelser og praksis, ligesom en praksis fastlagt af det kollegiale nævn vedrørende bestemte asylretlige spørgsmål m.v. indgår som en del af retsgrundlaget ved afgørelsen af konkrete sager.

Spørgsmål, som kan have betydning for, hvorvidt en hidtil gældende praksis fortsat skal følges, f.eks. nye baggrundsoplysninger om ændrede forhold i hjemlandet, drøftes i Flygtningenævnets formandskab og koordinationsudvalg og kan eventuelt afgøres ved et antal prøvesager. Udlændingestyrelsen er som underordnet myndighed forpligtet til at følge Flygtningenævnets praksis og orienteres om afholdelsen af sådanne nævn med prøvesager og udfaldet heraf samt om koordinationsudvalgets drøftelser om praksis i øvrigt.

Kompetencen til at beskikke formand, næstformænd og andre nævnsmedlemmer er tillagt Flygtningenævnets formandskab (formand og næstformænd). Nævnet er således selvsupplerende.

Flygtningenævnets formand skal være landsdommer eller højesteretsdommer og næstformændene skal være dommere. Det fremgår af bemærkningerne til § 2 i lov nr. 572 af 18. juni 2012 om ændring af udlændingeloven, at der ved beskikkelse af nye næstformænd som hidtil tilstræbes en ligelig fordeling af henholdsvis byretsdommere og landsdommere. De andre medlemmer skal være advokater eller gøre tjeneste i Udlændinge- og Integrationsministeriets departement. Flygtningenævnets formand vælges af formandskabet.

Ved førstegangsbeskikkelser anmoder formandskabet Domstolsstyrelsen, Advokatrådet og udlændinge- integrationsministeren om at afgive indstilling om forslag til medlemmer, hvorefter medlemmerne beskikkes af formandskabet.

Antallet af nævnsmedlemmer fastsættes under hensyn til antallet af verserende sager og forventet sagstilgang.

Flygtningenævnets medlemmer beskikkes for en periode på 4 år med ret til genbeskikkelse for yderligere 4 år, hvorefter genbeskikkelse ikke kan finde sted. Formanden for Flygtningenævnet kan genbeskikkes for en periode på yderligere 4 år, så formanden kan være medlem af nævnet i en periode på højst 12 år.

Genbeskikkes formanden, fortsætter den pågældende automatisk som formand.

Hvervet som medlem ophører, når medlemmet fratræder efter eget ønske, når medlemmet ikke længere organisatorisk har den tilknytning, som var baggrunden for den oprindelige beskikkelse, eller ved udgangen af den måned, hvor medlemmet fylder 70 år.

Herudover kan medlemmer af Flygtningenævnet kun afsættes ved dom efter samme regler, som gælder for afsættelse af dommere. Den Særlige Klagerets kompetence i forhold til dommere finder således tilsvarende anvendelse på medlemmer af Flygtningenævnet.

Reglerne om Flygtningenævnets sammensætning og uafhængighed samt om beskikkelse af medlemmer og ophør af hvervet som medlem af Flygtningenævnet fremgår af udlændingelovens § 53, stk. 1-5.

Flygtningenævnet fastsætter selv sin forretningsorden, jf. udlændingelovens § 56, stk. 9. Flygtningenævnets forretningsorden fremgår af bekendtgørelse nr. 557 af 29. maj 2017 om forretningsorden for Flygtningenævnet, der er optrykt som bilag 5 til beretningen.

1.3 Endelighedsbestemmelsen i udlændingelovens § 56, stk. 8

Flygtningenævnets afgørelser er endelige, jf. udlændingelovens § 56, stk. 8. Dette indebærer, at nævnets afgørelser ikke kan efterprøves af domstolene. Spørgsmålet om endelighedsbestemmelsens rækkevidde har flere gange været indbragt for domstolene.

Der henvises blandt andet til Højesterets domme af 16. juni 1997 (UfR 1997.1157), 29. april 1999 (UfR 1999.1243), 26. januar 2001 (UfR 2001.861), 28. november 2001 (UfR 2002.406), 29. august 2003 (UfR 2003.2405), 2. december 2003 (UfR 2004.727), 12. januar 2007 (UfR 2007.988/2), og senest 12. juni 2008 (UFR 2008.2177, 2178, 2179 og 2180). Af disse domme fremgår det blandt andet, at domstolsprøvelse af Flygtningenævnets afgørelser er begrænset til en prøvelse af retsspørgsmål, herunder mangler ved afgørelsesgrundlaget, sagsbehandlingsfejl og ulovlig skønsudøvelse.

For en nærmere gennemgang af højesteretsdomme, hvorved der er taget stilling til rækkevidden af endelighedsbestemmelsen i § 56, stk. 8, henvises til afsnit 5.13.2 om domstolsprøvelse.

Der kan endvidere henvises til omtalen i afsnit 9.3.2.1 af Højesterets afgørelse i en kæresag vedrørende spørgsmålet om, hvorvidt et søgsmål anlagt ved Københavns Byret mod Flygtningenævnet om, at sagsøger ikke måtte tvangsudsendes af Danmark, så længe FN's Torturkomité behandlede hans sag, skulle tillægges opsættende virkning.

1.4 Flygtningenævnets medlemmer i beretningsperioden

Som anført ovenfor beskikkes Flygtningenævnets medlemmer for en fireårig periode.

Der er i løbet af 2017 beskikket 8 nye næstformænd, 12 nye medlemmer, der er indstillet af Advokatrådet, og 8 nye medlemmer, der er tjenstgørende i Udlændinge- og Integrationsministeriet.

Flygtningenævnet bestod ved udgangen af 2017 af en formand, 24 næstformænd og 54 øvrige medlemmer.

Formand:
Landsdommer Henrik Bloch Andersen

Næstformænd:
Landsdommer Henrik Bitsch
Dommer Nanna Blach
Landsdommer Astrid Bøgh
Dommer Peder Johs. Christensen
Dommer Helle Dietz
Dommer Helle Fløystrup
Landsdommer Karen Hald
Landsdommer Linda Hangaard
Dommer Betina Juul Heldmann
Dommer Astrid Lohmann Knudsen
Dommer Karsten Tougaard Kristensen
Retspræsident Henrik Linde
Landsdommer Helle Korsgaard Lund-Andersen
Landsdommer Steen Mejer
Dommer Carsten Michelsen
Dommer Lone Molsted
Landsdommer Chris Olesen

Dommer Jørgen Bjerkesmoen Petersen
Landsdommer Alex Puggaard
Dommer Lene Sadolin-Holst
Dommer Jan Strange
Landsdommer Peter Mørk Thomsen
Landsdommer Olaf Tingleff
Landsdommer Ib Hounsgaard Trabjerg

Fratrådte:
Dommer Henrik Lind Jensen
Landsdommer Elisabeth Mejnertz
Dommer Inger Birgitte Mikkelsen

Medlemmer:

Tjenstgørende i Udlændinge- og Integrationsministeriet:
Kvalitets- og driftschef Helle Ankersen
Chefkonsulent Sultana Baig
Fuldmægtig Christian Werring Clem
Fuldmægtig Line Kromand Danielsen (orlov)
Specialkonsulent Julie Krohn Davidsen
Fuldmægtig Eydbjørn Djurhuus (tjenestefri)
Kontorchef Morten Duus
Fuldmægtig Louise Vedel Ellborg
Fuldmægtig Mathilde Smedegaard Gulddahl
Fuldmægtig Sofie Hammer
Fuldmægtig Franz Amdi Hansen (tjenestefri)
Fuldmægtig Nanna Jacobsen (tjenestefri)
Specialkonsulent Brit Gotthard Jensen
Fuldmægtig Astrid Helmart Johansen (udlånt til JM)
Fuldmægtig Niklas Velling Johansen
Fuldmægtig Dejan Keseric
Specialkonsulent Majbrit Kinnberg Larsen
Chefkonsulent Nicolai Holm Larsen
Souschef Lars Lichtenstein
Kontorchef Moya-Louise Lindsay-Poulsen
Fuldmægtig Karina Viskum Lisberg
Fuldmægtig Pernille Thorsteen Madsen
Fuldmægtig Marian Lyng Møller
Fuldmægtig Johan Næser

Fuldmægtig Grith Nørgaard (orlov)
Fuldmægtig Cecilie Brandt Opstrup (orlov)
Fuldmægtig Sarah Lambert Oxbøll
Fuldmægtig Astrid Kløve Albæk Pedersen
Chefkonsulent Tina Pedersen
Fuldmægtig Morten Chjeffer Rasmussen
Fuldmægtig Nanna Grønning Rasmussen
Fuldmægtig Anne Lund Udengaard
Fuldmægtig Christine Jenlev Vestgaard
Fuldmægtig Sara Viskum

Fratrådte:
Fuldmægtig Mai Enø Andersen
Fuldmægtig Judith Glem
Fuldmægtig Lea Harild
Fuldmægtig Henriette Sundgaard Land
Fuldmægtig Line Elena Laustsen
Chefkonsulent Merete Milo
Fuldmægtig Anne Høgenhaven Simony
Souschef Trine Priess Sørensen

Advokater:
Advokat Henriette K. B. Andersen
Advokat Vibeke Haahr Antonsen
Advokat Gitte Holm Bagge
Advokat Jens H. Bech
Advokat Kristine Martin Berg
Advokat Rikke Solberg Bruun
Advokat Thomas Trier Hansen
Advokat Kim Hvam
Advokat Claus Emil Engel Johansen
Advokat Peter Kragh
Advokat Charlotte Krarup
Advokat Kristian Højgaard Madsen
Advokat Hans Mogensen
Advokat Henrik Hasseris Olesen
Advokat Else Præstegaard
Advokat Elise Quaade
Advokat Klaus S. Rasmussen
Advokat Peter Paldan Sørensen

Advokat Peter Trudsø
Advokat Jens Jørgen Viuff

Fratrådte:
Advokat Michael Abel
Advokat Charlotte Cantor
Advokat Ulla Degnegaard
Advokat Hans Kjellund
Advokat Mette Lauritzen
Advokat Helle Lokdam
Advokat Helle Vibeke Paulsen
Advokat Betina Normann Petersen

1.5 Sekretariatets medarbejdere i beretningsperioden

Flygtningenævnets Sekretariat har i 2016 haft ca. 45 medarbejdere ansat. Ved udgangen af 2016 var medarbejderstaben følgende:

Sekretariatschef Stig Torp Henriksen
Chefkonsulent Anne-Lise Ulf Schilling
Chefkonsulent Michael Nørgaard
Chefkonsulent Charlotte Vesth
Specialkonsulent Trine Priess Sørensen

Jurister:
Fuldmægtig Jens Edslev Andersen
Fuldmægtig Fawad Aslam
Fuldmægtig Jakob Halkjær Brams
Fuldmægtig Muhamed Ahmed Demir
Fuldmægtig Louise Merlung Drake
Fuldmægtig Ninna Engelbrecht
Fuldmægtig Christian Hahn
Fuldmægtig Carina Hansen
Fuldmægtig Sanni Hoff Hansen
Fuldmægtig Denise Henriksen
Fuldmægtig Hajro Husic
Fuldmægtig Trine Hvidtfeldt
Fuldmægtig Jasmina Ashanti Walters Hviid
Fuldmægtig Thea Jensen (barselsorlov)
Fuldmægtig Isabella Victoria Hein Krieger
Fuldmægtig Signe Olivia Lading

Fuldmægtig Seham Laghmoch
Fuldmægtig Samina Munir Lanewala
Fuldmægtig Marie Heldgaard Laursen
Fuldmægtig Camilla Madsen
Fuldmægtig Mie Josephine Mahler
Fuldmægtig Matias Means
Fuldmægtig Siv Dørge Mogensen (barselsorlov)
Fuldmægtig Emil Muriset
Fuldmægtig Sabine Skovgård Münzer
Fuldmægtig Lea Rosenlind Nielsen
Fuldmægtig Sofie Louise Høgsberg Nielsen (barselsorlov)
Fuldmægtig Melina Lundgren Nørgaard (barselsorlov)
Fuldmægtig Dalalle Tas Olgun
Fuldmægtig Camilla Olsen
Fuldmægtig Jacqueline Olsen
Fuldmægtig Mads Groth Olsen
Fuldmægtig Tooba Panjsheri
Fuldmægtig Maria Korsgård Thomsen
Fuldmægtig Anne-Katrine Toft-Nielsen (barselsorlov)
Fuldmægtig Stephanie Raaholt
Fuldmægtig Carina Beck Vestergaard
Fuldmægtig Jonas Vilhelmsen
Fuldmægtig Kaja Aasen

Fratrådte:
Fuldmægtig Lejla Ajanovic
Fuldmægtig Ida Buhl Alsgren
Fuldmægtig Stina Thorgaard Bach
Fuldmægtig Cecilie Louise Dyreborg-Kragh
Fuldmægtig Anne-Kirstine Krogh Mathiesen
Fuldmægtig Dogus Mertcan Özcan
Fuldmægtig Allan Dyrlund Parbst

Studenter:
Stud.jur. Anna Høberg Høgenhaug
Stud.jur. Anna Birna Rezakhan Khajeh
Stud.jur. Julie Marie Fegerslev Nierhoff
Stud.jur. Christina Petersen

Fratrådte:

Stud.jur. Carina Hansen
Stud.jur. Kenneth Siljat Jepsen

Kontorfunktionærer:
Kontorfuldmægtig Grethe Almsøe

Flygtningenævnets og Udlændingenævnets team:
Teamleder Stine Lund Thirsgaard
Kontorfuldmægtig Hanne Desler
Kontorfuldmægtig Tina Højlund Nielsen
Overassistent Jette Lyngsø Frank
Overassistent Jeanette Helsted
Overassistent Rasmus Skyt Jensen
Overassistent Morten Tved-Pontoppidan
Overassistent Susi Weichel
Overassistent Helle Lindblad Wikborg-Bastian
Overassistent Therese Møller Vizi
Assistent Hanan Bahraoui
Assistent Line Estrup Bundgaard
Assistent Pernille Lund Frydendal
Stud. Anders Nikolaj Prang
Kontorelev Zahra Nazish Hussain

Fratrådte:
Overassistent Mette Schultz Jørgensen
Assistent Glenn Pöhl Nielsen
Assistent Sofie Cecilie Malmberg Knudsen
Overassistent/betjent Dorthe B. Lorenz
Overassistent/betjent Carsten Christian Vedel
Betjent Per Knutsson

1.6 Formandskabet

Flygtningenævnets formandskab består af formanden og næstformændene.

Det fremgår af Flygtningenævnets forretningsorden, at formanden repræsenterer Flygtningenævnet og på Flygtningenævnets vegne underskriver blandt andet bidrag til besvarelser af spørgsmål fra Folketinget, besvarelser af henvendelser fra mellemstatslige organer m.v. Herudover tilrettelægger formanden med bistand fra sekretariatet nævnets arbejde og fastlægger mødedagene. Endvidere har formanden det overordnede ansvar for visiteringen, det vil sige afgørelsen af, om en sag skal undergives mundtlig eller

skriftlig behandling, eller om sagen skal behandles af formanden eller en af næstformændene alene.

Ad hoc-beskikkelser og substitution af nævnsmedlemmer foretages efter formandens nærmere bestemmelse.

Det er formanden eller en af næstformændene, der leder de enkelte nævnsmøder.

Herudover er nævnets formand tillige formand for nævnets koordinationsudvalg, som beskrives nærmere i afsnit 1.7.

Flygtningenævnets formand vælges som beskrevet i afsnit 1.2 af formandskabet.

Formandskabet beskikker ligeledes Flygtningenævnets medlemmer. Formandskabet drøfter løbende spørgsmål af betydning for arbejdet i Flygtningenævnet. I 2017 afholdt formandskabet seks møder.

Flygtningenævnets formand eller en af næstformændene har endvidere kompetence til at træffe afgørelse alene i visse sager. Det drejer sig om sager, der i Udlændingestyrelsen har været søgt behandlet i åbenbart grundløs-proceduren, jf. udlændingelovens § 53 b, med mindre der er grund til at antage, at nævnet vil ændre Udlændingestyrelsens afgørelse. Kompetencen kan ligeledes udøves i de sager, hvor betingelserne for at opnå asyl åbenbart må anses for at være opfyldt samt i de tilfælde, hvor der er ansøgt om genoptagelse af en afgørelse truffet af Flygtningenævnet, men der ikke er grund til at antage, at nævnet vil ændre sin afgørelse. Endvidere behandles sager om afvisning eller overførsel efter Dublin-forordningen som udgangspunkt af formanden eller en næstformand alene. Det gælder også sager om afvisning af en asylansøgning under henvisning til, at udlændingen allerede har opnået beskyttelse i et andet Dublin-land efter udlændingelovens § 29 b, samt afgørelser om varigheden af en tidsbegrænset opholdstilladelse meddelt efter udlændingelovens § 7, stk. 1 og 2, og § 8. Endelig behandles med virkning fra 1. marts 2017 sager om afslag på opholdstilladelse til en mindreårig asylansøger efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, samt sager om identitetsfastlæggelse, tilbagerejsetilladelse og laissez-passer vedrørende udlændinge, der har påberåbt sig at være omfattet af eller som er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7, 8 eller 9 c, stk. 2 eller 3, som udgangspunkt af formanden eller en næstformand alene. Der kan endvidere henvises til udlændingelovens § 53, stk. 8-12.

1.7 Koordinationsudvalget

Drøftelse af spørgsmål om almindelige retningslinjer for nævnets arbejde m.v. sker i nævnets koordinationsudvalg, jf. udlændingelovens § 53, stk. 7.

Udvalget er sammensat på samme måde som et nævn og har i beretningsåret bestået af Flygtningenævnets formand, landsdommer Henrik Bloch Andersen, indtil den 2. april 2017 kontorchef Morten Duus og med virkning fra den 3. april 2017 kontorchef Moya-Louise Lindsay-Poulsen, samt indtil den 30. september 2017 advokat Helle Lokdam og med virkning fra den 1. oktober 2017 advokat Thomas Trier Hansen.

Koordinationsudvalgets opgaver er nærmere beskrevet i § 17 i Flygtningenævnets forretningsorden og omfatter blandt andet drøftelse af forhold, der kan eller bør indgå i nævnets vurdering af en bestemt type sager, drøftelse af spørgsmål vedrørende berostillelse af sager og efterfølgende viderebehandling samt besvarelser af høringer om ny lovgivning.

Herudover drøfter udvalget blandt andet spørgsmål vedrørende sagsbehandlingstider, udsendelsesforhold og Udlændingestyrelsens indberetninger i medfør af udlændingelovens § 53 b, stk. 3.

Der blev i 2017 afholdt seks møder i Flygtningenævnets koordinationsudvalg.

1.8 Flygtningenævnets Sekretariat og Flygtningenævnets og Udlændingenævnets Team

Udlændinge- og Integrationsministeriet stiller sekretariatsbetjening til rådighed for Flygtningenævnet.

Nævnssekretariatets hovedopgave er at yde en kvalificeret juridisk og praktisk servicering af Flygtningenævnets formandskab, koordinationsudvalget og nævnets øvrige medlemmer i form af hurtig og korrekt sagsbehandling, hurtig og sikker ekspedition af sagerne samt en hensigtsmæssig og effektiv tilrettelæggelse af nævnsmøderne.

Sekretariatet har til opgave at forberede asylsagerne, således at sagerne så vidt muligt kan behandles og afgøres under et og samme nævnsmøde. Sekretariatets opgaver og bemyndigelse fremgår i vidt omfang af forretningsordenen for Flygtningenævnet. Forberedelsen af sagerne indebærer – ud over en kontrol af sagens bilag – blandt andet stillingtagen til, hvorvidt fremmedsprogede bilag og dokumenter skal oversættes, og hvorvidt der bør indhentes akter fra andre asylsager, eksempelvis vedrørende familiemedlemmer til ansøgeren. Endvidere sørger sekretariatet for, at nævnet i forbindelse med sagsbehandlingen er i besiddelse af relevante baggrundsoplysninger. Forud for nævnsmøderne udarbejdes der en sagsfremstilling, der omfatter sagens faktiske oplysninger. Denne sagsfremstilling indgår sammen med ansøgerens forklaring under selve nævnsmødet i den endelige beslutning i sagen.

Flygtningenævnets og Udlændingenævnets Team (FUT) foretager beskikkelse af advokater, berammelse af nævnsmøder samt indkaldelse til nævnsmøderne af ansøger, tolk, advokat, Udlændingestyrelsen og nævnets medlemmer.

Nævnssekretariatet har endvidere til opgave at bistå Flygtningenævnet med løbende ajourføring og offentliggørelse af nævnets baggrundsmateriale og praksis fra internationale organer, undersøgelse af juridiske problemstillinger, udarbejdelse af udkast til høringstemaer, besvarelse af folketingsspørgsmål og henvendelser fra andre myndigheder eller institutioner samt udarbejdelse af udkast til formandskabets beretninger.

Herudover udarbejder sekretariatet udkast til afgørelser i sager, der af Udlændingestyrelsen har været forsøgt behandlet i åbenbart grundløs-proceduren, og som i henhold til udlændingelovens § 53, stk. 8, behandles på skriftligt grundlag.

Sekretariatet bistår videre formandskabet med udfærdigelse af udkast til afgørelser vedrørende spørgsmål om genoptagelse af asylsager og besvarelse af andre henvendelser i konkrete asylsager.

I sager indbragt for internationale organer mod Danmark, hvori der er klaget over afgørelser truffet af Flygtningenævnet, bistår sekretariatet Flygtningenævnet med udarbejdelse af udkast til nævnets bidrag til regeringens processkrift.

Sekretariatet bistår også formandskabet med udfærdigelse af udkast til afgørelser i klagesager om afvisning eller overførsel efter Dublin-forordningen og klagesager om afvisning af en asylansøgning under henvisning til, at udlændingen allerede har opnået beskyttelse i et andet Dublin-land. Hertil kommer med virkning fra 1. marts 2017 bistand til udfærdigelse af udkast til afgørelser i klagesager om opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 3, til uledsagede mindreårige asylansøgere samt i klagesager vedrørende identitetsfastlæggelse, herunder sager vedrørende aldersfastsættelse og ledsagespørgsmål for så vidt angår uledsagede mindreårige asylansøgere.

Endelig er det sekretariatet, der bistår nævnet med udarbejdelse af resuméer af praksis til offentliggørelse på nævnets hjemmeside.

1.9 Flygtningenævnets hjemmeside

Et hovedformål med nævnets hjemmeside er at styrke den eksterne kommunikation og bidrage til den størst mulige åbenhed omkring nævnets arbejde. Hjemmesiden bidrager således til kommunikationen med nævnets faste samarbejdspartnere, f.eks. advokater og tolke. Dette sker ved at gøre informationen om nævnets løbende arbejde lettere til-

gængelig. Et helt centralt element ved hjemmesiden er således at sikre let adgang til nævnets omfattende baggrundsmateriale og praksis.

Præmisserne i alle nævnets afgørelser offentliggøres i anonymiseret form på Flygtningenævnets hjemmeside, dog således at afgørelser, der på grund af deres helt særlige karakter ikke vil kunne anonymiseres meningsfuldt, ikke bliver offentliggjort.

På Flygtningenævnets hjemmeside offentliggøres endvidere statistik over antallet af afgjorte og verserende sager i Flygtningenævnet samt statistik over nævnets sagsbehandlingstider.

Hovedparten af Flygtningenævnets baggrundsmateriale er tilgængeligt via nævnets hjemmeside, og materialet er i løbet af året løbende blevet opdateret. Baggrundsmaterialet omfatter aktuelt og relevant materiale for det enkelte land. Der er for hvert land en bilagsliste med en kort gengivelse af indholdet i de enkelte dokumenter og et link til dokumentet. Det er muligt at søge direkte i indholdet af dokumenterne efter specifikke oplysninger. Det er således enkelt for nævnets medlemmer, de mødende advokater og andre interesserede at fremfinde relevant baggrundsmateriale.

Herudover er der på hjemmesiden direkte links til Flygtningenævnets og Udlændingestyrelsens fire notater om henholdsvis *beskyttelsen af asylansøgere i henhold til FN's flygtningekonvention og Den Europæiske Menneskerettighedskonvention*, om *FN's konvention mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf*, om *FN's konvention om borgerlige og politiske rettigheder* og *om FN's konvention* om afskaffelse af alle former for diskrimination mod kvinder. Der findes på hjemmesiden endvidere links til nyere, relevante domme fra Den Europæiske Menneskeretsdomstol, der endnu ikke måtte være indarbejdet i notatet, samt til domme fra EU-Domstolen.

På Flygtningenævnets hjemmeside er endvidere adgang til EU-Domstolens og Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols afgørelser vedrørende Dublin-forordningen samt oplysninger om forholdene for asylansøgere i udvalgte europæiske lande, hvortil Danmark kan overføre asylansøgere i medfør af Dublin-forordningen.

På hjemmesiden er der tillige adgang til Flygtningenævnets beretninger.

1.10 Gå-hjem-møde og seminar for Flygtningenævnets medlemmer

I marts 2017 afholdt Flygtningenævnet et gå-hjem-møde for Flygtningenævnets medlemmer og medarbejdere i sekretariatet, hvor den danske ambassadør i Iran, Danny Annan, indledte med et oplæg om iranske samfundsforhold generelt og om arbejdet

som ambassadør i Iran. Herudover besvarede ambassadøren spørgsmål om forholdene i Iran.

I april 2017 afholdt Flygtningenævnet et seminar vedrørende tortur. Seminaret, der var målrettet Flygtningenævnets medlemmer og medarbejdere i sekretariatet, omhandlede iværksættelse af torturundersøgelse af asylansøgere, gennemførelse af den konkrete undersøgelse samt anvendelsen af torturundersøgelser som led i nævnets bevisvurdering. Til seminaret blev der holdt oplæg af repræsentanter fra DIGNITY om identificering af torturofre, opmærksomhedspunkter, spørgeteknik, hukommelsesproblemer o. lign., samt oplæg af en repræsentant fra Retsmedicinsk Institut om den faktiske udførelse af en lægelig torturundersøgelse, objektive fund, personens forklaringer m.v.

Kapitel 2

Mundtlige nævnssager i 2017

2.1 Indledning

Beretningen indeholder som sædvanligt en redegørelse for grundlaget for og nævnets behandling af de forskellige sagstyper illustreret med eksempler fra nævnets praksis i beretningsåret (kapitlerne 4-8). Det er imidlertid ikke muligt ud fra de illustrerende praksiseksempler at udlede, om et sagsområde har fyldt meget eller lidt i nævnets samlede opgavevaretagelse henover året.

I dette kapitel beskrives derfor de overordnede tendenser i forhold til sammensætningen af de mundtlige nævnssager, som nævnet har behandlet i beretningsåret, og der gives nogle eksempler på sådanne sager.

Endvidere omtales Flygtningenævnets behandling af en sag, hvor ansøgningen om asyl var indgivet i Grønland afsnit (2.7).

Flygtningenævnet modtog i 2016 og 2017 henholdsvis 2.537 og 4.287 spontane asylsager, hvilket var væsentligt flere end de foregående år. En stor del af de ansøgere, som sagerne vedrørte, var indrejst i Danmark i 2015 og var blevet meddelt afslag på deres ansøgning om asyl i Udlændingestyrelsen i andet halvår af 2016 og i løbet af 2017. Flygtningenævnet afsluttede i løbet 2017 2.679 sager mod 1.656 sager i 2016.

Et stort antal af de spontane asylsager, som Flygtningenævnet har behandlet på mundtligt nævn i beretningsåret, har vedrørt enlige unge mænd samt familier fra Kermanshah-provinsen i Iran (afsnit 2.2). Nævnet har endvidere behandlet et stort antal sager vedrørende enlige unge mænd fra Afghanistan (afsnit 2.3) og har behandlet de første sager i et større sagskompleks vedrørende personer, der som asylmotiv har henvist til, at de er bidoonere (statsløse) fra Kuwait (afsnit 2.4). For så vidt angår Irak har nævnet i andet halvår af 2017 genoptaget behandlingen af sager vedrørende irakiske statsborgere fra Mosul og andre områder, som tidligere var under ISIL's kontrol (afsnit 2.5).

Endelig har nævnet i beretningsåret behandlet et større antal klager over Udlændingestyrelsens afgørelser om nægtelse af forlængelse eller inddragelse af opholdstilladelser vedrørende somaliske statsborgere, der tidligere har fået opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, på grund af de generelle forhold i landet (afsnit 2.6).

Der henvises til kapitel 5 for en nærmere beskrivelse af grundlaget for og behandlingen af asylsager generelt, samt til afsnit 6.3 for en beskrivelse af behandlingen af inddragelsessager. I det følgende beskrives således alene nogle typiske sager, som nævnet har behandlet i løbet af 2017, for herved at give et indtryk af nævnets daglige arbejde.

2.2 Iran

Flygtningenævnet har i beretningsåret afsluttet 612 spontane asylsager vedrørende iranske statsborgere (tilladelser, afslag, hjemvisninger og sager afsluttet uden en afgørelse). En stor del af disse sager har vedrørt etniske kurdere fra Kermanshah-provinsen, der som asylmotiver har henvist til, at de ved en tilbagevenden til Iran risikerer forfølgelse som følge af, at de mistænkes for eller har haft forbindelse til partier og organisationer, som kæmper for kurdernes rettigheder, eller som følge af, at de er yarsan af trosretning og/eller er konverteret til kristendommen under opholdet i Danmark, eller til, at de har en konflikt med privatpersoner som følge af et udenomsægteskabeligt forhold. I en stor del af sagerne har Flygtningenævnet tilsidesat ansøgerens forklaring som utroværdig. Som det fremgår af kapitel 10 stadfæstede Flygtningenævnet i beretningsåret 70 % af de nye spontansager vedrørende iranske statsborgere.

Som eksempler på sager vedrørende forbindelse til kurdiske partier kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **februar 2017** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørene en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk kurder og sunni-muslim fra Sarpol-e Zahab, Kermanshah, Iran. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han frygter at blive henrettet eller langvarigt fængslet af de iranske myndigheder, idet han har opbevaret politisk materiale fra KDPI i sin forretning. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at hans to venner […] og […], som han ikke havde haft kontakt med i tre år, da de angiveligt havde opholdt sig i Irak, i [slutningen af] 2014 opsøgte ansøgeren, og spurgte, om han ville hjælpe dem ved at opbevare politisk materiale i sin butik. Dagen efter kom vennerne første gang med politisk materiale. Materialet lå i en låst taske. I løbet af det næste års tid kom vennerne otte-ni gange med politisk materiale, som ansøgeren opbevarede i tasker i sin butik i perioder på omkring 15-30 dage. [I efteråret] 2015 spurgte vennerne, om de måtte komme dagen efter med materiale. Ansøgeren fortalte dem, at han ikke var i butikken den følgende dag, idet han skulle til [en anden by] for at købe varer, men at hans medarbejder, […], ville være i butikken. Vennerne accepterede derfor at overdrage det politiske materiale til [medarbejderen]. Næste dag, den […] 2015, mens ansøgeren var i [den anden by], ringede en person ved navn […] fra naboforretningen og fortalte ansøgeren, at efterretningstjenesten havde været i forretningen og anholdt [ansøgerens medarbejder] samt to andre personer. Kort tid efter ringede ansøgerens bror og fortalte, at

familiens bopæl var blevet ransaget. Herefter flygtede ansøgeren fra Iran. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring om sit asylmotiv til grund. Nævnet finder, at den forklaring, som ansøgeren har afgivet om sin konflikt med myndighederne i Iran i anledning af sin bistand til KDPI, fremstår usandsynlig og konstrueret til lejligheden. Nævnet finder det usandsynligt, at ansøgeren er blevet opsøgt på bopælen af to venner med tilknytning til KDPI, som han ikke har talt med i tre år, og at disse venner i umiddelbar forlængelse heraf skulle have formået at få ansøgeren – der i øvrigt ikke har deltaget i politiske aktiviteter – til at opbevare materiale, hvis indhold han ikke måtte kende, gennem længere perioder og ad flere omgange for KPDI i sin forretning. En sådan fast fremgangsmåde harmonerer heller ikke med det foreliggende baggrundsmateriale om opbevaring og distribution af politisk materiale, som Udlændingestyrelsen henviser til i sin afgørelse (rapporten: "Iranian Kurds. On Conditions for Iranian Kurdish Parties in Iran and KRI, Activities in the Kurdish Area of Iran, Conditions in Border Area and Situation of Returnees from KRI to Iran", september 2013, side 35-36), og som side 30 også omhandler materiale fra KDPI. Hertil kommer, at ansøgeren under mødet i nævnet har forklaret udbyggende og divergerende i forhold til de tidligere afgivne forklaringer om beskaffenheden af de tasker, som han opbevarede for KDPI, og om hvorvidt ansøgerens venner gav udtryk for bekymring for, at [ansøgerens medarbejder] skulle tage imod en taske i stedet for ansøgeren. På den anførte baggrund har ansøgeren ikke sandsynliggjort, at han har behov for beskyttelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 eller stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Iran/2017/47

Nævnet meddelte i **februar 2017** opholdstilladelse **(K-status)** til en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk kurder og tidligere tilhængere af religionen ahl-e haqq (yârsân) fra Kermanshah, Iran. Ansøgeren har været aktiv for navn for Det Kurdiske Demokratiske Parti (herefter KDP) i omkring fem år før udrejsetidspunktet. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Iran frygter forfølgelse og overgreb fra de iranske myndigheder som følge af, at ansøgeren har været politisk aktiv for KDP. Ansøgeren har videre som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Iran frygter at få problemer med de iranske myndigheder og sin familie, idet ansøgeren er konverteret fra ahl-e haqq til kristendommen. Ansøgeren har støtte herfor oplyst, at han for omkring fem og et halvt år siden under en jagttur med to af sine fætre faldt i snak med cirka fire andre personer, som introducerede ansøgeren for KDP. De befandt sig på et bjerg i en hule. Personerne opfordrede ansøgeren til at begynde at lave propaganda og andre politiske aktiviteter for KDP. Personerne gav ham i den forbindelse navnet på en mand, […], som de opfordrede ansøgeren til at opsøge i Kermanshah, hvilket ansøgeren efterfølgende gjorde. Under det første møde med [manden] spurgte han ansøgeren, om han havde gjort sig overvejelser om de mulige konsekvenser ved sit ønske om at være politisk aktiv, hvor-

til ansøgeren svarede bekræftende, men samtidig vedholdt sig ønske om at blive politisk aktiv. Under det næste møde med [manden] fik ansøgeren tildelt politiske opgaver, som gik ud på at lave propanda for KDP i forbindelse med partiets mærkedage. I begyndelsen af […] måned 1394 (svarende til [sommeren] 2015) blev ansøgerens ven, som også var aktiv for partiet, anholdt, hvilket var den udslagsgivende hændelse for, at ansøgeren valgte at udrejse fra Iran [i efteråret] 2015. Ansøgeren har fortsat sine politiske aktiviteter i Danmark for KDP og har i den forbindelse fremlagt udtalelse af [foråret] 2016 og af [begyndelsen af] 2017 fra KDP's franske og danske afdeling. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv videre oplyst, at han stiftede interesse for kristendommen for omkring tre og et halvt år siden, da han opholdt sig i byen Tabris, hvor han gik i huskirke i alt tre gange. Efter opholdet i Tabris vendte ansøgeren tilbage til Kermanshah, hvor han på bazaren købte materiale om kristendommen, herunder film, som han så, og bøger, som han læste. Ansøgeren blev anholdt for spirituskørsel i den […]. måned 1392 (svarende til [sommeren] 2013) og løsladt samme aften, idet ansøgerens fars ven, […], kautionerede for ham, og fordi ansøgeren underskrev en erklæring om, at han ikke ville give anledning til at blive anholdt igen. Ansøgeren har fremlagt bekræftelse af medlemskab fra […] Kirken v/kordegn […], hvoraf det fremgår, at ansøgeren er optaget i den danske folkekirke på baggrund af dåb fortaget i folkekirken [i foråret] 2016. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring om sine politiske aktiviteter til grund, idet ansøgeren på væsentlige punkter har forklaret divergerende og udbyggende, ligesom centrale dele af ansøgerens forklaring ikke forekommer sandsynlig. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på blandt andet, at det forekommer usandsynligt, at den iranske efterretningstjeneste skulle have eftersøgt ansøgeren i dagene efter anholdelsen af [vennen] i området omkring ansøgerens bopæl, uden at opsøge ansøgerens bopæl. Ansøgerens forklaring herom under nævnsmødet er i øvrigt udbyggende, idet ansøgeren ikke tidligere under samtalerne med Udlændingestyrelsen har forklaret herom. Ansøgeren har endvidere forklaret divergerende om, hvornår han hørte om anholdelsen af [vennen], om de oplysninger han gav til sin familie som baggrund for sin udrejse, og om sin første samtale med [manden]. Flygtningenævnet finder på den baggrund, at ansøgerens forklaring om sine politiske aktiviteter i det hele må forkastes som utroværdig og konstrueret til lejligheden. I relation til den af ansøgeren påberåbte konversion til kristendommen finder **Flygtningenævnets flertal**, at ansøgeren har sandsynliggjort, at hans konversion er reel. Flygtningenævnets flertal lægger i overensstemmelse med ansøgerens forklaring til grund, at han allerede inden sin udrejse fra Iran fattede interesse for kristendommen, og at han efter sin indrejse i Danmark regelmæssigt har deltaget i gudstjenester, og at ansøgeren, der blev døbt [i foråret] 2016, har gennemgået en dåbsundervisning, der har bibragt ham viden om grundlæggende elementer i kristendommen. Endvidere finder flertallet, at ansøgeren på overbevisende måde har kunnet redegøre for sine overvejelser og bevæggrunde for konversionen. Efter oplysninger i baggrundsmaterialet om forholdene for konvertitter i Iran finder Flygtningenævnets flertal,

at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Iran vil være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingeloven § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. ” Iran/2017/61

Nævnet **stadfæstede** i **marts 2017** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk kurder og yarsan af trosretning fra Sarpol-e Zahab, Kermanshah, Iran. Ansøgeren har sympatiseret med Komala-partiet i Iran i perioden [begyndelsen af] 2015 til [efteråret] 2015. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Iran frygter at blive udsat for overgreb, idet han har udført politiske aktiviteter i Iran. Ansøgeren har tillige henvist til, at han er deserteret fra militæret og er udrejst illegalt af Iran, hvilket øger risikoen for, at han bliver pågrebet og forfulgt. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv henvist til, at han har sympatiseret med Komala-partiet i Iran. Ansøgeren begyndte sit engagement i partiet, da en bekendt, [bekendt 1], introducerede ham herfor. Ansøgerens politiske aktiviteter startede i [begyndelsen af] 2015. Han har smidt materiale ind i folks haver, sat det på døre og mure samt skrevet slogans på mure og vejskilte. Ansøgeren udførte sine politiske aktiviteter sammen med en bekendt, [bekendt 2]. [I efteråret] 2015 blev [bekendt 2] anholdt. Masoud fortalte ansøgeren om anholdelsen af [bekendt 2] og forklarede, at hvis [bekendt 2] angav ansøgeren til politiet, ville ansøgeren også blive taget og hurtigt angive andre fra partiet. Ansøgeren besluttede sig herefter for at forlade Iran. [Nogle få dage senere] befandt ansøgeren sig i Kermanshah på vej ud af Iran. Hans søster […] ringede til ham og fortalte, at politiet havde været på familiens bopæl for at lede efter ham. Ansøgeren tog videre til Urmia og kontaktede en agent. Ansøgeren blev her ringet op af sin mor, der fortalte ham, at nogle personer, der var iklædt sort tøj, var kommet til familiens bopæl og havde taget ansøgerens far med. Ansøgeren formoder, at dette skete på grund af ansøgeren. Ansøgerens far har senere fortalt ansøgeren, at personerne, der havde taget ham med, havde spurgt efter ansøgeren. Ansøgeren har tillige henvist til, at han i Danmark har arbejdet videre for Komala-partiet via Facebook. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring til grund. Ansøgeren har til oplysnings- og motivsamtalen af […] 2016 oplyst, at han deserterede fra militærtjenesten i Kermanshah, fordi han blev fornærmet ved, at de fjernede hans overskæg, og at barberingen af overskægget var en hån for ham, idet overskægget var en nødvendig del af hans religion. Flygtningenævnet bemærker, at ansøgeren under nævnsmødet fremtrådte uden overskæg. Flygtningenævnet har ved troværdighedsvurderingen lagt vægt på, at ansøgeren på centrale punkter har afgivet divergerende forklaringer under asylsagens behandling. Ansøgeren har således til oplysnings- og motivsamtalen oplyst, at han var medlem af Komala-partiet, hvorimod han til asylsamtalen af […] 2016 har oplyst, at han kun var sympatisør af partiet. Flygtningenævnet kan ikke lægge til grund, at denne divergens beroede på tolkeproblemer. Det fremgår således af

oplysnings- og motivsamtalen, at ansøgeren taler flydende farsi, og at han ønskede, at en efterfølgende samtale skulle foregå på farsi eller den kurdiske gorani dialekt, ligesom det af referatet af asylsamtalen, der foregik på farsi, fremgår, at ansøgeren havde nogle korrigerende bemærkninger, der efter Flygtningenævnets opfattelse viser, at ansøgeren havde forstået tolkningen på farsi. Ansøgeren har endvidere til oplysnings- og motivsamtalen oplyst, at hans bopæl kun har været opsøgt af politiet en enkelt gang, og at hverken han eller hans familie siden da er blevet opsøgt. Han har derimod til asylsamtalen oplyst, at myndighederne har opsøgt ham syv gange i alt, hvoraf fire gange har været efter, at han forlod Iran. Det fremgår af et af ansøgeren for Flygtningenævnet fremlagt dokument af […] 2017, der efter sit indhold er udstedt af en repræsentant fra Komala Party of Iranian Kurdistan Abroad Committee, at ansøgeren kommer fra en meget politisk aktiv familie, og at ansøgerens far i Komala-partiet var kendt som peshmerga. Såfremt denne oplysning i dokumentet kunne lægges til grund, finder nævnet det usandsynligt, at ansøgerens far – navnlig efter at ansøgeren selv blev politisk aktiv for Komala-partiet – aldrig har orienteret ansøgeren om sin egen politiske fortid, og at ansøgeren og faren aldrig talte om politik sammen. Det findes endvidere usandsynligt, at myndighederne – efter at have taget faren med som følge af ansøgerens forhold – efter det oplyste blot løslod faren uden yderligere følger. Nævnet finder det endvidere usandsynligt, at ansøgeren ikke har gjort noget for at finde ud af, hvad der er sket med [de to bekendte] efter ansøgerens udrejse, idet ansøgeren uden risiko findes at have haft mulighed herfor i hvert fald ved at spørge [en tredje person], som ifølge ansøgerens forklaring var behjælpelig med at fremskaffe dokumentet fra Komala-partiet. Flygtningenævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøgeren under forklaringen for nævnet har svaret afglidende og upræcist på spørgsmål om blandt andet, hvorfor han ikke spurgte [bekendt 1] nærmere ud om [bekendt 2's] anholdelse, og om hvorfor ansøgeren efter [bekendt 2's] anholdelse skulle være i større fare end [bekendt 1]. Da ansøgeren fremstår uidentificeret, og på baggrund af ansøgerens generelt utroværdige forklaring, findes han ikke at have sandsynliggjort, at han har det navn, der fremgår af Facebook, hvorfor han ikke findes at kunne meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7 som følge af sine aktiviteter på Facebook i Danmark. Flygtningenævnet finder på den baggrund ikke anledning til at udsætte sagen på en ægthedsvurdering af det af ansøgeren for Flygtningenævnet fremlagte dokument af […] 2017. Flygtningenævnet finder derfor, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 eller stk. 2, er opfyldt. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Iran/2017/374

Nævnet **stadfæstede** i **november 2017** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk kurder og uden religion fra landsbyen […], Sarpol-e Zahab, Kermanshah, Iran. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisa-

tioner eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Iran frygter at blive henrettet eller fængslet af henholdsvis de iranske myndigheder eller peshmergaer fra Komala, idet han har nægtet at samarbejde med begge parter. Han har til støtte herfor oplyst, at efterretningstjenesten for omkring tre til fire år siden bad ansøgeren om at samarbejde med henblik på at skaffe oplysninger om lokale peshmergaer. Ansøgeren nægtede at indgå i dette samarbejde og blev som følge heraf opsøgt og tilbageholdt gentagne gange, herunder en længere tilbageholdelse på 40 dage. Sideløbende med ansøgerens konflikt med myndighederne, blev han opsøgt af peshmergaer som også ønskede at samarbejde med ham med henblik på at få oplysninger om de lokale myndigheder. Dette samarbejde nægtede ansøgeren ligeledes at indgå i og blev som følge heraf opsøgt og truet gentagne gange. Ved vurderingen af ansøgerens forklaring har Flygtningenævnet lagt til grund, at ansøgeren er analfabet. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring om sit asylmotiv til grund, idet ansøgeren på en række centrale punkter har forklaret divergerende og udbyggende, ligesom ansøgerens forklaring på centrale punkter ikke forekommer sandsynlig. Vedrørende ansøgerens påståede konflikt med den iranske efterretningstjeneste har Flygtningenævnet navnlig lagt vægt på, at ansøgeren har forklaret divergerende om myndighedernes henvendelser på ansøgerens bopæl. Til oplysnings- og motivsamtalen den […] 2016 har ansøgeren forklaret, at han første gang blev opsøgt af to civilklædte og to uniformerede myndighedspersoner, og at de forlod bopælen, da ansøgeren nægtede at samarbejde med dem. Til asylsamtalen den […] 2016 og under nævnsmødet har ansøgeren forklaret, at han blev opsøgt af tre civilklædte myndighedspersoner, og at han blev taget med til efterretningstjenestens kontor, der lå i landsbyen […], hvorfra han blev løsladt efter tre-fire timer. Endvidere har Flygtningenævnet lagt vægt på, at ansøgeren har forklaret udbyggende om antallet af tilbageholdelser, idet ansøgeren til oplysnings- og motivsamtalen har oplyst om én tilbageholdelse, mens ansøgeren til asylsamtalen og under nævnsmødet har oplyst om fire tilbageholdelser. Derudover har ansøgeren under nævnsmødet forklaret, at han til sidst accepterede at samarbejde med efterretningstjenesten, hvilket han ikke har forklaret tidligere. Flygtningenævnet har endvidere tillagt det en vis betydning, at ansøgeren har forklaret divergerende om tidspunkterne for, hvornår han blev opsøgt. Ved vurderingen af ansøgerens troværdighed har Flygtningenævnet tillige inddraget den omstændighed, at ansøgerens forklaring derudover indeholder en lang række mindre divergenser og modstridende oplysninger, der dog ikke i sig selv ville kunne tillægges afgørende betydning. Vedrørende ansøgerens påståede konflikt med peshmergaerne har Flygtningenævnet navnlig lagt vægt på, at ansøgeren har forklaret divergerende om, hvordan og hvor ofte ansøgeren blev opsøgt. Til oplysnings- og motivsamtalen den […] 2016 har ansøgeren forklaret, at han kontinuerligt i en periode på seks-syv måneder blev opsøgt af peshmergaer, og at de adskillige gange sneg sig ind på ansøgerens bopæl om natten, hvorfor ansøgeren og ansøgerens far holdt vagt foran huset. Endvidere har ansøgeren forklaret, at konflikten

med peshmergaerne startede ét år før ansøgerens udrejse. Til asylsamtalen den […] 2016 har ansøgeren forklaret, at han blev opsøgt fire gange, hvoraf kun en enkelt henvendelse foregik på bopælen, og at konflikten startede to år før ansøgerens udrejse. Flygtningenævnet finder, at de fremhævede divergenser ikke kan forklares med sprog- og tolkeproblemer, særligt henset til at de fremhævede divergenser ikke blot består af enkelte ord, men at der er tale om beskrivelser, der indgår i en sammenhængende forklaring. Endelig forekommer det ikke sandsynligt, at den iranske efterretningstjeneste henholdsvis peshmergaer har haft en så stor interesse i ansøgeren, særligt henset til ansøgerens baggrund. Ansøgeren er uprofileret og har aldrig udført politiske aktiviteter af nogen art, og ansøgeren har alene udført arbejde som fårehyrde i lokalområdet. Endvidere forekommer det ikke sandsynligt, at den iranske efterretningstjeneste skulle have truet ansøgeren med fængsel på livstid eller henrettelse, når ansøgeren udrejste legalt af Iran fra Teheran lufthavn ved brug af originalt nationalitetspas. Flygtningenævnet tilsidesætter på den baggrund ansøgerens forklaring om sit asylmotiv som konstrueret og utroværdig. Ansøgeren har således ikke sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Iran vil være i risiko for forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Iran/2017/358

Som eksempler på sager, hvor ansøgerne som asylmotiv eller som en del af deres asylmotiv har henvist til religiøse forhold, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **november 2017** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk kurder fra […], Kermanshah, Iran. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har oplyst, at han er tilhænger af religionen yarsan (ahl-e haqq). Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han frygter at blive slået ihjel eller blive fængslet på livstid af de iranske myndigheder, fordi han har fremsat ytringer imod islam og styret, da han gjorde militærtjeneste. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at han en sen eftermiddag i slutning af sin militærtjeneste i 2015 talte med sin soldaterkammerat […] om sin religion. Ansøgeren fortalte sin kammerat, at yarsan var en religion, som var opstået før islam. Dagen efter blev ansøgeren bedt om at henvende sig til den centrale grænsevogtstation […]. Efterretningstjenesten Hefazate Etlaat var til stede, og de fortalte ansøgeren, at han havde været i gang med at forkynde yarsan-religionen. Ansøgeren benægtede. En person fra efterretningstjenesten afspillede ansøgerens samtale med [soldaterkammeraten] for ham. Det gik op for ansøgeren, at [soldaterkammeraten] havde optaget deres samtale på sin mobiltelefon. Efterretningstjenesten mente, at ansøgeren havde hjernevasket de andre menige soldater. Ansøgeren blev tilbageholdt og herefter varetægtsfængslet. Ansøgeren blev ført til arresthuset, hvor der var tre perso-

ner, to i jakkesæt og en i ørkenuniform, som afhørte ham i en til to timer. Ansøgeren blev under afhøringen beordret til at barbere sit overskæg af. Ansøgeren blev holdt fast, og de to mænd i jakkesæt barberede hans overskæg af. Ansøgeren fik opfattelsen af, at der var tale om diskrimination af kurdiske borgere. Efter ansøgeren havde fået barberet sit overskæg af, kunne han gå alene tilbage til sin post. På sin vej tilbage ringede ansøgeren til sin ven […]. Ansøgeren overvejede kort, om han skulle melde sig ind i et parti, som understøttede kurdernes rettigheder. [Vennen] fik ansøgeren overbevist om, at han ikke skulle mede sig ind i noget parti. Ansøgeren havde lyst til at hævne sig, så da han kom tilbage til sovesalen om aftenen, skrev han en meddelelse, som han lagde på midten af sin seng. Ansøgeren ville provokere. Ansøgeren skrev "død over muslimerne" og "død over islam – død over den åndelige leder". Ansøgeren brød sig ikke om det, der var sket, og havde derfor skrevet meddelelsen. Ansøgeren besluttede sig herefter for at forlade basen. Ansøgeren havde kendskab til hvor vagterne gik, og hvornår der var vagtskifte, så han stak af, mens der var vagtskifte. Ansøgeren udrejste herefter fra Iran. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring om sit asylmotiv til grund, idet ansøgeren på en række centrale punkter har forklaret divergerende. Ved vurderingen af ansøgerens troværdighed har Flygtningenævnet ligeledes lagt vægt på, at ansøgeren for nævnet har svaret undvigende, og at ansøgerens forklaring om sit asylmotiv på væsentlige punkter fremstår udetaljeret og ikke selvoplevet. Vedrørende divergenserne har Flygtningenævnet lagt vægt på, at ansøgeren har forklaret divergerende om sin samtale med [soldaterkammeraten]. Til oplysnings- og motivsamtalen den […] 2015 har ansøgeren forklaret, at han og [soldaterkammeraten] begge gik i seng efter deres snak om yarsan. Til asylsamtalen den […] 2016 har ansøgeren forklaret, at ansøgeren blev tilbage i sovesalen for at vente på sin næste vagt, mens [soldaterkammeraten] tog videre til sin næste vagt. Derudover har ansøgeren under nævnsmødet forklaret, at han havde flere samtaler med [soldaterkammeraten] i løbet af fire dage, mens han under samtalerne med Udlændingestyrelsen alene har forklaret om én samtale. Endvidere har ansøgeren forklaret divergerende om, hvornår og hvordan afhøringen af ham foregik. Til oplysnings- og motivsamtalen den […] 2015 har ansøgeren forklaret, at han først blev indkaldt til møde efter fem dage, mens han til asylsamtalen den […] 2016 har forklaret, at han blev indkaldt dagen efter samtalen med [soldaterkammeraten]. Endvidere har ansøgeren forklaret divergerende om, hvem der barberede ansøgerens overskæg af, og om hvorvidt han var tilbageholdt i flere dage efter afhøringen. Ligeledes har ansøgeren forklaret divergerende om, hvor han tog hen, da han forlod basen. Til oplysnings- og motivsamtalen den […] 2015 har ansøgeren forklaret, at han tog direkte hjem til sin søster, mens han til asylsamtalen den […] 2016 har forklaret, at han tog direkte til bjergområdet Dalahu. Ved vurderingen af divergenserne har Flygtningenævnet lagt vægt på, at de vedrører en relativt enkel begivenhed, der er en helt central del af ansøgerens asylmotiv. Endelig har Flygtningenævnet lagt vægt på, at ansøgeren har et yderst begrænset kendskab til det våben, som ansøgeren angiveligt har modtaget vå-

bentræning i under sin værnepligt. Flygtningenævnet tilsidesætter på den baggrund ansøgerens forklaring som konstrueret og utroværdig. Endelig finder Flygtningenævnet, at de generelle forhold for tilhængere af religionen yarsan (ahl-e haqq) ikke i sig selv kan begrunde asyl. Flygtningenævnet finder herefter, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Iran vil risikere forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller være i reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Iran/2017/359

Nævnet meddelte i **november 2017** opholdstilladelse **(K-status)** til et ægtepar og tre børn fra Iran. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgerne er etniske kurdere og yarsani af trosretning fra Kermanshah, Iran. Ansøgerne har ikke været medlemmer af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politiske aktive. Den mandlige ansøger har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Iran frygter at blive fængslet af de iranske myndigheder, idet han er blevet beskyldt for at skrive regimekritiske slogans. Den mandlige ansøger har til støtte herfor henvist til, at en af hans kollegaer omkring [efteråret] 2014 opdagede, at ansøgeren tilhørte yari. Et par dage herefter blev ansøgeren kaldt ind på sin chefs kontor, hvor chefen bad ansøgeren bekræfte, at han var yarsan, hvilket ansøgeren endte med at gøre. Omkring [en måned senere] 2014 udeblev ansøgeren i vrede fra sit arbejde i 20 dage, idet han ikke havde modtaget sin vanlige bonus. Da ansøgeren efter 20 dage kom tilbage på arbejdet, fandt han ud af, at han var blevet degraderet fra sin stilling som mellemleder. [I foråret] 2015 blev ansøgeren kaldt på arbejde og bedt om at reparere en maskine, som han havde repareret tre dage forinden. Efterfølgende fik ansøgeren ikke sin bonus, da han blev beskyldt for at have ødelagt maskinen. Ansøgeren blev som følge heraf vred og skubbede til produktionschefen, hvilket førte til slagsmål mellem ansøgeren og fire vidner. [I sommeren] 2015 fik ansøgeren og de øvrige medarbejde ingen bonus, idet produktiviteten efter ledelsens udsagn var faldet, hvilket medførte, at ansøgeren og 15 øvrige medarbejde strejkede i tre dage. Et par dage efter strejken blev ansøgeren kaldt op på sin chefs kontor, hvor han blev beskyldt for at have skrevet regimekritiske slogans på toiletterne. [Ni dage senere] blev ansøgeren anholdt og tilbageholdt i to dage, hvorefter han blev løsladt. Dagen efter løsladelsen blev ansøgeren opsøgt af sin gode ven, der arbejde for Basij på arbejdspladsen. Han fortalte ansøgeren, at efterretningstjenesten havde bedt Basij om at holde øje med ham og de øvrige medarbejdere. Formålet hermed var at kunne anholde ansøgeren igen samt eventuelt at afsløre de 15 medarbejdere, der havde støttet ansøgeren under strejken. Ansøgeren forlod følgelig byen og tog ophold hos sin mor, hvor han opholdt sig i to dage, hvorefter han tog ophold hos sin mormor, hvor han opholdt sig i to måneder. Herefter udrejste han af Iran. Den kvindelige ansøger har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Iran frygter at blive fængslet, idet hendes ægtefælle har opfordret til strejke på sin

arbejdsplads. Den kvindelige ansøger har til støtte herfor i det hele henvist til den mandlige ansøgers asylmotiv. Flygtningenævnet lægger ansøgernes forklaring om den mandlige ansøgers ansættelsesforhold til grund, herunder at den mandlige ansøger frem til efteråret 2014 skjulte, at han var yarsan af etnisk oprindelse og tro. Nævnet lægger endvidere til grund, at afsløringen af den mandlige ansøgers tilhørsforhold til yarsan var medvirkende årsag til blandt andet, at den mandlige ansøger blev beskyldt for at have skrevet slagord mod det iranske regime i forbindelse med en strejke på arbejdspladsen og som følge heraf kom i de iranske myndigheders søgelys. Nævnet lægger endvidere til grund, at den mandlige ansøger i forbindelse hermed var tilbageholdt af den iranske efterretningstjeneste i et par døgn, hvor han blev afhørt om de nævnte slagord og om sin farbror, der i mange år har haft asyl i Danmark som tidligere ansat i militæret under den iranske shah. Nævnet lægger endvidere til grund, at ansøgerne og deres børn efter indrejsen i Danmark i eget navn har optrådt i en tv-udsendelse hvor det oplyses, at de er asylansøgere og kurdere fra Iran, lige som den mandlige ansøger på sin offentlige facebookprofil har offentliggjort regimekritiske tekster og fotos blandt andet af sig selv. Flygtningenævnet finder på den baggrund, at ansøgerne har sandsynliggjort, at de ved en tilbagevenden til Iran vil være i risiko for konkret og individuel forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgerne og deres tre medfølgende børn opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1." Iran/2017/341

Der kan endvidere henvises til den ovenstående afgørelse Iran/2017/61, samt den i afsnit 5.4.1 nævnte afgørelse Iran/2017/361, hvori ansøgerne som asylmotiv – i førstnævnte sag som et af flere asylmotiver – har henvist til, at de er konverteret til kristendommen. For så vidt angår sager, hvori der som asylmotiv er henvist til konversion under opholdet i Danmark, kan der tillige henvises til afsnit 6.7.

2.3 Afghanistan

Flygtningenævnet har i beretningsåret afsluttet 873 spontane asylsager vedrørende afghanske statsborgere (tilladelser, afslag, hjemvisninger og sager afsluttet uden en afgørelse). En stor del af disse sager har vedrørt enlige unge mænd af forskellig etnicitet og fra forskellige provinser i Afghanistan. Gennemgående asylmotiver i disse sager har været frygt for Taliban, herunder som følge af egen eller familiemedlemmers tilknytning til regeringen eller de væbnede styrker, som følge af konflikter med personer med tilknytning til Taliban eller under henvisning til Talibans generelle fremfærd, samt konflikter med privatpersoner vedrørende blandt andet jordbesiddelser. I en stor del af sagerne har Flygtningenævnet tilsidesat ansøgerens forklaring eller dele heraf som utroværdig, og i det omfang dele af forklaringen har kunnet lægges til grund, fundet, at asylmotivet ikke kunne begrunde meddelelse af asyl. Som det fremgår af kapitel 10

stadfæstede Flygtningenævnet i beretningsåret 84 % af de nye spontansager vedrørende afghanske statsborgere.

Som eksempel på sager, hvori der som asylmotiv er henvist til de generelle forhold, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **oktober 2017** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk tadjik og sunni-muslim fra landsbyen […] i […]-distriktet i Kunduz-provinsen i Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter Taliban, fordi de kidnapper og slår folk ihjel. Ansøgeren har også som asylmotiv henvist til, at han frygter krig og selvmordsaktioner. Endelig har han som asylmotiv henvist til, at han kun har sin mor at vende tilbage til i Afghanistan. Ansøgeren har til støtte for sin frygt for Taliban oplyst, at Taliban angreb hans landsby, […], [i efteråret] 2015. Kampene mellem myndighederne og Taliban varede i 15 dage. Myndighederne evakuerede herefter folk fra landsbyen, og ansøgeren kom med en bus til Kabul. Ansøgeren opholdt sig herefter 3-4 dage i Kabul, hvorefter han forlod Afghanistan. Ansøgeren har videre til støtte for sit asylmotiv oplyst, at Taliban var til stede i hans område før angrebet, at de chikanerede folk, og at de tog drenge med sig. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring til grund. Flygtningenævnet finder imidlertid, at det af ansøgeren oplyste ikke er omfattet af anvendelsesområde for udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet lægger herunder vægt på, at ansøgeren ikke efter det oplyste har haft personlige og individuelle konflikter med Taliban, at han ikke under Talibans belejring og delvise erobring af Kunduz-provinsen i 2015 blev opsøgt, truet eller kontaktet af Taliban. Flygtningenævnet kan på den baggrund tiltræde Udlændingestyrelsens vurdering af, at ansøgeren ikke ved en tilbagevenden til Afghanistan vil være i konkret og individuel risiko for at blive udsat for asylbegrundende overgreb af Taliban. Det af ansøgeren påberåbte om de generelle forhold i Afghanistan og herunder i Kunduz provinsen kan ikke føre til, at ansøgeren på dette grundlag anses for omfattet af udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Afgh/2017/436

Som eksempler på sager vedrørende frygt for Taliban som følge af egen eller familiemedlemmers tilknytning til regeringen eller de væbnede styrker kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **januar 2017** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2016. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk pashtun og sunni-muslim af trosretning fra Kabul, Afghanistan. An-

søgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter Taliban, som har forsøgt at presse ham til at få en Taliban-kommandants nevø ansat i de afghanske specialstyrker, hvilket han undlod at gøre. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at han fra 2008 gjorde tjeneste som premierløjtnant i den afghanske specialenhed CRU-222 hjemmehørende i Kabul. Enhedens opgave var at opspore potentielle selvmordsbombere og andre med uhensigtsmæssige aktiviteter og nedkæmpe dem, inden de fik held til at udføre deres opgave. En ukendt dag før [en bestemt dato i slutningen af året] i enten 2013 eller 2014 blev ansøgeren opsøgt af en gammel mand, der ville have ansøgeren til at sørge for, at Taliban-kommadant […]s nevø blev optaget i ansøgerens specialstyrker. Ansøgeren bad om henstand nogle dage med at opfylde hans ønske. [Den ovennævnte dato i slutningen af året] 2013 eller 2014 blev ansøgeren pludselig beskudt i Kabul af ca. 15 skud, hvoraf 2 skud ramte ham; et i ryggen ved venstre skulder og et i venstre side. Ansøgeren faldt om og slog hovedet i asfalten. Ansøgeren var bevidstløs i 45 dage og troede, at han skulle dø. Lægerne havde afskrevet ham, og hans enhed havde erklæret ham for død. Ansøgeren kom imidlertid til sig selv, og han ville hurtigt i gang med arbejdet igen og tog sin uniform på, da han forlod hospitalet. Efter 8 måneders rekonvalescens begyndte ansøgeren igen på arbejdet i sin enhed. Taliban opdagede dette og ringede og truede ham mange gange, flere end 10 gange. Ansøgeren troede først, at det var hans venner, der lavede sjov med ham. Ansøgeren vidste, at det var alvor, da en person ringede og oplyste, at de ikke havde haft held med at slå ham ihjel første gang, men at de ikke ville fejle anden gang. Ansøgeren udrejste to-tre måneder senere sammen med sin lillebror […]. Ansøgeren skulle først afvikle sit arbejde, skaffe penge og finde en agent. Ved vurderingen af ansøgerens forklaring om sit asylmotiv har Flygtningenævnet lagt vægt på, at ansøgeren er analfabet. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring om sit asylmotiv til grund. Flygtningenævnet finder, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort sin baggrund, idet ansøgeren på væsentlige punkter har forklaret udetaljeret og divergerende. Ved troværdighedsvurderingen har nævnet endvidere lagt vægt på, hvordan ansøgeren har fremstået for nævnet, herunder at ansøgeren har svaret afglidende på en række centrale spørgsmål med tilknytning til sit asylmotiv. Flygtningenævnet kan ikke lægge til grund, at ansøgeren har haft den militære karriere, herunder været medlem af specialstyrkeenheden CRU-222, som ansøgeren har forklaret. Nævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren har et meget ringe kendskab til militære forhold, herunder til militær rang samt våben, og at ansøgeren ikke har kunnet redegøre for de mest elementære forhold vedrørende sin egen militærtjeneste, herunder hvilke enheder, han har været tilknyttet, eller hvilke træfninger han har haft med fjenden. Flygtningenævnet kan herved ikke lægge de fremlagte fotos, herunder et foto af en person på et kontor iført uniform og med navneskiltet "[ansøgers fornavn]" og teksten "specialenhed", til grund som dokumentation for ansøgerens påståede militære karriere. Nævnet

har herved lagt vægt på, at flere af fotografierne forekommer opstillede, og at flere af fotografierne kan være fra internettet, hvilket ansøgeren har erkendt. Derudover er det vanskeligt at se, hvorvidt ansøgeren optræder på fotografierne. Flygtningenævnet kan derfor ikke lægge til grund, at ansøgeren i kraft af sin militære karriere skulle være profileret, herunder har optrådt på TV, eller at han er blevet skudt af Taliban, fordi han undlod at efterkomme Talibans ønske. Vedrørende divergenserne i ansøgerens forklaring har nævnet navnlig lagt vægt på, at ansøgeren har forklaret divergerende om sin rang i enheden ved sin udrejse. Ansøgeren har endvidere forklaret divergerende om tidspunktet for, hvornår han sidste gang modtog trusler inden udrejsen fra Afghanistan. Til oplysnings- og motivsamtalen den […] 2016 oplyste ansøgeren, at han modtog truslen ca. 1 måned før udrejsen. Til asylsamtalen den […] 2016 har ansøgeren forklaret, at han modtog truslen 2-3 og 3-4 måneder før udrejsen. Under nævnsmødet har ansøgeren forklaret, at han modtog truslen få dage før udrejsen. Ansøgeren har endvidere forklaret divergerende om konflikten med Taliban vedrørende ansættelse af en person i militæret. Til oplysnings- og motivsamtalen den […] 2016 oplyste ansøgeren, at han blev opsøgt af to navngivne Taliban medlemmer, og at han skulle ansætte personen [kommandanten]. Til asylsamtalen den […] 2016 har ansøgeren forklaret, at han blev opsøgt af en af [kommandantens] mænd, som han ikke kunne navngive, og at han skulle ansætte [kommandantens] nevø. Flygtningenævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøgeren og ansøgerens bror, der også har søgt om asyl i Danmark […], har forklaret indbyrdes divergerende om, hvorvidt personerne fra Taliban, der kontaktede ansøgeren, var beslægtede med ansøgeren og ansøgerens bror. Ansøgerens bror har i asylskema af […] 2016 samt de efterfølgende samtaler med Udlændingestyrelsen oplyst, at Taliban-medlemmerne var fjernere slægtninge, hvilket ansøgeren har afvist. Flygtningenævnet kan i den forbindelse ikke lægge vægt på, at ansøgerens bror for nævnet har forklaret, at Taliban-medlemmerne ikke var slægtninge men blot fra deres landsby. På den baggrund finder Flygtningenævnet, at ansøgerens forklaring om sit asylmotiv forekommer konstrueret og utroværdig, og at ansøgeren dermed ikke har sandsynliggjort, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Afghanistan vil risikere forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller være i reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Afgh/2017/7

Nævnet **stadfæstede** i **oktober 2017** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Ansøgeren er mindreårig. Indrejst i 2016. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk hazara og shia muslim af trosretning fra Ghazni, Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter at blive slået ihjel af Taleban, fordi de har slået hans far og storebror ihjel. Ansøgeren har til støtte herfor

oplyst, at hans far arbejdede som anklager i anklagemyndigheden i Ghazni. Ansøgerens storebror hjalp faren med hans arbejde. Tre år inden ansøgeren udrejste, blev hans far og storebror slået ihjel af Taleban, fordi hans far havde nægtet at samarbejde med dem. Dette har ansøgeren fået af vide af sin mor. Ansøgeren ved ikke, hvor eller hvordan hans far og storebror blev slået ihjel. Ansøgeren blev derefter boende på sin bopæl sammen med sin mor og søstre i to år. I løbet af de to år opsøgte Taleban ansøgeren og hans families bopæl to til tre gange, hvor de truede med at slå ansøgeren og hans familie ihjel. Dette har ansøgerens mor fortalt ham, idet han og hans søstre blev ført ind i et andet lokale, når Taleban opsøgte dem. Én af gangene forsøgte Taleban at kidnappe ansøgerens lillesøster, men ansøgerens mor tillod det ikke. Ansøgeren ved ikke, hvad Taleban ville. Ansøgerens mor talte med Taleban, men ansøgeren ved ikke, hvad de talte om. Ansøgeren ved ikke, hvorfor Taleban ikke gjorde alvor af deres trusler. To år efter ansøgerens far og storebror blev slået ihjel, flyttede ansøgeren og hans familie til Kabul, hvor han boede i et år, inden han udrejste fra Afghanistan. Ansøgeren ved ikke, om Taleban opsøgte deres bopæl i Kabul, men såfremt det skete, var ansøgeren ikke hjemme. Taleban opsøgte ikke ansøgeren eller hans familie på anden vis, mens de boede i Kabul. Ansøgeren ved ikke, om Taleban har ledt eller spurgt efter ham, efter han udrejste. Flygtningenævnet bemærker indledningsvist, at ansøgeren fremstod tilstrækkelig moden til at besvare de stillede spørgsmål relevant. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring om sit asylmotiv til grund. Nævnet finder imidlertid, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han risikerer forfølgelse som følge af sin fars og brors konflikter med Taleban og Talebans drab på faderen og broderen. Flygtningenævnet har ved denne vurdering lagt vægt på, at ansøgeren var et barn, da hans far og bror blev slået ihjel, og at han således ikke selv har arbejdet for myndighederne eller på anden måde er profileret i forhold til Taleban. Flygtningenævnet har endvidere lagt ansøgerens forklaring om, at han aldrig selv har haft kontakt med Taleban til grund, ligesom det er lagt til grund, at ansøgeren kunne leve tre år i Afghanistan, efter faderen og broderen blev slået ihjel, uden at han blev personlig opsøgt eller modtog henvendelser fra Taleban. Herefter finder Flygtningenævnet, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han er profileret over for Taleban eller risikerer asylbegrundende forfølgelse. Flygtningenævnet finder efter indholdet af baggrundsoplysningerne om Afghanistan, herunder Ghazni og Kabul, at de generelle sikkerhedsmæssige forhold ikke er sådanne, at disse i sig selv kan begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet finder derfor, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan vil være i risiko for konkret og individuel forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Ansøgeren findes heller ikke at have sandsynliggjort at være i reel risiko for umenneskelig behandling eller andre forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Afgh/2018/52

Som eksempler på sager vedrørende konflikter med privatpersoner som følge af spørgsmål om jordbesiddelser kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **februar 2017** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Ansøgeren er mindreårig. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk hazara og shia-muslim fra Teheran, Iran. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter at blive slået ihjel af pashtunere, som hans far har haft en jordkonflikt med. Ansøgeren frygter videre, at blive slået ihjel af pashtunernes børn. Ansøgeren har yderligere henvist til, at han frygter at blive fængslet eller henrettet i Iran, fordi han i Iran er beskyldt for at have skubbet et barn ud fra kanten af et hustag. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv forklaret, at han er født i Iran. Da ansøgeren var omkring syv-otte år gammel, rejste han til Afghanistan med sin familie, fordi hans far risikerede at miste sin jord i Afghanistan. Ansøgerens far tog en dag til Kabul men kom ikke hjem, idet han var blevet slået ihjel. Ansøgeren har senere fået at vide af sin morbror, at faren blev slået ihjel af nogle personer, som faren havde en jordkonflikt med. Ansøgerens familie rejste tilbage til Iran omkring en uge efter farens død. Ansøgeren har hørt, at nogle pashtunere forsøgte at tage farens jord med tvang, og at farens død havde en forbindelse hertil. Ansøgerens mor har fortalt ham, at pashtunerne også vil slå ham og hans brødre og morbror ihjel, hvis de opholder sig i Afghanistan. Flygtningenævnet vurderer, at ansøgeren under nævnsmødet har svaret relevant på de stillede spørgsmål, og nævnet finder derfor, at ansøgeren har haft den tilstrækkelige modenhed til at gennemgå asylsagsbehandlingen. I den forbindelse lægger nævnet blandt andet vægt på, at ansøgeren har oplyst, at han frygter hævn fra sin faders drabsmænd, fordi disse muligt frygter, at han vil genfremsætte faderens krav på jord. Flygtningenævnet finder at kunne lægge ansøgerens forklaring, om at faderen for syv-otte år siden er blevet dræbt som led i en jordkonflikt, til grund. Flygtningenævnet finder imidlertid ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han som følge heraf skulle være i risiko for konkret og individuel forfølgelse ved en tilbagevenden på nuværende tidspunkt til Afghanistan. Konflikten må betragtes som afsluttet, medmindre ansøgeren selv tager initiativ til at genoplive denne. Flygtningenævnet finder, at ansøgerens forklaring vedrørende stedbrorens fald fra et tag må tilsidesættes som utroværdig. Det bemærkes i den forbindelse, at ansøgeren har forklaret divergerende om, hvorvidt han har fået at vide, at den pågældende døde eller blot kom alvorligt til skade, ligesom han har forklaret forskelligt om, hvorvidt han forsøgte at redde stedbroren fra at falde ned, eller om han løb efter ham for at få fat i en dukke. Efter en samlet vurdering finder nævnet ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan vil være i konkret og individuel risiko for forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7. De foreliggende baggrundsoplysninger om de generelle forhold for en person

af ansøgerens alder og køn findes ikke at medføre nogen ændret vurdering. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Afgh/2017/47

Nævnet **stadfæstede** i **november 2017** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk pashtun og sunni-muslim fra […], […]-distriktet, Mazar-e-Sharif, Balkh-provinsen, Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter at blive dræbt af sin farbrors sønner, […] og […]. Ansøgeren har som asylmotiv videre henvist til, at han frygter at blive dræbt af Taliban, fordi [fætrene] har kontakter til gruppen. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at hans far og farbror, […] delte 110 jarib jord imellem sig, fordi de ikke kunne blive enige om, hvad der skulle dyrkes på jorden. Da jorden blev opdelt, blev [farbroren og hans sønner] utilfredse med, at ansøgerens familie havde fået den gode del af jorden, hvorfor de ønskede at overtage ansøgerens families jord. En dag kom ansøgerens bror, […], på besøg i ansøgerens landsby, […]. Broren arbejdede i nationalhæren, hvorfor ansøgeren ikke så ham særlig ofte. Et par dage efter at [broren] var kommet til landsbyen, tog ansøgeren hjem til sin faster, […], som boede i Mazar-e-Sharif. Han opholdt sig hos [fasteren] i tre til fire dage. [Fætrene] fortalte Taliban, at ansøgerens bror arbejdede for nationalhæren, og at han var på besøg i landsbyen. Mens ansøgeren opholdt sig hos sin faster, opsøgte Taliban familiens bopæl og skød ansøgerens bror foran bopælen. Ansøgeren kom hjem til landsbyen den efterfølgende dag. Ansøgerens far fortalte, at det ikke længere var sikkert for ansøgeren at være derhjemme, idet han frygtede, at ansøgerens fætre også ville sørge for, at ansøgeren blev dræbt. Ansøgeren udrejste derfor af Afghanistan. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring til grund. Flygtningenævnet finder imidlertid i lighed med Udlændingestyrelsen ikke, at ansøgerens asylmotiv kan begrunde, at han meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at det ikke er ansøgeren og hans fætre, der ejer den jord, som konflikten angår, men at jorden ejes af ansøgerens far og dennes bror, […]. Nævnet har videre lagt vægt på, at hverken ansøgerens far, ansøgerens familie eller ansøgeren på noget tidspunkt er blevet opsøgt eller truet af [farbroren] eller hans sønner. Flygtningenævnet har videre lagt vægt på, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at der er nogen sammenhæng mellem jordkonflikten og drabet på storebroren og bemærker herved, at det alene beror på ansøgerens formodning, at det var fætrene, der stod bag Talibans drab på storebroren. Ansøgeren har således forklaret, at han ikke fik fortalt noget om jordkonflikten eller drabet på storebroren, og at han alene bygger sin formodning på, at han overhørte sin far fortælle moren, at fætrene havde kontaktet Taliban og dermed var ansvarlige for drabet på storebroren. Flygtningenævnet bemærker videre, at broren efter ansøgerens forklaring var medlem af nationalhæren, og at ansøgeren tidli-

gere til asylsamtalen på spørgsmålet, om det er korrekt forstået, at Taliban dræbte hans bror, fordi han arbejdede for nationalhæren, bekræftede dette. Flygtningenævnet har endelig lagt vægt på, at ansøgeren efter sin forklaring ikke selv har haft konflikter med Taliban. Ansøgeren har således til samme samtale forklaret, at han aldrig har haft konflikter på baggrund af hans brors arbejde for nationalhæren, og at ingen fra hans familie er blevet truet eller har været udsat for overgreb fra Taliban som følge af brorens arbejde for de afghanske myndigheder. Ansøgeren har på mødet i Flygtningenævnet endvidere som asylmotiv henvist til, at han frygter, at han vil blive dræbt af fætrene for at forhindre, at han vil dræbe dem som hævn for drabet på storebroren. Flygtningenævnet kan ikke lægge dette asylmotiv til grund og bemærker hertil, at denne frygt alene beror på ansøgerens egen formodning. Selvom de generelle forhold og den sikkerhedsmæssige situation i Afghanistan er vanskelig, kan dette heller ikke i sig selv begrunde asyl. Ansøgeren har således sammenfattende ikke sandsynliggjort, at han vil være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Afgh/2017/532

Der henvises vedrørende spørgsmålet om muligheden for anvendelse af et internt flugtalternativ (IFA) nærmere til afsnit 6.14.

2.4 Personer, som har oplyst at være bidoonere (statsløse) fra Kuwait

Flygtningenævnet har i 2017 modtaget omkring 800 sager fra Udlændingestyrelsen vedrørende personer, der har angivet at være bidoonere fra Kuwait. Flygtningenævnet har i beretningsåret nået at behandle et mindre antal af sagerne og har således truffet afgørelse i i alt 21 sager. I alle sagerne er Udlændingestyrelsens afslag på asyl blevet stadfæstet. I en stor del af sagerne har nævnet ikke kunnet lægge til grund, at ansøgerne var bidoonere fra Kuwait. I de sager, hvor nævnet har kunnet lægge ansøgernes identitet til grund, har nævnet fundet, at ansøgerne ikke opfyldte betingelserne for meddelelse af asyl.

Se som eksempler på Flygtningenævnets afgørelser i sagerne:

Nævnet **stadfæstede** i **januar 2017** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en bidoon fra Kuwait. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk bidoon, registreret som sådan, og sunnimuslim fra Jahra, Kuwait. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Kuwait frygter at blive fængslet og udsat for tortur, idet statsløse bidoons ikke har ret til at udrejse, og ansøgeren er udrejst illegalt. Ansøgeren har endvidere henvist til de generelle forhold for statsløse bidoons i Kuwait. Ansøgeren har endelig henvist

til, at han vil være i en særlig risiko, idet politiet har beskyldt ham for at have været deltager i en demonstration. Flygtningenævnet lægger til grund, at ansøgeren er registreret bidoon fra Kuwait. Hverken han eller hans onkel, som han boede hos, har været politisk aktive. Flygtningenævnet tilsidesætter ansøgerens nye oplysning for nævnet om, at politiet skulle have opsøgt bopælen for omkring halvanden måned siden og urigtigt beskyldt ansøgeren for at have deltaget i en demonstration. Nævnet lægger vægt på tidspunktet for oplysningens fremkomst, at ansøgeren aldrig har været politisk aktiv, og at ansøgeren aldrig har været i kontakt med det kuwaitiske politi. Flygtningenævnet bemærker, at registrerede bidoons i Kuwait har begrænsede rettigheder, men nævnet finder ikke, at forholdene er af en sådan karakter og intensitet, at de kan sidestilles med asylbegrundende forfølgelse jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller at der af den grund er behov for beskyttelsesstatus, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2. Det forhold, at ansøgeren er udrejst ulovligt af Kuwait, og at han i den anledning risikerer straf og en sikkerhedsanmærkning, indebærer ikke, at ansøgeren kan anses for forfulgt eller har behov for beskyttelsesstatus. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Kuwa/2017/1

Nævnet **stadfæstede** i **november 2017** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en angivelig bidoon fra Kuwait. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren har oplyst at være bidoon (statsløs) og shia-muslim fra Kuwait. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Kuwait frygter at blive fængslet af de kuwaitiske myndigheder, idet han har deltaget i en demonstration. Han har til støtte herfor oplyst, at han [i begyndelsen af] 2014 opholdt sig på Huriya-pladsen, hvor han oplevede en demonstration. Han gik herfra, men vendte tilbage for at lede efter sin far, som var blevet tilbage. Mens ansøgeren ledte efter sin far i menneskemængden, greb politiet ind overfor demonstranterne, og han blev anholdt. Ansøgeren blev ført til et for ham ukendt sted, hvor han blev tilbageholdt. Som betingelse for hans løsladelse skulle han underskrive et dokument, hvori han lovede ikke at deltage i demonstrationer. Efter løsladelsen opholdt ansøgeren sig en til to dage på sin bopæl, hvorefter han tog ophold hos en af sin fars venner, […], i Shabet. Her opholdt ansøgeren sig indtil sin udrejse af Kuwait [i efteråret] 2015, hvor han fik hjælp fra en anden af sin fars venner, […]. Det følger af udlændingelovens § 40, at en udlænding skal meddele de oplysninger, der er nødvendige til bedømmelse af, om den pågældende er omfattet af udlændingelovens § 7. En udlænding, der søger om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, må således sandsynliggøre sin identitet og sit asylmotiv. Flygtningenævnet finder, at ansøgeren hverken har sandsynliggjort sin identitet eller sit asylmotiv. Flygtningenævnet har ved vurderingen af sagen lagt vægt på, at ansøgeren i forbindelse med asylansøgningen i Danmark har indleveret et irakisk nationalitetspas. Ansøgeren har oplyst, at passet er falsk, men Rigspolitiet har i en kriminalteknisk erklæring imidlertid konkluderet, at pas-

set, der fremstår som udstedt i 2013, vurderes som ægte på grund af dokumentets høje tekniske kvalitet, udformning og fremstilling. Nævnet kan på denne baggrund ikke lægge ansøgerens forklaring om, at passet er falsk, til grund. Herudover har nævnet lagt vægt på, at der ved en søgning på ansøgers navn på Facebook er fremfundet to profiler på henholdsvis dansk og arabisk, og at det af den arabiske profil fremgår, at ansøgeren stammer fra Nasriyah, Dhi Qar, Irak. Begge Facebook-profiler indeholder billeder af ansøgeren, herunder identiske profilbilleder. Ansøgerens forklaring om forløbet i tilknytning til demonstrationen i [begyndelsen af] 2014 har endvidere ikke været konsistent. Ansøgeren har således blandt andet afgivet forskellige forklaringer om karakteren af de fremsatte trusler forud for løsladelsen. Ansøgeren har således under oplysnings- og motivsamtalen forklaret, at han fik at vide, at de ville være efter ansøgeren og rive familiens hus ned, hvis han ikke underskrev det ovennævnte dokument om ikke fremover at deltage i demonstrationer, mens han til asylsamtalen har forklaret, at han risikerede at blive tilbageholdt i et år eller en livstid, hvis han ikke underskrev dokumentet. Ansøgeren har desuden under henholdsvis oplysnings- og motivsamtalen, asylsamtalen og i nævnet afgivet forskellige forklaringer om, hvorvidt og hvornår han efter løsladelsen blev opsøgt af myndighederne. Under disse omstændigheder må nævnet forkaste ansøgerens forklaring om, at han er statsløs (bidoon) fra Kuwait og dermed også ansøgerens asylmotiv i tilknytning til deltagelse i den angivelige demonstration. I lighed med Udlændingestyrelsen finder Flygtningenævnet, at det kan lægges til grund, at ansøgeren er statsborger i Irak. De af ansøgeren indleverede kuwaitiske dokumenter, der angiveligt tilhører familiemedlemmer, kan ikke føre til en anden vurdering. Der foreligger ikke i sagen oplysninger om omstændigheder, der sandsynliggør, at ansøgeren har oplevet nogen former for konflikter i Irak, og han har derfor ikke sandsynliggjort et behov for beskyttelse som nævnt i udlændingelovens § 7 i forhold hertil. De generelle forhold i Irak er heller ikke af en sådan karakter, at dette kan føre til opholdstilladelse efter den nævnte bestemmelse, jf. herved tillige præmis 110 i Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols afgørelse i sagen J.K. and others v. Sweden. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Kuwa/2017/4

2.5 Irak

Flygtningenævnet har i beretningsåret afsluttet 568 spontane asylsager vedrørende irakiske statsborgere (tilladelser, afslag, hjemvisninger og sager afsluttet uden en afgørelse), herunder har nævnet fra efteråret 2017 behandlet et antal sager vedrørende personer hidrørende fra områder i Irak, som tidligere var under ISIL's kontrol, særligt Mosul. De pågældende havde som asylmotiv henvist til de generelle forhold i området samt til konkrete konflikter med ISIL eller frygt for de irakiske myndigheder som følge af risiko for identifikation med ISIL. Flygtningenævnet havde på møder i formandskabet og koordinationsudvalget i december 2016 besluttet at berostille behandlingen af sager vedrørende ansøgere fra Mosul m.v. indtil videre henset til udviklingen i forhol-

dene i Mosul. Der forelå således stort set ingen valide, præcise oplysninger om den aktuelle situation i byen, hverken med hensyn til ISIL's tilstedeværelse eller det generelle voldsniveau, kamphandlinger, civile tab mv. Spørgsmålet om berostillelse af sagerne blev herefter drøftet på møder i formandskabet og koordinationsudvalget i februar, april og juni 2017, hvor det blev besluttet at opretholde berostillelsen, samt på møder i august 2017, hvor der var enighed om, at der i lyset af de da foreliggende oplysninger om, at den irakiske regeringshær havde overtaget kontrollen i blandt andet Mosul, ikke længere var grundlag for, at sager vedrørende ansøgere derfra var berostillet.

Som det fremgår af kapitel 10 stadfæstede Flygtningenævnet i beretningsåret 95 % af de nye spontansager vedrørende irakiske statsborgere.

Som eksempler på sager vedrørende personer fra områder, som tidligere har været under ISIL's kontrol, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **november 2017** opholdstilladelse (**K-status)** til en kvindelig statsborger fra Irak. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk kaldæer og katolik fra Mosul, Irak. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Irak frygter at blive slået ihjel af ISIL eller blive tvunget til at konvertere til islam. Efter ISIL havde indtaget Mosul, overhørte ansøgeren og hendes [familiemedlem] en dag, hvor de var på markedet, at det var farligt at være kristen i Mosul på grund af ISIL. Ansøgeren og hendes [familiemedlem], talte sammen på arabisk, da de ikke turde tale kaldæisk, idet sproget forbindes med at være kristen kaldæer. Da ansøgeren og [familiemedlemmet] kom hjem til ansøgerens bopæl, var ansøgerens familie ikke på bopælen. Der manglede tre kufferter og noget tøj. Ansøgeren og [familiemedlemmet] tog til [familiemedlemmets] bopæl. [Familiemedlemmets] familie var hjemme og var i færd med at pakke. Ansøgeren spurgte [et andet familiemedlem], om han vidste, hvor hendes familie var. Det vidste han ikke. Ansøgeren ville lede efter sin familie, men [det andet familiemedlem] sagde, at det var for farligt, så ansøgeren rejste sammen med [familien] først til […] og derefter videre til […]. Ansøgeren har som nyt asylmotiv henvist til, at hun i Danmark er blevet gift og venter et barn med en herboende irakisk statsborger, som hun imidlertid ikke ønsker at være sammen med, og som hun heller ikke bor sammen med. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring til grund. Flygtningenævnet lægger således til grund, at ansøgeren er kristen kaldæer fra Mosul, og at hun både forud for sin udrejse af Irak og efter sin udrejse har praktiseret sin kristne tro. Flygtningenævnet lægger videre til grund, at ansøgerens familie og kristne netværk alle forlod Mosul senest i august 2014, da ISIL tog den østlige side af byen, og at hun der-

efter mistede kontakten med sine forældre og søskende. Flygtningenævnet lægger også til grund, at ansøgeren i Danmark alene har giftet sig, fordi hun er blevet gravid og derfor ifølge sin kultur ikke kan være ugift, men at hun ikke bor sammen med sin ægtefælle, og at hun ikke ønsker at bo sammen med ham, ligesom han ikke ønsker at rejse til Irak med hende, hvis hun ikke får asyl i Danmark. Endelig lægger Flygtningenævnet ansøgerens forklaring om, at hendes ægtefælle, der tillige er kristen kaldæer, er uden netværk i Irak, til grund. Uanset at Mosul nu er befriet for ISIL og uanset, at de generelle forhold for kristne i Irak efter baggrundsoplysningerne ikke i sig selv kan begrunde opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, finder Flygtningenævnet, at ansøgeren har sandsynliggjort, at hun, der reelt er enlig og uden netværk i Irak, ved en tilbagevenden til Irak risikerer forfølgelse, som myndighederne ikke vil være i stand til at beskytte hende imod. Flygtningenævnet finder således, at ansøgeren opfylder betingelserne for at få asyl efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1." Irak/2017/211

Nævnet **stadfæstede** i **november 2017** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk araber og sunni-muslim fra Fallujah i Al-Anbar provinsen, Irak. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv navnlig henvist til, at han ved en tilbagevenden til Irak frygter at blive udsat for forfølgelse eller overgreb fra myndighederne eller militser, herunder ISIL. Ansøgeren har til støtte herfor forklaret, at han en dag ved den første kontrolpost på vejen fra Fallujah til Bagdad blev anholdt af det irakiske politi. Politiet tilbageholdt ham i 2 dage. Politiet slog og sparkede ham, bandt ham, hældte koldt vand på ham samt skældte ham ud. Politiet beskyldte ham ikke for at have foretaget sig noget konkret, og han blev ikke afhørt som sådan. Politiet sagde, at alle fra Fallujah var sunni-muslimer og havde forbindelse til ISIL, der da kontrollerede byen. Politiet løslod ham uden betingelser. Han blev senere på ny stoppet ved politiets kontrolposter uden, at der skete ham noget. Et par uger senere rettede ISIL henvendelse til alle beboerne i hans kvarter i Fallujah, hvor de forsøgte at rekruttere de unge mænd. Til ansøgerens bopæl kom to mænd fra ISIL, hvoraf den ene tog fat i ansøgerens håndled, mens ansøgerens mor og søster græd og tog fat i ansøgerens anden arm. De to mænd krævede, at ansøgeren skulle tage med dem. Hans mor og søster råbte og skreg, indtil mændene forlod bopælen. Mændene sagde, at de ville vende tilbage og tage ansøgeren med næste gang. Ansøgeren og hans familie flygtede derfor dagen efter til Erbil. Da de som arabere ikke havde nogen fremtid i Nordirak, udrejste ansøgeren, efter nogle måneders ophold i Erbil, legalt fra Nordirak til Tyrkiet i august 2015. Efterfølgende udrejste hans nærmeste familie ligeledes til Tyrkiet, hvor de ham bekendt fortsat opholder sig. Han har ikke forbindelse til sin familie i Bagdad. Flygtningenævnet kan i

det væsentlige lægge ansøgerens forklaring til grund. Ansøgeren har kun haft en enkelt konflikt med de irakiske myndigheder, og den endte med, at ansøgeren efter 2 dages tilbageholdelse blev løsladt uden betingelser. Det må antages, at der har været tale om en enkeltstående og afsluttet sag, der var begrundet i, at han kom fra et ISIL-kontrolleret område. ISIL´s rekrutteringskampagne i Fallujah har ikke været særligt rettet mod ansøgeren, og forløbet af henvendelsen på ansøgerens bopæl tyder ikke på, at ansøgeren personligt har været vigtig for ISIL. Efterfølgende har ISIL mistet magten i Fallujah og langt de fleste andre områder, ISIL tidligere har behersket, og ISIL er også herudover betydeligt svækket i Irak. Intet tyder på, at ISIL herefter vil prioritere at begå overgreb mod ansøgeren. Herefter, og uanset, at de generelle forhold for sunni-muslimer i Irak er vanskelige, har ansøgeren ikke sandsynliggjort, at han på grund af sine individuelle, konkrete forhold ved en tilbagevenden til Irak vil være i reel risiko for at blive udsat for forfølgelse efter flygtningekonventionen, jf. udlændingeloven § 7, stk. 1, eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Irak/2017/219

2.6 Somalia, nægtelse af forlængelse

Flygtningenævnet har i beretningsåret behandlet en række sager vedrørende somaliske statsborgere, hvori der er klaget over Udlændingestyrelsens afgørelse om nægtelse af forlængelse eller inddragelse af en opholdstilladelse meddelt efter udlændingelovens § 7. Udlændingestyrelsen har i de pågældende sager vurderet, at forholdene i Somalia har ændret sig således, at grundlaget for den meddelte opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 ikke længere er til stede, jf. 19, stk. 1, nr. 1. Der er tale om sager, hvor Udlændingestyrelsen i sin tid havde meddelt de pågældende opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, under henvisning til de generelle forhold i det sydlige og centrale Somalia, jf. herved Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom af 28. juni 2011 i sagen Sufi og Elmi mod UK (application nos. 8319/07 og 11449/07). Der henvises for en nærmere gennemgang af dommen til Flygtningenævnets formandskabs 23. beretning (2014), side 85. Der henvises endvidere til afsnit 6.3 for en beskrivelse af behandlingen af inddragelsessager.

Se som eksempel på disse sager:

Nævnet **stadfæstede** i **november 2017** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Somalia. Indrejst i 2013. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klageren er etnisk bandhabow og sunni-muslim fra Afgooye, Somalia. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Klageren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Somalia frygter at blive slået ihjel af al-Shabaab. Klageren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at han i 2011 blev opsøgt af repræsentanter fra Al-Shabaab, som ønskede at re-

kruttere ham. Klageren ønskede ikke at tilslutte sig al-Shabaab. Som følge heraf blev han udsat for fysiske overgreb og tilbageholdt. Under tilbageholdelsen blev klageren udsat for fysiske overgreb, hvorfor han til sidst indvilligede i at samarbejde. Herefter fik klageren til opgave at grave huller, som skulle anvendes til en skyttegrav. Klageren var tilbageholdt af al-Shabaab i seks måneder, hvorefter han flygtede og udrejste af Somalia. Udlændingestyrelsen meddelte [i slutningen af] 2013 klageren tidsbegrænset opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2, jf. daværende praksis, hvorefter udsendelse til det sydlige og centrale Somalia fandtes at udgøre en krænkelse af Danmarks internationale forpligtelser, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3. Udlændingestyrelsen lagde særligt vægt på Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom af 28. juni 2011 i sagen Sufi og Elmi mod Storbritannien. Udlændingestyrelsen lagde således til grund, at klageren havde behov for beskyttelse henset til de generelle forhold i det sydlige og centrale Somalia på daværende tidspunkt. Flygtningenævnet tager indledningsvis stilling til, om der kan meddeles klageren opholdstilladelse på grundlag af klagerens oprindelige asylmotiv. Ved vurdering af klagerens forklaring har Flygtningenævnet tillagt det betydning, at klageren har gået 2 måneder i skole, og at han har forklaret, at han har svært ved at redegøre for årstal og måneder. Flygtningenævnet kan ikke lægge klagerens forklaring om sit asylmotiv til grund. Flygtningenævnet har lagt vægt på, at forklaringen på centrale punkter har været præget af divergenser, som ikke kan forklares med hans ringe uddannelsesniveau. Klageren har forklaret divergerende om, hvor lang en periode af sit fangenskab han afviste at samarbejde med al-Shabaab. Han har således i oplysnings- og motivsamtalen [i sommeren] 2013 forklaret, at han efter tre måneder i fangenskab, hvor han blev udsat for tortur, indvilligede i at samarbejde med al-Shabaab. Han har under asylsamtalen [i slutningen af] 2013 forklaret, at han var tilbageholdt i 6 måneder, før han accepterede at samarbejde, og at han flygtede 2 dage efter, at han accepterede at samarbejde. Under mødet i Flygtningenævnet har han forklaret, at han i 2 uger var udsat for tortur, hvorefter han begyndte at samarbejde, og at hele fangenskabet varede 6 måneder. Han har endvidere forklaret divergerende med hensyn til, hvornår han afslørede sin identitet for [en person], som han traf på en café ved stationen i Mogadishu og som hjalp klageren på den videre flugt. Han har under asylsamtalen forklaret, at han først afslørede sit ansigt hjemme hos [den pågældende], mens han under høringssamtalen den [i foråret] 2017 har forklaret, at [den pågældende] kom hen til ham, hvorefter de gik ned ad en lille sti uden mange folk, hvor han viste [den pågældende] sit ansigt. Klageren har også forklaret divergerende om, hvor han befandt sig, da hans datter blev født [i begyndelsen af] 2013. Under asylsamtalen har han forklaret, at datteren blev født, efter han var flygtet fra al-Shabaab, og at hun blev født hjemme i landsbyen, mens han var ude i landbruget og pløje. Senere under asylsamtalen ændrede han forklaringen til, at datteren blev født, efter han var flygtet, og mens han befandt sig i Kenya. Efterfølgende forklarede han, at han var i Milano, da datteren blev født. Disse divergenser svækker klagerens generelle

troværdighed. Ved vurderingen af klagerens troværdighed har Flygtningenævnet tillige inddraget den omstændighed, at klagerens forklaring under sin oprindelige asylsag og under den nuværende sag indeholder en lang række mindre divergenser og modstridende oplysninger, der dog ikke i sig selv ville kunne tillægges afgørende betydning. Flygtningenævnet finder på den baggrund, at klagerens forklaring om sin konflikt med al-Shabaab ikke kan lægges til grund. Det kan således heller ikke lægges til grund, at klageren er profileret i forhold til al-Shabaab. Nævnet skal herefter vurdere, om der på nuværende tidspunkt er anledning til at antage, at de generelle forhold i Somalia er sådanne, at en tilbagesendelse af klageren til Somalia vil udgøre en krænkelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3. Efter en samlet vurdering af de foreliggende baggrundsoplysninger finder Flygtningenævnet, at de generelle forhold i det sydlige og centrale Somalia, herunder i klagerens hjemområde i Afgooye, er forbedret, siden klageren blev meddelt opholdstilladelse [i sommeren] 2014, således at betingelserne for at nægte at forlænge klagerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, er opfyldt. Flygtningenævnet har lagt vægt på, at det fremgår af EASO's Country of Origin Information rapport, Somalia Security Situation, februar 2016, at byen Afgooye, hvor klageren arbejdede på en restaurant, er kontrolleret af AMISON. Flygtningenævnet har endvidere lagt vægt på, at al-Shabaabs måde at operere på generelt har ændret sig fra at være vilkårlige angreb mod civilbefolkningen til at være målrettede angreb mod profilerede personer. Flygtningenævnet finder herefter, at den generelle vold i Afgooye ikke har et niveau, der indebærer, at enhver, der vender tilbage til byen, vil være i risiko for at blive udsat for overgreb i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3. Der er ikke ved de senere fremkomne baggrundsoplysninger ændret herved, jf. bl.a. "Home Office: Country Policy and Information Note Somalia (South and Central): Fear of al-Shabaab" fra juli 2017. Flygtningenævnet finder derfor, at de generelle forhold i Afgooye er forbedret – om end forholdene forsat er alvorlige og må betegnes som skrøbelige og uforudsigelige – ligesom ændringerne ikke findes at være af helt midlertidig karakter. Flygtningenævnet finder på denne baggrund, at en udsendelse af klageren til Afgooye ikke udgør en krænkelse af Danmarks internationale forpligtelser, herunder artikel 3 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention. Flygtningenævnet skal endelig tage stilling til, om en inddragelse af klagerens opholdstilladelse må antages at virke særligt belastende, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1. Klageren har haft opholdstilladelse siden [slutningen af] 2013. Han mangler at bestå et modul af Prøve i Dansk 1. Han har ikke opnået fast tilknytning til arbejdsmarkedet, men har været i praktik på en […] restaurant i 9 måneder og på [en anden virksomhed] i 4 måneder. Han har ikke nære slægtninge i Somalia. Flygtningenævnet finder efter en samlet vurdering af disse forhold, at en udsendelse af klageren til Afgooye, hvor han arbejdede forud for sin udrejse, ikke udgør en krænkelse af Danmarks internationale forpligtelser, herunder artikel 3 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, og at betingelserne for at inddrage klagerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 19,

stk. 1, nr. 1 og § 19, stk. 7, 1. pkt., jf. § 26, stk. 1, derfor er opfyldt. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Soma/2017/38

2.7 Ansøgning om asyl indgivet i Grønland

I november 2017 behandlede Flygtningenævnet en sag, hvor ansøgningen om asyl var indgivet i Grønland, og hvor Udlændingestyrelsen havde meddelt ansøgeren afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 som affattet ved anordning nr. 150 af 23. februar 2001 om ikrafttræden for Grønland af udlændingeloven.

Det fremgår af udlændingelovens § 53 a, jf. § 53 a, stk. 2, som affattet ved anordning nr. 150 af 23. februar 2001 om ikrafttræden for Grønland af udlændingeloven, at såfremt Udlændingestyrelsen afslår at give opholdstilladelse i Grønland efter § 7 til en udlænding, der opholder sig i Grønland eller i Danmark, anses afgørelsen for påklaget til Flygtningenævnet.

Der blev til Flygtningenævnets behandling af sagen sammensat et særligt nævn. Det fremgår således af udlændingelovens § 53, stk. 2, som affattet ved anordning nr. 150 af 23. februar 2001 om ikrafttræden for Grønland af udlændingeloven, at ved nævnets behandling af en sag omfattet af § 53 a, stk. 1, medvirker foruden formanden eller en af næstformændene 4 medlemmer, hvoraf 1 medlem beskikkes efter indstilling fra Grønlands Landsstyre, 1 medlem beskikkes efter indstilling fra Dansk Flygtningehjælp, 1 medlem beskikkes efter indstilling fra Advokatrådet og 1 medlem beskikkes efter indstilling fra udenrigsministeren.

Det fremgår af udlændingelovens § 7, stk. 1, som affattet ved anordning nr. 150 af 23. februar 2001, at der efter ansøgning kan gives opholdstilladelse i Grønland til en udlænding, hvis udlændingen er omfattet af flygtningekonventionen af 28. juli 1951.

Videre fremgår det af udlændingelovens § 7, stk. 2, som affattet ved anordning nr. 150 af 23. februar 2001, at der efter ansøgning gives opholdstilladelse i Grønland til en udlænding, som ikke er omfattet af flygtningekonventionen af 28. juli 1951, men hvor det af lignende grunde som anført i konventionen eller af andre tungtvejende grunde, der medfører velbegrundet frygt for forfølgelse eller tilsvarende overgreb, ikke bør kræves, at den pågældende vender tilbage til sit hjemland (de facto-status).

Flygtningenævnet stadfæstede i den pågældende sag, der vedrørte en tyrkisk statsborger, Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på asyl.

Kapitel 3

Flygtningenævnets deltagelse i internationalt arbejde i 2017

3.1 Indledning

Dette kapitel indeholder en oversigt over de internationale fora, som Flygtningenævnet møder i, samt en omtale af de væsentligste emner, der har været drøftet i forbindelse med de samlinger og møder, som Flygtningenævnet har deltaget i i løbet af 2017.

Danmark deltager som følge af det danske forbehold vedrørende EU-samarbejdet på området for retlige og indre anliggender ikke i – og er ikke bundet af – Rådets vedtagelse af foranstaltninger, der foreslås i henhold til EF-traktatens afsnit IV, det vil sige det overstatslige samarbejde vedrørende asyl, ligesom Danmark ikke er bundet af beslutninger og retsakter inden for dette område. Danmark deltager dog i EU-møder på asylområdet og kan give sin mening til kende. Danmark deltager endvidere i samarbejdet om retlige og indre anliggender, så længe det er mellemstatsligt. Danmarks stilling er nærmere fastlagt i en protokol til Amsterdamtraktaten.

Flygtningenævnets deltagelse i internationalt arbejde er som følge af nævnets uafhængige domstolslignende status begrænset til drøftelser og bidrag af faktuel og juridisk karakter. Nævnet deltager således ikke i politisk prægede drøftelser.

Flygtningenævnet er ved møder i internationale fora sædvanligvis repræsenteret af medarbejderne i Flygtningenævnets Sekretariat.

3.2 EU-asylarbejdsgruppen

I EU-asylarbejdsgruppen under Rådet for Retlige og Indre Anliggender gøres forslag til retsakter klar til en videre behandling i beslutningsproceduren i Rådet. Endvidere udarbejdes oplæg til brug for overordnede grupper og udvalg under Rådet. Asylarbejdsgruppen er hovedsageligt sammensat af juridiske eksperter med kendskab til national lovgivning på udlændingeområdet.

Repræsentanter for Flygtningenævnets Sekretariat har mulighed for at deltage i de af arbejdsgruppens møder, der vedrører emner inden for Flygtningenævnets kompetenceområde. Flygtningenævnets repræsentanter deltager i givet fald som en del af den danske delegation, der ledes af en repræsentant for Udlændinge- og Integrationsministeriets kontor for Internationalt Udlændingesamarbejde.

Flygtningenævnet har ikke deltaget i møder i EU-asylarbejdsgruppen i 2017.

3.3 Dublin kontaktgruppen (Dublin Contact Committee)

Dublin Contact Committee er et mødeforum under EU-Kommissionen, hvor repræsentanter fra medlemsstaterne samt lande, der har tilsluttet sig Dublin- og Eurodacbestemmelserne (herunder Danmark, Norge og Schweiz), mødes for at diskutere praktiske problemstillinger i forbindelse med fortolkningen og implementeringen af Dublinforordningen.

Flygtningenævnet har ikke deltaget i møder i Dublin Contact Committee i 2017.

3.4 European Asylum Support Office (EASO)

EASO er et selvstændigt agentur under EU og har blandt andet til opgave at facilitere gennemførelsen af det fælles europæiske asylsystem (CEAS), herunder videreudviklingen af det europæiske asylcurriculum (EAC), og at yde praktisk støtte til medlemsstater, der oplever et stigende pres på deres asylsystemer. EASO udgiver årligt en rapport om asylsituationen i EU.

EASO har gradvist overtaget en række opgaver, der tidligere lå under EURASIL (den tidligere uformelle arbejdsgruppe under EU-Kommissionen med fokus på indsamling og udveksling af baggrundsoplysninger om de oprindelseslande, hvorfra der modtages asylansøgere). EASO har som følge heraf blandt andet overtaget videreudviklingen af EU's COI-portal. Det er ligeledes EASO, der indkalder til og afholder ekspertmøder vedrørende udvalgte lande. Flygtningenævnets rolle i forbindelse med møderne er som sagkyndig instans at bidrage med information om Danmarks praksis på asylområdet samt at drage nytte af den generelle informationsudveksling på møderne, som er et vigtigt led i den løbende opdatering af nævnets baggrundsmateriale. Danmarks orientering om konkrete sager sker i anonymiseret form, og oplysningerne om de enkelte landes behandling af asylsager behandles som udgangspunkt fortroligt.

Flygtningenævnet har ikke deltaget i møder i EASO i 2017.

3.5 Inter-Governmental Consultations (IGC)

IGC er et uformelt, ikke-beslutningstagende forum for informationsudveksling og policy-drøftelser vedrørende emner af relevans for håndteringen af internationale migrationsstrømme. IGC har 16 deltagerlande, som foruden en række europæiske lande også omfatter Australien, New Zealand, USA og Canada. Endvidere deltager UNHCR, IOM og EU-Kommissionen i møderne.

Den 7. december 2017 afholdt IGC et seminar med fokus på den politiske og sikkerhedsmæssige situation i Bangladesh. Flygtningenævnet var repræsenteret ved Flygtningenævnets Sekretariat. Seminaret indeholdt en gennemgang og en diskussion af den seneste forskning og baggrundsviden vedrørende Bangladesh med oplæg fra Dr. David Jackman fra University of Manchester og repræsentanter fra henholdsvis de britiske udlændingemyndigheder (Home Office), og International Organization for Migration (IOM). Endvidere blev der fremlagt statistik og udvekslet erfaringer fra de 16 deltagerlandes behandling af asylsager vedrørende ansøgere fra Bangladesh.

3.6 UNHCR's eksekutivkomité (EXCOM)

EXCOM er det politikformulerende, rådgivende og budgetfastlæggende forum (Eksekutivkomitéen), der fastsætter de overordnede retningslinjer for UNHCR's arbejde. De anbefalinger, som EXCOM når til enighed om ved de årlige plenumsamlinger, betegnes EXCOM-konklusioner og udgør et supplement til det mandat, som er grundlaget for UNHCR's virksomhed.

I perioden fra den 2. oktober 2017 til den 6. oktober 2017 afholdt EXCOM sin 68. samling i Genève. Flygtningenævnet var repræsenteret ved Flygtningenævnets Sekretariat. Mødets første to en halv dag var sat af til generel debat om internationale flygtningeudfordringer samt blandt andet et segment vedrørende "Comprehensive Refugee Response Framework (CRRF)". I dagene efter fulgte en traditionel afvikling med blandt andet en generel debat, en drøftelse af international beskyttelse og endelig administrative emner.

Kapitel 4

Dublinsager

4.1 Grundlaget for behandlingen af Dublinsager

4.1.1 Udlændingeloven og Dublinforordningen

Påberåber en udlænding sig at være omfattet af udlændingelovens § 7, træffer Udlændingestyrelsen snarest muligt afgørelse om, hvorvidt asylansøgningen skal behandles i Danmark, eller om ansøgeren skal overføres til et andet land i medfør af reglerne i Dublinforordningen.

Dublinforordningen hviler på et princip om, at ét Dublin-land er ansvarlig for realitetsbehandlingen af en indgivet asylansøgning. Forordningen har til formål hurtigst muligt at identificere, hvilket land der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, og at forebygge misbrug af asylproceduren ved indgivelse af flere ansøgninger. Endvidere tjener forordningen til at forebygge de såkaldte orbit-situationer, hvor en asylansøger sendes i kredsløb mellem en række lande, der alle nægter at lade den pågældende indrejse, samt i værste fald refoulement.

Dublin-landene omfatter EU-landene samt Island, Norge og Schweiz.

Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 604/2013 af 26. juni 2013 (Dublin III-forordningen) er en del af den samlede asylpakke, som er omfattet af Danmarks retsforbehold bestående af kvalifikationsdirektivet, Eurodacforordningen, modtagedirektivet og proceduredirektivet. Ligesom tidligere har Danmark tiltrådt den gældende Dublinforordning med ændringer ved en mellemstatslig parallelaftale.

Dublinforordningen fastlægger kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning om international beskyttelse, der indgives af en udlænding eller en statsløs i en af medlemsstaterne. Den finder ikke anvendelse på asylansøgninger indgivet af udlændinge, der allerede har fået asyl i en anden medlemsstat.

Om sager, hvor udlændingen allerede har opnået beskyttelse i et andet land, i hvilket Dublinforordningen finder anvendelse, og som følge heraf får afvist en realitetsbehandling af deres ansøgninger om asyl i Danmark i henhold til udlændingelovens § 29 b, henvises til afsnit 6.2.

Om sager, hvor udlændingen nægtes opholdstilladelse med henvisning til et første asylland, fordi udlændingen allerede har opnået beskyttelse i en anden medlemsstat, eller hvis udlændingen har nær tilknytning til en anden medlemsstat, hvor denne må antages at kunne opnå beskyttelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 4, henvises til afsnit 6.1 om første asylland.

En ansøgning om asyl efter udlændingelovens § 7 realitetsbehandles ikke, før Udlændingestyrelsen har truffet afgørelse om afvisning eller overførsel i henhold til udlændingelovens § 48 a, stk. 1, jf. § 29 a, jf. Dublinforordningen.

Viser det sig under sagsbehandlingen, at Danmark i henhold til forordningen er ansvarlig for asylsagsbehandlingen, og at der derfor ikke er grundlag for at anmode en anden medlemsstat om at overtage eller tilbagetage asylansøgeren, beslutter den ansvarlige myndighed, at sagen skal overgå til en realitetsbehandling i Danmark.

Om asylansøgninger, som enten realitetsbehandles efter normalproceduren, jf. udlændingelovens § 53 a, stk. 1, nr. 2, eller efter åbenbart grundløs-proceduren, jf. udlændingelovens §§ 53, stk. 11, og 53 b, henvises til kapitel 5.

4.1.2 Ansvarsfastlæggelsen

Som anført hviler Dublinforordningen på et princip om, at én medlemsstat er ansvarlig for realitetsbehandlingen af en indgivet asylansøgning. Det følger således af forordningens artikel 3, stk. 1, at enhver ansøgning om asyl skal behandles af medlemsstaterne, og at en ansøgning kun behandles af den ansvarlige medlemsstat.

Kriterierne for fastlæggelsen af den ansvarlige medlemsstat er opstillet i forordningens artikler 8-16. Kriterierne, herunder om der er tale om en uledsaget mindreårig, om ansøgeren har familiemæssig tilknytning til en medlemsstat, hvordan og hvor den pågældende er indrejst på Dublin-landenes område samt eventuelle afhængighedsforhold, finder anvendelse i den rækkefølge, der er fastsat i forordningens kapitel III, jf. artikel 7, stk. 1. Dette betyder, at såfremt ansøgeren opfylder flere af kriterierne i artiklerne 8-16 i forhold til forskellige Dublin-lande, vil ansvaret påhvile det land, hvor ansøgeren opfylder det højst prioriterede kriterium. De højst prioriterede kriterier knytter sig til uledsagede mindreårige og til en eventuel familiemæssig tilknytning.

Det følger af forordningens artikel 3, stk. 2, at såfremt der ikke kan udpeges en ansvarlig medlemsstat på baggrund af forordningens kriterier, vil den medlemsstat, hvor asylansøgningen er indgivet, være ansvarlig.

Uanset hvilken medlemsstat, der ifølge forordningens kriterier er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, har en medlemsstat, der modtager en asylansøgning, til enhver tid ret til at realitetsbehandle denne asylansøgning, jf. Dublinforordningens artikel 17, stk. 1 (suverænitetsklausulen). I så fald er denne medlemsstat ansvarlig.

Ligeledes kan enhver medlemsstat efter anmodning fra en anden medlemsstat af humanitære grunde beslutte at behandle en asylansøgning, jf. Dublinforordningens artikel 17, stk. 2 (den humanitære klausul), forudsat at de berørte personer har afgivet samtykke hertil. De humanitære grunde kan navnlig være familiemæssige eller kulturelle hensyn. I så fald bliver denne medlemsstat ansvarlig.

I Flygtningenævnets behandling af sager om overførsel eller tilbageførsel af udlændinge til en anden medlemsstat i medfør af Dublinforordningen foretages der afhængigt af omstændighederne i den enkelte sag en samlet og konkret vurdering af den pågældendes personlige, sundhedsmæssige og familiemæssige forhold sammenholdt med de foreliggende baggrundsoplysninger om de vilkår og modtageforhold, som den pågældende må antages at blive mødt med i modtagerlandet.

4.1.3 Praksis vedrørende Dublinforordningen ved internationale organer

4.1.3.1 EU-Domstolen og Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol

EU-Domstolen, der blev oprettet i 1952, er beliggende i Luxembourg. Den skal sikre, at EU-retten overholdes, fortolkes og anvendes på samme måde i hele EU, uanset hvilken medlemsstat en tvist udspringer fra. EU-Domstolens rolle er at sikre en ensartet fortolkning af EU-reglerne, og den kan afgøre sager, hvor medlemsstaterne, EU-institutionerne, virksomheder og enkeltpersoner er parter.

Domstolen består af 28 uafhængige dommere, én fra hvert medlemsland. Dommerne bliver udnævnt af medlemsstaternes regeringer for seks år ad gangen. Foruden 28 dommere består EU-Domstolen også af 8 generaladvokater, som har til opgave at udarbejde et upartisk og uafhængigt forslag til afgørelse af sagen. Domstolen er dog ikke forpligtet til at følge forslaget.

I sager, der vedrører EU-retten, herunder Dublinforordningen, kan de nationale domstole efter artikel 267 i Traktaten om Den Europæiske Unions Funktionsmåde forelægge EU-Domstolen præjudicielle spørgsmål, hvis der foreligger tvivl om fortolkningen eller gyldigheden af EU-retten. Hvis der ikke er en appelmulighed for den nationale rets afgørelse, har den pågældende nationale ret pligt til at forelægge spørgsmål for EU-Domstolen til præjudiciel afgørelse, såfremt der er tvivl om fortolkningen af EU-retten.

Et præjudicielt spørgsmål indgår som et led i sagens behandling for den nationale ret, og EU-Domstolens besvarelse indgår herefter i grundlaget for den nationale domstols afgørelse i sagen. EU-Domstolen træffer således ikke afgørelse i den konkrete sag, men hjælper blot den nationale domstol med at fortolke EU-reglerne, herunder Dublinforordningen.

Danmark deltager som følge af det danske forbehold vedrørende EU-samarbejdet på området for retlige og indre anliggender ikke i – og er ikke bundet af – Rådets vedtagelse af foranstaltninger, der foreslås i henhold til EF-traktatens afsnit IV, det vil sige det overstatslige samarbejde vedrørende asyl, ligesom Danmark ikke er bundet af beslutninger og retsakter inden for dette område, herunder eksempelvis kvalifikationsdirektivet. Danmark har imidlertid indgået en parallelaftale med EU om deltagelse i Dublinforordningen på mellemstatsligt grundlag. Ved sin tiltræden til Dublinforordningen er Danmark også bundet af EU-Domstolens praksis herom.

EU-Domstolen har fået forelagt en række præjudicielle spørgsmål om fortolkning af Dublin II-forordningen. Der kan herved blandt andet henvises til de på Flygtningenævnets hjemmeside www.fln.dk nævnte domme.

I denne forbindelse skal nævnes dommen i de forenede sager N.S. mod Secretary State for the Home Department og M.E. m.fl. mod Refugee Applications Commissioner af 21. december 2011 (C-411/10 og C-493/10). EU-Domstolen slog blandt andet fast, at der gælder en formodning for, at behandlingen af asylansøgere i hver enkelt medlemsstat er i overensstemmelse med kravene i EU's Charter om Grundlæggende Rettigheder, i Genevekonventionen og i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK) (præmis 80), at denne formodning, som ligger til grund for blandt andet Dublin-reglerne, om at asylansøgere behandles på en måde, som er i overensstemmelse med menneskerettighederne, ikke er uafkræftelig (præmis 104), at EU-retten er til hinder for, at der anvendes en uafkræftelig formodning for, at den medlemsstat, som i henhold til Dublin II-forordningens artikel 3, stk. 1, er den ansvarlige stat, overholder de grundlæggende EU-rettigheder (præmis 105), og at Chartrets artikel 4 skal fortolkes således, at det påhviler medlemsstaterne, herunder de nationale retter, ikke at overføre en asylansøger til "den ansvarlige medlemsstat" ifølge Dublinforordningen, når de ikke kan være uvidende om, at de systemmæssige mangler ved asylproceduren og modtagelsesforholdene for asylansøgere i denne medlemsstat giver alvorlig grund til at antage, at ansøgeren vil blive udsat for en reel risiko for at blive undergivet umenneskelig eller nedværdigende behandling i artikel 4's forstand (præmis 106).

Endvidere følger det af den nugældende Dublin III-forordning artikel 3, stk. 2, 2. pkt., i overensstemmelse med dommens præmis 107, at såfremt det er umuligt at overføre en

ansøger til den medlemsstat, der primært er udpeget som ansvarlig, fordi der er væsentlige grunde til at tro, at der er systemfejl i asylproceduren og i modtagelsesforholdene for ansøgere i den pågældende medlemsstat, som medfører en risiko for umenneskelig eller nedværdigende behandling som defineret i artikel 4 i EU's Charter, skal den medlemsstat, der træffer afgørelse, fortsætte med at undersøge kriterierne i kapitel III for at fastslå, om en anden medlemsstat kan udpeges som ansvarlig.

Endvidere kan henvises til EU-Domstolens domme af 7. juni 2016 i sagerne Mehrdad Ghezelbash mod Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie og George Karim mod Migrationsverket (C-63/15 og C-155/15). Sagerne vedrørte asylansøgeres mulighed for under en klagesag efter Dublinforordningen at påberåbe sig, at de nationale myndigheder ikke anvender forordningens kriterier korrekt. EU-Domstolen bemærker i dommene, at der i Dublin III-forordningen er tilføjet en række retssikkerhedsmæssige garantier for asylansøgere, og at artikel 27, stk. 1, når bestemmelsen sammenholdes med præamblens punkt 19, skal fortolkes således, at en asylansøger kan påberåbe sig en ukorrekt anvendelse af kriterierne for fastlæggelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig efter forordningen. EU-Domstolen fastslår således i de pågældende domme, at den omstændighed, at en stat har accepteret at modtage en asylansøger, ikke i sig selv er tilstrækkelig til at overdrage ansvaret for asylsagsbehandlingen til den pågældende stat, såfremt modtagerstaten ikke er ansvarlig efter en objektiv anvendelse af kriterierne.

I sagen Majid Shiri mod Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl (C-201/16) fandt EU-Domstolen tilsvarende, at asylansøgere under en klagesag efter Dublinforordningen kan påberåbe sig, at overførelsesfristen fastsat i artikel 29, stk. 1 og 2, er udløbet, hvorfor ansvaret er overgået til den anmodende medlemsstat, uanset at den ansvarlige medlemsstat ikke har afvist at overtage eller tilbagetage den pågældende. Der henvises til EU-Domstolens dom af 25. oktober 2017.

Til forskel fra EU-Domstolen afgør Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol individuelle klager over menneskerettighedskrænkelser begået af signaturstaterne til EMRK. For en nærmere beskrivelse af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol henvises til afsnit 9.1.1.

Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol har i en række sager taget stilling til, hvorvidt overførsel af en tredjelandsstatsborger eller statsløs til det land, som efter Dublinforordningen er ansvarlig for behandlingen af den pågældendes ansøgning om international beskyttelse, er i strid med EMRK's artikel 3. Som eksempel herpå kan der henvises til Storkammerets dom i sagen Tarakhel mod Schweiz (29217/12), afsagt den 4. november 2014. Sagen vedrørte Dublinoverførsel til Italien af en afghansk familie bestående af et ægtepar og deres seks mindreårige børn. Domstolen fandt blandt andet,

at det ville udgøre en krænkelse af artikel 3 i EMRK at udsende klagerne til Italien, hvis ikke de schweiziske myndigheder forinden havde fået individuelle garantier fra de italienske myndigheder om, at klagerne ville blive taget hånd om på en måde, som var tilpasset børnenes alder, og at familien ville blive holdt samlet. Der henvises til Flygtningenævnets formandsskabs 24. beretning (2015), side 36, for en nærmere gennemgang af dommen. Domstolen har efterfølgende i en række domme på ny taget stilling til Dublinoverførsel til Italien. Der henvises herved til Flygtningenævnets formandsskabs 25. beretning (2016), side 37ff., hvor der også er en nærmere gennemgang af sager, hvori der er klaget over Dublinafgørelser truffet af Flygtningenævnet. Der kan endvidere henvises til de domme, som er nævnt i Flygtningenævnets og Udlændingestyrelsens notat om beskyttelsen af asylansøgere i henhold til FN's flygtningekonvention og EMRK. Notatet er tilgængeligt på Flygtningenævnets hjemmeside www.fln.dk.

4.1.3.2 Sager indbragt for andre internationale organer

Der verserede pr. 31. december 2017 to sager, hvori der var klaget over Dublinafgørelser truffet af Flygtningenævnet, ved FN's Menneskerettighedskomité.

I den ene sag havde Flygtningenævnet stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse om, at en kvindelig syrisk statsborger og hendes tre medfølgende børn skulle Dublin-overføres til Bulgarien, samt at hendes ægtefælle skulle meddeles afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 med henvisning til, at han havde opnået flygtningestatus i Bulgarien gældende i fem år. De pågældende havde til støtte for klagen henvist til, at de ikke havde adgang til lægehjælp i Bulgarien, ligesom de ikke kunne finde noget arbejde, og at deres børn havde begrænset adgang til skolegang, hvorfor en udsendelse af dem til Bulgarien ville være i strid med artikel 7 i FN's konvention om borgerlige og politiske rettigheder. Klagerne er efterfølgende forsvundet og er af Nordsjællands Politi, Udlændingecenter Nordsjælland, skønnet at være udrejst af Danmark. Komitéen blev i 2016 oplyst om, at klagerne var skønnet udrejst, og blev på den baggrund anmodet om at lukke den verserende sag.

I den anden sag havde Flygtningenævnet stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse om, at en kvindelig eritreisk statsborger og hendes to medfølgende børn skulle Dublin-overføres til Italien. Den pågældende havde til støtte for klagen henvist til, at hun tidligere havde lidt nød i Italien, idet hun boede på gaden, hvor hun blev voldtaget flere gange, samt at hun havde psykiske problemer, idet hun udviste symptomer på PTSD og depression, hvorfor en udsendelse af klageren og hendes to mindreårige børn til Italien ville være i strid med artikel 7 i FN's konvention om borgerlige og politiske rettigheder. Flygtningenævnet besluttede at genoptage sagen til behandling på nyt skriftligt nævn. Ved sagens behandling i november 2017 omgjorde Flygtningenævnet Udlændingestyrelsens afgørelse om overførsel til Italien. Komitéen blev herefter anmodet om at lukke klagesagen.

For en nærmere beskrivelse af FN's Menneskerettighedskomité henvises til afsnit 9.4.1.

4.2 Sagens behandling

4.2.1 Sagsforløb

I Flygtningenævnet behandles klager over afgørelser truffet af Udlændingestyrelsen om afvisning eller overførsel efter reglerne i udlændingelovens kapitel 5 a (Dublinforordningen) som udgangspunkt på skriftligt grundlag af formanden eller en næstformand alene, jf. udlændingelovens § 53, stk. 10, og § 56, stk. 3.

Formanden eller en af næstformændene kan i helt særlige tilfælde henvise den enkelte sag til skriftlig behandling på et nævnsmøde i Flygtningenævnet, jf. udlændingelovens § 53, stk. 6, herunder hvis sagen rejser spørgsmål af væsentlig principiel betydning om forholdene i asylsystemet i den medlemsstat, hvortil udlændingen skal overføres, eller om fastlæggelsen af Flygtningenævnets praksis i forhold til en given bestemmelse i Dublinforordningen, jf. herved udlændingelovens § 53, stk. 10, 2. pkt., og Flygtningenævnets forretningsorden § 46, stk. 2.

Formanden eller en af næstformændene kan henvise en sag, der behandles efter udlændingelovens § 53, stk. 6, til mundtlig behandling på et nævnsmøde i Flygtningenævnet, hvis særlige forhold gør det påkrævet, herunder hvis det skønnes nødvendigt for oplysning af sagen, at udlændingen afgiver mundtlig forklaring for nævnet, jf. herved udlændingelovens § 56, stk. 3, 2. pkt., og Flygtningenævnets forretningsorden § 46, stk. 3.

I januar 2017 behandlede Flygtningenævnet en sag vedrørende overførsel til Italien på skriftligt nævnsmøde. Sagen vedrørte en kvindelig statsborger fra Eritrea, der var vurderet menneskehandlet. Flygtningenævnet stadfæstede Udlændingestyrelsens afgørelse om overførsel til Italien blandt andet med henvisning til, at der ikke var oplyst om eller i øvrigt forelå sådanne helt særlige forhold, der kunne begrunde, at sagen skulle behandles i Danmark. Flygtningenævnet har endvidere i april 2017 behandlet to sager vedrørende overførsel til Italien af to enlige kvinder, der var blevet vurderet menneskehandlet, på skriftligt nævnsmøde. I begge sager stadfæstede Flygtningenævnet Udlændingestyrelsens afgørelse med samme begrundelse som i den ovenfor omtalte sag.

I maj 2017 har Flygtningenævnet behandlet fire sager vedrørende overførsel til Ungarn på skriftligt nævnsmøde. Sagerne er nærmere omtalt i afsnit 4.3.2 nedenfor. I juni 2017 behandlede Flygtningenævnet endvidere en sag vedrørende overførsel til Bulgarien på skriftligt nævnsmøde. Flygtningenævnet omgjorde i denne sag Udlændingestyrelsens afgørelse. Sagen er nærmere omtalt i afsnit 4.4.3. Flygtningenævnet behandlede i oktober 2017 en sag vedrørende overførsel af en mandlig somalisk statsborger til Schweiz

på mundtligt nævnsmøde. Flygtningenævnet stadfæstede i denne sag Udlændingestyrelsens afgørelse blandt andet med henvisning til, at der ikke forelå sådanne særlige hensyn, herunder hensyn til barnets tarv og hensyn af humanitær karakter, der kunne begrunde, at sagen skulle behandles i Danmark. Flygtningenævnet har endelig i november 2017 behandlet to sager vedrørende overførsel til henholdsvis Bulgarien og Italien på skriftligt nævnsmøde. For en gennemgang af sagerne henvises til afsnit 4.4.1 nedenfor.

Såfremt en udlænding klager over Udlændingestyrelsens afgørelse efter Dublinforordningen, ydes den pågældende retshjælp af Dansk Flygtningehjælp i det omfang, retshjælp ønskes i henhold til bestemmelsen i Dublinforordningens artikel 27, stk. 5. Retshjælpen er gratis for udlændingen.

Udlændingen kan til enhver tid lade sig repræsentere af andre, herunder en advokat, i overensstemmelse med de almindelige forvaltningsretlige regler herom. Udlændingen afholder selv eventuelle udgifter hertil. Der beskikkes således ikke en advokat for udlændingen i sager, der behandles på formandskompetencen. I klagesager, der henvises til behandling på et nævnsmøde, finder de almindelige regler for advokatbeskikkelse i Flygtningenævnet anvendelse, jf. udlændingelovens § 53, stk. 6, jf. § 55, stk. 5.

Klager over Udlændingestyrelsens afgørelser efter Dublinforordningen skal indgives til Udlændingestyrelsen senest syv dage efter, at en afgørelse om overførsel til en anden medlemsstat er blevet meddelt den pågældende udlænding. Indgives klagen senere end dette tidspunkt, afvises klagen, jf. udlændingelovens § 53 a, stk. 2, 1. pkt. Påklage af en afgørelse til Flygtningenævnet har automatisk opsættende virkning, jf. udlændingelovens § 53 a, stk. 2, 4. pkt. I praksis indgives klagen typisk i umiddelbar forlængelse af, at Udlændingestyrelsens afgørelse udleveres eller forkyndes, hvilket typisk sker i forbindelse med oplysnings- og motivsamtalen hos Udlændingestyrelsen.

Nævnet behandler imidlertid kun en indgivet klage, såfremt de danske myndigheder er bekendt med klagerens opholdssted. Såfremt klageren inden klagefristens udløb bliver registreret udeblevet fra det asylcenter, som den pågældende er tilknyttet, retter Flygtningenævnet henvendelse til Nordsjællands Politi, Udlændingecenter Nordsjælland (UCN) og forespørger, om politiet er bekendt med den pågældendes opholdssted. Såfremt politiet oplyser at være bekendt med klagerens opholdssted, behandler Flygtningenævnet sagen. Såfremt politiet ikke kender klagerens opholdssted, anses klageren som forsvundet, og hans eller hendes klage anses for frafaldet. Flygtningenævnet behandler herefter ikke sagen, og klageren har som udgangspunkt ikke længere lovligt ophold i Danmark, jf. udlændingelovens § 29 a, stk. 1, jf. § 30, stk. 1.

Såfremt klageren er forsvundet, men genopdukker inden for klagefristen på syv dage, vil Flygtningenævnet behandle klagen. Flygtningenævnet anser klageren for genopdukket, når klageren er opdateret med en adresse i Udlændingestyrelsens indkvarteringssystem.

Det følger af Flygtningenævnets forretningsordens § 46, stk. 1, 2. pkt., at sager, der behandles på formandskompetencen, så vidt muligt søges afgjort inden ti hverdage fra Flygtningenævnets modtagelse af klagen fra Udlændingestyrelsen.

Har Udlændingestyrelsen på tidspunktet for den anmodede medlemsstats accept af overførslen ikke modtaget noget skriftligt indlæg fra klagerens partsrepræsentant, meddeler Udlændingestyrelsen en frist på tre dage for indgivelse af indlæg. Er indlægget ikke inden for denne frist indgivet til Udlændingestyrelsen, videresendes sagens akter til Flygtningenævnet, som herefter træffer afgørelse på det foreliggende grundlag.

Som anført i afsnittene 1.3 og 5.13 er Flygtningenævnets afgørelser endelige, jf. udlændingelovens § 56, stk. 8, og domstolsprøvelse af nævnets afgørelser er ifølge domstolspraksis begrænset til mangler ved afgørelsesgrundlaget, sagsbehandlingsfejl og ulovlig skønsudøvelse. For nærmere gennemgang af lovgrundlaget for domstolsprøvelse henvises til afsnit 5.13.2.

Flygtningenævnet har i 2017 truffet afgørelse vedrørende 597 personer.

Nævnet har i 2017 omgjort Udlændingestyrelsens afgørelse i 17 sager, mens nævnet i 460 sager har stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse. I 38 sager har Flygtningenævnet hjemvist sagen til fornyet førsteinstansbehandling i Udlændingestyrelsen. Endelig er 9 sager blevet afvist, og 73 sager er afsluttet uden en afgørelse.

I afsnit 10.10 er der nærmere statistiske oplysninger vedrørende Dublinsager.

4.2.2 Genoptagelse

Efter at Flygtningenævnet har truffet afgørelse i en Dublinsag, kan klageren eller dennes repræsentant anmode nævnet om at genoptage nævnets behandling af sagen. En anmodning om genoptagelse har som altovervejende hovedregel ikke opsættende virkning. En meddelelse om processuelt ophold til den pågældende efter modtagelse af en genoptagelsesanmodning vil således kræve, at særlige grunde taler herfor.

Afgørende for vurderingen af, om der skal ske genoptagelse, er, om der er fremkommet væsentlige nye oplysninger eller synspunkter i forhold til de oplysninger, der forelå ved

den oprindelige behandling – enten vedrørende klagerens konkrete forhold eller af generel karakter vedrørende modtagerlandet.

Det fremgår af udlændingelovens § 53, stk. 14, at formanden eller en af næstformændene har mulighed for at træffe afgørelse i sagen, når der ikke er grundlag for at antage, at nævnet vil ændre sin afgørelse.

Formanden kan endvidere på formandskompetencen beslutte at genoptage en sag og hjemvise den til Udlændingestyrelsen.

4.3 Sagsoplysning

4.3.1 Generelle baggrundsoplysninger

Udover at være ansvarlig for, at den enkelte Dublinsag er tilstrækkelig oplyst, før der træffes afgørelse i sagen, er nævnet tillige ansvarlig for, at der foreligger tilstrækkelige baggrundsoplysninger om modtagerlandet, herunder blandt andet oplysninger om modtageforholdene for asylansøgere.

Flygtningenævnet er i besiddelse af en omfattende samling af generelt baggrundsmateriale om forholdene for asylansøgere i modtagerlandene. Materialet indgår som en del af det faktiske grundlag, der indgår i nævnets vurdering af den enkelte sag.

Sekretariatet sørger for, at Flygtningenævnets baggrundsmateriale løbende ajourføres. Flygtningenævnet vil således mindst tre gange årligt offentliggøre nye baggrundsoplysninger på Flygtningenævnets hjemmeside, www.fln.dk. Sekretariatet søger endvidere efter baggrundsmateriale, hvis der opstår et særligt behov herfor, hvilket typisk vil være tilfældet, hvis der opstår væsentlige ændringer i forholdene i modtagerlandet.

Flygtningenævnet lægger stor vægt på, at alt baggrundsmateriale er af høj kvalitet, og at materialet giver et korrekt og objektivt billede af forholdene for udlændinge, der Dublin-overføres.

Om Flygtningenævnets søgning efter baggrundsmateriale til brug for behandlingen af asylsager henvises i øvrigt til afsnit 5.4.3.

4.3.2 Flygtningenævnets indhentelse af yderligere oplysninger

Hvis Flygtningenævnet finder, at der ikke foreligger tilstrækkelige oplysninger til at træffe afgørelse i en sag, udsætter nævnet sagens afgørelse med henblik på, typisk via Udenrigsministeriet, at indhente oplysninger til brug for sagen. Der kan være tale om oplysninger om såvel generelle modtageforhold i det pågældende modtagerland som

oplysninger af helt konkret karakter af betydning for afgørelsen af den pågældende Dublinsag.

Behovet for at indhente yderligere oplysninger kan tillige opstå i forbindelse med anmodninger om genoptagelse af allerede afgjorte Dublinsager.

Om iværksættelse af høringer i asylsager henvises til afsnit 5.4.4.1.

Såfremt høringstemaet er af helt generel karakter, kan spørgsmålet om udformningen af høringen og betydningen heraf for andre sager drøftes i Flygtningenævnets koordinationsudvalg. Det kan endvidere forekomme, at koordinationsudvalget selv tager initiativ til, at der skal indhentes nye generelle oplysninger til brug for behandlingen af en større eller mindre gruppe af (ensartede) Dublinsager.

Som eksempel herpå kan nævnes, at koordinationsudvalget i oktober 2015 under henvisning til situationen i Ungarn anmodede Udlændingestyrelsen om mere generelt at søge oplyst, hvorvidt Ungarn fortsat modtager Dublin-returnees fra de øvrige medlemsstater, samt om Ungarn i den forbindelse fortsat opfylder sine internationale forpligtelser i forhold til de pågældende, herunder hvad angår adgang til asylproceduren, indkvartering og indkvarteringsforhold, behandling af særligt sårbare personer og frihedsberøvelse. På den baggrund besluttede koordinationsudvalget at berostille alle modtagne Dublinsager med Ungarn som modtagerland, indtil svar på høringen var modtaget. Det blev samtidig besluttet at udsætte udrejsefristen for de personer, som var i udsendelsesposition med Ungarn som modtageland, hvor Flygtningenævnet havde stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse om Dublin-overførsel.

I januar 2016 modtog Flygtningenævnet Udlændingestyrelsens høringssvar. I forlængelse heraf besluttede koordinationsudvalget via Udenrigsministeriet og den danske ambassade i henholdsvis Ungarn og Serbien at søge en række opfølgende spørgsmål belyst ved henvendelse til de ungarske og serbiske myndigheder, internationale organisationer og NGO'er. Flygtningenævnet modtog i perioden oktober 2015 til maj 2016 væsentlige nye oplysninger om modtagerforholdene for Dublin-returnees til Ungarn, som kunne have betydning for sagernes afgørelse. På den baggrund besluttede Flygtningenævnets koordinationsudvalg i juni 2016 at hjemvise de berostillede sager til fornyet førsteinstansbehandling og sagsoplysning i Udlændingestyrelsen. Nævnet har samtidig ex officio genoptaget og hjemvist de sager, hvor Flygtningenævnet havde stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse om Dublin-overførsel til Ungarn, og de pågældende udlændinge var i udsendelsesposition til Ungarn som modtagerland.

Den 26. august 2016 har Udenrigsministeriet som svar på de opfølgende spørgsmål udarbejdet et notat vedrørende situationen for Dublin-returnees, der er indrejst i Ungarn via Grækenland og/eller via Serbien. Endvidere indeholder notatet oplysninger om, hvorledes de ungarske myndigheder i praksis forholder sig til Dublin-returnees, som er indrejst i Ungarn og efterfølgende udrejst, inden deres anmodning om asyl er færdigbehandlet af de ungarske myndigheder, samt hvorledes de ungarske myndigheder forholder sig til Dublin-returnees, der Dublin-overføres til Ungarn mere end ni måneder efter, at de er udrejst af Ungarn.

Den 2. februar 2017 modtog Flygtningenævnet de første nye klagesager fra Udlændingestyrelsen vedrørende overførsel til Ungarn efter Dublinforordningen.

Den 1. maj 2017 behandlede Flygtningenævnet fire konkrete sager vedrørende overførsel til Ungarn på skriftligt nævnsmøde. Flygtningenævnet omgjorde i alle fire sager Udlændingestyrelsens afgørelse om overførsel til Ungarn blandt andet med henvisning til, at der efter oplysningerne om det ungarske asylsystem er vægtige grunde til at antage, at ansøgerne ved en udsendelse til Ungarn ikke vil få behandlet deres asylsager under en procedure, der er tilstrækkelig til at give den nødvendige beskyttelse mod refoulement. Præmisserne fra den ene afgørelse er offentliggjort på Flygtningenævnets hjemmeside www.fln.dk.

Den 4. maj 2017 anmodede Udlændingestyrelsen Flygtningenævnet om, at de resterende klagesager vedrørende overførsel til Ungarn i medfør af Dublinforordningen, som verserede hos Flygtningenævnet, blev hjemvist. Flygtningenævnet besluttede på denne baggrund at hjemvise de 25 verserende klagesager til Udlændingestyrelsen med henblik på, at Udlændingestyrelsen foretog en fornyet førsteinstansbehandling i sagerne i lyset af Flygtningenævnets afgørelse i de fire konkrete sager og de foreliggende baggrundsoplysninger om Ungarns behandling af asylansøgere, som Dublin-overføres. Udlændingestyrelsen har i 24 sager truffet afgørelse om, at sagerne skulle overgå til en realitetsbehandling i Danmark, mens en ansøger blev meldt udeblevet efter hjemvisning af sagen.

4.4 Eksempler fra nævnets praksis

I det følgende gengives resumé af udvalgte afgørelser, hvor nævnet har taget stilling til, om udlændingen kunne overføres til et andet Dublin-land i medfør af Dublinforordningen.

4.4.1 Generelle forhold i modtagerlandet/sårbarhed

Som eksempler på afgørelser, hvor sagen er behandlet på et skriftligt nævnsmøde, jf. udlændingelovens § 53, stk. 10, og Flygtningenævnets forretningsordens § 46, stk. 2, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **november 2017** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende overførsel til **Bulgarien** af en mandlig statsborger fra Afghanistan. Klagerens advokat og Dansk Flygtningehjælp havde som begrundelse for, at klagerens asylsag skulle behandles i Danmark, blandt andet henvist til, at klageren ved en overførsel til Bulgarien ville blive udsat for en reel risiko for umenneskelig eller nedværdigende behandling i strid med EMRK artikel 3 henset blandt andet til, at klageren ville blive fængslet og i den forbindelse risikerede på ny at blive udsat for seksuelle overgreb af andre indsatte. **Flygtningenævnet** udtalte blandt andet: "I den foreliggende sag har nævnet lagt til grund, at klageren har ansøgt om international beskyttelse i Bulgarien og herefter er udrejst af Bulgarien, inden hans asylsag var færdigbehandlet. Flygtningenævnet finder på denne baggrund, at Bulgarien er forpligtet til at modtage klageren, jf. forordningens artikel 18, stk. 1, litra b, og at Bulgarien dermed er ansvarlig for at behandle klagerens ansøgning om international beskyttelse. Det bemærkes herved, at Bulgarien anses for at have accepteret at tilbagetage udlændingen i medfør af Dublinforordningens artikel 25, stk. 2. For så vidt angår spørgsmålet om de generelle forhold i asylsystemet i Bulgarien, skal Flygtningenævnet bemærke, at disse ifølge de for Flygtningenævnet foreliggende baggrundsoplysninger fortsat er præget af visse mangler. Flygtningenævnet finder imidlertid ikke, at der med udgangspunkt i de foreliggende baggrundsoplysninger er væsentlige grunde til at tro, at der er sådanne generelle mangler i asylproceduren eller i modtageforholdene i Bulgarien, at overførsel af klageren vil medføre en risiko for umenneskelig eller nedværdigende behandling som defineret i artikel 4 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder. Der kan herved blandt andet henvises til rapporten fra UNHCR, "Bulgaria As a Country of Asylum" af april 2014, hvor asylproceduren og modtageforholdene bliver beskrevet. Det fremgår blandt andet, at om end der fortsat er mangler vedrørende asylproceduren og modtagefaciliteterne, så er forholdene forbedret, hvorfor UNHCR ikke længere anbefaler at suspendere Dublinoverførsler til Bulgarien. Det fremgår endvidere, at der kan være grund til ikke at overføre særligt sårbare personer, hvorfor UNHCR opfordrer til, at der foretages en konkret vurdering i hver enkelt sag. Herudover fremgår det, at personer, der overføres til Bulgarien i medfør af Dublinforordningen, og som ikke har modtaget en endelig afgørelse på deres asylsag, vil få genoptaget behandlingen af sagen og blive overført til et asylcenter og nyde de samme rettigheder som andre asylansøgere. UNHCR har ikke siden 2014 udgivet nogen ny rapport vedrørende adgangen til asylproceduren i Bulgarien. Europarådets Menneskerettighedskommissær Nils Muiznieks oplyser endvidere i sin rapport af 22. juni 2015, side 23, at "Since the end of 2013, the living conditions of asylum seekers in reception centres have generally improved." Flygtningenævnet finder ikke grundlag for at tilsidesætte Udlændingestyrelsens vurdering af, at der ikke foreligger sådanne særlige hensyn, herunder af humanitær karakter, at asylansøgningen bør behandles i Danmark. Flygtningenævnet finder ikke, at oplysninger om klagerens helbredsmæssige forhold, herunder at han har det psykisk dårligt, kan føre til et andet

resultat. Flygtningenævnet finder efter baggrundsoplysninger ikke, at der er grund til at tro, at klageren ikke kan modtage den nødvendige støtte og sundhedsbehandling i Bulgarien. Nævnet har herved lagt vægt på, at det fremgår af AIDA's Country Report: Bulgaria, udgivet februar 2017, side 49, at "Asylum seekers are entitled to the same health care as nationals. Under the law, the SAR [State Agency for Refugees, red.] has the obligation to cover the health insurance of asylum seekers." Det fremgår videre af rapporten, side 47, at "Basic medical care in reception centres is provided either through own medical staff or by referral to emergency care units in local hospitals. As the management of the SAR failed to secure the necessary financing for the services provide to asylum seekers during the period May - September 2015 medical staff, doctor and a nurse were functioning only in Ovcha Kupel shelter, Sofia reception centre. From September 2015 and throughout 2016, different forms and levels of medical services are again provided in all reception centres, but their scope and duration vary depending on the availability of funding for these services, but also of medical service providers in the particular centre or location." Flygtningenævnet bemærker, at [Nordsjællands Politi, red.] Udlændingecenter Nordsjælland i fornødent omfang vil kunne underrette de bulgarske myndigheder om klagerens helbredsproblemer, jf. herved forordningens artikel 32, stk. 1, 1. led, såfremt klageren giver samtykke hertil. De generelle modtageforhold for asylansøgere i Bulgarien er efter nævnets opfattelse således aktuelt ikke af en sådan karakter, at de kan sidestilles med modtageforholdene i Grækenland på tidspunktet for Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom af 21. januar 2011 i sagen M.S.S. mod Belgien og Grækenland. For så vidt angår det af Dansk Flygtningehjælp anførte om en aftale indgået mellem Bulgarien og Tyrkiet den 5. maj 2016 kan det oplyses, at Udenrigsministeriet den 16. september 2016 til Flygtningenævnet blandt andet har oplyst, at aftalen ikke er ratificeret af Tyrkiet, hvorfor den ikke er trådt i kraft. Aftalen er således ikke relevant i forhold til vurderingen af denne sag. Flygtningenævnet finder, at det må bero på en konkret vurdering, om klageren skal overføres til Bulgarien eller have sin ansøgning om asyl realitetsbehandlet i Danmark. I denne vurdering vil blandt andet indgå, om klageren under hensyn til de aktuelle modtageforhold mv. i Bulgarien, vil være i en sådan situation ved en overførsel, at asylansøgningen bør realitetsbehandles i Danmark, jf. EU-chartrets artikel 4 og forordningens artikel 17. Flygtningenævnet bemærker, at nævnet dags dato har truffet afgørelse om klagerens alder. Det fremgår af afgørelsen, at nævnet stadfæster Udlændingestyrelsens afgørelse *fra foråret 2017*. Klagerens fødselsdato fastsættes dermed til […] 1997. Flygtningenævnet finder på denne baggrund, at det af Dansk Flygtningehjælp anførte om, at klageren er mindreårig, ikke kan føre til en ændret vurdering. Flygtningenævnet skal i den forbindelse henvise til nævnets begrundelse i aldersafgørelsessagen. Flygtningenævnet finder ligeledes ikke, at det kan føre til en ændret vurdering, at klageren har oplyst, at han i Bulgarien har været udsat for fysiske overgreb af myndighedspersoner i Bulgarien og seksuelle krænkelser af indsatte i et fængsel, hvor klageren var frihedsberøvet i om-

kring en måned i forbindelse med hans asylsag. Klageren må henvises til at rette henvendelse herom til de overordnede myndigheder i Bulgarien. Den omstændighed, at klageren har svært ved at tale om anførte emner og ikke blev mødt med velvilje, da han gjorde visse forsøg på at beklage sig til underordnede myndigheder i Bulgarien, kan ikke føre til en anden vurdering. I den forbindelse bemærkes, at klageren efter at have udtrykt utilfredshed med forholdene i fængslet trods alt blev flyttet til en asyllejr. For så vidt angår Dansk Flygtningehjælps bemærkning om, at der med en anerkendelsesprocent på 2,5 procent for afghanske asylansøgere i 2016 er en meget stor risiko for, at klageren ved en tilbagevenden til Bulgarien risikerer refoulement til sit hjemland, bemærkes det, at der efter baggrundsoplysningerne ikke er grundlag for at antage, at Bulgarien i sagen vil overtræde sine internationale forpligtelser om forbud mod refoulement. Det bemærkes herved endvidere, at Bulgarien har tiltrådt flygtningekonventionen og EU's charter om grundlæggende rettigheder samt EU-retsakter til udmøntning af det fælles europæiske asylsystem. På den baggrund skal Flygtningenævnet meddele, at nævnet efter en gennemgang af sagen ikke finder grundlag for at omgøre Udlændingestyrelsens afgørelse, jf. udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 1. pkt., jf. § 29 a, stk. 1, jf. Dublinforordningen." Bulg/2017/1

Nævnet **omgjorde** i **november 2017** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende overførsel til **Italien** af en kvindelig statsborger fra Eritrea samt hendes to medfølgende børn. Klagerens advokat havde som begrundelse for, at klagerens asylsag skulle behandles i Danmark, blandt andet henvist til, at klageren ved en overførsel til Italien ville blive udsat for en reel risiko for umenneskelig eller nedværdigende behandling i strid med EMRK artikel 3. **Flygtningenævnet** udtalte: "Efter en gennemgang af sagen finder Flygtningenævnet grundlag for at omgøre Udlændingestyrelsens afgørelse, jf. udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 1. pkt., jf. § 29 a. Klageren er eritreisk statsborger fra Eritrea. Hun er indrejst ulovligt i Italien *i sommeren 2011*. Klageren er 24 år gammel og har to børn på henholdsvis 1 og 2 år. Klageren indrejste i Danmark *i efteråret 2014* og søgte om asyl *i efteråret 2014*. *I efteråret 2014* accepterede Italien at modtage klageren i medfør af Dublinforordningens artikel 18, stk. 1, litra b. De aktuelle modtageforhold for asylansøgere i Italien er ifølge de for Flygtningenævnet foreliggende baggrundsoplysninger behæftet med visse mangler. Flygtningenævnet finder imidlertid ikke, at der er væsentlige grunde til at tro, at der er sådanne generelle mangler i asylproceduren og i modtageforholdene i Italien, at en overførsel af klageren til Italien som udgangspunkt vil medføre risiko for umenneskelig eller nedværdigende behandling som defineret i artikel 4 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder. Spørgsmålet for Flygtningenævnet er, om der foreligger sådanne konkrete omstændigheder, at klageren og hendes to børn alligevel ikke kan sendes tilbage til Italien, og at ansøgningen skal tages under behandling i Danmark, jf. Dublinforordningens artikel 3, stk. 2, og 17. Det er herved et spørgsmål, om klageren og hendes to børn må

antages at blive udsat for så belastende forhold ved en tilbagesendelse til Italien, at dette vil være i strid med *EMRK* artikel 3 og EU-chartrets artikel 4. Det bemærkes herved, at Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol den 4. november 2014 har afsagt dom i sagen Tarakhel mod Schweiz (appl. no. 29217/12). Domstolen har i den forbindelse foretaget en analyse af de foreliggende generelle baggrundsoplysninger om modtageforholdene for asylansøgere i Italien og har udtalt, at den aktuelle situation i Italien på ingen måde kan sammenlignes med forholdene i Grækenland på tidspunktet for afsigelsen af dommen i sagen M.S.S. mod Belgien og Grækenland, hvorfor tilgangen til sagen heller ikke kan være den samme som i M.S.S. (præmis 114). Det fremgår af afgørelsen, at domstolen ikke finder, at Dublinoverførsel til Italien generelt vil udgøre en krænkelse af *EMRK* artikel 3. Domstolen finder, at asylansøgende børn, også selvom de er ledsaget af deres forældre, må antages for ekstremt sårbare, og opstiller derfor i dommen en række betingelser, som skal være opfyldt ved overførsel af familier med mindreårige børn. Det fremgår således af afgørelsen, at de generelle forhold og levevilkår for asylansøgere i Italien ikke er af en sådan karakter, at Danmark er afskåret fra at overføre klageren til Italien, jf. forordningens artikel 3, stk. 2, 2. led. Flygtningenævnet finder herefter, at det må bero på en konkret vurdering, om klageren og hendes to børn skal overføres til Italien eller have ansøgningen om asyl realitetsbehandlet i Danmark. I denne vurdering vil blandt andet indgå, om klageren og hendes to børn under hensyn til de aktuelle modtageforhold mv. i Italien, vil være i en sådan situation ved en overførsel, at asylansøgningen bør realitetsbehandles i Danmark, jf. EU-chartrets artikel 4 og forordningens artikel 17. Flygtningenævnet lægger ved denne vurdering vægt på, at klageren er en enlig kvinde med to små børn. Hun har efter det oplyste haft et langvarigt ophold i Italien, hvor hun ikke fik nogen hjælp, men måtte bo på gaden. Hun blev i den forbindelse udsat for voldtægt. Hun har psykiske problemer og udviser tegn på PTSD. Nævnet lægger endvidere vægt på, at klageren efter det oplyste ikke er i stand til selv at tage vare på sine børn, hvorfor der er iværksat omfattende, massiv støtte, og at hendes og hendes børns påtrængende behov for hjælp er veldokumenteret. På denne baggrund finder Flygtningenævnet efter en samlet, konkret vurdering, at klageren og hendes to børn må anses som ekstremt sårbare. Flygtningenævnet finder derfor, at klagerens asylansøgning skal behandles i Danmark, jf. Dublinforordningens artikel 17, stk. 1. Flygtningenævnet omgør herefter Udlændingestyrelsens afgørelse *fra vinteren 2016*." Ital/2017/6

For yderligere eksempler på afgørelser, hvor sagen enten er behandlet på et skriftligt nævnsmøde eller på formandskompetencen, kan der henvises til Flygtningenævnets formandskabs 25. beretning (2016), side 46ff.

4.4.2 Familiemæssig tilknytning – Dublinforordningens artikel 9

Hvis ansøgeren har et familiemedlem, der har fået opholdstilladelse i form af international beskyttelse i en anden medlemsstat, er denne anden medlemsstat på de angivne betingelser ansvarlig for behandlingen af ansøgerens asylansøgning, jf. Dublinforordningens artikel 9. Efter Flygtningenævnets praksis finder artikel 9 ikke anvendelse, hvis det omhandlede familiemedlem bosiddende i Danmark er dansk statsborger eller EU-statsborger, uanset om den pågældende oprindelig måtte have fået opholdstilladelse i form af international beskyttelse, idet det aktuelle opholdsgrundlag i Danmark i givet fald ikke er international beskyttelse som forudsat i bestemmelsen, samt henset til, at den pågældende som EU-statsborger i medfør af EU-reglerne vil kunne rejse til og opholde sig på en anden medlemsstats område, herunder den medlemsstat, som ansøgeren måtte blive overført til.

Som eksempel på afgørelser, hvor sagen er behandlet på formandskompetencen, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **februar 2017** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende overførsel til **Italien** af en mandlig statsborger fra Somalia. Dansk Flygtningehjælp havde som begrundelse for, at klagerens asylsag skulle behandles i Danmark, blandt andet henvist til, at klageren ikke skulle adskilles fra sin ægtefælle og sit nyfødte barn. **Flygtningenævnet** udtalte: "I den foreliggende sag har nævnet lagt til grund, at klageren *i foråret 2016* indrejste i Italien uden at være i besiddelse af gyldig rejselegitimation. Flygtningenævnet finder således, at Italien er forpligtet til at modtage klageren, jf. forordningens artikel 13, stk. 1, og at Italien dermed er ansvarlig for at behandle klagerens ansøgning om international beskyttelse. Det bemærkes herved, at Italien *i efteråret 2016* har accepteret at modtage klageren. De aktuelle modtageforhold for asylansøgere i Italien er ifølge de for Flygtningenævnet foreliggende baggrundsoplysninger behæftet med visse mangler. Flygtningenævnet finder imidlertid ikke, at der er væsentlige grunde til at tro, at der er sådanne generelle systemfejl i asylproceduren og i modtageforholdene i Italien, at overførsel af klageren til Italien vil medføre en risiko for umenneskelig eller nedværdigende behandling som defineret i artikel 4 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder. Der kan herved blandt andet henvises til de foreliggende baggrundsoplysninger, herunder AIDA, Country Report: Italy af december 2015 samt Schweizerische Flüchtlingshilfe, Reception conditions in Italy af august 2016. Det fremgår blandt andet af rapporterne, at om end asylproceduren kan være længerevarende og modtagefaciliteterne begrænsede, så foretager de italienske myndigheder en reel asylsagsbehandling. Det fremgår endvidere, at visse sager undergår en hurtigere behandling, heriblandt sager, hvor ansøgeren er vurderet sårbar. Flygtningenævnet finder således heller ikke, at modtageforholdene for asylansøgere i Italien generelt er af en sådan karakter, at de kan sidestilles med modtageforholdene i Græken-

land på tidspunktet for Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom af 21. januar 2011 i sagen M.S.S. mod Belgien og Grækenland. Flygtningenævnet finder, at det må bero på en konkret vurdering, om klageren skal overføres til Italien eller have sin ansøgning om asyl realitetsbehandlet i Danmark. I denne vurdering vil blandt andet indgå, om klageren under hensyn til de aktuelle modtageforhold mv. i Italien, vil være i en sådan situation ved en overførsel, at hans asylansøgning bør realitetsbehandles i Danmark, jf. EU-chartrets artikel 4 og forordningens artikel 17. Flygtningenævnet finder ikke, at der foreligger sådanne særlige hensyn, herunder af humanitær karakter, at asylansøgningen bør behandles i Danmark, jf. Dublinforordningens artikel 17. Det bemærkes herved, at klageren under oplysnings- og motivsamtalen i Udlændingestyrelsen har forklaret, at han er sund og rask. Flygtningenævnet finder ikke, at det af Dansk Flygtningehjælp anførte om, at klagerens asylsag skal realitetsbehandles i Danmark, idet klageren skal have mulighed for at have samvær med sit nyfødte barn, kan føre til en ændret vurdering. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at klagerens ægtefælle og nyfødte barn ikke er omfattet af Dublinforordningens artikel 9, idet klagerens ægtefælle og nyfødte barn ikke er tredjelandsstatsborgere med international beskyttelse, men derimod er franske statsborgere. Den af Dansk Flygtningehjælp vedlagte vielsesattest kan ikke føre til en ændret vurdering, idet ægteskabet ikke kan anses for retsgyldigt. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at det fremgår af ægteskabslovens § 20, stk. 2, og § 21, stk. 1, at et dansk ægteskab kun er gyldigt, når begge parter samtidig er fysisk til stede ved vielsen. Denne betingelse kræves ligeledes opfyldt for at anerkende et udenlandsk ægteskab. Der foreligger ikke dokumentation for, at den herboende franske kvinde har været til stede ved registreringen af vielsen, idet hun ikke har fremsendt en kopi af sit pas. Den herboende franske kvinde er således heller ikke omfattet af familiebegrebet i Dublinforordningens artikel 2, litra g. Flygtningenævnet finder allerede af denne grund ikke, at Udlændingestyrelsen, som anført i Dansk Flygtningehjælps supplerende indlæg, burde have orienteret de italienske myndigheder om, at klagerens ægtefælle bor i Danmark, jf. Dublinforordningens artikel 21, stk. 3. Flygtningenævnet finder ikke, at hensynet til barnets tarv og hensynet til familielivet, som det fremgår af Dublinforordningen, FN's Børnekonvention og *EMRK*, kan føre til en ændret vurdering. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at klagerens ægtefælle og deres førstefødte barn begge er franske statsborgere, og at de som følge heraf har fri mulighed for at opholde sig på en anden medlemsstats område, herunder i Italien, sammen med klageren. Det af Dansk Flygtningehjælp anførte om, at klagerens ægtefælle er afhængig af klageren, jf. Dublinforordningens artikel 16, stk. 1, kan ikke føre til en ændret vurdering. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at en ægtefælle ikke er omfattet af personkredsen for forordningens artikel 16. Flygtningenævnet finder i øvrigt ikke, at der ud fra sagens oplysninger er grundlag for at antage, at der mellem klageren og hans ægtefælle eller mellem klageren og hans mindreårige barn er et afhængighedsforhold, som omfattet af Dublinforordningens artikel 16. Det af Dansk Flygtningehjælp anførte

om, at der efter de nyeste baggrundsoplysninger er en dokumenteret og reel risiko for, at klageren ved en overførsel til Italien vil blive henvist til et liv på gaden, kan ikke føre til en ændret vurdering. Nævnet har herved lagt vægt på, at det fremgår af rapporten Schweizerische Flüchtlingshilfe, Reception conditions in Italy af august 2016, at der er meget få Dublin-returnees, der bliver hjemløse. I den foreliggende sag er der ingen konkrete oplysninger, der tyder på, at klageren ved en overførsel til Italien skulle være i særlig risiko for at blive hjemløs. På den baggrund skal Flygtningenævnet meddele, at nævnet efter en gennemgang af sagen ikke finder grundlag for at omgøre Udlændingestyrelsens afgørelse, jf. udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 1. pkt., jf. § 29 a, stk. 1, jf. Dublinforordningen." Ital/2017/3

For yderligere eksempler på afgørelser, hvor sagen enten er behandlet på et skriftligt nævnsmøde eller på formandskompetencen, kan der henvises til Flygtningenævnets formandskabs 25. beretning (2016), side 53ff.

4.4.3 Suverænitetsklausulen og den humanitære klausul – Dublinforordningens artikel 17, stk. 1 og 2

Som eksempel på afgørelser, hvor sagen er behandlet på et skriftligt nævnsmøde, kan nævnes:

Nævnet **omgjorde** i **juni 2017** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende overførsel til **Bulgarien** af en kvindelig statsborger fra Syrien. Klagerens advokat og Dansk Flygtningehjælp havde som begrundelse for, at klagerens asylsag skulle behandles i Danmark, blandt andet henvist til, at klageren havde fire børn bosiddende i Danmark, og at hendes ægtefælle var indrejst i Danmark to dage efter hende og havde søgt om asyl. Klagerens advokat og Dansk Flygtningehjælp bemærkede, at klageren altid havde boet sammen med sin familie, der bestod af hendes ægtefælle og hendes fire børn. Klagerens advokat og Dansk Flygtningehjælp bemærkede, at klageren havde et tæt forhold til sin ene datter, som havde det psykisk dårligt, og at klageren havde behandlingskrævende diabetes, problemer med nyrerne og hendes syn, samt at hendes ægtefælle havde hjerteproblemer, og at hun som følge heraf ville blive udsat for en reel risiko for umenneskelig eller nedværdigende behandling i strid med EMRK artikel 3 ved en overførsel til Italien. **Flygtningenævnet** udtalte: "I den foreliggende sag har nævnet lagt til grund, at klageren har ansøgt om international beskyttelse i Bulgarien og herefter er udrejst af Bulgarien, inden hendes asylsag var færdigbehandlet. Flygtningenævnet finder, at Bulgarien er ansvarlig for at behandle klagerens ansøgning om asyl, og de bulgarske myndigheder har *i begyndelsen af 2016* accepteret at modtage klageren i medfør af Dublinforordningens artikel 20, stk. 5. For så vidt angår spørgsmålet om de generelle forhold i asylsystemet i Bulgarien skal Flygtningenævnet bemærke, at disse ifølge de for Flygtningenævnet foreliggende baggrundsoplysninger fortsat er præget af visse mangler.

[Gennemgang af baggrundsoplysninger er udeladt, der henvises til den i afsnit 4.4.1 indsatte afgørelse Bulg/2017/1, red.] De generelle modtageforhold for asylansøgere i Bulgarien er efter nævnets opfattelse således aktuelt ikke af en sådan karakter, at de kan sidestilles med modtageforholdene i Grækenland på tidspunktet for Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom af 21. januar 2011 i sagen M.S.S. mod Belgien og Grækenland. Flygtningenævnet finder, at det må bero på en konkret vurdering, om klageren skal overføres til Bulgarien eller have sin ansøgning om asyl realitetsbehandlet i Danmark. I denne vurdering vil blandt andet indgå, om klageren under hensyn til de aktuelle modtageforhold mv. i Bulgarien, vil være i en sådan situation ved en overførsel, at asylansøgningen bør realitetsbehandles i Danmark, jf. EU-chartrets artikel 4 og forordningens artikel 17. Det bemærkes i den forbindelse, at asylansøgere generelt må antages at kunne få den fornødne lægelige behandling i Bulgarien. Det fremgår således af UNHCR's rapport "Bulgaria as a country of asylum" fra april 2014, at asylansøgere i praksis har adgang til lægebehandling. Det fremgår af AIDA's Country Report: Bulgaria, udgivet februar 2017, side 49, at "Asylum seekers are entitled to the same health care as nationals. Under the law, the SAR has the obligation to cover the health insurance of asylum seekers." Det fremgår videre af rapporten, side 47, at: "Basic medical care in reception centres is provided either through own medical staff or by referral to emergency care units in local hospitals. As the management of the SAR failed to secure the necessary financing for the services provide to asylum seekers during the period May - September 2015 medical staff, doctor and a nurse were functioning only in Ovcha Kupel shelter, Sofia reception centre. From September 2015 and throughout 2016, different forms and levels of medical serviced are again provided in all reception centres, but their scope and duration vary depending on the availability of funding for these services, but also of medical service providers in the particular centre or location." Flygtningenævnet finder imidlertid efter en samlet og konkret vurdering af de foreliggende oplysninger i klagerens sag, herunder at klageren og hendes ægtefælle er henholdsvis *i 50'erne og 60'erne* og har været gift i 45 år, og at klageren og ægtefællen er indrejst i Danmark tilstrækkelig tæt på hinanden, idet ægtefællen indrejste kun 2 dage efter, at Udlændingestyrelsen traf afgørelse om overførsel af klageren til Bulgarien, sammenholdt med oplysningerne om klagerens og hendes ægtefælles helbredsmæssige forhold og de foreliggende baggrundsoplysninger om overførelse af særligt sårbare personer til Bulgarien, at klageren af humanitære årsager bør have sin ansøgning om asyl realitetsbehandlet i Danmark, jf. herved Dublinforordningens artikel 17, stk. 1. På den baggrund omgør Flygtningenævnet derfor Udlændingestyrelsens afgørelse *fra efteråret 2016*." Bulg/2017/2

For yderligere eksempel på afgørelser, hvor sagen er behandlet på et skriftligt nævnsmøde, kan der henvises til Flygtningenævnets formandskabs 25. beretning (2016), side 59.

Kapitel 5

Grundlaget for og behandlingen af asylsager

5.1 Udlændingelovens § 7

5.1.1 Statusvalg

Efter udlændingelovens § 7, stk. 1, gives der opholdstilladelse til en udlænding, hvis udlændingen er omfattet af flygtningekonventionen af 28. juli 1951, det vil sige hvis den pågældende har en velbegrundet frygt for at blive udsat for forfølgelse ved en tilbagevenden til sit hjemland som følge af en af de fem grunde, der er nævnt i flygtningekonventionens artikel 1, litra A, nr. 2. Se nærmere afsnit 5.1.1.1.

Efter udlændingelovens § 7, stk. 2, gives der opholdstilladelse til en udlænding, der ved en tilbagevenden til sit hjemland risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, se nærmere afsnit 5.1.2.1.

Efter udlændingelovens § 7, stk. 3, gives der opholdstilladelse med henblik på midlertidigt ophold i tilfælde omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, hvor risikoen for dødsstraf eller for at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf har baggrund i en særlig alvorlig situation i hjemlandet præget af vilkårlig voldsudøvelse og overgreb på civile. Se nærmere afsnit 5.1.3.1.

Hvis Udlændingestyrelsen har meddelt opholdstilladelse efter § 7, stk. 2, men udlændingen påberåber sig at være omfattet af § 7, stk. 1, eller har meddelt opholdstilladelse efter § 7, stk. 3, men udlændingen påberåber sig at være omfattet af § 7, stk. 1 eller 2, kan styrelsens afgørelse påklages til Flygtningenævnet (statusændringssag).

5.1.1.1 Udlændingelovens § 7, stk. 1 (konventionsstatus)

Efter udlændingelovens § 7, stk. 1, gives der efter ansøgning opholdstilladelse til en udlænding, hvis udlændingen er omfattet af flygtningekonventionen af 28. juli 1951. Efter konventionens artikel 1, litra A, nr. 2, betragtes en person som flygtning, såfremt den pågældende:

> "… som følge af velbegrundet frygt for forfølgelse på grund af sin race, religion, nationalitet, sit tilhørsforhold til en særlig social gruppe eller sine politiske anskuelser befinder sig udenfor det land, i hvilket han har statsborgerret, og som ikke er i stand til – eller på grund af sådan frygt ikke ønsker – at søge dette lands beskyttelse, eller som ikke har nogen statsborgerret, og som på grund

af sådanne begivenheder befinder sig udenfor det land, hvor han tidligere havde fast bopæl, og ikke er i stand til – eller på grund af sådan frygt ikke ønsker – at vende tilbage dertil."

Bestemmelsen i § 7, stk. 1, inkorporerer flygtningekonventionens artikel 1, litra A i dansk ret, således at flygtninge som udgangspunkt har et retskrav på opholdstilladelse.

Det fremgår af ordlyden af artikel 1, litra A, nr. 2, at ansøgeren skal nære en velbegrundet frygt for forfølgelse. Heri ligger som udgangspunkt et krav om, at ansøgerens frygt er understøttet af objektive kendsgerninger. Der kan imidlertid foreligge situationer, hvor den subjektive frygt for forfølgelse er så velbegrundet, at dette udgør et tilstrækkeligt grundlag for at meddele asyl. Se som eksempel på sager, hvor nævnet udtrykkeligt har taget stilling til den af ansøgeren påberåbte subjektive frygt, den i Flygtningenævnets formandskabs 24. beretning 2015, side 139 f. nævnte afgørelse Liby/2015/4.

Ved vurderingen af, om der foreligger forfølgelse, indgår blandt andet baggrunden for og intensiteten af overgrebene, herunder om der er tale om overgreb af systematiseret og kvalificeret karakter. Herudover tillægges det betydning, hvornår overgrebene tidsmæssigt har fundet sted, og om der er risiko for, at overgrebene vil fortsætte. Som udgangspunkt sigtes til forfølgelse, der udgår fra myndighederne, men forfølgelse kan tillige foreligge, hvor myndighederne ikke er i stand til at yde ansøgeren fornøden beskyttelse mod konkrete og individuelle overgreb foretaget af andre, f.eks. af en befolkningsgruppe. Det afgørende i disse situationer er, hvorvidt sådanne handlinger fra en befolkningsgruppes side tilskyndes eller tolereres af myndighederne, eller myndighederne afviser eller viser sig ude af stand til at yde fornøden beskyttelse mod sådanne handlinger.

Kriteriet for, hvornår Flygtningenævnet anser betingelserne for at meddele opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, for opfyldt, kan generelt udtrykkes således, at der skal være tale om en person, som har en velbegrundet frygt for at blive udsat for en konkret, individuel forfølgelse af en vis styrke ved en eventuel tilbagevenden til sit hjemland.

Ved bedømmelsen af, om frygten kan anses at være velbegrundet, tager nævnet udgangspunkt i de oplysninger om forfølgelse, der måtte foreligge, forud for den pågældendes udrejse af hjemlandet. Det er imidlertid ikke et krav, at der ved ansøgerens udrejse forelå et asylgrundlag. Det afgørende er, hvordan den pågældendes situation må antages at være ved en eventuel tilbagevenden til hjemlandet.

I det følgende gengives resumé af udvalgte afgørelser, hvor nævnet har taget stilling til, om ansøgeren kunne meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1.

5.1.1.2 Praksis efter udlændingelovens § 7, stk. 1

Som eksempler på afgørelser, hvor nævnet har lagt til grund, at den pågældende ved en tilbagevenden ville være i en risiko for asylbegrundende forfølgelse på grund af politiske forhold, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **januar 2017** opholdstilladelse **(K-status)** til en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk kurder og ateist fra […] i Kurdistan, Iran. Ansøgeren har været politisk aktiv for Komala i både Iran og Irak. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til hjemlandet frygter, at han vil blive tortureret og henrettet af de iranske myndigheder som følge af, at han er deserteret fra militærtjeneste, samt fordi han har været politisk aktiv for Komala i både Iran og Irak. Ansøgeren har som asylmotiv videre henvist til, at han frygter at blive tortureret og henrettet af de iranske myndigheder, idet han er ateist. Ansøgeren har til støtte for sine asylmotiver henvist til, at han deserterede i 2006 efter at have aftjent værnepligt i seks måneder. Ansøgeren har videre henvist til, at han efter at have deserteret har deltaget i to demonstrationer i Iran i 1998 og 2005 samt har uddelt løbesedler en enkelt gang i […] i 2008 eller 2009. I [sommeren] 2013 udrejste ansøgeren fra hjemlandet til Irak. I Irak tog ansøgeren kontakt til Komala. Han modtog herefter træning i en Komala-lejr i mellem to og tre måneder, hvorefter han blev peshmerga for partiet. Ansøgeren er to gange blevet truet telefonisk af iranske myndigheder efter at være udrejst til Irak, og en enkelt gang er ansøgeren blevet truet over en tekstbesked. Ansøgerens mor og bror er blevet afhørt af de iranske myndigheder mellem to til tre gange efter ansøgerens udrejse. Ansøgerens mor har to gange besøgt ham i Irak, hvor hun har forsøgt at få ansøgeren med tilbage til Iran, som de iranske myndigheder ønskede. Ansøgeren har endvidere henvist til, at han siden 2006 har været ateist, og at han tager afstand til alle religioner, idet han ikke tror på gud. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring til grund. Flygtningenævnet kan således lægge til grund, at ansøgeren som følge af sit medlemskab af peshmerga og de aktiviteter, som han har udført for peshmerga, er kommet i de iranske myndigheders søgelys. Nævnet lægger vægt på, at ansøgeren har forklaret konsistent og sammenhængende herom, og at han også troværdigt har forklaret, hvorledes myndighederne for at kunne pågribe ansøgeren flere gange har henvendt sig til ansøgerens familie og afhørt familiemedlemmer. Ansøgerens forklaring er understøttet af fotos og af en bekræftelse fra Komala om hans medlemskab af peshmerga, der er fremlagt under sagen. Forklaringen er endvidere underbygget af videooptagelser af ansøgeren fra [vinteren] 2013 og fra [sommeren] 2014, der er lagt op på Youtube og vist på Komala-partiets tv-kanal. Optagelserne viser ansøgerens deltagelse i træning og ceremonier sammen med andre medlemmer af peshmerga. Flygtningenævnet finder efter en samlet vurdering således, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Iran vil være i en individuel og konkret begrundet risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk.

1. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1." Iran/2017/11

Nævnet meddelte i **februar 2017** opholdstilladelse **(K-status)** til en kvindelig statsborger fra Burundi. Indrejst i 2010. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk hutu og protestant fra [bynavn], Burundi. Ansøgeren har været medlem af oppositionspartiet FNL siden 2008. Ansøgeren har som asylmotiv blandt andet henvist til, at hun frygter at blive fængslet eller dræbt af regeringen, idet hun er medlem af oppositionspartiet og derfor er efterstræbt af regeringen. Ansøgeren har i den forbindelse henvist til, at hun og hendes ægtefælle samlede penge ind til partiet, og at alle således vidste, at hun og hendes ægtefælle var medlemmer af partiet. Ansøgeren har desuden henvist til, at de har modtaget trusselsbreve på deres bopæl, at politiet kom for at anholde hende hos den kvinde, som hun havde søgt tilflugt hos under sin flugt, og at den pågældende kvinde og hendes søn fortsat er tilbageholdt. Ansøgeren har videre henvist til, at bopælen blev ramt af en granat i [foråret] 2011. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge ansøgerens troværdige og konsistente forklaring til grund. Flygtningenævnet lægger således til grund, at ansøgeren var medlem af FNL, som hun udførte begrænsede aktiviteter for. Flygtningenævnet lægger endvidere til grund, at ansøgerens ægtefælle var medlem af FNL samt, at han i forhold til hende qua sine opgaver for FNL var mere profileret. Endelig lægger Flygtningenævnet til grund, at ansøgeren i forbindelse med sin flugt fra hjembyen under myndighedernes angreb på byen [i sommeren] 2010 blev voldtaget af tre af de mænd, der var sat ind over for FNL-folk. Flygtningenævnet bemærker, at ansøgerens forklaring er understøttet af baggrundsoplysningerne vedrørende angrebet på ansøgerens hjemby [i sommeren] 2010, og at ansøgeren under nævnsmødet var i stand til at redegøre for sine tidligere svar og forklare uddybende om sine forhold. Herefter, og efter indholdet af baggrundsoplysningerne vedrørende Burundi, hvorefter det må lægges til grund, at myndighederne har registreret, hvor ansøgeren kommer fra, den omstændighed at ansøgeren forsvandt fra området under urolighederne i [sommeren] 2010 og den grad af profilering, som ansøgerens ægtefælle havde i 2010, finder Flygtningenævnet, at ansøgeren har sandsynliggjort, at hun ved en genindrejse i Burundi vil være i risiko for at komme i myndighedernes søgelys som en modstander af regimet. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1." Buru/2017/2

Nævnet meddelte i **september 2017** opholdstilladelse **(K-status)** til en kvindelig statsborger fra Etiopien. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk oromo og kristen fra [by], West Showa, Etiopien. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer, men hun har deltaget i en demonstration i [sommeren] 2014. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Etiopien frygter, at hun vil blive arresteret og fængslet af de etiopi-

ske myndigheder, fordi hun tidligere har været arresteret. Ligeledes har ansøgeren henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Etiopien frygter de etiopiske myndigheder, fordi hendes far er mistænkt for at have været politisk aktiv for Oromo Liberation Front. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at hun [i sommeren] 2014 deltog i en demonstration i byen [ansøgerens hjemby]. Demonstrationen var imod udvidelsen af byen Addis Ababa. Under demonstrationen stormede politiet demonstrationen og slog og anholdt mange personer. Ansøgeren og hendes veninde blev begge anholdt under demonstrationen. Ansøgeren blev fængslet og tilbageholdt af myndighederne i seks og en halv måned. Ansøgeren blev løsladt mod, at hun skulle underskrive en erklæring om, at hun aldrig ville deltage i regimekritiske aktiviteter igen. En uge efter ansøgerens løsladelse blev hun og hendes familie opsøgt af tre personer fra de etiopiske myndigheder på deres bopæl. Disse mænd ville have fat i et dokument, som tilhørte ansøgerens far. I forbindelse med besøget foretog personerne en ransagning af ansøgerens bopæl. Myndighedspersonerne fandt ikke det dokument, de ledte efter, hvorfor de truede ansøgeren med, at de ville vende tilbage, og såfremt hun ikke havde fremskaffet dokumentet, ville hun blive fængslet. To dage efter besøget af de tre myndighedspersoner vendte de samme personer tilbage til familiens bopæl. Personerne ledte igen efter dokumentet, men fandt ingenting. Myndighedspersonerne fortalte ansøgeren, at de ville komme igen, og hvis hun ikke havde fundet dokumentet, så ville de slå ansøgeren ihjel. Ansøgeren flygtede ud af Etiopien dagen efter det andet besøg fra myndighedspersonerne. Flygtningenævnet kan lægge ansøgerens forklaring om asylmotivet til grund. Ansøgerens forklaring har været konsistent, og ansøgeren har besvaret nævnets supplerende spørgsmål om yderligere detaljer på en relevant måde. Forklaringen har endvidere været uden væsentlige divergenser. Navnlig ansøgerens forklaring om fængselsopholdet har virket selvoplevet. Nævnet finder, at forklaringen om hændelsesforløbet også efter hendes løsladelse er i overensstemmelse med de generelle baggrundsoplysninger om myndighedernes kontrol med og undertrykkelse af oromobefolkningen. På bagrund af det hændelsesforløb, ansøgeren har forklaret om, finder nævnet herefter, at ansøgeren har sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til hjemlandet vil blive udsat for tilsvarende forfølgelse og overgreb fra myndighedernes side. Flygtningenævnet finder herefter, at ansøgeren opfylder betingelserne i udlændingelovens § 7, stk. 1, og nævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse efter denne bestemmelse." Etiopien/2017/8

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 6.10.3.3. nævnte afgørelse Rusl/2017/12.

I den forbindelse henvises endvidere til de i afsnit 5.1.3.2 nævnte afgørelser om indkaldelse til militærtjeneste i Syrien.

Som eksempler på sager, hvor Flygtningenævnet finder, at ansøgerens forklaring om sine politiske anskuelser m.v. helt eller delvist kan lægges til grund, men ikke finder, at

ansøgeren som følge heraf ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerer forfølgelse, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **november 2017** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk kurder og sunnimuslim af trosretning fra […], Iran. Ansøgeren har samarbejdet med PJAK. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Iran frygter at blive fængslet eller henrettet af den iranske revolutionsgarde, fordi han har samarbejdet med PJAK. Ansøgeren har som asylmotiv endvidere henvist til, at han frygter ISIL. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at han og hans familie har støttet PJAK med madvarer, medicin og tøj. Ansøgerens far har derudover leveret våben til PJAK. PJAK holdt til i det bjergområde, hvor ansøgerens farfar havde plantage. Ansøgeren hjalp på et tidspunkt en pige fra PJAK, der var kommet til skade med sine fødder. Ansøgeren blev to dage senere ringet op af efterretningstjenesten, der bad ham om at møde op på […], i hvilken forbindelse efterretningstjenesten kørte ham uden for byen og spurgte, om han samarbejdede med PJAK, ligesom de ville have ham til at videregive informationer til dem. Ansøgeren afviste begge dele, hvorefter efterretningstjenesten truede med at smide ham et sted hen, hvor han ikke kunne se dagens lys, hvis han havde løjet for dem. Ansøgeren blev to uger senere igen tilbageholdt af efterretningstjenesten, der sagde, at de havde set ham tale med folk fra PJAK. [I sommeren 2015], omkring to måneder senere, var der et sammenstød mellem PJAK og gardisterne i bjergene tæt på ansøgerens landsby. Han filmede sammenstødet med sin mobiltelefon. Ansøgeren blev 10-15 dage herefter tilbageholdt af efterretningstjenesten for tredje gang og kørt til revolutionsgardens kontor, der ønskede oplysninger om PJAK's skjulested efter sammenstødet. De truede ansøgeren med voldtægt. Ansøgeren var tilbageholdt fra kl. 9 til kl. 19, hvorefter han blev løsladt. Ansøgeren følte sig efterfølgende overvåget, fordi to kurdere fra hans landsby ofte var i nærheden af ham, og fordi de var kendt for at samarbejde med revolutionsgarden. Ansøgeren udrejste i efteråret 2015. Kort efter sin udrejse blev ansøgerens far kortvarigt tilbageholdt af efterretningstjenesten, der afhørte ham om ansøgerens forhold. Omkring to til tre måneder efter sin udrejse blev ansøgerens søster, [A], og hans kusines datter, [B], ligeledes tilbageholdt af efterretningstjenesten. [I efteråret 2016] blev ansøgerens bopæl ransaget, og hans far blev igen tilbageholdt af efterretningstjenesten. Ansøgeren har til støtte for sin konflikt med ISIL oplyst, at ISIL kaldte sig for en slags sædelighedspoliti. De var islamiske fanatikere. En aften i sommerferien mellem 1. og 2. gymnasieklasse blev ansøgeren og en kammerat overfaldet af fire mænd med tilknytning til ISIL, hvor ansøgeren blev skåret i armen med en knust flaske. Ansøgeren havde efterfølgende to til tre sammenstød med ISIL, hvor han dog ikke blev slået. Flygtningenævnet er enig med Udlændingestyrelsen i, at dele af ansøgerens forklaring om, at han kan have udøvet visse aktiviteter med tilknytning til PJAK, kan lægges til grund, idet nævnet således ikke kan se

bort fra, at ansøgeren meget vel kan have leveret bl.a. mad og medicin til personer fra PJAK, som opholdt sig i bjergområdet ved ansøgerens landsby. Nævnet tiltræder imidlertid endvidere, at det ikke kan lægges til grund, at ansøgeren som følge af disse aktiviteter skulle være efterstræbt af de iranske myndigheder. Ved vurderingen heraf har nævnet lagt vægt på, at ansøgeren har forklaret forskelligt om at være blevet tilbageholdt af den iranske efterretningstjeneste og udspurgt om sine aktiviteter. I asylansøgningsskemaet fra [vinteren] 2016 og under oplysnings- og motivsamtalen [i sommeren] 2016 forklarede ansøgeren således, at han blev taget med eller skulle møde hos myndighederne én gang om ugen, mens han under asylsamtalen [i foråret] 2017 og for nævnet har oplyst, at han kun var blevet taget med af myndighederne tre gange i alt. Ansøgeren har hverken for Udlændingestyrelsen eller for nævnet fremkommet med nogen antagelig begrundelse for, hvorfor hans forklaringer om disse helt centrale begivenheder ikke stemmer overens. Ansøgeren har desuden forklaret forskelligt om, hvor mange gange hans far har været til forhør hos myndighederne, og om faderen har været udsat for vold under disse forhør. I asylansøgningsskemaet er det anført, at faderen har været tilbageholdt flere gange, hvor han tillige blev udsat for tortur. Ansøgeren har imidlertid under asylsamtalen [i foråret] 2017 forklaret, at faderen alene blev tilbageholdt to eller tre gange, hvilket fandt sted efter ansøgerens udrejse, og at det, han oplyste om faderens tilbageholdelser og tortur i asylansøgningsskemaet, ikke vedrørte ansøgerens konflikt, men en konflikt for mere end 20 år siden vedrørende ansøgerens farbror. Under mødet for nævnet har ansøgeren først forklaret, at han alene har kendskab til, at faderen er blevet tilbageholdt én gang og senere, at faderen har været tilbageholdt flere gange og senest er blevet løsladt mod kaution. Ansøgerens forklaring om sin fars tilbageholdelser fremstår på denne baggrund ikke troværdig. Hertil kommer, at det ikke forekommer sandsynligt, at ansøgeren er efterstræbt af de iranske myndigheder, eller at de iranske myndigheder skulle have opnået kendskab til ansøgerens aktiviteter for PJAK. Nævnet lægger herved vægt på, at den iranske efterretningstjeneste meget vel kan have haft tilbageholdt og udspurgt ansøgeren, men at han er blevet løsladt igen efter disse forhør, da efterretningstjenesten – efter ansøgerens egen forklaring – ikke havde konkret viden om hans aktiviteter. Nævnet lægger endvidere vægt på, at ansøgeren efter den seneste tilbageholdelse indstillede sine aktiviteter for PJAK, der havde forladt området, og at ansøgeren kan have opholdt sig i op til to måneder i Iran uden, at efterretningstjenesten indkaldte ham til nye forhør. Der er således intet, der tyder på, at efterretningstjenesten skulle have opnået kendskab til ansøgerens i øvrigt relativt begrænsede aktiviteter, som ansøgeren således havde indstillet flere måneder forud for sin udrejse. Herefter, og da ansøgeren i øvrigt har forklaret, at hans familie fortsat opholder sig på samme adresse i […], og at der ikke er sket noget i forhold til dem siden i hvert fald [efteråret] 2016, finder Flygtningenævnet, at det må lægges til grund, at ansøgeren ikke risikerer forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7 som følge af disse forhold. Vedrørende konflikten med ISIL bemærker Flygtningenævnet, at ansø-

geren har forklaret, at han ikke har nogen reel individuel konflikt med personer fra ISIL, udover at han har været involveret i et slagsmål med personer, som ansøgeren mener tilhører ISIL. Ansøgeren har herom forklaret, at han ikke frygter de pågældende personer. På baggrund af ansøgerens egen forklaring herom må nævnet lægge til grund, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Iran heller ikke som følge af disse forhold vil være i risiko for konkret og individuel forfølgelse eller overgreb omfattet af Udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet stadfæster herefter Udlændingestyrelsens afgørelse." Iran/2017/330

Der kan endvidere henvises til de afgørelser, der er omtalt i kapitel 2.2.

Som eksempel på afgørelser, hvor nævnet har lagt til grund, at den pågældende ved en tilbagevenden ville være i en risiko for asylbegrundende forfølgelse som følge af nære familiemedlemmers ikke-tolererede politiske forhold, kan nævnes:

Nævnet meddelte **i marts 2017** opholdstilladelse **(K-status)** til et ægtepar fra Iran. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgerne er etniske kurdere, sunni-muslimer af trosretning og statsborgere i Iran. Ansøgerne er født i Al-Tash-lejren. Da denne lejr blev nedlagt, flyttede de med deres familier til Barika lejren, hvor de har opholdt sig indtil udrejsen fra Irak. Ansøgerne har ikke været medlemmer af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktive. Den mandlige ansøger har som asylmotiv henvist til, at han ved indrejse i Iran frygter, at de iranske myndigheder vil anholde ham og udsætte ham for repressalier som følge af sin fars politiske aktiviteter for KDPI. Den mandlige ansøger har til støtte herfor oplyst, at hans forældre flygtede til Irak under krigen mellem Iran og Irak. Ansøgerens far har oplyst ansøgeren om, at det ikke er muligt for deres familie at returnere til Iran på grund af ansøgerens fars politiske aktiviteter for KDPI. Den mandlige ansøgers far er medlem af KDPI og har oplyst ansøgeren om, at han har deltaget i flere politiske møder med KDPI, ligesom han har syet uniformer til partimedlemmer. Den kvindelige ansøger har som asylmotiv henvist til, at hun ved indrejse i Iran frygter, at hun vil blive straffet af de iranske myndigheder, og blive tvunget til at medvirke til sin fars udlevering, fordi hendes far har udført politiske aktiviteter for KDPI. Den kvindelige ansøger har til støtte herfor oplyst, at hendes forældre flygtede til Irak under krigen mellem Iran og Irak. Den kvindelige ansøger har videre oplyst, at hendes far sympatiserede med KDPI, og hun formoder, at hendes far i Iran har haft politiske aktiviteter for KDPI. Den kvindelige ansøger har endelig oplyst, at hendes far har deltaget i fejringen af KDPI's højtider, hvor han tog billeder som han sendte til partiets hovedkontor. Flygtningenævnet kan lægge den mandlige ansøgers forklaring om sin fars medlemsskab og aktiviteter for KDPI til grund. Ansøgeren har således forklaret konsistent, at hans far er medlem af KDPI og i hvert fald indtil 2009 har deltaget i partimøder og syet uniformer til pesh-

mergaerne i KDPI. Flygtningenævnet kan endvidere lægge til grund, at den mandlige ansøgers brødre er sympatisører af KDPI, og at brødrene i begrænset omfang har deltaget i KDPI-arrangementer. Endelig kan det efter den mandlige ansøgers brødres forklaringer, der understøttes af den fremlagte dokumentation, lægges til grund, at den mandlige ansøgers kusine er et højtstående medlem af KDPI i [et europæisk land], og at hans fætter er formand for Democratic Youth Union of Iranian Kurdistan i [et andet europæisk land], ligesom hans tre farbrødre, der alle bor i Sverige, har været eller stadig er medlemmer af KDPI. På den anførte baggrund og under hensyn til de foreliggende baggrundsoplysninger, herunder Landinfos respons af 15. februar 2017 "Iran: Økt kurdisk militæraktivitet i Iran", hvoraf fremgår blandt andet, at iranske sikkerhedsstyrker har gennemført omfattende arrestationer i kølvandet af en militær optrapning i grænseområdet mellem Iran og Nordirak, hvor blandt andet KDPI har genoptaget den væbnede modstandskamp, finder Flygtningenævnet, at den mandlige ansøger har sandsynliggjort, at han ved indrejse i Iran risikerer at blive identificeret som kurdisk modstander af det iranske regime. Flygtningenævnet lægger herved tillige vægt på, at ansøgeren ikke taler farsi og ikke er i besiddelse af iranske identifikationspapirer af nogen art, ligesom han ikke har familie eller bekendte i Iran. Flygtningenævnet finder således, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han vil være i risiko for asylbegrundende forfølgelse i Iran, og meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet lægger vedrørende den kvindelige ansøger til grund, at hendes far ikke har været medlem af KDPI, men alene har været sympatisør og som sådan har deltaget i nogle af KDPI´s arrangementer. Flygtningenævnet kan heller ikke lægge til grund, at andre medlemmer af den kvindelige ansøgers familie har været medlem af KDPI eller af andre politiske organisationer, ligesom den kvindelige ansøger har forklaret, at hverken hun eller hendes brødre deler deres fars politiske sympatier. På den baggrund finder Flygtningenævnet ikke, at den kvindelige ansøger – alene som konsekvens af, at hun er født og opvokset i Al-Tash og senere har haft ophold i Barika lejren – har sandsynliggjort, at hun i Iran vil blive udsat for forfølgelse eller overgreb. Den kvindelige ansøger meddeles imidlertid opholdstilladelse som konsekvens af den mandlige ansøgers opholdstilladelse. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgerne opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1." Iran/2017/107

Som eksempel på afgørelser, hvor Flygtningenævnet finder, at ansøgerens forklaring om nære familiemedlemmers ikke-tolererede politiske forhold m.v. helt eller delvist kan lægges til grund, men ikke finder, at ansøgeren som følge heraf ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerer forfølgelse, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **januar 2017** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar fra Iran. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgerne er etnisk kurdere og yarstan fra [by], Iran. Den mandlige ansøger sympatiserer med KDPI. Den mandlige

ansøger har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Iran frygter at blive henrettet af de iranske myndigheder, idet han sympatiserer med KDPI. Ansøgeren rejste i 1979 til Irak på grund af Khomeinis magtovertagelse. Den mandlige ansøger har til støtte for sit asylmotiv henvist til, at han på et tidspunkt i 1979 i Irak ved en enkelt lejlighed har udført politiske aktiviteter ved at bistå med forplejningen af kurdiske peshmergha soldater. Ved denne lejlighed blev den mandlige ansøger ramt og såret af fjendtlig beskydning. Den mandlige ansøger er efterfølgende på en periode på omkring 30 år blevet opsøgt to gange i to forskellige flygtningelejre, angiveligt af spioner fra Iran. Ved en af episoderne blev han skudt i benet. De iranske myndigheder har endvidere henvendt sig på den mandlige ansøgeres søsters bopæl i Iran og spurgt efter ham. Den mandlige ansøgers nevø blev i 2000 påkørt og dræbt af iranske myndigheder som følge af den mandlige ansøgers aktiviteter. Den mandlige ansøger har sympatiseret med KDPI, men efter opsplitningen af KDPI i 2006 valgte han at støtte KDP. Den kvindelige ansøger har som asylmotiv henvist til den mandlige ansøgers asylmotiv. Det må efter den mandlige ansøgers forklaring tillægges vægt, at han ikke har udført politiske aktiviteter i Iran før Khomeinis magtovertagelse i 1979, at ansøgerne samme år efter magtovertagelsen flygtede til [by] i Irak, at den mandlige ansøger meldte sig frivilligt for at bistå KDPI i modstanden mod Khomeinis styre, at den mandlige ansøger ikke kunne blive peshmergha, da han var analfabet og ikke tidligere havde båret våben, at den mandlige ansøger kun nåede at deltage i en enkelt opgave med madudbringning, inden han blev skudt i ryggen og armen af iranske styrker og efterfølgende blev indlagt på hospitalet i to måneder, at det var mørkt for tidspunktet for skudepisoden, og at den mandlige ansøger herefter ophørte med at udføre aktiviteter af lignende art for KDPI. Det skal særligt bemærkes, at den mandlige ansøger for Flygtningenævnet har forklaret upræcist om, hvornår han påbegyndte politiske aktiviteter. Flygtningenævnet kan derfor kun lægge til grund, at han først påbegyndte aktiviteterne efter Khomeinis magtovertagelse. Det lægges efter den mandlige ansøgers forklaring til grund, at den mandlige ansøger aldrig har været medlem af KDPI eller senere KDP, men alene sympatisør. Endvidere lægges det efter ansøgernes forklaring til grund, at ansøgerne i de følgende mange år frem til udrejsen i 2015 har opholdt sig i forskellige flygtningelejre i Irak, herunder i Al-Tash lejren i en årrække. Det må efter det foreliggende, herunder den mandlige ansøgers egen forklaring lægges til grund, at fængslingen af den mandlige ansøger i Abu Ghraib fængslet var baseret på en anklage om en almindelig borgerlig forbrydelse om drab fra de daværende irakiske myndigheders side, og at den mandlige ansøger blev løsladt, da myndighederne blev klar over, at han var uskyldig. Selv efter ansøgernes egne forklaringer om deres aktiviteter for KDPI og senere KDP, finder Flygtningenævnet, at aktiviteterne har været af yderst begrænset omfang, at de ligger langt tilbage i tid, og at den mandlige ansøger på denne baggrund fremstår helt uprofileret. Der er heller ikke noget holdepunkt for at antage, at den mandlige ansøger skulle være blevet genkendt i forbindelse med skudepisoden i 1979. Det fremstår derfor helt

usandsynligt, at de iranske myndigheder under ansøgernes ophold i Irak skulle have iværksat konkrete bestræbelser på, at efterstræbe den mandlige ansøger, og Flygtningenævnet kan derfor ikke lægge ansøgernes forklaringer herom til grund. Den mandlige ansøger har desuden til asylsamtalen oplyst, at der ikke var nogen fra hans familie, der var "aktive", men alene var sympatisører i forhold til KDPI. På denne baggrund kan det heller ikke antages, at den mandlige ansøgers brors død i 1986 har nogen relation til ansøgernes forhold. Endvidere kan det ikke lægges til grund, at de iranske myndigheder skulle have forsøgt at efterstræbe den mandlige ansøger i forbindelse med den påberåbte episode fra 2003. Den mandlige ansøgers antagelse herom er alene baseret på andenhånds oplysninger og formodninger. Der kan videre ikke lægges nogen vægt på at den mandlige ansøgers oplysninger for Udlændingestyrelsen om, at oplysninger om hans begrænsede aktiviteter for KDPI skyldes tolkeproblemer. Den mandlige ansøgers forklaring fremstår forholdsvist deltaljeret, ligesom han har godkendt tolkningen efter hver samtale. Der er heller ikke noget holdepunkt for at antage, at den mandlige ansøgers søsters søns død i Iran i 2000 beror på den mandlige ansøgers forhold. Hans antagelse herom beror alene på løse formodninger. Det skal videre bemærkes, at ansøgeren for Flygtningenævnet har forklaret upræcist om sin kontakt til sin søster i Iran. Den omstændighed at ansøgerne under opholdene i flygtningelejrene har deltaget i enkelte kurdiske arrangementer, ligesom den mandlige ansøger måtte have uddelt nogle aviser, kan på baggrund af det ovenfor anførte ikke føre til nogen ændret vurdering. Dernæst fremgår det af baggrundsmaterialet, herunder bilagsnummer 514 at tidligere aktive modstandere af det iranske styre, herunder MKO-folk, har været i stand til at vende frivilligt tilbage til Iran, ligesom uprofilerede personer fra Al-Tash lejren skulle kunne vende tilbage til Iran. Den omstændighed at ansøgerne i længere årrække fra 1981 til 2015 har opholdt sig i forskellige flygtningelejre i Irak kan ikke i sig selv begrunde asyl eller beskyttelsesstatus. Da ansøgerne heller ikke for Flygtningenævnet har været i stand til på overbevisende måde at sandsynliggøre, at den mandlige ansøger er efterstræbt af de iranske myndigheder, forkaster Flygtningenævnet deres forklaring herom. Ansøgernes oplysninger om andre familiemedlemmers forhold kan ikke føre til nogen ændret vurdering. Den kvindelige ansøger har ikke noget selvstændigt asylmotiv. Efter udfaldet af bevisbedømmelsen kan der ikke lægges nogen vægt på den fremlagte erklæring fra KDP-Iran af [vinteren] "215", erklæringen fra [navn] af […] 2017 eller bekræftelsen af […] 2017 fra KDPI. Det kan herefter ikke lægges til grund, at ansøgerne var forfulgt ved udrejsen, eller de ved en tilbagevenden til Iran risikerer forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Endvidere kan det ikke antages, at ansøgerne ved en tilbagevenden til Iran skulle være i en reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Iran/2017/21

Som eksempel på afgørelser, hvor nævnet har lagt til grund, at den pågældende ved en tilbagevenden ville være i en risiko for asylbegrundende forfølgelse, fordi hjemlandets myndigheder eller andre tillægger ansøgeren en ikke-tolereret politisk holdning, som vedkommende ikke har ("imputed political opinion"), kan henvises til den afgørelse, der er nævnt i formandsskabets 25.beretning (2016), side 71 f.

Som eksempler på afgørelser, hvor nævnet har lagt til grund, at den pågældende ved en tilbagevenden ville være i en risiko for asylbegrundende forfølgelse på grund af sit religiøse tilhørsforhold, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **januar 2017** opholdstilladelse **(K-status)** til en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk kurder og ateist fra Kermanshah, Iran. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Iran frygter overgreb fra de iranske myndigheder, fordi han er ateist, og fordi hans fasters ægtefælle, [S], fandt islamkritisk materiale på hans værelse. Ansøgeren blev den [i efteråret] 2015 ringet op af sin mor, mens han opholdt sig på sin fars arbejdsplads. Ansøgerens mor fortalte ham, at [S] havde lånt ansøgerens værelse til at bede bøn, og at han derefter var kommet ud derfra med en koran og nogle papirer og havde bandet og sagt til ansøgerens mor, at han ville melde ansøgeren til politiet. Ansøgeren formoder, at han havde fundet den koran, hvori ansøgeren havde skrevet kritiske bemærkninger til vers og ansøgerens islamkritiske bøger. Ansøgeren tog derefter hjem til sin ven, [A]. Efter at ansøgeren havde opholdt sig tre dage hos [A], opsøgte [A] ansøgerens far på dennes arbejdsplads for at finde ud af, om der var sket yderligere på ansøgerens bopæl. Faren fortalte [A], at den dag, hvor ansøgeren var blevet ringet op af sin mor, var politiet kommet til deres bopæl og havde ransaget ansøgerens værelse. Politiet havde konfiskeret ansøgerens computer og en række andre ting, som ansøgeren formoder, var hans islam-kritiske materiale. Ansøgerens far fortalte også, at han samme dag var blevet taget med til afhøring hos politiet, hvor han var blevet tortureret og truet, fordi politiet ville have ham til at udlevere ansøgeren. Ansøgerens far bad [A] om at hjælpe ansøgeren med at udrejse af Iran. Samme aften kørte [A] og ansøgeren til byen Urmia, og dagen efter udrejste ansøgeren illegalt af Iran til Tyrkiet. Flygtningenævnet lægger ansøgerens forklaring, der har fremstået detaljeret, konsistent og troværdig, og hvorefter ansøgeren er ateist og er fundet i besiddelse af islamkritisk materiale, til grund. Herefter og henset til de foreliggende baggrundsoplysninger om forholdene i Iran findes ansøgeren at have sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til hjemlandet er i konkret og individuel risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1." Iran/2017/6

Nævnet meddelte i **september 2017** opholdstilladelse **(K-status)** til en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk kurder og yarsan af trosretning fra […], Iran. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Iran frygter at blive seksuelt krænket og slået ihjel af de iranske myndigheder, fordi han har demonstreret for yarsan-folkets rettigheder. Ansøgeren har til støtte herfor forklaret, at han i henholdsvis [efteråret] 2012 og [sommeren] 2014 blev tilbageholdt i cirka en halv dag som følge af sin deltagelse i yarsan-ceremonier. Den […] 2015 deltog ansøgeren i en mindehøjtidelighed, som markerede toårsdagen for [en navngiven person]s død. Begivenheden blev filmet af civilklædte personer, som ansøgeren formoder var fra politiet. Tre-fire dage herefter blev ansøgeren og hans bror anholdt af de iranske myndigheder, og i løbet af de fire dage, hvor ansøgeren efterfølgende var tilbageholdt, blev han udsat for verbale, fysiske og seksuelle overgreb. I tiden efter løsladelsen skulle ansøgeren tre gange om ugen henvende sig på politistationen og erklære, at han ikke ville rejse bort. Cirka tre måneder efter ansøgerens løsladelse bad den åndelige leder, Seyed Nasreldin Haydari, ansøgeren om at arrangere en demonstration for yarsan-folkets rettigheder. Demonstrationen blev afholdt [i efteråret] 2015, og den blev filmet af de iranske myndigheder. Tre-fire dage efter demonstrationen ringede ansøgerens brors ægtefælle til ansøgeren og fortalte, at de iranske myndigheder havde opsøgt og ransaget ansøgerens bopæl. Samme aften kørte ansøgeren til Teheran, hvor han opholdt sig i 20 dage, inden han udrejste af Iran. Under ansøgerens ophold i Teheran opsøgte de iranske myndigheder ansøgerens bopæl tre-fire gange. Efter sin udrejse har ansøgeren af sin familie fået oplyst, at hans bopæl er blevet opsøgt yderligere to gange, og ansøgerens bror blev i forbindelse med det sidste besøg anholdt og udspurgt om ansøgeren. Flygtningenævnet lægger til grund, at ansøgeren er seyed. Han har deltaget i en forsamling den […] 2015 i anledning af [den navngivne person]s død. Han blev fire dage efter anholdt og tilbageholdt i tre-fire dage, hvorunder han blev slået og voldtaget. Han blev løsladt med meldepligt, som han overholdt i tre måneder. Han deltog i endnu en forsamling. Han forlod herefter hjembyen og udrejste kort tid efter. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens nye forklaring om hans meget fremtrædende rolle i den seneste forsamling til grund. Forklaringen stemmer ikke overens med hans forklaring i den første samtale med Udlændingestyrelsen, og den er også yderligere udbygget under nævnsmødet. Flygtningenævnet kan heller ikke lægge til grund, at deltagerne i forsamlingerne har båret regimekritiske plakater og bannere, uden at myndighederne greb ind heroverfor i forbindelse med selve forsamlingerne. Flygtningenævnet finder imidlertid, at ansøgeren som følge af sin position inden for yarsan-troen sammenholdt med det overgreb, han var udsat for efter deltagelsen i forsamlingen […] 2015, og det forhold, at han ikke har overholdt sin meldepligt, risikerer forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, ved en tilbagevenden til Iran. Flygtningenævnet meddeler derfor […] opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. Iran/2017/172

Som eksempler på sager, hvor Flygtningenævnet finder, at ansøgerens forklaring om sin religion helt eller delvist kan lægges til grund, men ikke finder, at ansøgeren som følge heraf ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerer forfølgelse kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **januar 2017** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger samt fra Iran. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk perser og mandæe fra Karaj, Albourz, Iran. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Iran frygter at blive slået ihjel af [A], [B] og [C], idet ansøgeren har meldt de pågældende til myndighederne. Ansøgeren har videre henvist til, at han frygter repressalier fra hans svogers side, idet hans svoger har truet med at slå ham ihjel. Ansøgeren frygter ligeledes en gruppe ukendte personer fra efterretningstjenesten, fordi de kender til ansøgerens religion, hvorfor ansøgeren frygter repressalier deres side. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at hans forældre [i starten af] 2012 flyttede ind i en bolig, som ansøgerens fars arbejdsgiver ejede. [I starten af] 2012 var ansøgeren og hans ægtefælle på besøg hos hans forældre, som havde gæster. Da de skulle følge gæsterne ud, opdagede de en bil, der holdt på vejen. Da ansøgeren gik hen mod bilen, kørte den væk. Ansøgeren noterede bilens nummerplade. Ansøgeren og hans ægtefælle overnattede hos hans forældre. Dagen efter blev ansøgeren vækket af hans mor, der fortalte, at der stod en mand på trappen udenfor. Ansøgeren gik ud til manden, og spurgte, hvad han ville. Manden oplyste, at han var kommet for at hente en person ved navn [D]. Ansøgeren tog fat i mandens hånd, hvorefter manden trak ansøgeren udenfor, hvor der holdt en Peugeot 206, som manden kørte væk i. Da ansøgeren kom tilbage til huset, fortalte hans mor, at hun kunne høre noget nede i kælderen. Ansøgeren gik ned i kælderen, og opdagede fem personer i et af rummene. Personerne havde mørkegrønne uniformer på og politistave i hænderne. Ansøgeren bandede af dem, hvorefter han løb ud på vejen og råbte efter hjælp. Da ansøgeren kom ud på vejen, havde personerne i uniformerne omringet vejen. De prøvede at slå ansøgeren, men han forsvarede sig med en kæp. En af personerne sprøjtede tåregas på ansøgeren, og han flygtede ind i en nabos have. Ansøgerens mor fulgte efter ansøgeren. Ansøgerens mor fik tillige tåregas i øjnene. De ukendte personer flygtede herefter, og politiet kom til stedet. Politiet lavede en rapport om episoden. Efterfølgende ringede [A] til ansøgerens mor, og truede ansøgeren og hans familie. Ansøgeren klagede derfor over [A] til syvende retskontor. Ansøgerens far undersøgte efterfølgende episoden ved forældrenes bopæl, og fandt ud af, at bilen, der havde holdt på deres vej, var ejet af [B], og at det var [B's] søn, [D], der havde kørt bilen. Ansøgerens far aftalte et møde med dem [i foråret] 2012. På mødet deltog [D] og [A], som fortalte ansøgerens far, at det var en misforståelse, som skulle løses. Efter ansøgerens fars møde med [D] og [A] henvendte ansøgeren og hans far sig flere gange til anklagemyndigheden for at finde ud af, hvad der skete i sagen. Ansøgeren og hans far fandt ud af, at [C]

arbejdede for politiet, og derfor var anklagemyndigheden ikke samarbejdsvillige. På en ukendt dato fandt ansøgeren og hans far ud af, at [C] havde gjort krav på den bolig, som ansøgerens forældre boede i. Ansøgeren og hans far fandt ud af, at [C] tidligere havde arbejdet på boligkontoret, som sørgede for overdragelse af ejendomme ved salg. Lederen af boligkontoret oplyste, at de havde en sag mod [C], og at der snart var retsmøde. Retsmødet fandt sted [i midten af] 2012. Ansøgeren aftalte med lederen, at han på dagen for retsmødet skulle møde op med en arrestordre på [C]. [C] mødte op på retsmødet, og blev arresteret samme dag, men betalte kaution, og kom ud nogle dage efter. På et ukendt tidspunkt nogle måneder efter [C] var kommet ud af fængslet, forsøgte ansøgeren at opsøge [B] på hans arbejde, for at tale med ham om hændelsen på ansøgerens forældres bopæl. Til kontorets efterretningstjeneste forklarede ansøgeren om hændelsen på hans forældres bopæl, og sagde, at han ville tale med [B]. [B] var i Saudi Arabien, men en ven til [B] ville tale med ham om hændelsen. Dagen efter blev ansøgeren ringet op af en fra pilgrimskontoret og fik af vide, at [B] ikke kendte noget til hændelsen. Ansøgeren fortalte i den forbindelse, at han ikke ville lukke øjnene for det, der var sket. Samme aften ringede [D] og truede ansøgeren. I 2013 blev [C] fyret fra sit arbejde. I forbindelse med [C's] fyring truede han og [D] ansøgeren og ansøgerens far. [I foråret] 2015 truede [D] og [C] ansøgeren på hans arbejdsplads. De fortalte efterretningskontoret på ansøgerens arbejde, at ansøgeren var […]. Umiddelbart efter efterretningskontoret fandt ud af, at ansøgeren var […], blev han fyret fra sit arbejde. [I foråret] 2015, da ansøgeren og hans familie kom hjem fra en fødselsdagsfest, opdagede de, at ruden i opgangsdøren var smadret, og nogen havde forsøgt at bryde ind i deres lejlighed. En af ansøgerens naboer fortalte, at der havde været fire uniformerede mænd, som prøvede at bryde ind i ansøgerens lejlighed. Mændene havde ligeledes fortalt naboen, at ansøgeren var […]. Efter indbrudsforsøget i ansøgerens lejlighed, opholdt ansøgeren sig hos noget familie i ni til ti dage og i det nordlige Iran i 10 til 12 dage, hvorefter ansøgeren udrejste [i sommeren] 2015. På et ukendt tidspunkt efter ansøgerens udrejse blev ansøgerens far opsøgt af [C] og [D] i ansøgerens fars butik. De spurgte, hvor ansøgeren var henne, og ansøgerens far sagde, at han ikke vidste, hvor ansøgeren var. To til tre dage efter blev ansøgerens fars butik plomberet af [E]. Farens butik var plomberet i 25 dage. Flygtningenævnet kan i det væsentlige og trods en række mindre betydende divergenser og udbygninger lægge ansøgerens forklaring til grund. Flygtningenævnet finder imidlertid ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at den af ham påberåbte konflikt har bragt ham i et asylbegrundende modsætningsforhold til hverken private eller myndigheder. Flygtningenævnet kan således lægge til grund, at ansøgerens familie med ansøgerens far som nøgleperson har haft en privatretlig konflikt med en gruppe mennesker. Flygtningenævnet lægger imidlertid til grund, at denne konflikt er afsluttet, samt at myndighederne i forbindelse med konflikten tog imod anmeldelser fra ansøgerens familie, efterforskede sagen, udstedte en arrestordre og strafforfulgte modparten i sagen, ligesom ansøgeren efter konflikten fortsatte sit dagligdagsliv m.v. Flygtninge-

nævnet har ved denne vurdering lagt vægt på, at det alene beror på ansøgerens egen formodning, at en 25 dages lukning af ansøgerens fars butik havde med konflikten at gøre, og at ansøgernes far ikke efterfølgende er blevet chikaneret af modparten i konflikten, og at han i dag fortsat driver forretning uden problemer. Uanset om det lægges til grund, at ansøgeren ved en enkelt lejlighed blev opsøgt af modparten i konflikten på sin bopæl, hvor han ikke selv var til stede, og uanset om det lægges til grund, at ansøgeren blev fyret fra sit job, fordi modparten fortalte hans arbejdsgiver, at ansøgeren var [mandæer], finder Flygtningenævnet, at konflikten ikke har et sådan omfang og en sådan intensitet, at ansøgeren har sandsynliggjort, at den er asylbegrundende. Flygtningenævnet finder, at den omstændighed, at ansøgeren er mandæer, ikke i sig selv kan føre til, at ansøgeren er omfattet af udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at det fremgår af baggrundsmaterialet, at den mandæiske religion tolereres i Iran, og at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at den chikane, som han i anledning af sin mandæiske tro har været udsat for eller fremadrettet risikerer at blive udsat for, i sig selv er asylbegrundende. Den omstændighed, at ansøgeren i danske medier har udtalt sig om Iran, og om at han er uden religion, kan ikke føre til et andet resultat. Flygtningenævnet bemærker i den forbindelse, at ansøgeren flere gange i 2014 er ud- og indrejst legalt af Iran, ligesom han i 2015 udrejste legalt af Iran, hvorfor det må lægges til grund, at ansøgeren ikke på nogen måde er profileret i Iran. Flygtningenævnet finder heller ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han på grund af sin religion har et asylbegrundende forhold til sin svoger. Der er herved lagt vægt på, at ansøgerens svigerforældre accepterede ægteskabet, og at svogeren accepterer, at ansøgerens ægtefælle og barn besøger ansøgerens forældre. Flygtningenævnet finder således, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han ved sin tilbagevenden til Iran vil være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller for at blive udsat for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Iran/2017/1

Nævnet **stadfæstede** i **februar 2017** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk tadjik og ikke-troende fra Herat, Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter at blive udsat for tortur af sin stedfar, da hans stedfar kun elskede ansøgerens halvsøskende, og fordi hans stedfar ikke ville have ansøgeren til at bo sammen med dem. Ansøgeren har også henvist til, at han frygter Taliban, da de udfører selvmordsangreb. Ansøgeren har yderligere gjort gældende, at han frygter forfølgelse, fordi han ikke har en religion. Ansøgerens stedfar har udøvet både verbale og fysiske overgreb mod ansøgeren. Omkring 15 dage før ansøgerens udrejse havde han købt en mobiltelefon, som hans stedfar ødelagde. Den samme aften, som ansøgerens

stedfar ødelagde mobiltelefonen, blev ansøgeren smidt ud af huset, og ansøgeren endte med at køre galt på sin knallert. Ansøgeren blev opereret, og efter operationen påbegyndte han sin udrejse, fordi han på grund af uro ikke kunne bo andre steder i Afghanistan. Flygtningenævnet lægger som Udlændingestyrelsen til grund, at ansøgeren indtil udrejsen har boet hos sin mor og stedfar, og at stedfaren under ansøgerens opvækst har udsat ham for vold. Flygtningenævnet finder ikke, at disse forhold kan begrunde asyl, allerede fordi ansøgeren, der er voksen, ikke har sandsynliggjort, at stedfaren skulle have vilje og evne til at udsætte ham for yderligere overgreb, såfremt ansøgeren bosætter sig for sig selv andetsteds i Herat. Flygtningenævnet bemærker herved, at ansøgerens udbyggende forklaring for nævnet om, at stedfarens uvilje mod ansøgeren skulle være så dyb, at han ville forfølge ansøgeren, også selvom han flytter, er hverken underbygget eller troværdig, og tilsidesættes derfor. Flygtningenævnet finder ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden vil være i risiko for forfølgelse, fordi han ikke er troende og derfor ikke deltager i muslimske ceremonier. Flygtningenævnet lægger herved vægt på, at ansøgeren har forklaret, at han ikke tidligere har været udsat for problemer i den forbindelse. Flygtningenævnet bemærker endvidere, at ansøgeren har forklaret, at han ikke kender religiøse ceremonier fra sin opvækst, hvilket indicerer, at ansøgerens barndomshjem ikke har været religiøst præget, uden at det har givet familien problemer. Ansøgerens udbyggende forklaring om stedfarens omgang med mullaher findes ikke at kunne føre til en ændret vurdering. De generelle forhold i Afghanistan er ikke i sig selv asylbegrundende, og den omstændighed, at ansøgeren måtte have erhvervsmæssige indskrænkninger på grund af et dårligt ben, er et socioøkonomisk forhold, der ikke er asylrelevant. Ansøgeren har derfor ikke sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan vil være i risiko for forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse. "Afgh/2017/59

For så vidt angår sager vedrørende konversion efter udrejse af hjemlandet (sur place) henvises til afsnit 6.7.

Som eksempel på afgørelser, hvor nævnet har lagt til grund, at den pågældende ved en tilbagevenden ville være i en risiko for asylbegrundende forfølgelse på grund af sin nationalitet/sit etniske eller lingvistiske tilhørsforhold, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **februar 2017** opholdstilladelse (**K-status)** til et ægtepar samt fire børn fra Irak. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgerne er statsløse palæstinensere og sunni-muslimer fra Bagdad, Irak. Ansøgerne har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktive. Ansøgerne har som asylmotiv henvist til, at de ved en tilbagevenden til hjemlandet frygter, at den mandlige ansøger bliver kidnappet og slået ihjel af shiitiske militser, som

arbejder for Indenrigsministeriet. Det overordnede formål fra myndighederne og de shiitiske militsers side er at formå de statsløse palæstinensere til at forlade landet. Ansøgerne har som asylmotiv videre henvist til, at de ved en tilbagevenden til hjemlandet frygter de generelle forhold for statsløse palæstinensere. Ansøgerne har til støtte for asylmotivet henvist til, at deres bolig siden 2003 er blevet ransaget flere gange af myndighederne. I [sommeren] 2015 modtog den mandlige ansøger trusler fra en mand ved navn [A], som var spion for og fremsatte truslerne på vegne af indenrigsefterretningstjenesten. [A] fortalte den mandlige ansøger, at indenrigsefterretningstjenesten indsamlede oplysninger om ham med henblik på at anholde ham. [A] fortalte ikke den mandlige ansøger, hvilke oplysninger indenrigsefterretningstjenesten var ved at indsamle, men han fortalte ansøgeren, at de var ved at fabrikere beviser mod ham. [A] foreslog, at den mandlige ansøger kunne betale en ukendt person fra en ukendt milits penge for at rense den mandlige ansøgers navn. Den mandlige ansøger mødtes imidlertid aldrig med den ukendte person, da der ikke var nogen garanti for hans sikkerhed. I [sommeren] 2015 udrejste ansøgerne legalt af Irak grundet truslerne. Efter udrejsen har den mandlige ansøger fået oplyst, at fem bevæbnede mænd fra efterretningstjenesten ca. 5 dage efter ansøgernes udrejse har spurgt efter ham i den coffee-shop, som han plejede at besøge. Ansøgerens bror er endvidere blevet tilbageholdt i fem til syv dage af ukendte personer, som spurgte ind til den mandlige ansøger og udsatte ham for tortur. Flygtningenævnet kan lægge ansøgerens forklaring om asylmotivet til grund. Flygtningenævnet lægger vægt på, at ansøgernes forklaring har været sammenhængende, logisk og konsistent, og at den er i overensstemmelse med de aktuelle baggrundsoplysninger om forholdene for statsløse palæstinensere i Bagdad, myndighedernes samarbejde med shiitiske militser og myndighedernes generelle mistanke mod statsløse palæstinensere om støtte til terrorvirksomhed. Flygtningenævnet finder ligeledes, at ansøgerne har sandsynliggjort, at der er sammenhæng mellem på den ene side den mandlige ansøgers konflikt og på den anden side efterretningstjenestes efterfølgende henvendelse på den lokale kaffebar og anholdelsen af den mandlige ansøgers bror [B], hvilket fandt sted kort tid efter ansøgernes udrejse. Flygtningenævnet finder på denne baggrund, at ansøgerne har sandsynliggjort, at de ved udrejsen var udsat for forfølgelse fra myndighedernes side eller forfølgelse understøttet af myndighederne. Ansøgerne har derfor sandsynliggjort, at de ved en tilbagevenden til Irak risikerer forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgerne opholdstilladelse i medfør af denne bestemmelse." Irak/2017/163

Som eksempel på sager, hvor Flygtningenævnet finder, at ansøgerens forklaring om sin nationalitet/sit etniske eller lingvistiske tilhørsforhold kan lægges til grund, men ikke finder, at ansøgeren som følge heraf ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerer en behandling, der kan begrunde, at den pågældende anses for omfattet af flygtningekonventionen, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **januar 2017** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsløs palæstinenser. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk araber, sunni-muslim og statsløs palæstinenser fra Bagdad, Irak. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Irak frygter at blive slået ihjel, da hun er sunni-muslim og statsløs palæstinenser. Derudover frygter hun de generelle forhold i Irak. Til støtte herfor har ansøger oplyst, at hendes far har været tilbageholdt af de irakiske myndigheder i 2006, da hans ID-kort var udløbet. Da faren blev løsladt forlod hele familien Irak og tog ophold i Syrien. Ansøgeren har forklaret, at hun er født og opvokset i Irak indtil 2007, da familien udrejste til Syrien. Flygtningenævnet finder derfor, at ansøgeren skal vurderes i forhold til Irak, hvor hun har haft ophold i hovedparten af sit liv. Ansøgeren har forklaret udbyggende og divergerende om sine asylmotiver. Først under nævnsmødet har ansøgeren forklaret, at hun ved indrejse i Irak frygter at blive kidnappet og blive brugt som pression for at få hendes familie til at vende tilbage til Irak, fordi hendes far er efterlyst. Ansøgeren har også først under nævnsmødet forklaret, at hendes far er efterlyst, fordi han flygtede fra fængslet i 2006, og at han var blevet anholdt alene med den begrundelse, at han er palæstinenser. Under asylsamtalen har ansøgeren forklaret, at faderen blev anholdt, fordi hans opholdstilladelse var udløbet, at han var fængslet i nogle dage, hvorefter han blev løsladt, og at familien udrejste efter at have søgt visum flere steder, nogle måneder senere. Flygtningenævnet kan derfor ikke lægge ansøgerens forklaring om, at hendes far er efterlyst i Irak til grund. Det beror på ansøgerens egne formodninger, der ikke er underbygget, at hun vil være i risiko for at blive solgt til IS. Ansøgeren har ikke personligt haft konflikter i Irak. Flygtningenævnet finder derfor ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Irak vil være i konkret og individuel risiko for forfølgelse, omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller overgreb, omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Efter de foreliggende baggrundsoplysninger finder Flygtningenævnet, at den generelle situation for statsløse palæstinensere i Irak – trods meget vanskelig – ikke i sig selv er asylbegrundende. Det bemærkes, at Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol i præmis 110 i dom af 23. august 2016, (Case of J.K. and others v. Sweden), har udtalt, at den generelle sikkerhedssituation i Baghdad ikke har nået et niveau, hvor det må antages, at enhver, der opholder sig på stedet, vil være i risiko for overgreb, omfattet af artikel 3 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, hvorfor der heller ikke er grundlag for at meddele ansøgeren asyl i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Irak/2017/2

Som eksempel på sager, hvor Flygtningenævnet finder, at ansøgerens forklaring om at have været udsat for racistisk begrundede voldelige overfald kan lægges til grund og har fundet, at ansøgeren som følge heraf ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerer

forfølgelse, kan henvises til afgørelsen, der er nævnt i formandskabets 25. beretning (2016), side 85 f.

Som eksempel på sager, hvor Flygtningenævnet finder, at ansøgerens forklaring om at have været udsat for racistisk begrundede voldelige overfald kan lægges til grund, men ikke finder, at ansøgeren som følge heraf ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerer forfølgelse, kan henvises til afgørelsen, der er nævnt i formandskabets 24. beretning (2015), side 80 f.

Som eksempler på afgørelser, hvor nævnet har taget stilling til, om en asylansøger ved en tilbagevenden til sit hjemland vil være i risiko for asylbegrundende forfølgelse på grund af sit tilhørsforhold til en særlig social gruppe, kan henvises til de i afsnit 6.11.2.5 og 6.11.2.6 nævnte afgørelser om anerkendelse af henholdsvis kvinder i risiko for omskæring (female genital mutilation, FGM) og LGBT-personer som omfattet af forfølgelsesgrunden "særlig social gruppe" i flygtningekonventionens artikel 1, litra A.

5.1.2.1 Udlændingelovens § 7, stk. 2 (beskyttelsesstatus)

Udover udlændingelovens § 7, stk. 1, har Flygtningenævnet tillige kompetence til at give opholdstilladelse i henhold til udlændingelovens § 7, stk. 2.

Bestemmelsen i udlændingelovens § 7, stk. 2, giver ligesom stk. 1 et egentligt retskrav på opholdstilladelse, hvis betingelserne i bestemmelsen er opfyldt.

Efter udlændingelovens § 7, stk. 2, gives der efter ansøgning opholdstilladelse til en udlænding, der ved en tilbagevenden til sit hjemland risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf.

I tilfælde omfattet af § 7, stk. 2, hvor risikoen for dødsstraf eller for at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf har baggrund i en særlig alvorlig situation i hjemlandet præget af vilkårlig voldsudøvelse og overgreb på civile, vil der dog skulle gives opholdstilladelse med henblik på midlertidigt ophold efter § 7, stk. 3, se nærmere afsnit 5.1.3.1.

I bemærkningerne til bestemmelsen i § 7, stk. 2, er blandt andet anført følgende (lovforslag nr. L 152 af 28. februar 2002, side 44 f.):

> "Det er hensigten med den foreslåede bestemmelse, at der alene skal gives opholdstilladelse til de udlændinge, der – når bortses fra Flygtningekonventionen af 1951, jf. ovenfor – har krav på beskyttelse efter de internationale konventioner, som Danmark har tiltrådt.

Den foreslåede bestemmelse er derfor udformet i overensstemmelse med de relevante konventioner, herunder navnlig Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 og tillægsprotokol nr. 6 til Den Europæiske Menneskerettighedskonvention samt artikel 3 i FN´s Konvention mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf .

…..

Det forudsættes, at udlændingemyndighederne ved anvendelsen af den foreslåede bestemmelse efterlever Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis på området. Domstolen foretager i hvert enkelt tilfælde en konkret og individuel vurdering af, om den behandling, som udlændingen risikerer at blive udsat for, såfremt den pågældende udsendes tvangsmæssigt, udgør tortur eller anden umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf i strid med konventionens artikel 3.

Udlændingemyndighederne skal således foretage en konkret og individuel vurdering i hver enkelt sag, hvor relevant praksis fra navnlig Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol inddrages. Der skal være en underbygget grund til at antage, at den enkelte udlænding i tilfælde af udsendelse vil blive udsat for en reel risiko for at blive underkastet en behandling i modtagerstaten, der er i strid med konventionens artikel 3. Der kan med andre ord ikke meddeles beskyttelsesstatus, alene fordi der i et land hersker kaotiske forhold, der gør, at det ikke kan udelukkes, at udlændingen i forbindelse med indrejsen i landet vil være i risiko for en sådan behandling, jf. f.eks. H.L.R. mod Frankrig (dom af 29. april 1997).

….

Der vil endvidere ikke kunne meddeles opholdstilladelse med beskyttelsesstatus, alene fordi der i et bestemt land hersker kaotiske forhold, der gør, at det ikke kan udelukkes, at udlændingen i forbindelse med indrejsen i landet vil være i risiko for en sådan behandling, jf. ovenfor. Dette forhold – som vil have betydning f. eks. i relation til den nuværende praksis for meddelelse af de facto-status til somaliere – indebærer, at udlændingemyndighederne fremover vil skulle foretage en konkret og individuel vurdering af, om der er en underbygget grund til at antage, at den enkelte udlænding i tilfælde af udsendelse vil blive udsat for en reel risiko for at blive underkastet en behandling i strid med konventionens artikel 3.

Den omstændighed, at der i et land hersker generelt dårlige forhold, herunder borgerkrigslignende tilstande, eller at den pågældende af sociale, uddannelsesmæssige, helbredsmæssige eller lignende grunde er dårligt stillet, skal – som i dag – ikke kunne begrunde beskyttelsesstatus."

Som anført i bemærkningerne til lovforslaget forudsættes det, at Flygtningenævnet ved anvendelse af bestemmelsen i udlændingelovens § 7, stk. 2, efterlever Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis på området.

Det fremgår af praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, at det for at et overgreb falder ind under anvendelsesområdet for Menneskerettighedskonventionens artikel 3 kræves, at det overgreb, som klageren påstår, han eller hun vil risikere, hvis vedkommende udsendes, må overstige et minimumsniveau af alvorlighed. Vurderingen heraf er relativ og afhænger af sagens omstændigheder, herunder arten af og om-

stændighederne ved behandlingen eller straffen, den kontekst, den indgår i, den måde, hvorved den udføres, dens tidsmæssige udstrækning og dens fysiske eller psykiske virkning, samt i visse sager offerets køn, alder og helbredstilstand, se Domstolens afgørelser i dommene Soering mod UK af 7. juli 1989 (præmis 100), S.S. og andre mod Danmark af 20. januar 2011 (præmis 81), Mamatkulov og Askarov mod Tyrkiet af 4. februar 2005 (præmis 70) og Samsam Mohammed Hussein o.a. mod NL og Italien af 2. april 2013 (præmis 68).

Flygtningenævnets praksis for at anse betingelserne for at meddele opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, for opfyldt kan generelt beskrives således, at der skal foreligge konkrete og individuelle forhold, der sandsynliggør, at ansøgeren ved en tilbagevenden til sit hjemland vil blive udsat for en reel risiko for dødsstraf eller for at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf.

Flygtningenævnets praksis er i overensstemmelse med Den Europæiske Menneskeretsdomstols praksis, hvorefter det afgørende for bevisvurderingen er, hvorvidt der er vægtige grunde til at antage, at der er en reel risiko for, at ansøgeren, hvis udsendt, risikerer en behandling i strid med artikel 3. Det fremgår af Domstolens praksis, at den blotte risiko for at blive udsat for mishandling ikke er nok.

Flygtningenævnet har ligesom Menneskerettighedsdomstolen på intet tidspunkt udelukket muligheden for, at den generelle sikkerhedssituation i et land på grund af tilfældig, generaliseret vold kan antage en så alvorlig og ekstrem karakter, at en udsendelse til et sådant land vil være en krænkelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3, og at en ansøger derfor allerede af den grund opfylder betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Efter gennemførelsen af lov nr. 153 af 18. februar 2015 om ændring af udlændingeloven vil afgrænsningen af, om en person omfattes af § 7, stk. 2 (beskyttelsesstatus), eller den nye bestemmelse i § 7, stk. 3 (midlertidig beskyttelsesstatus), bero på en vurdering af, om den pågældendes individuelle forhold giver grundlag for beskyttelse efter stk. 2, eller om der i hjemlandet foreligger en situation som beskrevet i den nye bestemmelse i § 7, stk. 3, og den pågældende udlænding kan anses for omfattet af denne situation, se nærmere afsnit 5.1.3.1.

Der henvises for Domstolens praksis om betydningen af de generelle forhold til Flygtningenævnets formandskabs 23. beretning (2014), side 84ff.

For sager, hvor nævnet udtrykkeligt har forholdt sig til de generelle forhold i et givent land, henvises til afsnit 5.1.4.

Flygtningenævnets kompetence er begrænset til at tage stilling til asylrelevante spørgsmål. Det falder således uden for nævnets kompetence at tage stilling til, om en udlænding, der ikke opfylder betingelserne i udlændingelovens § 7, kan gives opholdstilladelse af andre og mere humanitært prægede årsager. Kompetencen henhører i disse sager under Udlændingestyrelsen, Udlændingenævnet og Udlændinge- og Integrationsministeriet.

I sager vedrørende risiko for overgreb rettet mod børn indgår det i Flygtningenævnets vurdering af, hvorvidt indgrebet eller overgrebet har en sådan alvor, at forholdet er omfattet af udlændingelovens § 7, at der er tale om et barn, se herved det ovenfor anførte om anvendelsesområdet for Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3. Vurderingen af, hvorvidt overholdelsen af FN's børnekonvention herudover tilsiger, at der skal meddeles opholdstilladelse efter andre bestemmelser i udlændingeloven, herunder efter mere humanitært prægede årsager, henhører under Udlændingestyrelsen, Udlændingenævnet og Udlændinge- og Integrationsministeriets kompetence.

Børn kan have en velbegrundet anledning til at søge asyl på egne vegne og kan blive udsat for forfølgelse, frygt for forfølgelse og risici af mere børnespecifik karakter såsom rekruttering som børnesoldater, menneskehandel, seksuel udnyttelse eller omskæring. Det er en integreret del af nævnets praksis, at medfølgende børns selvstændige asylmotiv efter omstændighederne vil kunne indebære, at den samlede familie anses for omfattet af udlændingelovens asylbestemmelser. Der henvises til de i Flygtningenævnets formandskabs 22. beretning (2013), side 138ff nævnte afgørelser Armenien/2013/5 og Afg/2013/36, hvor nævnet forholdt sig særskilt til de medfølgende mindreårige børns selvstændige asylmotiver.

Der henvises vedrørende behandlingen af sager vedrørende medfølgende umyndige børn i øvrigt nærmere til afsnit 5.3.2.

Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols afgørelser kan findes i det af Flygtningenævnet i samarbejde med Udlændingestyrelsen udarbejdede notat om beskyttelsen af asylansøgere i henhold til FN's flygtningekonvention og Den Europæiske Menneskerettighedskonvention. Flygtningenævnet har endvidere i samarbejde med Udlændingestyrelsen udarbejdet et notat om FN's konvention mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf – introduktion, håndhævelse og danske sager, et notat om FN's konvention om borgerlige og politiske rettigheder og et notat om FN's konvention om afskaffelse af alle former for diskrimination mod kvinder. Notaterne er tilgængelige på Flygtningenævnets hjemmeside, www.fln.dk. Herudover følger nævnet løbende praksis ved Domstolen og bestræber sig på løbende at linke til relevante nye domme, der afsiges af Domstolen.

I det følgende gengives resumé af udvalgte afgørelser, hvor nævnet har taget stilling til, om ansøgeren kunne meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2.

5.1.2.2 Praksis efter udlændingelovens § 7, stk. 2

Som eksempler på afgørelser, hvor nævnet har lagt til grund, at den pågældende ved en tilbagevenden risikerer at blive udsat for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **marts 2017** opholdstilladelse **(B-status)** til et ægtepar fra Afghanistan samt parrets tre børn. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgerne er etniske hazaraer og shiamuslimer fra […], Parwan provinsen, Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Den mandlige ansøger har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter Taliban. Ansøgerne flygtede til Iran for omkring 19 år siden, idet den mandlige ansøger havde kæmpet med Hezb-e Wahdat mod blandt andre Taliban. De flyttede tilbage til Afghanistan efter at have opholdt sig i Iran i omkring 14 år. Den mandlige ansøger fandt ud af, at Taliban fortsat var til stede i området omkring ansøgernes landsby. Han samarbejdede derfor med myndighederne i kampen mod Taliban. Landsbyen samlede en gruppe af omkring 20 personer, og de fik udleveret våben og udstyr af myndighederne. Den mandlige ansøger var leder af gruppen, og gruppen samarbejdede med myndighederne om at forsvare området mod Taliban. Han har deltaget i kamphandlinger mod Taliban tre gange; i [foråret] 2013, i [efteråret] 2013 og i [begyndelsen af] 2015. [I foråret] 2015 blev ansøgernes bopæl angrebet. Ansøgerne var hos nogle venner. Om aftenen blev den mandlige ansøger kontaktet af sin ven, [M], der oplyste, at ansøgernes bopæl var blevet angrebet. Da ansøgerne kom hjem, så den mandlige ansøger, at ansøgernes ældste søn og den mandlige ansøgers far var blevet dræbt i angrebet. Efter tre dage sendte den mandlige ansøger den kvindelige ansøger og børnene til den kvindelige ansøgers slægtninge i Kabul. Han skulle selv ordne salg af ejendommen mv. og han rejste derfor først selv ad en sikker rute til Kabul en uge efter angrebet. Han tog ophold hos sin fætter, [A], i Kabul. Efter tre til fire dage i Kabul blev fætterens bopæl opsøgt af bevæbnede personer, Taliban. Fætteren skød mod porten og personerne forsvandt. Den mandlige ansøger formoder, at det er Taliban, der står bag, idet en mullahs nevø blev dræbt ved den sidste kamphandling ansøgeren deltog i. Ansøgerne udrejste derefter af Afghanistan. Flygtningenævnet lægger i det væsentlige ansøgernes forklaring til grund. Den mandlige ansøger har således været kommandant for en mindre lokal gruppe, og har i den anledning deltaget i tre kamphandlinger mod Taliban. Taliban har herefter angrebet ansøgernes bopæl og dræbt den mandlige ansøgers far og ansøgernes ældste søn. Taliban må endvidere antages at have opsøgt ansøgeren i Kabul inden udrejsen. Flygtningenævnet finder herefter, at den mandlige ansøger risikerer overgreb fra Taliban, og at myndighederne

ikke kan antages at kunne yde den fornødne beskyttelse herimod. Under hensyn til at den mandlige ansøger må antages at være opsøgt af Taliban under opholdet i Kabul sammenholdt med den mandlige ansøgers position finder nævnet ikke grundlag for at antage, at der eksisterer et internt flugtalternativ for familien. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgerne og deres tre børn opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2. Afgh/2017/104

Nævnet meddelte i **oktober 2017** opholdstilladelse **(B-status)** til en kvindelig statsborger samt 3 børn fra Afghanistan. Indrejst i 2015. Ansøgers mindreårige søn, født i 1999, afgav forklaring for FLN om den episode, der gav anledning til ansøgerens udrejse. Sagen er blevet sambehandlet med ansøgerens to myndige sønners asylsager. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk tajik og sunni-muslim fra Kabul by, Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren, der er indrejst sammen med sine fem sønner, har som asylmotiv navnlig henvist til, at hun frygter, at Taleban vil udsætte hende og hendes sønner for grove overgreb. Ansøgeren har til støtte herfor forklaret, at hendes ældste søn har været kidnappet i Kabul og først blev løsladt efter, at der blev betalt en større løsesum. Familien, herunder hendes ægtefælle og datter, flyttede derfor midlertidigt til en landsby i Lowgar-provinsen, hvor hun og datteren underviste lokale kvinder i engelsk. Hun fortalte også kvinderne om deres rettigheder, og på en sådan måde, der var i klar strid med Talebans ideologi og forståelse af Islam. Hun talte også direkte negativt om Taleban overfor kvinderne. Et par uger efter de var begyndt at undervise, ankom en gruppe mænd til deres bopæl sent om aftenen. Fire til fem af mændene trængte ind i boligen. Mændene var bevæbnede og opførte sig meget voldsomt. De fremkom med kraftige bebrejdelser navnlig mod ansøgeren og hendes datter. Det fremgik, at de var særdeles utilfredse med undervisningen af de lokale kvinder. Ansøgeren blev kaldt mange forfærdelige ting, og blev blandt andet beskyldt for at være spion. Udenfor huset befandt sig yderligere nogle mænd fra gruppen. Det var meget tydeligt, at det var Taleban, der var trængt ind i huset. Talibanerne slog både ansøgeren og hendes ægtefælle, deres datter og ældste søn. Talibanerne råbte, at de ville slå alle hendes børn ihjel foran hende. Talibanerne smed hendes forslåede ægtefælle og hendes forslåede ældste søn ud af det lokale, hun befandt sig i sammen med datteren. Ansøgeren blev derefter voldtaget, og alle talibanerne voldtog hendes datter, der derefter blev dræbt med skud, formentligt med våben med lyddæmper. Da der udenfor huset lød skudsalver forlod Taleban huset. De vidste næppe, at skuddene kom fra en anden ejendom i landsbyen, hvor der blev fejret bryllup. Hendes ægtefælle besluttede, at ansøgeren og sønnerne straks skulle udrejse. Senere mistede de kontakten til ægtefællen, og hun ved ikke i dag, hvor han befinder sig. På grund af overfaldet har hun fået psykiske mén, som hun får behandling for i Danmark. Dem der begik overgrebene mod dem, er magtfulde og har efter udrejsen slået hendes ægtefælles fætter ihjel

efter, at denne havde rejst sagen i landsbyens ældreråd. Familiemedlemmer til ægtefællens fætter kræver, at ansøgerens familie vil medvirke til at hævne drabene. Ansøgerens tre ældste sønner har i nævnet i det væsentlige forklaret i overensstemmelse hermed. Efter en samlet vurdering finder Flygtningenævnet det herefter tilstrækkeligt sandsynliggjort, at Taleban, på grund af utilfredshed med ansøgerens undervisning af lokale kvinder, overfaldt ansøgeren og hendes familie, og herunder slog ansøgeren samt hendes ægtefælle, datter og ældste sønner, voldtag ansøgeren og datteren og dræbte datteren samt truede med også at slå ansøgerens andre børn ihjel. Ved troværdighedsvurderingen har nævnet lagt vægt på, at ansøgeren og hendes tre ældste sønner i det væsentlige har forklaret konsistent om forløbet, samt at forklaringerne i nævnet har fremstået overbevisende. Efter den voldsomhed som Taleban udviste under overgrebet og til dels henset til, at overgrebet efterfølgende blev fulgt op af et yderligere drab, da ægtefællens fætter rejste kritik af episoden, finder nævnet det tilstrækkeligt sandsynliggjort, at ansøgerne også efter en tilbagevenden til Afghanistan vil være i reel risiko for at blive udsat for overgreb på grund af modsætningsforholdet til Taleban, som det ikke kan forventes at myndighederne vil beskytte dem imod. Det er forbundet med en vis usikkerhed, om ansøgernes risiko omfatter hele Afghanistan, men efter en samlet vurdering, herunder henset til at flere af ansøgerne på grund af begivenhederne har svære psykiske vanskeligheder, og at det må antages, at de vil have meget betydelige vanskeligheder med at etablere sig andre steder i landet, er betingelserne for at henvise ansøgerne til et internt flugtalternativ allerede af den grund ikke opfyldt. Herefter, og idet ansøgerne ikke opfylder betingelserne for at få opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, meddeler Flygtningenævnet ansøgerne opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2." Afgh/2017/418

Som eksempler på afgørelser, hvor nævnet har lagt til grund, at den pågældende ved en tilbagevenden ville være i en risiko for overgreb som følge af nære familiemedlemmers forhold, hvor disse ikke kan henføres til en af de i flygtningekonventionen nævnte grunde, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **februar 2017** opholdstilladelse **(B-status)** til en mandlig ansøger fra Afghanistan. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk tadjik og sunni-muslim fra byen [ ], Laghman-provinsen i Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter at blive dræbt af en Taliban-kommandant ved navn [U]. Til støtte for det påberåbte asylmotiv har ansøgeren forklaret, at han [i sommeren] 2013 blev ansat som politibetjent i Afghan Local Police (ALP), hvor han indledningsvis gennemgik et kursus af en måneds varighed. Ansøgerens opgaver bestod herefter i kontrol ved et tjekpoint ved [ ], der er beliggende omkring fem kilometer fra [ansøgerens hjemby]. Som

konkret opgave skulle ansøgeren beskytte indbyggerne, ligesom han skulle tjekke for vejsidebomber. I [begyndelsen af] 2014 under en kontrol blev ansøgeren ramt af en vejsidebombe, der var rettet mod ham. I henholdsvis [foråret og efteråret] 2014 blev ansøgerens bror og far, der også var medlemmer af ALP, dræbt af vejsidebomber. Faren var forud herfor flere gange blevet truet telefonisk, idet han var lokal politimand. Omkring to måneder efter farens død blev ansøgeren forsøgt dræbt, da der blev udløst en bombe placeret omkring otte meter fra en juicebutik, hvor ansøgeren ofte handlede. I [sensommeren] 2015 advarede ansøgerens nabo, der var svoger til en politibetjent i efterretningstjenesten, om, at en Taliban-kommandant ved navn [U] ville dræbe ansøgeren. Det skyldtes, at ansøgeren havde overdraget sin fars mobiltelefon til politiet i [hjembyen]. Telefonen indeholdt en indtalt besked fra Taliban om, at nogle navngivne talebanere havde dræbt ansøgerens bror, hvilket havde ført til, at fire talebanere var blevet anholdt af politiet. Ansøgeren besluttede herefter at udrejse af Afghanistan, idet myndighederne ikke ville være i stand til at beskytte ham mod [U]. Ansøgeren fik herefter udstedt et afghansk nationalitetspas, som han anvendte ved udrejsen til Iran. Herefter mistede ansøgeren passet. Flygtningenævnet lægger ansøgerens forklaring til grund, idet den forekommer konsistent og selvoplevet, ligesom den findes bestyrket af de fremlagte fotos og den øvrige dokumentation. Flygtningenævnet lægger således til grund, at ansøgerens far har været kommandant i lokalpolitiet i Laghman-provinsen og øverste leder af dette politi i [hjembyen] og omliggende distrikter, og at såvel ansøgeren selv som hans bror også var ansat i lokalpolitiet. Nævnet lægger endvidere til grund, at faren og broren begge blev dræbt af vejsidebomber rettet mod dem, og at ansøgeren selv har været udsat for attentatforsøg, der ikke kan afvises at være rettet mod ham, og at han kort før sin udrejse har afleveret belastende oplysninger om navngivne talebanere til efterretningstjenesten, og at disse oplysninger er blevet lækket til Taliban. Nævnet lægger endvidere til grund, at såvel broren som navnlig faren var højtprofilerede i området som martyrer, ligesom familien må vurderes som værende i Talibans søgelys. På denne baggrund finder Flygtningenævnet, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan vil være i konkret og individuel risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, mens betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, ikke findes opfyldt. På baggrund af de aktuelle baggrundsoplysninger om sikkerhedssituationen i Afghanistan, specielt sammenholdt med ansøgerens særlige profil som polititjenestemand og hans fars fremtrædende rolle inden for samme korps, findes betingelserne for at kunne henvise ansøgeren til at tage ophold noget andet sted i Afghanistan som internt flugtalternativt ikke på nuværende tidspunkt at være opfyldt. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2." Afgh/2017/76

Som eksempel på afgørelser, hvor nævnet ikke fandt, at ansøgerne risikerede overgreb som følge af nære familiemedlemmers forhold, kan henvises til de afgørelser, der er nævnt i kapitel 2.3.

Som eksempel på afgørelser, hvor nævnet har forholdt sig til, om det påberåbte asylmotiv falder indenfor anvendelsesområdet for udlændingelovens § 7, kan henvises til afgørelsen, der er nævnt i afsnit 2.3 Afgh/2017/436

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 5.4.1 nævnte afgørelse afgh/2017/514.

Som eksempler på sager, hvor nævnet udtrykkeligt har forholdt sig til karakteren og intensiteten af en påberåbt konflikt, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **juni 2017** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Indien. Indrejst i 2016. **Flygtningenævnet** udtalte: "Flygtningenævnet finder, at der ikke er grundlag for at behandle sagen på et mundtligt nævnsmøde, jf. udlændingelovens § 53, stk. 9, og § 56, stk. 3. Ansøgeren er etnisk punjab og sikh af trosretning fra […], Punjab, Indien. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Indien frygter at blive slået ihjel af en kriminel gruppering fra sin hjemby […] i provinsen Punjab. Til støtte herfor har ansøgeren forklaret, at hans bror for omkring fire år siden lånte 70.000 rupees af den kriminelle gruppering for at betale for deres mors lægebehandling. Omkring fire måneder senere opsøgte tre personer fra den kriminelle gruppering ansøgerens families bopæl. Personerne slog ansøgerens bror ihjel og udsatte ansøgeren og hans far for fysiske overgreb, fordi de ikke havde tilbagebetalt lånet som aftalt. Ansøgeren opholdt sig derefter omkring seks måneder hos sin moster i provinsen Uttar Pradesh, indtil ansøgeren tog tilbage til sin landsby. I den forbindelse blev han tilbageholdt af det lokale politi, som udleverede ham til den kriminelle gruppering. Ansøgeren blev herefter tilbageholdt og udsat for overgreb i form af elektriske stød på kroppen og i øjnene. Ansøgeren var tilbageholdt i syv-otte timer, inden han formåede at flygte derfra. Ansøgeren opholdt sig i de efterfølgende omkring tre år hos familiemedlemmer i Uttar Pradesh, inden han udrejste af Indien, fordi den kriminelle gruppering ledte efter ham i hans landsby. Efter de foreliggende oplysninger i sagen kan Flygtningenævnet i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring til grund. Flygtningenævnet kan således lægge til grund, at ansøgeren har et mellemværende med en kriminel gruppering i sin hjemby, og at denne gruppering har udsat ansøgeren for overgreb, samt at grupperingen leder efter ansøgeren i hans hjemby. Flygtningenævnet finder imidlertid ikke, at der er tale om en konflikt af et sådant omfang og en sådan intensitet, at den kan begrunde asyl i medfør af udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet finder således, at det kan lægges

til grund, at der er tale om en privatretlig konflikt med en kriminel gruppering i ansøgerens hjemby, og at denne gruppering alene er lokaliseret i ansøgerens hjemby. Flygtningenævnet finder herefter, at ansøgeren uden problemer vil kunne tage ophold andetsteds i Indien, såfremt ansøgeren fortsat måtte have en konflikt med grupperingen i hans hjemby. Ved vurderingen heraf har Flygtningenævnet lagt afgørende vægt på, at ansøgeren har oplyst, at han uden problemer har kunnet opholde sig i omkring tre år hos nærtstående familiemedlemmer i Uttar Pradesh, Indien. Det af ansøgeren oplyste om, at grupperingen har mange kontakter, og at de derfor vil kunne finde ham, uanset hvor han opholder sig, kan ikke føre til en ændret vurdering. Hertil skal Flygtningenævnet bemærke, at ansøgeren i omkring tre år kunne opholde sig hos henholdsvis sin moster og sin morfar i Uttar Pradesh uden at blive opsøgt af personer fra den pågældende gruppering. Flygtningenævnet finder herefter, at det alene beror på ansøgerens egen formodning, at grupperingen vil kunne finde ham, uanset hvor han befinder sig. For så vidt angår det af ansøgeren oplyste om, at det lokale politi udleverede ham til grupperingen, finder Flygtningenævnet, at han må henvises til at indgive en klage til en højere myndighed i den anledning. I den forbindelse skal Flygtningenævnet, for så vidt angår advokatens henvisning til Landinfos rapport af 7. maj 2014, "Politiet i India", hvoraf det blandt andet fremgår, at der finder omfattende korruption sted hos politiet i Indien, bemærke, at det af samme rapport ligeledes fremgår, at der er mulighed for at klage til en højere myndighed over uretmæssig behandling af politiet samt korruption i politiet. Følgende fremgår således af rapportens side 9: "Enhver som mener seg urettmessig behandlet eller utsatt for lovbrudd fra politiet, har rett til å klage på politiet. Dette kan gjøres ved å registrere en anmeldelse (FIR) mot vedkommende polititjenestemann. Dette gjøres ved en politistasjon, slik som ved enhver annen anmeldelse. Dersom anmeldelsen (FIR-en) ikke bliver akseptert, hvilket ifølge CHRI ofte er tilfellet, kan man klage til District Superintendent of Police som skal vurdere saken og eventuelt pålegge politistasjonen registrering av FIR-en. Hvis ingen av disse klagemulighetene fungerer, kan man henvende seg direkte til nærmeste dommer som kan beordre politiet til å oprette en FIR. Man kan også rette en klage til NHRC, eller en menneskerettighetskommisjon (Human Rights Commission) i sin delstat (CHRI 2011b, s. 10)." Endvidere fremgår det af rapportens side 10, at "…Når det gjelder klager vedrørende korrupsjon, også i politiet, kan man henvende seg til Central Bureau of Investigation, Central Vigilance Commission, Lok Ayuktas og State Vigilance Departsments (CHRI 2012, s. 21)…" Flygtningenævnet finder herved efter en samlet vurdering, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Indien ikke vil være i risiko for konkret eller individuel forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller vil være i reel risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet finder af samme grunde ikke grundlag for at udsætte sagen med henblik på en torturundersøgelse. Det oplyste vedrørende ansøgerens helbredsmæssige forhold falder uden for anvendelsesområdet for

udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Indi/2017/1

Nævnet **stadfæstede** i **juni 2017** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar samt to børn fra Afghanistan. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgerne er shia-muslimer af trosretning fra Gazni, Afghanistan. Ansøgerne har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktive. Den mandlige ansøger har som asylmotiv henvist til, at han frygter at blive slået ihjel af Taliban, idet han har anmeldt dem til politiet for sin brors kidnapning. Da politiet herefter opsøgte talebanerne, blev to talebanere slået ihjel. Den mandlige ansøger har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at hans ægtefælle [i sommeren] 2015 fandt en pakke med narkotika i hans brors seng. Han troede, at det var til brorens eget forbrug, og han smed derfor pakken med narkotika ud. Da ansøgerens bror, [A], kom hjem, spurgte [A] efter pakken, og ansøgeren svarede, at han havde destrueret den. [A] fortalte herefter, at pakken ikke var hans, men at den skulle have været leveret videre. To dage senere blev ansøgeren og hans ægtefælle opsøgt på deres bopæl af fire ukendte personer, som kom for at hente pakken. Ansøgerens bror gik ud til dem, og da den mandlige ansøger efterfølgende hørte larm, gik han ud for at se, hvad der skete. Da han så, at de ukendte personer var begyndt at slå hans bror, forsøgte han at stoppe slagsmålet. De fire personer forlod derefter bopælen. Senere samme dag blev deres bopæl opsøgt igen. De fire ukendte personer var hoppet over muren, og de havde truet med at tage ansøgerens datter, hvis han ikke afleverede pakken. Ansøgerens bror var derefter taget med dem. Den mandlige ansøger opsøgte herefter et hus, hvor hans bror ofte havde opholdt sig, men han fik at vide, at hans bror ikke var til stede. Ansøgeren fortalte dem, at hvis de ikke løslod hans bror, ville han gå til politiet. Ansøgeren forlod herefter stedet. Dagen efter anmeldte han sin brors kidnapning til politiet. Ansøgeren kørte sammen med politiet tilbage til ejendommen, som han havde opsøgt dagen før. Politiet gik ind i huset, og ansøgeren hørte, at der blev affyret skud. Efterfølgende bad politiet ham om at komme med ind i huset for at identificere sin bror. Der var tre personer i huset, der var blevet skudt, hvoraf den ene var hans bror. To andre personer blev anholdt. Den ene af de personer, der var blevet anholdt, truede ansøgeren på livet. Da ansøgeren kom hjem til sin bopæl og fortalte om, hvad der var sket, anbefalede hans mor ham, at han skulle udrejse af Afghanistan på grund af truslen. Ansøgeren tog derfor straks hjem til sin morbror, som ligeledes anbefalede ham at forlade Afghanistan. Dagen efter udrejste han sammen med sin familie. Den kvindelige ansøger har henvist til sin ægtefælles asylmotiv. Der er nogle divergenser i ansøgernes forklaringer indbyrdes, herunder om, hvorvidt den mandlige ansøger blev slået, da han opsøgte det hus, hvor broderen plejede at holde til, ligesom den kvindelige ansøger har forklaret divergerende om antallet af mænd, der var trængt ind i huset og truede med at tage hendes datter med. Uanset disse divergenser finder Flygtningenævnet, at den mandlige ansøger har forklaret kon-

sistent om broderens narkotikamisbrug, fundet af narkotika i familiens hjem og broderens konflikt med de folk, stofferne tilhørte. Den mandlige ansøger har under nævnsmødet forklaret, at politiet – og han selv, da politiet fortalte ham det – først fandt ud af, at det var Taliban, der havde opsøgt familien for at få stofferne udleveret, da politiet i huset fandt våben og rekrutteringsmateriale. Ingen af ansøgerne har tidligere omtalt rekrutteringsmateriale. Efter en samlet vurdering kan Flygtningenævnet lægge dele af ansøgernes forklaringer til grund og finder, at disse har sandsynliggjort, at den mandlige ansøger, som følge af broderens konflikt, ligeledes har været involveret i en konflikt omkring narkotika. Flygtningenævnet finder imidlertid ikke, at ansøgerne har sandsynliggjort, at den mandlige ansøger har en konflikt med Taliban men finder, at der er tale om en lokalt afgrænset konflikt med en kriminel gruppering. Under disse omstændigheder kan ansøgerne henvises til at tage ophold andre steder i Afghanistan, herunder i Kabul. Flygtningenævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at der ikke er holdepunkter for at antage, at denne kriminelle gruppering vil efterstræbe den mandlige ansøger, såfremt han og hans familie tager ophold et andet sted i Afghanistan. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Afgh/2017/246

Nævnet **stadfæstede** i **november 2017** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger samt tre børn fra Irak. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk araber og shia-muslim af trosretning fra Bagdad, Irak. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Irak frygter at blive slået ihjel af sin bror, [M], idet hun har forladt hjemlandet uden hans tilladelse. Ansøgeren har til støtte herfor forklaret, at hun i 2003 blev gift med sin nuværende ægtefælle, der siden 2005 har opholdt sig i Danmark. Ansøgeren boede forud for indgåelse af ægteskabet og igen efter ægtefællens udrejse af Irak i 2005 hos sin bror, [M], der blev familiens overhoved efter ansøgerens far død i 2010. [M] udsatte både ansøgeren og hendes to børn for voldelige overgreb og trusler, særligt når han var påvirket af alkohol. De første overgreb mod ansøgeren fandt sted, før hun blev gift med sin nuværende ægtefælle, og fortsatte efter ægtefællens udrejse af Irak frem til ansøgerens udrejse i 2015. Siden 2005 truede [M] ofte ansøgeren med, at han ville slå hende ihjel. Da ansøgeren i 2009 blev gravid med sit første barn, truede [M] hende med en pistol rettet mod ansøgerens hoved. Omkring en uge efter ansøgerens indrejse i Danmark har ansøgerens mor oplyst, at [M] har sagt, at han vil slå ansøgeren ihjel, hvis han finder hende. Ansøgerens mor har endvidere oplyst, at [M] har haft en konflikt med ansøgerens anden bror, [S], der hjalp ansøgeren med at udrejse. Flygtningenævnet kan som Udlændingestyrelsen lægge ansøgerens forklaring om asylmotivet til grund. Nævnet finder imidlertid ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at ansøgerens konflikter med storebroren [M] har haft en sådan intensitet, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Irak vil risikere forfølgelse eller overgreb omfattet af Udlændinge-

lovens § 7. Nævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren indgik ægteskab med [Æ] i 2003, og at hun siden 2005, hvor [Æ] blev familiesammenført til Danmark, har boet hos sin egen familie i Irak. Ansøgeren har forklaret, at ægtefællen har besøgt hende i Irak, og ansøgeren har i henholdsvis 2010 og 2011 født to børn. Ansøgeren har videre forklaret, at ægtefællen forsørgede hende og børnene, og at dette foregik ved, at ansøgerens ægtefælle sendte penge til [M]. Ansøgerens forklaring om [M's] adfærd overfor hende har været ukonkret, og nævnet må lægge til grund, at [M] i den lange periode fra 2005 til 2015, og således også i perioden efter ansøgeren fødte to børn, ikke har gjort alvor af sine trusler. Ansøgeren har ikke kunnet henvise til konkrete episoder, der ledte til, at ansøgeren besluttede at udrejse i efteråret 2015, og nævnet finder ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at den omstændighed, at ansøgeren er udrejst for at slutte sig til sin ægtefælle, vil medføre en skærpelse af konflikten med [M]. Ud fra en samlet vurdering finder Flygtningenævnet derfor ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Irak vil risikere forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Irak/2017/222

Som eksempel på sager, hvor nævnet udtrykkeligt har forholdt sig til betydningen af den forløbne tid, siden de påberåbte overgreb m.v. fandt sted, og ansøgerens forhold i denne periode, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **oktober 2017** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2015. Sagen blev behandlet sammen med ansøgerens ægtefælle og parrets to børn. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren, der er afghansk statsborger, er etnisk hazara og shia-muslim fra landsbyen […]i Beshud i Wardak-provinsen, Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter at blive slået ihjel af en person ved navn [Y], idet ansøgeren har været involveret i [Y] s fars død. Til støtte for sit asylmotiv har ansøgeren forklaret, at hans bror, [M], havde en konflikt med en person ved navn [S]. Konflikten omhandlede jord og græsning af dyr. En dag skældte [S] ansøgeren og [M]s yngre bror, [B], ud i nærheden af et vandløb med en mølle. [M] blandede sig og begyndte at skælde [S] ud, fordi [B] blot var en lille dreng. Skænderiet mellem [S] og [M] endte med, at [S] gik ind i møllen og hentede et våben, hvorefter han skød [M]. Da han havde slået [M] ihjel, skød han i retning af ansøgerens bopæl og råbte "kom og hævn din brors blod". Både ansøgeren og hans farbrors søn, [I], havde overværet drabet på [M], og da de fik lejligheden til det, løb de hen til ansøgerens bopæl og hentede deres våben. Herefter opstod der skudveksling mellem ansøgeren og [I]på den ene side og på den anden side [S] og dennes svoger, [G], som også havde opholdt sig i nærheden. Skudvekslingen fortsatte længe, og det undrede

ansøgeren, at [G] havde et våben, og at [S] og [G] havde medbragt en stor mængde ammunition. Under skudvekslingen råbte de flere gang til [G], at han ikke havde nogen andel i konflikten mellem dem og [S]. Skudvekslingen fortsatte til daggry den følgende dag, hvorefter [S] og [G] ophørte med at skyde. Ansøgeren og [I] gik hen til møllen, hvor de fandt [G]s lig lidt derfra, og ved vandløbet fandt de også [S] død. Henset til, at ansøgeren og [I] flere gange havde råbt til [G], at han skulle forlade skudvekslingen, blev det dengang besluttet af landsbyens ældre, at ansøgeren og [I] skulle betale blodpenge til [G]s far. [G]s søn, [Y], var dengang en lille dreng, men nu, hvor han er blevet voksen, kan han ikke acceptere dette forlig. I slutningen af 2015 bosatte ansøgeren og hans familie sig i Kabul på grund af konflikten med kuchierne i hans hjemområde. Kort efter ringede [I] og fortalte ansøgeren, at [Y] fortsat ønskede at hævne sin fars død, og at han nu var begyndt at lede efter ansøgeren i Kabul. Ansøgeren vidste, at [Y] ønskede hævn over ham, idet han havde fået dette at vide nogle år forinden af sin nabo, [J]. Omkring halvanden måned herefter udrejste ansøgeren og hans familie af Afghanistan. Videre har ansøgeren som asylmotiv henvist til, at han frygter at blive slået ihjel som følge af den generelle sikkerhedsmæssige situation i sit hjemområde. Til støtte for dette asylmotiv har ansøgeren forklaret, at kuchierne i otte-ti år har forsøgt at overtage hans hjemområde, hvorfor der har været mange væbnede konflikter i området, og at han som følge heraf har været nødsaget til at være i besiddelse af våben, så han havde mulighed for at forsvare landsbyen og sin familie. Ansøgeren har en formodning om, at de afghanske myndigheder og Taliban har forsynet kuchierne med våben. På baggrund af ansøgernes forklaringer må det lægges til grund, at ansøgerne vil kunne tage ophold i f.eks. Kabul og derved undgå at komme i konflikt med kuchierne. Spørgsmålet for nævnet er herefter alene, om den mandlige ansøgers angivelige konflikt med [Y] vil kunne begrunde beskyttelsesstatus efter udlændingelovens § 7. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** tiltræder, at det, som ansøgerne har anført om konflikten med [Y] ikke kan begrunde konventions- eller beskyttelsesstatus i medfør af udlændingelovens § 7. Nævnet er enig med Udlændingestyrelsen i, at det kan lægges til grund, at den mandlige ansøger var involveret i en konflikt i sin hjemby for omkring 16 år siden, hvorunder bl.a. [Y]s far blev dræbt, og at det meget vel kan have været den mandlige ansøger, som var ansvarlig for drabet, der også meget vel kan være foregået i en form for nødværge. Flertallet finder, at det imidlertid ikke kan lægges til grund, at ansøgerne med baggrund heri skulle være efterstræbt af [Y]. Flertallet lægger i den forbindelse vægt på, at der efter det oplyste efter episoden – og på baggrund af en beslutning fra et "ældreråd" – blev betalt blodpenge af den mandlige ansøgers familie til [Y] faders familie, og at meget herefter taler for, at episoden må anses for afsluttet mellem parterne. Flertallet er i den forbindelse opmærksom på, at betaling af blodpenge ikke i alle tilfælde udelukker efterfølgende blodhævn. Det fremgår imidlertid af Landinfos temanotat af 22. april 2010, "Afghanistan, Blodhevn, tradisjonelle lover (pushtunwali) og tradisjonelle konfliktløsningsmekanismer" (bilagsnr. 342), bl.a.: "Blood feud and private

revenge taking also occurs but is less common among non-Pashtun groups. There is a greater willingness to take problems to government courts, particularly where disputants are not members of a single ethnic group, but even here informal mechanisms predominate (Barfield 2003 …). Om hazara dominerede områder fremgår det mere specifikt bl.a.: "Ifølge ILF-rapporten behandles de fleste konflikter i Hazarajat (sentrale Afghanistan: Bamyan, Orozgan, Wardak og Blakh) i medhold av religiøse og tradisjonelle lover (ILF 2004). … Før forhandlingerne i marakaen starter, må parterne forplikte seg til å respektere den beslutning marakaen kommer frem til. Marakaens beslutning er bindende, personer som ikke innretter seg risikerer bortvisning fra stammen og/eller at familien eksponeres for lokale sanksjoner …". Hertil kommer, at episoden ligger mange år tilbage i tid, og at ansøgerne indtil kort tid forud for udrejsen opholdt sig i samme landsby, som da episoden fandt sted. Flertallet tillægger det desuden vægt, at det forekommer usandsynligt, at det tilsyneladende alene er den mandlige ansøger, som [Y] skulle efterstræbe, idet det efter den mandlige ansøgers forklaring må lægges til grund, at [I], der efter det oplyste i hvert fald indtil for otte måneder siden befandt sig i Afghanistan, også deltog i episoden. Endelig må det tillægges vægt, at det mest af alt synes at bero på formodninger, at [Y] skulle efterstræbe ansøgerne, idet oplysningerne om, at [Y] ledte efter dem, skulle komme fra [I], der havde modtaget oplysning herom fra en person, der er slægtning til en person, der er gift med en slægtning fra [Y]s familie. Flertallet finder, at der herefter ikke er holdepunkter for at antage, at ansøgeren reelt er efterstræbt af [Y], eller at ansøgeren kan vente andre sanktioner som følge af episoden, hvorfor det må lægges til grund, at ansøgerne ikke er i individuel risiko for at blive udsat for overgreb efter udlændingelovens § 7, ved en tilbagevenden til Afghanistan. Endvidere bemærkes, at heller ikke de konkrete forhold for hazaraer i Afghanistan kan begrunde opholdstilladelse. Flygtningenævnet stadfæster herefter Udlændingestyrelsens afgørelse." Afgh/2017/427

Nævnet **stadfæstede** i **november 2017** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar fra Irak samt parrets tre børn. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgerne er etniske kurdere og sunni muslimer fra Samarra, Irak. Ansøgerene har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktive. Den mandlige ansøger har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Irak frygter at blive slået ihjel af personer fra en shiitisk milits. Den mandlige ansøger har endvidere som asylmotiv henvist til, at han frygter de generelle forhold i Irak og i hjembyen Samarra. Den kvindelige ansøger har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Irak frygter at blive slået ihjel af shiitiske militser. Ansøgerne har til støtte for deres asylmotiver oplyst, at den mandlige ansøger blev kidnappet af personer fra en ukendt milits i 2007. Han blev løsladt syv eller otte dage senere mod udbetalingen af en løsesum, som den mandlige ansøgers far betalte. I [efteråret] 2008 trængte tre til fire ukendte gerningsmænd ind i familiens hjem, mens den

mandlige ansøger var på arbejde. Gerningsmændene udsatte den kvindelige ansøger for vold. Ansøgerne formoder, at overfaldet blev udført af shiitiske militsfolk, og at årsagen var, at den kvindelige ansøger tidligere havde gået udenfor uden religiøs påklædning. Fra 2008 til 2015 blev den mandlige ansøger jævnligt chikaneret, slået og sparket af shiamilitser i byen. Der kom desuden patruljer og ransagede bopælene i det område, hvor familien boede. I [efteråret] 2015 henvendte fire maskerede og bevæbnede mænd i en bil sig med navns nævnelse til den mandlige ansøger, som gik på gaden. De maskerede mænd truede den mandlige ansøger med, at han og hans familie ville blive dræbt, hvis de ikke flyttede fra Samarra. Familien udrejste af Irak femten dage senere. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge ansøgernes forklaring til grund. Flygtningenævnet har imidlertid lagt vægt på, at kidnapningen af den mandlige ansøger skete for 10 år siden, at ansøgeren blev løsladt efter betaling af en løsesum, og at ansøgeren ikke siden er blevet opsøgt af denne gruppering. Flygtningenævnet finder derfor, at der er tale om et afsluttet forhold, begået af en kriminel gruppe. Flygtningenævnet har videre lagt vægt på, at overfaldet på den kvindelige ansøger fandt sted for 9 år siden, hvorfor overfaldet må betragtes som et afsluttet forhold. Efter at den mandlige ansøger i oktober 2015 blev opsøgt og truet ved sin arbejdsplads, kunne familien uden problemer opholde sig i hjemmet i 15 dage efter dette. Der er ikke grundlag for at antage, at de tre episoder, hvoraf de to ligger langt tilbage i tid, er indbyrdes forbundne eller har sammenhæng med, at ansøgerne boede nær shiamuslimske helligdomme, og det beror på ansøgernes egne formodninger, at dette er tilfældet. Det forhold, at ansøgerne i perioden op til oktober 2015 er blevet chikaneret ved kontrolposter, og at deres bopæl jævnligt er blevet ransaget, var ikke målrettet ansøgerne men skete for alle beboere i området. Flygtningenævnet finder på denne baggrund, at det, ansøgerne har været udsat for, ikke har en sådan intensitet, at det er omfattet af udlændingelovens § 7. De sikkerhedsmæssige forhold i Irak er ikke af en karakter, så det kan antages, at der er reel risiko for overgreb i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 alene som følge af den blotte tilstedeværelse. Flygtningenævnet finder derfor ikke, at ansøgerne har sandsynliggjort, at de ved en tilbagevenden til Irak vil være i risiko for forfølgelse eller overgreb, omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Irak/2017/228

Som eksempler på sager, hvor ansøgeren som (en del af sit) asylmotiv har henvist til frygt for sanktioner som følge af unddragelse fra militærtjeneste, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **februar 2017** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Armenien. Indrejst i 2012. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk armener og kristen fra [A], Armenien. Ansøgeren har ikke været politisk aktiv. Den […] 2013 stadfæstede Flygtningenævnet afgørelsen om ikke at meddele ansøgeren, hans bror og mor asyl. Den […] 2011 havde Flygtningenævnet ligeledes

afslået at meddele asyl til ansøgerens far, der var indrejst den […] 2010. Moren havde under sagen oplyst en anden identitet og nationalitet, samt et andet asylmotiv end under denne sag. Ægteparret har fra 2015 erkendt, at deres tidligere forklaringer var usande. Efter Flygtningenævnets genoptagelse af sagerne har Udlændingestyrelsen på ny afslået at meddele ansøgerne asyl. Ansøgerne har under denne sag henvist til, at de frygter, at de to sønner, der nu er 20 og 18 år, vil skulle afsone fængselsstraf under meget dårlige forhold for at have unddraget sig værnepligt. Sønnerne vil tillige få forlænget deres værnepligt, og de vil herunder blive pålagt at udføre ulovlige og meget farlige opgaver. Sønnerne vil formentlig blive sendt til grænsen til Aserbajdsjan uden forinden at have fået den fornødne træning. Ansøgeren, hans bror og mor udrejste den […] 2012 via Jerevan lufthavn. Af samvittighedsmæssige og religiøse grunde vil han ikke modtage våbentræning og risikere at komme til at skyde på nogen. Han tror ikke, at der reelt er mulighed for at aftjene civil værnepligt i Armenien. Han ved ikke, om hans evangeliske tro i øvrigt vil give ham problemer i Armenien. Den omstændighed, at ansøgerne ikke ønsker, at de to sønner skal aftjene værnepligt er efter Flygtningenævnets opfattelse ikke i sig selv asylbegrundende. At tjenestetiden er længere end i mange andre lande, samt at Armeniens konflikt med Aserbajdsjan ikke er løst, ændrer ikke herpå. Efter baggrundsoplysningerne kan afsoningsforholdene i de armenske fængsler lejlighedsvis være barske. Uanset om det måtte kunne lægges til grund, at de armenske myndigheder har forsøgt at indkalde en eller to af sønnerne og eventuelt måtte være af den opfattelse, at sønnerne ved ikke at give møde har handlet i strid med armensk lovgivning, finder Flygtningenævnet imidlertid ikke, at sønnerne efter de for nævnet foreliggende baggrundsoplysninger kan antages at ville blive udsat for en sådan straflængde og afsoningsforhold eller behandling efter løsladelse, at dette vil være i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonvention. Dette gælder ikke mindst, da sønnerne må antages alene at være udrejst af Armenien på grund af deres forældres beslutning herom, og at sønnerne ved udrejsen var 14 og 12 år. Hertil kommer, at begge sønner udrejste af Jerevans internationale lufthavn under anvendelse af deres netop udstedte ægte pas, samt at det efter nævnets opfattelse herefter må antages, at udrejsen er foregået legalt. Efter baggrundsoplysningerne, herunder Landinfos temanotat "Armenia: Militærtjeneste" fra 6. december 2010, Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom af 7. juli 2011 (nr. 23459/03), rapport af 10. august 2016 fra United States Department of State om "Religious Freedom - Armenia" samt Udlændingestyrelsens Fact Finding rapport vedrørende Armenien fra april 2016, udgivet september 2016, lægger Flygtningenævnet til grund, at det er muligt at aftjene civil værnepligt i Armenien, herunder udenfor militæret, samt at længden for en sådan civil værnepligt og forholdene, hvorunder den aftjenes, ikke er i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonvention. Af baggrundsoplysningerne fremgår endvidere, at religiøse mindretal i Armenien kan have forskellige problemer. Ansøgeren har imidlertid ikke konkret sandsynliggjort, at hans tilknytning til den evangeliske kirke må antages at ville indebære,

at han vil få sådanne vanskeligheder i Armenien, at han af den grund opfylder betingelserne for at få asyl. Flygtningenævnet finder herefter ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Armenien vil være i risiko for at blive udsat for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, eller forfølgelse efter flygtningekonventionen. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Arme/2017/4

Endvidere henvises til de i afsnit 5.1.3.2 nævnte afgørelser om indkaldelse til militærtjeneste i Syrien.

Som eksempel på andre sager, hvor nævnet har forholdt sig til en påberåbt frygt for sanktioner eller overgreb i forbindelse hermed ved en tilbagevenden til hjemlandet, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **januar 2017** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar samt et barn fra Makedonien. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: "Flygtningenævnet finder, at der ikke er grundlag for at behandle sagerne på et mundtligt nævnsmøde, jf. udlændingelovens § 53, stk. 9, og 56, stk. 3. Den mandlige ansøger er etnisk bosnier og muslim fra […] Makedonien. Ansøgeren har været medlem af [et] oppositionsparti […] i Makedonien siden [foråret] 1998. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Makedonien frygter at blive anholdt af politiet og udsat for fysiske overgreb. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at han siden [foråret] 1998 har været medlem af [et] oppositionsparti […] i Makedonien. I forbindelse med valget i Makedonien i 2008 blev han forsøgt bestukket til at begå valgsvindel, hvilket han afslog. I foråret 2014 blev han igen tilbudt bestikkelse for at begå valgsvindel, hvilket han endnu engang afslog. Dagen inden valget blev han kidnappet og holdt fanget af ukendte personer indtil næste dag, hvor valgstederne igen var lukkede. Endvidere har ansøgeren henvist til, at han [i foråret] 2015 deltog sammen med tusindvis af andre aktivister i en forsamling foran [en] regeringsbygning […]. På et tidspunkt opstod der tumult mellem ansøgeren, dem, han var sammen med, og aktivister fra regeringspartiet, hvorefter politiet anholdte ansøgeren og omkring 100 andre personer fra oppositionspartiet. Ansøgeren blev natten over tilbageholdt sammen med omkring 20 andre personer på en politistation, hvor han blev udsat for fysiske overgreb. Den næste dag blev han løsladt. I forbindelse hermed fik han besked på, at han ikke måtte fortælle nogen, at han havde været tilbageholdt, og han blev tvunget til at underskrive et dokument, hvorved han tilkendegav, at han ikke havde været tilbageholdt. Politiet har endvidere to gange henvendt sig på hans bopæl, mens den kvindelige ansøger var alene hjemme. Ansøgeren klagede over overgrebene til sit parti, som udarbejdede en rapport omkring politiets behandling af partiets medlemmer ved tilbageholdelsen, hvori ansøgerens navn blev nævnt. Partiet sendte efterfølgende rapporten til di-

verse medier i Makedonien. Ansøgeren har ydermere henvist til, at parrets ældste datter har oplyst til dem, at hun via naboerne har fået at vide, at politiet adskillelige gange har opsøgt deres bopæl og spurgt efter dem, efter de udrejste af Makedonien. Den kvindelige ansøger er etnisk bosnier og muslim fra […] Makedonien. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Makedonien frygter, at der vil ske hendes ægtefælle og datter noget på grund af ægtefællens politiske problemer i Makedonien. Ansøgeren frygter ikke, at der vil ske hende noget. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at hendes ægtefælle [en dag i sommeren] 2015 pludselig fortalte hende, at de var nødsaget til at forlade deres hjem, ligesom han bad hende om at pakke de mest nødvendige ting. Ægtefællen fortalte hende under rejsen, at han havde problemer med regeringspartiet, og at han ikke kunne være i fred for partiet. Ansøgeren blev inden udrejsen af Makedonien opsøgt af politiet to gange på sin og ægtefællens bopæl, og hvor politiet spurgte efter hendes ægtefælle. Politiet forlod bopælen, da hun oplyste, at hendes ægtefælle ikke var hjemme. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge ansøgernes forklaring om asylmotivet til grund. Nævnet lægger således til grund, at den mandlige ansøger i forbindelse med valget i Makedonien i 2008 blev forsøgt bestukket til at begå valgsvindel, at han igen i foråret 2014 blev tilbudt bestikkelse for at begå valgsvindel, at han blev kidnappet dagen inden valget og holdt fanget af ukendte personer indtil næste dag, hvor valgstederne igen var lukkede, samt at politiet flere gange har opsøgt ansøgernes bopæl, ligesom nævnet kan lægge til grund, at den mandlige ansøger [i foråret] 2015 blev tilbageholdt af politiet i et døgn og udsat for vold, samt at han klagede over overgrebene til sit parti, der udarbejdede en rapport om politiets behandling af partiets medlemmer ved tilbageholdelsen. Flygtningenævnet finder imidlertid ikke, at de beskrevne forhold er af en sådan karakter eller intensitet, at ansøgerne kan meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet har ved vurderingen heraf blandt andet lagt vægt på, at den mandlige ansøger i forbindelse med demonstrationen [i foråret] 2015 ifølge sin egen forklaring blev tilbageholdt, idet der opstod tumult iblandt deltagerne, ligesom nævnet har lagt vægt på, at politiet, da de opsøgte hans bopæl begge gange, gik igen, da han ikke var hjemme. Flygtningenævnet bemærker i øvrigt, at ansøgerne har kunnet opholde sig i Makedonien i et år uden problemer med de ukendte gerningsmænd til kidnapningen eller myndighederne, ligesom den mandlige ansøger i denne periode søgte arbejde, social hjælp og invalidepension. Nævnet har endvidere lagt vægt på, at den mandlige ansøger efter sin egen forklaring på intet tidspunkt har anmeldt forholdene til politiet eller til en overordnet myndighed, ligesom han heller ikke på nogen måde har søgt myndighedernes beskyttelse. Nævnet finder, at der for så vidt angår tilbuddene om bestikkelse og kidnapningen er tale om enkeltstående kriminelle forhold og bemærker, at det beror på ansøgerens egen formodning, at politiet ikke skulle have vilje og evne til at yde ham og hans familie den fornødne beskyttelse. Nævnet finder

endvidere, at det må lægges til grund, at den mandlige ansøger blev tilbageholdt i forbindelse med demonstrationen [i foråret] 2015 på grund af tumult mellem deltagerne. Nævnet har derudover lagt vægt på, at den mandlige ansøger ikke fremstår som politisk profileret. Ydermere har nævnet lagt vægt på, at de aktuelle baggrundsoplysninger, herunder U.S. Department of States "Country Report on Human Rights Practices 2015 – Macedonia" ikke indeholder oplysninger, der giver holdepunkter for at antage, at ansøgerne ikke har mulighed for at søge myndighedernes beskyttelse i Makedonien. Nævnet finder således efter en samlet vurdering, at ansøgerne ved en tilbagevenden til Makedonien ikke vil være i konkret og individuel risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller vil være i risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet bemærker i den forbindelse, at nævnet alene har vurderet ansøgerne asylretligt i forhold til Makedonien. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Make/2017/1

Nævnet **stadfæstede** i **august 2017** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk kurder og sunni-muslim fra Sarpol-e Zahab i Kermanshah, Iran. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Iran frygter at blive fængslet af de iranske myndigheder, idet han er udrejst illegalt. Videre frygter han sine forældre, idet de har behandlet ham dårligt. Til støtte for sit asylmotiv har ansøgeren forklaret, at hans forældre begyndte at tale grimt til ham, da de tog ham ud af skolen i tredje klasse, så han kunne passe familiens dyr. Ansøgerens far slog ansøgeren, og de talte begge grimt og nedladende til ham. Ansøgeren er blandt andet blevet slået med et stykke træ og et jernrør. I 2015 forsøgte ansøgeren at udrejse illegalt af Iran, men blev anholdt af de iranske myndigheder ved grænsen til Tyrkiet. De iranske myndigheder afhørte ham to gange, hvorefter han blev fængslet. Under afhøringerne blev ansøgeren slået og sparket på sine ben og lår, og han blev slået med kabler. Seks dage senere blev ansøgeren løsladt, fordi ansøgerens bror havde betalt en bøde på tre millioner toman. Herefter underskrev ansøgeren en erklæring om, at han ikke ville udrejse illegalt af Iran igen. 12-15 dage senere udrejste ansøgeren illegalt af Iran. Flygtningenævnet kan til dels lægge ansøgerens forklaring om sit asylmotiv til grund. Flygtningenævnet lægger således til grund, at ansøgeren har været udsat for vold af sin far, som også har bestemt, at ansøgeren ikke skulle gå i skole, men arbejde for at bidrage til familiens forsørgelse. Flygtningenævnet lægger endvidere til grund, at ansøgeren på grund af sine familieproblemer forsøgte at udrejse i 2015, men blev anholdt af Sepah og afhørt af efterretningstjenesten, hvorefter han blev idømt en bøde på 3 millioner toman. Ansøgeren blev løsladt efter 6 dage, da hans bror havde betalt bøden. Flygtningenævnet kan ikke lægge til grund, at ansøgeren reelt har været mistænkt for at være tilknyttet ISIL. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at det har formodningen

imod sig, at ansøgeren, hvis han var mistænkt for at være tilknyttet ISIL, alene ville blive idømt en bøde på 3 millioner toman, svarende til 600-700 USD, og ville være blevet løsladt efter betaling af bøden. Flygtningenævnet finder, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han under tilbageholdelsen i forbindelse med flugtforsøget eller ved sin fars adfærd overfor ham har været udsat for hændelser af en sådan karakter og intensitet, at det kan begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet bemærker, at det fremgår af baggrundsoplysninger, at en person, som er udrejst illegalt af Iran, og som ikke er særligt profileret eller registreret på en liste over personer, som ikke må forlade Iran, ikke risikerer asylbegrundede problemer med de iranske myndigheder ved en tilbagevenden. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Iran/2017/255

Nævnet har i beretningsåret i flere sager forholdt sig til en påberåbt risiko for tvangshvervning til væbnede grupper. Som eksempel herpå kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **januar 2017** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Sudan. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk araber og sunni-muslim fra El-Obeid, Sudan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Sudan frygter at blive tvangsrekrutteret til militsen Al-Quwat al-Da'm al-Sari (RSF), fordi han tilhører stammen Al-Hawazmi. Ansøgeren har endvidere henvist til, at han frygter at blive skudt af personer fra Nuba-stammen, fordi han er af arabisk afstamning. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv henvist til, at hans far i starten af 2012 blev opsøgt af personer fra Al-Hawazmi stammen på familiens bopæl. Personerne krævede, at ansøgeren skulle møde op hos militsen RSF for at hjælpe med at tilbageerobre tabt land. Ansøgeren var ikke til stede, da personerne opsøgte familiens bopæl. Seks til syv måneder senere blev ansøgerens far opsøgt igen af personer fra Al-Hawazmi. Ansøgeren var ikke til stede. Herefter gik et par måneder, hvorefter ansøgerens far blev opsøgt en tredje gang. Personerne, der opsøgte ansøgerens far, spurgte efter ansøgeren. Seks måneder efter blev ansøgerens far på ny opsøgt af personer fra Al-Hawazmi stammen. Ansøgeren var hjemme, men gemte sig. Efter yderligere seks måneder blev ansøgerens far opsøgt af personer fra Al-Hawazmi stammen for femte gang. Ansøgeren var ikke hjemme. Den sjette og sidste gang ansøgeren blev opsøgt, var i januar 2015. De fremmede personer truede med, at de ville slå ansøgeren ihjel, fordi han var en kryster. Ansøgeren var ikke hjemme, da personerne kom, men han kom hjem til bopælen samme nat. Ansøgeren forlod El-Obeid efter 10-15 dage. [I] april 2015 udrejste ansøgeren af Sudan. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring om sit asylmotiv til grund, idet nævnet ikke kan lægge til grund, at ansøgeren skulle være forsøgt tvangsrekrutteret af eller til RSF. Flygtningenævnet finder, at ansøgeren ikke har sand-

synliggjort sin baggrund, idet ansøgerens forklaring er udetaljeret og fremstår konstrueret, ligesom ansøgeren på væsentlige punkter har forklaret divergerende og udbyggende. Flygtningenævnet har navnlig lagt vægt på, at ansøgeren har forklaret divergerende om, hvordan han blev forsøgt tvangsrekrutteret. Til oplysnings- og motivsamtalen [i] august 2015 har ansøgeren oplyst, at han blev opsøgt seks gange af bevæbnede mænd, der forsøgte at overtale ansøgeren, og at de havde en truende adfærd og talemåde. Ansøgeren kunne ikke sige nej, for så ville han blive slået ihjel, hvorfor han sagde, at han gerne ville være soldat. Han bad dog om lidt tid, hvilket han fik lov til, og fire dage efter forlod han hjemmet. Til asylsamtalen [i] maj 2016 har ansøgeren forklaret, at rekrutteringen skete ved, at en gruppe håndlangere opsøgte deres hjem i alt seks gange, hvor ansøgeren enten ikke var hjemme eller ikke kom i kontakt med håndlangerne. Håndlangerne talte derfor udelukkende med ansøgerens far. Flygtningenævnet finder, at de fremhævede divergenser ikke kan forklares med tolkeproblemer. Flygtningenævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøgeren har forklaret udbyggende om, at han skulle være særligt profileret. Under nævnsmødet har ansøgeren forklaret, at han havde talt meget imod rekruttering og fortalt andre unge, at de ikke skulle melde sig, hvilket han var meget kendt for at gøre. Dette har ansøgeren ikke forklaret om ved de tidligere samtaler med Udlændingestyrelsen. Flygtningenævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøgeren under asylsamtalen [i] 2016 har forklaret udbyggende om, hvordan forsøgene forløb. Indledningsvis har ansøgeren forklaret, at de forløb på præcis samme måde. Senere i samtalen har ansøgeren forklaret, at der ved de senere forsøg kom flere trusler, og at der skete en ændring i tonelejet. Endvidere blev der den sjette gang fremsat dødstrusler, hvilket var meget værre, end hvad der var sket de andre gange. Dette stemmer imidlertid ikke overens med ansøgerens forklaring tidligere under asylsamtalen, idet ansøgeren her forklarede, at håndlangerne gav trusler og nedværdigelser hver gang, og at de truede med at slå ansøgeren ihjel. Derudover har Flygtningenævnet lagt vægt på, at ansøgeren har forklaret – og fastholdt under nævnsmødet – at han blev forsøgt tvangsrekrutteret til RSF i 2012, men at det fremgår af de foreliggende baggrundsoplysninger, at RSF først blev oprettet medio 2013. Flygtningenævnet henviser herved til blandt andet rapporterne fra Human Rights Watch, "Men With No Mercy", Rapid Support Forces Attacks against Civilians in Darfur, Sudan, september 2015, s. 4, og Asylum Research Consultancy, South Kordofan and Blue Nile Country Report, 1. juni 2016, s. 5. Endelig bemærker Flygtningenævnet, at det forekommer mindre sandsynligt, at det lykkedes ansøgeren at undgå tvangsrekruttering gennem ca. tre år, henset til at han ikke levede i skjul, men at han opholdt sig i hjemområdet, herunder fortsat havde bopæl hos sin familie, og at ansøgeren fortsatte med sit arbejde og opretholdt sit sociale liv. På den baggrund finder Flygtningenævnet, at ansøgerens forklaring om sit asylmotiv forekommer konstrueret og utroværdig. Det forhold, at ansøgeren frygter at blive skudt af Nuba-stammen, fordi ansøgeren er af arabisk afstamning, kan ikke føre til en ændret vurdering. Flygtningenævnet bemærker, at ansøgeren ikke personligt har haft

konflikter med Nuba-folket, dvs. personer med afrikansk afstamning, og at det beror på ansøgerens formodning, at han vil blive efterstræbt. Endvidere bemærkes, at ansøgerens familie, der fortsat bor i El-Obeid, ikke har oplevet problemer. Endelig finder Flygtningenævnet, at de generelle forhold for etniske arabere i Sudan ikke er af en sådan karakter, at de i sig selv kan begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet finder derfor, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Sudan vil risikere forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller være i reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Suda/2017/1

5.1.3.1 Udlændingelovens § 7, stk. 3 (midlertidig beskyttelsesstatus)

Ved lov nr. 153 af 18. februar 2015 blev der indsat en bestemmelse i udlændingelovens § 7, stk. 3, om midlertidig beskyttelsesstatus. Ifølge bestemmelsen gives der efter ansøgning opholdstilladelse med henblik på midlertidigt ophold i tilfælde omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, hvor risikoen for dødsstraf eller for at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf har baggrund i en særlig alvorlig situation i hjemlandet præget af vilkårlig voldsudøvelse og overgreb på civile. En ansøgning om opholdstilladelse efter bestemmelsen anses også som en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, stk. 1 og 2.

I sager, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3, men hvor udlændingen mener sig omfattet af § 7, stk. 1 eller 2, kan styrelsens afgørelse påklages til Flygtningenævnet (statusændringssager).

Formålet med lovforslaget har været at indføre en midlertidig beskyttelsesstatus, som er tilpasset beskyttelsesbehovet for udlændinge, som har behov for asyl på grund af en særlig alvorlig situation i hjemlandet, og som giver mulighed for, at disse udlændinge, hvis beskyttelsesbehov er mere midlertidigt, kan sendes tilbage, når situationen i hjemlandet muliggør dette.

Baggrunden herfor var udviklingen i konflikten i Syrien og den deraf følgende stigning i antallet af indrejste asylansøgere i Danmark og Europa i øvrigt.

Af de almindelige bemærkninger til lovforslaget (Lovforslag nr. L 72 af 14. november 2014, afsnit 2.1.2), fremgår:

> "Indførelsen af en midlertidig beskyttelsesstatus for visse udlændinge vedrører ikke flygtninge omfattet af flygtningekonventionen, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller udlændinge med beskyttelsesstatus i henhold til § 7, stk. 2, hvor der foreligger særlige individuelle omstændigheder, der i sig

> selv – også før asylmyndighedernes ændrede praksis vedrørende udlændingelovens § 7, stk. 2, i lyset af Sufi og Elmi-dommen – ville have begrundet en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2.
>
> …
>
> Den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 7, stk. 3, udvider ikke adgangen til at opnå beskyttelse i Danmark. Det vil også fremover være en forudsætning for at opnå opholdstilladelse, at udlændingen enten er omfattet af flygtningekonventionen eller har krav på beskyttelse efter de andre internationale konventioner, som Danmark har tiltrådt, herunder som følge af en reel risiko for overgreb i henhold til EMRK's artikel 3.
>
> Afgræsningen af, om en udlænding omfattes af udlændingelovens § 7, stk. 2 (beskyttelsesstatus) eller § 7, stk. 3 (midlertidig beskyttelsesstatus), vil bero på en vurdering af, om den pågældendes individuelle forhold giver grundlag for beskyttelse efter stk. 2, eller om der i hjemlandet foreligger en situation, som beskrevet i den foreslåede bestemmelse i stk. 3, og den pågældende udlænding kan anses for omfattet af denne situation.
>
> Udgangspunktet vil fortsat være, at en generel voldstilstand og den blotte mulighed for overgreb som følge af en ustabil situation eller en generel voldstilstand i ansøgerens hjemland ikke i sig selv vil kunne begrunde beskyttelse. Kun i de mest ekstreme tilfælde af generel voldsudøvelse, hvor der består en reel risiko for overgreb alene i kraft af en tilstedeværelse på området, vil udgangspunktet kunne fraviges. Ved vurderingen heraf vil der blandt andet kunne lægges vægt på, om parterne i konflikten anvender metoder eller taktikker for krigsførelse, som øger risikoen for civile tab eller er direkte rettet mod civile, om anvendelsen af sådanne metoder eller taktikker er udbredt blandt parterne i konflikten, om kampene er geografisk afgrænset eller udbredte, og antallet af dræbte civile, sårede og fordrevne som følge af kampene".

Af lovforslagets bemærkninger til bestemmelsen fremgår endvidere (Til § 1, nr. 1):

> "Anvendelsen af den foreslåede bestemmelse i § 7, stk. 3, forudsætter en konkret vurdering af, om der kan siges at foreligge en generel situation omfattet af bestemmelsen, og om den pågældende udlænding er omfattet af denne situation. […]"

Om indholdet af udlændingelovens § 7, stk. 2, herunder de hidtil gældende kriterier for meddelelse af beskyttelsesstatus og betydningen af generelt vanskelige forhold i hjemlandet, henvises til beretningens afsnit 5.1.4.

Som eksempler på situationer, der vil være omfattet af bestemmelsen, nævnes i lovforslagets bemærkninger til bestemmelsen (s. 20):

> "… de sager vedrørende asylansøgere fra Mogadishu, som i perioden fra 2011-2013 fik meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, under henvisning til, at den generelle vold i Mogadishu aktuelt havde nået et niveau, hvor enhver, der vendte tilbage til byen, som udgangspunkt ville være i reel risiko for at blive udsat for overgreb i strid med Den Europæiske Menneske-

> rettighedskonventions artikel 3, alene som følge af den blotte tilstedeværelse, medmindre vedkommende havde tilstrækkelige gode relationer på højeste niveau til magtfulde aktører i byen, der gjorde det muligt for den pågældende at opnå beskyttelse, jf. Sufi og Elmi-dommen."

Efter udlændingelovens § 11, stk. 1, meddeles opholdstilladelse efter § 7 med mulighed for varigt ophold eller med henblik på midlertidigt ophold her i landet. Opholdstilladelsen kan tidsbegrænses.

Udlændinge, der omfattes af udlændingelovens § 7, stk. 3, vil efter lovforslaget blive meddelt tidsbegrænset opholdstilladelse med henblik på midlertidigt ophold, som i første omgang kan forlænges efter et år og herefter to år fra tidspunktet for en eventuel forlængelse, i hvilken forbindelse det vil blive vurderet, om de generelle forhold i hjemlandet fortsat er af en sådan karakter, at udlændingen har behov for beskyttelse.

En midlertidig opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3, bortfalder efter reglerne i udlændingelovens kapitel 3, og såfremt opholdstilladelsen ikke forlænges.

Lovændringen vedrørende midlertidig beskyttelsesstatus trådte i kraft den 20. februar 2015 og finder ikke anvendelse på ansøgninger om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 indgivet før den 14. november 2014, jf. § 2 i lov nr. 153 af 18. februar 2015 om ændring af udlændingeloven.

Sager, hvor en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse efter § 7, stk. 3, men hvor udlændingen påberåber sig at være omfattet af § 7, stk. 1 eller 2, behandles som udgangspunkt ved skriftligt nævnsmøde uden advokatbeskikkelse, jf. udlændingelovens § 56, stk. 4, nr. 2. Flygtningenævnet kan efter en konkret vurdering henvise sager til mundtlig behandling. I disse tilfælde vil klageren få beskikket en advokat. Mundtlig nævnsbehandling kan overvejes i de tilfælde, hvor Udlændingestyrelsen i første instans ikke har kunnet lægge klagerens forklaring til grund, eller såfremt der efter Udlændingestyrelsens afgørelse er fremkommet nye oplysninger i sagen, som nævnet bør få mulighed for at spørge klageren nærmere om.

Flygtningenævnet har i beretningsåret afgjort 74 personsager i medfør af bestemmelsen i udlændingelovens § 7, stk. 3. Heraf blev 24 sager behandlet på skriftligt nævn, og 26 sager henvist til behandling på mundtligt nævnsmøde. 24 sager blev afgjort på formandskompetencen. Alle sager har vedrørt personer fra Syrien.

Flygtningenævnet har i beretningsåret desuden modtaget klage over Udlændingestyrelsens statusvalg i 2 personsager, hvor klageren frafaldt sin klage, inden Flygtningenævnet traf afgørelse i sagerne.

5.1.3.2 Praksis i statusændringssager

Som eksempel på sager, hvor klageren har henvist til forfølgelse som følge af, at klageren kommer fra et bestemt område i Syrien kan henvises til:

Nævnet **stadfæstede** i **december 2017** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger samt tre børn fra Syrien. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klageren er etnisk araber og sunni-muslim fra Douma, Rif Dimashq, Syrien. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Det fremgår af sagen, at klageren indrejste i Danmark [i efteråret] 2015, og at hun [i efteråret] 2016 blev meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3. Dansk Flygtningehjælp har [i sommeren] 2017 på vegne af klageren klaget til Flygtningenævnet over Udlændingestyrelsens afgørelse med påstand om, at hun meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7. stk. 1, subsidiært § 7, stk. 2. Klageren har til støtte herfor oplyst, at hun frygter de syriske myndigheder, idet de syriske myndigheder associerer personer, der kommer fra Douma med oprørsgrupperne, og idet klageren er flygtet fra de syriske myndigheder efter at have været tilbageholdt. Klageren har herom oplyst, at klageren ved udrejsen af Syrien blev tilbageholdt af de syriske myndigheder ved en kontrolpost. Klageren og hendes familie blev tilbageholdt i et midlertidigt fængsel. Under tilbageholdelsen blev klageren kaldt ind på oberstens kontor. Obersten fortalte klageren, at hun var tilbageholdt, idet myndighederne ville bruge hende til en fangeudveksling med Den Frie Syriske hær (FSA) mod udlevering af tilbageholdte soldater. Under mødet på kontoret gjorde obersten endvidere seksuelle tilnærmelser mod klageren. Senere samme dag, da der opstod uroligheder udenfor fængslet, lykkedes det for klageren og hendes familie at flygte. Flygtningenævnet tiltræder, at det efter oplysningerne i sagen ikke kan lægges til grund, at klageren er i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. Ved vurderingen heraf har nævnet lagt vægt på klageren egen forklaring om, at hun ikke har nogen konflikter med de syriske myndigheder, herunder ej heller som følge af, at klagerens ægtefælle er efterlyst af myndighederne. Nævnet er opmærksom på, at det af baggrundsoplysninger om situationen i Syrien fremgår bl.a., at myndighederne i Syrien associerer folk fra steder, der er eller har været under oprørsgruppers kontrol, med disse oprørsgrupper. Det hedder således i UNHCR, "Relevant Country of Origin information to Assist with the Application of UNHCRs Country Guidance on Syria: "Illegal Exit' from Syria and Related Issues for Determining the International Protection Needs of Asylum—Seekers from Syria", februar 2017, bl.a.: "Reports indicate that the government generally considers civilians living in or originating from locations that have

seen popular protests and/or have a presence of, or have (even temporarily) fallen under control of anti-government armed groups, to be associated with the armed opposition. These civilians are thus considered by the government to be opposing it." Efter klagerens forklaring må det imidlertid lægges til grund, at hun ikke tidligere har været udsat for asylbegrundende forfølgelse i Syrien som følge af sit tilhørsforhold til Douma, herunder at hun — om end vanskeliggjort af de generelle forhold i Syrien — har været i stand til at rejse mellem Syrien og Libanon. Det har tillige indgået i nævnets vurdering, at klageren i forbindelse med seneste udrejse af Syrien i efteråret 2015 blev tilbageholdt af myndighederne og fængslet med henblik på, at hun angiveligt skulle indgå i en fangeudveksling mellem oprørsgrupperne og regeringsstyrkerne, og at klagerens oplysninger herom har en vis støtte i de tilgængelige baggrundsoplysninger. Det fremgår således af US Department of State 29.03.2017, section 1.c., bl.a.: "In 2015 the Women's International League for Peace and Freedom reported that the authorities often detained women for use in bargaining with their male family members. Authorities exchanged them for weapons of armed opposition groups. Security officers also subjected women to sexual exploitation while searching for their detained family members." Tilbageholdelsen af klageren, der fandt sted i en fængselslignende indhegning, som det lykkedes klageren og flere af de øvrige tilbageholdte at flygte fra, var efter klagerens forklaring ikke begrundet i klagerens individuelle forhold, og nævnet finder, at denne episode beskriver den generelle risiko, der fortsat består for civile i Syrien for at blive udsat for overgreb af denne karakter og overgreb omfattet af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3, og som begrunder, at klageren er meddelt midlertidig opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3. Herefter, og da klageren ikke har nogen individuel konflikt med myndighederne i Syrien, finder nævnet, at der således heller ikke er grundlag for at meddele klageren opholdstilladelse eller udlændingelovens § 7, stk. 2. Den omstændighed, at klageren er flygtet fra myndighedernes tilbageholdelse af hende, kan efter tilbageholdelsens karakter og baggrund, ikke føre til et andet resultat. Flygtningenævnet stadfæster herefter Udlændingestyrelsens afgørelse." Syri/2017/53

Som eksempler på sager, hvor klageren har henvist til frygt for individuel forfølgelse, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **februar 2017** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klageren er etnisk kurder og muslim fra [by], Al-Hasakah, Syrien. Klageren har været medlem af [parti] siden 1986. Det fremgår af sagen, at klageren indrejste i Danmark [i efteråret] 2015, og at han [i sommeren] 2016 blev meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3. Klagerens advokat har [i efteråret] 2016 klaget til Flygtningenævnet over Udlændingestyrelsens afgørelse med påstand om opholdstilladelse i med-

før af udlændingelovens § 7, stk. 1, subsidiært § 7, stk. 2. Klageren har til støtte herfor oplyst, at han er i fare for at blive fængslet af de syriske myndigheder, idet han er politisk aktiv for partiet […]. Klageren har videre oplyst, at han risikerer at blive forfulgt af PKK, idet han har nægtet at lade sine sønner tvangsrekruttere til PKK samt at han på grund af sine politiske aktiviteter, har sat sig op imod PKK. Klageren har endelig oplyst, at han er i fare for at blive fanget og slået ihjel af ISIL, idet han er etnisk kurder. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge klagerens forklaring til oplysnings- og motivsamtalen til grund, men nævnet finder, at klageren ikke opfylder betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller § 7, stk. 2. Flygtningenævnet finder således, at klageren, der opnåede syrisk statsborgerskab [i sommeren] 2011, ikke har sandsynliggjort, at han er kommet i et modsætningsforhold til de syriske myndigheder. Nævnet har herved lagt vægt på, at klageren ikke har været fængslet af de syriske myndigheder siden 2004, og at han ikke har været afhørt siden 2007, hvorfor forholdet må anses for afsluttet. Det kan ikke føre til en ændret vurdering, at klageren er blevet chikaneret af [militser], da alle i området blev chikaneret, hvorfor chikanen ikke var rettet mod klageren personligt. Endvidere har klageren oplyst, at klageren ikke har personlige konflikter med hverken de syriske myndigheder eller [militser]. Flygtningenævnet finder endvidere, at klageren ikke har sandsynliggjort, at han er efterstræbt af PKK. Nævnet har herved lagt vægt på, at det beror på klagerens egen formodning, at PKK vil efterstræbe ham. Endvidere har nævnet lagt vægt på, at klageren i en periode på to år har modtaget 5-6 trusler om fængsling fra PKK, uden at PKK har gjort alvor af disse trusler, og at alle klagerens partifæller er blevet løsladt igen af PKK, uden at de har oplevet fysiske overgreb i den periode, hvor de har været fængslet. Det kan ikke føre til en ændret vurdering, at klagerens sønner er forsøgt tvangsrekrutteret til PKK, idet dette forhold vedrører klagerens sønner. Endelig finder Flygtningenævnet, at klagerens frygt for ISIL, ikke kan føre til en ændret vurdering. Nævnet har herved lagt vægt på, at klageren ikke har haft personlige konflikter med ISIL. Klageren opfylder således ikke betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 7, stk. 2, hvorfor Flygtningenævnet stadfæster Udlændingestyrelsens afgørelse." Syri/2017/8

Nævnet **stadfæstede** i **maj 2017** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger og et medfølgende barn fra Syrien. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klageren er etnisk assyrer og ortodoks kristen fra Homs, Syrien. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Det fremgår af sagen, at klageren indrejste i Danmark [i efteråret] 2015, og at hun [i foråret] 2016 blev meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3. Dansk Flygtningehjælp har på vegne af klageren [i starten af] 2017 klaget til Flygtningenævnet over Udlændingestyrelsens afgørelse med påstand om opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, subsidiært § 7, stk. 2.

Dansk Flygtningehjælp har på vegne af klageren til støtte herfor oplyst, at klageren er i risiko for individuel forfølgelse som følge af sin religion som ortodoks kristen, og fordi hun er etnisk assyrer og enlig kvinde. Flygtningenævnet finder i overensstemmelse med Udlændingestyrelsens afgørelse, at klageren opfylder betingelserne for opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3. Nævnet finder derimod, at klageren ikke har sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Syrien vil være i konkret og individuel risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2. Nævnet har herved navnlig lagt vægt på, at klageren ikke er fremkommet med oplysninger om, at hun har været udsat for nogen form for personlig forfølgelse som følge af sin religion. Nævnet bemærker herudover at den omstændighed, at klageren som etnisk assyrer både tilhører en etnisk minoritet og en kristen minoritet og samtidig er enlig kvinde, ikke i sig selv kan begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2." Syri/2017/18

Nævnet **stadfæstede** i **juli 2017** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger samt et barn fra Syrien. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klageren er etnisk araber og muslim fra Aleppo, […], Syrien. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Det fremgår af sagen, at klageren indrejste i Danmark [i efteråret] 2016, og at klageren og hans barn [i vinteren] 2016 blev meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3. Dansk Flygtningehjælp har [i sommeren] 2017 på vegne af klageren klaget til Flygtningenævnet over Udlændingestyrelsens afgørelse med påstand om opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller subsidiært § 7, stk. 2. Klageren har til støtte herfor henvist til, at han i 2012 blev tilbageholdt af Den Frie Syriske Hær. Klageren blev løsladt mod betaling af en løsesum. Efter løsladelsen blev klageren af sin ven [A] oplyst om, at klageren er kommet i de syriske myndigheders søgelys. Myndighederne mistænker klageren for at samarbejde med Den Frie Syriske Hær, idet han har betalt penge til dem. Klageren er på intet tidspunkt efter sin løsladelse blevet opsøgt af de syriske myndigheder. De syriske myndigheder har opsøgt klagerens svigerfamilies bopæl en enkelt gang efter klagerens udrejse af hjemlandet. Flygtningenævnet finder, at klageren ikke har sandsynliggjort omstændigheder, der indebærer, at han opfylder betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, eller 2. Nævnet finder således, at klageren ikke har sandsynliggjort, at han har en konkret og individuel konflikt med de syriske myndigheder, jf. herved udlændingelovens § 7, stk. 1, i anledning af, at han i forbindelse med sin kidnapning i 2012 har betalt løsepenge til Den Frie Syriske Hær. Nævnet har herved lagt vægt på, at klageren har forklaret udbyggende og divergerende om den bistand, som han modtog fra [A], og at klageren gennem en længere periode på op mod tre år har kunnet opholde sig hos sin svigerfamilie i den regeringskontrollerede del af Aleppo uden konkrete problemer. Det er endvidere indgået i nævnets vurdering, at klageren

ikke ved, om der udtrykkeligt er blevet spurgt efter ham, i forbindelse med at svigerfamiliens bopæl blev eftersøgt af myndighederne på et tidspunkt efter hans udrejse af Syrien, ligesom klageren har forklaret, at der heller ikke er sket noget med hans familie, der boede hos svigerfamilien. Oplysningerne om hans familiemæssige baggrund, herunder de tidligere familiemæssige relationer til Det Muslimske Broderskab, og den omstændighed, at klageren kommer fra et oprørskontrolleret område, kan ikke i sig selv og i øvrigt henset til klagerens og dennes families langvarige ophold i Aleppo, føre til en anden vurdering. Nævnet finder heller ikke, at klageren har sandsynliggjort, at han har en konkret og individuel konflikt med Den Frie Syriske Hær, der kan føre til opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Nævnet har herved lagt vægt på, at forholdet, der stammer fra 2012, må anses for afsluttet. På den baggrund stadfæster Flygtningenævnet Udlændingestyrelsens afgørelse, hvorefter klageren og dennes barn er meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3." Syri/2017/27

Nævnet **stadfæstede** i **august 2017** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klageren er etnisk kurder og sunni-muslim fra Al Hasakah, Syrien. Klageren har sympatiseret med Al Party. Det fremgår af sagen, at klageren indrejste i Danmark i [efteråret] 2015, og at han i [vinteren] 2017 blev meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3. Klageren har i [vinteren] 2017 klaget til Flygtningenævnet over Udlændingestyrelsens afgørelse med påstand om opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, subsidiært § 7, stk. 2. Klageren har til støtte herfor oplyst, at han ved en tilbagevenden til Syrien frygter, at blive fængslet, tvunget til militærtjeneste eller henrettet af de syriske myndigheder. Klageren har til støtte herfor videre oplyst, at PKK har forsøgt at rekruttere ham. Klageren har herom oplyst, at de syriske myndigheder har opsøgt klageren på hans bopæl i [sommeren] for at aflevere en skriftlig indkaldelse til militæret. Klageren har videre oplyst, at han de seneste 20 år har sympatiseret med partiet Al Party, som er et parti under det Kurdiske Demokratiske parti, og at partiet er imod de syriske myndigheder. Klageren har endelig oplyst, at han i [efteråret] 2015 blev opsøgt af PKK på hans bopæl, hvor han blev kidnappet og udsat for tortur. Vedrørende den påberåbte indkaldelse til militærtjeneste finder Flygtningenævnet, at klageren har forklaret upræcist, divergerende og usammenhængende om hele forløbet i forbindelse hermed. Hertil kommer, at klagerens alder væsentligt overstiger den øvre aldersgrænse for indkaldelse i militæret. Hertil kommer, at klageren aldrig har aftjent værnepligt og er helt uden militære færdigheder og indsigt, ligesom han heller ikke er i besiddelse af specielle kompetencer, som militæret kunne antages at have brug for. Med hensyn til PKK's forsøg på rekruttering af klageren og tilbageholdelsen af ham, har klageren forklaret divergerende og upræcist herom, herunder om antallet af henvendelser på bopælen og tidspunkterne herfor. Hertil kommer, at det ifølge baggrundsmaterialerne ikke er normalt med tvangsmæssig rekruttering til PKK, ligesom klageren

heller ikke på troværdig vis har været i stand til at redegøre for, hvorfor PKK pludselig skulle vise interesse for hans person. Endelig har klageren forklaret upræcist om forløbet efter tilbageholdelsen. Klageren har forklaret, at han har sympatiseret med Al Party i cirka 20 år. Han har aldrig været medlem af partiet, men har på frivillig basis bistået partiet med diverse opgaver af ikke militær karakter. Klageren har for Flygtningenævnet forklaret upræcist og usammenhængende om disse aktiviteter. Der er ikke efter det foreliggende holdepunkt for, at klageren skulle være profileret i forhold til myndighederne på grund af aktiviteter for Al Party. Klageren har aldrig haft problemer med myndighederne af denne grund. Klagerens antagelse af, at dette er tilfældet, beror alene på løse formodninger. Da klageren heller ikke for Flygtningenævnet har været i stand til på troværdigvis at underbygge det påberåbte asylmotiv, forkaster Flygtningenævnet hans forklaring herom. Det kan herefter ikke lægges til grund, at klageren skulle være i konkret modsætningsforhold til de syriske myndigheder eller PKK. Flygtningenævnet finder herefter ikke, at klageren opfylder betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 eller § 7, stk. 2, hvorfor Flygtningenævnet stadfæster Udlændingestyrelsens afgørelse om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3." Syri/2017/35

Nævnet meddelte i **oktober 2017** opholdstilladelse (**B-status**) til en kvindelig statsborger samt et barn fra Syrien. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klageren er etnisk kurder og sunnimuslim fra Aleppo, Syrien. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Det fremgår af sagen, at klageren indrejste i Danmark [sommeren] 2015, og at hun [efteråret] 2015 blev meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3. Dansk Flygtningehjælp har [i foråret] 2017 på vegne af klageren klaget til Flygtningenævnet over Udlændingestyrelsens afgørelse med påstand om opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2. Klageren har til støtte herfor oplyst, at to mænd, som klageren mener, tilhører myndighederne i Syrien, udsatte hende for et fysisk overgreb af seksuel karakter i Tyrkiet. Klageren fortalte sin ældste søn om overgrebet, hvorefter sønnen informerede klagerens ægtefælle, som videre informerede klagerens familie i Syrien og hendes to brødre i Danmark om, hvad der var sket. Klagerens ægtefælle sagde til klageren, at hun selv var skyld i overgrebet, og at han ville forlade hende, da hun nu var uren. Klageren har derudover anført, at hendes familie er kendt for at begå æresdrab, og at klageren har to brødre i Danmark, som har truet med, at hun ved en tilbagevenden til Syrien vil blive udstødt og slået ihjel. Endelig har klageren anført, at hun i Danmark har indledt et forhold til en kristen mand, hvilket hendes familie er bekendt med. Familien betragter forholdet som forkert, og har i den forbindelse ligeledes truet med at slå klageren ihjel. Klagerens forklaring om voldtægten i Tyrkiet forekommer detaljeret og selvoplevet, og det samme gælder forklaringen om, hvorfor hun ikke i forbindelse med den oprindelige asylsagsbehandling forklarede om overgrebet. Flygt-

ningenævnet lægger derfor forklaringen herom til grund. Det er dog ikke sandsynliggjort, at overfaldsmændene havde relationer til det syriske regime. Det bemærkes i den forbindelse, at det alene beror på klagerens formodning, at dette var tilfældet. Flygtningenævnet lægger videre forklaringen om, at klagerens familie handler ud fra de traditionsbestemte klanregler til grund, og at familien har fremsat dødstrusler mod hende og opfordret hende til at begå selvmord for at redde familiens ære. Flygtningenævnet lægger videre til grund, at klageren ikke i Syrien vil kunne opnå tilstrækkelig myndighedsbeskyttelse mod familien, hvorfor det er sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Syrien vil være i konkret og individuel risiko for overgreb fra sin families side. Nævnet finder ikke, at der i sagen foreligger forhold, der kan begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler derfor klageren og hendes medfølgende barn opholdstilladelse efter § 7, stk. 2." Syri/2017/44

Som eksempler på sager, hvor klageren har henvist til frygt for indkaldelse eller genindkaldelse til aftjening af militærtjeneste, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **august 2017** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: "Flygtningenævnet har behandlet sagen på skriftligt grundlag i henhold til udlændingelovens § 56, stk. 4, nr. 2, jf. § 53, stk. 6, jf. stk. 10. Sagen er afgjort på formandskompetencen, jf. udlændingelovens § 53, stk. 12. Klageren er etnisk kurder og sunni-muslim fra [by], Syrien. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Det fremgår af sagen, at klageren indrejste i Danmark [efteråret] 2015, og at han [foråret] 2016 blev meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3. Ved brev af [foråret] 2017 har Dansk Flygtningehjælp på vegne af klageren klaget til Flygtningenævnet over Udlændingestyrelsens afgørelse med påstand om opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. Ved brev af [sommeren] 2017 har Udlændingestyrelsen udtalt, at Udlændingestyrelsen vurderer, at klageren nu opfylder betingelserne for at opnå asyl efter udlændingelovens § 7, stk. 1, henset til hans alder og baggrundsoplysningerne på området, herunder Udlændingestyrelsens rapport fra februar 2015: Syria, Military Service, Mandatory Self-Defence Duty and Recruitment to the YPG. Flygtningenævnet tiltræder Udlændingestyrelsens vurdering af, at klageren, der er født [sommeren] 1999 og som på tidspunktet for klagen dermed var omkring 17 år og snart 10 måneder gammel, er i snarlig risiko for at blive indkaldt til militæret i Syrien, hvorefter han opfylder betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet lægger endvidere til grund, at klageren ikke ønsker at aftjene værnepligt i den syriske hær. Flygtningenævnet finder således efter de for nævnet foreliggende baggrundsoplysninger, herunder Udlændingestyrelsens rapporter "Syria: Military Service, Mandatory Self-Defence Duty and Recruitment to the YPG" fra februar 2015 og "Syria Update on Military Ser-

vice, Mandatory Self-Defence Duty and Recruitment to the YPG" fra oktober 2015, at aftjening af værnepligt vil indebære nærliggende risiko for, at klageren vil blive tvunget til at deltage i alvorlige menneskerettighedsovertrædelser. Endvidere fremgår det blandt andet af Udenrigsministeriets notat af 15. januar 2014 vedrørende forholdene for aftjening af værnepligt i Syrien, at syrisk lovgivning ikke giver adgang til at nægte militærtjeneste, og at unge syriske mænd, der aftjener deres værnepligt, kan komme ud for ordrer om at skyde på civile, samt at kontrolofficerer fra betroede grupper har umiddelbar bemyndigelse til at slå enhver soldat eller officer ihjel, hvis vedkommende mistænkes for at ville ønske eller forsøge at desertere, eller hvis vedkommende på anden vis ikke udfører sin pligt. Der kan derudover henvises til rapport fra Migrationsverket: "Temarapport: Reguljär och irreguljär syrisk militärtjänst 2.0" fra december 2015. Det fremgår af Udenrigsministeriets høringssvar af 1. juli 2016, vedrørende genindkaldelse til militærtjeneste, at det fortsat følger af syrisk lovgivning, at alle mandlige syriske statsborgere indkaldes til militærtjeneste, så snart de fylder 18 år. Det findes herefter sandsynliggjort, at der på baggrund af forholdene om værnepligt i Syrien må anses at foreligge en konkret og individuel risiko for klageren for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Klageren meddeles derfor opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1." Syri/2017/34

Nævnet **stadfæstede** i **november 2017** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Syrien. Ansøgeren er mindreårig. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klageren er etnisk kurder og muslim af trosretning fra [by], Syrien. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Det fremgår af sagen, at klageren indrejste i Danmark den [nærmere angiven dato i efteråret] 2015, og at han den [nærmere angiven dato i foråret] 2016 blev meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3. Klageren har [nærmere angiven dato i foråret] 2017 klaget til Flygtningenævnet over Udlændingestyrelsens afgørelse med påstand om opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk.1 eller 2. Klageren har i sin klage til Flygtningenævnet oplyst, at han frygter at blive rekrutteret til militæret af det syriske regime, da det syriske regime også rekrutterer unge under 18 år til militæret. Klageren mener også, at han er i en særlig situation, fordi hans forældre, som han har søgt om familiesammenføring med, er i Tyrkiet. Endvidere føler klageren, at hans helbredssituation er forværret, og at han derfor er blevet henvist til en psykolog. Flygtningenævnet lægger til grund, at klageren ikke ønsker at aftjene værnepligt i Syrien, men Flygtningenævnet finder ikke, at det kan medføre, at klageren på nuværende tidspunkt skal meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, eller stk. 2. Flygtningenævnet har lagt vægt på, at klageren på nuværende tidspunkt alene er 16 år gammel, og at det af baggrundsoplysningerne, herunder Udlændingestyrelsens rapport "Syria Update on Military Service, Mandatory Self-Defence Duty and Recruitment to the YPG" fra oktober 2015 samt Udenrigsmini-

steriets høringssvar af 1. juli 2016 vedrørende genindkaldelse til militærtjeneste fremgår, at de syriske myndigheder alene indkalder personer til militærtjeneste, hvis de er mellem 18 og 42 år gamle. Det forhold, at klageren ønsker familiesammenføring med sine forældre, og at klagerens helbredssituation er forværret, kan ikke i sig selv begrunde, at klageren skal have en anden asylstatus end allerede meddelt, da der er tale om forhold, som ikke er asylretligt relevante. Klageren opfylder således ikke betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller § 7, stk. 2, hvorfor Flygtningenævnet stadfæster Udlændingestyrelsens afgørelse." Syri/2017/46

Nævnet **stadfæstede** i **november 2017** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klageren er etnisk kurder og sunnimuslim fra Qamishli, Al-Hasakah, Syrien. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Det fremgår af sagen, at klageren indrejste i Danmark [i efteråret] 2015, og at han [i efteråret] 2016 blev meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3. Ved brev af [foråret] 2017 har advokat […] på klagerens vegne klaget til Flygtningenævnet over Udlændingestyrelsens afgørelse med påstand om, at hans klient meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, subsidiært § 7, stk. 2. Ved brev [fra sommeren] 2017 har Udlændingestyrelsen udtalt, at klageren fortsat ikke kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, eller stk. 2. Klageren har til støtte for sin påstand anført, at han forud for flugten fra Syrien 10 gange blev opsøgt i hjemmet af myndighederne, der ledte efter sønnerne [A] og [B], som var indkaldt til militærtjeneste. Ansøgeren blev i den forbindelse tilbageholdt på kasernen i Qamishili i to timer, hvor han blev afhørt, truet og udsat for fysisk vold. Volden medførte, at han efterfølgende måtte på hospitalet. Som følge af, at han har været tilbageholdt tidligere, er han i risiko for forfølgelse fra myndighedernes side ved en tilbagevenden til Syrien. Desuden vil han være i risiko for at blive indkaldt til at gøre militærtjeneste, idet myndighederne har truet med at tage ham, hvis ikke de kunne finde hans sønner. Ansøgeren har i den forbindelse henvist til, at der er mangel på soldater i Syrien som erstatning for de mange, der er døde i forbindelse med kampene. Maksimumalderen for indkaldelse på mellem 18-42 år er forhøjet, uden at den aktuelt gældende maksimumalder kendes. Selvom han er 52 år gammel vil han stadig være i risiko for at blive indkaldt. Ansøgeren har i den forbindelse videre henvist til, at de syriske myndigheder ikke kan antages at efterleve den nationale lovgivning og grænserne for, hvornår man ikke længere kan genindkaldes til militærtjeneste. Flygtningenævnet finder ikke, at klageren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Syrien vil være i konkret og individuel risiko for forfølgelse eller overgreb, og at han derfor opfylder betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, eller stk. 2. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at klageren har

forklaret, at myndighederne opsøgte hans hjem 10 gange for at finde hans to sønner, der var indkaldt til militærtjeneste. I den forbindelse truede myndighederne med at tage klageren med i stedet for sønnerne, uden dog at gøre alvor heraf. Klageren har i samtalerne med Udlændingestyrelsen forklaret, at myndighederne ikke udsatte ham for vold ud over, at de skubbede ham den sidste gang, han blev opsøgt, og at han bortset fra en kort tilbageholdelse på to timer på en kaserne ikke har været udsat for fængsling, tilbageholdelse, vold, tortur eller anden form for nedværdigende behandling. Klageren har endelig forklaret, at det ikke kun var hans hjem men også naboernes hjem, der blev opsøgt og ransaget, fordi myndighederne antog, at klagerens sønner gemte sig hos dem. Endelig bemærkes, at det af baggrundsoplysningerne, herunder Udlændingestyrelsens rapport fra august 2017: "Syria Recruitment Practices in Government-controlled Areas and in Areas under Opposition Control, Involvement og Public Servants and Civilians in the Armed Conflict and Issues Related to Exiting Syria" fremgår, at selvom aldersgrænsen for hvervning er forskubbet til også at omfatte mænd over 42 år, gælder dette mænd op til 50 år, og generelt kun personer med særlige kvalifikationer. Nævnet finder herefter ikke, at klageren med den forklaring, han har afgivet, har sandsynliggjort, at den risiko, der er i Syrien for at blive udsat for forfølgelse, dødsstraf, tortur, umenneskelig behandling eller straf, er begrundet i sådanne individuelle omstændigheder i form af et modsætningsforhold til myndighederne eller andre, at klageren er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse om, at klageren er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3." Syri/2017/51

Såfremt der efter afgørelsen i Udlændingestyrelsen er fremkommet nye oplysninger af væsentlig betydning for sagen, kan Flygtningenævnet i de tilfælde, hvor nævnet finder, at der bør sikres mulighed for en to-instansbedømmelse af de nye oplysninger, hjemvise sagen til fornyet førsteinstansbehandling i Udlændingestyrelsen.

Flygtningenævnet har i 2017 hjemvist 3 statusændringssager til fornyet førsteinstansbehandling i Udlændingestyrelsen. Som eksempel på sager, hvor der efter afgørelsen i Udlændingestyrelsen er fremkommet nye oplysninger om klagerens politiske aktiviteter, kan henvises til afgørelsen, der er nævnt i formandskabets 24. beretning (2015) side 128 f.

Der kan i øvrigt vedrørende hjemvisning henvises til afsnit 5.9.3.

5.1.4 Betydningen af generelt vanskelige forhold

Flygtningenævnets praksis ved administrationen af udlændingelovens § 7 kan sammenfattes på følgende måde:

Det er en betingelse for opholdstilladelse efter § 7, at udlændingen ved en tilbagevenden til hjemlandet efter en konkret og individuel vurdering må anses for at være i risiko for forfølgelse eller asylbegrundende overgreb.

Flygtningenævnets kompetence er således begrænset til at tage stilling til asylrelevante spørgsmål, det vil sige den individuelle risiko for forfølgelse eller overgreb, og det falder derfor uden for nævnets kompetence at tage stilling til, om en udlænding, der ikke opfylder betingelserne i udlændingelovens § 7, kan gives opholdstilladelse af andre og mere humanitært prægede årsager. Det gælder f.eks., hvor de generelle forhold i udlændingens hjemland er usikre – f.eks. på grund af tilfældig, generaliseret vold – men hvor udlændingen ikke opfylder betingelserne i § 7.

En utvivlsomt meget vanskelig – men generel – sikkerhedsmæssig situation i et land kan ikke i sig selv begrunde asyl efter udlændingelovens § 7. Der vil tillige skulle foreligge oplysninger i den konkrete sag, der sandsynliggør, at ansøgeren konkret risikerer forfølgelse efter flygtningekonventionen eller er i en reel risiko for overgreb omfattet af Den Europæiske Menneskerettighedskonvention. Oplysninger om generelt vanskelige forhold vil dog indgå som et element i Flygtningenævnets konkrete asylvurdering, der sammenholdt med andre faktorer vil kunne tale for, at ansøgeren opfylder betingelserne for asyl.

Der kan i øvrigt henvises til Flygtningenævnets formandskabs 18. beretning (2009), afsnit 3.1.3.1 vedrørende Flygtningenævnets dagældende praksis i forhold til irakiske asylansøgere.

Flygtningenævnet har imidlertid på intet tidspunkt udelukket muligheden for, at den generelle sikkerhedssituation i et land som følge af tilfældig, generaliseret vold kan antage en så alvorlig og ekstrem karakter, at en ansøger allerede af den grund opfylder betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Der kan herved henvises til det ovenfor i afsnit 5.1.2.1 og 5.1.3.1 anførte og henvisningen til praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, herunder Domstolens afgørelse i sagen Sufi og Elmi mod UK af 28. juni 2011, hvor Domstolen blandt andet udtalte, at den generelle vold i Mogadishu aktuelt havde nået et niveau, hvor enhver, der vendte tilbage til byen, som udgangspunkt ville være i reel risiko for at blive udsat for overgreb i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3, alene som følge af den blotte tilstedeværelse, medmindre vedkommende havde tilstrækkeligt gode relationer på højeste niveau til magtfulde aktører i byen, der gjorde det muligt for den pågældende at opnå beskyttelse.

Domstolen opstillede følgende kriterier for vurderingen af, hvorvidt enhver person kunne anses for at være i risiko for overgreb i strid med EMRK artikel 3 alene ved den blotte tilstedeværelse på baggrund af den generelle sikkerhedsmæssige situation i området, jf. præmis 241:

- hvorvidt konfliktens parter enten benytter metoder eller taktikker, som øger risikoen for civile overgreb eller direkte tager sigte på civile,
- hvorvidt disse metoder er udbredte blandt parterne i konflikten,
- hvorvidt kampene finder sted i geografisk afgrænsede områder eller er udbredte og
- antallet af civile, som er blevet slået ihjel, såret eller fordrevet som følge af kampene.

Efter afsigelsen af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols afgørelse i sagen Sufi og Elmi mod UK er forholdene i det sydlige og centrale Somalia blevet væsentligt ændret. Den islamistiske bevægelse al-Shabaab har trukket sig ud af eller er blevet fordrevet fra flere af de byområder i det sydlige og centrale Somalia, som de tidligere kontrollerede, herunder Mogadishu.

Dette afspejles også i Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols efterfølgende praksis. I sagen K.A.B. mod Sverige ([application] 886/11), dom af 5. september 2013, fandt Domstolen, at de aktuelle forhold i Mogadishu ifølge de da tilgængelige baggrundsoplysninger ikke længere var af en sådan karakter at enhver, som var til stede i byen, befandt sig i en reel risiko for behandling i strid med artikel 3.

I sagen R.H. mod Sverige ([application] 4601/14), dom af 10. september 2015, udtalte Domstolen i præmis 68 om den generelle situation: ”Consequently, having regard to the information available concerning the present situation in Mogadishu, the Court finds that the assessment made in *K.A.B. v. Sweden* (cited above, §§ 87-91) is still valid. Thus, there is no indication that the situation is of such a nature as to place everyone who is present in the city at a real risk of treatment contrary to Article 3.”

Særligt om situationen ved en tilbagevenden for enlige kvinder uden mandligt netværk udtalte Domstolen i præmis 70: ”The various reports attest to the difficult situation of women in Somalia, including Mogadishu. The UNHCR has identified women and girls as a particular risk group (see paragraph 37 above). While there has been legislative progress in the form of the development of a sexual offences bill, there are several concordant reports about serious and widespread sexual and gender-based violence in the country (paragraphs 27, 30, 33-34 and 38). Not only civilians but also members of

SNAF, AMISOM and other armed forces are perpetrators of abuse against women. Women are unable to get protection from the police and the crimes are often committed with impunity, as the authorities are unable or unwilling to investigate and prosecute reported perpetrators. It is also clear that women are generally discriminated against in Somali society and that they hold a subordinate position to men. As shown by the report of the Swedish Migration Board, women are reliant on men in many aspects of societal life (paragraph 30). In the Court's view, it may be concluded that a single woman returning to Mogadishu without access to protection from a male network would face a real risk of living in conditions constituting inhuman or degrading treatment under Article 3 of the Convention." Der henvises for betydningen heraf for nævnets praksis til afsnit 6.10.2.

Flygtningenævnets koordinationsudvalg har på et møde den 25. oktober 2016 drøftet den asylretlige betydning af, at en asylansøger kommer fra et område, der er kontrolleret af al-Shabaab. Der var efter disse drøftelser enighed i koordinationsudvalget om, at det forhold, at man kommer fra et al-Shabaab-kontrolleret område i Somalia, ikke i sig selv er tilstrækkeligt til at få opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Der skal altid foretages en konkret vurdering af risikoen for den pågældende, og det er i den forbindelse nødvendigt at inddrage de kriterier, der fremgår af Sufi Elmi-dommen.

Der kan vedrørende den aktuelle situation i Somalia henvises nærmere til baggrundsoplysningerne på Flygtningenævnets hjemmeside www.fln.dk.

Som eksempel fra nævnets praksis i spontansager vedrørende betydningen af de generelle forhold i Somalia kan henvises til den i nedenfor i afsnit 5.1.5 nævnte afgørelse Soma/2017/44.

Endvidere kan nævnes de afgørelser, der er henvist til i Flygtningenævnets formandskabs 25. beretning (2016), side 136.ff.

For så vidt angår nævnets praksis i inddragelsessager vedrørende somaliske statsborgere henvises til afsnit 6.3.

Flygtningenævnet har siden udbruddet af konflikten i Syrien fulgt udviklingen meget tæt og drøftet konfliktens betydning for nævnets praksis på samtlige møder i formandskabet og koordinationsudvalget siden april 2011. Efter drøftelse på møder i september 2013 fandt formandskabet og koordinationsudvalget på baggrund af de da foreliggende baggrundsoplysninger, at personer fra områder i Syrien, hvor der var væbnede kampe eller skete angreb mod civile, eller hvor der for nylig havde fundet sådanne handlinger

sted, måtte anses for at befinde sig i en situation, hvor de ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerede at blive udsat for forhold omfattet af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3.

Flygtningenævnet fandt således, at forholdene i de pågældende områder af Syrien var af en sådan karakter, at det med udgangspunkt i principperne i Domstolens afgørelse i Sufi og Elmi-sagen måtte lægges til grund, at personer, der kom fra de pågældende områder – alene som følge af den blotte tilstedeværelse – ved en tilbagevenden ville være i reel risiko for at blive udsat for overgreb omfattet af EMRK artikel 3. Flygtningenævnet ville derfor efter en individuel vurdering kunne meddele sådanne personer opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Der henvises for en nærmere gennemgang vedrørende forholdene i Syrien og Flygtningenævnets praksisændring til formandskabets 22. beretning (2013), side 420ff.

Efter gennemførelsen af lov nr. 153 af 18. februar 2015 om ændring af udlændingeloven vil afgrænsningen af, om en person omfattes af § 7, stk. 2 (beskyttelsesstatus), eller den nye bestemmelse i § 7, stk. 3 (midlertidig beskyttelsesstatus), bero på en vurdering af, om den pågældendes individuelle forhold giver grundlag for beskyttelse efter stk. 2, eller om der i hjemlandet foreligger en situation som beskrevet i bestemmelsen i § 7, stk. 3, og den pågældende udlænding kan anses for omfattet af denne situation, se nærmere afsnit 5.1.3.1. Lovændringen vedrørende midlertidig beskyttelsesstatus trådte i kraft den 20. februar 2015 og finder anvendelse på ansøgninger om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 indgivet efter den 14. november 2014, jf. § 2 i lov nr. 153 af 18. februar 2015 om ændring af udlændingeloven.

Flygtningenævnets praksis vedrørende Syrien har også i 2017 været præget af, at næsten alle de personer fra Syrien, der søger om asyl i Danmark, meddeles opholdstilladelse ved sagens behandling i Udlændingestyrelsen.

I sager, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3, men udlændingen påberåber sig at være omfattet af § 7, stk. 1 eller 2, kan styrelsens afgørelse påklages til Flygtningenævnet (statusændringssag).

For afgørelser i sager, hvor Udlændingestyrelsens afgørelse om meddelelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3, er påklaget til Flygtningenævnet, henvises til afsnit 5.5.1.3.2.

Som eksempel på, at Flygtningenævnet har anset en ansøger som omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, alene på baggrund af de generelle oplysninger om forholdene for en given befolkningsgruppe m.v., kan henvises til Flygtningenævnets praksis vedrø-

rende etniske rohingyaer fra Myanmar (tidligere Burma), se f.eks. de i Flygtningenævnets formandskabs 18. beretning (2009), afsnit 3.1.3 nævnte afgørelser.

Flygtningenævnet traf i begyndelsen af 2012 på baggrund af nye oplysninger indhentet af Udlændingestyrelsen afgørelse i seks prøvesager vedrørende personer, der som asylmotiv henviste til, at de var etniske rohingyaer fra Burma. I alle sager blev Udlændingestyrelsens afgørelse stadfæstet, idet nævnet i lyset af de nye baggrundsoplysninger, der var indhentet specielt med henblik på at belyse omstændighederne blandt andet ved udstedelse af bestemte dokumenter, ikke kunne lægge til grund, at de pågældende ansøgere var etniske rohingyaer fra Burma. Der henvises nærmere til formandskabets 21. beretning (2012), side 67. Denne praksis er efterfølgende blevet fulgt, se som eksempel den i afsnit 4.4.1 nævnte afgørelse Bang/2015/2.

I en række sager, hvor der foreligger oplysninger om vanskelige generelle forhold enten for en given befolkningsgruppe eller helt generelt, har nævnet forholdt sig udtrykkeligt hertil. Som eksempler herpå kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **januar 2017** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk kurder og sunni-muslim fra [en by] i provinsen Ninewa, Irak. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Irak frygter ISIL, der [i sommeren] 2014 indtog [hans hjemby] by. Ansøgeren så på afstand krigshandlingerne, hvilket har påvirket ham meget. Inden byen faldt, lykkedes det ansøgeren og hans familie at flygte til den kurdiskkontrollerede landsby [landsby] tæt på grænsen til Syrien og Tyrkiet. Ansøgeren opholdt sig i [landsby], indtil han udrejste [i sommeren] 2015. Hans familie opholdt sig fortsat i denne by, indtil han mistede kontakten til dem for en til to måneder siden. Selvom ISIL eventuelt ikke længere har kontrol over [hans hjemby], er der stadig mulighed for, at ISIL vil tage fat i ham og tvinge ham til at udføre en selvmordsaktion. Det er ISIL’s sædvanlige praksis, at personer, der formentlig snart vil dø af en sygdom, skal udføre sådanne angreb, og ansøgeren lider af alvorlig kræftsygdom, som han er opereret for flere gange. Han frygter også ISIL, fordi hans far i omkring en måned har kæmpet i [hjembyen] for peshmergaer og mod ISIL. Faren blev såret under kampene og blev af ISIL-soldater set tæt ved familiens hus. Det må være sandsynligt, at nogen fra [hjembyen] har fortalt ISIL, at faren har kæmpet mod ISIL, men ansøgeren har ingen konkret viden herom. Ansøgeren har endvidere henvist til, at han ikke vil kunne få den fornødne lægebehandling i Irak. Efter de for Flygtningenævnet foreliggende baggrundsoplysninger har ISIL i [vinteren] 2015 mistet kontrollen over [ansøgerens hjemby] by, og Flygtningenævnet finder ikke, at det er sandsynliggjort, at ISIL har identificeret ansøgeren

eller hans far som modstandere, som ISIL vil anvende ressourcer på at forsøge at ramme udenfor de områder, de kontrollerer. Der foreligger herefter ikke konkrete og individuelle forhold, der sandsynliggør, at ansøgeren – der ikke har et modsætningsforhold til peshmergaer og andre kurdiske grupper og myndigheder – ved en tilbagevenden til hjemområdet vil blive udsat for reel risiko for forfølgelse efter flygtningekonventionen eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. At ISIL fortsat har kontrol over andre områder i Ninewa-provinsen, samt at der i flere af de pågældende steder er kamphandlinger mellem ISIL og blandt andet peshmergastyrker, kan ikke føre til et andet resultat. Den omstændighed, at ansøgeren på grund af sin sygdom vil kunne få vanskeligheder ved at få tilstrækkelig lægebehandling i Irak, kan heller ikke, hverken isoleret set eller sammenholdt med sagens øvrige omstændigheder, begrunde, at han opfylder betingelserne for at kunne få opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Irak/2017/7

Nævnet **stadfæstede** i **august 2017** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Irak. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: Ansøgeren er etnisk araber og shia muslim af trosretning fra Al Nasiriyah i Irak. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Irak frygter at blive slået ihjel af Islamisk Stat. Ansøgeren har endvidere henvist til, at hun frygter at skulle bo på gaden i Irak. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at der nogle gange bliver udført bombeangreb i hendes hjemby, som hun tror, er udført af Islamisk Stat. Ansøgeren har ingen familiemedlemmer i Irak. Flygtningenævnet finder, at det, som ansøgeren har oplyst om baggrunden for at søge asyl i Danmark, ikke kan føre til, at hun får konventions- eller beskyttelsesstatus efter udlændingelovens § 7. Ansøgeren har således oplyst, at hun ikke har nogen personlig konflikt med nogen fra Islamisk Stat, og at hun aldrig har mødt personer fra Islamisk Stat. Ansøgeren har endvidere oplyst, at hun ikke har personlige konflikter med myndigheder, religiøse eller kriminelle grupper, familiemedlemmer eller andre. Ansøgerens forklaring for nævnet om, at hun er blevet slået, mens hun boede på gaden i Irak, er ny og kan ikke lægges til grund. Ansøgerens frygt for Islamisk Stat og for sikkerhedssituationen i Irak er således af hel generel karakter. Det fremgår af praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, at den generelle sikkerhedssituation i Irak ikke vurderes at være af en sådan karakter, at det kan antages, at der er en reel risiko for overgreb i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 alene som følge af den blotte tilstedeværelse i området, jf. dom af 23. august 2016 i sag nr. 59166/12 (J.K. and Others v. Sweden), præmis 55. Ansøgeren har endvidere oplyst, at hun ved en tilbagevenden til Irak frygter at skulle bo på gaden, og at hun ikke har nogen familie i Irak, der vil kunne tage sig af hende. Nævnet bemærker hertil, at uanset at ansøgeren, der er en ældre kvinde, vil kunne forvente vanskelige forhold i Irak – for så vidt hendes forklaring

om manglende netværk lægges til grund – er der ikke grundlag for at antage, at hun på grund af forhold, der kan omfattes af udlændingelovens § 7, vil blive udsat for umenneskelig eller nedværdigende behandling, der kan begrunde opholdstilladelse efter denne bestemmelse. Det bemærkes herved, at det ligger uden for nævnets kompetence at tage stilling til opholdstilladelse begrundet i rene humanitære forhold. På denne baggrund tiltræder nævnet, at ansøgeren ikke har oplyst omstændigheder, der giver grund til at tro, at hun ved en tilbagevenden til Irak vil være i risiko for forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7 stk. 1 eller 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor udlændingestyrelsens afgørelse. Irak/2017/153

Nævnet **stadfæstede** i **oktober 2017** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Yemen. Indrejst i 2012. Ansøgeren søgte asyl i 2015. I 2016 meddelte Udlændingestyrelsen ansøgeren afslag på asyl. **Flygtningenævnet** udtalte: Ansøgeren, der er yemenitisk statsborger, er etnisk araber fra [en bestemt stamme] og sunnimuslim fra [A], [B], Aden, Yemen. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Yemen frygter at blive slået ihjel, kidnappet eller voldtaget som følge af den generelle sikkerhedsmæssige situation i Yemen. Til støtte for sit asylmotiv har ansøgeren forklaret, at hun i [efteråret] 2012 forlod sit hjemland, fordi hun ønskede at tage ophold hos sin ægtefælle i Danmark. Den Arabiske Revolution fra Egypten og Libyen havde bredt sig til Yemen, og den yemenitiske befolkning gjorde oprør mod regeringen, idet befolkningen følte sig undertrykt. Kort tid før ansøgeren udrejste, blev den daværende præsident, Ali Abdullah Saleh, afsat. Under ansøgerens ophold i Danmark udviklede situationen i Yemen sig, og den forhenværende præsident, Ali Abdullah Saleh, allierede sig med Houthiebevægelsen og dennes leder, Abdo Almaik Alhouti, og begyndte at bekæmpe den nyindsatte præsident, Abdul Rabo, indtil de i slutningen af 2014 overtog magten og regeringsbygningen i Sanaá. Under dette kup lykkedes det præsident Abdul Rabo at undslippe og flygte til byen Aden. Under instruktion fra Houthierne og Ali Abdullah Saleh kæmpede det yemenitiske militær sig mod Aden for at finde Abdul Rabo, og [i foråret] 2015 bombede de Aden. Abdul Rabo var dog i mellemtiden flygtet til Saudi Arabien. Flere af de arabiske lande er efterfølgende gået sammen om at bekæmpe houthierne og Ali Abdullah Saleh og bomber derfor også i Yemen. Der foregår bombeangreb og skudvekslinger i hele landet som følge heraf. Konflikten har et religiøst element, idet shiamuslimerne støtter houthierne, og sunnimuslimerne støtter houthiernes modstandere. Ansøgerens hjemby er Aden, og hendes bopæl er blevet bombet, hvorfor hun ikke har et sted at bo. Ansøgerens familie har opholdt sig forskellige steder i landet for at undgå urolighederne. Deres seneste opholdssted er en skole i [bydelen, C] i Aden, hvor de har opholdt sig omkring et år. Ansøgeren har fået at vide af sin mor, at shiitiske militser fra Houthie-bevægelsen venter ved lufthavnen for at kidnappe sunnimuslimer,

og at omkring 15 personer fra forældrenes hjemområde er blevet kidnappet på denne måde. De fleste af disse personer er blevet udsat for tortur og slået ihjel. Ansøgerens to morbrødre, der begge var en del af hver sin modstandsbevægelse, er blevet kidnappet, og begge er siden blevet fundet døde. Videre har ansøgeren fået at vide af sin mor, at ISIL er begyndt at opfordre og true indbyggerne i Aden til at slutte sig til ISIL. Ansøgeren frygter, at hun i særligt grad vil være i risiko for at blive kidnappet, idet hun er sunnimuslim og har opholdt sig i udlandet i en længere periode, og som kvinde frygter hun, at hun er i risiko for at blive voldtaget, hvis hun bliver fanget af houthierne. Flygtningenævnet tiltræder, at det, som ansøgeren har anført om baggrunden for at søge asyl i Danmark, ikke for tiden kan begrunde konventions-, beskyttelsesstatus eller midlertidigt ophold i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, 2 eller 3. Det fremgår af baggrundsoplysninger vedrørende Yemen, at sikkerhedssituationen i Yemen er alvorlig. Det hedder således i Country Guidance fra april 2016 fra British Home Office bl.a.: "The humanitarian situation in Aden (and some parts in southern Yemen) while harsh does not in general breach Article 3 of the ECHR, but it is likely to do so for particularly vulnerable people (e.g. single women or disabled people) and each case should be assessed on its individual merits. However conditions in areas in the east, centre and north of the country, including Sana'a, are likely to breach Article 3 in most cases." I Country Policy and Information Note, Yemen: Security and humanitarian situation fra juni 2017 fra British Home Office fremgår det bl.a.: "While harsh, the humanitarian situation in Aden (and some parts in southern Yemen) does not in general breach Article 15(c) of the Qualification Directive. However, it may do for particularly vulnerable people and each case should be assessed on its individual merits." Om sikkerhedssituationen fremgår det endvidere bl.a.: "In the north, west and centre of the country as well as in some southwestern governorates levels of indiscriminate violence are currently likely to be at such a level that substantial grounds exist for believing that a person, solely by being present there, faces a real risk of harm which threatens their life or person. … Aden still faces huge security challenges including a rise of targeted killings and the presence of militant groups such as Al-Qaeda and Daesh. However, it remains under the control of the Saudi-backed government. … Since July 2015 the situation has somewhat improved in Aden and some other parts of southern Yemen. Levels of violence in Aden do not match those witnessed in other parts of the country. The security situation in Aden and some areas of southern Yemen do not represent a general risk under Article 15(c). However decision makers must consider whether there are particular factors relevant to the person's individual circumstances which might nevertheless place them at risk." På baggrund af de aktuelle tilgængelige oplysninger om den generelle sikkerhedssituation i Yemen finder nævnet, at forholdene – herunder for sunnimuslimer – i navnlig Aden, hvor ansøgeren er flygtet fra, ikke for tiden kan begrunde konventions- eller beskyttelsesstatus i medfør af udlændingelovens § 7, og at heller ikke ansøgerens individuelle forhold – set i forhold til sikkerhedssituationen i Aden – kan begrunde sådan opholds-

tilladelse. Nævnet lægger vedrørende ansøgerens individuelle forhold vægt på, at ansøgeren har familie og netværk i Yemen, som fortsat opholder sig i Aden. Flygtningenævnet stadfæster herefter Udlændingestyrelsens afgørelse." Yeme/2017/7

For så vidt angår de generelle forhold i Afghanistan kan henvises til den i afsnit 2.3. nævnte afgørelse Afgh 2017/436

5.1.5 Betydningen af helbredsmæssige forhold

Af bemærkningerne til udlændingelovens § 7, stk. 2, fremgår blandt andet, at den omstændighed, at en udlænding af sociale, uddannelsesmæssige, helbredsmæssige eller lignende grunde er dårligt stillet, ikke skal kunne begrunde beskyttelsesstatus.

Det følger af praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, at udlændinge, som ikke har ret til at opholde sig her i landet, i princippet ikke har ret til at blive i landet med henblik på fortsat at kunne modtage lægelig, social eller anden form for hjælp fra staten. Dog kan en afgørelse om udsendelse af en udlænding under helt særlige omstændigheder på grund af tvingende humanitære grunde udgøre en krænkelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3.

I sagen Paposvili mod Belgien (application 41378/10), dom af 13. december 2016, har Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol for første gang redegjort for de helt særlige tilfælde, hvor udsendelse af en alvorligt syg udlænding, selvom døden ikke er nært forestående, vil rejse spørgsmål i forhold til Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3.

Det fremgår videre af bemærkningerne til udlændingelovens § 7, stk. 2, at det imidlertid ikke er hensigten med bestemmelsen, at der i sådanne tilfælde skal meddeles beskyttelsesstatus. I disse ganske særlige sager vil der i stedet kunne meddeles humanitær opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 b.

Kompetencen til at behandle spørgsmål om, hvorvidt der foreligger helbredsmæssige forhold, der indebærer, at udsendelse af en udlænding vil udgøre en krænkelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3, og at udlændingelovens § 31 derfor vil være til hinder for udsendelsen, henhører således under Udlændinge-og Integrationsministeriet, som i øvrigt har kompetencen til at behandle sager, hvori der er ansøgt om opholdstilladelse af humanitære grunde, jf. udlændingelovens § 9 b.

Ansøgerens helbredsmæssige forhold vil dog i særlige tilfælde kunne tillægges betydning ved Flygtningenævnets vurdering af, hvorvidt en asylansøger risikerer forfølgelse eller overgreb i strid med udlændingelovens § 7. Det vil f.eks. være tilfældet, hvor an-

søgerens særlige helbredsmæssige forhold i sig selv eller sammenholdt med andre faktorer udgør grunden til, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet vil være i en reel risiko for forfølgelse eller overgreb.

Som eksempler herpå kan henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 18. beretning (2009), side 94f. nævnte afgørelse Irak/2009/76 (psykiske helbredsforhold) og den i formandskabets 19. beretning (2010), side 112 nævnte afgørelse Syrien/2010/50 (fysisk helbredsforhold) samt til de i formandskabets 22. beretning (2013), side 99f og 101f nævnte afgørelser Afg/2013/26 (datter med medfødt fysisk særkende) og Armenien/2013/1 (handicappet søn).

Der kan endvidere henvises til Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols afgørelse i sagen NA. mod UK af 17. juli 2008 samt til Domstolens afgørelse i sagen I mod Sverige af 5. september 2013. I begge sager fandt Domstolen under henvisning til den aktuelle situation i klagernes hjemlande, henholdsvis Sri Lanka og Rusland, at synlige ar på klagernes kroppe indebar en risiko for, at klagerne ville kunne tiltrække sig myndighedernes opmærksomhed, idet arrene kunne indikere, at klagerne havde været tilknyttet oprørere, hvorfor tilstedeværelsen af de pågældende ar kumuleret med andre faktorer indebar, at udsendelse af de pågældende til deres hjemlande ville være i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3, se resumé af afgørelserne i afsnit 5.1.9.

I sagen S.H.H. mod UK (appl. 60367/10), dom af 29. januar 2013, gjorde klageren, som var en fysisk handicappet afghansk statsborger, gældende, at det ville være i strid med artikel 3 at udsende ham til Afghanistan, idet han på grund af sit handicap ville være særligt udsat for vold og i en forhøjet risiko for at lide yderligere skade eller blive dræbt under den aktuelle væbnede konflikt i Afghanistan, ligesom han i mangel af støtte fra familie ville blive udsat for ringe levevilkår og diskrimination i Afghanistan. Domstolen udtalte, at klageren ikke havde sandsynliggjort, at der var en højere risiko for handicappede personer end for andre afghanere for at blive udsat for tilfældig vold i Afghanistan, ligesom baggrundsoplysningerne ikke pegede på handicappede som værende i forhøjet risiko for vold, mishandling eller angreb. Med hensyn til de livsvilkår, klageren ville skulle leve under i Afghanistan, bemærkede Domstolen, at principperne fra sagen N. mod UK om udsendelse af en HIV-positiv person til Uganda fandt tilsvarende anvendelse. I begge sager ville klagerens fremtidige lidelse ikke blive påført ham ved hjemlandets myndigheders forsætlige handlinger eller undladelser, men skyldes manglende behandling. I modsætning til sagen M.S.S. mod Belgien og Grækenland vedrørte den foreliggende sag levevilkårene og den humanitære situation i en ikke-medlemsstat, som ikke har tilsvarende positive forpligtelser efter europæisk lovgivning og ikke kan holdes ansvarlig efter EMRK for ikke at sikre de nødvendige sociale ydelser til handi-

cappede personer. Domstolen fandt endvidere ikke, at forholdene i Afghanistan – skønt meget alvorlige som resultat af den igangværende konflikt – var sammenlignelige med situationen i Somalia på tidspunktet for afsigelse af dommen i Sufi og Elmi mod UK. Artikel 3 forpligter således ikke medlemsstaterne til at sikre alle illegale immigranter gratis og ubegrænsede sundhedsydelser. Kun under "very exceptional circumstances", hvor der hersker en tilstand af generel voldsudøvelse og tvingende humanitære grunde taler mod en udsendelse, kan medlemsstaterne blive forpligtet efter artikel 3. Til klagerens anbringende om, at forpligtelsen efter FN's handicapkonvention til at respektere handicappede personers iboende værdighed havde betydning for rækkevidden af artikel 3's anvendelsesområde udtalte Domstolen, at EMRK ikke finder anvendelse i et tomrum, men må fortolkes i overensstemmelse med de generelle principper i international ret. Selv fortolket i overensstemmelse med FN's handicapkonvention fandt Domstolen imidlertid, at den høje tærskel for krænkelser omfattet af artikel 3 ikke var nået i den foreliggende sag.

Som eksempler på sager, hvori en ansøger har henvist til helbredsmæssige forhold, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **november 2017** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet udtalte:** "Ansøgeren er etnisk pashtun og sunni-muslim fra byen […], Paghman-distriktet ved Kabul, Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter chikane fra den afghanske befolkning som følge af sit handicap. Ansøgeren har endvidere henvist til sin brors konflikt med Taliban. Til støtte for det påberåbte asylmotiv har ansøgeren forklaret, at han er handicappet, idet han har problemer med sit højre ben, der er kortere end det venstre, og at han derfor har balanceproblemer og nedsat styrke i højre side. Derudover har ansøgeren forklaret, at han har problemer med manglende bevægelighed i højre arm. Han kan ikke anvende højre hånd og fingre. På grund af sit handicap har ansøgeren været udsat for chikane. Ansøgeren udrejste af Afghanistan [i efteråret] 2015, idet han var i besiddelse af gyldigt visum til Tyrkiet. Flygtningenævnet bemærker, at ansøgerens asylmotiv i første række er afledt af ansøgerens brors asylmotiv […] i den sambehandlede sag, hvori nævnet har udtalt følgende: […] Flygtningenævnet finder, at der heller ikke i forhold til ansøgeren er grundlag for opholdstilladelse som følge af hans brors asylmotiv […]. Ansøgeren har endvidere gjort gældende, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter chikane fra den afghanske befolkning på grund af sit handikap. Flygtningenævnet bemærker, at uanset, at de øgenavne, som ansøgeren som følge af sit handikap er blevet kaldt i Afghanistan, er usympatiske og uforståelige, så udgør dette ikke grundlag for at opnå opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7.

Det bemærkes endvidere, at det falder uden for Flygtningenævnets kompetence at tage stilling til meddelelse af opholdstilladelse af mere humanitært prægede årsager. Herefter kan hverken de generelle forhold for ansøgeren som handikappet i Afghanistan eller den sikkerhedsmæssige situation i landet i øvrigt begrunde opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse. Afgh/2017/461

Nævnet **stadfæstede** i **december 2017** Udlændingestyrelsens afgørelse i udsendelsessag vedrørende en mandlig statsborger fra Somalia. Klageren indrejste og søgte asyl i Danmark i 1990'erne. Klageren blev meddelt opholdstilladelse efter den dagældende udlændingelovs § 7, stk. 2 (de facto-status). Opholdstilladelsen blev senere gjort tidsubegrænset. Ved en landsretsdom afsagt i 2009 blev klageren dømt til anbringelse på et psykiatrisk hospital uden længstetid for en sædelighedsforbrydelse. Han blev endvidere udvist for bestandig. I 2016 blev klageren udskrevet. I 2017 traf Udlændingestyrelsen afgørelse om, at klageren kunne udsendes til Somalia, jf. udlændingelovens § 41 a, jf. § 31. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klageren har haft opholdstilladelse efter den dagældende udlændingelovens § 7, stk. 2, og der skal herefter i medfør af udlændingelovens § 49 a træffes afgørelse om, hvorvidt klageren kan udsendes efter udlændingelovens § 31. Klageren er etnisk somali og muslim af trosretning fra Somalia. Klageren har for nævnet oplyst, at han er født i en lille by nær Mogadishu, men at familien flyttede til [by], da han var lille. Klageren boede der, indtil han skulle på universitetet. Han flyttede da tilbage til Mogadishu. Klageren har for nævnet ligeledes oplyst, at han tilhører klanen Isaaq, og at hans tidligere oplysning om, at han tilhørte klanen Midgan blev afgivet, fordi han på daværende tidspunkt så ville få opholdstilladelse i Danmark. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Klageren har som asylmotiv henvist til, at han frygter, at han ved en tilbagevenden til Somalia ikke vil kunne klare sig. Han har behov for behandling, og han har ingen i Somalia til at tage sig af ham. Klageren har endvidere henvist til, at han frygter den generelle sikkerhedssituation i Somalia. Flygtningenævnet tiltræder, at den generelle sikkerhedssituation i Mogadishu er forbedret væsentligt i forhold til 2012, og at situation er forbedret i et sådant omfang, at klageren vil kunne sendes tilbage til Somalia uden at risikere at blive udsat for sådanne forhold, at han er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, jf. udlændingelovens § 31, stk. 1. Nævnet bemærker herved, at klageren oprindeligt er udrejst af Somalia på grund af borgerkrigen, og at han hverken da eller nu havde nogle konkrete konflikter med myndigheder eller grupperinger i Somalia. Nævnet bemærker endvidere, at det forhold, at klageren har boet mange år i Danmark, ikke indebærer, at klageren må anses for værende i nogen særlig risiko ved en tilbagevenden til Somalia. Flygtningenævnet finder efter de foreliggende lægelige oplysninger, at det må antages, at klageren er behandlingskrævende, og at han også vil være dette efter en eventuel tilbagesendelse til So-

malia. Flygtningenævnet bemærker imidlertid, at spørgsmålet, om det vil være i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 at sende klageren tilbage til Somalia som følge af klagerens helbredsmæssige forhold, ikke hører under Flygtningenævnets kompetence i relation til udlændingelovens § 7, stk. 2, men hører under Udlændinge- og Integrationsministerens kompetence efter udlændingelovens § 9 b. Flygtningenævnet bemærker endvidere, at klageren ikke er omfattet af Flygtningekonventionen, hvorfor udlændingelovens § 31, stk. 2, således heller ikke er til hinder for udsendelse. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Soma/2017/44

5.1.6 Betydningen af tortur

I sager, hvor nævnet kan lægge ansøgerens oplysninger om tortur i hjemlandet til grund, indgår oplysningerne i nævnets vurdering af, hvorvidt ansøgeren aktuelt vil risikere forfølgelse, jf. § 7, stk. 1, eller behandling som omfattet af § 7, stk. 2, ved en tilbagevenden til hjemlandet. Det forhold, at ansøgeren har været udsat for tortur, kan endvidere have betydning for den bevisbedømmelse, nævnet foretager, idet nævnet er opmærksomt på, at det i visse situationer ikke kan forventes, at personer, der tidligere har været udsat for tortur, på samme måde som personer, der ikke har været udsat for tortur, kan redegøre fuldstændig præcist og sammenhængende for alle sagens forhold.

For en nærmere gennemgang af de særlige spørgsmål, der rejser sig i sager, hvor ansøgeren oplyser at have været udsat for tortur, henvises til afsnit 6.10.

5.1.7 Uledsagede mindreårige asylansøgere

For en gennemgang af nævnets behandling af sager vedrørende uledsagede asylansøgere henvises til nedenfor i kapitel 8.

5.1.8 Statsløse personer og personer med muligt statsborgerskab i flere lande

Det følger af flygtningekonventionens artikel 1, litra A, nr. 2, at det er en betingelse for, at en person kan anses for flygtning, at den pågældende befinder sig udenfor det land, i hvilket han har statsborgerret.

Det fremgår af bestemmelsens 2. led, at med hensyn til en person, der har statsborgerret i mere end ét land, skal udtrykket "det land, i hvilket han har statsborgerret" betyde hvert af de lande, i hvilke han har statsborgerret. En person skal således ikke betragtes som værende uden beskyttelse fra det land, i hvilket han har statsborgerret, såfremt han uden gyldig grund, der udspringer af velbegrundet frygt, har undladt at søge beskyttelse fra et af de lande, i hvilke han har statsborgerret.

Hvis en ansøger har statsborgerskab i flere lande, foretager Flygtningenævnet i overensstemmelse hermed en asylretlig vurdering i forhold til begge de lande, hvor ansøgeren har statsborgerskab, og der vil kun kunne gives opholdstilladelse, hvis ansøgeren er forfulgt eller har behov for beskyttelse i forhold til begge lande.

Som eksempel herpå kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **oktober 2017** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar samt to børn fra Ukraine. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: Den mandlige ansøger er etnisk kurder og ateist fra [mindre by], Syrien. Den kvindelige ansøger er etnisk ukrainer og kristen ortodoks fra Kiev, Ukraine. Den mandlige ansøger har været aktiv for den kurdiske sag, og har i den forbindelse deltager i flere møder og demonstrationer. Den kvindelige ansøger støttede den orange revolution i 2004, og deltog den forbindelse i flere demonstrationer. Den mandlige ansøger har som asylmotiv henvist til, at de ved en tilbagevenden til Syrien frygter de syriske myndigheder og de generelle forhold i landet, herunder at blive slået ihjel af islamister, fordi han er kurder og ateist. Han har desuden oplyst, at han ikke ønsker at bo i Ukraine, idet han ikke er ukrainsk statsborger, da Ukraine ikke accepterer dobbelt statsborgerskab, og fordi der er diskrimination af udlændinge. Den mandlige ansøger har til støtte for sit asylmotiv henvist til, at han [i efteråret] 2013 fik oplyst, at myndighederne ledte efter ham. Han formoder, at de ledte efter ham, fordi han skulle i militæret. Han har desuden oplyst, at de generelle forhold i Syrien på nuværende tidspunkt er sådan, at islamister slår kurdere ihjel, fordi de anser dem for at være vantro. Den mandlige ansøger har videre oplyst, at der er diskrimination af udlændinge i Ukraine, og at han har været udsat for to overgreb. Første gang på et ukendt tidspunkt i 1990'erne og anden gang på et tidspunkt i 2009 eller 2010. Den kvindelige ansøger har som asylmotiv henvist til sin ægtefælles konflikter. Den kvindelige ansøger har til støtte for sit asylmotiv henvist til, at hendes ægtefælle deltog i demonstrationer i Ukraine, som var rettet mod det syriske regime, og at han som følge heraf fik konflikter med de syriske myndigheder. Hun har videre oplyst, at hendes ægtefælle havde konflikter i Syrien, da han vendte tilbage dertil efter at være udsendt fra Sverige til Ukraine. Flygtningenævnet lægger til grund, at den mandlige ansøger har såvel syrisk som ukrainsk statsborgerskab. Flygtningenævnet kan tiltræde Udlændingestyrelsens vurdering om, at den mandlige ansøger i forhold til Syrien er omfattet af udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet lægger ansøgernes forklaringer om, at de i Ukraine har været udsat for diskrimination som følge af den mandlige ansøgers syriske baggrund til grund. Flygtningenævnet lægger således til grund, at ansøgerne er blevet opkrævet betaling for sundhedsbehandling, som ellers er gratis, at den mandlige ansøger flere gange er blevet stoppet af politiet i Ukraine og visiteret, og at han i [sommeren] 2009 blev overfaldet af tre russisktalende personer, som udøvede vold mod ham og herunder stak ham i benet med en kniv.

Flygtningenævnet finder imidlertid, at der ikke er tale om forhold af en sådan intensitet, at det kan begrunde asyl i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2. Om risikoen for refoulement til Syrien ved tilbagesendelse af den mandlige ansøger til Ukraine bemærkes, at de Ukrainske myndigheder [i efteråret] 2015 og [i vinteren] 2015 overfor Udenrigsministeriet har bekræftet, at den mandlige ansøger i 2005 har opnået ukrainsk statsborgerskab og fået udstedt ukrainsk pas. Ansøgerne har på denne baggrund ikke sandsynliggjort, at de Ukrainske myndigheder i 2013, da den mandlige ansøger blev returneret fra Sverige til Ukraine, traf en afgørelse om at håndhæve det ukrainske forbud mod dobbelt statsborgerskab i forhold til den mandlige ansøger og af den grund nægtede ham indrejse i Ukraine. Ansøgerne har herefter ikke sandsynliggjort, at de opfylder betingelserne for at få meddelt asyl i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Ukra/2017/5

Efter nævnets praksis vil også en ansøgers ikke-udnyttede adgang til statsborgerskab i et eller flere lande i særlige tilfælde kunne danne grundlag for den asylretlige vurdering i forhold til det eller de pågældende land(e), se som eksempel herpå afgørelsen, der er nævnt i formandskabets 25. beretning (2016), side 168 f. Etio 2016/21.

Se endvidere den i formandskabets 23. beretning (2014), side 147, nævnte afgørelse Aser/2014/1.

Hvad angår statsløse personer følger det af definitionen i artikel 1, litra A, nr. 2, at den pågældende for at anses for flygtning må befinde sig udenfor det land, hvor han tidligere havde fast bopæl.

Det fremgår af UNHCR's håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus punkt 101, at formuleringen i artikel 1 A (2) om statsløse flygtninge er parallel med den foregående vending vedrørende flygtninge, som har statsborgerskab, og at "det land, i hvilket han har statsborgerret" for så vidt angår statsløse flygtninge erstattes med "det land, hvor han tidligere havde fast bopæl". Flygtningekonventionens grunde skal for så vidt angår en statsløs person undersøges i relation til det land, "hvor han tidligere havde fast bopæl", og i relation til hvilket han hævder at nære frygt, hvilket 1951-konventionens koncipister definerede som "det land, hvor han boede, og hvor han blev udsat for – eller ved en tilbagevenden frygter at blive udsat for – forfølgelse", jf. håndbogens punkt 103. Det fremgår videre af punkterne 104 og 105, at en statsløs person kan have haft fast bopæl i mere end et land og kan nære frygt for forfølgelse i relation til flere af disse, men at definitionen ikke kræver, at kriterierne skal opfyldes i forhold til dem alle.

Når først en statsløs person er blevet anerkendt som flygtning i relation til "det land, hvor han tidligere havde fast bopæl", vil det faktum, at han bosætter sig i et andet land, ikke påvirke hans flygtningestatus.

I denne situation vil ansøgeren efter omstændighederne kunne anses for at have opnået beskyttelse i det andet land, som dermed vil kunne anses som et første asylland, jf. udlændingelovens § 7, stk. 4.

Endelig fremgår det af punkt 102, at ikke alle statsløse personer er flygtninge. De skal af de i definitionen angivne grunde befinde sig uden for det land, hvor de tidligere havde deres faste bopæl. Hvor disse grunde ikke foreligger, er en statsløs person ikke flygtning.

Vedrørende statusvalget i sager vedrørende statsløse personer besluttede Flygtningenævnets koordinationsudvalg i 1989, at alle statsløse personer, der meddeltes asyl, skulle have opholdstilladelse som konventionsflygtninge efter udlændingelovens § 7, stk. 1, medmindre der forelå ganske særlige omstændigheder. Udvalgets beslutning er gengivet i formandskabets beretning for perioden 1. april 1987 til 31. marts 1989, side 137. Beslutningen vedrører andre statsløse end statsløse palæstinensere fra Libanon, der efter nævnets gældende praksis eo ipso anses for omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1.

Beslutningen blev drøftet på et koordinationsudvalgsmøde i april 2014 på baggrund af et notat udarbejdet af Flygtningenævnets Sekretariat, hvoraf det fremgik, at koordinationsudvalgets beslutning ikke ses at være efterlevet i praksis. Der kunne efter det oplyste ikke findes afgørelser truffet efter 1989, hvor statsløse personer er meddelt opholdstilladelse efter § 7, stk. 1, alene med henvisning til, at de er statsløse, og uden at der også i afgørelsen er henvist til en af forfølgelsesgrundene i flygtningekonventionens artikel 1, litra A.

I koordinationsudvalget var der enighed om, at der ikke ses at foreligge et retligt grundlag for udvalgets daværende beslutning eller for at følge beslutningen i praksis.

Der var således i udvalget enighed om at fortsætte den hidtidige praksis, hvorefter nævnet i sager om statsløse personer, der vurderes at have behov for international beskyttelse, som hidtil vil skulle foretage en konkret vurdering af, om ansøger opfylder betingelserne i flygtningekonventionens artikel 1, litra A, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller § 7, stk. 2. Der var endvidere i udvalget enighed om at fortsætte praksis i forhold til statsløse palæstinensere fra Libanon, der eo ipso anses for omfattet af udlændingelo-

vens § 7, stk. 1. De faktiske omstændigheder var således ikke ændret, så der var grundlag for at ændre denne praksis.

Se som eksempler på sager, hvor nævnet har meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, til statsløse personer, de i Flygtningenævnets formandskabs 22. beretning (2013), siderne 426ff, 429f og 438f nævnte afgørelser Statsløspal/2013/5, Syrien/2013/9 og Statsløspal/2013/2 om statsløse palæstinensere fra Syrien.

Nævnet tager i sager vedrørende statsløse personer stilling til, hvilket land eller hvilke lande der må anses for at være ansøgerens hjemland(e), i forhold til hvilke(t) ansøgeren asylretligt skal vurderes.

Hvis ansøgeren har en tilknytning til flere lande, vil nævnet tage stilling til, om alene ét af de pågældende lande skal anses for hjemlandet, eller om ansøger kan anses for at have flere hjemlande. I denne vurdering indgår blandt andet, hvor ansøgeren er født, hvor han er opvokset og har haft sine normative år, samt hvor længe ansøgeren har opholdt sig i de respektive lande og på hvilket grundlag.

Det forhold, at der i ansøgerens hjemland er indført et generelt indrejseforbud for den befolkningsgruppe, som ansøgeren tilhører, indebærer ifølge Flygtningenævnets praksis ikke i sig selv, at nævnet ikke kan foretage en asylretlig vurdering af ansøgeren i forhold til det pågældende land. Såfremt det imidlertid i praksis viser sig ikke at være muligt at udsende ansøgere fra den pågældende befolkningsgruppe til det pågældende land, vil dette indgå i nævnets vurdering af, hvorvidt det pågældende land fortsat vil kunne anses som ansøgerens hjemland.

Se som eksempler fra nævnets praksis de afgørelser, der er nævnt i formandsskabets 25. beretning (2016), side 171 ff. Liby/2016/13, Stat 2016/18 og Stat 2016/8.

Det fremgår af UNHCR's Håndbog punkt 89, at i tilfælde, hvor der er usikkerhed om, hvorvidt en person har et statsborgerskab, og hvor det ikke er muligt at fastslå en ansøgers nationalitet med sikkerhed, bør den pågældendes flygtningestatus fastslås på lignende måde som for en statsløs persons, dvs. at det land, hvor han tidligere havde fast bopæl, må tages i betragtning i stedet for det land, i hvilket han muligvis har statsborgerret.

Se som eksempel på sager hvor nævnet har foretaget en vurdering af, i forhold til hvilket land ansøgerens sag skulle vurderes:

Nævnet meddelte i **januar 2017** opholdstilladelse (**B-status**) til en kvindelig statsborger samt et barn fra Somalia. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk somali og sunni-muslim. Hun tilhører Darood-klanen og Ogaden subklanen. Ansøgeren er født og opvokset i […] i Libyen. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun som enlig kvinde med sin femårige søn frygter at blive udsat for forfølgelse eller overgreb i Somalia eller Etiopien. Ansøgerens mor er født i Ogaden i Etiopien. Hendes far er født i Somalia. Da faren var syv år, flyttede han med sin familie til Mogadishu. I 1963 flyttede han til Egypten og senere til Libyen. Ansøgerens forældre indgik ægteskab i Mogadishu i 1978/1979, hvorefter de flyttede til Libyen. Forældrene og fem af ansøgerens søskende fik opholdstilladelse i Danmark som kvoteflygtninge i 2012. Ansøgeren er, som begge sine forældre og alle hendes søskende, somalisk statsborger. Hendes bedsteforældre var også somaliske statsborgere. Hun har haft somalisk pas, udstedt af den somaliske ambassade i Libyen. Der er ingen, der før hun kom til Danmark, som har sat spørgsmålstegn ved hendes eller hendes families nationalitet. I UNHCR's og Udlændingestyrelsens papirer vedrørende hendes forældre og søskende omtales alle som somaliske statsborgere. Ansøgeren har kun kortvarigt været i Somalia en gang, mens hun var barn. Det var da hendes morfar blev begravet. Hun kender ingen i Somalia. Fra 2009 til 2014 boede ansøgeren i Malaysia, hvor hun har taget en mastergrad i IT-netværk. I 2010 blev ansøgeren gift med sin søns far, som er amerikansk statsborger. Ansøgeren så sidst ægtefællen i 2012, da han rejste til USA. Ansøgeren og ægtefællen blev skilt i 2013 via en telefonsamtale. I 2014 hentede ansøgerens mor, ansøgerens søn i Malaysia, hvorefter moren og sønnen indrejste i Danmark i [sommeren] 2014. Uanset, at der blandt andet er visse divergenser mellem på den ene side forældrenes oplysninger til UNHCR om deres opholdssteder, inden ansøgeren blev født, samt på den anden side ansøgerens forklaringer herom, finder Flygtningenævnet efter en samlet vurdering i det væsentlige at kunne lægge ansøgerens forklaring til grund. Flygtningenævnet finder det herunder tilstrækkeligt sandsynliggjort, at ansøgeren, som sine forældre og søskende, er somalisk statsborger, samt at hun ikke har mandlige familiemedlemmer eller andet netværk, der kan beskytte hende i Mogadishu eller andre steder i Somalia. I Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom af 10. september 2015 i sagen R.H. v. Sweden, er i præmis 70 anført, "In the Court's view, it may be concluded that a single woman returning to Mogadishu without access to protection from a male network would face a real risk of living under conditions constituting inhuman or degrading treatment under Article 3 of the Convention". I Udlændingestyrelsens afgørelse er der lagt vægt på, at ansøgeren har en morbror i Somalia, og at hun er en højtuddannet og bemidlet kvinde. Flygtningenævnet bemærker hertil, at nævnet i overensstemmelse med ansøgerens forklaring lægger til grund, at ansøgeren senest har talt i telefon med morbroren i 2005, at hun ikke ved, hvor han tidligere har boet i Somalia, samt at hendes mor nu har fortalt hende, at morbroren er

flyttet til Ogaden, hvorfra hans ægtefælle stammer. Ansøgeren kan have bedre muligheder end andre kvinder for at klare sig i Mogadishu, da hun har en videregående uddannelse. Ansøgeren har forklaret, at hun ikke er velhavende, og der er ikke i sagen oplysninger, der kan belyse dette spørgsmål. Henset til, at somali ikke er ansøgerens modersmål, og at hun kun med besvær kan tale, læse og skrive dette sprog, at hun reelt aldrig har været i Somalia, at hun slet ingen kender i dette land, og at hun er enlig mor med en femårig søn, finder Flygtningenævnet imidlertid ikke grundlag for at fravige det i dommen af 10. september 2015 anførte udgangspunkt. Flygtningenævnet finder således, at ansøgeren i Somalia vil risikere overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Herefter og idet ansøgeren ikke opfylder betingelserne for at få konventionsstatus, meddeler Flygtningenævnet ansøgeren og hendes medfølgende søn opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2." Soma/2017/1

Nævnet **stadfæstede** i **januar 2017** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Tyrkiet. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk kurder og sunni-muslim og angiveligt fra Kobane, Syrien. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Syrien frygter de generelle forhold som følge af krigen. Ansøgeren frygter ydermere, at han ikke vil kunne finde et job i Syrien. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv forklaret, at han flyttede til Tyrkiet alene, da han var omkring seks eller syv år, og at han siden da og frem til sin udrejse i 2015 har boet i Tyrkiet illegalt. Han flyttede til Tyrkiet for at arbejde, så han kunne hjælpe med at forsørge sin familie i Syrien. Han har siden sin udrejse til Tyrkiet været på besøg hos familien i Syrien omkring 10 til 15 gange. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring om asylmotivet til grund. Flygtningenævnet har ved vurderingen heraf lagt vægt på, at ansøgeren har forklaret divergerende om, hvornår han kom til Tyrkiet. Han har således under samtalen i Udlændingestyrelsen [i efteråret] 2015 forklaret, at han boede i Kobane i ca. 14 år, før han flyttede til Tyrkiet, mens han under de følgende samtaler og for nævnet har forklaret, at han kun var 6-7 år, da han flyttede til Tyrkiet. Hertil kommer, at Flygtningenævnet ikke finder, at ansøgeren har givet en troværdig forklaring om, hvorfor han allerede som 6-7-årig skulle være blevet sendt til Tyrkiet af sine forældre, når henses til, at han efter sin egen forklaring først blev i stand til at hjælpe med forsørgelsen af familien 5-6 år senere. Flygtningenævnet har videre lagt vægt på, at ansøgeren under samtalerne i Udlændingestyrelsen ikke har kunnet redegøre for centrale forhold vedrørende Syrien, herunder navnlig om landets valuta. Flygtningenævnet har herved tillagt det vægt, at ansøgeren efter sin egen forklaring har været på besøg i Syrien 10-15 gange. Videre har Flygtningenævnet tillagt det væsentlig betydning, at Rigspolitiets Kriminaltekniske Center har vurderet, at det syriske id-kort, som ansøgeren har fremlagt under sagen, er uægte. Hertil kommer, at ansøgeren har forklaret divergerende om,

hvor mange syriske id-kort han har fået udstedt. Endelig har Flygtningenævnet tillagt det en vis betydning, at det fremgår af den foretagne sprogundersøgelse, at ansøgerens sprog ikke er foreneligt med det sprog som tales i Kobane i Syrien. Flygtningenævnet finder således efter en samlet vurdering, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han er statsborger i Syrien, men lægger til grund, at han er fra Tyrkiet. Flygtningenævnet finder ikke grundlag for at hjemvise sagen til Udlændingestyrelsen med henblik på at sende en forespørgsel til de tyrkiske myndigheder om, hvorvidt ansøgeren har fået udstedt et tyrkisk id-bevis. Der findes heller ikke anledning til at rette en forespørgsel til det eller de privathospitaler, som ansøgeren angiveligt har fået behandling på, jf. herved udlændingelovens § 40, stk. 1, hvorefter det påhviler ansøgeren at meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en opholdstilladelse kan gives. Da ansøgeren har oplyst, at han aldrig har haft konflikter med privatpersoner, myndighederne, grupper eller grupperinger i Tyrkiet, har ansøgeren ikke sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Tyrkiet vil være i risiko for forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Tyrk/2017/1

Se endvidere den i Flygtningenævnets formandskabs 22. beretning (2013), s. 120f, nævnte afgørelse Irak/2013/4.

Det er politiet og Udlændingestyrelsen, som i forbindelse med registreringen fastlægger en ansøgers identitet og nationalitet. Flygtningenævnet er dog ikke bundet heraf og foretager derfor en selvstændig vurdering også af disse forhold. Der henvises herom og om klage over den fastsatte nationalitet nærmere til afsnit 4.7 om udsendelse.

For så vidt angår sager, hvor ansøgeren ikke ønsker at oplyse om sin nationalitet, eller hvis ansøgerens oplysninger herom må forkastes som utroværdige, og hvor nævnet på baggrund af ansøgerens (manglende) oplysninger og sagens omstændigheder i øvrigt vurderer, at ansøgeren ikke opfylder betingelserne for at blive meddelt asyl, henvises nærmere til afsnit 5.7.

I visse tilfælde vil nævnet vurdere ansøgeren i forhold til en del af et land, som udgør et selvstyrende område og hvor forholdene adskiller sig væsentligt fra forholdene i andre dele af landet, selvom det pågældende område ikke folkeretligt er anerkendt som en selvstændig stat. Der henvises om behandlingen af sådanne sager nærmere til afsnit 5.7.

Hvad angår udsendelse af en ansøger, som er blevet meddelt afslag på asyl under henvisning til, at ansøgeren allerede har opnået beskyttelse i et andet land eller har en nær tilknytning til et andet land, jf. udlændingelovens § 7, stk. 4, om første asylland, henvises til afsnit 6.1.

5.1.9 Betydningen af kumulative forhold

Det fremgår af UNHCR's Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus, punkt 53 vedrørende forfølgelsesbegrebet i Flygtningekonventionens definition af en flygtning, at en ansøger kan have været udsat for forskellige tiltag, som ikke i sig selv udgør forfølgelse (f.eks. forskellige former for diskrimination), i visse tilfælde kombineret med andre ugunstige faktorer (f.eks. en generel stemning af usikkerhed i hjemlandet). I sådanne situationer kan de forskellige elementer set under ét påvirke ansøgerens sind på en sådan måde, at en påstand om velbegrundet frygt for forfølgelse må anses for berettiget af "kumulative grunde". Det er videre anført, at det selvsagt ikke er muligt at formulere en generel regel for, hvilke kumulative grunde, der kan give anledning til et velberettiget krav på flygtningestatus. Dette afhænger nødvendigvis af samtlige omstændigheder, herunder den særlige geografiske, historiske og etnologiske kontekst.

I punkterne 54 og 55 gennemgås under hvilke omstændigheder, diskrimination kan udgøre forfølgelse. Det fremgår af punkt 55, at selvom diskriminerende foranstaltninger ikke i sig selv er af alvorlig karakter, kan de alligevel give anledning til en rimelig frygt for forfølgelse, såfremt de indgyder den berørte person en følelse af ængstelse og usikkerhed vedrørende hans fremtidige eksistens. Hvorvidt sådanne diskriminerende foranstaltninger i sig selv udgør forfølgelse må vurderes ved inddragelse af samtlige omstændigheder. En påstand om frygt for forfølgelse vil naturligvis stå stærkere, såfremt en person har været udsat for flere diskriminerende tiltag af denne type, og der dermed indgår et kumulativt element.

Endelig fremgår det af Håndbogens afsnit om principper for beslutningstagerens fastlæggelse af fakta, punkt 201, at man som oftest skal skaffe sig viden om en lang række omstændigheder, før processen med at afdække sagens faktum er fuldført. Det kan være vildledende at tage isolerede begivenheder ud af sammenhængen. Den kumulative effekt af ansøgerens oplevelser må tages med i betragtning. Hvor ingen enkelt episode skiller sig afgørende ud, kan en lille hændelse til tider være "den sidste dråbe". Og selv om ingen enkelt episode måtte være tilstrækkelig, kan alle de begivenheder, som ansøgeren har redegjort for, sammenlagt bevirke, at frygten anses for "velbegrundet" (jf. punkt 53 ovenfor).

I Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom NA. mod UK, afsagt den 17. juli 2008, vedrørende en afvist etnisk tamilsk asylansøger fra Sri Lanka fremgår det blandt andet, at både vurderingen af risikoen for etniske tamiler med bestemte profiler og vurderingen af, hvorvidt enkeltstående tilfælde af chikane kumulativt ville udgøre alvorlige menneskerettighedskrænkelser, måtte foretages konkret og individuelt i hver enkelt sag. Domstolen fremhævede, at vurderingen af, om der foreligger en reel risiko, må

foretages på grundlag af samtlige faktorer, som udgør en risiko for overgreb. Ved denne vurdering skal der tages hensyn til muligheden for, at en række individuelle faktorer, som ikke i sig selv isoleret set udgør en reel risiko, udgør en reel risiko, når de vurderes kumulativt sammenholdt med baggrundsoplysningerne om generaliseret vold og forhøjet sikkerhedsniveau i hjemlandet. Både behovet for kumulativt at vurdere alle relevante faktorer og samtidig lægge tilstrækkelig vægt på de generelle baggrundsoplysninger om hjemlandet udspringer af forpligtelsen til at vurdere alle relevante omstændigheder i sagen. Ifølge Domstolen viste de foreliggende oplysninger, at de srilankanske myndigheder systematisk anvendte tortur og anden mishandling overfor tamiler, som kunne bruges i myndighedernes bestræbelser på at bekæmpe LTTE (præmis 131). Beskyttelsen efter artikel 3 ville derfor blive aktualiseret, når en ansøger kunne godtgøre, at der var vægtige grunde til at antage, at den pågældende ville være af så tilstrækkelig interesse for myndighederne i deres bestræbelser på at bekæmpe LTTE, at det kunne begrunde tilbageholdelse og afhøring af den pågældende (præmis 133). Hvad angik den risiko, der udgik fra de srilankanske myndigheder i den konkrete sag, foretog Domstolen en kumulativ vurdering af risikofaktorerne i klagerens sag, se dommens præmisser 142 – 146. Domstolen fandt herefter i lyset af de kumulerede risikofaktorer sammenholdt med den aktuelle situation i Sri Lanka, at der var en reel risiko for, at lufthavnsmyndighederne i Colombo lufthavn ville have mulighed for at få adgang til registreringer af klagerens tilbageholdelse, og sammenholdt med de øvrige risikofaktorer var det herefter sandsynligt, at ansøgeren ville blive tilbageholdt og kropsvisiteret, hvilket ville afsløre hans ar, som hidrørte fra slag med stokke under tidligere tilbageholdelser. På den baggrund fandt Domstolen, at der var vægtige grunde til at antage, at klageren ville være af interesse for myndighederne i deres bestræbelser på at bekæmpe LTTE, og at udsendelse af ham derfor ville udgøre en krænkelse af konventionens artikel 3.

I Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols afgørelse i sagen I mod Sverige af 5. september 2013 vedrørende en afvist russisk asylansøger af tjetjensk oprindelse fandt Domstolen, at sagen var grundigt behandlet af de svenske myndigheder, og var enig med de svenske myndigheder i, at der var troværdighedstvivl, særligt med hensyn til forklaringen om, at klagerens angivelige journalistiske aktiviteter var hovedårsagen til FSB's og Kadyrov-gruppens mishandling af ham. Trods Domstolens anmodning om dokumentation for klagerens journalistiske arbejde fremlagde klageren ingen artikler, hvori han var nævnt eller som var skrevet af ham. Domstolen fandt derfor i lighed med de svenske myndigheder, at der var grund til at betvivle klagerens troværdighed, og var enig med myndighederne i, at klageren ikke havde sandsynliggjort, at han risikerede overgreb ved en tilbagevenden til Rusland som følge af sine angivelige journalistiske aktiviteter. Domstolen var bekendt med oplysninger om hjemlandets myndigheders afhøringer af personer, der vendte tilbage til Tjetjenien fra udlandet, og om chikane og

mulig tilbageholdelse og mishandling. Domstolen fandt imidlertid ikke den generelle situation tilstrækkelig alvorlig til at konkludere, at tilbagesendelsen af klageren og hans familie ville udgøre en krænkelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3. Med hensyn til vurderingen af den specifikke risiko for klageren ved en tilbagevenden fremhævede Domstolen, at de individuelle risikofaktorer i hans sag skulle vurderes kumulativt og ses i sammenhæng med den generelle voldssituation og det heraf følgende forhøjede sikkerhedsberedskab. De svenske myndigheder havde ikke foretaget en sådan særskilt vurdering af den specifikke risiko i klagerens sag. Klageren havde betydelige og synlige ar på kroppen, som ifølge de lægelige rapporter kunne være forenelige med klagerens forklaring om tortur både mht. tidspunkt og udstrækning. Ved en kropsvisitering af klageren i forbindelse med en mulig tilbageholdelse og afhøring ville myndighederne straks kunne se, at klageren havde været udsat for mishandling af den ene eller anden årsag indenfor de seneste år, hvilket kunne indikere, at han havde taget aktiv del i den anden tjetjenske krig. Derved ville hans situation adskille sig væsentligt fra situationen for tilbagevendte tjetjenere, som kun tog aktiv del i den første tjetjenske krig, og som derfor ikke på denne baggrund risikerer forfølgelse fra de nuværende myndigheder. Henset til disse kumulerede faktorer og sagens særlige omstændigheder fandt Domstolen, at der var vægtige grunde til at antage, at klageren ville blive udsat for en reel risiko for behandling i strid med artikel 3 ved en udsendelse til Rusland.

Dommen skal sammenholdes med senere indhentede baggrundsoplysninger, jf. herved Udlændingestyrelsens fact finding-rapport Security and human rights in Chechnya and the situation of Chechens in the Russian Federation – residence registration, racism and false accusations, Report from the Danish Immigration Service's fact finding mission to Moscow, Grozny and Volgograd, the Russian Federation, from 23 April to 13 May 2014 and Paris, France 3 June 2014, afsnit 6 om Physical examination for bruises, scars or signs of torture.

Som eksempel på, at de kumulative forhold er indgået i grundlaget for nævnets afgørelse, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **november 2017** opholdstilladelse **(K-status)** til en mandlig iransk statsborger. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk kurder fra […] i Kermanshah i Iran. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Iran frygter at blive slået ihjel af de iranske myndigheder, ISIL eller familien [A]. Ansøgeren har til støtte for sin konflikt med de iranske myndigheder oplyst, at de iranske myndigheder mistænker ham og hans familie for at samarbejde med PJAK. Mange af indbyggerne i ansøgerens landsby havde tidligere haft tilknytning til PJAK, hvilket myndighederne havde mistanke om. De iranske myndigheder bombede

på den baggrund ansøgerens landsby én gang. Ansøgeren og hans far har leveret mad og medicin til PJAK. Ansøgerens far blev som følge deraf afhørt af efterretningstjenesten to gange forud for ansøgerens udrejse. Ansøgerens far blev efter ansøgerens udrejse afhørt tre gange yderligere af efterretningstjenesten, der spurgte, om ansøgeren var udrejst, og om det var fordi, han spionerede for oppositionspartier. Ansøgerens mormor og morfar var aktive for KDPI under revolutionen i Iran, hvilket medførte, at ansøgerens far blev afhørt af de iranske myndigheder, ligesom myndighederne altid holdt øje med hans familie samt undertrykte og chikanerede dem. De iranske myndigheder er bekendt med, at ansøgeren ikke er praktiserende muslim, fordi han har deltaget i en begivenhed i [en dansk by] arrangeret af KDPI. Der var en spion fra den iranske efterretningstjeneste ved begivenheden, som har viderebragt informationer til Iran om hans deltagelse. Omkring en uge før ansøgerens første samtale med Udlændingestyrelsen i [begyndelsen af] 2017, fortalte hans far, at han havde modtaget et brev fra de iranske myndigheder, hvori der stod, at de vidste, at ansøgeren havde deltaget i begivenheden i [en dansk by]. Ansøgeren har til støtte for sin konflikt med ISIL oplyst, at han omkring to måneder før sin udrejse, skændtes med en gruppe islamister, der beskyldte ham for ikke at være muslim og truede med at hælde syre ud over ham og slå ham ihjel. Disse personer har efterfølgende tilsluttet sig ISIL. Ansøgeren har til støtte for sin konflikt med familien [A] oplyst, at han legede med sin ven, [B], da han var barn. [B] var medlem af familien [A]. [B] kom til skade i forbindelse med, at han fik en sten i hovedet, da de legede ved et vandløb. [B] lå på hospitalet i en til halvanden måned. Familien [A] krævede efterfølgende erstatning af ansøgerens familie, og de har truet med at slå ansøgeren ihjel med en sten og melde ham til myndighederne, når han blev 18 år. Flygtningenævnet er enig med Udlændingestyrelsen i, at ansøgerens forklaring om sine bedsteforældres tidligere politiske aktiviteter for KDPI kan lægges til grund, men at disse forhold ikke i sig selv kan føre til, at ansøgeren meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Ved vurderingen af denne del af ansøgerens asylmotiv har nævnet lagt vægt på, at ansøgeren har forklaret, at han aldrig har haft nogen individuelle konflikter som følge af bedsteforældrenes politiske aktiviteter, ligesom heller ikke ansøgerens forældre, der har opholdt sig i samme landsby gennem hele ansøgerens opvækst, er blevet udsat for asylbegrundende overgreb i anledning heraf. Ansøgerens øvrige asylmotiver er først fremkommet under asylsamtalen [i begyndelsen af] 2017 og er således ikke nævnt i ansøgerens asylansøgningsskema af […] 2016 eller under oplysnings- og motivsamtalen den [...] 2016. Nævnet tiltræder, at det ikke kan lægges til grund, at ansøgeren er forfulgt af den iranske efterretningstjeneste som følge af ansøgerens angivelige samarbejde med PJAK, mens ansøgeren opholdt sig i Iran. Ved vurderingen heraf har nævnet lagt vægt på navnlig, at ansøgeren har forklaret usammenhængende og udbyggende om, hvorvidt han i Iran har været politisk aktiv for PJAK. Ansøgeren har intet anført herom i sit asylansøgningsskema, ligesom har under oplysnings- og motivsamtalen oplyste, at han aldrig selv havde været politisk aktiv.

Oplysningen om, at han har hjulpet PJAK med at levere mad og medicin, er således først fremkommet under asylsamtalen i […] 2017. Ansøgerens oplysninger herom kan herefter ikke lægges til grund. Nævnet tiltræder endvidere, at det heller ikke kan lægges til grund, at ansøgeren har en konflikt med ISIL (Daesh) eller en konflikt med familien [A], der kan begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Spørgsmålet for nævnet er herefter, om det på grund af ansøgerens politiske aktiviteter i Danmark, hans eksponering i anledning heraf sammenholdt med det forhold, at familien må antages at være i de iranske myndigheders søgelys, kan lægges til grund, at han har udsat sig selv for risiko for asylbegrundende forfølgelse ved en tilbagevenden til Iran. Ansøgeren har således forklaret, at han har deltaget i en række politiske møder/fester arrangeret af KDPI, mens han har opholdt sig i Danmark, at han i Danmark og familien i Iran har modtaget trusler i den anledning, og at han har oprettet en Facebook side med systemkritiske opslag i forhold til de iranske myndigheder. Det fremgår af en forevisning af ansøgerens Facebook side, at der er tale om en åben profil oprettet i ansøgerens eget navn, at siden indeholder tydelige og særdeles kritiske opslag rettet imod det iranske styre, og at siden indeholder oplysning om ansøgerens fødeby, ligesom siden indeholder billeder af ansøgeren. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** finder, at ansøgeren ved sine politiske aktiviteter i Danmark og oprettelsen af den pågældende side på Facebook kan have eksponeret sig selv i en sådan grad, at der er en vis risiko for, at de iranske myndigheder vil opnå kendskab hertil, hvilken risiko imidlertid er særligt udtalt for ansøgeren, hvis bedsteforældre og øvrige familie har været kendt af myndighederne i relation til deres tilknytning til KDPI. Det hører med i billedet, at det må lægges til grund, at ansøgerens far har været indkaldt til afhøringer hos de iranske myndigheder, hvor han er blevet stillet spørgsmål om familiens tilknytning til KDPI. På denne baggrund meddeler Flygtningenævnet ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. Iran/2017/331

Der kan endvidere henvises til sagen, der er omtalt i afsnit 9.4.2.1.5, hvori nævnet i sin afgørelse fra november 2017 fandt, at de forhold, som ansøgeren havde påberåbt sig, hverken enkeltvis eller samlet kunne føre til en opholdstilladelse i Danmark efter de nævnte bestemmelser.

5.2 Sager, der af Udlændingestyrelsen er forsøgt afgjort i åbenbart grundløs-proceduren

Efter udlændingelovens § 53 b, stk. 1, kan Udlændingestyrelsen efter forelæggelse for Dansk Flygtningehjælp bestemme, at en sag om opholdstilladelse efter § 7 ikke kan indbringes for Flygtningenævnet, når ansøgningen må anses for åbenbart grundløs.

Såfremt Dansk Flygtningehjælp ikke kan tilslutte sig Udlændingestyrelsens vurdering af sagen som åbenbart grundløs, behandles sagen i nævnet efter udlændingelovens §

53, stk. 9, af Flygtningenævnets formand eller en af næstformændene alene, medmindre der er grund til at antage, at nævnet vil ændre Udlændingestyrelsens afgørelse.

Behandlingen af disse sager sker på skriftligt grundlag, jf. udlændingelovens § 56, stk. 3. Formanden eller en af næstformændene kan dog efter en konkret vurdering af sagen henvise den enkelte sag til mundtlig behandling under et nævnsmøde i Flygtningenævnet. Der henvises i denne forbindelse til det i afsnit 8.6 anførte om behandlingen af sager vedrørende uledsagede mindreårige.

Ved Højesterets dom af 24. marts 2006 er det fastslået, at endelighedsbestemmelsen i udlændingelovens § 56, stk. 8, også gælder sager, der af Udlændingestyrelsen er forsøgt afgjort i åbenbart grundløs-proceduren, og som er afgjort på formandskompetencen alene. For en nærmere omtale af udlændingelovens § 56, stk. 8, samt den ovennævnte dom henvises til formandskabets 15. beretning (2006), side 13f.

Af udlændingelovens § 53 b, stk. 1, fremgår de væsentligste kriterier, der medfører, at en sag skal behandles i åbenbart grundløs-proceduren.

Bestemmelsen indebærer, at åbenbart grundløs-proceduren skal anvendes, når de omstændigheder, som asylansøgeren påberåber sig, åbenbart ikke er asylrelevante, ligesom åbenbart grundløs-proceduren skal anvendes, når asylansøgeren påberåber sig omstændigheder, som på baggrund af Flygtningenævnets praksis åbenbart ikke kan føre til meddelelse af opholdstilladelse med konventionsstatus eller beskyttelsesstatus.

Af bestemmelsen fremgår det endvidere, at åbenbart grundløs-proceduren for eksempel også skal anvendes i sager, hvor den afgivne forklaring er åbenbart utroværdig.

Det fremgår af bemærkningerne til loven, at det forudsættes, at sager, som har været forsøgt behandlet i åbenbart grundløs-proceduren, undergives særlig hurtig behandling, uanset om den konkrete sag behandles af formanden eller en af næstformændene alene eller behandles på et nævnsmøde, jf. herved også Flygtningenævnets forretningsorden § 47, stk. 3.

Det fremgår videre af bemærkningerne, at Flygtningenævnet beskikker en advokat for asylansøgeren i medfør af udlændingelovens § 55, stk. 1, uanset om den konkrete sag behandles af formanden eller en af næstformændene alene eller behandles på et nævnsmøde.

I henhold til forretningsordenens § 28 sender nævnet ved sagens modtagelse et brev til ansøgeren om, at denne inden ti dage kan vælge en advokat. Såfremt ansøgeren ikke

selv vælger en advokat inden fristens udløb, beskikker nævnets sekretariat en advokat for ansøgeren. Når ansøgeren har valgt en advokat, eller de ti dage er gået, fremsendes kopi af sagens akter og beskikkelsesbrev til advokaten. I den forbindelse gøres advokaten opmærksom på, at beskikkelsen betinges af, at advokaten fremkommer med bemærkninger i sagen inden for en frist på tre uger fra beskikkelsen. Henset til sagernes hastende karakter anmodes advokaten endvidere om straks at give meddelelse til Flygtningenævnets Sekretariat, såfremt den pågældende ikke finder at kunne påtage sig sagen på dette vilkår. Såfremt advokaten ikke overholder fristen, kan Flygtningenævnets Sekretariat ud fra hensynet til sagens fremme beskikke en anden advokat, jf. forretningsordenens § 29, stk. 4.

Det følger af udlændingelovens § 53 b, stk. 3, at Udlændingestyrelsen skal underrette Flygtningenævnet om afgørelser, som ikke har kunnet indbringes for nævnet, fordi Udlændingestyrelsen har truffet bestemmelse herom efter stk. 1. Det følger endvidere af bestemmelsens 2. pkt., at Flygtningenævnet kan bestemme, at bestemte grupper af sager skal kunne indbringes for nævnet (den såkaldte call-in beføjelse).

Ved siden af den lovbestemte call-in beføjelse vedrørende bestemte grupper af sager har Flygtningenævnet som den overordnede myndighed i asylsager endvidere en ulovbestemt adgang til at efterprøve Udlændingestyrelsens afgørelser i konkrete sager, der er endeligt afgjort af Udlændingestyrelsen i åbenbart grundløs-proceduren efter udlændingelovens § 53 b, stk. 1, og således ikke kan indbringes for nævnet.

I medfør af udlændingelovens § 53 b, stk. 3, udarbejder Udlændingestyrelsen kvartalsvis en skriftlig indberetning til Flygtningenævnet indeholdende information om de sager, der er behandlet i åbenbart grundløs-proceduren. På denne baggrund kan Flygtningenævnet løbende vurdere, om nævnet finder grundlag for at gøre brug af call-in beføjelsen i udlændingelovens § 53 b, stk. 3, eller den ulovbestemte adgang til at efterprøve Udlændingestyrelsens afgørelser i konkrete sager, som ikke er indbragt for nævnet. Indberetningerne bliver sendt til medlemmerne af Flygtningenævnets formandskab og koordinationsudvalget til drøftelse på møder i disse fora.

I indberetningerne inddeler Udlændingestyrelsen sager afgjort i åbenbart grundløs-proceduren i fire grupper. Grupperne er dels inddelt med hensyntagen til, om ansøgerne kommer fra lande, hvis statsborgere med regelmæssige mellemrum meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, og dels med hensyntagen til hvilket geografisk område ansøgerne kommer fra.

I 2017 har nævnet stadfæstet 31 sager på formandskompetencen.

Som eksempel på en sag, der er afgjort på formandskompetencen kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **juli 2017** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Sri Lanka. Indrejst i 2014. Udlændingestyrelsen meddelte i 2016 ansøgeren afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. **Flygtningenævnet** udtalte: "Flygtningenævnet har ikke fundet grundlag for at behandle sagen på et mundtligt nævnsmøde, jf. udlændingelovens §§ 53, stk. 9, og 56, stk. 3. Ansøgeren er etnisk tamil og hindu af trosretning fra Sri Lanka. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren og hendes ægtefælle udrejste af Sri Lanka til Indien for mere end 20 år siden. Ansøgerens nu afdøde ægtefælle var forud for udrejsen sympatisør med Federal Party i Sri Lanka og solgte materialer for partiet. To af ansøgerens sønner, der ligeledes udrejste af Sri Lanka for mere end 20 år siden, har været medlemmer af De Tamilske Tigre (LTTE). Ansøgeren vendte tilbage til Sri Lanka tre til fire år forud for sin udrejse i [foråret] 2014 til Danmark. Ansøgeren har under samtalen med Udlændingestyrelsen som asylmotiv henvist til, at det ikke er muligt for hende at være alene i Sri Lanka, og at hun ved en tilbagevenden til Sri Lanka frygter, at der ikke er nogen, der vil passe på hende, ligesom hun ikke vil have noget sted at bo. Ansøgeren har til støtte for asylmotivet henvist til, at politiet, før hun udrejste til Indien, to gange kom til familiens bopæl, hvor de udsatte ansøgeren ægtefælle og søn for vold som følge af sønnernes tilknytning til LTTE. Ansøgeren nåede at flygte til sin nabos bopæl begge gange, hvorfor hun ikke blev udsat for overgreb eller tilbageholdelse. Ansøgerens ægtefælle blev ligeledes før ansøgerens udrejse til Indien udsat for vold af myndighederne som følge af hans aktiviteter for Federal Party. Ansøgeren har endvidere oplyst, at hun ikke oplevede konflikter eller problemer efter sin tilbagevenden til Sri Lanka og frem til sin udrejse til Danmark, men at hun var bange. Ansøgeren har under samtalen med Dansk Flygtningehjælp som asylmotiv henvist til, at hun som følge af sine sønners tilknytning til LTTE var blevet truet, at nogen var kommet ind i hendes hus, at børn var blevet slået, og at personer var blevet 'slagtet', samt at nogle af disse begivenheder havde fundet sted, efter at hun var vendt tilbage fra Indien til Sri Lanka. Flygtningenævnet bemærker indledningsvis, at nævnet ved sin vurdering af troværdigheden af ansøgerens forklaringer om asylmotivet har taget hensyn til, at ansøgeren er en svækket [ældre] kvinde. Flygtningenævnet lægger til grund, at ansøgerens sønner, der udrejste af Sri Lanka for mere end 20 år siden, har været aktive for De Tamilske Tigre (LTTE), og at ansøgerens afdøde ægtefælle, der ligeledes udrejste af Sri Lanka for mere end 20 år siden, har været aktiv for Federal Party i Sri Lanka. Flygtningenævnet finder imidlertid ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at hun som følge heraf ved en tilbagevenden til Sri Lanka vil være i risiko for forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7. Nævnet har herved lagt vægt på, at ansøgerens sønners og ægtefælles aktiviteter for henholdsvis LTTE og Federal Party ligger mange år tilbage i tiden, at ansøgeren og hendes familie udrejste af

Sri Lanka for mere end 20 år siden, og at ansøgeren på den baggrund fremstår uprofileret i forhold til de srilankanske myndigheder. Hertil kommer, at ansøgeren i [foråret] 2014 udrejste legalt og problemfrit af Sri Lanka på eget pas med visum til Danmark gyldigt til [sommeren] 2014, og at hun først søgte asyl [i efteråret] 2014. Flygtningenævnet finder ikke at kunne lægge ansøgerens forklaring til Dansk Flygtningehjælp om begivenhederne efter sin tilbagevenden fra Indien til Sri Lanka, herunder at hun skulle have modtaget trusler, til grund. Flygtningenævnet har herved navnlig lagt vægt på, at ansøgeren har forklaret udbyggende herom, idet hun til Udlændingestyrelsen har forklaret, at hun ikke oplevede nogen konflikter eller problemer efter sin seneste indrejse i Sri Lanka, at hun ikke frygtede nogen i Sri Lanka, og at hun alene udrejste, fordi der ikke var nogen til at passe på hende i Sri Lanka, ligesom hun ikke havde noget sted at bo. Flygtningenævnet har endvidere tillagt det vægt, at ansøgeren ikke har kunnet redegøre nærmere for karakteren af de nævnte begivenheder, ligesom ansøgeren ikke nærmere har kunnet tidsfæste disse. Flygtningenævnet finder endvidere, at hverken den generelle sikkerhedssituation i Sri Lanka eller det forhold, at ansøgeren er en enlig ældre kvinde, i sig selv kan føre til, at ansøgeren opfylder betingelserne for at få meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet bemærker i den forbindelse, at det falder uden for nævnets kompetence at tage stilling til, hvorvidt ansøgeren kan meddeles opholdstilladelse efter andre bestemmelser i udlændingeloven. Flygtningenævnet finder således efter en samlet vurdering, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerer forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller vil være i reel risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Sril/2017/4

Som eksempler på sager, der er afgjort på formandskompetencen, kan endvidere henvises til den i afsnit 5.1.2.2. nævnte afgørelse Make/2017/1 og den i afsnit 5.4.1. nævnte afgørelse Arme/2017/9

Formanden eller en af næstformændene kan efter udlændingelovens § 53, stk. 8, henvise en sag til behandling på mundtligt nævnsmøde, såfremt der er grund til at antage, at nævnet vil ændre Udlændingestyrelsens afgørelse. Dette kan for eksempel forekomme i tilfælde, hvor nævnet for nylig i sammenlignelige sager har meddelt asyl, eller hvis der er fremkommet nye væsentlige baggrundsoplysninger, som ikke er indgået i den tidligere praksis. Endvidere kan der være tale om sager, som ikke på det foreliggende grundlag er egnede til skriftlig behandling, idet der findes behov for at stille supplerende spørgsmål, eller idet ansøgerens personlige fremmøde kan være af betydning for vurderingen af ansøgerens troværdighed. En eventuel henvisning af en sag til behandling på mundtligt nævnsmøde er således ikke ensbetydende med, at sagen må forventes at resultere i en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7.

Flygtningenævnet har i 2017 behandlet to sager omfattende to personer, der var henvist til behandling på mundtligt nævnsmøde.

Resumé af en af sagerne, der blev behandlet på mundtligt nævn, følger her:

Nævnet **stadfæstede** i **oktober 2017** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Nigeria. Indrejst i 2015. Flygtningenævnet udtalte: "Ansøgeren er etnisk hausa og kristen af trosretning fra […], Nigeria. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Flygtningenævnet bemærker indledningsvis, at tolkningen under nævnsmødet, der er sket under brug af såvel hausatolk som engelsk tolk, er vurderet at være tilfredsstillende, og at ansøgeren har bekræftet at have forstået hausatolken. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han frygter overgreb fra sin morbror – som er medlem af Boko Haram og i øvrigt er magtfuld – som følge af, at ansøgeren er konverteret til kristendommen og ikke vil tilslutte sig Boko Haram. Han frygter endvidere overgreb fra myndighederne som følge af sin konvertering til kristendommen. Boko Haram angreb i 2009 ansøgerens landsby, […], under hvilket angreb hans forældre blev dræbt. Ansøgeren, der dengang var omkring 14 år, tog umiddelbart efter med kristne nødhjælpsarbejdere til Lagos, hvor han konverterede til kristendommen. Ansøgeren boede frem til sin udrejse [i sommeren] 2015 i Lagos hos en person fra den kristne nødhjælpsorganisation. Under sit ophold i Lagos blev han frem til december 2014 adskillige gange opsøgt af sin morbror, som har truet ham med at slå ham ihjel, hvis ikke han kommer tilbage. Morbroren har givet ansøgeren en fatwa på grund af ansøgerens "syndige" liv, hvilket giver enhver person ret til at slå ansøgeren ihjel, og morbroren har taget fotos af ansøgeren, hvilke fotos efter ansøgerens formodning er hængt op i mange moskeer. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring om sin identitet og sit asylmotiv til grund. Nævnet har herved navnlig lagt vægt på, at den identitet, som ansøgeren har opgivet til de danske myndigheder, ikke stemmer overens med de oplysninger, der fremgår af ansøgerens pas forevist til myndighederne [i et europæisk land] i forbindelse med ansøgerens visumansøgning [i slutningen af] 2014. Af disse oplysninger fremgår, at ansøgerens navn er [S.O.], og at han er født [i foråret] 1982 i byen [A]. Ifølge oplysningerne i passet var ansøgeren således omkring 27 år, da hans konflikt med morbroren angiveligt startede, hvilket ikke stemmer overens med, at ansøgeren som mindreårig boede hos en person fra den kristne nødhjælpsorganisation frem til sin udrejse fra Lagos i 2015. Ansøgerens forklaring, hvorefter oplysningerne i passet ikke var korrekte, og at passet alene blev fremskaffet til brug for flugten, ligesom han i øvrigt slet ikke var i stand til at læse, hvad der stod i passet, findes ikke at kunne føre til en ændret vurdering. Det bemærkes herved, at passet er udstedt [i efteråret] 2013 i Lagos, længe før ansøgerens ansøgning om visum på den franske repræsentation i Lagos [i slutningen af] 2014. Flygtningenævnet finder derfor, at ansøgeren ikke har

sandsynliggjort, at betingelserne for opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2, er opfyldt. Flygtningenævnet finder herefter ikke grundlag for at hjemvise sagen til Udlændingestyrelsen til fornyet behandling af sagen. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Niga/2018/11

Flygtningenævnet har i 2017 hjemvist to sager, der er forsøgt behandlet i åbenbart grundløs proceduren, da nævnet ikke fandt, at sagen var tilstrækkelig oplyst. Resumé af afgørelsen Bosn/2017/1 findes nedenfor i afsnit 5.9.3.

5.3 Sagens behandling

Afslår Udlændingestyrelsen at give opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 til en udlænding, der opholder sig her i landet, eller træffer Udlændingestyrelsen efter § 32 b eller § 49 a afgørelse om, at udsendelse af en udlænding ikke vil være i strid med § 31, anses afgørelsen for at være indbragt for Flygtningenævnet. Udlændingestyrelsen fremsender herefter sagens akter til Flygtningenævnet med oplysninger om den påklagede afgørelse, en kort redegørelse for de omstændigheder, der påberåbes, samt sagens bevisligheder.

Flygtningenævnet drager i øvrigt selv omsorg for sagens oplysning og træffer bestemmelse om afhøring af udlændingen og vidner og om tilvejebringelse af andre bevismidler, jf. herom nærmere nedenfor.

Efter sagens modtagelse i Flygtningenævnet forestår sekretariatet den indledende sagsforberedelse, der skal sikre, at sagen er klar til nævnsbehandling. Såfremt der er behov for stillingtagen til og besvarelse af henvendelser fra ansøgeren, dennes advokat eller andre, vil denne opgave som udgangspunkt blive varetaget af sekretariatets medarbejdere. Mere vidtgående spørgsmål, f.eks. spørgsmål vedrørende foretagelse af torturundersøgelse eller ægthedsvurdering af dokumenter, vil normalt blive henvist til behandling af nævnet i forbindelse med nævnsmødet.

5.3.1 Advokatbeskikkelse og partsrepræsentanter

Det fremgår af udlændingelovens § 55, stk. 1, at Flygtningenævnet om fornødent kan beskikke en advokat for udlændingen, medmindre den pågældende selv har antaget en sådan. I praksis beskikker Flygtningenævnet en advokat for ansøgeren i alle sager, der behandles på mundtligt nævnsmøde. Der beskikkes som udgangspunkt ingen advokat for ansøgeren i statusændringssager.

I Dublin-sager og § 29 b-sager, som behandles af formanden eller en næstformand alene, jf. udlændingelovens § 53, stk. 8, 1. pkt., beskikker Flygtningenævnet ikke en advokat for udlændingen, som har adgang til retshjælp fra Dansk Flygtningehjælp.

Hvis sagen henvises til behandling efter § 53, stk. 6, jf. nærmere nedenfor under afsnit 4.3.2, beskikkes som udgangspunkt en advokat for udlændingen.

Ansøgeren retter ofte selv henvendelse til en advokat, der herefter retter henvendelse til nævnet og anmoder om beskikkelse. Anmodningen vil almindeligvis blive imødekommet af nævnet. Nævnet kan dog i medfør af udlændingelovens § 55, stk. 2, nægte at beskikke den pågældende advokat, hvis det ud fra hensynet til sagens fremme ikke kan anses for forsvarligt, at den pågældende advokat beskikkes. Nævnet kan tilsvarende tilbagekalde beskikkelsen af en advokat under hensyn til sagens fremme. Den pågældende advokat vil blive orienteret forud for den påtænkte tilbagekaldelse og gives mulighed for at bibeholde beskikkelsen, såfremt den pågældende medvirker til sagens fremme, jf. forretningsordenens § 28, stk. 3.

Såfremt ansøgeren ikke selv vælger en advokat, beskikker nævnet en advokat ud fra nævnets liste over advokater, der modtager beskikkelse i asylsager. Det er i praksis Flygtningenævnets sekretariat, som foretager advokatbeskikkelsen, jf. forretningsordenens § 28, stk. 1, 2. pkt. Sekretariatet kan efter anmodning fra ansøgeren tilbagekalde beskikkelsen af en advokat og beskikke en anden advokat, jf. § 28, stk. 1, 3. pkt. Sekretariatet vælger advokater, der må antages at være fortrolige med at føre asylsager, ligesom sekretariatet tilstræber at tildele ansøgeren en advokat, der har kontor i nærheden af ansøgerens indkvarteringssted. Advokatfuldmægtige kan efter praksis ikke give møde.

Advokatens beskikkelse omfatter det arbejde, som advokaten udfører, mens vedkommende er beskikket i sagen. Beskikkelsen ophører, når nævnet har truffet afgørelse i sagen.

Nævnet forudsætter, at advokaten forud for nævnsmødet afholder et møde med ansøgeren under medvirken af en tolk, hvorunder advokaten sammen med ansøgeren har mulighed for at sætte sig ind i sagens akter og det foreliggende baggrundsmateriale samt for at drøfte sagens omstændigheder, ligesom advokaten bør fremsende et indlæg i sagen forud for nævnsmødet.

En ansøger kan ved behandlingen af en sag i Flygtningenævnet kun være repræsenteret af en partsrepræsentant ad gangen. Såfremt der er flere, der retter henvendelse i en sag, skal det således afklares, hvem der repræsenterer ansøgeren.

Der henvises nærmere herom til formandskabets 15. beretning (2006), afsnit 3.3.1, side 50-51.

5.3.2 Mundtlig behandling

Nævnets møder er som udgangspunkt mundtlige, jf. udlændingelovens § 56, stk. 2.

Mundtligt nævnsmøde anvendes således i spontan-, bortfalds-, inddragelses- og udsendelsessager. Endvidere henvises klager over statusvalg i sager, hvor der er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3, men hvor udlændingen påberåber sig at være omfattet af § 7, stk. 1 eller 2, i et vist omfang til behandling på mundtligt nævn, se nærmere afsnit 5.1.3.1.

Hvis ansøgeren er alvorligt syg og ikke kan give møde for nævnet, eller hvis ansøgeren ikke ønsker at være til stede under nævnets behandling af sagen, kan nævnsmødet afholdes mundtligt uden ansøgerens tilstedeværelse, men med deltagelse af ansøgerens advokat og Udlændingestyrelsen.

Det samme gælder, hvis nævnet efter en konkret vurdering helt undtagelsesvis beslutter at gennemføre mødet uden ansøgerens tilstedeværelse af ordensmæssige årsager, se som eksempel herpå den i Flygtningenævnets formandskabs 23. beretning (2014), side 247f, nævnte afgørelse Som/2014/34.

Flygtningenævnet vil i sager, hvor der er anledning hertil, vurdere ansøgerens proceshabilitet. Hvis Flygtningenævnet finder, at ansøgeren ikke er proceshabil, f.eks. fordi den pågældende er i en tilstand, hvor han eller hun ikke er i stand til at svare meningsfuldt på de stillede spørgsmål, vurderer nævnet, om tilstanden må antages at være midlertidig og sagen derfor med fordel kan udsættes til behandling på et nyt nævnsmøde. Hvis nævnet vurderer, at tilstanden er af mere varig karakter, vil nævnet sikre, at sagen oplyses bedst muligt, f.eks. ved afhøring af eventuelle vidner, se nærmere afsnit 5.4.2, ligesom princippet om ”benefit of the doubt” finder anvendelse, se afsnit 5.4.1. For så vidt angår uledsagede mindreårige asylansøgere henvises til afsnit 8.7.

Som eksempel på sager, hvor nævnet har fundet anledning til at vurdere ansøgerens proceshabilitet kan henvises til afgørelsen, der er nævnt i Flygtningenævnets formandsskabs 24. beretning (2015), side 181 f., Liby 2015/3.

Nævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, kan endvidere henvise en sag til behandling på skriftligt grundlag, jf. udlændingelovens § 56, stk. 4. Ved skriftlig behandling af sager træffer nævnet på et møde beslutning i sagen på grundlag af det skriftlige materiale, herunder indlæg fra asylansøgeren, dennes advokat og Udlændingestyrelsen, se Flygtningenævnets forretningsorden § 38 og nærmere nedenfor afsnit 5.3.3.

Som udgangspunkt behandles Dublin-sager af formanden eller en næstformand alene, jf. udlændingelovens § 53, stk. 8, og forretningsordenens § 46, stk. 1. I helt særlige tilfælde kan formanden eller en af næstformændene henvise den enkelte sag til skriftlig behandling på et nævnsmøde i Flygtningenævnet, jf. udlændingelovens § 53, stk. 6, ligesom formanden eller en af næstformændene kan henvise en sag, der behandles efter § 53, stk. 6, til mundtlig behandling på et nævnsmøde, hvis særlige forhold gør det påkrævet, se herved nærmere udlændingelovens § 53, stk. 8, 2. pkt., og 56, stk. 3, samt forretningsordenens § 46, stk. 2 og 3.

Offentligheden har ikke adgang til Flygtningenævnets møder, jf. forretningsordenens § 33, stk. 1.

Dette er blandt andet begrundet i, at det er afgørende for sagens udfald, at ansøgeren har mulighed for frit og uddybende at forklare om sagens forhold, der vedrører personfølsomme oplysninger. Der kan endvidere være et behov for at beskytte ansøgeren og eventuelle tilbageværende familiemedlemmer i hjemlandet mod risikoen for videregivelse af oplysninger til hjemlandets myndigheder.

Til stede under mødet er ansøgeren, dennes advokat, nævnets tre medlemmer, en repræsentant for Udlændingestyrelsen, en tolk og en sekretær fra nævnssekretariatet. Er ansøgeren uledsaget mindreårig asylansøger, deltager endvidere den pågældendes repræsentant eller en bisidder fra Dansk Røde Kors, se herom nærmere afsnit 5.1.7.

Nævnet kan herudover træffe bestemmelse om, at udenforstående personer, herunder støttepersoner for eller familiemedlemmer til ansøgeren, ansatte i Udlændingestyrelsen under oplæring eller andre, når særlige grunde taler derfor, kan være til stede under nævnsmødet, jf. herved forretningsordenens § 34, stk. 2, 1. pkt.

Det følger blandt andet af Flygtningenævnets praksis, at advokater, der skal beskikkes i Flygtningenævnets sager, forud for beskikkelsen kan overvære enkelte møder i nævnet. Der er endvidere praksis for, at fremtidige nævnsmedlemmer, fremtidige repræsentanter for Udlændingestyrelsen, fremtidige nævnssekretærer samt advokatfuldmægtige i sidste kvartal af deres advokatuddannelse kan få mulighed for at overvære enkelte møder med henblik på at forberede pågældende til at møde i Flygtningenævnet fremover.

Flygtningenævnets møder ledes af formanden eller en næstformand, der er dommer. Mødet indledes med, at formanden sikrer sig ansøgerens identitet og redegør for mødets forløb, herunder at nævnsmedlemmerne forud for mødet har haft adgang til sagens materiale. Formanden orienterer ligeledes om, at oplysningerne i sagen vil blive be-

handlet fortroligt, men at oplysningerne i ganske særlige situationer vil kunne videregives til efterretningstjenesterne eller anklagemyndigheden, og at oplysningerne vil kunne danne grundlag for anklagemyndighedens beslutning om, hvorvidt tiltale skal rejses for forbrydelser begået i eller udenfor Danmark. Herefter formuleres parternes påstande. Parterne kan under mødet ændre eller udvide deres påstande.

Ansøgeren får herefter mulighed for at afgive forklaring. Dette foregår ved, at den beskikkede advokat stiller spørgsmål til sin klient, hvorefter repræsentanten for Udlændingestyrelsen får lejlighed til at stille spørgsmål. Nævnet kan stille supplerende eller uddybende spørgsmål.

Efter forklaringen er afgivet, og eventuel yderligere bevisførelse har fundet sted, får først advokaten og herefter repræsentanten for Udlændingestyrelsen mulighed for at procedere sagen. Dette kan give anledning til replik og duplik. Til slut får ansøgeren mulighed for at udtale sig, hvorefter ansøgeren, advokaten, tolken og repræsentanten for Udlændingestyrelsen forlader nævnslokalet.

Der finder herefter en votering sted blandt nævnets medlemmer. Nævnets votering er fortrolig. Resultatet af voteringen indføres i en forhandlingsprotokol, og der udfærdiges en skriftlig beslutning. Nævnets afgørelse træffes ved stemmeflerhed. Ved flertalsafgørelser angives stemmefordelingen ikke i beslutningen, idet det alene anføres, at beslutningen er truffet af et flertal af nævnets medlemmer.

I sager, hvor det er relevant, indgår i afgørelsen af asylspørgsmålet en vurdering af, om der er anledning til at bringe et internt flugtalternativ i anvendelse. Har et mindretal voteret for stadfæstelse af Udlændingestyrelsens afgørelse i forhold til ansøgerens hjemland, og finder et flertal, at ansøgeren isoleret set i forhold til den del af hjemlandet, vedkommende kommer fra, må anses for omfattet af udlændingelovens § 7, men at der skal træffes bestemmelse om, hvorvidt, der foreligger et internt flugtalternativ i en anden del af hjemlandet, deltager mindretallet ikke i denne vurdering. Et votum for, at et internt flugtalternativ kan finde anvendelse, er et votum for stadfæstelse. Der træffes afgørelse ved stemmeflerhed. Har et mindretal voteret for stadfæstelse af Udlændingestyrelsens afgørelse, men skal der ifølge flertallets bestemmelse træffes afgørelse om, hvorvidt der for ansøgeren foreligger et første asylland, eller hvorvidt ansøgeren er omfattet af en udelukkelsesgrund, skal mindretallet deltage i afgørelsen.

Som udgangspunkt forkyndes afgørelsen for ansøgeren under nævnsmødet, og formanden giver samtidig en redegørelse for baggrunden for den trufne beslutning. Afgørelsen udleveres til ansøgeren, advokaten og repræsentanten for Udlændingestyrelsen.

I august 2017 meddelte Københavns Politi Flygtningenævnet politiets beslutning om med virkning fra den 21. august 2017 at fjerne den faste politivagt i forbindelse med nævnsmøderne.

Københavns Politis beslutning blev drøftet på et ekstraordinært møde i Flygtningenævnets koordinationsudvalg den 21. august 2017, og der var i koordinationsudvalget enighed om, at der skal være særlig fokus på sikkerhed, og at det enkelte nævn kun burde meddele afgørelsen i forbindelse med nævnets møde, hvis nævnet vurderede, at der var en meget høj grad af sikkerhed for, at det ikke ville give anledning til sikkerhedsmæssige problemer.

Efterfølgende er politivagten blevet erstattet af en vagt fra et privat firma. I konkrete tilfælde kan Flygtningenævnets sekretariat bestille bevogtning fra Københavns Politi.

Den 31. oktober 2017 drøftede Flygtningenævnets koordinationsudvalg på ny spørgsmålet om forkyndelse af nævnets afgørelser. Da der ikke havde været episoder af sikkerhedsmæssig karakter i tiden efter afskaffelsen af politivagten, var der i udvalget endvidere enighed om, at der fremover kan ske forkyndelse i videre omfang, selvfølgelig fortsat med fokus på sikkerheden, ligesom formændene stadig skal være opmærksomme på at indberette eventuelle hændelser af sikkerhedsmæssig karakter til sekretariatet. Det er som hidtil det enkelte nævn, der vurderer, om det er sikkerhedsmæssigt forsvarligt at forkynde på nævnsmødet.

Udgangspunktet for Flygtningenævnets behandling af asylsager er, at hver asylansøger får behandlet og vurderet sin sag særskilt.

I de tilfælde, hvor en ansøger f.eks. indrejser i Danmark sammen med sin ægtefælle eller andre familiemedlemmer, og hvor der er en formodning for, at deres asylmotiver er overlappende eller sammenfaldende, bliver sagerne efter nævnets praksis sambehandlet med henblik på, at sagerne er bedst muligt oplyst. At sagerne bliver sambehandlet betyder i praksis, at sagerne berammes til samme tidspunkt, at der er mulighed for en fælles afhøring af ansøgerne, ligesom voteringen ofte vil ske samlet, dog uden at det nødvendigvis medfører samme udfald i sagerne. Nævnet bliver således bekendt med oplysningerne i både ansøgerens og ægtefællens/familiemedlemmets sag, inden der træffes afgørelse i sagerne.

I de tilfælde, hvor et ægtepar, samlevende par eller forældre og mindreårige børn (og myndige børn, der ikke har et selvstændigt asylmotiv) er indrejst sammen i Danmark og har søgt om asyl sammen, og hvor asylmotivet umiddelbart er overlappende eller sammenfaldende, indhentes der ikke særskilt samtykke til sambehandling, idet dette

antages at ligge implicit i sagen. Det samme gælder, hvor familiemedlemmerne er indrejst i Danmark kort tid efter hinanden, og det fremstår, som om de har samme sag.

Derimod indhentes der samtykke til sambehandling i de tilfælde, hvor ægtefællerne er indrejst hver for sig, og hvor der er tale om forskellige asylmotiver, samt i de tilfælde, hvor det af sagen fremgår, at der er oplysninger, som ansøgeren ikke ønsker, at ægtefællen skal blive bekendt med. Der søges tillige indhentet samtykke, hvis ægtefællerne har ophævet samlivet. Endvidere indhentes samtykke fra myndige børn, der har et selvstændigt asylmotiv.

Herudover søger nævnet at indhente samtykke til sambehandling fra ansøgere, der i forvejen kender hinanden, f.eks. fjernere beslægtede familiemedlemmer, som er indrejst sammen og har overlappende eller sammenfaldende asylmotiver. Såfremt de pågældende ikke ønsker at give samtykke til sambehandling og heller ikke ønsker at give samtykke til, at akterne i den ene sag kan indgå ved behandlingen af den anden sag, vurderer nævnet, om værdispringsreglen efter en konkret vurdering tilsiger, at sagerne skal berammes til behandling på samme nævn, således at nævnet bliver gjort bekendt med oplysningerne i begge sager, forinden der træffes afgørelse. I denne vurdering indgår blandt andet, om det antages at ville være af betydning for, at nævnet kan træffe den korrekte afgørelse og dermed for nævnets udøvelse af sin virksomhed, at nævnet får adgang til oplysningerne i begge sager.

Hvis nævnet ved behandlingen af en sag, hvor der sker sambehandling, fordi ansøgerne er ægtefæller, er indrejst i Danmark samtidig og har samme asylmotiv, bliver bekendt med, at der er oplysninger vedrørende den ene ægtefælle, som den anden ægtefælle ikke må blive bekendt med, f.eks. oplysninger om seksuelle overgreb, vil der i praksis blive taget hensyn til dette derved, at ægtefællerne bliver afhørt særskilt og får hver sin afgørelse.

Som eksempel på sambehandling af sager vedrørende nærtstående familiemedlemmer kan henvises til afgørelsen Iran/2017/375, der er nævnt i afsnit 5.1.1.2. Endvidere kan henvises til afgørelsen, der er nævnt i afsnit 5.1.2.2. Afgh/2017/418

Som eksempel på, at sagen vedrørende en mindreårig asylansøger er blevet sambehandlet med sagen vedrørende hans storebroder, som blev betragtet som ledsager for den mindreårige lillebroder, kan henvises til den i formandskabets 22. beretning, side 105f, nævnte afgørelse Afg/2013/45.

I sager, hvor et mindreårigt barn, som er indrejst sammen med sine forældre, kan have et selvstændigt asylmotiv uafhængigt af forældrenes motiv, vil nævnet vurdere, hvor-

vidt barnet bør gives mulighed for at afgive en selvstændig forklaring om sit motiv. I denne vurdering indgår, at barnet ikke må bringes i en situation, hvor det risikerer at kompromittere forældrenes forklaringer.

For eksempler på sager, hvor et mindreårigt barn har afgivet en selvstændig forklaring under behandlingen af forældrenes sag kan henvises til de afgørelser, der er nævnt i Flygtningenævnets formandsskabs 24. beretning (2015), side 186 f.

5.3.3 Skriftlig behandling

Efter udlændingelovens § 56, stk. 3, behandles sager, der behandles efter § 53, stk. 8-12, på skriftligt grundlag. Efter § 56, stk. 4, kan Flygtningenævnets formand, eller den formanden bemyndiger hertil, henvise en sag, der behandles efter § 53, stk. 6, til behandling på skriftligt grundlag. Skriftlig behandling anvendes blandt andet i sager vedrørende nægtelse af udstedelse af dansk rejsedokument eller inddragelse af et sådant dokument, sager, der af Udlændingestyrelsen har været forsøgt behandlet i åbenbart grundløs-proceduren, jf. nærmere afsnit 4.2, Dublin-sager, jf. nærmere afsnit 3.2, sager om afvisning af en asylansøgning under henvisning til, at udlændingen allerede har opnået beskyttelse i et andet Dublin-land, jf. udlændingelovens § 29 b, samt sager om varigheden af en tidsbegrænset opholdstilladelse meddelt efter udlændingelovens § 7, stk. 1 og 2, og § 8. Endvidere behandles statusændringssager som udgangspunkt på skriftligt grundlag, idet dog klager over statusvalg i sager, hvor der er meddelt opholdstilladelse efter § 7, stk. 3, men hvor udlændingen påberåber sig at være omfattet af § 7, stk. 1 eller 2, i et vist omfang henvises til mundtlig behandling, se nærmere afsnit 5.1.3.1.

Vedrørende genoptagelsessager, der behandles på skriftligt grundlag, se nærmere afsnit 5.13.1.

Bortset fra statusændringssager samt Dublin-sager, § 29 b-sager og sager om varigheden af en tidsbegrænset opholdstilladelse, der behandles på formandskompetencen, vil der i sager, som behandles på skriftligt grundlag, blive beskikket en advokat for ansøgeren, og advokaten får frist til at fremkomme med sine bemærkninger til sagen.

Hverken ansøgeren, dennes advokat eller Udlændingestyrelsen giver møde for nævnet i skriftlige sager. Sagen afgøres enten på et nævnsmøde, hvor nævnsmedlemmerne foretager mundtlig votering i sagen, eller af formanden eller en af næstformændene alene. Parterne får efter nævnets behandling af sagen skriftlig besked om nævnets afgørelse.

Endelig kan nævnet i en sag, der har været udsat, f.eks. i anledning af en høring, beslutte, at beslutning træffes på skriftligt grundlag ved afgivelse af skriftlige vota og uden at nævnsmedlemmerne mødes på ny.

5.4 Bevisvurderingen

Det følger af udlændingelovens § 40, at en udlænding skal meddele de oplysninger, der er nødvendige til bedømmelse af, om den pågældende er omfattet af udlændingelovens § 7. Det påhviler således ansøgeren at sandsynliggøre, at betingelserne for at blive meddelt asyl er til stede. Under behandlingen af en asylsag bliver ansøgeren vejledt om sin oplysningspligt samt om vigtigheden af, at den pågældende fremkommer med alle oplysninger.

Flygtningenævnets bevisvurdering er fri og er således ikke bundet af særlige bevisregler. De oplysninger, der foreligger for Flygtningenævnet ved bedømmelsen af sagen, udgøres af ansøgerens egne forklaringer til henholdsvis politiet og Udlændingestyrelsen. Disse består blandt andet af eventuelle rapporter optaget af politiet i forbindelse med ansøgerens indrejse eller i forbindelse med, at ansøgeren har søgt om asyl, referat af oplysnings- og motivsamtalen med Udlændingestyrelsen, et familieskema, et asylskema udfyldt af ansøgeren selv på sit modersmål eller på et andet sprog, som ansøgeren behersker i tilfredsstillende grad, og referat af asylsamtalen og eventuelt yderligere samtaler, som ansøgeren har haft med Udlændingestyrelsen. Endvidere indgår oplysninger, der fremgår af et advokatindlæg.

Flygtningenævnets bevisbedømmelse sker på grundlag af en helhedsvurdering af ansøgerens forklaring og personlige fremtræden under nævnsmødet sammenholdt med sagens øvrige oplysninger, herunder nævnets baggrundsmateriale om ansøgerens hjemland. Nævnet har endvidere mulighed for at afhøre vidner.

5.4.1 Ansøgers forklaring

Ved bedømmelsen af sagen vil nævnet søge at fastlægge hvilke af sagens faktiske oplysninger, nævnet kan lægge til grund. Hvis ansøgerens forklaring fremstår som sammenhængende og konsistent, vil nævnet som udgangspunkt lægge denne til grund.

I tilfælde, hvor ansøgerens forklaring til sagen er præget af divergenser, skiftende forklaringer, udbygninger eller undladelser, vil nævnet søge at opklare årsagen hertil. I mange tilfælde vil ansøgerens forklaringer under sagens forløb udvikle en højere grad af detaljering og præcision. Dette kan have forskellige årsager, herunder eksempelvis sagens forløb samt ansøgerens individuelle forhold, hvilket nævnet vil lade indgå i vurderingen af ansøgerens troværdighed.

Har ansøgeren imidlertid afgivet divergerende forklaringer om centrale elementer i asylmotivet, kan dette medføre en svækkelse af ansøgerens troværdighed. Ved vurderingen heraf lægger nævnet blandt andet vægt på ansøgerens forklaring om årsagen til divergenserne. Flygtningenævnet vil i den forbindelse tage hensyn til ansøgerens individuelle forhold, herunder for eksempel kulturelle forskelle, alder og helbred. Der tages eksempelvis særlige hensyn til analfabeter, torturofre og personer, der har været udsat for seksuelle overgreb, ligesom nævnet ved behandling af asylsager, hvor en ansøger som asylmotiv har henvist til sin seksuelle orientering eller kønsidentitet, er opmærksom på, at ansøgeren efter omstændighederne kan være i en særlig sårbar situation, se nærmere afsnit 6.11.2.6. Endvidere vil det indgå i Flygtningenævnets vurdering om divergenserne kan tilskrives tolkeproblemer. I den forbindelse vil det kunne tillægges vægt, om divergenserne vedrører enkelte ord, eller beskrivelser afgivet som led i en sammenhængende forklaring.

Det følger blandt andet af UNHCR's Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus, pkt. 206-219, at det i visse situationer på grund af ansøgerens alder eller mentale tilstand kan være nødvendigt at tillægge oplysninger vedrørende objektive forhold større vægt end de oplysninger, som ansøgeren har afgivet til sagen. Flygtningenævnet vil i sager, hvor der er anledning hertil, vurdere ansøgerens proceshabilitet og vil således som udgangspunkt stille mindre krav til bevisbyrden, såfremt der er tale om mindreårige ansøgere eller ansøgere med mental sygdom eller svækkelse. Endelig vil nævnet i tilfælde med troværdighedstvivl altid vurdere, i hvilket omfang princippet om "benefit of the doubt" skal finde anvendelse.

Som eksempel på, at Flygtningenævnet har foretaget en lempelig bevisvurdering som følge af ansøgerens handicap kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **december 2017**. Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2016. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er muslim fra [byen i] Kunduz-provinsen i Chardara-distriktet, Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han frygter at blive skudt eller halshugget af personer med turban, hvis han vender tilbage til Afghanistan. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at han frygter at blive dræbt af de personer, som har skudt hans far i benet. Han frygter desuden en tilbagevenden, fordi personerne med turban har dræbt mange mennesker i området, hvor han boede. Han har oplevet eksplosioner i form af vejsidebomber og bomber fra fly. Han har desuden set, at folk har fået hugget hovedet af. Hans nabo er også blevet skudt. Der var en episode, hvor hans far blev skudt i benet. Episoden fandt sted en nat, hvor personerne med turban åbnede døren til ansøgerens families hjem, hvorefter de kom ind og skød. Under

episoden blev hans far skudt i benet. Der blev kastet en håndgranat eller lignende ind i deres hus, som forårsagede en eksplosion, der ødelagde deres hus og sårede flere. Efter angrebet boede ansøgeren med sin familie i et telt. I perioden hvor han boede med sin familie i teltet, frygtede de, at personerne med turban ville komme tilbage, idet de havde skudt faren i benet. En person blev skudt i hovedet, hvorefter ansøgerens far sagde til ham og hans lillebror, at de skulle skynde sig at rejse. Ansøgeren flygtede derefter fra Afghanistan sammen med sin bror. I Iran mødte de deres fætter, som de fulgtes med til Danmark. Ansøgerens mor, far, søster og lillebror opholder sig fortsat i Afghanistan. Flygtningenævnet har i overensstemmelse med UNHCR's håndbog om procedure og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus pkt. 206-12 og FN's handicapkonvention foretaget en lempet bevisvurdering henset til ansøgerens handicap og manglende sprog. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring til grund. Nævnet finder imidlertid ikke, at det af ansøgeren påberåbte asylmotiv kan føre til konventions- eller beskyttelsesstatus efter udlændingelovens § 7. Der er herved lagt vægt på, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at Talebans beskydning ind i et telt, hvor hans far blev ramt i benet, og Talebans drab på ansøgerens onkel, som ansøgeren efter sin forklaring ikke havde nævneværdig kontakt med, ikke har været konkret rettet mod ansøgeren eller har bragt ham i søgelyset, men at der har været tale om enkeltstående hændelser, der ikke i forhold til ansøgeren har et sådan omfang og en sådan karakter, at de kan begrunde asyl efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet har ved denne vurdering tillige lagt vægt på, at ansøgerens familie efter det oplyste er forblevet bosiddende på samme sted. Flygtningenævnet finder efter indholdet af baggrundsoplysningerne om Afghanistan, at de generelle sikkerhedsmæssige forhold i Afghanistan ikke er sådanne, at disse i sig selv kan begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet finder derfor, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan vil være i risiko for konkret og individuel forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Ansøgeren findes heller ikke at have sandsynliggjort at være i reel risiko for umenneskelig behandling eller andre forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Afgh/2017/514

Der kan i den forbindelse også henvises til den i afsnit 7.9. nævnte afgørelse i Syri/2017/39, hvori nævnet i sin bevisvurdering tog hensyn til, at ansøgerens hukommelse kunne være svækket efter tortur.

Flygtningenævnet har deltaget i og bidraget til et internationalt samarbejde om troværdighedsvurderingen i asylsager generelt, det såkaldte Credo-projekt. Projektet blev iværksat i 2011 og har haft til formål at styrke asylmyndighedernes arbejde med troværdighedsvurderingen. Projektet har resulteret i udgivelsen i 2013 af en rapport udarbejdet af UNHCR, en rapport udarbejdet af International Association of Refugee Law

Judges og en vejledning udarbejdet af internationale eksperter i samarbejde med UNHCR. Rapporterne, der kan understøtte den enkelte beslutningstagers overvejelser om troværdigheden af et asylmotiv, er offentliggjort på nævnets hjemmeside www.fln.dk.

Flygtningenævnet er ikke bundet til at lægge ansøgerens forklaring om bestemte faktiske omstændigheder til grund i samme omfang, som Udlændingestyrelsen har gjort ved sagens behandling i 1. instans. Se som eksempel herpå afgørelsen, der er nævnt i Flygtningenævnets formandskabs 25. beretning (2016), side 196 ff. nævnte afgørelse Afgh/2016/198.

Der kan endvidere henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 22. beretning (2013), side 143ff nævnte afgørelse Syrien/2013/23 samt den i formandskabets 17. beretning (2008), side 187f nævnte afgørelse Libyen/2008/1.

Se endvidere som eksempel på afgørelser, hvor Udlændingestyrelsen efter nævnets hjemvisning af sagen havde foretaget en ændret vurdering af sagen på baggrund af nye oplysninger om blandt andet ansøgernes forklaringer, den i Flygtningenævnets formandskabs 23. beretning (2014), side 175f, nævnte afgørelse Som/2014/15.

Se i denne forbindelse endvidere afsnit 5.4.6 om reformatio in pejus.

For så vidt angår fastlæggelsen af ansøgerens identitet og herunder særligt den pågældendes nationalitet henvises til afsnit 5.7.

Flygtningenævnets behandling af sager vedrørende personer, der har været udsat for tortur, og uledsagede mindreårige asylansøgere er behandlet i henholdsvis afsnit 6.10 og kapitel 8.

Som eksempler på sager, hvor Flygtningenævnet fandt at måtte tilsidesætte ansøgerens forklaring på grund af manglende troværdighed, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **marts 2017** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en iransk statsborger. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er angiveligt etnisk kurder og yarsan af trosretning fra Kermanshah, Iran. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som sit oprindelige asylmotiv henvist til, at han føler sig diskrimineret og forskelsbehandlet på grund af sit tilhørsforhold til yarasanreligionen. Han har efterfølgende oplyst, at han ved en tilbagevenden til Iran frygter at blive fængslet af de iranske myndigheder, idet ansøgerens ægtefælle, [B], har krævet en medgift, som ansøgeren ikke kan betale. Yderligere har ansøgeren henvist til, at han ved en tilbagevenden

til Iran frygter at blive henrettet af de iranske myndigheder, fordi han nu er konverteret til kristendommen. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at han blev presset af sin far til at gifte sig med sin kusine, [B], i 2014. Ansøgeren har oplyst, at han ingen følelser havde for sin ægtefælle, og at han ikke boede sammen med hende i Iran, idet de aldrig nåede at afholde en bryllupsfest. Ansøgerens problemer på baggrund af [B] begyndte, da han kom til Danmark. Efter han var kommet til Danmark, fik han at vide af sin far, at han måtte skilles fra ægtefællen, hvis han ikke vendte tilbage til Iran. Senere gjorde ansøgerens far ægtefællens familie bekendt med, at ansøgeren ikke havde i sinde at komme tilbage til Iran, og at ansøgeren således ønskede at blive skilt fra hende. Ansøgeren fik herefter en måneds betænkningstid til at ombestemme sig. Ansøgeren ombestemte sig ikke, og efter betænkningstiden var udløbet, modtog hans familie tre til fire indkaldelser til retten i [navngiven by], hvoraf det fremgik, at ansøgeren skulle møde i retten. Det fremgik af den sidste indkaldelse, at de iranske myndigheder havde pantsat ansøgerens værdier således, at [B] kunne få en del af de 300 guldmønter, som ansøgeren havde indvilliget i at betale hende, hvis de en dag skulle skilles. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv endvidere oplyst, at han var yarsan af trosretning, da han kom til Danmark i [efteråret] 2015. Efter ansøgeren kom til Danmark, har han fået interesse for kristendommen, og ansøgerens ven, [K], introducerede ham for et kristent miljø. I [begyndelsen] af 2016 tog ansøgeren første gang i kirke. Ansøgeren blev introduceret for præsten, [S], i […]kirken i [dansk by…]og modtog efterfølgende bibelundervisning. Ansøgeren deltog herefter løbende i bibelundervisningen om torsdagen og gudstjenesterne om søndagen. Om aftenen efter oplysnings- og motivsamtalen oplevede ansøgeren et mirakel i […]kirke. Ansøgeren konverterede herefter spirituelt til kristendommen. [I sommeren] konverterede ansøgeren officielt til kristendommen, idet han blev døbt. Fire til fem dage efter ansøgerens dåb, publicerede han sin dåbsattest på sin Facebook-profil. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring om hans konflikt med svigerfamilien og dermed myndighederne til grund. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgerens forklaring om ægteskabet, skilsmissen og medgiften fremstår mindre sandsynlig. Der er ved denne vurdering lagt vægt på, at ansøgeren har forklaret divergerende om, hvorvidt han er blevet skilt eller ej, ligesom hans forklaring om ægteskabets indgåelse, skilsmissen og medgiften i øvrigt fremstår usikker og uden detaljer. Endelig er forklaringen om straf for manglende betaling af medgift ikke understøttet af de foreliggende baggrundsoplysninger. Herefter, og idet ansøgeren heller ikke på anden vis har sandsynliggjort, at der er tale om en asylbegrundende konflikt, tilsidesætter Flygtningenævnet ansøgerens forklaring om konflikten med svigerfamilien og dermed myndighederne. Uanset om ansøgeren var yarasan, da han udrejste af Iran og uanset, om han af den grund var udsat for chikane, finder Flygtningenævnet, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at der er tale om asylbegrundende forhold. Der er herved lagt vægt på, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han har været konkret og individuelt forfulgt på grund af sin religion. Det er tillige lagt vægt på baggrundsoplysninger

om yarasan-troen og forholdene for yarasantroende i Iran. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring om, at han er blevet reelt kristen til grund. Flygtningenævnet bemærker i den forbindelse, at ansøgeren oprindelig angav som asylmotiv, at han var yarasan, og at dette var baggrunden for, at han var flygtet, men at han straks efter indrejsen til Danmark begyndte at gå i kirke uden overhovedet at undersøge, om der var en yarasanmenighed i Danmark og uden, at han under mødet i Flygtningenævnet har været i stand til at redegøre for baggrunden for, hvorfor han begyndte at gå i kirke straks efter indrejsen. Ansøgeren har under nævnsmødet om baggrunden for sin konversion i Danmark og sit liv som kristen henvist til, at han oplevede et mirakel den samme aften, som han havde været til samtale i Udlændingestyrelsen. Miraklet bestod i, at en stemme sagde til ham, at han skulle gå ud af kirken, hvorefter han gik ud af kirken og fik kørelejlighed, efter den sidste bus var gået. Derudover har ansøgeren haft svært ved at redegøre for sin kristne overbevisning. Hans svar på spørgsmål om kristendommen og om kristendommens betydning for ham har haft karakter af mekanisk udenadslære, som han ikke har været i stand til at redegøre nærmere for eller forklare betydningen af. Ansøgeren har på samme måde ikke været i stand til på en overbevisende måde at redegøre for sin egen kristne overbevisning. Han har således alene henvist til kærligheden og en fortælling, som nævnet har genkendt som lignelsen om sædemanden. Efter en samlet vurdering finder Flygtningenævnet, at ansøgeren ikke på en troværdig og overbevisende måde har redegjort for, at hans dåb og deltagelse i gudstjenester mv. er udtryk for en reel religiøs overbevisning. Der er herefter ikke tale om en reel konvertering til kristendommen. De to udtalelser fra hans præst, der er fremlagt i sagen, kan ikke føre til en ændret vurdering. Flygtningenævnet bemærker i den forbindelse, at udtalelserne må ses i den kontekst, som de er fremkommet i, og at ansøgeren i øvrigt under nævnsmødet forklarede, at han ikke har deltaget i en gudstjeneste siden [foråret] 2016, idet han under gudstjenesterne har passet børn, hvilket han har angivet som baggrunden for, at han har haft svært ved at besvare de stillede spørgsmål. Den omstændighed, at ansøgeren på sin facebook-profil har uploaded sit dåbsbillede, kan heller ikke føre til et andet resultat. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren har forklaret, at han har to facebook-profiler, og at han ikke kan komme ind på nogen af dem. Flygtningenævnet finder herefter, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at oplysningerne om hans konversion er kommet til de iranske myndigheders kendskab. Den omstændighed, at ansøgeren har haft sit dåbsbillede og et navn, der ligner det, som han har opgivet til de danske myndigheder, i en dansk avis, kan heller ikke føre til et andet resultat. Flygtningenævnet finder således, at ansøgeren ikke med de fremlagte sider har sandsynliggjort, at han er profileret over for de iranske myndigheder. På denne baggrund finder Flygtningenævnet, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han ved sin tilbagevenden til Iran vil være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller for at blive udsat for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse. Iran/2017/376

Nævnet **stadfæstede** i **august 2017** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk kurder fra [landsby], Sarpol-e Zahab, Iran. Ansøgeren har oplyst, at han efter sin ankomst til Danmark er konverteret fra yari til kristendommen. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Iran frygter, at de iranske myndigheder vil fængsle ham på livstid, idet han er blevet beskyldt for under sin militærtjeneste at have stjålet seks håndvåben. Han frygter endvidere, at han vil blive udsat for overgreb fra de iranske myndigheders side som følge af, at han er konverteret til kristendommen. Til støtte herfor har ansøgeren forklaret, at han [i efteråret] 2015 stod vagt foran kasernens våbenlager fra klokken fire til seks om morgenen. Da hans vagt var afsluttet, fik han at vide, at seks håndvåben manglede på våbenlageret, og han blev anklaget for at have stjålet dem. Han fik oplyst, at hans overordnede, [A], havde meddelt, at ansøgeren var faldet i søvn under sin vagt og derfor ikke havde udført sin opgave. Efterfølgende blev ansøgeren i håndjern transporteret i en taxa til militærretten i Kermanshah af soldaten, [B], som ansøgeren ligeledes betragtede som en ven. Da ansøgeren ankom til militærretten, bad han om at komme på toilettet, og [B] tog håndjernene af ham og ventede uden for toiletbåsen. Da [B] åbnede døren til toilettet, slog ansøgeren ham i hovedet med et vandrør, hvorved [B] mistede bevidstheden. Herefter fik ansøgeren trukket [B] ind i toiletbåsen. Efterfølgende forlod ansøgeren toiletbygningen og flygtede fra militærrettens område ved at hoppe over en mur. Ingen så ansøgeren i forbindelse med flugten. Til støtte for konversionen har ansøgeren forklaret, at han begyndte at interessere sig for kristendommen to-tre uger, før han blev døbt [i sommeren] 2016, idet [en ven fra ansøgerens asylcenter] overtalte ham til at gå med i kirke en søndag. Inden dåben deltog ansøgeren i en sommerlejr i Hobro, ligesom han så en film om Jesus. Præsten sagde, at han var klar til at blive døbt. Ansøgeren har siden gået i kirke hver søndag. Han læser Det Nye Testamente en time hver dag i en gruppe på nettet. Han har også i år deltaget i et endags-kirkeligt arrangement i Hobro. Han har uploadet en del billeder om kristendommen på sin åbne Facebookprofil, idet det er den eneste måde, han kan bekendtgøre, at han er kristen. Efter udlændingelovens § 40 påhviler det en asylansøger at sandsynliggøre det asylmotiv, han påberåber sig. Flygtningenævnet bemærker, at ansøgeren vel har forklaret konsistent om det påberåbte asylmotiv vedrørende beskyldningerne om våbentyveriet, men at hændelsesforløbet samlet set må anses for så usandsynligt, at ansøgeren ikke kan anses for at have sandsynliggjort dette. Nævnet lægger herved navnlig vægt på, at ansøgeren blev transporteret i en taxa med kun én militærpolitimand til undersøgelsesretten, selvom militærpolitihovedkvarteret var stationeret på ansøgerens garnison og således må antages at råde over såvel mandskab som køretøjer, at ansøgerens forklaring om flugten fra undersøgelsesretten i sig selv må anses for ganske usandsynlig, og at det ligeledes må anses for usandsynligt, at efterretningstjenesten eller de militære myndigheder ikke på et

langt tidligere tidspunkt har ransaget forældrenes bopæl med henblik på at finde ansøgeren. Nævnet bemærker herved, at dette efter ansøgerens forklaring først kan anses for sket efter omkring et halvt år. Nævnet kan således ikke lægge til grund, at ansøgeren under samtalen med Udlændingestyrelsen oplyste, at han fik oplysning herom, allerede mens han befandt sig i Tyrkiet. Nævnet kan således i det hele ikke lægge ansøgerens forklaring om det påberåbte asylmotiv inden udrejsen til grund. Nævnet har tilsidesat ansøgerens oprindelige asylmotiv som utroværdigt. Der påhviler herefter ansøgeren en skærpet bevisbyrde for, at den konversion, han har foretaget i Danmark, er udtryk for en reel religiøs overbevisning. Nævnet finder ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort dette. Nævnet lægger herved navnlig vægt på, at ansøgeren lod sig døbe efter meget kort tid og stort set uden kendskab til kristendommen. Nævnet finder ikke, at ansøgerens efterfølgende aktiviteter, herunder heller ikke i form af Facebook-opslag, er af en sådan massiv, vedvarende og oprigtig karakter, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han på nuværende tidspunkt reelt er kristen. Nævnet finder således ikke, at ansøgeren risikerer forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller har behov for beskyttelsesstatus, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2, ved en tilbagevenden til Iran. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Iran/2017/256

Nævnet **stadfæstede** i **november 2017** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig ansøger fra Iran. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk kurder fra Kermanshah, Iran. Ansøgeren er tidligere yarsan, men er efter sin indrejse i Danmark konverteret til kristendommen. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Iran frygter at blive henrettet af de iranske myndigheder, idet han har deltaget i politiske aktiviteter i forbindelse med et yari-møde [i sommeren 2015]. Mødet blev afbrudt af efterretningstjenesten, som anholdt folk. Ansøgeren flygtede fra mødet, og udrejste efter cirka tre måneders ophold hos sin farbror. Ansøgeren har som asylmotiv desuden henvist til, at han i Danmark er konverteret fra yari til kristendommen. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring om sin deltagelse i det pågældende møde til grund. Nævnet lægger herved navnlig vægt på, at ansøgeren har forklaret divergerende om henholdsvis [A] og [B's] position, rolle ved mødet og forhold til efterretningstjenesten, om sine egne aktiviteter i forbindelse med det politiske materiale, om [A] flygtede sammen med ansøgeren, og om reaktioner mod bopælen. Ansøgeren har således, på trods af at han påberåber sig at have arbejdet for [B], afgivet divergerende forklaringer om flere helt centrale dele af asylmotivet. Flygtningenævnet finder således ikke, at ansøgeren var forfulgt inden udrejsen af Iran. Ansøgeren har til støtte for sit andet asylmotiv oplyst, at hans konversion til kristendommen har fundet sted over en længere periode. Ansøgeren omtalte allerede sin interesse for kristendommen og indledende overvejelser om konversion under sin oplysnings- og motivsamtale med Udlændingestyrelsen, ligesom han til sin anden samtale med Udlændingestyrelsen fortalte om sin fortsatte interesse for kristendommen. Til den tredje sam-

tale med Udlændingestyrelsen betragtede ansøgeren sig som konverteret. Ansøgeren er efter deltagelse i dåbsforberedende undervisning blevet døbt den […]2017. Ansøgeren deltager fortsat i dåbsforberedende undervisning, ligesom han deltager i gudstjenester. Ansøgeren har endvidere fået tatoveret et kors på underarmen, hvorover teksten "[…]" fremgår. Tatoveringen markerer ansøgerens definitive beslutning om konversion. Ansøgeren vil også holde fast i sin nye tro såfremt, han bliver udsendt til Iran. Flygtningenævnet bemærker først, at ansøgerens forklaring om sit oprindelige asylmotiv er blevet tilsidesat som utroværdig. Dette skærper bedømmelsen af det asylmotiv, ansøgeren påberåber sig er opstået efter indrejsen i Danmark. Flygtningenævnet bemærker, at ansøgeren er blevet døbt efter et sædvanligt dåbsforløb, og at han fortsat deltager i dåbsundervisning, ligesom han jævnligt deltager i gudstjeneste. Han har endvidere redegjort for sin viden om kristendommen. Flygtningenævnet bemærker videre, at ansøgeren ikke fremstår som noget særligt troende menneske. Ansøgeren har ikke givet nogen overbevisende forklaring på, hvorfor han gik i kirke første gang, eller hvorfor han lod sig døbe. Ansøgeren har ikke i forbindelse med overvejelser om dåben gjort sig særlige overvejelser om, hvilke konsekvenser dåben måtte have for ham eller hans familie i Iran. Ansøgeren har endvidere, på trods af at han giver udtryk for at ville missionere ved en tilbagevenden til Iran, ikke fortalt sin familie, at han er konverteret. Nævnet finder således efter en samlet bedømmelse af ansøgerens forklaring, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at konverteringen er reel. Nævnet finder ikke, at det forhold, at ansøgeren har fået tatoveret […] på sin venstre arm, kan føre til nogen anden vurdering. Nævnet finder endvidere anledning til at bemærke, at det af de foreliggende baggrundsoplysninger, herunder Udlændingestyrelsens notat af 6. april 2017, Iran: The Yarsan afsnit 5, side 12, fremgår, at: " With regard to how the authorities might perceive a conversion to Christianity from Yari faith, the source considered that if an individual that the authorities regarded as non-Muslim were to convert to Christianity, he or she would not likely be treated as an apostate […] ". Flygtningenævnet finder herefter ikke, at ansøgeren risikerer forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller har behov for behov for beskyttelsesstatus, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2, ved en tilbagevenden til Iran. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Iran/2017/361

Som eksempel på sager, hvor Flygtningenævnet ved vurderingen af troværdigheden af ansøgerens forklaring har lagt vægt på, at ansøgeren tidligere har afgivet urigtige forklaringer til de danske myndigheder, kan henvises til:

Nævnet **stadfæstede** i **oktober 2017** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar fra Armenien. Ansøgerne indrejste sammen med deres to børn 2012. Ansøgerne oplyste ved indrejsen, at de var aserbajdsjanske statsborgere. I 2012 meddelte Udlændingestyrelsen ansøgerne og deres børn afslag på opholdstilladelse efter udlæn-

dingelovens § 7, og i 2013 stadfæstede Flygtningenævnet denne afgørelse. Den […] 2015 modtog det danske politi oplysning fra fra det armenske politi om, at ansøgerne er armenske statsborgere. I 2016 genoptog og hjemviste Flygtningenævnet sagen til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen med henblik på, at Udlændingestyrelsen foretog en asylretlig vurdering af ansøgerne i forhold til Armenien. Senere i 2016 meddelte Udlændingestyrelsen på ny ansøgerne afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. **Flygtningenævnet** udtalte: "Flygtningenævnet finder ikke, at der er grundlag for at behandle sagen på et mundtligt nævnsmøde, jf. udlændingelovens § 53, stk. 9, og § 56, stk. 3. Ansøgerne har oprindeligt under sagens behandling oplyst, at de var fra Aserbajdsjan, at den mandlige ansøger var etnisk armener, samt at den kvindelige ansøger var etnisk halv armener og halv aserbajdsjaner. De henviste som asylmotiv til, at de ved en tilbagevenden til Aserbajdsjan frygtede, at den mandlige ansøger ville blive dræbt af de aserbajdsjanske myndigheder på grund af sin etnicitet, og at den kvindelige ansøger ikke ville kunne leve i fred på grund af sin blandede etnicitet. Ansøgerne har senere efter modtagelse af oplysninger om ansøgerne fra de armenske myndigheder erkendt, at de er etnisk armenere og kristne fra Yerevan, Armenien. Ansøgerne har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktive. Ansøgerne har som asylmotiv senest henvist til, at de ved en tilbagevenden til Armenien frygter den mandlige ansøgers tidligere arbejdsgiver. De har til støtte herfor oplyst, at den mandlige ansøger [ultimo] 2011 under en kørsel i Rusland blev overfaldet af ukendte gerningsmænd, som stjal den mandlige ansøgers daværende arbejdsgivers lastbil. Den mandlige ansøger kom tilbage til Armenien [primo] 2012 og ringede dagen efter til sin arbejdsgiver og forklarede, at hans lastbil var blevet stjålet i Rusland. Den mandlige ansøgers arbejdsgiver opsøgte samme dag familiens bopæl to gange. Ved det andet besøg blev den mandlige ansøger taget med til et ukendt sted og udsat for fysiske overgreb af ukendte personer. Ansøgeren har endvidere forklaret, at deres yngste datter, […], [efterfølgende primo] 2012 blev kidnappet og udsat for seksuelle overgreb af ukendte gerningsmænd på grund af den mandlige ansøgers konflikt med sin arbejdsgiver. Flygtningenævnet finder, at det i høj grad svækker ansøgernes generelle troværdighed, at de oplyste falske identiteter og asylmotiv, da de søgte om asyl i 2012. Hertil bemærkes, at ansøgerne først erkendte deres rigtige identitet og oplyste nyt asylmotiv, efter at Rigspolitiet havde modtaget oplysning fra det armenske politi om, at de var identificerede armenske statsborgere. Nævnet finder ikke, at dette kan forklares med ansøgernes psykiske tilstand. Ansøgernes asylmotiv i forhold til Armenien vedrører den mandlige ansøgers konflikt med sin tidligere arbejdsgiver. Flygtningenævnet vurderer, at ansøgerne hver især har forklaret divergerende herom, og at familien ligeledes har forklaret indbyrdes divergerende herom. Ansøgerne og deres ældste datter, […], har forklaret indbyrdes divergerende om, hvordan de fik kendskab til blomsterbuketten og trusselsbrevet. Den mandlige ansøger har under samtalerne

med Udlændingestyrelsen den [dato i foråret] 2016 og [dato i foråret] 2016 oplyst, at han, mens han var i [vesteuropæisk land] havde kontakt til sin ven, [A], gennem en ven til [A]. [A] fortalte sin ven om buketten og brevet. Den kvindelige ansøger har derimod til samtalen med Udlændingestyrelsen den [dato i foråret] 2016 forklaret, at det var deres [ældste] datter, […], der efter ankomsten til Danmark havde haft kontakt med deres nabo, [B], som havde fortalt om buketten. Ansøgerens [ældste] datter, […], har til samtale med Udlændingestyrelsen den [dato i foråret] 2017 forklaret, at hun, mens de opholdt sig i [bynavn], havde ringet til sin veninde, [C], som havde fortalt, at der var kommet blomster til familien. Ansøgerne og deres døtre har derudover forklaret indbyrdes divergerende om besøg fra den mandlige ansøgers arbejdsgiver. Ansøgerne har til deres samtaler med Udlændingestyrelsen den [dato i foråret] 2016 og [dato i foråret] 2016 forklaret, at både den kvindelige ansøger og ansøgernes to døtre var hjemme, da den mandlige ansøgers arbejdsgiver to gange opsøgte deres bopæl [primo] 2012. Ansøgernes [ældste] datter, […], har derimod til samtalen den [dato i foråret] 2016 forklaret, at hun ikke ved, om familiens bopæl er blevet opsøgt, idet hun ikke var hjemme og ikke har hørt noget. Ansøgernes [yngste] datter […] har til samtalen med Udlændingestyrelsen den [dato i foråret] 2016 har forklaret, at bopælen udover besøget i [primo] 2016 blev opsøgt adskillige gange, og at det ikke altid var de samme personer, som opsøgte bopælen. Den mandlige ansøger har forklaret divergerende om opholdet i [bynavn]. Den mandlige ansøger har til samtale med Udlændingestyrelsen den [dato i foråret] 2016 oplyst, at huset tilhørte [A], som en gang om ugen kom med fødevarer, og at [A] en dag havde køberen af familiens lejlighed i Yerevan med for at overdrage købesummen på 40.000 USD kontant. Til samtalen med Udlændingestyrelsen den [dato i foråret] 2016 har den mandlige ansøger derimod oplyst, at huset var et sommerhus, som tilhørte [D], og at [D] typisk kom en gang om ugen, samt at de ikke havde andre besøg i [bynavn]. Den kvindelige ansøger har til samtalen med Udlændingestyrelsen den [dato i foråret] 2016 oplyst, at kun ansøgerne og deres to døtre boede i huset, mens ansøgernes [ældste] datter, […], til samtalen med Udlændingestyrelsen den [dato primo] 2016 har oplyst, at [A] og hans ægtefælle også boede i huset. Endelig finder Flygtningenævnet det påfaldende, at den mandlige ansøger ikke har kunnet oplyse efternavnet på sin arbejdsiver, som han efter egne oplysninger havde arbejdet for i et år, og som skulle være en indflydelsesrig person. Flygtningenævnet kan på denne baggrund ikke lægge nogen dele af ansøgernes forklaring om hændelserne i Armenien til grund og dermed, at ansøgeren ikke ved en tilbagevenden til Armenien risikerer forfølgelse eller overgreb efter udlændingelovens § 7, stk. 1, eller 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse. Flygtningenævnet bemærker, at den kvindelige ansøgers helbred ikke er et asylbegrundende forhold. Flygtningenævnet kan endvidere henvise til nævnets begrundelser i deres døtres afgørelser." Arme/2017/9

Nævnet **stadfæstede** i **oktober 2017** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Pakistan. Indrejst i 2015. Det fremgår af referatet af ansøgerens asylsamtale i Udlændingestyrelsen, at ansøgeren nægtede at udtale sig, idet han ikke følte sig mentalt klar til at afgive forklaring og ønskede en pakistansk muslimsk tolk. Videre fremgår det, at ansøgeren blev vejledt om sin pligt til at udtale sig, men fastholdt, at han ikke ville udtale sig. **Flygtningenævnet** udtalte:"Ansøgeren er etnisk Rehmani og oprindeligt sunni-muslim fra Gujanwala, Punjab, Pakistan, men er angiveligt omkring 2015 konverteret til trosretningen ahmadiyya. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Pakistan frygter, at han vil blive slået ihjel af medlemmer af Taliban eller Lash-e-Jhangwi, idet han har anmeldt dem til politiet. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at han en dag opdagede nogle terrorister fra Taliban og Lashkhar-e-Jhangwi læsse våben i en lastbil. Han kontaktede politiet, hvorefter fem af terroristerne blev anholdt. Ansøgeren blev efterfølgende opsøgt af tre af terroristerne på et øde sted uden for byen Gujranwala, hvor de truede ham på livet, hvorefter det lykkedes ansøgeren at flygte. Ansøgeren har som asylmotiv endvidere henvist til, at han omkring 2015 er konverteret til trosretningen ahmadiyya. Flygtningenævnet finder, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort sit asylmotiv. Nævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren ikke – trods vejledning om pligt hertil – har afgivet oplysninger til hverken asylsamtalen med Udlændingestyrelsen [i sommeren] 2017 eller gensamtalen [i sommeren] 2017. Nævnet har vedrørende den første del af ansøgerens asylmotiv endvidere lagt vægt på, at ansøgeren for Flygtningenævnet har forklaret, at hans bror og søster blev dræbt som følge af ansøgerens konflikter, men at han til oplysnings- og motivsamtalen med Udlændingestyrelsen ikke har oplyst, at han havde en søster. Nævnet har tillige lagt vægt på, at ansøgeren til oplysnings- og motivsamtalen har forklaret, at han blev opsøgt af tre af terroristerne dagen efter anholdelsen, hvorimod han for Flygtningenævnet har forklaret, at hans bror og søster blev dræbt af terroristerne, før ansøgeren selv blev opsøgt, hvilket skete få dage efter drabet på de to søskende. Nævnet har vedrørende den del af asylmotivet, der vedrører ansøgerens angivelige konversion navnlig lagt vægt på, at ansøgeren først under samtalen med sin advokat og for Flygtningenævnet har oplyst herom. Ansøgerens forklaring, hvorefter han til Udlændingestyrelsen afgav ufuldstændige og bevidst urigtige oplysninger, fordi han frygtede muslimske tolke og i øvrigt ikke havde til hensigt at søge asyl i Danmark, kan ikke føre til en ændret vurdering. Flygtningenævnet finder derfor, at betingelserne for at meddele opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 eller stk. 2, ikke er opfyldt. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Paki/2017/10

Som eksempler på sager, hvor Flygtningenævnet lagde vægt på, at ansøgeren ikke kunne give nogen overbevisende forklaring på divergenser, udbygninger m.v., kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **januar 2017** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig irakisk statsborger. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk araber og sunni-muslim fra Bagdad, Irak. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Irak frygter, at blive slået ihjel eller fængslet af de irakiske myndigheder, fordi han har forladt sit arbejde ved politiet uden tilladelse, ligesom han har skrevet rapporter om kriminelle personer, der på nuværende tidspunkt er valgt ind i parlamentet. Endelig frygter ansøgeren at blive slået ihjel af shia-muslimske militser og ISIL, fordi han i perioden fra 2003 til 2008 i forbindelse med sit arbejde i politiet sammen med koalitionsstyrker i Irak har registreret kriminelle i Irak, som i dag er løsladt og er en del af forskellige militser eller ISIL. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at han i 1999 blev ansat i det irakiske Indenrigsministerium som politiofficer med rang af løjtnant. Ansøgeren var ansat i kriminalregistreringsafdelingen, hvor alle, der blev anholdt i Bagdad, blev registreret. I perioden fra 2003 til 2011 arbejdede ansøgeren sammen med amerikanerne, hvor ansøgeren havde base i [et nærmere bestemt sted i] Major Crime Unit. Amerikanerne tildelte ansøgeren rang af kaptajn. Major Crime Unit havde til opgave at bekæmpe terrorisme og en række navngivne militser. Amerikanerne distribuerede landsdækkende løbesedler med et telefonnummer, som man opfordrede folk til at kontakte, hvis man sad inde med oplysninger om terrorister. Når folk ringede, var det ansøgeren og hans officer-kollegaers opgave at besvare opkaldet og registrere, hvad det handlede om. Endvidere tog ansøgeren blandt andet med på aktioner, når en mistænkt skulle anholdes, hvor ansøgeren havde til opgave at tage billeder og tage fingeraftryk af anholdte, ligesom han tolkede under en hurtig for-afhøring med henblik på identitetsoplysninger. I 2012 modtog ansøgeren indirekte trusler via kollegaer om, at han skulle slette dataregistreringer vedrørende højtstående irakere, hvilket ansøgeren nægtede. [Et nærmere bestemt tidspunkt i sommeren] 2014 blev ansøgeren kontaktet af sin overordnede, som bad ansøgeren slette nogle nærmere bestemte oplysninger, hvorefter ansøgeren bad om orlov til at tænke over tingene, hvorfor han fik fri i 14 dage og rejste til Mosul. [En uge senere] blev ansøgeren ringet op af sin kollega, som fortalte, at ansøgeren ville blive slået ihjel, såfremt han vendte tilbage til arbejdet. Ansøgeren rejste fra Mosul til Kirkuk samme aften. Ansøgerens nabo kontaktede ansøgeren og fortalte, at unavngivne personer havde sprunget ansøgerens bopæl og bil i luften. Der er ikke holdepunkt for at antage, at de hændelser, som ansøgerens far og søskende har været udsat for, har beroet på ansøgerens forhold, men derimod må antages at have skyldtes de pågældendes egne aktiviteter. Endvidere må det tillægges vægt, at ansøgeren har haft kontor- og dataopgaver under sin ansættelse, at han ikke har gennemgået skydetræning, og at ansøgeren aldrig har haft vagtopgaver. Det lægges til grund, at ansøgeren i kraft af sit ansættelsesforhold har samarbejdet med koalitionen, mens den var i Irak, og at han i forbindelse hermed har udført begrænsede tolkeopgaver i forbindelse identifika-

tion af mistænkte. Ifølge ansøgeren ophørte tolkeopgaverne, da koalitionen forlod Irak i 2011. Det kan ikke lægges til grund, at ansøgeren også har deltaget i egentlige afhøringer af mistænkte personer. Der kan ikke lægges vægt på ansøgerens udbyggende forklaring herom for Flygtningenævnet. Dernæst må det tillægges vægt, at ansøgeren har været i stand til at opholde sig og udføre sit arbejde i Irak helt frem til udrejsen i [sommeren] 2014, selvom han ifølge sin egen forklaring siden 2012 havde været udsat for 15 episoder med trusler, hvoraf nogle af dem indebar tilbageholdelser. Ansøgeren findes i den forbindelse at have forklaret upræcist om tilbageholdelserne og tidspunkterne herfor. Endvidere forekommer det usædvanligt, at ansøgeren kunne fortsætte sit arbejde i flere år, selvom hans direkte overordnede havde bedt ham om at slette nogle registreringer. Det forekommer umiddelbart nærtliggende at antage, at de overordnede selv kunne have foranlediget oplysningerne slettet, og at de i givet fald kunne havde afskediget ansøgeren, hvis man ville skaffe sig af med ham. Det fremstår ikke overbevisende, når ansøgeren under samtalen med Udlændingestyrelsen hævder, at han under ansættelsen undgik anholdelse ved hyppige bopælsskrift og oplysninger om falske adresser. Hertil kommer, at ansøgeren ved udrejsen til Tyrkiet var i besiddelse af pas og visum, at udrejsen skete legalt, og at ansøgeren under opholdet i Tyrkiet fik udstedt et nyt pas, da gyldighedsperioden for det gamle pas var udløbet. På baggrund af det ovenfor anførte kan det ikke antages, at den omstændighed, at ansøgeren er udeblevet fra sit arbejde, kan medføre en sådan uforholdsmæssig sanktion, at det kunne begrunde asyl eller beskyttelsesstatus. Da ansøgeren heller ikke på overbevisende måde har været i stand til at underbygge det påberåbte asylmotiv, forkaster Flygtningenævnet hans forklaring herom. Når der henses til udfaldet af bevisbedømmelsen sammenholdt med det sene fremkomsttidspunkt, kan der ikke lægges nogen vægt på de tre dokumenter, som ansøgeren har fremlagt for Flygtningenævnet. Idet de generelt vanskelige forhold i hjemlandet i sig selv hverken kan begrunde asyl eller beskyttelsesstatus, kan det ikke lægges til grund, at ansøgeren var forfulgt ved udrejsen, eller at han ved en tilbagevenden til Irak risikerer forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Endvidere kan det ikke antages, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet skulle være i en reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Irak/2017/10

Nævnet **stadfæstede** i **juli 2017** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk pashtun og sunni-muslim fra Kunar, Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter at blive slået ihjel af de afghanske myndigheder, fordi han har været i besiddelse af et id-kort fra Islamisk Stat. Ansøgeren har også henvist til, at han frygter at blive udsat for umenneskelige overgreb, herunder at blive slået ihjel af Tali-

ban som følge af, at han har arbejdet for en international virksomhed. Ansøgeren har endvidere henvist til, at han frygter at blive slået ihjel af Islamisk Stat, idet han har haft kontakt med repræsentanter fra Islamisk Stat, som han er flygtet fra. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at han blev anbefalet at søge arbejde hos en mand ved navn [A], idet arbejdet var godt betalt. Ansøgeren opsøgte [A] i [efteråret] 2015, omkring otte til ni dage forinden ansøgeren udrejste af Afghanistan. Ansøgeren fik at vide, at han ville få tre måneders træning, og at hans arbejdsopgave ville bestå i at slå folk ihjel. Derudover fik ansøgeren at vide, at han ville modtage en månedlig betaling på 50.000 kaldar samt et forskud på 100.000 kaldar. Ansøgeren opholdt sig hos [A] i otte til ni dage. [A] tog et billede af ansøgeren, og ansøgeren fik et id-kort, som han skulle have hængende om halsen. I de dage, ansøgeren opholdt sig hos [A], blev han vist videoer med folk, der blev slået ihjel. Den ottende eller niende dag, efter ansøgeren var ankommet hos [A], fik ansøgeren 100.000 kaldar i forskud, og han fik at vide, at han kunne købe ind til sin familie, inden han skulle på træningslejr. Ansøgeren tog herefter hjem til sin familie. Da han ankom til bopælen, tog han sin jakke af, og id-kortet, som han havde hængende om halsen, blev synligt. Ansøgerens nabo så dette, og råbte, at der stod Islamisk Stat på kortet. Naboen kontaktede myndighederne, som kort tid efter opsøgte ansøgerens bopæl. Ansøgeren flygtede ud af bagdøren, og rejste til Jalalabad, hvor han opholdt sig hos sin morbror i ét døgn, forinden han udrejste af Afghanistan. Ansøgeren har fået at vide af sin mor, at myndighederne ransagede ansøgerens og familiens bopæl samt seks andre huse i området. Flygtningenævnet kan efter en samlet vurdering af ansøgerens forklaring om asylmotivet ikke lægge forklaringen til grund. Forklaringen om, at ansøgeren er forfulgt af myndighederne, og at han ved tilbagevenden til Afghanistan vil blive dræbt af Islamisk Stat findes på afgørende punkter konstrueret til lejligheden og forkastes derfor som utroværdig. Flygtningenævnet lægger vægt på, at det må anses som usandsynligt, at ansøgeren umiddelbart efter, at han angiveligt er blevet hvervet af Islamisk Stat, har modtaget et id-kort med foto som legitimation for ansøgerens tilknytning til Islamisk Stat. Ansøgeren har i den forbindelse forklaret divergerende om id-kortet, idet han under oplysnings-og motivsamtalen [i foråret] 2016 har forklaret, at id-kortet var hvidt, mens han over for nævnet har forklaret, at kortet var grønt eller gråt. Det forekommer heller ikke sandsynligt, at ansøgeren, selvom han er analfabet, ikke har været bekendt med de oplysninger, der fremgik af id-kortet, som han skulle have om halsen, og som legitimerede ham som medlem af Islamisk Stat. Ansøgeren har ikke på en overbevisende måde kunnet forklare, hvorledes han blev afsløret som medlem af Islamisk Stat, idet afsløringen alene skulle være sket, fordi hans nabo har set id-kortet og forstået, at ansøgeren var blevet tilknyttet Islamisk Stat. Ansøgeren opholdt sig uden for sin og familiens bopæl og havde taget sin trøje af, så kortet, som han havde om halsen, var blevet synligt. Ansøgeren har i øvrigt forklaret udbyggende om naboen, idet han først under asylsamtalen [i efteråret] 2016 har forklaret, at naboen arbejdede for efterretningstjenesten. Foreholdt, at ansøgeren ikke tidligere har forklaret

dette under oplysnings- og motivsamtalen, har ansøgeren oplyst, at han har sagt det tidligere, og at det må bero på en fejl, at det ikke fremgår af samtalereferatet. Nævnet finder endvidere ikke, at det fremstår troværdigt, at ansøgeren under opholdet hos [A] har modtaget 100.000 kaldar og derefter har fået lejlighed til at tage hjem til sin familie og derved har fået mulighed for at udrejse fra Afghanistan. Det svækker endvidere ansøgers troværdighed, at han ikke er i stand til nærmere at forklare om opholdet på otte til ni dage hos [A], herunder at han ikke er i stand til at oplyse nærmere om de andre mænd, der opholdt sig der. Ansøgeren har alene forklaret afglidende og usammenhængende om, at han alle dagene så videoer fra morgen til aften. For så vidt angår den del af asylmotivet, der vedrører ansøgerens frygt for Taliban, finder nævnet ikke, at der er tale om et reelt asylbegrundende forhold. Nævnet lægger herved vægt på, at ansøgerens frygt for Taliban hidrører fra hans ansættelse i firmaet [X] fra 2009 til 2010, og at ansøgeren ikke efterfølgende er blevet opsøgt af Taliban eller i øvrigt har oplevet problemer med Taliban. Flygtningenævnet finder herefter ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan vil være i individuel og konkret begrundet risiko for forfølgelse, der er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller at han risikerer overgreb, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Afgh/2017/275

Nævnet **stadfæstede** i **november 2017** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Irak. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk araber og sunnimuslim fra Kirkuk. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun frygter at blive dræbt af sine brødre, fordi hun har giftet sig med en shia-muslimsk mand uden sin families samtykke. Ansøgeren har endvidere henvist til de generelle forhold for kvinder i Irak. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at hun mødte sin ægtefælle i foråret 2008. I perioden mellem [sommeren] 2008 og [foråret] 2009 friede ægtefællen gennem sin familie cirka 10 gange til ansøgeren, men hver gang afslog ansøgerens familie frieriet, fordi ægtefællen er shia-muslim. I [sommeren] 2009 stak ansøgeren af og flyttede sammen med ægtefællen i Bagdad. [Senere i sommeren] 2009 blev ansøgeren og ægtefællen gift ved en civil ret i Bagdad. Parret blev senere også religiøst viet. [I efteråret] 2009 ringede ansøgeren til sin søster og fortalte, at hun var blevet gift. Cirka 10 dage senere modtog ansøgeren et opkald fra en af sine brødre, der skældte hende ud og sagde, at han eller en anden af ansøgerens brødre ville slå ansøgeren ihjel fordi hun havde giftet sig uden deres samtykke. En dag i 2010 opsøgte ansøgerens brødre ægtefællens faster i Kirkuk og truede fasteren til at udlevere adressen på ansøgerens og ægtefællens bopæl i Bagdad. En kusine til ansøgeren advarede ansøgeren og ægtefællen om, at ansøgerens brødre var på vej til Bagdad. Herefter tog ansøgeren og ægtefællen ophold i en plantage tilhørende en af ansøgerens venner. Ansøgeren og ægtefællen opholdt sig i plantagen, der var belig-

gende ved Tigris floden i Bagdad, fra slutningen af […] 2010 og cirka tre et halvt år frem. Fra 2014, hvor ægtefællens ven solgte plantagen, indtil deres udrejse i [efteråret] 2015, boede de hos en af ægtefællens fastre. Ansøgerens brødre er fortsat med at fremsætte trusler mod ansøgeren og ægtefællen efter deres indrejse i Danmark, og parret er som følge heraf blevet skilt religiøst i [sommeren] 2016. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring om asylmotiver til grund, idet forklaringen har været divergerende, udbyggende og usandsynlig på centrale punkter, hvorfor forklaringen i det hele forekommer konstrueret til lejligheden. Indledningsvist bemærkes, at ansøgeren i sit asylskema alene har beskrevet sit asylmotiv med henvisning til en række generelle forhold uden konkret at anføre noget om konflikten med brødrene på grund af det ægteskab, hun indgik uden familiens samtykke, selvom denne konflikt var den konkrete og direkte baggrund for, at hun og ægtefællen valgte at udrejse af Irak. Ansøgerens forklaring har været afglidende og udbyggende med hensyn til blandt andet, at hendes brødre skulle have skudt ægtefællens onkel i højre ben, og at ægtefællens faster skulle være blevet opsøgt mange gange af hendes brødre. Ansøgeren har endvidere forklaret divergerende med hensyn til antallet af frierier, idet hun i oplysnings- og motivsamtalen forklarede om to frierier, mens hun i de senere samtaler har forklaret, at der var 9-10 frierier. Ansøgerens ægtefælle har derimod forklaret, at han friede 3-4 gange. Også med hensyn til, om den første vielse foregik ved retten i Kirkuk eller i Baghdad, og om der var vidner hertil eller ej, har forklaringen været divergerende. Ansøgeren har videre forklaret divergerende med hensyn til, hvorvidt hun flygtede fra familien i [foråret] 2009 eller i [sommeren] 2009, og om det var til hendes mor, hun første gang rettede henvendelse for at fortælle om vielsen, eller om det var til søsteren, Sofia. Nævnet skal videre bemærke, at ansøgeren er en veluddannet kvinde med 17 års skolegang, og at det er ikke sandsynligt, at divergenserne efter deres karakter og antal kan henføres til tolkeproblemer, eller til at ansøgeren følt sig psykisk presset i forbindelse med samtalerne med Udlændingestyrelsen. Det er ikke sandsynligt, at ansøgerens familie ikke skulle have været i stand til at finde ansøgeren og ægtefællen, der frem til slutningen af 2010 boede hos ægtefællens familie i Baghdad og fra 2014 og frem til udrejsen boede hos ægtefællens faster i Baghdad navnlig set i lyset af, at brødrene fra 2009 og frem til i dag har truet ansøgeren talrige gange telefonisk og har været i stand til at finde frem til ansøgerens Viber-konto og forskellige telefonnumre, ligesom de tilsyneladende har været i stand til at finde ud af, at ansøgeren er udrejst til Danmark. Det er herefter ikke sandsynliggjort, at ansøgeren på grund af en konflikt med sin familie vil være i risiko for forfølgelse eller overgreb ved en tilbagevenden til Irak. Flygtningenævnet kan herefter ikke lægge til grund, at ansøgeren har været forfulgt ved udrejsen, eller at hun ved en tilbagevenden til Irak risikerer forfølgelse eller overgreb efter udlændingelovens § 7, stk. 1, eller stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Irak/2017/261

Som eksempel på en sag, hvor nævnet trods mindre divergenser i ansøgerens forklaring har lagt forklaringen til grund, kan henvises til afgørelsen, der er gengivet i afsnit 5.1.1.2, Iran/2017/1

Nævnet vurderer i tilfælde med troværdighedstvivl, i hvilket omfang princippet om at lade tvivlen komme ansøgeren til gode (”benefit of the doubt”) skal finde anvendelse. Som eksempel herpå kan nævnes:

Nævnet meddelte i **september 2017** opholdstilladelse **(B-status)** til et ægtepar samt et barn fra Iran. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Den mandlige ansøger er etnisk kurder og yarsan/Ahle-Haq fra Sarpol-e-Zahab, Iran. Den kvindelige ansøger er etnisk kurder og shiamuslim fra Kermanshah, Iran. Ansøgerne har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politiske aktive. Ansøgerne har som asylmotiv henvist til, at de ved en tilbagevenden til Iran frygter at blive henrettet af de iranske myndigheder, fordi de har et forhold og har forskellige religioner. Den kvindelige ansøger frygter endvidere af samme årsag at blive udsat for fysiske overgreb fra sin familie. Ansøgerne har til støtte herfor oplyst, at de lærte hinanden at kende i [efteråret] 2013 og indledte et romantisk forhold. [Ultimo] 2013 ringede den kvindelige ansøger til den mandlige ansøger, fordi hun var ked af det, og de mødtes senere samme nat i et skur i den kvindelige ansøgers families have, hvor de havde samleje. To dage senere anmodede den mandlige ansøger og hans familie om den kvindelige ansøgers hånd, hvilket hendes far afviste. Senere samme dag udsatte den kvindelige ansøgers far den kvindelige ansøger for fysiske overgreb og fortalte, at han havde arrangeret, at hun skulle giftes med en bekendt af familien. De udrejste herefter af Iran til Tyrkiet [primo] 2014. 15 til 20 dage forud herfor havde den kvindelige ansøgers far opsøgt den mandlige ansøger på hans arbejdsplads, hvor han truede den mandlige ansøger og udsatte ham for et fysisk overgreb. Mens ansøgerne opholdt sig i Tyrkiet, fik de kendskab til, at den mandlige ansøger var blevet tilsagt til at møde i retten i Kermanshah, fordi den kvindelige ansøgers far havde indgivet en anmeldelse mod den mandlige ansøger, og at den kvindelige ansøger var blevet efterlyst i en iransk avis. Flygtningenævnet finder, at ansøgernes forklaringer på enkelte punkter kan give anledning til en vis tvivl. Det drejer sig navnlig om, at den kvindelige ansøger har forklaret forskelligt om, hvorvidt hun blev udsat for fysiske overgreb fra faderens side, efter at den mandlige ansøger havde friet til hende, ligesom begge ansøgere under samtalerne i Udlændingestyrelsen har været noget usikre i deres forklaringer om, hvem der var tilstede, da den mandlige ansøger anmodede den kvindelige ansøgers far om tilladelse til giftermålet. Troværdigheden af ansøgernes forklaringer er endvidere svækket ved, at de har fremlagt to dokumenter fra retten i Kermanshah, hvori den mandlige ansøger angiveligt – og som følge af en klage fra den kvindelige ansøgers far – er blevet ind-

kaldt til et retsmøde, hvilke dokumenter ifølge en ægthedsvurdering foretaget af Udlændingestyrelsen meget muligt er falske. De få uoverensstemmelser i ansøgernes forklaringer vedrører imidlertid forhold, som ikke er af central betydning for de begivenheder, der begrunder deres ansøgninger om asyl, og ansøgerne har i al væsentligt i øvrigt afgivet sammenhængende og troværdige forklaringer om hændelsesforløbet. Dette indtryk er i høj grad blevet bestyrket ved ansøgernes forklaringer direkte for nævnet. Hertil kommer, at det ifølge baggrundsoplysninger om situationen i Iran ikke er usandsynligt, at den kvindelige ansøgers familie har reageret negativt og voldsomt på et muligt forhold mellem den kvindelige ansøger, der var shia muslim, og den mandlige ansøger, der bekender sig til Yari-religionen. På denne baggrund finder nævnet, at ansøgernes forklaringer om konflikten med den kvindelige ansøgers familie kan lægges til grund. Selv om Flygtningenævnet ikke kan lægge vægt på de dokumenter, der tilsyneladende er falske, og som skulle vise, at de iranske myndigheder har indkaldt den mandlige ansøger til et retsmøde, så finder nævnet, at der er grund til at tro, at den kvindelige ansøgers familie kan have inddraget myndighederne ved at foretage anmeldelse af deres udenomsægteskabelige forhold. Hertil kommer, at parterne har indgået ægteskab på et tidspunkt, der ligger klart efter undfangelsen af deres fællesbarn, hvorfor de efter iransk lov åbenbart vil have gjort sig skyldige i et udenomsægteskabeligt seksuelt forhold. Det fremgår af baggrundsoplysninger, at udenomsægteskabelige seksuelle forhold er forbudt i Iran, og at sex forud for ægteskab straffes med piskeslag og fængsel, jf. *Finnish Immigration Service, "Violence against women and honour-related violence in Iran", 26. juni 2015.* Henset hertil finder nævnet, at ansøgerne ikke kan forventes at tage sikkert ophold andetsteds i Iran, og at de ved en tilbagevenden til Iran herefter risikerer asylbegrundende overgreb omfattet af Udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgerne og deres medfølgende barn, […] (født […] 2016) opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2." Iran/ 2017/298. Iran/2017/298

5.4.2 Vidneførsel

Efter udlændingelovens § 54, stk. 1, 2. pkt., træffer Flygtningenævnet bestemmelse om afhøring af udlændingen og vidner og om tilvejebringelse af andre bevismidler.

Det fremgår af Flygtningenævnets praksis, at i de sager, hvor Flygtningenævnet har tilladt ansøgeren at føre vidner, er der typisk tale om, at vidnerne har en direkte tilknytning til ansøgerens asylmotiv. Det vil således i almindelighed ikke være relevant at tillade vidneførsel i sager, hvor ansøgeren ønsker at føre vidner, der alene skal underbygge ansøgerens generelle troværdighed, uden at vidnerne i øvrigt har nogen direkte forbindelse til asylmotivet.

Som eksempler på sager, hvor Flygtningenævnet har taget stilling til vidneførsel kan henvises til de i formandsskabets 25. beretning (2016), side 208 f. nævnte afgørelser.

Nævnet har endelig i sjældne tilfælde benyttet vidner i sager, hvor ansøgeren ikke selv har haft mulighed for at give møde, eller på grund af psykisk sygdom, traumer eller lignende ikke har kunnet afgive en sikker forklaring, se som eksempler den i Flygtningenævnets formandskabs 23. beretning (2014), side 436f nævnte afgørelse Irak/2014/8, den i 21. beretning (2012), side 29f, nævnte afgørelse Syrien/2012/30, den i 19. beretning (2010), side 201f, nævnte afgørelse Kosovo/2010/1 samt den i 17. beretning (2008), side 94, nævnte afgørelse Kosovo/2008/1.

5.4.3 Generelle baggrundsoplysninger

Udover at være ansvarlig for, at den enkelte asylsags konkrete omstændigheder er tilstrækkelig oplyst, før der træffes afgørelse i sagen, er nævnet også ansvarligt for, at der foreligger tilstrækkelige baggrundsoplysninger, herunder om forholdene i asylansøgerens hjemland eller 1. asylland samt til brug for behandlingen af Dublin-sager om forholdene for asylansøgere i de øvrige Dublin-lande.

Flygtningenævnet er i besiddelse af en omfattende samling af generelt baggrundsmateriale om forholdene i de lande, hvorfra Danmark modtager asylansøgere. Materialet bliver løbende ajourført og suppleret, jf. nærmere herom nedenfor under afsnit 5.4.3.2.

Flygtningenævnet lægger stor vægt på, at baggrundsmaterialet er af høj kvalitet, og at materialet giver nævnet mulighed for at danne et korrekt og objektivt billede af forholdene i de enkelte lande.

For så vidt angår udvælgelse og anvendelse af baggrundsoplysninger har Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol flere gange i sager vedrørende spørgsmålet om, hvorvidt en klager ville risikere overgreb i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 ved en tilbagevenden til hjemlandet, udtalt, at den indklagede medlemsstat må godtgøre, at de nationale myndigheders vurdering af sagen er dækkende og tilstrækkeligt underbygget af baggrundsmateriale fra såvel nationale myndigheder som andre pålidelige og objektive kilder som f.eks. andre medlemsstater eller tredjelande, FN-organer og anerkendte NGO'er. Hvad angår den generelle situation i oprindelseslandet har Domstolen ofte lagt vægt på de oplysninger, der fremgår af aktuelle rapporter fra uafhængige internationale menneskerettighedsorganisationer, herunder Amnesty International, eller regeringskilder, herunder US State Department, se blandt andet sagen NA. mod UK præmis 119. Ved vurderingen af, hvilken betydning der skal tillægges de oplysninger, som fremgår af baggrundsoplysningerne, skal der

ifølge Domstolen tages hensyn til kilden, herunder særligt om den er uafhængig, pålidelig og objektiv, se sagen NA. mod UK præmis 120.

Vedrørende brugen af baggrundsoplysninger i en konkret sag har Domstolen i sagen Saadi mod Italien udtalt, at forholdene i klagerens hjemland var beskrevet i rapporter fra Amnesty International og Human Rights Watch, og at konklusionerne i disse rapporter var understøttet af en rapport fra US Department of State. Henset til udgivernes autoritet og renommé, seriøsiteten af de undersøgelser på baggrund af hvilke rapporterne var udarbejdet, det forhold at rapporternes konklusioner på de omhandlede punkter var i overensstemmelse med hinanden og i det væsentlige blev bekræftet af adskillige andre kilder, fandt Domstolen ikke grund til at betvivle deres pålidelighed, se præmis 143.

Vedrørende brugen af baggrundsoplysninger i sagen NA. mod UK udtalte Domstolen, at der i sagens natur må lægges større vægt på rapporter, som forholder sig til menneskerettighedssituationen i oprindelseslandet og direkte omhandler de forhold, der ligger til grund for den påståede krænkelse i den konkrete sag, end på rapporter udformet som generelle vurderinger. Dette gælder også oplysninger hidrørende fra UNHCR, hvorom Domstolen udtalte, at der efter Domstolens opfattelse måtte lægges betydelig vægt på oplysningerne i UNHCR's Position Paper om situationen i Sri Lanka. Domstolen var imidlertid enig med medlemsstaten i, at papiret nødvendigvis var bredt formuleret og indeholdt en generel oversigt over de varierende risici for hver af Sri Lankas etniske grupper. Domstolen fastslog på denne baggrund, at de synspunkter, der kom til udtryk i papiret, ikke i sig selv kunne være afgørende for hverken de nationale myndigheders eller Domstolens vurdering af risikoen for etniske tamiler, der vendte tilbage til Sri Lanka, se dommens præmisser 122 og 127.

5.4.3.1 Flygtningenævnets baggrundsmaterialesamling

Søgningen efter baggrundsmateriale foregår hovedsageligt på internettet. Baggrundsmaterialet udvælges ud fra en vurdering af kildernes objektivitet og generelle og konkrete indsigt vedrørende asylrelevante forhold, herunder forhold af politisk og menneskeretlig karakter, i andre lande. Materialet udvælges desuden ud fra en vurdering af rapporternes relevans og aktualitet. Med henblik på, at baggrundsmaterialet giver et repræsentativt og balanceret indtryk af forholdene i de enkelte lande, udvælges rapporter så vidt muligt både fra anerkendte organisationer og myndigheder.

Endvidere giver adgangen til internettet nævnet mulighed for at søge mere specifikke oplysninger indhentet i relation til særlige problemstillinger i de enkelte sager.

De ubegrænsede muligheder for at søge og hente uendelige mængder af baggrundsmateriale fra internettet indebærer imidlertid også, at der løbende pågår et stort sorteringsarbejde i nævnssekretariatet, hvor der foretages en kvalificeret og kritisk vurdering af såvel kilden som af den indholdsmæssige værdi af det tilgængelige materiale, før det indgår i samlingen af baggrundsmateriale.

Som nævnt indhentes Flygtningenævnets baggrundsmateriale fra forskellige myndigheder. I den forbindelse kan nævnes Udenrigsministeriet og Udlændingestyrelsens Landedokumentation. Herudover indhentes baggrundsmateriale fra forskellige organisationer, herunder Dansk Flygtningehjælp, Amnesty International, Human Rights Watch, Freedom House og andre internationale menneskerettighedsorganisationer samt FN, herunder UNHCR. Hertil kommer endvidere det amerikanske udenrigsministeriums årlige rapporter (Country Report on Human Rights Practices om menneskerettighedssituationen i et stort antal lande og International Religious Freedom Report) samt rapporter fra British Home Office, Immigration and Refugee Board of Canada, norske Landinfo, Det svenske Utrikesdepartement, Europarådet og andre landes myndigheder i øvrigt.

Hovedparten af Flygtningenævnets baggrundsmateriale er tilgængeligt via nævnets hjemmeside. Baggrundsmaterialet omfatter aktuelt og relevant materiale vedrørende forholdene i det enkelte land. Der er for hvert land en bilagsliste med en kort gengivelse af indholdet i de enkelte dokumenter med et link til dokumentet. Det er desuden muligt at søge direkte i indholdet af dokumenterne efter specifikke oplysninger. Det er således enkelt for nævnets medlemmer, de mødende advokater og andre interesserede at fremfinde relevant baggrundsmateriale.

Det er det enkelte nævnsmedlem, som ud fra princippet om fri bevisbedømmelse vurderer baggrundsoplysningernes betydning i forhold til oplysningerne i den enkelte sag. Det er derfor ikke muligt generelt at beskrive, hvorledes baggrundsoplysningerne fra forskellige kilder bliver vurderet, herunder hvorvidt oplysninger fra en bestemt kilde tillægges større betydning end oplysninger fra andre kilder. Hvis flere af hinanden uafhængige kilder har afgivet samstemmende oplysninger, må dette dog antages at blive tillagt særlig vægt.

5.4.3.2 Opdatering af nævnets baggrundsmateriale

På nævnets hjemmeside offentliggøres baggrundsmateriale vedrørende de lande, som nævnet modtager flest asylansøgere fra. Oplysningerne i baggrundsmaterialet er en del af det faktiske grundlag, der indgår i nævnets vurdering af den enkelte asylsag.

Flygtningenævnets Sekretariat sørger for, at Flygtningenævnets baggrundsmateriale løbende ajourføres, og at de relevante rapporter vedrørende de forskellige lande indgår i baggrundsmaterialet. Flygtningenævnet vil således normalt mindst tre gange årligt offentliggøre nyt baggrundsmateriale på Flygtningenævnets hjemmeside vedrørende de lande, som nævnet modtager flest asylansøgere fra.

Søgningen efter baggrundsmateriale foregår på den måde, at nævnssekretariatets sagsbehandlere er inddelt i en række landegrupper, der er ansvarlige for søgning af baggrundsmateriale for de enkelte lande i landegruppen. Derudover er de enkelte lande inddelt i gruppe I- og gruppe II-lande. Gruppe I-lande er de lande, hvorfra nævnet behandler flest sager, eller som på grund af udviklingen i landet eller af andre grunde findes at skulle følges nærmere. Gruppe II-lande er lande, hvorfra der er få sager, og hvor der derfor ikke foretages en løbende opdatering af baggrundsmaterialet. Opdatering af baggrundsmaterialet vedrørende gruppe I-lande foretages løbende. Opdateringen af baggrundsmateriale vedrørende gruppe II-lande foretages konkret, det vil sige, når nævnet modtager en sag vedrørende en ansøger fra det pågældende land.

Flygtningenævnets Sekretariat søger endvidere efter baggrundsmateriale, hvis der opstår et særligt behov herfor, hvilket typisk vil være tilfældet, hvis der opstår væsentlige ændringer i forholdene i et land.

Med henblik på at Flygtningenævnet kan træffe korrekte afgørelser på et veloplyst grundlag, skal relevant baggrundsmateriale være tilgængeligt for nævnet, Udlændingestyrelsen og den beskikkede advokat inden nævnsmødet.

Den beskikkede advokat bliver forud for hver enkelt sags behandling i nævnet orienteret om, at Flygtningenævnets bilagsfortegnelser og baggrundsmateriale vedrørende det pågældende land kan findes på og downloades fra nævnets hjemmeside.

I dagene op til hvert nævnsmøde kontrollerer nævnssekretæren, om der er optaget nyt baggrundsmateriale, som endnu ikke er offentliggjort på nævnets hjemmeside. Hvis der foreligger nyt ikke-offentliggjort materiale, udsendes dette materiale seks dage før nævnsmødet. Hvis materialet er fremkommet umiddelbart før nævnsmødet, udleveres det på mødet.

5.4.4 Flygtningenævnets indhentelse af yderligere oplysninger

5.4.4.1 Høringer

Hvis nævnet finder, at der ikke foreligger tilstrækkelige oplysninger til at træffe afgørelse i en sag, udsætter nævnet sagens afgørelse med henblik på, typisk via Udenrigsministeriet, at indhente oplysninger til brug for sagen. Der kan være tale om oplysnin-

ger om såvel mere generelle forhold i det pågældende land som om oplysninger af helt konkret karakter af betydning for afgørelsen af den pågældende sag.

Behovet for at indhente yderligere oplysninger kan også opstå i forbindelse med anmodninger om genoptagelse af allerede afgjorte asylsager.

Når nævnet skal tage stilling til, om en sag bør udsættes på en konkret eller en generel høring, er den aktuelle kildesituation i det pågældende land et nødvendigt led i nævnets vurdering, idet høringer vedrørende visse lande på forhånd kan siges at være meget vanskelige eller ikke mulige at gennemføre.

Når nævnet har truffet beslutning om at iværksætte en høring, foretager nævnssekretariatet en nærmere vurdering af, hvorledes høringen skal formuleres og ekspederes, herunder hvorvidt det vil være formålstjenligt at udvide høringstemaet af hensyn til den videre behandling af andre sager. Forud for en generel høring kan nævnssekretariatet orientere Udlændingestyrelsens Landedokumentation om høringen med henblik på at undgå parallelhøringer. Af samme grund modtager nævnets sekretariat fra Udlændingestyrelsens Landedokumentation kopi af generelle høringer, som Udlændingestyrelsen foretager.

Hvis en høring har generel karakter og derved kan få betydning for vurderingen af andre tilsvarende sager, indgår nævnets eller Udlændingestyrelsens høringsbrev i det generelle baggrundsmateriale. Når Flygtningenævnets Sekretariat seks dage før nævnsmøderne udsender eventuelle nye baggrundsoplysninger til nævnet, den beskikkede advokat og Udlændingestyrelsen, vedlægges således kopi af relevante verserende høringer. Advokaten får på den måde mulighed for at vurdere, om en verserende høring giver anledning til under nævnsmødet at nedlægge påstand om udsættelse af en sag på fremkomsten af svaret på en verserende høring.

En sådan høring kan indebære, at behandlingen af et større antal sager må stilles i bero.

Såfremt høringstemaet er af helt generel karakter, kan spørgsmålet om udformningen af høringen og betydningen heraf for andre sager endvidere drøftes i Flygtningenævnets koordinationsudvalg.

Det kan forekomme, at Flygtningenævnets koordinationsudvalg selv tager initiativ til, at der indhentes nye generelle oplysninger til brug for behandlingen af en større eller mindre gruppe af (ensartede) sager.

Som eksempel kan henvises til Flygtningenævnets høring af Udlændingestyrelsen i oktober 2015 om forholdene i Ungarn til brug for behandlingen af Dublin-sager, se nærmere afsnit 4.3.2.

Også svar på helt konkrete høringer indeholder til tider oplysninger af generel karakter. I sådanne tilfælde vil høringssvaret i anonymiseret form indgå i nævnets generelle baggrundsmateriale.

Som eksempel fra praksis på en sag, hvor nævnet har indhentet oplysninger fra Udenrigsministeriet til brug for sagen, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **marts 2017** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger samt to børn fra Kina. Indrejst i 2012. I 2015 meddelte Udlændingestyrelsen ansøgeren afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk han og buddhist fra landsbyen […] i Fujian provinsen, Kina. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til sit hjemland frygter at blive straffet af de kinesiske myndigheder, idet hun uden for Kina har født to børn uden for ægteskabet. Hun frygter endvidere, at de kinesiske myndigheder vil tvangsfjerne hendes børn, samt at børnene ikke kan blive registreret i Hukou familieregistret. Hvis hun på ny måtte blive gravid, vil hun blive udsat for tvangsabort. Til støtte for sit asylmotiv har ansøgeren anført, at hun i [efteråret] 2011 blev gravid uden for ægteskabet. [I efteråret] 2011 blev hun opsøgt af myndighederne, der tog hende med til et hospital, hvor hun fik foretaget en tvangsabort samme dag. I forbindelse med at myndighederne hentede hende, forsøgte hendes far at forsvare hende. Som følge heraf blev han slået af myndighedspersoner, og et møbel væltede ned over ham under tumult. Som følge heraf afgik faren ved døden. På grund af episoden fik hendes mor et hjerteanfald og afgik ligeledes ved døden. Omkring en times tid efter aborten flygtede ansøgeren fra hospitalet og tog hen til en ældre dame, der boede i nabolaget. Ansøgeren opholdt sig hos damen i omkring to til tre måneder. Derefter udrejste ansøgeren illegalt. Ansøgerens børn har danske fødselsattester. Udenrigsministeriet har i høringssvar til Flygtningenævnet af [vinteren] 2016, efter forelæggelse for lokal advokat med speciale i familieret, oplyst, at straffen for at udrejse illegalt normalt er en bøde på mellem 1.000 til 5.000 RMB. Hvis personen afslår at acceptere bøden, er det sandsynligt, at vedkommende vil blive tilbageholdt i flere dage. Hertil kommer, at vedkommende kan forvente at få udrejseforbud i seks måneder til tre år. En person, der har fået to børn uden for ægteskabet i udlandet, vil have vanskeligheder med at få børnene registreret i Hukou familieregistret. I forbindelse med behandling af en ansøgning vil der eventuelt skulle foretages dna-test, forevises fødselsattester samt afleveres skriftlig forklaring på fødslerne uden for ægteska-

bet. Kvinden kan forvente at ville blive idømt en bøde på 30-50.000 RMB, hvis hun er bosiddende i en by. Størrelsen af bøden, hvis kvinden er bosiddende på landet, er ikke nævnt. Hvis hun afslår at betale bøden, er det sandsynligt, at hun ikke vil kunne få sine børn registreret. Hvis børnene bliver registreret, vil de kunne få samme adgang til lægehjælp, undervisning og andre sociale velfærdsgoder som andre kinesiske statsborgere. Myndighederne i Fujian-provinsen har et dårligt ry med hensyn til at følge regler. Der har været eksempler, hvor kvinder er blevet tvunget til at abortere, og hvor deres børn ikke er blevet optaget i registret, efter at mødrene har undgået tvangsabort. Flygtningenævnet bemærker indledningsvis, at Udlændingestyrelsen har anført, at ansøgningen er åbenbart grundløs, men at styrelsen efter forelæggelse for Dansk Flygtningehjælp ikke har truffet bestemmelse efter udlændingelovens § 53 b, stk. 1. Klagen skal herefter i medfør af § 53, stk. 9, som udgangspunkt behandles af formanden eller en næstformand, medmindre der er grund til at antage, at nævnet vil ændre Udlændingestyrelsens afgørelse. Sagen skal efter § 56, stk. 3, 1. pkt., behandles på skriftligt grundlag. Efter sagens karakter og omstændigheder er der truffet beslutning om, at nævnet i sagen sammensættes som anført i § 53, stk. 6, med tre medlemmer. Flygtningenævnet finder ikke, at der foreligger sådanne omstændigheder, at der i en situation som den foreliggende undtagelsesvis skal afholdes mundtligt møde. Der er herved henset blandt andet til, at Udlændingestyrelsen ikke har bestridt ansøgerens forklaring. Fremgangsmåden findes ikke at være i strid med Danmarks internationale forpligtelser. Flygtningenævnet lægger til grund, at ansøgeren i 2011 har været udsat for en tvangsabort, og et par måneder senere udrejste hun illegalt, hvorefter hun uden for Kina fødte to børn uden for ægteskab samt derfor kan blive idømt en betydelig bøde, alternativt en kortere frihedsstraf samt blive pålagt udrejseforbud i en periode. Et flertal i Flygtningenævnet bemærker, at det endvidere må forventes, at det vil blive forbundet med væsentlige vanskeligheder at få ansøgerens børn registreret i Hukou registret i det mindste i en periode, hvor børnene således vil blive stillet mindre gunstigt med hensyn til lægehjælp, skolegang og sociale ydelser mv. end andre kinesiske børn. Efter en samlet vurdering af baggrundsoplysningerne og Udenrigsministeriets nye høringssvar finder et flertal ikke, at det dermed er sandsynliggjort, at de kinesiske myndigheder – der må antages at anerkende, at der er tale om ansøgerens børn, og at børnene er kinesiske statsborgere – vil tvangsfjerne børnene fra deres mor eller udsætte moren og børnene for andre grove overgreb. De sanktioner, der herefter er sandsynlige, kan ud fra en dansk sammenhæng forekomme urimelige, men har efter flertallets opfattelse ikke en sådan karakter og sådanne proportioner, at dette kan betragtes som forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller § 7, stk. 2. Det anførte i børnekonventionen eller andre konventioner, som Danmark har tilsluttet sig, kan efter flertallets opfattelse ikke føre til et andet resultat. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Kina/2017/2

Der kan endvidere henvises den i afsnit 6.11.2.6 nævnte afgørelse Came/2017/3, hvori Udlændingestyrelsen til brug for behandlingen af sagen gennem Udenrigsministeriet indhentede et notat om forholdene for homoseksuelle i Cameroun.

5.4.4.2 Ægthedsvurderinger

I mange konkrete sager fremlægges der dokumenter, typisk i form af tilsigelser, udskrift af dombøger, erklæringer om medlemskab af ulovlige politiske partier m.v., eller aviser med efterlysninger til støtte for asylansøgerens forklaring om forfølgelse i hjemlandet. Hvis sådanne dokumenter m.v. ikke umiddelbart kan lægges til grund eller afvises som konstruerede til lejligheden, foretager Flygtningenævnet en vurdering af, om der via Udenrigsministeriet skal søges indhentet en udtalelse om, hvorvidt dokumenterne kan anses for at være ægte.

Da foretagelsen af en ægthedsvurdering kan være både tids- og udgiftskrævende, vil nævnet alene iværksætte en høring af Udenrigsministeriet, såfremt resultatet heraf kan antages at have betydning for nævnets vurdering af sagen. Nævnet vil endvidere ved vurderingen af, om der skal iværksættes en høring, blandt andet kunne lægge vægt på ansøgerens generelle troværdighed i sagen og på baggrundsoplysningerne om muligheden for at fremskaffe falske dokumenter eller ægte dokumenter med usandt indhold i ansøgerens hjemland samt udbredelsen heraf.

Nævnet vil endvidere kunne lægge vægt på dokumenternes karakter, herunder om de fremstår som udstedt af myndigheder, politiske partier eller personer fra ansøgerens hjemområde. Således vil f.eks. en erklæring udstedt af en landsbyleder eller af en europæisk afdeling af et ulovligt politisk parti kunne være ægte i den forstand, at dokumentet reelt er udstedt af den pågældende person eller organisation, uden at dette dog nødvendigvis er udtryk for, at indholdet er sandt. I en sådan situation vil en ægthedsvurdering af dokumentet således ikke bidrage til oplysning af sagen.

Der henvises til Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols udtalelse i sagen M.K. mod Frankrig (Appl. 76100/13), beslutning af 1. september 2015, præmis 30, hvori klageren havde fremlagt adskillige erklæringer fra personer i sin omgangskreds, som bekræftede, at der var udtrykt trusler om hævn overfor klageren. Domstolen udtalte, at de nationale myndigheder som udgangspunkt er bedst egnet til at bedømme de beviser, der forelægges dem, men at de nationale myndigheder i den foreliggende sag havde været uenige med hensyn til hvilken bevisværdi, der skulle tillægges de pågældende dokumenter. Regeringen fandt erklæringernes bevisværdi tvivlsom henset til deres forfattere og mangel på præcision. Domstolen var enig med klageren i, at det er vanskeligt at opnå andre former for bevismateriale for sådanne trusler. Den kunne dog ikke se bort fra, at alle erklæringerne stammede fra personer, der stod klageren nær, det være sig

familiemedlemmer eller venner, og tog derfor den tvivl, som både regeringen og de administrative myndigheder havde givet udtryk for, i betragtning.

Endvidere vil tidspunktet og omstændighederne for dokumentets fremkomst og ansøgerens forklaringer herom kunne tillægges betydning ved vurderingen af, om en høring bør iværksættes.

I visse tilfælde vil det ikke være muligt at foretage egentlige ægthedsvurderinger. Dette gælder lande, hvor Udenrigsministeriet ikke råder over kilder, der kan forelægges dokumenter med personfølsomme oplysninger. I sådanne sager kan der eventuelt i stedet foretages en generel høring om domstolsprocedurer, myndighedskompetence m.v.

Hvis Flygtningenævnet beslutter at iværksætte en høring, påser nævnet forud for afsendelsen til Udenrigsministeriet, at der foreligger fornødent samtykke fra den pågældende asylansøger til, at de omhandlede oplysninger kan indhentes via Udenrigsministeriet, eventuelt ved anvendelse af lokale kilder.

Da det i asylsager er afgørende, at oplysninger om ansøgeren eller ansøgerens identitet ikke videregives til hjemlandets myndigheder, anfører Flygtningenævnet altid i høringsskrivelserne følgende forbehold: "Asylansøgerens identitet må ikke komme de stedlige myndigheder eller uvedkommende tredjemand til kundskab. Derimod vil pågældendes identitet om nødvendigt og i fortrolighed kunne videregives til den af ambassaden benyttede advokat eller tilsvarende kilde."

Der er i samarbejde mellem Udenrigsministeriet og udlændingemyndighederne udarbejdet et sæt retningslinjer for foretagelse af ægthedsvurderinger i udlændingesager. Retningslinjerne indeholder blandt andet en gennemgang af de sagstyper, i hvilke der er behov for indhentelse af en ægthedsvurdering af udenlandske dokumenter, og af den arbejdsgang, der følges i forbindelse med foretagelse af ægthedsvurderingerne, herunder Udenrigsministeriets retningslinjer for udvælgelse af kilder.

Endvidere drøftes spørgsmål vedrørende ægthedsvurderinger løbende i et samarbejdsforum med deltagelse af Udenrigsministeriet, Flygtningenævnet, Udlændingestyrelsen og Rigspolitiet.

Se som eksempel på nævnets vurdering af fremlagte dokumenter den nedenfor i afsnit 5.4.5 nævnte afgørelse Irak/2017/48

Se som eksempel på sager, hvor nævnet blandt andet lagde vægt på ansøgerens troværdighed og baggrundsoplysningerne om muligheden for at fremskaffe samt udbredelsen

af falske dokumenter den i formandskabets 23. beretning (2014), side 200f nævnte afgørelse Bangladesh/2014/7, hvor Flygtningenævnets flertal ikke kunne lægge ansøgerens forklaring om, at han var tiltalt for et drab, som han ikke havde begået, til grund. Flertallet fandt ikke anledning til at udsætte sagen på en ægthedsvurdering af de af ansøgeren fremlagte dokumenter, hvoraf det fremgik, at han var tiltalt i sagen, idet flertallet herved lagde vægt på, at det fremgår af baggrundsoplysningerne vedrørende Bangladesh, at det er let at skaffe falske dokumenter, og at disse florerer i vid udstrækning. Se endvidere den i 23. beretning, side 415ff, nævnte afgørelse Albanien/2014/1, hvor nævnet fandt, at det ikke kunne føre til et andet resultat i en sag vedrørende et albansk ægtepar, at ansøgerne måtte formodes at kunne skaffe en erklæring fra en mægler, der havde mæglet i en blodfejdekonflikt, idet det fremgår af baggrundsmaterialet vedrørende Albanien, at breve fra blodhævnskomiteer med videre florerer i stor stil. Flygtningenævnet fandt derfor heller ikke anledning til at udsætte sagen på indhentelse af den pågældende erklæring.

Se som eksempel på sager, hvor en af Udenrigsministeriet foretagen ægthedsvurdering er indgået som et element i nævnets vurdering af ansøgers troværdighed:

Nævnet **stadfæstede** i **december 2017** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte:"Ansøgeren er etnisk araber og shia-muslim fra Bagdad, Irak. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han frygter at blive slået ihjel af militsen al-Hashd al-Shaabi, idet han er blevet truet på sin arbejdsplads og har modtaget trusselsbreve. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at han [i efteråret] 2011 blev ansat i [en afdeling] under forsvarsministeriet. I 2013 infiltrerede militser, herunder al-Hashd al-Shaabi, forsvarsministeriet. [I sommeren] 2015 bad ansøgerens nye chef, [A], som var en del af al-Hashd al-Shaabi, ansøgeren om at foretage falske dataændringer. Ansøgeren nægtede at foretage ændringerne, hvorfor [A] i [sommeren] 2015 truede ham på livet. Samme dag forlod ansøgeren sin arbejdsplads. I [sommeren] 2015 modtog han et brev med to dokumenter fra al-Hashd al-Shaabi. Det fremgik af brevene, at ansøgeren skulle deltage i kamptræning for militsen, at han var fyret, og at han skulle møde ved retten. [I sommeren] 2015 udrejste ansøgeren legalt af Irak. Flygtningenævnet finder, at ansøgernes forklaring om sin konflikt med al-Hashd al-Shaabi ikke kan lægges til grund. Ved vurderingen heraf har nævnet i første række lagt vægt på, at ansøgeren er fremkommet med noget forskellige oplysninger vedrørende centrale forhold af betydning for asylmotivet. Ansøgeren har således i sit asylansøgningsskema oplyst, at bl.a. hans fætter [B] var blevet forflyttet til kampzonen uden nogen form for træning, og at han selv var blevet truet af en milits (al-Hashd al-Shaabi) med, at han ville blive henrettet inden for tre dage. [B's] sag er blevet behandlet sammen med ansøgerens sag,

og det fremgår af oplysningerne i den sag, at [B] ikke var blevet forflyttet til nogen kampzone, men at han – i øvrigt som ansøgeren – angiveligt havde modtaget et brev med indkaldelse til militærtræning. Oplysningen i asylansøgningsskemaet om karakteren af den trussel, som ansøgeren havde modtaget, er desuden ikke gentaget på samme måde i de efterfølgende samtaler med Udlændingestyrelsen, hvor ansøgeren alene har oplyst, at han blev truet af sin chef med, at chefen ville skyde ham. Hertil kommer, at ansøgeren for nævnet har forklaret forskelligt eller udbyggende om, at han også blev truet af en anden militsmand end sin chef, at han var blevet udsat for fysisk vold fra militsens side, og at han nu er efterstræbt for at være i besiddelse af databasen eller oplysninger i denne. Ansøgeren er ikke for nævnet kommet med nogen antagelig begrundelse for hans ændrede forklaring om disse forhold, herunder har ansøgeren for nævnet ændret forklaringen på, hvorfor det ikke fremgår af samtalereferaterne med Udlændingestyrelsen, at han skulle have været udsat for vold. Ansøgeren har for nævnet således først forklaret, at han havde forklaret om volden til Udlændingestyrelsen, mens han senere har forklaret, at han ikke forklarede om volden, da han var bange for at afgive forklaring herom. Ansøgeren har endvidere forklaret divergerende om bl.a., hvilken ansættelsesmyndighed han var ansat under, idet han tidligere under sagen har oplyst, at han var ansat af det irakiske forsvarsministerium, mens han for nævnet har forklaret, at han var ansat først af det irakiske statsministerium og senere – da han blev foreholdt divergensen – at han var ansat både under det irakiske forsvarsministerium og statsministeriet. Ansøgerens forklaring om sin konflikt med al-Hashd al-Shaabi forekommer i øvrigt efter sit indhold heller ikke sandsynlig, og ansøgeren har forklaret usammenhængende om, hvorfor al-Hashd al-Shaabi skulle interessere sig for at slå ham ihjel, når de ifølge ansøgeren lykkedes med at få ham opsagt fra den stilling, som de ønskede besat med en person, der ville samarbejde med dem. Der ses således ikke at være nogen antagelig begrundelse for, hvorfor al-Hashd al-Shaabi skulle ønske ansøgeren død. Ansøgerens oplysninger om al-Hashd al-Shaabis ageren har da heller ikke støtte i tilgængelige baggrundsoplysninger, hvor flere kilder peger på, at rekruttering til al-Hashd al-Shaabi foregår på frivillig basis, og at al-Hashd al-Shaabi ikke har problemer med at få dækket sit rekrutteringsbehov, jf. bl.a. Carnegie Endowment for Peace, The Popularity of the Hashd in Iraq, 1 February 2016. At ansøgeren skulle være efterstræbt af al-Hashd al-Shaabi, der ifølge ansøgeren havde en magtfuld position i det irakiske statsapparat, savner desuden sammenhæng med, at ansøgeren uden videre og med officielle rejsedokumenter kunne udrejse legalt af Irak. Endelig har Flygtningenævnet ved vurderingen af troværdigheden af ansøgerens oplysninger om sin konflikt med al-Hashd al-Shaabi tillagt det vægt, at det af et høringssvar af 7. oktober 2016 fra Udenrigsministeriet fremgår, at det dokument, som ansøgeren har fremlagt fra sin arbejdsgiver vedrørende hans opsigelse, er vurderet som værende uægte. På denne baggrund må Flygtningenævnet afvise ansøgerens forklaring om sin konflikt med al-Hashd al-Shaabi og lægge til grund, at ansøgeren ikke som en følge af disse forhold er i risiko

for at blive udsat for hverken forfølgelse eller asylbegrundende overgreb omfattet af udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet stadfæster herefter Udlændingestyrelsens afgørelse." Irak/2017/237

Se som eksempel på sager, hvor dokumenter har været forelagt for UNHCR, kan henvises til den i formandskabets 23. beretning (2014), side 126f, nævnte afgørelse Bangladesh/2014/2.

5.4.4.3 Kriminaltekniske erklæringer

Hvis Flygtningenævnet har brug for en mere teknisk vurdering af et dokuments ægthed, kan nævnet anmode Rigspolitiet, Nationalt Kriminalteknisk Center (NKC), om at foretage en teknisk vurdering af dokumentet, herunder af identitetskort, for at få fastslået, om dokumentet er ægte. I sjældnere tilfælde anmoder Flygtningenævnet Kriminalteknisk Center om at vurdere ægtheden af attester og lignende, men denne proces vanskeliggøres af Kriminalteknisk Centers behov for sammenligningsmateriale i form af lignende ægte dokumenter, idet forfalskninger af attester m.v. ikke fremtræder lige så tydeligt, som tilfældet ofte vil være for så vidt angår identitetskort

Som eksempel på en sag fra nævnets praksis, hvor nævnet har forholdt sig til indholdet af en kriminalteknisk erklæring, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **november 2017** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig asylansøger, der angav at være fra Eritrea, samt hendes mindreårige barn. Indrejst i 2014. I 2015 meddelte Udlændingestyrelsen ansøgeren afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, idet styrelsen ikke fandt, at ansøgeren havde sandsynliggjort sin identitet, herunder nationalitet. Senere i 2015 stadfæstede Flygtningenævnet Udlændingestyrelsens afgørelse. Nævnet lagde i den forbindelse blandt andet vægt på ansøgerens manglende kendskab til forholdene i Eritrea, og at ansøgerens forklaring under nævnsmødet adskilte sig radikalt fra ansøgerens tidligere forklaringer. I 2017 genoptog Flygtningenævnet sagen til behandling på et nyt mundtligt nævnsmøde, efter at dokumenter fremlagt af ansøgeren til støtte for sin identitet var blevet vurderet som ægte ved en kriminalteknisk undersøgelse. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren har ikke givet møde for nævnet, selv om hun ved brev af 31. august 2017 sendt til hendes bopælsadresse er indkaldt til nævnsmødet. Brevet er ikke kommet retur. Ansøgeren er heller ikke mødt op til et møde hos den beskikkede advokat forud for nævnsmødet, selv om den beskikkede advokat to gange skriftligt har indkaldt hende. Heller ikke den beskikkede advokat har fået brevene retur. Flygtningenævnet finder på den baggrund ikke, at ansøgerens udeblivelse kan anses som lovligt forfald, jf. Flygtningenævnets forretningsordens § 36, stk. 1, og nævnet har derfor besluttet at fremme sagen på det foreliggende grundlag. Ansøgeren har oplyst, at hun er eritreisk statsborger født

i 1994 fra byen Tserona og kristen ortodoks af trosretning. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ved en tilbagevenden til Eritrea frygter ansøgeren at blive straffet for illegal udrejse samt for militærunddragelse. Den […]2015 stadfæstede Flygtningenævnet Udlændingestyrelsens afgørelse af[…]2015, idet nævnet ligesom styrelsen ikke fandt, at ansøgeren havde sandsynliggjort sin identitet, herunder sit statsborgerskab. Ansøgeren har i [slutningen af] 2016 fremlagt forældrenes eritreiske id-kort, der er vurderet som værende "tvivlsomt ægte" ved en kriminalteknisk undersøgelse. Den […]2017 har Flygtningenævnet genoptaget sagen til behandling på et nyt mundtligt nævnsmøde. Som anført i Flygtningenævnets tidligere afgørelse fra […]27. april 2015 påhviler det i henhold til udlændingelovens § 40 en ansøger at sandsynliggøre sin identitet og sit asylmotiv. Af de grunde, der er anført i nævnets tidligere afgørelse, finder Flygtningenævnet fortsat ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at hun stammer fra Eritrea. Nævnet skal yderligere bemærke, at selvom det måtte lægges til grund, at de id-kort, ansøgeren efterfølgende er fremlagt, måtte være ægte eritreiske id-kort, er det ikke sandsynliggjort, at de tilhører ansøgerens forældre. Det bemærkes i den forbindelse, at ansøgeren tidligere har fremlagt en falsk vielsesattest, ligesom hun har afgivet urigtig forklaring om sit asylmotiv. Videre bemærkes, at ansøgeren under asylsamtalen […]2014 oplyste, at landekoden for Eritrea var 251, hvilket imidlertid er landekoden for Etiopien. Endelig fremgår, at den angivne ægtefælle i den falske vielsesattest, som ansøgeren senere har forklaret er hendes bror, skulle stamme fra byen Kinin, som er beliggende i Etiopien. Idet Flygtningenævnet ikke kan lægge til grund, at ansøgeren kommer fra Eritrea, eller at hun har været forfulgt ved udrejsen, eller ved en tilbagevenden til sit hjemland risikerer forfølgelse eller overgreb efter udlændingelovens § 7, stk. 1, eller stk. 2, stadfæster Flygtningenævnet på ny Udlændingestyrelsens afgørelse." Erit/2017/7

5.4.4.4 Sprogtest

Hvis en asylansøgers oplysninger om sin identitet og nationalitet ikke findes at kunne lægges til grund, kan det forekomme, at ansøgeren bliver anmodet om at deltage i en sprogtest. Et sproganalyseinstitut vil i den forbindelse vurdere, om ansøgeren må antages at komme fra det angivne land m.v. på baggrund af det talte sprog og ansøgerens kendskab til sprog og nationale forhold i øvrigt. Såfremt ansøgeren vurderes ikke at have sin sproglige baggrund i det angivne land, vil analyseinstituttet om muligt angive, hvor ansøgeren så må formodes at komme fra.

Som eksempel fra nævnets praksis, hvor nævnet har forholdt sig til betydningen af resultatet af en foretagen sprogundersøgelse, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **oktober 2017** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar og tre medfølgende børn, der oplyste at være bidoonere (statsløse) fra Kuwait. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgerne har oplyst at være etniske arabere og shia-muslimer fra Jahra-provinsen, Kuwait. Ansøgerne har ikke været medlemmer af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktive. Den mandlige ansøger har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Kuwait frygter at blive fængslet, fordi han har deltaget i en demonstration og er udrejst illegalt af Kuwait. Videre frygter den mandlige ansøger de generelle forhold for bidoonere i Kuwait. Den mandlige ansøger har til støtte herfor oplyst, at han efter at være vendt tilbage fra[et vesteuropæisk land] i 2010 overværede en demonstration og senere deltog i en demonstration, inden han udrejste i 2015. Ved denne demonstration blev ansøgeren anholdt og tilbageholdt et døgns tid, hvorefter han blev løsladt. Inden løsladelsen skulle han skrive under på, at han ikke ville deltage i demonstrationer igen. Ansøgerens bopæl blev efterfølgende opsøgt af myndighederne, som over for ansøgeren gentog, hvad han havde underskrevet. Ansøgeren og hans familie udrejste herefter af Kuwait på grund af manglende rettigheder som bidoonere (statsløse) i Kuwait. Den kvindelige ansøger har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Kuwait frygter at blive fængslet, fordi hun er udrejst illegalt. Videre frygter hun, at hendes ægtefælle bliver fængslet, idet han har deltaget i en ulovlig demonstration. Ansøgeren har endvidere henvist til, at hun frygter de generelle forhold for bidoonere i landet. Den kvindelige ansøger har til støtte herfor oplyst, at hendes ægtefælle deltog i en demonstration, og at han på den baggrund blev anholdt og tilbageholdt. Efter løsladelsen blev familiens hjem opsøgt af nogle for ansøgeren ukendte personer, som truede hendes ægtefælle. Herefter opholdt familien sig i deres hjem i en for ansøgeren ukendt periode, inden de udrejste af Kuwait ved brug af falske pas, som ansøgerens ægtefælles ven fremskaffede. Flygtningenævnet finder, at ansøgerne ikke har sandsynliggjort deres identitet eller asylmotiv. I forhold til identitetsspørgsmålet lægger nævnet særligt vægt på, at den mandlige ansøger i 2010 har søgt asyl i [et vesteuropæisk land]under et andet navn og under angivelse af at være irakisk statsborger, og at han dengang frafaldt sin ansøgning med henblik på frivillig udsendelse til Irak, ligesom han fremskaffede irakiske rejsedokumenter. Hertil kommer at flere af den mandlige ansøgers familiemedlemmer, herunder ansøgerens mor og søster, er blevet registreret som irakiske statsborgere og under andre navne i flere europæiske lande. Flere af den mandlige ansøgers familiemedlemmer optræder endvidere på Facebook som havende tilknytning til Irak. Under disse omstændigheder finder nævnet, at den mandlige asylansøger ikke har sandsynliggjort, at han som hævdet er bidoon (statsløs) fra Kuwait. Også i forhold til den kvindelige ansøger, må der lægges vægt på de ovennævnte omstændigheder i forbindelse med ægtefællens asylansøgning i [et vesteuropæisk land] og hans families registrering som irakiske statsborgere i forbindelse med asylproceduren i andre europæiske lande. De indhentede sproganalyser kan heroverfor ikke i sig selv føre til en anden vurdering af

sagen. Det tilføjes, at det fremgår af den mandlige ansøgers sproganalyse, at hans sprog også udviste nogle af de karakteristika, der forbindes med arabisk, således som det tales i Irak. Heller ikke de fremlagte ældre dokumenter, der knytter ansøgerne til Kuwait, kan efter nævnets opfattelse føre til en anden vurdering af sagen. Nævnet finder ikke anledning til at foranstalte en ægthedsvurdering af dokumenterne, da de i lyset af det ovenfor anførte om den mandlige ansøgers tidligere asylansøgning i [et vesteuropæisk land] og familiemedlemmers registreringsforhold med videre ikke har nogen væsentlig betydning for sagens afgørelse. I forhold til den angivelige konflikt i Kuwait lægger nævnet vægt på, at ansøgernes forklaringer på en række punkter fremstår utroværdige og præget af væsentlige divergenser. Nævnet finder navnlig, at den mandlige ansøgers divergerende og usikre forklaringer om, hvornår han deltog i demonstrationen, hvornår han blev opsøgt på bopælen af myndighederne, og hvornår han udrejste af Kuwait, er så diffuse og usammenhængende, at de ikke fremstår selvoplevede. Hertil kommer, at den mandlige ansøgers og den kvindelige ansøgers forklaringer på en række punkter også er indbyrdes divergerende, således som det også fremgår af Udlændingestyrelsens afgørelse. Det må også efter ansøgernes egne forklaringer lægges til grund, at de ikke har konflikter i andre lande, herunder for eksempel i Irak, der har været nævnt under sagen. På den anførte baggrund har ansøgerne ikke sandsynliggjort, at de har et behov for international beskyttelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Hjem/2017/10

5.4.5 Anerkendelse som flygtning af UNHCR forud for indrejsen i Danmark

Flygtningenævnet har behandlet enkelte sager, hvor UNHCR forud for ansøgerens indrejse i Danmark har anerkendt eller registreret den pågældende som flygtning, evt. på prima facie-basis.

Flygtningenævnet er ikke bundet af, at UNHCR efter organisationens mandat har anerkendt den pågældende som flygtning. Det påhviler således de danske myndigheder selvstændigt at vurdere, om ansøgeren på tidspunktet for myndighedernes behandling af sagen opfylder betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. UNHCR's anerkendelse vil dog indgå som et moment i Flygtningenævnets samlede asylvurdering.

Som eksempel på en sag, hvor Flygtningenævnet har forholdt sig til en forudgående UNHCR-anerkendelse kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **marts 2017** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar samt fire børn fra Irak. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgerne er etniske arabere og shia-muslimer af trosretning fra Basra, Irak. Ansøgerne har ikke

været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktive. Ansøgerne har som asylmotiv henvist til, at de ved en tilbagevenden til Irak frygter at blive slået ihjel af myndighederne samt af den kvindelige ansøgers familie og klan, idet ansøgerne har giftet sig mod den kvindelige ansøgers families vilje, samt at flere af den kvindelige ansøgers familiemedlemmer har indflydelsesrige stillinger i Irak hos både regeringen og i al-Mehdi-militsen. Den mandlige ansøger har endvidere henvist til, at han frygter al-Qaeda, fordi han i 2006 blev kidnappet, mens han arbejdede som chauffør for de amerikanske styrker i Irak. Derudover frygter den mandlige ansøger at blive slået ihjel af sekteriske sunni-muslimer, idet han selv er shia-muslim. Den mandlige ansøger har oplyst, at han blev gift med den kvindelige ansøger i 1995. Ansøgerne boede sammen flere forskellige steder i Basra, herunder på en skole, indtil de i 1999 flyttede til Bagdad, hvor de boede hos den mandlige ansøgers far og stedmor, fordi den kvindelige ansøgers familie fik kendskab til, at parret stadig opholdt sig i Basra. Siden flyttede parret til Salah ad-Din, og de flyttede i 2003 til Bagdad, da regimet faldt, og de opholdt sig i Bagdad indtil 2006, hvor den mandlige ansøger blev kidnappet af al-Qaeda. En uge efter kidnapningen modtog parret et trusselsbrev på deres bopæl, og de flyttede herefter til Syrien, hvor de boede indtil 2009. De flyttede herefter tilbage til Bagdad grundet urolighederne i Syrien. Den mandlige ansøger har endvidere oplyst, at hans ældste søn blev kidnappet [i foråret] 2010 af ukendte gerningsmænd, og efter løsladelsen udrejste familien til Tyrkiet, hvor de blev registreret som flygtninge hos UNHCR. Fire år senere, kort tid forinden at familien skulle modtages som flygtninge i USA, udrejste den mandlige ansøger af Tyrkiet i [sommeren] 2015, fordi han modtog trusler fra kriminelle i Tyrkiet. Den kvindelige ansøger har oplyst, at hun efter sin vielse med den mandlige ansøger i 1994 opholdt sig i halvandet år i Basra, hvorefter de flyttede til Salah ad-Din, fordi de frygtede at blive genkendt af hendes familie i Basra. I Salah ad-Din boede de i to et halvt år hos en af den mandlige ansøgers venner. Parret oplevede ingen konflikter i den periode. De flyttede herefter til Bagdad, fordi vennen ville have sit hus tilbage, og fordi hendes ægtefælle ønskede at arbejde i Bagdad. Parret boede i en lejelejlighed i Bagdad, og hendes ægtefælle arbejdede i en periode som chauffør for de amerikanske styrker. Den kvindelige ansøger har videre oplyst, at den mandlige ansøger blev kidnappet i [efteråret] 2006. Den mandlige ansøger var tilbageholdt i tre dage, og han blev løsladt, idet hans far, som havde forbindelser i den irakiske hær, hjalp med at få sat en befrielsesaktion i gang. Dagen efter løsladelsen modtog parret et trusselsbrev, som indeholdt en patron og en trussel om at blive slået ihjel, hvis de ikke forlod deres bopæl. Parret udrejste derfor til Syrien i 2006. De opholdte sig i Syrien indtil 2009, hvor familien vendte tilbage til Bagdad, fordi deres økonomiske forhold blev forværret, og idet den mandlige ansøgers far døde. I 2010 blev ansøgerens ældste søn kidnappet. Tre dage senere befriede den irakiske hær sønnen, men ansøgeren ved ikke, hvorfor kidnapningen skete, og heller ikke, hvem der stod bag. Den kvindelige ansøger forlod derfor Bagdad med sin familie og rejste til et

andet sted i Irak, hvor de opholdt sig i to-tre måneder. Den kvindelige ansøger udrejste herefter med sin familie til Tyrkiet, hvor de blev registreret som flygtninge ved UNHCR, og de fik i 2015 svar om, at de var blevet meddelt opholdstilladelse i USA. Den mandlige ansøger modtog imidlertid samme år trusler fra tyrkiske kriminelle, og han rejste herefter til Danmark. Den kvindelige ansøger udrejste i [efteråret] 2015 af Tyrkiet sammen med familiens fem børn. Flygtningenævnet er i sin afgørelse ikke bundet af den omstændighed, at ansøgerne og deres børn er anerkendt af UNHCR som flygtninge, idet det påhviler nævnet selvstændigt at vurdere, om ansøgerne opfylder betingelserne for opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7. I denne vurdering indgår UNHCR´s anerkendelse som et moment i den samlede asylvurdering. Indledningsvist bemærkes om ansøgernes forklaringer, at den mandlige ansøger ikke har anført noget om konflikten med den kvindelige ansøgers familie i sit asylskema, selvom denne konflikt udgør en central del af asylmotivet. Den mandlige ansøger har forklaret, at han og den kvindelige ansøger, efter at de var blevet gift i 1995, boede rundt omkring mange forskellige steder i Basra indtil 1998/1999, og at de opholdt sig ganske kortvarigt hvert sted. Han har videre forklaret, at de herefter flyttede ind hos hans far og stedmor i Baghdad, hvor de opholdt sig i 1- 1½ år, inden de flyttede til Salah ad-Din, hvor de fandt beskyttelse hos en sunnimuslimsk klan. I 2003 flyttede familien tilbage til Baghdad, hvor de boede frem til, at de i 2006 flygtede til Syrien. Den mandlige ansøgers forklaring under nævnsmødet har været divergerende med hensyn til, om den kun var ham, der flyttede tilbage til Baghdad i 2003, eller hvorvidt familien flyttede med ham. Den kvindelige ansøger har derimod forklaret, at de efter vielsen boede i Basra i 1½ år, og at de i den forbindelse blandt andet boede på en skole i ca. 1-1½ år, og at de herfra flyttede til Salah ad-Din, hvor de i 2½ år boede i et hus tilhørende den mandlige ansøgers ven, hvorefter de flyttede til [et kvarter] i Baghdad, hvor de lejede en lejlighed, som de boede i frem til udrejsen til Syrien i 2006. Hun har videre i asylsamtalerne forklaret, at de ikke havde kontakt til den mandlige ansøgers far før i forbindelse med, at den mandlige ansøger blev kidnappet i 2006. I samtalen med advokaten forud for mødet i nævnet har den kvindelige ansøger om de divergerende forklaringer med hensyn til opholdet hos den mandlige ansøgers far forklaret, at hun havde glemt det, fordi det var af kortere varighed. Den mandlige ansøger har endvidere forklaret divergerende med hensyn til, om de modtog trusler i forbindelse med det første ophold i Baghdad, idet han i oplysnings- og motivsamtalen har forklaret, at den kvindelige ansøgers bror sammen med flere andre to gange opsøgte hans fars bopæl i Baghdad, efter at ansøgerne var rejst til Salah ad-Din, hvorimod han i asylsamtalen har forklaret, at de blev opsøgt på hans fars bopæl, mens de stadig boede i Baghdad men på et tidspunkt, hvor de ikke var hjemme, ligesom han forklarede, at der var tale om et enkelt tilfælde i enten 2000 eller 2001. Den mandlige ansøger har også forklaret divergerende med hensyn til om, han senest modtog trusler fra den kvindelige ansøgers familie 10 dage forud for oplysnings- og motivsamtalen, eller om han modtog de seneste trusselsopkald, mens

familien opholdt sig i Tyrkiet. Han har endvidere under mødet i nævnet udbygget sin forklaring om truslerne med at forklare, at der sammen med de telefoniske trusler blev sendt billeder af hans hustru optaget i Tyrkiet, og billeder, hvor hun var iført undertøj, og hvor der stod tekster med truende indhold. Ansøgernes forklaringer om omstændighederne i forbindelse med, at den mandlige ansøger i 2006 skulle være blevet kidnappet af Al Qaeda, har også været divergerende, idet den mandlige ansøger har forklaret, at han ikke i forbindelse hermed havde kontakt til personer udenfor, idet hans telefon blev taget fra ham, og at bortførerne ringede til hans far for at få udbetalt løsepenge. Den kvindelige ansøger har derimod forklaret, at både hun og hendes svigerfar talte i telefon med den mandlige ansøger, mens han var kidnappet. Endelig har ansøgerne forklaret divergerende om udrejsen fra Irak i 2010 med hensyn til, hvor langt tid der gik efter sønnens kidnapning til udrejsen, og hvor de opholdt sig henne, før de udrejste via Erbil i november 2010. Nævnet skal videre bemærke, at det ikke forekommer sandsynligt, at den kvindelige ansøgers familie, der efter Saddam Husseins fald blev magtfuld og fik tætte relationer til flere indflydelsesrige personer i Irak, ikke var i stand til at finde ansøgerne i de mange år, de boede forskellige steder i Irak, men at de derimod skulle have været i stand til at finde frem til ansøgerne i henholdsvis Tyrkiet og Danmark, også selvom den mandlige ansøger havde et dansk mobilnummer. Ingen af ansøgerne har i forbindelse med samtalerne med Udlændingestyrelsen gjort opmærksom på, at trusselsbrevet fra Al Qaeda lå blandt de dokumenter, de havde afleveret til styrelsen, hvorfor brevet først er blevet oversat under nævnsmødet, og det er i den forbindelse kommet frem, at den mandlige ansøger ikke er nævnt ved navn i brevet. Om brevet bemærkes videre, at ansøgerne har forklaret divergerende med hensyn til, om det blev fundet i garagen eller i haven, og om det var den mandlige ansøger eller et af deres børn, der fandt brevet. Endelig bemærkes, at det først er under mødet i nævnet, at den mandlige ansøger har forklaret, at der i årene fra 2006-2016 er udstedt adskillige arrestordrer på ham fra de irakiske myndigheders side, og at to af disse er blandt de dokumenter, han har afleveret til Udlændingestyrelsen. Disse arrestordrer er derfor også først blevet oversat i forbindelse med nævnsmødet. Dokumenterne nævner ikke den mandlige ansøger ved navn og fremtræder snarere som en efterlysning af den mandlige ansøgers bil, og de personer der havde stjålet dem fra ham i forbindelse med kidnapningen. Det bemærkes i den forbindelse, at ansøgerne har forklaret, at de i 2009, hvor der allerede var udstedt flere arrestordrer, valgte at rejse tilbage til Irak fra Syrien, og at ansøgerne har forklaret, at de i forbindelse med kidnapningen af deres søn i [foråret] 2010 henvendte sig til myndighederne, uden at de fik konsekvenser for den mandlige ansøger. Den kvindelige ansøgers forklaringer har på en række centrale punkter været præget af, at hun ikke har været i stand til at huske centrale begivenheder, før hun direkte er blevet spurgt ind til dem. Dette gælder blandt andet i forhold til, om de blev fulgt til irakisk/syriske grænse af amerikanske tropper, og med hensyn til, om den mandlige ansøger blev skudt i benet i forbindelse med kidnapningen i 2006. Med henvisning til, at ansø-

gerne på centrale punkter har forklaret divergerende og udbyggende og med henvisning til, at forklaringerne på en række punkter har været usandsynlige, og derfor i det hele forekommer konstruerede til lejligheden, kan Flygtningenævnet ikke lægge ansøgernes forklaringer om asylmotiver til grund. Under disse omstændigheder kan nævnet heller ikke tillægge UNHCR´s anerkendelse af ansøgernes status som flygtninge betydning. Nævnet finder herefter ikke grundlag for at hjemvise sagen til Udlændingestyrelsen med henblik på ægthedsvurdering og oversættelse af trusselsbrevene, ligesom nævnet heller ikke finder det godtgjort, at har været sådanne mangler ved Udlændingestyrelsen behandling af sagen, at den af den grund bør hjemvises. Det bemærkes endelig, at hverken den omstændighed, at ansøgerne er shiamuslimer, eller de generelle forhold i Irak, kan begrunde at de meddeles opholdstilladelse. Efter oplysningerne i telefonnotatet om henvendelsen til den amerikanske ambassade sammenholdt med de fremlagte dokumenter fra UNHCR, kan nævnet ikke lægge til grund, at ansøgerne har fået opholdstilladelse i USA, hvorfor der ikke er grundlag for at udsende dem til USA eller behandle sagen som en første asyllandssag. Ansøgerne har på baggrund af det ovenfor anførte ikke sandsynliggjort, at de ved en tilbagevenden til Irak vil være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller i risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Irak/2017/48

5.4.6 Reformatio in pejus

Som anført ovenfor under afsnit 5.4 er Flygtningenævnets bevisvurdering fri og således ikke bundet af særlige bevisregler, ligesom Flygtningenævnet ikke er bundet til at lægge ansøgerens forklaring om bestemte faktiske omstændigheder til grund i samme omfang, som Udlændingestyrelsen har gjort ved sagens behandling i 1. instans, se afsnit 5.4.1 og de heri nævnte afgørelser.

Flygtningenævnet har i 2014 i en række sager taget stilling til, om princippet om reformatio in pejus var til hinder for, at Udlændingestyrelsen i forbindelse med den fornyede behandling af en hjemvist sag foretog en fornyet vurdering af ansøgerens asylmotiv i forhold til hjemlandet. I de pågældende sager havde Udlændingestyrelsen ved den første afgørelse meddelt afslag, idet styrelsen fandt, at ansøgeren på baggrund af de daværende baggrundsoplysninger isoleret set var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, i forhold til hjemlandet, men at den pågældende havde opnået beskyttelse i et første asylland, jf. § 7, stk. 4. Flygtningenævnet hjemviste sagerne til fornyet førsteinstansbehandling i Udlændingestyrelsen blandt andet med henblik på, at styrelsen skulle indhente nærmere oplysninger om ansøgerens opholdsgrundlag i førsteasyllandet. På baggrund af nye oplysninger vedrørende de forbedrede generelle forhold i ansøgerens

hjemland traf Udlændingestyrelsen herefter en ny afgørelse, hvorefter ansøgeren ikke – heller ikke isoleret – ansås for omfattet af udlændingelovens § 7.

I sagen Soma/2014/10 vedrørende et ægtepar fra Somalia udtalte Flygtningenævnet herom: "Udlændingestyrelsens afgørelse *fra foråret* 2013 blev truffet under den praksis, der blev fulgt efter Sufi Elmi-dommen af 28. juni 2011. Efter indhentelse af nye oplysninger vedrørende de generelle forhold i Somalia traf Flygtningenævnet i maj 2013 afgørelse i nogle prøvesager. Den 5. september 2013 afsagde Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol dom i sagen KAB mod Sverige. I lyset heraf traf Udlændingestyrelsen afgørelsen *i slutningen af* 2013. Flygtningenævnet finder, at Udlændingestyrelsen under disse omstændigheder har været berettiget til at foretage en fornyet vurdering af, om ansøgeren er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2."

Se det fulde resumé af afgørelsen i formandskabets 23. beretning (2014), side 210ff.

5.5 Flygtningenævnets afgørelse

Forud for nævnsmødet udarbejder Flygtningenævnets Sekretariat en sammenfatning af oplysningerne i sagen, som består dels af en kort oversigt over sagsforløbet, herunder datoen for Udlændingestyrelsens afgørelse, indrejseforholdene, herunder –tidspunktet, og ansøgningstidspunktet, og om ansøgeren har tilknytning til Danmark f.eks. i form af herboende familiemedlemmer, og andre for sagen relevante oplysninger, dels et resumé af eventuelle rapporter optaget af politiet i forbindelse med, at ansøgeren har ansøgt om asyl, herunder Rigspolitiets asylregistreringsrapport, såfremt rapporterne indeholder oplysninger af relevans for asylsagen, samt resumé af oplysningerne i asylansøgningsskemaet, såfremt ansøgeren har udfyldt skema. Resultatet af eventuelle høringssvar og sprogtest m.v. indgår også. Endvidere vedhæftes alle referater fra ansøgerens samtaler med Udlændingestyrelsen i deres helhed. Sammenfatningen, herunder Udlændingestyrelsens samtalereferater, indgår som en beskrivelse af sagens faktiske omstændigheder i nævnets beslutning i sagen.

Flygtningenævnets afgørelser skal begrundes, jf. udlændingelovens § 56, stk. 7, og forvaltningslovens §§ 22 og 24.

Udover en beskrivelse af sagens faktiske omstændigheder og en gengivelse af ansøgerens forklaring under nævnsmødet indeholder Flygtningenævnets afgørelse således nævnets beslutning, hvori indgår dels en stillingtagen til, i hvilket omfang ansøgerens forklaring kan lægges til grund, dels nævnets vurdering af, om ansøgeren herefter opfylder betingelserne for at få asyl, og de hovedhensyn, nævnet ved vurderingen heraf har lagt vægt på. Der kan endvidere være anledning til i begrundelsen særskilt at tage stilling til partsanbringender og betydningen af baggrundsoplysninger.

5.6 Aktindsigt og offentlighed

Mulighederne for aktindsigt i asylsager reguleres dels af forvaltningslovens og offentlighedslovens almindelige regler herom og dels af udlændingelovens § 55, stk. 3 og 4.

Udlændingelovens § 55, stk. 3 og 4, er specialregler, der regulerer ansøgerens og den beskikkede advokats ret til aktindsigt i forbindelse med sagens behandling i nævnet. Reglerne gælder ved siden af de almindelige regler om aktindsigt i forvaltningsloven og offentlighedsloven.

Af udlændingelovens § 55, stk. 3, følger, at udlændingen og dennes advokat skal have adgang til at gøre sig bekendt med det materiale, der indgår i sagen, og til at udtale sig herom. Ved udlændinge-lovens § 55, stk. 4, begrænses adgangen til aktindsigt, hvis hensynet til statens sikkerhed eller hensynet til tredjemand undtagelsesvis gør dette påkrævet. Ansøgeren og dennes beskikkede advokat har således som udgangspunkt ret til aktindsigt i alt materiale, der indgår i den enkelte sag.

Offentlighedslovens regler om aktindsigt i lovens kapitler 2 og 4 vedrører aktindsigt for andre end sagens parter, for eksempel privatpersoner, journalister og forskere. Ved anmodning om aktindsigt i en asylsag efter offentlighedslovens regler vil undtagelsesbestemmelsen i lovens § 30, nr. 1, vedrørende personfølsomme oplysninger som udgangspunkt være opfyldt. Det antages således i praksis, at alene oplysningen om, at en bestemt person har ansøgt om asyl, udgør oplysninger om enkeltpersoners private forhold. En anmodning om aktindsigt vil således normalt ikke kunne imødekommes, medmindre der foreligger samtykke.

Det forekommer, at Flygtningenævnet modtager henvendelser fra advokater, der til brug for en konkret sag anmoder om aktindsigt i andre sager, eksempelvis under henvisning til, at den eller de pågældende sager har et faktum, der har lighed med den konkrete sag. Såfremt advokaten ikke kan antages at være partsrepræsentant i sagerne, afgøres sådanne spørgsmål efter reglerne i offentlighedsloven.

I praksis vil sådanne situationer ofte løses ved, at der indhentes samtykke til aktindsigt fra parterne i de pågældende sager. Flygtningenævnet vil herefter meddele aktindsigt i de pågældende sager, medmindre oplysningerne i sagen skal undtages fra aktindsigt af hensyn til andre private eller offentlige interesser.

I forhold til nyere sager vil der endvidere være adgang til Flygtningenævnets afgørelser på nævnets hjemmeside www.fln.dk, hvor nævnet siden medio maj 2015 har offentliggjort præmisserne i alle afgørelser i anonymiseret form, dog således at afgørelser, der

på grund af deres helt særlige karakter ikke vil kunne anonymiseres meningsfuldt, ikke bliver offentliggjort.

Flygtningenævnet modtager af og til henvendelser fra journalister eller forskere, der anmoder om aktindsigt i en ubestemt flerhed af sager, f.eks. i alle afgørelser truffet vedrørende en bestemt nationalitet. I det omfang, anmodningen ikke kan besvares (alene) på baggrund af de på hjemmesiden offentliggjorte afgørelser, vil nævnet i disse tilfælde nævnet foretage en vurdering af, om identifikationskravet i offentlighedslovens § 9 er opfyldt. Det følger af bestemmelsens stk. 1, at en anmodning om aktindsigt efter §§ 7 og 8 skal indeholde de oplysninger, som er nødvendige for, at den sag eller de dokumenter, der ønskes aktindsigt i, kan identificeres, og angive det tema, sagen eller dokumentet vedrører. Det følger af bestemmelsens stk. 2, nr. 1, at behandlingen af en anmodning om aktindsigt efter § 7, uanset at betingelserne i stk. 1 er opfyldt, kan afslås i det omfang behandlingen af anmodningen vil nødvendiggøre et uforholdsmæssigt ressourceforbrug. Idet oplysninger i asylsager efter deres karakter må anses som omfattet af tavshedspligten for offentlige ansatte, jf. forvaltningslovens § 27, vil der dog som udgangspunkt blive meddelt afslag på aktindsigt, medmindre der foreligger samtykke fra parterne i de enkelte sager.

Såfremt Flygtningenævnet tidligere har meddelt aktindsigt efter forvaltningsloven i akterne i en konkret sag, vil nævnet ved en efterfølgende meddelelse af aktindsigt i de pågældende akter opkræve betaling for denne, jf. Justitsministeriets bekendtgørelse nr. 646 af 18. september 1986.

5.7 Udsendelse

Det følger af udlændingelovens § 32 a, at en afgørelse om afslag på asyl skal være ledsaget af en afgørelse om, hvorvidt udlændingen efter udlændingelovens § 31 kan udsendes tvangsmæssigt, hvis udlændingen ikke udrejser frivilligt, samt til hvilket land udsendelse kan ske.

Hvis en ansøger har statsborgerskab i flere lande, foretager Flygtningenævnet en asylretlig vurdering i forhold til begge de lande, hvor ansøgeren har statsborgerskab, ligesom nævnet i forhold til begge lande vurderer, hvorvidt ansøgeren efter udlændingelovens § 31 kan udsendes tvangsmæssigt.

Hvad angår udsendelse af en ansøger, som er blevet meddelt afslag på asyl under henvisning til, at han eller hun allerede har opnået beskyttelse i et andet land eller har en nær tilknytning til et andet land, jf. udlændingelovens § 7, stk. 4, om første asylland, henvises til afsnit 6.1.

Hvis ansøgeren ikke ønsker at oplyse om sin nationalitet, hvis der er tvivl herom, eller hvis ansøgerens oplysninger herom må forkastes som utroværdige, og hvis nævnet vurderer, at ansøgeren ikke opfylder betingelserne for at blive meddelt asyl, kan nævnet træffe afgørelse om, at ansøgeren kan udsendes tvangsmæssigt til "hjemlandet".

Som eksempel herpå kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **august 2017** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig ansøger fra et ukendt land. Indrejst i 2013. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren har for nævnet forklaret, at han er fra Tindouf i Sahara på grænsen mellem Algeriet og Marokko. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Tindouf i Sahara ikke frygter noget, men at han ikke har noget eller nogen at vende tilbage til. Ansøgeren har til støtte herfor forklaret, at han boede hos sin bedstemor efter, at hans forældre blev skilt. Ansøgeren boede hos sin bedstemor frem til fem- eller seks-årsalderen. Ansøgeren tog herefter på egen hånd til Frankrig i 2005 og har sidenhen taget ophold i forskellige europæiske lande. Ansøgeren søgte først om asyl, da han kom til Danmark, idet han ikke var bekendt med muligheden for at søge om asyl, før han kom hertil. Ansøgeren har overfor Udlændingestyrelsen forklaret, at han er statsløs palæstinenser, etnisk araber og muslim fra Gaza. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Gaza frygter at blive slået ihjel. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at hans far handlede med kvæg med israelerne, og at faren som følge heraf blev truet af islamister. En aften, da ansøgeren var seks år gammel, lå han og sov, da hans forældre blev kidnappet, og der blev sat ild til huset. Ansøgeren vågende på hospitalet, hvor han hver dag fik besøg af en for ham tidligere ukendt kvinde ved navn […]. Senere tog [den navngivne kvinde] ansøgeren med til Egypten, hvor han modtog behandling for sine brandsår. Efter to til tre måneder bragte [den navngivne kvinde] ansøgeren til Tunesien, hvor hun selv boede. Som følge af sit arbejde som journalist rejste [den navngivne kvinde] meget, hvorfor hun placerede ansøgeren på et børnehjem og hentede ham, når hun var hjemme i Tunesien. Under sit ophold på børnehjemmet hørte ansøgeren, at han skulle aftjene værnepligt i Tunesien, når han blev 18 år. Ansøgeren ønskede ikke at aftjene værnepligt, hvorfor han forlod børnehjemmet, inden han flydte 18 år. Herefter opholdt ansøgeren sig på havnen i omkring seks måneder, hvorefter han sejlede til Italien. Flygtningenævnet bemærker indledningsvist, at det følger af udlændingelovens § 40, stk. 1, at en asylansøger skal meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til loven kan gives. Det følger heraf, at en udlænding, der søger opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, må sandsynliggøre den identitet og det asylgrundlag, den pågældende påberåber sig. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** kan ikke lægge ansøgerens forklaring om sin identitet til grund. Flertallet har

lagt vægt på, at ansøgeren både i Danmark og i andre europæiske lande har opgivet flere forskellige navne, og at han under sagens behandling har afgivet skiftende forklaringer om, hvorvidt han er fra Gaza, Tunesien, Marokko eller Algeriet. Flygtningenævnet træffer derfor ligesom Udlændingestyrelsen afgørelse om, at ansøgeren kan udsendes til hjemlandet. Om asylmotivet bemærkes, at ansøgeren under mødet i Flygtningenævnet har forklaret, at han ikke frygter noget, men ikke har noget at vende tilbage til og intet sted at bo. Flertallet kan således ikke lægge til grund, at ansøgeren har oplevet konflikter af asylbegrundende karakter. Flertallet finder således ikke, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet vil være i konkret risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller at han vil være i en reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Hjem/2017/3/MAD

Se som eksempel på, at tvivlen med hensyn til ansøgerens nationalitet stod mellem to lande, og hvor nævnet traf afgørelse om, at ansøgeren kunne udsendes til enten det ene land eller det andet land, den i Flygtningenævnets formandskabs 23. beretning (2014), side 216f, nævnte afgørelse Bangladesh/Burma/2014/1.

Der henvises vedrørende den asylretlige vurdering af statsløse personer og personer med muligt statsborgerskab i flere lande til afsnit 5.1.8.

Politiets og Udlændingestyrelsens fastlæggelse af en ansøgers identitet og nationalitet foretages med henblik på at skabe det rette grundlag for udlændingemyndighedernes behandling af asylansøgningen og for håndteringen af den eventuelle senere udsendelse af den pågældende udlænding. Justitsministeriet har på denne baggrund udtalt, at fastlæggelse af en asylansøgers identitet og nationalitet er en del af politiets og Udlændingestyrelsens faktiske forvaltningsmyndighed, hvilket betyder, at fastlæggelsen ikke kan påklages til Justitsministeriet (nu Udlændinge- og Integrationsministeriet). En asylansøgers indvendinger mod den nationalitet, som politiet og Udlændingestyrelsen har fastlagt, må således i sager, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, anses som en del af klagen over Udlændingestyrelsens afgørelse til Flygtningenævnet.

Endelig vil nævnet i visse tilfælde vurdere ansøgeren i forhold til en del af et land, som udgør et selvstyrende område og hvor forholdene adskiller sig væsentligt fra forholdene i andre dele af landet, selvom det pågældende område ikke folkeretligt er anerkendt som en selvstændig stat. Som eksempel kan nævnes nævnets praksis i forhold til somaliske statsborgere fra det nordlige Somalia, hvor forholdene også på tidspunktet for Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols afgørelse i sagen Sufi og Elmi mod UK vur-

deredes relativt sikre i modsætning til de daværende forhold i det sydlige og centrale Somalia. Afgørelsen er omtalt nærmere ovenfor under afsnit 4.1.4.

I sådanne sager kan nævnet træffe afgørelse om, at en ansøger kan udsendes til en bestemt del af et land. Som eksempel herpå kan henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 22. beretning (2013), side 412f, nævnte afgørelse Som/2013/3.

Tilsvarende vil en del af et land kunne tjene som første asylland, jf. udlændingelovens § 7, stk. 4, hvor det lægges til grund, at ansøger i forhold til sit hjemland vil være omfattet af § 7, stk. 1-3, men vil kunne indrejse og tage ophold i en del af et andet land, som udgør et selvstyrende område. Der kan som eksempel henvises til Flygtningenævnets praksis vedrørende en gruppe iranske kurdere, som var født eller opvokset i flygtningelejre i Irak, og som havde opholdt sig i det nordlige Irak (KRI) forud for udrejsen til Danmark. Flygtningenævnet lagde til grund, at ansøgerne isoleret set var omfattet af § 7, stk. 1, i forhold til Iran, men at de som udgangspunkt ville kunne indrejse og tage ophold i KRI som et første asylland. Flygtningenævnet lagde i den forbindelse blandt andet vægt på, at KRI består af tre provinser og udgør et større sammenhængende område, som på tidspunktet for nævnets afgørelser i flere år på flere områder havde været administreret autonomt og uafhængigt af de øvrige provinser i Irak. Se nærmere formandskabets 20. beretning (2011), side 201ff. Se endvidere formandskabets 22. beretning (2013), side 277f, om den efterfølgende meddelelse om, at det ikke ansås for muligt at gennemføre udsendelser af iranske kurdere til Irak (KRI).

Det er Rigspolitiet, der forestår det videre arbejde med ansøgerens udrejse. Rigspolitiet bistår i fornødent omfang ansøgeren, såfremt denne ønsker at udrejse frivilligt, og er dette ikke tilfældet, varetager Rigspolitiet den tvangsmæssige udsendelse af ansøgeren, jf. udlændingelovens § 30, stk. 2. Den omstændighed, at ansøgeren muligvis kan have vanskeligheder ved at opnå rejselegitimation til hjemlandet, er en teknisk udsendelseshindring, der ikke er omfattet af udlændingelovens § 7.

5.7.1. Udrejsefrister

En afgørelse om stadfæstelse af Udlændingestyrelsens afslag på asyl skal indeholde en udrejsefrist, jf. udlændingelovens § 33, stk. 1. Udrejsefristens længde fastsættes i overensstemmelse med udlændingelovens § 33, stk. 2, som senest er ændret ved lov nr. 1273 af 20. november 2015 om ændring af udlændingeloven (Håndtering af flygtninge- og migrantsituationen). Lovændringen trådte i kraft den 22. november 2015. Ved lovændringen ændredes udrejsefristen for udlændinge, der har fået afslag på asyl, fra 15 dage til 7 dage. I påtrængende tilfælde fastsættes udrejsefristen altid til straks. Påtrængende tilfælde foreligger ifølge bestemmelsen navnlig, når udlændingen er til fare for statens sikkerhed eller en alvorlig trussel mod den offentlige orden, sikkerhed eller

sundhed, når udlændingen har begået et strafbart forhold, når der er tale om svig eller en åbenbart grundløs ansøgning, eller når der er risiko for, at udlændingen vil forsvinde eller unddrage sig udsendelse.

Såfremt ansøgeren er pålagt at udrejse af landet straks eller ikke udrejser i overensstemmelse med udrejsefristen, jf. § 33, stk. 2, skal den pågældende udvises af landet, medmindre særlige grunde taler herimod, jf. § 25 b, stk. 2. Det er Udlændingestyrelsen, der træffer afgørelse om udvisning med indrejseforbud.

Af bemærkningerne til bestemmelsen i § 33, stk. 2, i lov nr. 248 af 30. marts 2011 om ændring af udlændingeloven, jf. lovforslag nr. 107 af 12. januar 2011, fremgår blandt andet:

> ”Den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 33, stk. 2, justerer udrejsefristernes længde, således at de bringes i overensstemmelse med [direktivets] artikel 7.
>
> Den foreslåede bestemmelse regulerer dog også som hidtil fastsættelsen af udrejsefrister i afgørelser, der ikke er omfattet af direktivet, f.eks. afgørelser i forhold til EU-borgere og nordiske statsborgere, samt fastsættelse af udrejsefrister i sager, der er undtaget fra direktivets anvendelsesområde, f.eks. sager efter udlændingelovens § 49 a.
>
> …
>
> Udover i sager, hvor en udlænding udvises efter § 25, vil udrejsefristen skulle fastsættes til straks på grund af statens sikkerhed m.v. i sager, hvor udlændingen er udelukket fra opholdstilladelse efter udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 1 og 2, hvor udlændinge er udelukket fra opholdstilladelse efter udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3, samt i sager hvor der sker inddragelse efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 2, jf. § 10, stk. 1, nr. 1, 2 og 3.
>
> Udrejsefristen vil endvidere skulle fastsættes til straks i sager, hvor Flygtningenævnet efter udlændingelovens § 49 a vurderer, at § 31 er til hinder for udsendelse af en udlænding, som har haft opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, og som er udvist ved dom, jf. § 49, stk. 1, og hvor nævnet meddeler udlændingen afslag på opholdstilladelse efter § 7.
>
> I sager efter § 49 a, hvor nævnet vurderer, at § 31 ikke er til hinder for udsendelse af udlændingen, tages der ikke stilling til en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, og der skal derfor ikke fastsættes en udrejsefrist efter udlændingelovens § 33, stk. 1. I stedet skal nævnet meddele udlændingen, at det påhviler den pågældende at udrejse af landet straks, jf. udlændingelovens § 30, stk. 1.
>
> Det bemærkes, at sager efter § 49 a er undtaget fra direktiv 2008/115/EF.
>
> Udrejsefristen fastsættes som hovedregel til straks, hvis udlændingen har begået et strafbart forhold i Danmark.
>
> …

Udrejsefristen fastsættes herudover til straks, når der er tale om svig. Svig kan f.eks. foreligge, når det viser sig, at udlændingen har fået sin ansøgning om opholdstilladelse behandlet under en falsk identitet.

Udrejsefristen skal også fastsættes til straks, når der er risiko for, at udlændingen vil forsvinde. En sådan risiko vil navnlig kunne foreligge i følgende tilfælde:
hvis udlændingen ikke har overholdt pålagte forpligtelser, jf. § 34, til sikring af, at den pågældende ikke
forsvinder under sagens behandling, f.eks. deponering af pas, anden rejselegitimation og billet, sikkerhedsstillelse, pålæg om at tage ophold et bestemt sted samt regelmæssig meldepligt,
– hvis udlændingen under et tidligere ophold her i landet har unddraget sig tvangsmæssig udsendelse,
– hvis tredjelandsstatsborgeren tydeligt over for udlændingemyndighederne eller politiet har givet udtryk for ikke at ville følge en afgørelse om tilbagesendelse,
– hvis tredjelandsstatsborgeren i forbindelse med indrejse i landet har benyttet sig af falske identitetspapirer,
– hvis der er tale om en asylansøger, og den pågældende har søgt asyl i flere andre lande før indgivelse af ansøgning i Danmark eller under opholdet som asylansøger i Danmark har forsøgt at indrejse og søge asyl i et andet land,
– hvis tredjelandsstatsborgeren under opholdet er blevet udvist administrativt efter § 25 b eller § 25 a, stk. 2 og sagens omstændigheder, herunder evt. længden af det ulovlige ophold, bestyrker vurderingen af, at der er risiko for forsvinden,
– hvis der er truffet afgørelse efter § 27 b om fuldbyrdelse af afgørelser om udsendelse truffet af myndigheder i andre EU- eller Schengenlande, eller
– hvis tredjelandsstatsborgeren er indrejst i strid med et indrejseforbud.

Hvis det ikke på baggrund af de ovennævnte kriterier eller af andre grunde kan konstateres, at der er risiko for, at udlændingen vil forsvinde, skal udrejsefristen fastsættes til 7 dage.

…

I asylsager, der indbringes for Flygtningenævnet, er det Flygtningenævnet, der fastsætter udrejsefristen. Senest på mødet i nævnet, nedlægger Udlændingestyrelsen påstand om, hvilken udrejsefrist der bør fastsættes.

Hvis Udlændingestyrelsen fraviger udgangspunktet om 7 dages udrejsefrist – eller udgangspunktet om en udrejsefrist på en måned i tilfælde, hvor tredjelandsstatsborgeren hidtil har haft opholdstilladelse – og nedlægger påstand om, at udrejsefristen fastsættes til straks, fremkommer Udlændingestyrelsen tillige med oplysninger eller dokumentation, som begrunder nedlæggelse af påstanden.

Hvis Flygtningenævnet stadfæster Udlændingestyrelsens afgørelse, skal nævnet i forbindelse med voteringen foretage en vurdering af, hvilken udrejsefrist der skal fastsættes, og træffe afgørelse herom.

I genoptagelsessager m.v., hvor Flygtningenævnet efter at have stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på asyl selv beslutter at udsætte udrejsefristen, vil nævnet skulle fastsætte en ny udrejsefrist, hvis der meddeles afslag på genoptagelse eller nyt afslag på asyl efter genoptagelse. I disse tilfælde tilvejebringer Flygtningenævnet selv de nødvendige oplysninger til brug for fastsættelse af en ny udrejsefrist. Som udgangspunkt fastsættes samme frist som i forbindelse med Flygt-

> ningenævnets oprindelige afgørelse, hvori nævnet stadfæstede Udlændingestyrelsens afgørelse, medmindre der foreligger nye oplysninger, der er relevante for vurderingen.
>
> Hvis Flygtningenævnet fastsætter udrejsefristen til straks, skal Udlændingestyrelsen i umiddelbar forlængelse heraf udvise udlændingen med indrejseforbud, hvis der ikke er særlige grunde der taler herimod, jf. den foreslåede bestemmelse i § 25 b, stk. 2."

Som anført ovenfor blev bestemmelsen om udrejsefristens længde senest ændret ved lov nr. 1273 af 20. november 2015, således at udgangspunktet igen er 7 dages udrejsefrist.

Det er Udlændingestyrelsen, der med klageadgang til Udlændinge- og, Integrationsministeriet tager stilling til, hvorvidt en fastsat udrejsefrist efterfølgende kan forlænges, hvis særlige grunde taler herfor, jf. udlændingelovens § 33 c. Dette gælder også en udrejsefrist, der er fastsat af Flygtningenævnet. Hvis Flygtningenævnet modtager en anmodning om forlængelse af udrejsefristen, sendes anmodningen videre til Udlændingestyrelsen, jf. herved bemærkningerne til § 33 c, 1. pkt., jf. lovforslag nr. 107 af 12. januar 2011. Af de almindelige bemærkninger til lovforslaget, afsnit 2.3.2.2.3, fremgår blandt andet:

> "Udlændingemyndighederne har hidtil bl.a. udsat en udrejsefrist, hvis en udlænding oplyser at være gravid, og terminstidspunktet dokumenteres som værende mindre end 2 måneder efter den fastsatte udrejsefrist. Udrejsefristen udsættes til to måneder efter terminsdatoen. Hvis fødslen indtræder på et senere tidspunkt end terminsdatoen, udsættes udrejsefristen efter anmodning til 2 måneder efter det faktiske fødselstidspunkt. Hvis udlændingen før fastsættelse af udrejsefristen dokumenterer et terminstidspunkt, der er mindre end 2 måneder før afgørelsestidspunktet, har udlændingemyndighederne hidtil i afgørelsen fastsat en udrejsefrist til 2 måneder efter terminsdatoen. Denne praksis opretholdes."

Der fastsættes ikke nogen udrejsefrist, hvis ansøgeren har et andet opholdsgrundlag, hvis Udlændingestyrelsen, Udlændinge- og Integrationsministeriet eller Udlændingenævnet har tillagt en ansøgning om opholdstilladelse på andet grundlag opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, eller hvis Udlændingestyrelsen anmoder om, at der ikke fastsættes udrejsefrist, idet Udlændingestyrelsen af egen drift vil undersøge, om der kan meddeles opholdstilladelse på andet grundlag, eller hvis der er tale om en udlænding, som har været udsat for menneskehandel, jf. udlændingelovens § 33, stk. 14.

I sager, hvor et fællesbarn indrejser med sin ene forælder, som søger om asyl, og hvor den anden forælder opholder sig her i landet med en gyldig opholdstilladelse, vil barnet som udgangspunkt være omfattet af den senest indrejste forælders asylsag. Hvis den senest indrejste forælder meddeles afslag på asyl, omfatter denne beslutning således

også barnet. Såfremt barnet ikke er meddelt opholdstilladelse på andet grundlag, vil udrejsebeslutningen ligeledes omfatte barnet. Spørgsmålet om, hvorvidt barnet kan meddeles familiesammenføring efter udlændingelovens § 9 med sin herboende forælder, henhører under Udlændingestyrelsen og Udlændingenævnet.

Fødes barnet her i landet, vil det ligeledes som udgangspunkt være omfattet af den senest indrejste forælders asylsag. Der gælder imidlertid for børn født her i landet af udenlandske forældre, hvor mindst én af forældrene har opholdstilladelse i Danmark, intet krav om indsendelse af en egentlig ansøgning om familiesammenføring med en herboende forælder. Hvis forældrene fremsender en kopi af barnets fødselsattest til Udlændingestyrelsen, kan styrelsen herefter give barnet opholdstilladelse (børnebrev), således at barnet kan blive registreret af kommunen som værende bosiddende i Danmark. Hvis forældrene ikke er gift, og det alene er faderen, der har opholdstilladelse i Danmark, skal der tillige fremsendes en kopi af en omsorgs- og ansvarserklæring underskrevet af faderen. Såfremt der ved nævnets behandling af asylsagen vedrørende den senest indrejste forælder er sket fremsendelse af fødselsattesten med henblik på at opnå børnebrev, fastsætter nævnet derfor ikke en udrejsefrist for barnet i tilfælde af, at der meddeles afslag på asyl. Er fødselsattesten endnu ikke fremsendt til Udlændingestyrelsen, vil barnet være omfattet af udrejsefristen vedrørende forælderen.

Der henvises i øvrigt til det i afsnit 6.9 om konsekvensstatus anførte.

I sager, hvor Udlændingestyrelsen anmoder om, at der ikke fastsættes udrejsefrist, idet Udlændingestyrelsen af egen drift vil undersøge, om der kan meddeles opholdstilladelse på andet grundlag, er det en forudsætning for, at nævnet kan undlade at fastsætte en udrejsefrist, at Udlændingestyrelsen har hjemmel til enten at tillægge en ansøgning om opholdstilladelse på andet grundlag opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen eller at udsætte udrejsefristen ex officio, og at styrelsen har udnyttet denne hjemmel eller tilkendegiver at ville udnytte hjemmelen.

For at nævnet kan tage hensyn til en tilkendegivelse fra Udlændingestyrelsen under nævnsmødet om, at en ansøgning om opholdstilladelse på andet grundlag tillægges opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, forudsættes det, at der rent faktisk er indgivet en sådan ansøgning, og at tilkendegivelsen fra Udlændingestyrelsens repræsentant har karakter af en bindende afgørelse om, at afgørelsen tillægges opsættende virkning. Såfremt ansøgning om opholdstilladelse på andet grundlag endnu ikke er indgivet, er nævnet forpligtet til at fastsætte en udrejsefrist, jf. udlændingelovens § 33, stk. 1, uanset om ansøgerens advokat tilkendegiver, at en sådan ansøgning snarest vil blive indgivet, og Udlændingestyrelsens repræsentant tilkendegiver, at Udlændingestyrelsen i givet fald vil tillægge ansøgningen opsættende virkning.

I sager, hvor Udlændingestyrelsen ex officio vil tage stilling til, om der kan meddeles opholdstilladelse på andet grundlag, er en anmodning fra Udlændingestyrelsen om, at der ikke fastsættes udrejsefrist, tilstrækkeligt. I sager vedrørende uledsagede mindreårige asylansøgere vil Udlændingestyrelsen således, såfremt nævnet stadfæster afgørelsen om afslag på asyl, af egen drift tage stilling til, om ansøgeren kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 2, fordi det må antages, at den pågældende vil blive stillet i en reel nødsituation ved en tilbagevenden til hjemlandet.

Hvis ansøgeren hidtil har haft opholdstilladelse her i landet, fastsættes udrejsefristen til en måned fra nævnets afgørelse, jf. udlændingelovens § 33, stk. 2, 1. pkt. Det kan være tilfældet i sager om inddragelse og nægtelse af forlængelse.

Hvis betingelserne i udlændingelovens § 17 ikke længere er opfyldt, bortfalder en opholdstilladelse automatisk (ex lege). I sager, hvor nævnet giver afslag på en ansøgning om ikke at anse en opholdstilladelse for bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 3, påhviler det ansøgeren at udrejse straks, jf. udlændingelovens § 30, stk. 1.

Hvis ansøgeren er udvist ved dom, fastsætter politiet udrejsefristen til straks, jf. udlændingelovens § 33, stk. 9. Bestemmelsen finder anvendelse i tilfælde, hvor en udlænding er udvist ved dom, og hvor udlændingen på tidspunktet for udlændingemyndighedernes afgørelse afsoner en fængselsstraf eller en anden idømt strafferetlig sanktion. I disse tilfælde skal Flygtningenævnet ikke fastsætte udrejsefrist, men alene henvise til, at den pågældende skal udrejse efter politiets bestemmelse. Der kan være tale om asylansøgere, der er udvist ved dom for kriminalitet begået under deres processuelle ophold her i landet som asylansøgere, eller der kan være tale om udlændinge, som har haft opholdstilladelse her i landet efter udlændingelovens § 7, men som er udvist ved dom, og hvor nævnet har stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse efter udlændingelovens § 49 a om, at udsendelsen ikke vil være i strid med § 31.

Hvis ansøgeren på tidspunktet for nævnets afgørelse er løsladt efter afsoning af fængselsstraf eller udskrevet efter anden strafferetlig sanktion, skal Flygtningenævnet fastsætte udrejsefristen til straks, jf. udlændingelovens § 33, stk. 2. Det samme gælder, hvis ansøgeren på tidspunktet for nævnets afgørelse udstår en fængselsstraf eller anden strafferetlig sanktion, men ikke er udvist ved dom, eller hvis ansøgeren er frihedsberøvet på andet grundlag, f.eks. i medfør af udlændingelovens regler.

Finder Flygtningenævnet, at refoulementsforbuddet i udlændingelovens § 31 er til hinder for at udsende en ansøger, der isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, men som følge af kriminalitet begået forud for sin indrejse i Danmark eller under opholdet

her i landet er udelukket fra at få meddelt opholdstilladelse, skal nævnet fastsætte udrejsefristen til straks, jf. udlændingelovens § 33, stk. 1 og 2.

I sager efter udlændingelovens § 49 a, hvor nævnet vurderer, at § 31 ikke er til hinder for udsendelse af udlændingen, tages der ikke stilling til en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, og der skal derfor ikke fastsættes en udrejsefrist efter udlændingelovens § 33, stk. 1. I stedet skal nævnet meddele udlændingen, at det påhviler den pågældende at udrejse af landet straks, jf. udlændingelovens § 30, stk. 1, jf. herved de ovenfor citerede lovbemærkninger til § 33, stk. 2.

5.7.2 Betingelser for tvangsmæssig udsendelse

I sager, hvor ansøgeren ikke kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, eller en sådan opholdstilladelse er bortfaldet, men hvor udlændingelovens § 31 er til hinder for, at ansøgeren kan udsendes tvangsmæssigt, vil der fortsat skulle fastsættes en udrejsefrist. Nævnet vil imidlertid i udsendelsesbeslutningen anføre, at såfremt ansøgeren ikke udrejser frivilligt, vil den pågældende ikke kunne udsendes tvangsmæssigt til sit hjemland eller til et land, hvor han ikke er beskyttet mod videresendelse til sit hjemland, jf. udlændingelovens § 32 a, jf. § 31.

Om refoulementsforbuddet i udlændingelovens § 31 se nærmere afsnit 7.2.

Se endvidere afsnit 5.13.1 om situationer, hvor nævnet på baggrund af nye væsentlige oplysninger træffer beslutning om berostillelse af tvangsmæssige udsendelser, jf. princippet i udlændingelovens § 31.

Såfremt nævnets afgørelse vedrører et ægtepar, hvor ægtefællerne har forskellig nationalitet, tager nævnet ved afgørelsen ex officio stilling til spørgsmålet om, hvorvidt ægtefællerne kan udsendes samlet. Såfremt der er tale om ægtefæller af forskellig nationalitet, der var gift ved indrejsen i Danmark, og som under opholdet i Danmark har opretholdt samlivet, indføjer nævnet i udsendelsesbestemmelsen en bemærkning om, at det er en betingelse for tvangsmæssig udsendelse til et af disse lande, at der forud for den tvangsmæssige udsendelse har været etableret mulighed for, at begge ægtefæller kan udrejse til et af disse lande, hvortil begge ægtefæller har opnået eller kan opnå indrejsetilladelse, og at ægtefællerne ikke har ønsket at benytte sig af denne mulighed.

Såfremt ægteskabet er indgået under opholdet i Danmark, tager nævnet ikke forbehold om samlet udsendelse.

For samlevende par, hvor samlivet har bestået i en længere periode forud for indrejsen i Danmark, gælder samme regler som for ægtefæller.

Viser det sig efterfølgende, at en samlet udsendelse ikke er mulig, og der ikke er tale om asylbegrundende udsendelseshindringer, vil dette ikke føre til en ændret vurdering af, om ansøgerne er omfattet af udlændingelovens § 7, men vil eventuelt kunne medføre opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 2.

Efter nævnets praksis udelukker den særlige udsendelsesbeslutning ikke, at der er en vis tidsmæssig forskydning mellem ægtefællernes udsendelse. Det kan f.eks. være tilfældet, hvor den ene ægtefælle ifølge hjemlandets lovgivning skal være indrejst for at kunne indgive en ansøgning om indrejsetilladelse til den anden ægtefælle, der først derefter kan gives tilladelse til at indrejse.

Hvad angår fællesbørn af ægtefæller eller samlevende af forskellig nationalitet, er det som udgangspunkt børnenes statsborgerskab, der afgør, til hvilket land børnene kan udsendes sammen med den af forældrene, som ligeledes er statsborger i det pågældende land.

Som eksempler på afgørelser, hvor nævnet har taget stilling til spørgsmålet om tvangsmæssig udsendelse af ægtefæller af forskellig nationalitet, kan henvises til den afgørelse, der er nævnt i Flygtningenævnets formandskabs 25. beretning (2016), side 238 ff. Arme/2016/1.

I sager vedrørende ægtefæller af forskellig nationalitet, hvor en af ægtefællerne af Udlændingestyrelsen eller Flygtningenævnet er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, og hvor nævnet stadfæster Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende den anden ægtefælle, fastsætter nævnet en udrejsefrist for den ægtefælle, der ikke opfylder betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, i overensstemmelse med reglerne i udlændingelovens § 33, stk. 1 og 2, jf. det anførte i afsnit 5.7.1, ligesom nævnet træffer afgørelse om, at den pågældende kan udsendes tvangsmæssigt til sit hjemland, jf. udlændingelovens § 32 a. Det falder således uden for Flygtningenævnets kompetence at tage stilling til, hvorvidt en udsendelse af ægtefællen, der ikke opfylder betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, er forenelig med Danmarks internationale forpligtelser, herunder artikel 8 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention. Fra nævnets praksis henvises til:

Nævnet **stadfæstede** i **december 2017** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig irakisk statsborger samt et barn. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk araber og sunnimuslim fra Bagdad, Irak. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbageven-

den til Irak frygter, at hendes svigerfamilie vil tage hendes søn, Ali, fra hende og slå ansøgeren ihjel, idet ansøgerens mand er forsvundet. Endvidere har ansøgeren henvist til, at hun frygter den generelle usikkerhed i Irak, herunder Islamisk Stat. Til støtte for sit asylmotiv har ansøgeren forklaret, at hun udrejste af Irak i [efteråret] 2015 som følge af den generelle usikkerhed i landet, og at ansøgeren udrejste sammen med sin mand, sin søn og sin datter. Hendes mand og datter forsvandt på Middelhavet [senere i efteråret] 2015. Ansøgeren kontaktede sin svoger, [M], i Grækenland og fortalte, at hendes mand og datter var forsvundet. Hun havde kontakt til [M] en gang mere på et for ansøgeren ukendt tidspunkt. Ansøgeren kontaktede sin svoger, [Y], et par dage efter, hun indrejste til Danmark [sidst på efteråret] 2015. [Y] truede i den forbindelse med at tage ansøgerens søn fra hende, idet hendes svigerfamilie mente, at ansøgerens søn tilhørte dem, idet ansøgerens mand var forsvundet. [Y] truede ligeledes med at slå ansøgeren ihjel som hævn for at hendes mand var forsvundet. Ansøgeren modtog tre beskeder med trusler fra [Y] omkring tre dage senere. Ansøgerens svigerfamilie har truet ansøgerens familie i Irak to eller tre gange. Ansøgerens familie fortalte ansøgeren om svigerfamiliens trusler første gang i foråret/sommeren 2016 og sidste gang en uge før ansøgerens asylsamtale [i efteråret] 2016. Ansøgeren har videre oplyst, at hun blev gift med [G] [i foråret] 2016 i Danmark, og efterfølgende født en søn den …] 2017. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring om sit asylmotiv vedrørende konflikten med sin svigerfamilie til grund, idet den – trods det relativ enkle motiv - forekommer divergerende, utroværdig og konstrueret til lejligheden. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren til oplysnings- og motivsamtalen [i sommren] flere gange forklarede, at hendes svigerfamilie kontaktede hende og truede hende med at ville tage hendes søn fra hende, hvis hun kom tilbage til Irak. Det var hovedsagelig [Y], der kontaktede hende, og der var tale om ca. 4 trusler. Hun havde sidst haft kontakt med svigerfamilien 5 måneder forinden samtalen. Ansøgeren forklarede ikke om dødstrusler. I asylskemaet oplyste ansøgeren, at hendes ægtefælles familie ringede og truede med at slå hende ihjel og fratage hende sønnen, [A], og til asylsamtalen [i efteråret] 2016 forklarede ansøgeren, at hun kontaktede [Y] efter sin indrejse i Danmark. Han truede med at tage hendes søn fra hende og slå hende ihjel som hævn for, at hendes mand var forsvundet. Hendes svigerfamilie truede hende kun en gang. Hun havde sidst kontakt med svigerfamilien tre dage efter, at hun kontaktede dem et par dage efter sin indrejse i Danmark [sidst på efteråret] 2015. Foreholdt at hun til oplysnings- og motivsamtalen forklarede, at hun sidst havde kontakt med dem 5 måneder før samtalen, dvs. omkring [begyndelsen af] 2016, forklarede hun, at hun ikke huskede det. Ansøgeren har endvidere i asylskemaet oplyst, at hendes ægtefælles ven i Irak, [K], ringede til hende, da hun var kommet til Danmark og sagde, at hendes svigerfamilie havde fremsat trusler, idet de beskyldte hende for at have slået hendes mand ihjel. Ansøgeren har hverken til oplysnings- og motivsamtalen eller asylsamtalen forklaret om [K] eller hans videregivelse af trusler. Ansøgeren har videre til asylsamtalen først forklaret, at hendes

svigerfamilie også truede hendes familie i Irak. Hun fik kendskab til den første trussel ca. 6 måneder forinden samtalen, idet det var ca. 1 måned før, hun blev gift. Senere under samtalen forklarede ansøgeren, at svigerfamilien henvendte sig til hendes familie første gang ca. 6 måneder forinden samtalen - umiddelbart efter, at hun var blevet gift [i foråret] 2016 og dermed efter oplysnings- og motivsamtalen, idet hun ellers ville have nævnt det under denne samtale. Foreholdt denne divergens forklarede ansøgeren, at hun ikke kan huske tidspunkterne. Nævnet bemærker endvidere, at ansøgeren til asylsamtalen forklarede, at hun ikke vidste, hvad svigerfamilien truede med at gøre, hvis ansøgeren ikke sendte sin søn til Irak, men at de havde sagt, at hun kunne blive i Danmark, da hun var blevet gift her, mens ansøgeren under nævnsmødet i dag forklarede, at hun ikke vidste, om svigerfamilien var klar over, at hun var blevet gift. Nævnet finder ikke, at disse divergenser kan forklares alene ved ansøgerens psykiske situation. Nævnet finder endvidere, at det er påfaldende, at svigerfamilien angiveligt ikke foretog sig noget fra den sidste kontakt med ansøgeren i Danmark i slutningen af 2015 og frem til foråret/sommeren 2016, hvor de angiveligt kontaktede ansøgerens familie i Irak. Ansøgerens forklaring om, at hun for 2-3 måneder siden modtog lydfiler med trusler fra [M]kan ikke lægges til grund, idet det ikke findes sandsynliggjort, at lydfilerne hidrører fra [M] For så vidt angår den del af ansøgerens asylmotiv, der angår frygten for den generelle usikkerhed i Irak og Islamisk Stat, har ansøgeren forklaret, at hun ikke har nogen personlige konflikter med hverken myndigheder eller grupper i Irak, og at der er tale om en generel frygt. Den generelle sikkerhedsmæssige situation i Irak kan ikke i sig selv føre til, at ansøgeren skal have opholdstilladelse i Danmark. Flygtningenævnet finder således sammenfattende ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Irak vil være i risiko for forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse. Den irakiske statsborger […] samt hendes medfølgende barn […] skal udrejse senest syv dage fra dato, jf. udlændingelovens § 33, stk. 1 og 2, 3. pkt. Såfremt ansøgeren ikke udrejser frivilligt, kan hun udsendes tvangsmæssigt til Irak, jf. udlændingelovens § 32 a. Ansøgeren er oplyst om, at der kan ske udvisning med indrejseforbud i minimum 2 år, hvis ansøgeren ikke udrejser frivilligt i overensstemmelse med udrejsefristen, at indrejseforbuddet vil være gældende i alle EU- og Schengenlande, og at ansøgeren i tilfælde af udvisning vil blive indberettet som uønsket til Schengen-informationssystemet. En afgørelse om udvisning med indrejseforbud træffes af Udlændingestyrelsen og kan indbringes for Udlændingenævnet, jf. udlændingelovens § 52 b, stk. 1. Flygtningenævnet bemærker, at det falder udenfor nævnets kompetence at tage stilling til, om overholdelse af Danmarks internationale forpligtelser, herunder EMRK artikel 8, tilsiger, at der meddeles opholdstilladelse efter andre bestemmelser i udlændingeloven. Kompetencen til at tage stilling til, om ansøgeren og dennes familie kan henvises til at udøve deres familieliv i deres hjemland, tilkommer

således Udlændingestyrelsen, Udlændingenævnet og Udlændinge- og Integrationsministeriet. Irak/2017/260

Der kan endvidere henvises til sagen vedrørende Stat/2017/223, der er nævnt i afsnit 6.1.1.

5.8 Udeblivelse

Det følger af udlændingelovens § 56, stk. 2, at udlændingen har ret til mundtligt at forelægge sin sag for nævnet. Ansøgeren har således ikke pligt til at give personligt møde i nævnet, og ansøgeren kan tilkendegive, at han eller hun ikke ønsker dette. Hvis ansøgeren er alvorligt syg og ikke kan give møde for nævnet, eller hvis ansøgeren ikke ønsker at være til stede under nævnets behandling af sagen, kan nævnsmødet således afholdes mundtligt uden ansøgerens tilstedeværelse, men med deltagelse af ansøgerens advokat og Udlændingestyrelsen. Det samme gælder, hvis nævnet efter en konkret vurdering helt undtagelsesvis beslutter at gennemføre mødet uden ansøgerens tilstedeværelse af ordensmæssige årsager, se som eksempel herpå den i Flygtningenævnets formandskabs 23. beretning (2014), side 247f, nævnte afgørelse Som/2014/34.

Såfremt ansøgeren udebliver fra nævnsmødet uden en forudgående meddelelse om at have lovligt forfald, vil Flygtningenævnet søge afklaret, hvorvidt det kan lægges til grund, at ansøgeren har modtaget indkaldelsen. Hvis det må lægges til grund, at ansøgeren er behørigt indkaldt, gennemføres sagen på det foreliggende grundlag, jf. Flygtningenævnets forretningsorden § 36, stk. 1. Den beskikkede advokat og Udlændingestyrelsen får herefter lejlighed til at procedere sagen. Såfremt nævnet ikke finder, at sagen skal udsættes af andre grunde, vil nævnet herefter træffe afgørelse i sagen.

Hvis ansøgeren efterfølgende kan dokumentere at have haft lovligt forfald, eller hvis det efterfølgende konstateres, at ansøgeren ikke bærer ansvaret for, at indkaldelsen ikke er kommet til den pågældendes kundskab, genoptager nævnet sagen til fornyet mundtlig behandling, jf. forretningsordenens §§ 36, stk. 1 og 2, og 37, stk. 3.

Som eksempler på, hvornår ansøgeren må antages at have haft lovligt forfald, kan nævnes ansøgerens egen eller ansøgerens mindreårige barns sygdom, såfremt denne kan dokumenteres ved en lægeerklæring eller en erklæring fra centersygeplejersken, eller dokumenterede ekstraordinære transportproblemer.

Endvidere har nævnet anset et ophold på krisecenter for lovligt forfald, se den i Flygtningenævnets formandskabs 21. beretning (2012), side 146, nævnte afgørelse Stat/2012/6.

Som eksempel på, at sagen er gennemført på det foreliggende grundlag med den beskikkede advokats medvirken, selvom ansøgeren er udeblevet fra nævnsmødet, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **november 2017** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk kurder og ateist fra [M], Irak. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Irak frygter at blive slået ihjel af ISIL, fordi han er kurder, og fordi hans broder har kæmpet som Peshmerga. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at hans ene bror, [A], blev slået ihjel af ISIL i forbindelse med, at han kæmpede som Peshmerga. Ansøgeren hørte senere rygter om, at ISIL ville indtage ansøgerens hjemby, [M], i efteråret 2014. Ansøgerens arabiske naboer sympatiserede med ISIL, hvorfor der opstod konflikter imellem araberne og kurderne i landsbyen, der udviklede sig til skududvekslinger. Ansøgerens far var bange for, at ansøgeren skulle blive involveret i kampene, hvorfor han forlangte, at ansøgeren tog til [D] for at bede ansøgerens fars ven, [B], om hjælp til at bringe hele ansøgerens familie i sikkerhed. De havde ikke mulighed for at kontakte [B], idet al telekommunikationen var afbrudt. Ansøgeren nåede frem til [B], men på vejen tilbage til [M] blev de stoppet af de kurdiske styrker ved en kontrolpost, som oplyste, at ISIL havde indtaget byen, og at de ikke fik lov til at passere kontrolposten. Ansøgeren tog herefter tilbage til [D], hvor han opholdt sig i halvanden dag, hvorefter han udrejste af Irak. Flygtningenævnet bemærker først, at sagen har været berammet til nævnsmøde to gange tidligere, men at den er blevet aflyst på grund af ansøgerens helbredsmæssige forhold. Ansøgeren har på grund af sin psykiske tilstand, selvom han må antages at være medicineret relevant, heller ikke i dag været i stand til at redegøre for sine forhold. Flygtningenævnet finder, at det må anses for ganske usikkert, om og i givet fald hvornår ansøgeren ville være i stand til at redegøre nærmere for sine forhold. Flygtningenævnet finder derfor i overensstemmelse med den beskikkede advokats og Udlændingestyrelsens standpunkt, at sagen nu må afgøres på grundlag af de oplysninger, som ansøgeren tidligere har afgivet, og som på relevant vis må anses for at beskrive ansøgerens forhold. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring til grund. Flygtningenævnet bemærker, at ISIL efter de foreliggende baggrundsoplysninger er fordrevet fra ansøgerens hjemområde. Ansøgerens frygt for ISIL kan derfor ikke i dag begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Ansøgeren har efter de foreliggende oplysninger ingen konkrete konflikter med myndigheder, grupper eller privatpersoner i Irak, og der er ikke grundlag for at antage, at ansøgeren risikerer forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller har behov for beskyttelsesstatus, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2, ved en tilbagevenden til Irak. Flygtningenævnet bemærker i øvrigt, at ansøgeren efter de foreliggende lægelige oplysninger er diagnosticeret som paranoid

skizofren, og at han periodevis har været psykotisk og indlagt. Spørgsmålet om opholdstilladelse af humanitære grunde som følge af ansøgerens helbredsmæssige forhold hører under Integrationsministeriet. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Irak/2018/23

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 5.4.4.3. nævnte afgørelse Erit/2017/7, hvor ansøgeren, der angav at være eritreisk statsborger, ikke gav møde for nævnet, efter at sagen var blevet genoptaget til et nyt mundtligt nævnsmøde, og hvor nævnet fortsat ikke kunne lægge den af ansøgeren påberåbte identitet til grund.

Se som eksempler på sager, som er blevet behandlet i nævnet uden ansøgerens medvirken, og hvor nævnet efterfølgende har taget stilling til, om sagen kunne genoptages til fornyet mundtlig behandling, jf. Flygtningenævnets forretningsordens § 36, stk. 1 og 2, de i formandskabets 22. beretning (2013), side 200f, nævnte afgørelser.

5.9 Sager afsluttet uden en afgørelse

5.9.1 Udeblevne

En asylansøger registreres som udeblevet i indkvarteringssystemet, hvis den pågældende ikke opholder sig på det asylcenter, som vedkommende er tilknyttet, eller hvis ansøgeren i forbindelse med en flytning til et andet asylcenter ikke ankommer til det nye center.

Såfremt en ansøger er registreret som udeblevet, retter Flygtningenævnet henvendelse til Nordsjællands Politi, Udlændingecenter Nordsjælland (UCN), og forespørger til ansøgerens opholdssted. Hvis politiet ikke kender ansøgerens opholdssted, afslutter Flygtningenævnet sagsbehandlingen.

Såfremt ansøgeren senere retter henvendelse til myndighederne og ønsker at fastholde sin ansøgning om asyl, genoptager Flygtningenævnet sagsbehandlingen. Hvis ansøgeren oplyser, at den pågældende i den mellemliggende periode har opholdt sig i sit hjemland, og Flygtningenævnet kan lægge denne oplysning til grund, betragtes sagen som en ny asylsag, og sagen sendes tilbage til Udlændingestyrelsen med henblik på behandling i første instans. Hvis Flygtningenævnet derimod ikke kan lægge ansøgerens forklaring om ophold i hjemlandet til grund, genoptages sagsbehandlingen i Flygtningenævnet.

5.9.2 Frafald

Frafald af en klage over Udlændingestyrelsens afslag på asyl sker normalt ved, at asylansøgeren skriftligt erklærer, at han ønsker at frafalde sin ansøgning om asyl. Modtager Flygtningenævnet en sådan erklæring, afsluttes sagsbehandlingen, og sagens akter returneres til Udlændingestyrelsen.

Såfremt ansøgeren udrejser, inden sagen er afgjort i Flygtningenævnet, betragter nævnet dette som et frafald af asylansøgningen, og sagsbehandlingen afsluttes.

5.9.3 Hjemvisning

Hjemvisning indebærer, at det overlades til førsteinstansen at træffe fornyet afgørelse i sagen. Hjemvisning kan f.eks. ske, hvor der efter afgørelsen i Udlændingestyrelsen er fremkommet nye oplysninger af væsentlig betydning for sagen, og hvor der bør sikres mulighed for en to-instansbedømmelse ligeledes af de nye oplysninger.

Der kan f.eks. være tale om ændrede oplysninger vedrørende ansøgerens nationalitet, væsentligt ændrede oplysninger om forholdene i ansøgerens hjemland eller ændringer i retsgrundlaget, som vurderes at have væsentlig betydning for sagens udfald. Hjemvisning kan f.eks. komme på tale i sager, hvor der ved afgørelsen skal tages stilling til evt. udelukkelse af ansøgeren, såfremt dennes forklaring lægges til grund, men hvor Udlændingestyrelsen har fundet ansøgerens forklaring utroværdig og derfor ikke har forholdt sig til spørgsmålet om udelukkelse.

Som eksempler på sager, hvor nævnet har taget stilling til, om fremkomsten af nye oplysninger efter Udlændingestyrelsens afgørelse kunne give grundlag for en hjemvisning af sagen til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen, kan nævnes:

Nævnet **hjemviste** i **januar 2017** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk kurder og sunni-muslim. Han er født af iranske forældre i Al-Tash-lejren, Irak. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv, men ansøgeren sympatiserer med KDPI, idet hans familie er politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til hjemlandet frygter forfølgelse og overgreb fra de iranske myndigheder, idet ansøgerens farfar og far i mange år har været politisk aktive for KDPI og KDP i både Iran og Irak, og da ansøgerens to ældre brødre fortsat er aktive for KDP. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv henvist til, at ansøgerens far fortsat er medlem af KDP, men han er ikke længere aktiv i partiet på grund af sin alder. Ansøgerens far har på et ukendt tidspunkt i en periode på omkring seks år (1979-1986) været peshmergasoldat og deltog i kamphandlinger mod det iranske styre, hvilket ansøgerens farfar også gjorde. Ansøgerens familie udrejste til Irak omkring 1979. Ansøgerens farfar var en kendt og respekteret person inden for KDPI og valgte at genindrejse på et ukendt tidspunkt i Iran, hvor han blev anklaget for spionage og efterfølgende henrettet af de iranske myndigheder. Det skete for ca. 16 år siden. Ansøgerens far er en enkelt gang på et for ansøgeren ukendt tidspunkt blevet opsøgt af den iranske efterretningstjeneste, mens familien opholdt sig i Irak. Ansøgeren formoder, at ansøgerens far og farfar på grund af

deres politiske aktiviteter er på den sorte liste i Iran, hvorfor ansøgeren ikke kan vende tilbage til Iran. Flygtningenævnet bemærker, at der på nævnsmødet blev fremlagt flere nye dokumenter til belysning af ansøgerens families forhold. Herefter, og idet det er helt afgørende for sagens afgørelse, at ansøgerens families forhold undersøges nærmere, besluttede Flygtningenævnet at hjemvise sagen. Sagen hjemvises således til Udlændingestyrelsen med henblik på indhentelse af oplysninger om ansøgeren og hans familie fra UNHCR i Irak samt eventuelt yderligere belysning af ansøgerens families aktiviteter for KDPI/KDP." Iran/2017/38

Som eksempel på, at nævnet har hjemvist sager til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen med henblik på, at mindreårige børn af ansøgere kunne få lejlighed til at afgive forklaring om deres selvstændige asylmotiv kan nævnes:

Nævnet **hjemviste** i **juni 2017** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger og fire børn fra Jordan. Indrejst i 2016. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk araber og sunni-muslim. Ansøgeren er født i Beirut, Libanon og var statsløs palæstinenser fra Libanon, indtil hun opnåede statsborgerskab i Jordan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Jordan frygter, at hun vil blive forfulgt og anmeldt af hendes tidligere ægtefælles arbejdspartner. Videre har ansøgeren henvist til, at hun frygter sin svigerfamilie. Ansøgeren har endvidere henvist til, at hun frygter, at hendes ældste datter vil blive tvunget til at droppe ud af skolen for at blive gift. Endelig har ansøgeren henvist til, at hun frygter, at hendes tidligere ægtefælle vil få forældremyndigheden over parrets fællesbørn. Til støtte for sine asylmotiver har ansøgeren oplyst, at hendes tidligere ægtefælle stjal penge fra sit arbejde. Ansøgeren havde ikke kenskab til forholdet. Ansøgerens tidligere ægtefælle havde oplyst sin partner, at det var ansøgeren, der havde fået ham til at stjæle pengene. Dette førte til, at ansøgeren blev truet af den tidligere ægtefælles partner. Videre har ansøgeren oplyst, at hendes tidligere svigerfamilie er meget religiøs og tilhører et religiøst broderskab ved navn "al Tabiyat". Svigerfamilien tvang ansøgeren til at overholde religiøse ritualer og kaldte hende øgenavne. Ansøgeren har endvidere oplyst, at hendes børn er ved at blive store, og at det derfor var svært for ansøgeren at overholde sin tidligere svigerfamilies regler. Ansøgeren blev truet med, at hendes ældste datter skulle droppe ud af skolen og blive gift. Flygtningenævnet bemærker, at ansøgerens ældste mindreårige datter, [B1], der er 17 år gammel, har et selvstændigt asylmotiv, idet ansøgeren har gjort gældende, at hun frygter, at svigerfamilien vil tvangsgifte datteren med en fætter. Udlændingestyrelsen har ikke taget stilling til [B1]s asylmotiv. [B1] har efter Børnekonventionens artikel 12 ret til at blive hørt. Flygtningenævnet har på baggrund af datterens alder vurderet, at hun burde være tilstrækkelig moden til at give udtryk for sin mening. For at sikre denne ret og for at

sikre en to-instansbehandling af [B1]s asylsag, hjemviser Flygtningenævnet sagen til Udlændingestyrelsen. Jord/2017/6

Der kan endvidere henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 21. beretning (2012), side 161, nævnte byretsdom af 4. oktober 2012 i en sag anlagt mod Flygtningenævnet i anledning af nævnets afgørelse i en konkret asylsag, se herved den i Flygtningenævnets formandskabs 20. beretning (2011), afsnit 3.9.3, side 156ff. nævnte afgørelse Afg/2011/12.

Nævnet har undtagelsesvis hjemvist en sag til fornyet førsteinstansbehandling i Udlændingestyrelsen med henblik på yderligere sagsoplysning, se som eksempler herpå de i Flygtningenævnets formandskabs 23. beretning (2014), side 241 og 242 nævnte afgørelser Rus/2014/15 og Afg/2014/43. Som eksempel herpå kan endvidere nævnes:

Nævnet **hjemviste** i **marts 2017** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Bosnien-Hercegovina. Indrejst i 2016. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Indledningsvis bemærkes det, at Flygtningenævnet ikke finder grundlag for at behandle sagen på et mundtligt nævnsmøde, jf. udlændingelovens §§ 53, stk. 9, og 56, stk. 3. Ansøgeren er etnisk bosnier og ateist fra Sarajevo, Bosnien. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Bosnien-Hercegovina frygter at blive overfaldet og slået ihjel, fordi han er homoseksuel. Ansøgeren mener ikke, at han vil kunne opnå den fornødne beskyttelse hos myndighederne. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at han i en periode på 25 år har været udsat for mere end 100 overfald, og at det værste fandt sted i 2013, hvor han blev udsat for voldelige overgreb og måtte hospitalsindlægges i flere måneder. Han kender to af gerningsmændene, da de bor i hans hjemområde i Sarajevo. Han ikke kender de andre gerningsmænd. Derudover har ansøgeren oplyst, at han har anmeldt omkring 50 af overfaldene til den lokale politistation i Sarajevo. Videre har han oplyst, at han i mange år har været udsat for verbal chikane og hetz på grund af sin seksualitet. Efter overfaldet i 2013 udrejste ansøgeren til [et europæisk land], hvor han opholdt sig i to og et halvt år, hvorefter han i [efteråret] 2016 på ny tog ophold i sin lejlighed i Sarajevo. Efter to måneder udrejste ansøgeren på ny efter flere gange at være blevet truet, fordi han er homoseksuel. Ansøgeren har ikke anmeldt disse forhold til myndighederne. Flygtningenævnet har [i efteråret] 2016 modtaget sagens akter. Af akterne fremgår blandt andet, at ansøgeren er registreret med Eurodac-hit [i foråret] 2014 i [et andet europæisk land] og [senere på foråret] 2014 i [det førstnævnte europæisk land]. Det fremgår desuden af akterne, at ansøgeren har oplyst, at han har boet i [det førstnævnte europæiske land] i to og et halvt år, inden han fik afslag på asyl i [det førstnævnte europæisk land]. Det fremgår desuden af sagens akter, at ansøgeren har oplyst, at han har

været udsat for over 100 fysiske overgreb. Udlændingestyrelsen har anført, at forholdene ikke har den fornødne karakter og intensitet. Der foreligger imidlertid ikke detaljer om de mange overgreb i sagen udover det overfald, der fandt sted i 2013. Flygtningenævnet har efter en gennemgang af sagen besluttet at hjemvise sagen til Udlændingestyrelsen med henblik på yderligere sagsoplysning i første instans, herunder indhentelse af nærmere oplysninger om de mange overgreb ansøgeren angiveligt har været udsat for. Dette kan ske ved indhentelse af akterne fra ansøgerens asylsag i [det førstnævnte europæiske land], eventuelle akter fra ansøgerens asylsag i [det andet europæiske land] og de eventuelle yderligere sagsskridt, som indholdet af de modtagne akter måtte give anledning til." Bosn/2017/1

Se som eksempel på, at nævnet ikke fandt anledning til at hjemvise sagen med henblik på yderligere sagsoplysning, den i afsnit 5.2. nævnte afgørelse Nige/2017/11.

5.9.4 Udsættelse

I visse tilfælde resulterer nævnsbehandlingen i en beslutning om udsættelse med henblik på indhentelse af yderligere generelle eller konkrete oplysninger til sagen.

Efter indhentelse af de ønskede oplysninger vil disse blive sendt i kontradiktion hos Udlændingestyrelsen og den beskikkede advokat.

Sagen vil herefter som udgangspunkt blive færdigbehandlet uden afholdelse af et nyt nævnsmøde enten ved drøftelse mellem nævnsmedlemmerne eller ved skriftlig votering, jf. forretningsordenens § 43. Det indkomne materiale samt advokatens og Udlændingestyrelsens eventuelle bemærkninger hertil udsendes til nævnets medlemmer, der skriftligt afgiver votum i sagen. Hvis der er uenighed blandt nævnsmedlemmerne, sendes sagen ud til en ny voteringsrunde med kopi af de enkelte nævnsmedlemmers vota. Der udfærdiges herefter en beslutning på baggrund af de afgivne vota.

5.10 Ad hoc-beskikkelse og substitution af nævnsmedlemmer i konkrete sager

5.10.1 Ad hoc-beskikkelse af tidligere nævnsmedlemmer

Efter udlændingelovens § 53, stk. 16, 1. pkt., og Flygtningenævnets forretningsordens § 8, stk. 2, kan Flygtningenævnets formand ad hoc-beskikke et medlem, der er udtrådt af nævnet, til at votere i en sag, som den pågældende tidligere har deltaget i behandlingen af.

Ad hoc-beskikkelse af tidligere nævnsmedlemmer bliver aktuel i sager, som i forbindelse med nævnsbehandlingen udsættes på indhentelse af yderligere oplysninger, og hvori et eller flere af medlemmerne, der deltog i det oprindelige nævnsmøde, er udtrådt af nævnet på tidspunktet, hvor nævnet skal træffe afgørelse i sagen. For så vidt angår

sagsbehandlingen i sager, der bliver udsat i forbindelse med nævnsbehandlingen, henvises til afsnit 5.9.4.

Ad hoc-beskikkelse af tidligere nævnsmedlemmer bliver endvidere aktuelt i sager, som er blevet begæret genoptaget, hvor formanden har resolveret, at sagen skal sendes i skriftlig votering blandt nævnets medlemmer, og hvor ét eller flere af medlemmerne, der deltog i nævnsbehandlingen af sagen, er udtrådt af nævnet. Om nævnets behandling af sager, der bliver begæret genoptaget, kan henvises til afsnit 5.13.1.

5.10.2 Substitution af tidligere nævnsmedlemmer, der ikke kan ad hoc-beskikkes

5.10.2.1 Retsgrundlaget

Efter udlændingelovens § 53, stk. 16, 2. pkt., kan Flygtningenævnets formand i tilfælde, hvor et medlem af nævnet, der tidligere har deltaget i behandlingen af en sag, har forfald, udpege eller ad hoc-beskikke et enkelt medlem, der træder i det pågældende medlems sted under sagens fortsatte behandling.

Det fremgår ligeledes af Flygtningenævnets forretningsordens § 8, stk. 3, at formanden eller den næstformand, som formanden bemyndiger hertil, kan ad hoc-beskikke et andet medlem, der træder i det pågældende medlems sted under sagens fortsatte behandling (substitution).

Sager, hvor retssikkerhedsmæssige hensyn taler herfor, herunder sager, hvori der er troværdighedsproblemer, eller hvor asylansøgerens personlige fremmøde i nævnet er af betydning for afgørelsen af sagen, behandles på et nyt mundtligt nævnsmøde. Der kan som eksempel herpå henvises til den i formandskabets 21. beretning (2012), side 94ff nævnte afgørelse Uganda/2012/2.

Den nuværende § 53, stk. 16, i udlændingeloven blev indført (som § 53, stk. 12) ved lov nr. 324 af 18. maj 2005 om blandt andet præcisering af Flygtningenævnets virksomhed.

I forarbejderne til den dagældende udlændingelovs § 53, stk. 12, jf. lovforslag nr. L 78 af 23. februar 2005, anføres følgende:

> ”Efter den foreslåede bestemmelse i stk. 12 kan nævnets formand ad hoc-beskikke fratrådte medlemmer til at votere i en konkret sag. Endvidere kan formanden, når et medlem har forfald, i særlige tilfælde udpege eller ad hoc-beskikke et andet medlem, der træder i det pågældende medlems sted under sagens fortsatte behandling.
>
> Undertiden munder Flygtningenævnets behandling af en sag ud i en beslutning om at udsætte sagen med henblik på indhentelse af yderligere konkrete eller generelle oplysninger til sagen. I sådanne

tilfælde afgøres sagen på et senere tidspunkt af de medlemmer, der deltog i behandlingen af sagen i forbindelse med sagens udsættelse.

Endvidere forekommer det ofte, at sager, der er afgjort af nævnet, begæres genoptaget, f.eks. under henvisning til nye oplysninger eller dokumenter. Spørgsmål om, hvorvidt en sag skal genoptages, afgøres i nogle sager ved votering blandt de medlemmer, der deltog i den oprindelige behandling af sagen. Genoptages sagen, kan afgørelsen i den genoptagne sag enten træffes ved votering blandt de medlemmer, der deltog i den oprindelige behandling af sagen, eller ved at sagen behandles af et nyt nævn.

Udsættes en sag i længere tid, eller fremkommer en genoptagelsesbegæring længere tid efter nævnets oprindelige afgørelse i sagen, kan det forekomme, at et eller flere af de medlemmer, der deltog i den oprindelige behandling af sagen, er udtrådt af nævnet på det tidspunkt, hvor sagen skal færdigbehandles, eller hvor der skal tages stilling til en genoptagelsesbegæring. For at sikre en hurtig og smidig behandling af sådanne sager, foreslås det, at nævnets formand i disse situationer kan ad hoc-beskikke fratrådte nævnsmedlemmer.

Såfremt et fratrådt medlem af forskellige grunde imidlertid ikke ser sig i stand til at deltage i afgørelsen af sagen og ikke kan gives eller nægter at efterkomme et tjenstligt pålæg om at deltage i behandlingen af sagen, eller såfremt det pågældende fratrådte medlem er blevet inhabil eller alvorligt syg, vil det fratrådte medlem kunne erstattes af et andet medlem fra samme myndighed eller organisation, således at nævnet har den samme sammensætning som fastsat i den foreslåede bestemmelse i § 53, stk. 6. Substitution vil som hidtil kun blive anvendt helt undtagelsesvis og kun i tilfælde, hvor det – f.eks. under henvisning til sagens karakter – ikke vil være forbundet med retssikkerhedsmæssige betænkeligheder at lade et medlem erstatte af et andet. Skønner formanden, at der består retssikkerhedsmæssige betænkeligheder, vil sagen blive forelagt på ny for et nyt nævn.

Substitution vil ikke blive anvendt i sager, hvor sagens udfald afhænger af vurderingen af ansøgerens troværdighed, eller i sager, hvor asylansøgerens personlige fremmøde i nævnet er af betydning for afgørelsen af sagen. I sådanne tilfælde vil sagen af retssikkerhedsmæssige hensyn blive behandlet på et nyt nævn.

For så vidt angår udsatte sager vil substitution kun blive anvendt i sager, der er udsat på generelle asylretlige vurderinger eller indhentelse af generelle baggrundsoplysninger, som alle nævnsmedlemmer har samme baggrund og mulighed for at deltage i afgørelsen af.

For så vidt angår genoptagelsessager vil substitution kun blive anvendt i sager, hvor afgørelsen kan træffes ud fra en vurdering af genoptagelsesanmodningen sammenholdt med den oprindelige afgørelse i sagen, som alle medlemmer har mulighed for at foretage. Det vil f.eks. være tilfældet i sager, som er begæret genoptaget under henvisning til et nyt dokument, som ved en ægthedsvurdering har vist sig at være falsk.

Det bemærkes, at et nævnsmedlem – også i tilfælde hvor den pågældende har deltaget i den oprindelige behandling af sagen – i alle tilfælde vil have mulighed for at votere for, at en sag skal foretages på nyt nævn, hvis medlemmet ikke finder det forsvarligt, at der træffes afgørelse på det foreliggende grundlag. Er der flertal herfor blandt nævnets medlemmer, vil sagen blive foretaget på nyt nævn, ligesom formanden i alle tilfælde vil kunne beslutte, at sagen skal foretages på nyt nævn."

Ved brev af 25. oktober 2007 har Flygtningenævnets formand delegeret kompetencen til at afgøre, hvorvidt der i de konkrete sager kan ske substitution af tidligere nævnsmedlemmer, til de næstformænd, der har været formænd for de nævn, der har behandlet de konkrete sager, hvori spørgsmålet om substitution måtte blive aktuelt. I de sager, hvor det er formanden for det konkrete nævn, der har behandlet sagen, der har forfald, er det fortsat Flygtningenævnets formand, der afgør, om der kan ske substitution af den pågældende.

5.10.2.2 Anvendelse af substitution i genoptagelsessager

Spørgsmålet om substitution af fratrådte nævnsmedlemmer, der ikke kan ad hoc-beskikkes, bliver jævnligt aktuelt i genoptagelsessager.

Nedenfor beskrives nogle typiske situationer, som kan opstå i sager, hvor det bliver aktuelt at overveje substitution af et fratrådt nævnsmedlem, som ikke kan ad hoc-beskikkes.

A. Sager, hvori der ikke har været troværdighedsproblemer under den oprindelige asylsagsbehandling, og hvor der fortsat ikke er troværdighedsproblemer. I disse sager kan der foretages substitution under forudsætning af, at ansøgerens fremmøde ikke kan antages at være af betydning for nævnets afgørelse.

B. Sager, hvori der har været troværdighedsproblemer under den oprindelige asylsagsbehandling, men hvor der ikke er fremkommet nye oplysninger i relation til ansøgerens troværdighed i genoptagelsesanmodningen i forhold til de oplysninger, der forelå på tidspunktet for den oprindelige afgørelse. I denne type sager kan substitution foretages efter en konkret vurdering af de nye oplysningers sammenhæng med de oplysninger, der forelå på tidspunktet for den oprindelige afgørelse.

C. Sager, hvori der har været troværdighedsproblemer under den oprindelige asylsagsbehandling, og hvor der i forbindelse med genoptagelsesanmodningen er kommet nye oplysninger, som har relation til ansøgerens oprindelige asylmotiv. I disse sager vurderes retssikkerhedsmæssige hensyn som udgangspunkt at tale imod substitution, idet vurderingen af genoptagelsesanmodningen normalt tillige vil forudsætte en vurdering af ansøgerens oprindelige forklaring.

D. Sager, hvori der har været troværdighedsproblemer i forbindelse med den oprindelige asylsagsbehandling i nævnet, men hvor der i genoptagelsesanmodningen henvises til helt nye forhold, som ikke har relation til det oprin-

delige asylmotiv, og som ikke forudsætter en vurdering af ansøgerens troværdighed, eksempelvis generelt forværrede forhold i ansøgerens hjemland. I disse tilfælde har et andet medlem som udgangspunkt samme muligheder for at foretage vurderingen af genoptagelsessagen i forhold til den oprindelige afgørelse i asylsagen som det fratrådte medlem, og der kan derfor som udgangspunkt foretages substitution.

E. Sager, hvor mere end et nævnsmedlem har forfald. I disse sager kan der under henvisning til ordlyden af den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 53, stk. 16, 2. pkt., sammenholdt med forarbejderne til den tidligere udlændingelovs § 53, stk. 8, ikke ske substitution.

5.10.3 Flygtningenævnets forretningsordens § 8, stk. 4

Efter Flygtningenævnets forretningsordens § 8, stk. 4, kan formanden i øvrigt bemyndige én eller om nødvendig flere af næstformændene til fast eller ad hoc at træde i en næstformands sted, såfremt denne er forhindret.

Flygtningenævnets forretningsordens § 8, stk. 4, anvendes blandt andet i tilfælde, hvor der er behov for en hurtig resolution, f.eks. i genoptagelsessager, hvor ansøgeren står foran en snarlig udsendelse, og hvor den næstformand, som har været formand for det nævn, der har truffet afgørelse i sagen, er forhindret, eksempelvis på grund af sygdom eller ferie.

5.11 Tolkning

Flygtningenævnet anvender som hovedregel tolke, der er opført på Rigspolitiets liste over godkendte tolke. Flygtningenævnet honorerer tolke i overensstemmelse med Justitsministeriets cirkulæreskrivelse om vejledende retningslinjer for honorering af tolke inden for Justitsministeriets område, herunder de i retningslinjerne fastsatte takster.

Under nævnsmødet foregår tolkningen som udgangspunkt til og fra ansøgerens modersmål, medmindre ansøgeren har ønsket, at tolkningen foregår på et andet sprog, eller det ikke er muligt at fremskaffe en tolk, der taler ansøgerens modersmål. Såfremt det ikke er muligt at fremskaffe en tolk, der taler ansøgerens modersmål, vælger Flygtningenævnet en tolk, der behersker et andet sprog, som ansøgeren taler tilfredsstillende. Ved vurderingen heraf lægger Flygtningenævnet vægt på ansøgerens øvrige sprogkundskaber, ansøgerens tilkendegivelser vedrørende sprogvalg, ansøgerens eventuelle tilkendegivelser i forbindelse med tolkningen tidligere i sagens forløb samt eventuelle tilkendegivelser fra ansøgerens advokat. Flygtningenævnet tager som udgangspunkt hensyn til ansøgerens tilkendegivelser vedrørende valg af tolk, såfremt disse er begrundet i sprogkundskaber, men derimod ikke hvis de for eksempel vedrører tolkens etniske eller religiøse tilhørsforhold. Såfremt ansøger har været udsat for eksempelvis seksu-

elle overgreb, vil nævnet endvidere så vidt muligt imødekomme et ønske om en mandlig eller kvindelig tolk.

Se som eksempel på sager, hvor det ikke var muligt at fremskaffe en tolk, der talte ansøgerens dialekt, den i Flygtningenævnets formandskabs 23. beretning (2014), side 247f, nævnte afgørelse Som/2014/34.

Se som eksempel på sager, hvor ansøger ikke ønskede at afgive forklaring i nævnet under henvisning til tolkens nationalitet, den i formandskabets 21. beretning (2012), side 321f, nævnte afgørelse Afgh/2012/76.

Flygtningenævnet honorerer endvidere tolkning, der er udført hos advokat i forbindelse med dennes forberedende møde med ansøgeren. Tolkning hos advokat honoreres, i lighed med tolkning, der finder sted på et nævnsmøde, efter principperne i Justitsministeriets cirkulæreskrivelse.

Flygtningenævnet honorerer alene tolkning hos advokat uden for normal arbejdstid til forhøjet takst, såfremt Flygtningenævnets Sekretariat forudgående har givet tilsagn herom. Hvis et sådant forudgående tilsagn ikke foreligger, kan Flygtningenævnet alene honorere tolken efter normal takst.

Flygtningenævnet honorerer alene transporttid og kilometergodtgørelse til tolke fra en anden landsdel end den, hvor tolkningen udføres, såfremt advokaten forudgående har indhentet tilladelse hertil fra Flygtningenævnets Sekretariat. Flygtningenævnets Sekretariat vil normalt kun give tilladelse hertil, hvis det eksempelvis ikke er muligt at skaffe en tolk fra lokalområdet, der behersker det pågældende sprog. Højesteret havde lejlighed til at tage stilling til dette spørgsmål i en sag anlagt af to tolke mod Flygtningenævnet, jf. Højesterets dom af 15. august 2007 (UfR 2007.2785H), hvor Højesteret stadfæstede Østre Landsrets dom af 16. juni 2006. For en nærmere gennemgang af dommen, hvorved Flygtningenævnet fik medhold, henvises til Flygtningenævnets formandskabs 16. beretning (2007), afsnit 3.9.1.

Ved anmodning om honorering af skriftlige oversættelser foretaget på foranledning af advokaten uden forhåndsgodkendelse fra Flygtningenævnets Sekretariat foretager nævnet en vurdering af, hvorvidt den foretagne oversættelse i det konkrete tilfælde må anses for relevant for sagens behandling. Kun i det omfang dette måtte være tilfældet, vil nævnet efterkomme anmodningen om honorering.

De nærmere regler om honorering af tolke kan findes på Flygtningenævnets hjemmeside, www.fln.dk.

Som eksempel på en sag, hvor nævnet har forholdt sig til et anbringende fra ansøgeren om, at der under sagens behandling i Udlændingestyrelsen havde været tolkeproblemer af en sådan karakter, at det havde haft betydning for styrelsens afgørelse, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **juni 2017** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger samt et barn fra Rusland. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk tjetjener og muslim af trosretning fra Rostov provinsen, Tjetjenien, Rusland. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Rusland frygter at blive anholdt af myndighederne, fordi myndighederne mistænker hendes ægtefælle for at samarbejde med wahabisterne. Ansøgeren frygter endvidere wahabisterne, fordi hun har forladt Rusland. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at hendes ægtefælle blev anholdt om natten til [en nærmere bestemt dato i efteråret] 2014 af 7-8 militærfolk, som brød ind på familiens bopæl. Disse personer sagde, at ægtefællen stod i ledtog med wahabisterne, hvorfor han var en forbryder. En af myndighedspersonerne spurgte hvor sønnerne var, hvortil hun svarede, at de var hos deres bedsteforældre. Hun ved ikke, hvorfor de ikke tilbageholdt hende. Personerne tog ægtefællen med sig. Ansøgeren søgte herefter tilflugt hos sin moster. Den efterfølgende dag ringede naboen til ansøgeren og fortalte, at sikkerhedsfolk havde været på ansøgerens adresse og spurgt naboerne efter hende og sønnerne. Ansøgeren skiftede herefter opholdssted og flyttede til sin morbror. Myndighederne opsøgte mosterens bopæl og senere, efter at ansøgeren var udrejst fra Tjetjenien, morbrorens bopæl. Myndighedere har ligeledes opsøgt svigerforældrene, hvor de har spurgt efter ansøgeren og sønnerne, senest i [begyndelse af] 2017. Særligt svigerfaren blev intimideret og afgik ved døden dagen efter en brutal afhøring i [begyndelsen af 2017]. Flygtningenævnet har behandlet ansøgerens sag sammen med hendes søns sag. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring om asylmotivet til grund. Flygtningenævnet har for så vidt angår ansøgeren lagt vægt på, at hendes forklaring om begivenhederne i forbindelse med den voldsomme anholdelse af hendes mand ikke er forekommet selvoplevet. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at hun har forklaret overordnet og i generelle vendinger herom. Flygtningenævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøgeren har forklaret afglidende og udetaljeret på spørgsmål om, hvad hun og hendes slægtninge har gjort for at eftersøge hendes mand. Flygtningenævnet har endvidere fundet det påfaldende, at ansøgeren ikke har fortalt sin søn, der nu er 18 år, hvad der skete i forbindelse med anholdelsen af hans far. Flygtningenævnet har taget hensyn til, at ansøgerens søn var under 18 år på tidspunktet for flugten, og at der under ansøgerens søns første samtale med Udlændingestyrelsen og under mødet i Flygtningenævnet har medvirket russisk talende tolke, selvom ansøgerens søns modersmål er tjetjensk. Flygtningenævnet finder dog, at de divergenser, der er mellem hans oprindelige forklaring og ansøgerens forklaring er af et sådant omfang og af en sådan karakter, at

de ikke alene kan skyldes ansøgerens søns alder eller tolkeproblemer. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgerens søn har kunnet svare relevant på tolkens oversættelse af spørgsmålene under mødet i Flygtningenævnet. Flygtningenævnet finder det på denne baggrund påfaldende, at ansøgerens søn under den første samtale med Udlændingestyrelsen [en nærmere bestemt dato i sommeren] 2016 efter frokostpausen, hvor han havde lejlighed til at tale med ansøgeren, gav udtryk for, at han havde misforstået spørgsmålene om formiddagen på grund af sine ringe russiskkundskaber. Flygtningenævnet har efter en samlet vurdering af oplysningerne i sagen og ansøgeren og hendes søns forklaringer fundet, at troværdigheden er svækket i en sådan grad, at ansøgernes forklaringer ikke kan lægges til grund. Nævnet bemærker, at den generelle sikkerhedssituation for tjetjenere i Rusland ikke kan antages at have en sådan karakter, at der er risiko for overgreb i strid med den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 som følge af den blotte tilstedeværelse i området. Herefter finder nævnet ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved tilbagevenden til hjemlandet vil være i risiko for individuel og reel forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, eller være i risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Rusl/2017/7

Der kan endvidere henvises til afgørelsen, der er gengivet i afsnit 5.1.1.2. Iran/2017/375

5.12 Hastesager

Flygtningenævnet har en særlig hasteprocedure, som anvendes i sager vedrørende uledsagede mindreårige asylansøgere, se nærmere kapitel 8 og sager, hvor Udlændingestyrelsen, Dansk Flygtningehjælp eller Dansk Røde Kors har anmodet om hastebehandling, eksempelvis på grund af ansøgerens helbredsmæssige tilstand.

Flygtningenævnet hastebehandler ligeledes sager vedrørende asylansøgere, som af Rigspolitiet er indberettet som sigtede eller dømt for kriminalitet, medmindre det oplyses, at de pågældende afsoner længerevarende fængselsstraffe og ikke kan forventes løsladt foreløbig, samt personer, der af Dansk Røde Kors er indberettet på grund af adfærd, som forstyrrer asylcentrets ro og orden. Endvidere hastebehandles sager vedrørende frihedsberøvede asylansøgere, eksempelvis personer, der er frihedsberøvet i henhold til udlændingelovens §§ 35 og 36 med henblik på at sikre ansøgerens tilstedeværelse, indtil en eventuel bestemmelse om udvisning kan fuldbyrdes, eller sager, der i henhold til udlændingelovens § 49 a er indbragt for Flygtningenævnet.

Hasteproceduren har som overordnet mål at sikre, at sagerne i alle sagsbehandlingsled behandles forlods med henblik på at få sagerne berammet og færdigbehandlet hurtigst muligt.

Vedrørende behandling af sager vedrørende asylansøgere, som er sigtet eller tiltalt for kriminalitet, men endnu ikke dømt, henvises til afsnit 7.6.

5.13 Prøvelse af Flygtningenævnets afgørelser

5.13.1 Genoptagelse

Efter at Flygtningenævnet har truffet afgørelse i en sag, kan ansøgeren anmode nævnet om at genoptage behandlingen af sagen.

Det følger af udlændingelovens § 33, stk. 8, at nævnet ikke kan behandle en genoptagelsesanmodning, hvis nævnet ikke er bekendt med udlændingens opholdssted. Den pågældende skal over for myndighederne give sig til kende på en sådan måde, at myndighederne er bekendt med den pågældendes opholdssted, og den pågældende står til rådighed for myndighedernes behandling af sagen. I praksis anses dette for opfyldt, når den pågældende er opdateret med en adresse i Udlændingestyrelsens indkvarteringssystem. Det er således ikke tilstrækkeligt, at udlændingens advokat eller en anden partsrepræsentant oplyser til Flygtningenævnet, at vedkommende er bekendt med udlændingens opholdssted.

Det følger af udlændingelovens § 33, stk. 2, at Flygtningenævnet ved meddelelse af afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 som udgangspunkt fastsætter udrejsefristen til 7 dage, se nærmere afsnit 4.7.1. En anmodning om genoptagelse har som udgangspunkt ikke opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, men nævnet har mulighed for at træffe beslutning herom, jf. udlændingelovens § 33, stk. 7, 1. pkt. Er udlændingens udrejsefrist overskredet, har en ansøgning om genoptagelse ikke opsættende virkning, medmindre ganske særlige grunde taler derfor, jf. udlændingelovens § 33, stk. 7, 2. pkt.

En udsættelse af udrejsefristen efter modtagelse af en genoptagelsesanmodning vil således i langt de fleste tilfælde kræve, at ganske særlige grunde taler derfor. Dette kan være tilfældet, hvis en ansøger f.eks. fremsender et dokument, som nævnet efter en konkret vurdering finder anledning til at lade ægthedsvurdere.

Det fremgår af udlændingelovens § 53, stk. 10 og 12, og forretningsordenens § 48, at formanden for det konkrete nævn har mulighed for at træffe afgørelse i sagen, når der ikke er grundlag for at antage, at nævnet vil ændre sin afgørelse, eller hvor betingelserne for at opnå asyl åbenbart er opfyldt.

Som eksempel på sager, hvor betingelserne for at opnå asyl åbenbart var opfyldt, og hvor sagerne derfor blev genoptaget og afgjort på formandskompetencen, kan henvises til de i Flygtningenævnets formandskabs 22. beretning (2013), side 277f, nævnte sager

vedrørende iranske statsborgere, som ved nævnets oprindelige afgørelser var blevet henvist til at tage ophold i Nordirak (KRI) som første asylland.

Formanden kan endvidere på formandskompetencen beslutte at genoptage en sag og hjemvise den til Udlændingestyrelsen.

Endelig kan formanden træffe bestemmelse om, at det nævn, der tidligere har afgjort sagen, tager stilling til genoptagelsesspørgsmålet enten ved et møde eller ved skriftlig votering, at sagen genoptages og behandles på et nyt nævnsmøde af det nævn, der tidligere har afgjort sagen, med deltagelse af sagens parter, eller at sagen genoptages og behandles på et nyt nævnsmøde af et nyt nævn, jf. forretningsordenens § 48, stk. 2.

Genoptagelse til behandling på et nyt nævnsmøde af det nævn, der tidligere har afgjort sagen, kan ske i sager, hvor en ansøger er fremkommet med nye, væsentlige oplysninger af betydning for sagens afgørelse, og det vurderes, at ansøgeren ved personligt fremmøde bør få lejlighed til at forklare herom.

Genoptagelse til behandling på et nyt nævnsmøde af et nyt nævn kan komme på tale i sager, hvor ansøgeren er udeblevet fra det oprindelige nævnsmøde, men efterfølgende godtgør at have haft lovligt forfald, jf. forretningsordenens § 36, stk. 1. Der kan også være tale om, at et medlem af det tidligere nævn har forfald, og det i den konkrete sag anses for retssikkerhedsmæssigt betænkeligt at lade det pågældende medlem substituere af et andet medlem fra samme myndighed eller organisation. Se nærmere om substitution og ad hoc-beskikkelse i afsnit 5.10.

For så vidt angår sager, der oprindeligt er afgjort af et 5 mandsnævn, og som ikke kan afgøres på formandskompetencen, er anført følgende i forarbejderne til lov nr. 1561 af 13. december 2016 om ændring af Flygtningenævnets sammensætning, jf. lovforslag nr. 11 fremsat den 5. oktober 2016, side 12:

”Endvidere vil dette gælde for afsluttede sager, der efter den 1. januar 2017 søges genoptaget eller genoptages til fornyet behandling. Træffer formanden for det enkelte nævn bestemmelse om, at spørgsmålet om genoptagelse skal forelægges det nævn, der har afgjort sagen, ved et møde, eventuelt et telefonmøde, eller ved skriftlig votering, jf. Flygtningenævnets forretningsordens (bekendtgørelse nr. 1651 af 27. december 2013 om forretningsorden for Flygtningenævnet) § 48, stk. 2, nr. 1, eller at sagen genoptages og behandles på et nævnsmøde af det nævn, der har afgjort sagen, jf. Flygtningenævnets forretningsordens § 48, stk. 2, nr. 2, skal det oprindelige nævn uden medlemmerne indstillet af Dansk Flygtningehjælp og udenrigsministeren træffe afgørelse i sagen.”

Såfremt spørgsmålet om genoptagelse skal afgøres af hele det oprindelige nævn, og et af nævnets medlemmer har forfald, er der efter udlændingelovens § 53, stk. 14, hjemmel til, at et medlem, der har forfald, i visse tilfælde kan erstattes med et medlem fra samme myndighed eller organisation. Se nærmere herom i afsnit 5.10 om substitution og ad hoc-beskikkelse.

Såfremt der findes grundlag for at genoptage en sag, udsættes udrejsefristen under genoptagelsessagens behandling. Flygtningenævnet vil samtidig beskikke en advokat for ansøgeren.

Efter almindelige forvaltningsretlige principper påhviler det nævnet af egen drift at genoptage behandlingen af sager, hvor afviste asylansøgere er i udsendelsesposition, såfremt der fremkommer nye væsentlige oplysninger, der forrykker nævnets beslutningsgrundlag i de pågældende sager. I forbindelse med nævnets overvejelser herom kan det være nødvendigt at indhente yderligere oplysninger med henblik på stillingtagen til genoptagelsesspørgsmålet.

Nævnet har således i sin praksis antaget, at nævnet i disse tilfælde har kompetence til at træffe beslutning om, at tvangsmæssige udsendelser skal sættes i bero, indtil de yderligere oplysninger foreligger, jf. herved princippet i udlændingelovens § 31, som indeholder et forbud mod udsendelse til et land, hvor den pågældende risikerer forfølgelse, eller hvor den pågældende ikke er beskyttet mod videresendelse til et sådant land. Der henvises herved til det ovenfor anførte om udsættelse af udrejsefristen, jf. udlændingelovens § 33, stk. 7.

I sager om nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 skal nævnet – udover at vurdere de aktuelle forhold i udlændingens hjemland – vurdere, om en nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse og efterfølgende udsendelse af udlændingen vil være særligt belastende for udlændingen, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1. Behandlingen af sager om nægtelse af forlængelse er nærmere beskrevet i afsnit 6.3.

I nogle af disse sager, hvor Flygtningenævnet har truffet afgørelse om nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, har udlændingen efterfølgende anmodet om genoptagelse med henvisning til, at den pågældendes helbredstilstand er blevet forværret, eller at der er indtrådt andre væsentlige ændringer i udlændingens personlige forhold efter Flygtningenævnets afgørelse.

Afgørende for vurderingen af, om der i sådanne tilfælde skal ske genoptagelse, er, om de nye oplysninger forelå på tidspunktet for nævnets afgørelse, men ikke var nævnet bekendt, eller om der er tale om efterfølgende indtrådte omstændigheder. Oplysninger

om faktiske forhold, som forelå på tidspunktet for nævnets afgørelse, men som ikke var nævnet bekendt på afgørelsestidspunktet, vil i overensstemmelse med almindelige forvaltningsretlige retsgrundsætninger føre til en genoptagelse af sagen, såfremt oplysningerne er af så væsentlig betydning for sagen, at der er en vis sandsynlighed for, at sagen ville have fået et andet udfald, hvis de rent faktisk havde foreligget i forbindelse med nævnets oprindelige afgørelse af sagen. Oplysninger om omstændigheder, som først er indtrådt efter nævnets afgørelse, f.eks. etablering af familie eller forværring af udlændingens helbredstilstand, vil derimod ikke føre til en genoptagelse, uanset at oplysningerne ville have ført til et andet resultat i forbindelse med vurderingen efter udlændingelovens § 26, stk. 1, såfremt de havde foreligget på tidspunktet for nævnets afgørelse. I disse sager må udlændingen i stedet henvises til at søge opholdstilladelse efter andre bestemmelser i udlændingeloven.

Flygtningenævnet modtager undertiden anmodning om genoptagelse af en sag, hvor ansøgeren ikke længere er i landet.

Flygtningenævnet anser som udgangspunkt en asylsag for afsluttet, når ansøgeren udrejser eller udsendes af Danmark. Hvis ansøgeren indrejser i Danmark på ny og ansøger om asyl, vil nævnet behandle sagen som en ny ansøgning om asyl eller som en anmodning om genoptagelse af den oprindelige asylsag, alt efter om det lægges til grund, at ansøgeren har været i sit hjemland eller ej.

Hvis omstændighederne helt undtagelsesvis giver anledning til det, vil Flygtningenævnet – uanset om ansøgeren fortsat opholder sig i sit hjemland – kunne genoptage behandlingen af en sag vedrørende en udrejst eller udsendt asylansøger. Nævnet vil ved vurderingen heraf blandt andet lægge vægt på, om de nye oplysninger med en vis sikkerhed viser eller i hvert fald antageliggør, at ansøgeren har været udsat for asylbegrundende overgreb, og at overgrebene har sammenhæng med det oprindelige asylmotiv.

I kapitel 10.6 er der nærmere statistiske oplysninger vedrørende genoptagelsessager.

5.13.2 Domstolsprøvelse

5.13.2.1 Lovgrundlaget

Som anført ovenfor i afsnit 1.3 er Flygtningenævnets afgørelser endelige, jf. udlændingelovens § 56, stk. 8, og domstolsprøvelse af nævnets afgørelser er ifølge domstolspraksis begrænset til mangler ved afgørelsesgrundlaget, sagsbehandlingsfejl og ulovlig skønsudøvelse.

Det betyder, at domstolene er afskåret fra at afprøve nævnets materielle afgørelser, herunder bevisvurderingen.

Ved dom af 16. juni 1997 (UfR 1997.1157) tog Højesteret første gang stilling til rækkevidden af endelighedsbestemmelsen i udlændingeloven. Dommen og forarbejderne til endeligheds-bestemmelsen er nærmere omtalt i formandskabets 6. beretning (1997), side 16 ff.

Spørgsmålet om endelighedsbestemmelsens rækkevidde har flere gange efterfølgende været indbragt for domstolene. Der henvises blandt andet til Højesterets domme af 29. april 1999 (UfR.1999.243), 26. januar 2001 (UfR 2001.861), 28. november 2001 (UfR.2002.406), 29. august 2003 (UfR 2003. 2405), og 2. december 2003 (UfR 2004.727).

Ved lov nr. 365 af 6. juni 2002 blev Flygtningenævnets sammensætning ændret. Lovændringen indeholdt ingen ændring i endelighedsbestemmelsen i udlændingelovens § 56, stk. 8, men af bemærkningerne til lovforslaget, jf. herved lovforslag nr. 152 af 28. februar 2002, pkt. 5.1., fremgår blandt andet følgende vedrørende bestemmelsens anvendelsesområde:

> ”Flygtningenævnet er kendetegnet ved at være et uafhængigt og domstolslignende organ. Nævnet er således uafhængigt af den politiske proces og kan ikke modtage direktiver fra regering eller folketing. Flygtningenævnets afgørelser er endelige, jf. udlændingelovens § 56, stk. 8. Dette er senest blevet fastslået ved Højesterets dom af 26. januar 2001, hvorved Højesteret udtalte, at ”domstolsprøvelse af Flygtningenævnets afgørelser er begrænset til en prøvelse af retsspørgsmål, herunder mangler ved afgørelsesgrundlaget, sagsbehandlingsfejl og ulovlig skønsudøvelse. Foreligger der ikke omstændigheder som nævnt, er der ikke grundlag for at fravige endelighedsbestemmelsen i udlændingelovens § 56, stk. 7 (nu § 56, stk. 8).
>
> …
>
> Formanden og næstformændene skal som hidtil være dommere, jf. udlændingelovens § 53, stk. 7. Herved sikres de almindelige retsgarantier, ligesom Flygtningenævnets uafhængighed understreges.
>
> …
>
> Flygtningenævnet opretholder herved sin status som sagkyndigt nævn af domstolslignende karakter, hvis afgørelser er endelige, jf. ovenfor.”

Lov nr. 572 af 18. juni 2012, hvorved nævnets sammensætning blev ændret, således at nævnet nu er sammensat på samme måde som før lovændringen i 2002, indeholder ingen ændringer i endelighedsbestemmelsen.

5.13.2.2 Domspraksis

Domstolene har i flere sager taget stilling til rækkevidden af endelighedsbestemmelsen i udlændingelovens § 56, stk. 8.

For en gennemgang af nyere domme, hvori Højesteret har taget stilling til rækkevidden af bestemmelsen, henvises til formandskabets 16. beretning (2007), side 81 ff. Der kan endvidere henvises til de i formandskabets 21. beretning (2012) nævnte to domme fra Københavns Byret. I den ene sag blev Flygtningenævnet frifundet, mens den anden sag blev afvist i overensstemmelse med Flygtningenævnets påstand herom.

Der kan endvidere henvises til afsnit 9.3.2.1 for omtale af en sag, hvori en tyrkisk statsborger i november 2016 anlagde søgsmål mod Flygtningenævnet.

5.13.3 Folketingets Ombudsmand

Efter udlændingelovens § 58 a omfatter Folketingets Ombudsmands virksomhed ikke Flygtningenævnet. Folketingets Ombudsmand kan dog ifølge § 17 i lov om Folketingets Ombudsmand af egen drift optage en sag til undersøgelse. Denne bestemmelse medfører således, at ombudsmanden på eget initiativ kan iværksætte undersøgelser af konkrete sager.

I 2015 har Folketingets Ombudsmand i de sager, der har været søgt indbragt for Ombudsmanden, afvist at behandle sagen under henvisning til, at hans virksomhed ikke omfatter Flygtningenævnets virksomhed. Folketingets Ombudsmand har ikke i 2017 af egen drift iværksat undersøgelser af sager eller forhold, der har med Flygtningenævnet at gøre.

Kapitel 6

Udvalgte asylretlige problemstillinger

6.1 Første asylland

Efter udlændingelovens § 7, stk. 4, kan opholdstilladelse efter § 7 nægtes, hvis udlændingen allerede har opnået beskyttelse i et andet land, eller hvis udlændingen har nær tilknytning til et andet land, hvor denne må antages at kunne opnå beskyttelse.

Ved lov nr. 153 af 18. februar 2015 om ændring af udlændingeloven (Midlertidig beskyttelsesstatus for visse udlændinge samt afvisning af realitetsbehandling af asylansøgninger, når ansøgeren har opnået beskyttelse i et andet EU-land m.v.) blev de hidtil gældende regler for første asylland ændret.

Ændringen indebar, at den hidtil gældende bestemmelse om første asylland i udlændingelovens § 7, stk. 3, blev flyttet til stk. 4 og ændret, således at en afgørelse om første asylland kan træffes, uanset om udlændingen er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1-3.

Ændringen indebar endvidere, at der i udlændingelovens § 29 b blev indsat en ny bestemmelse, hvorefter en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 kan afvises, hvis udlændingen allerede har opnået beskyttelse i et land omhandlet i § 29 a, stk. 1 (et land der er omfattet af eller har tilsluttet sig Dublinforordningen).

Ændringerne trådte i kraft den 20. februar 2015. Det fremgår af ikrafttrædelsesbestemmelsen, at ændringsloven ikke finder anvendelse på ansøgninger om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 indgivet før den 14. november 2014, for hvilke de hidtil gældende regler finder anvendelse.

I dette afsnit gennemgås den tidligere gældende bestemmelse i udlændingelovens § 7, stk. 3, nu stk. 4, og nævnets praksis efter denne bestemmelse, og dernæst gennemgås i afsnit 6.2 bestemmelsen i § 29 b og nævnets praksis efter denne bestemmelse.

Det er en betingelse for, at udlændingen kan nægtes opholdstilladelse med henvisning til et første asylland, at den pågældende har opnået eller må antages at kunne opnå beskyttelse i det land, som overvejes anvendt som første asylland.

Ændringen af bestemmelsen ved ovennævnte lovændring indebærer, at anvendelsen af reglen om første asylland ikke som hidtil forudsætter, at det først konstateres, at udlændingen er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1-3. Asylmyndighederne er således ikke forpligtet til at foretage en isoleret vurdering af, om forholdene i udlændingens hjemland berettiger vedkommende til at opnå asyl i Danmark. Ved realitetsbehandling af en ansøgning om asyl skal det i stedet alene vurderes, om betingelserne for at anse et land for at være første asylland er opfyldt, og om en opholdstilladelse allerede af den grund kan nægtes.

Det fremgår af bemærkningerne til den ændrede bestemmelse (lovforslag nr. L 72 af 14. november 2014, til § 1, nr. 2 og 8), at det imidlertid fortsat bør være muligt at foretage en vurdering af asylmotivet, hvor dette undtagelsesvis er af betydning for, om et land kan betragtes som et første asylland. Det kan f.eks. være tilfældet, hvis det potentielle første asylland efter de foreliggende baggrundsoplysninger udsætter personer med et bestemt asylmotiv for refoulement.

Det fremgår videre, at det ikke er hensigten med lovforslaget at ændre betingelserne for, hvornår et land kan anses for at være første asylland, således som dette er fastlagt i forarbejderne til den tidligere gældende bestemmelse i udlændingelovens § 7, stk. 3, og i Flygtningenævnets praksis, se herom nedenfor afsnit 6.1.1.

Det vil således ifølge lovforslagets almindelige bemærkninger (afsnit 3.3.2.) fortsat være en betingelse, at asylansøgeren enten har opnået faktisk beskyttelse i første asyllandet eller har nær tilknytning hertil og må antages at kunne opnå beskyttelse der. Udlændingen skal således være beskyttet mod at blive videresendt til et land, hvor udlændingen er forfulgt. Udlændingen skal endvidere som hidtil være beskyttet mod, at første asyllandet videresender udlændingen til et land, hvor udlændingen ikke vil nyde denne faktiske beskyttelse.

6.1.1 Beskyttelse i et andet land

Spørgsmålet om, hvilke kriterier der indgår ved vurderingen af, om et land kan yde en ansøger beskyttelse, er nærmere behandlet i Flygtningenævnets formandskabs beretning, 1. april 1989 – 31. december 1991, kapitel 3.2. Det fremgår heraf, at det først og fremmest må kræves, at de pågældende asylansøgere skal kunne komme tilbage til landet, og at de skal kunne opholde sig legalt der. Dette vil ikke nødvendigvis være tilfældet, selv om de pågældende ikke hidtil har været udsat for overgreb. Omvendt kan det ikke kræves, at de pågældende socialt set skal kunne leve på fuldt ud det samme niveau som landets egne statsborgere, men deres personlige integritet må være beskyttet. Kernen i beskyttelsesbegrebet er, at de pågældende skal være i personlig sikkerhed såvel ved indrejse som ved ophold i landet.

I Flygtningenævnets formandskabs 7. beretning, 1998, kapitel 11, findes en nærmere gennemgang af Flygtningenævnets praksis i relation til den hidtil gældende bestemmelse i udlændingelovens § 7, stk. 3, og beskyttelsesbegrebet. Det er her blandt andet anført, at det er en betingelse for meddelelse af afslag på opholdstilladelse under henvisning til den hidtil gældende bestemmelse i § 7, stk. 3, at der under hensyn til de foreliggende oplysninger om ansøgeren og den aktuelle situation i det relevante første asylland er en velbegrundet udsigt til, at den pågældende vil kunne indrejse og også i fremtiden opholde sig i første asyllandet uden at blive udsat for overgreb mod sin personlige integritet. Det er et ufravigeligt mindstekrav i disse sager, at ansøgeren skal være beskyttet mod videresendelse til forfølgelseslandet eller mod udsendelse til et land, hvor ansøgeren ikke er beskyttet mod videresendelse til forfølgelseslandet. Dette indebærer, at ansøgeren de facto skal være beskyttet mod refoulement. Efter nævnets praksis er det dog ikke en betingelse, at første asyllandet har ratificeret og implementeret flygtningekonventionen i lovgivningen.

Det skal således være muligt for ansøgeren at kunne indrejse lovligt og tage lovligt ophold i det pågældende første asylland, ligesom ansøgerens personlige integritet og sikkerhed skal være beskyttet i første asyllandet. I beskyttelseskravet indgår et vist socialt og økonomisk element, idet ansøgeren skal nyde visse helt basale rettigheder. Der henvises herved til de civile og socioøkonomiske rettigheder, der fremgår af flygtningekonventionens kapitel II til V samt til EXCOM Conclusion No. 58 – 1989, hvorefter et krav for at kunne sende asylansøgere eller flygtninge tilbage til et land, hvori de har opnået beskyttelse, blandt andet er, at de dér bliver *"treated in accordance with recognized basic human standards"*. Dette må eksempelvis indebære, at asyllandet i praksis skal respektere de krav, der fremgår af flygtningekonventionens artikel 3 om ikke-diskrimination, artikel 4 om religionsfrihed, artikel 17 om adgang til lønnet beskæftigelse i samme omfang som de gunstigst stillede udlændinge, artikel 22, stk. 1, om adgang til grundskoleundervisning efter samme standard som asyllandets egne statsborgere, artikel 23 om samme behandling som asyllandets statsborgere med hensyn til offentlig understøttelse samt artikel 28 om udstedelse af rejsedokumenter.

Som eksempel herpå fra Flygtningenævnets praksis kan blandt andet henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 20. beretning (2011), side 201ff., nævnte afgørelse Iran/2011/15 vedrørende en iransk statsborger, som var født i al-Tash-lejren i Irak og havde opholdt sig i KRI (Kurdistan Region of Iraq) forud for udrejsen til Danmark. Flygtningenævnet lagde ved vurderingen af, om KRI kunne tjene som ansøgerens første asylland, blandt andet vægt på, om ansøgeren havde adgang til bolig, lægehjælp, mulighed for ansættelse i den private eller offentlige sektor, mulighed for frit at bosætte sig samt muligheden for at eje fast ejendom og bil.

Det vil ved vurderingen efter udlændingelovens § 7, stk. 4, i forhold til andre europæiske lande – i modsætning til vurderingen efter Dublinforordningen – som udgangspunkt ikke være relevant at vurdere modtageforholdene for asylansøgere i første asyllandet, idet ansøgeren normalt vil være i besiddelse af en opholdstilladelse i første asyllandet. Er dette ikke tilfældet, vil ansøgeren alt efter baggrundsoplysningerne om det pågældende asylland ofte relativt let kunne antages at kunne opnå en ny opholdstilladelse.

Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol har i sagen Samsam Mohammed Hussein og andre mod Nederlandene og Italien (application no. 27725/10) ved beslutning af 2. april 2013 forholdt sig både til spørgsmålet om muligheden for at genindrejse i første asyllandet med en udløbet opholdstilladelse og til spørgsmålet om, hvorvidt forholdene for personer med opholdstilladelse i førsteasyllandet udgør en krænkelse af EMRK's artikel 3. I den pågældende sag var førsteasyllandet Italien, og Domstolen fandt, at klagen for så vidt angik EMRK's artikel 3 var åbenbart ugrundet og derfor ikke kunne antages til behandling.

For så vidt angår spørgsmålet om forholdene i første asyllandet, henviste Domstolen i præmis 68 til, at "the assessment of whether there are substantial grounds for believing that the applicant faces a real risk of being subjected to treatment in breach of Article 3 must necessarily be a rigorous one and inevitably requires that the Court assess the conditions in the receiving country against the standard of that Convention provision." Herefter udtalte Domstolen i præmis 70-71: "The Court further reiterates that the mere fact of return to a country where one's economic position will be worse than in the expelling Contracting State is not sufficient to meet the threshold of ill-treatment proscribed by Article 3 (see Miah v. the United Kingdom (dec.), no. 53080/07, § 14, 27 April 2010 and, mutatis mutandis, N. v. the United Kingdom [GC], no. 26565/05, § 42, ECHR 2008), that Article 3 cannot be interpreted as obliging the High Contracting Parties to provide everyone within their jurisdiction with a home, and that this provision does not entail any general obligation to give refugees financial assistance to enable them to maintain a certain standard of living (see M.S.S. v. Belgium and Greece, cited above, § 249). Aliens who are subject to expulsion cannot in principle claim any entitlement to remain in the territory of a Contracting State in order to continue to benefit from medical, social or other forms of assistance and services provided by the expelling State. In the absence of exceptionally compelling humanitarian grounds against removal, the fact that the applicant's material and social living conditions would be significantly reduced if he or she were to be removed from the Contracting State is not sufficient in itself to give rise to breach of Article 3 (see, mutatis mutandis, N. v. the United Kingdom, cited above, § 42); and Sufi and Elmi v. the United Kingdom, nos. 8319/07 and 11449/07, §§ 281-292)".

For så vidt angår spørgsmålet om muligheden for at genindrejse i første asyllandet med en udløbet opholdstilladelse og søge om fornyelse af sin opholdstilladelse henvises til beslutningens præmisser 37-38 og 77.

I modsætning til vurderingen efter udlændingelovens § 7, stk. 1-3, hvorefter en asylansøger skal sandsynliggøre sit asylmotiv, gælder der ved vurderingen efter udlændingelovens § 7, stk. 4, en omvendt bevisbyrderegel. Det påhviler således opholdslandets myndigheder, dvs. Udlændingestyrelsen og Flygtningenævnet, at godtgøre, at det fremstår bevismæssigt sandsynligt, at betingelserne for, at et land kan tjene som en asylansøgers første asylland, er opfyldt. Flygtningenævnet skal således ud fra den enkelte sags oplysninger kunne påvise, hvilke omstændigheder der konkret begrunder antagelsen om, at en asylansøger vil kunne opnå den fornødne beskyttelse ved en tilbagevenden til første asyllandet. Der kan herved blandt andet henvises til Flygtningenævnets formandskabs beretning, 1. april 1989 – 31. december 1991, afsnit 3.3.2.3.

Det bemærkes, at der ikke i nævnets hidtidige praksis ses at være forskel på vurderingen efter udlændingelovens § 7, stk. 4, alt efter om ansøgeren isoleret set anses for omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller stk. 2.

Viser det sig efterfølgende, at det ikke er muligt for ansøgeren at indrejse i første asyllandet, kan sagen søges genoptaget med henvisning hertil, jf. herved det i afsnit 6.1.3 anførte.

Spørgsmålet om anvendelse af første asyllandprincippet kan endvidere komme på tale i sager, hvor ansøgeren ikke tidligere har opholdt sig i det pågældende land, såfremt ansøgeren har en nær tilknytning til landet, f.eks. i sager hvor ansøgerens ægtefælle er statsborger i det pågældende land, se herom nærmere nedenfor i afsnit 6.1.2.

Som eksempel på sager, hvor nævnet fandt, at ansøgeren kunne opnå beskyttelse i første asyllandet, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **december 2017** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsløs palæstinenser. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** meddelte i efteråret 2016 ansøgeren afslag på asyl. Flygtningenævnet genoptog sagen på et nyt mundtligt nævnsmøde i efteråret 2016. I foråret 2017 meddelte Flygtningenævnet på ny ansøgeren afslag på asyl. I sommeren 2017 afslog Flygtningenævnet at genoptage ansøgerens asylsag. I sommeren 2017 anlagde ansøgerens advokat sag ved byretten. I sommeren 2017 genoptog Flygtningenævnet sagen til et nyt mundtligt nævnsmøde. Flygtningenævnet udtalte: ”Ansøgeren er etnisk araber og sunnimuslim. Hun er født og opvokset i Libanon, og i 1979 indgik hun ægteskab og flyttede i den forbindelse til

Bagdad, Irak. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Irak frygter de generelle forhold for statsløse palæstinensere. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at forholdene for palæstinensere i Irak blev forværret efter Saddam Husseins fald i 2003. Ansøgeren har oplevet chikane fra lokalbefolkningen, der eksempelvis har kaldt ansøgeren for skældsord. Lokalbefolkningen har endvidere spyttet på ansøgerens ægtefælle, der tillige fik at vide, at han ikke var velkommen som palæstinenser i Irak. Ansøgeren har videre oplyst, at ukendte maskerede mænd har opsøgt familiens bopæl 60-70 gange. En dag blev der startet en brand i ansøgerens lejlighed, som ansøgerens ægtefælle efterfølgende fik slukket med hjælp fra naboerne. Ansøgeren flygtede sammen med sin ægtefælle og sin datter til Syrien i 2006 eller 2007, fordi de frygtede for deres liv. På baggrund af ansøgerens forklaring lægger Flygtningenævnet til grund, at ansøgerens forældre er født i det britiske mandatområde i Palæstina, og at de flygtede til Libanon i forbindelse med ophøret af det britiske mandatområde i Palæstina og oprettelsen af staten Israel i 1948. Ansøgeren, der er født i 1958 i Libanon, er således efterkommer af statsløse palæstinensiske flygtninge. Ansøgeren har opholdt sig i Libanon indtil 1979. Ansøgeren har om sit liv i Libanon forklaret blandt andet, at hun er registreret i Libanon som statsløs palæstinenser, og at hun har haft libanesisk opholdskort/id-kort. Endvidere har hun haft fødselsattest, og hun fik i 1979 udstedt et libanesisk rejsedokument for statsløse palæstinensere, der svarer til et pas. Endvidere har hun i sit libanesiske rejsedokument haft visum til Cypern og Saudi Arabien, hvor hun har holdt ferie henholdsvis været på pilgrimsrejse. Ansøgeren boede i et område, hvor de var elsket blandt naboerne, og hun har aldrig haft konflikter med hverken privatpersoner, myndigheder eller grupperinger af nogen art. Ansøgeren frygter ikke noget ved en tilbagevenden, da hun aldrig har haft konflikter i Libanon. Ansøgeren har fire søstre i alderen ca. 35-65 år, der bor med hver deres familie i Libanon, og som hun har telefonisk kontakt med. På baggrund af ansøgerens forklaring lægger Flygtningenævnet endvidere til grund, at ansøgeren i 1979 i forbindelse med indgåelse af ægteskab flyttede til Irak med henblik på at bosætte sig og stifte familie. Flygtningenævnet kan således ikke lægge til grund, at ansøgeren flygtede til Irak. Nævnet lægger endvidere til grund, at ansøgeren herefter har boet i Irak i perioden 1979-2006. Ansøgeren har forklaret, at hun i perioden 1979-2006 kun en enkelt gang rejste tilbage til Libanon. Under samtalerne med Udlændingestyrelsen har ansøgeren forklaret, at hun rejste tilbage i 1986 for at besøge sin mor, der var syg, mens hun under nævnsmødet har forklaret, at hun rejste tilbage til Libanon for at besøge sin far, der var syg. På baggrund af den centrale divergens tilsidesætter Flygtningenævnet ansøgerens forklaring om, hvor mange gange hun har været i Libanon, idet det ikke kan lægges til grund, at ansøgeren alene en enkelt gang i perioden 1979-2006 har været tilbage i Libanon. Ansøgeren har om sit liv i Irak forklaret blandt andet, at hun er registreret i Irak, og at hun har fået udstedt id-kort ved det irakiske direktorat for arabiske indbyggeres

anliggender. De fik hjælp af den irakiske stat i form af gratis bolig, gratis uddannelse og gratis sundhedsbehandling. Endvidere havde de adgang til private hospitaler mod betaling. De kunne ikke købe hus, men de kunne godt arbejde, gå på markeder og havde i øvrigt et normalt liv. Familien havde ikke individuelle og konkrete konflikter med hverken privatpersoner, myndigheder eller grupperinger af nogen art. Ansøgerens ægtefælle, der har irakisk fremmedpas, har en storebror og en faster i Irak, som de taler med. Ansøgeren har forklaret, at hun ikke har haft et irakisk (fremmed-)pas, men det fremgår af ansøgerens irakiske id-kort, at hun i oktober 1999 har fået udstedt pas. På den baggrund tilsidesætter Flygtningenævnet ansøgerens forklaring om, at hun ikke har fået udstedt et irakisk (fremmed-)pas. Ansøgerens ægtefælle har om livet i Irak forklaret blandt andet, at han havde det meget fint under Saddams regime. Han havde ingen problemer, og han havde et godt liv. Han har haft 10-11 års skolegang og har arbejdet som taxachauffør i ca. 10 år samt haft forskellige ufaglærte jobs. Ansøgerens datter har om deres liv i Irak forklaret blandt andet, at de ikke havde problemer inden 2003. Flygtningenævnet lægger endvidere til grund, at ansøgeren sammen med sin familie rejste illegalt til Syrien i 2006, hvor de opholdt sig i Yarmouk lejren i ca. seks år, uden at de var registreret i Syrien. I slutningen af 2012 rejste familien illegalt til Tyrkiet, da krigen i Syrien brød ud. I Tyrkiet opholdt de sig hos en ven frem til 2015, inden de rejste illegalt videre til Italien. På baggrund af ansøgerens forklaring finder Flygtningenævnet, at ansøgeren har haft "fast bopæl" ("former habitual residence") i Libanon og i Irak, som dette begreb er anvendt i Flygtningekonventionen artikel 1, A (2). Der er ikke grundlag for at fastslå, at ansøgeren har haft "fast bopæl" i Syrien, Tyrkiet eller andre lande, som dette begreb er anvendt i Flygtningekonventionen artikel 1, A (2). Det følger af artikel 1, A (2), at udtrykket "flygtning" finder anvendelse på enhver person, der på grund af begivenheder, indtrådt inden den 1. januar 1951, og som følge af velbegrundet frygt for forfølgelse på grund af sin race, religion, nationalitet, sit tilhørsforhold til en særlig social gruppe eller sine politiske anskuelser befinder sig udenfor det land, i hvilket han har statsborgerret, og som ikke er i stand til – eller på grund af sådan frygt, ikke ønsker – at søge dette lands beskyttelse; eller som ikke har nogen statsborgerret, og på grund af sådanne begivenheder befinder sig udenfor det land, hvor han tidligere havde fast bopæl, og ikke er i stand til – eller på grund af sådan frygt ikke ønsker – at vende tilbage dertil. Som det fremgår af pkt. 102 i UNHCR's Håndbog for procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus, er ikke alle statsløse personer flygtninge. De skal af de i definitionen angivne grunde befinde sig udenfor det land, hvor de tidligere havde fast bopæl. Hvor disse grunde ikke foreligger, er en statsløs person ikke flygtning. Flygtningenævnet bemærker i den forbindelse, at det er afgørende i forbindelse med fastlæggelsen af flygtningestatus for statsløse personer, at statsløse personer hverken stilles dårligere eller bedre end personer med statsborgerskab. Da Flygtningenævnet ikke kan lægge til grund, at ansøgeren som følge af velbegrundet frygt for forfølgelse på grund af sin race, religion, nationalitet, sit tilhørsforhold til en

særlig social gruppe eller sine politiske anskuelser befinder sig udenfor Libanon, er ansøgeren ikke i den henseende at betragte som flygtning omfattet af definitionen i artikel 1, A (2). En statsløs person kan have haft fast bopæl i mere end et land og kan nære frygt for forfølgelse i relation til flere end et af disse, jf. herved pkt. 104 i UNHCR's Håndbog for procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus. Som det fremgår ovenfor, finder Flygtningenævnet, at ansøgeren også har haft "fast bopæl" ("former habitual residence") i Irak, som dette begreb er anvendt i Flygtningekonventionen artikel 1, A (2). Som fastslået ved Flygtningenævnets afgørelser [fra efteråret] 2016 henholdsvis af [foråret] 2017 kan Flygtningenævnet i det væsentlige lægge forklaringerne afgivet af ansøgeren, dennes ægtefælle samt deres datter til grund om, at familien i Irak er blevet chikaneret på gaden, og at familiens bopæl flere gange er blevet opsøgt af ukendte maskerede mænd, der har foretaget ransagning af bopælen og intimideret familien. Det kan herunder lægges til grund, at der i forbindelse med en ransagning omkring 2005 opstod en mindre brand i familiens lejlighed, som ansøgerens ægtefælle umiddelbart efter fik slukket. Branden var ikke påsat i den hensigt at forårsage familiens død eller forårsage alvorlig skade på dem. Flygtningenævnet finder, at disse forhold ikke har en sådan intensitet og individuel karakter, at familien har sandsynliggjort, at de ved en tilbagevenden til Irak vil være i konkret og individuel risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Da Flygtningenævnet således heller ikke kan lægge til grund, at ansøgeren som følge af velbegrundet frygt for forfølgelse på grund af sin race, religion, nationalitet, sit tilhørsforhold til en særlig social gruppe eller sine politiske anskuelser befinder sig udenfor Irak, er ansøgeren heller ikke i den henseende at betragte som flygtning omfattet af definitionen i artikel 1, A (2). Det følger imidlertid af en mangeårig og fast praksis i Flygtningenævnet, at de personer, der i forbindelse med ophøret af det britiske mandatområde i Palæstina og oprettelsen af staten Israel i 1948 flygtede til Libanon, som sådan er omfattet af beskyttelsen i udlændingelovens § 7, stk. 1. I tilknytning hertil har der endvidere udviklet sig en mangeårig og fast praksis i Flygtningenævnet, hvorefter også efterkommere – i hvert fald i anden generation – der er født og opvokset i Libanon også som sådan er omfattet af beskyttelsen i udlændingelovens § 7, stk. 1. Dette gælder ifølge praksis, selvom de pågældende efterkommere senere måtte være fraflyttet Libanon og emigreret til andre lande. Selvom sådanne efterkommere ikke opfylder Flygtningekonventionens definition i artikel 1, A (2), kan Flygtningenævnet ikke under denne konkrete sag fravige praksis til skade for ansøgeren. Dette forudsætter en generel, fremadrettet praksisændring, der offentliggøres. Ansøgeren er derfor i henhold til Flygtningenævnets faste praksis at betragte som "statsløs palæstinenser fra Libanon", der eo ipso anses for omfattet af beskyttelsen i udlændingelovens § 7, stk. 1. Spørgsmålet er herefter, om Irak og/eller Libanon kan tjene som første asylland, jf. herved udlændingelovens § 7, stk. 4 (tidligere stk. 3). Flygtningenævnet bemærker herved, at det således er en fejl, at Flygtningenævnet i afgørelsen [fra foråret] 2017 foretog en hjem-

landsvurdering i relation til Irak, når nævnet samtidig – i overensstemmelse med nævnets faste praksis – anerkendte, at ansøgeren eo ipso var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, i forhold til Libanon. I relation til Irak finder Flygtningenævnet efter en samlet vurdering af ansøgerens forhold, at ansøgeren – uanset oplysningerne om de generelt vanskelige forhold for statsløse palæstinensere i Irak – må antages at nyde basale civile og socioøkonomiske rettigheder i fornødent omfang. Ansøgeren formodes at kunne indrejse på ny i Irak sammen med sin ægtefælle og datter og derefter tage lovlig ophold i landet med respekt for sin personlige integritet og således, at hun vil være beskyttet mod refoulement. Nævnet henviser herved til blandt andet, at ansøgeren har boet i Irak i perioden 1979-2006, at hun er registreret i Irak og har fået udstedt id-kort ved det irakiske direktorat for arabiske indbyggeres anliggender, samt at hun har fået udstedt et irakisk (fremmed-)pas. Flygtningenævnet finder herefter, at Irak kan tjene som ansøgerens første asylland, jf. udlændingelovens § 7, stk. 4. Den omstændighed, at ansøgeren lider af behandlingskrævende sygdom kan ikke føre til en ændret vurdering. Hvis ansøgeren ikke ønsker at rejse tilbage til Irak, finder Flygtningenævnet efter en samlet vurdering af ansøgerens forhold, at ansøgeren – uanset oplysningerne om de generelt vanskelige forhold for statsløse palæstinensere i Libanon – ligeledes må antages at nyde basale civile og socioøkonomiske rettigheder i fornødent omfang i Libanon. Ansøgeren formodes at kunne indrejse på ny i Libanon og derefter tage lovligt ophold i landet med respekt for sin personlige integritet og således, at hun vil være beskyttet mod refoulement. Nævnet henviser herved til blandt andet, at ansøgeren er født og opvokset i Libanon, hvor hun har opholdt sig i cirka 20 år. Endvidere er ansøgeren registreret i Libanon og har fået udstedt rejsedokumenter i Libanon. Derudover har ansøgeren fire søskende i Libanon. Flygtningenævnet finder herefter, at også Libanon kan tjene som ansøgerens første asylland, jf. udlændingelovens § 7, stk. 4. Den omstændighed, at ansøgeren ikke har boet i Libanon i et antal år, eller at hun lider af en behandlingskrævende sygdom, findes ikke at kunne ændre ved vurderingen. På den baggrund er der ikke grundlag for at meddele opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2, til ansøgeren." Stat/2017/22

Som eksempel på en sag, hvor nævnet ikke vurderede ansøgerens asylmotiv i hjemlandet, men alene tog stilling til, hvorvidt ansøgeren kunne opnå beskyttelse i første asyllandet, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **oktober 2017** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Bangladesh. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk bengali og sunni muslim fra […], Bangladesh. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han indsamlede 55.000 taka fra omkring 200 forskellige personer fra sin landsby med henblik på, at han skulle

sørge for, at de kunne komme til Dubai og få arbejde. Ansøgeren overdrog pengene til sin slægtning, [A], som efterfølgende stak af med pengene. Ansøgeren kan ikke betale pengene tilbage, og han frygter på denne baggrund at blive slået ihjel af de personer i Bangladesh, som han skylder penge. Ansøgeren har en opholdstilladelse i Grækenland, der er gyldig frem til […] 2023. Ansøgeren ønsker ikke at blive udsendt til Grækenland, idet han i Grækenland otte til ti gange var udsat for kriminalitet af privatpersoner og blev truet med kniv, slået og udsat for tyveri. Politiet i Grækenland har endvidere anholdt ham 10 til 15 gange, hvor han er blevet taget med på politistationen og efterfølgende løsladt igen. I nogle tilfælde er han blevet slået. Endvidere er der ikke noget arbejde til ansøgeren i Grækenland, og han har været i pengemangel. Ansøgeren indrejste [i foråret] 2015 og indgav ansøgning om asyl [i foråret] 2015. Udlændingestyrelsen har [i sommeren] 2015 meddelt ansøgeren normalprocedure. Ved afgørelsen [fra foråret] 2016 har Udlændingestyrelsen vurderet, at ansøgeren ikke kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1-3, idet ansøgeren har en opholdstilladelse i Grækenland, der er gyldig indtil 2023. Udlændingestyrelsen har på denne baggrund jf. udlændingelovens § 7, stk. 4, 2. pkt., ikke taget stilling til, om ansøgeren opfylder betingelserne for at opnå asyl i Danmark. De græske myndigheder har ifølge et notat [fra vinteren] 2016 fra Udenrigsministeriet bekræftet, at ansøgeren har haft en opholdstilladelse fra 2001 til 2002 i Grækenland, og at han siden 2003 har haft en arbejds- og opholdstilladelse. Denne tilladelse er senest forlænget i 2013 gældende for 10 år til 2023. Det er endvidere deltaljeret oplyst, hvornår de enkelte opholds- og arbejdstilladelser er forlænget. Flygtningenævnet finder ikke grundlag for at tilsidesætte de græske myndigheders oplysninger. Det forhold, at de græske myndigheder tidligere også har oplyst blandt andet, at ansøgeren indrejste ulovligt i Grækenland i 2009, og at ansøgeren har forklaret, at han opholdt sig i Bangladesh indtil 2008, kan ikke føre til et andet resultat. Der er således ikke grundlag for at indhente yderligere oplysninger til belysning af spørgsmålet om ansøgerens opholdstilladelse i Grækenland. Flygtningenævnet finder på den baggrund, at ansøgeren allerede har opnået beskyttelse i Grækenland, hvortil han kan indrejse og tage ophold, jf. udlændingelovens § 7, stk. 4. Flygtningenævnet finder, at ansøgerens personlige integritet i Grækenland er beskyttet, og at hans økonomiske og sociale forhold i landet vil være tilstrækkelige. Flygtningenævnet har herved blandt andet lagt vægt på, at ansøgeren, der er en enlig yngre mand, har arbejdstilladelse i Grækenland, og at han ifølge sin egen forklaring i en årrække har opholdt sig Grækenland, hvor han sammen med andre boede i lejet bolig og havde forskelligt forfaldende arbejde, der blandt andet muliggjorde, at han i årene op til sin udrejse kunne spare 5 til 10 euro om ugen op til delvis betaling for rejsen til Danmark. De foreliggende baggrundsoplysninger vedrørende Grækenland kan heller ikke føre til et andet resultat. Det kan heller ikke føre til en anden vurdering, at ansøgeren har forklaret, at han er blevet tilbageholdt og udsat for overgreb af politiet 8-10 gange, og at han har været udsat for blandt andet overfald og gaderøverier. Såfremt ansøgeren oplever til-

svarende problemer i Grækenland, henvises han til at rette henvendelse til de overordnede græske myndigheder. Flygtningenævnet finder heller ikke, at der er holdepunkter for at antage, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Grækenland risikerer refoulement. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Bang/2017/4

Som eksempler på sager, hvor nævnet ikke fandt, at ansøgeren kunne henvises til at tage ophold i et første asylland, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **februar 2017** opholdstilladelse **(K-status)** til en kvindelig statsløs palæstinenser fra Libanon. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er statsløs palæstinenser fra Libanon og sunnimuslim. Ansøgeren er født og opvokset i […], Saudi-Arabien. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Saudi-Arabien frygter sin far og brødre, da hun har mistet sin mødom og derfor vanæret sin familie. Ansøgeren har videre henvist til, at hun frygter, at hendes far og brødre vil gøre hende ondt i Libanon eller tage hende med til Saudi-Arabien. Til støtte for sit asylmotiv har ansøgeren oplyst, at hun har haft et forhold til en fransk kristen mand ved navn [A], og at hun har mistet sin mødom. Ansøgerens familie har fået kendskab hertil, da ansøgeren har fortalt sine veninder og sin psykiater herom. Ansøgerens psykiater er ligeledes hendes mors psykiater. Flygtningenævnet lægger ved afgørelsen til grund, at ansøgeren som statsløs palæstinenser fra Libanon isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Spørgsmålet er herefter, om Saudi-Arabien eller Libanon kan tjene som første asylland, jf. herved udlændingelovens § 7, stk. 4. Om Saudi-Arabien bemærkes, at nævnet i det væsentlige lægger ansøgerens forklaring til grund om, at hun på grund af sit forhold til en kristen mand har haft en konflikt med sin familie. Ingen af ansøgerens forældre er statsborgere i Saudi-Arabien, og hendes visum til genindrejse udløb 6 måneder efter udrejsen fra Saudi-Arabien. Efter de foreliggende baggrundsoplysninger finder nævnet ikke, at det er sandsynliggjort, at ansøgeren har en velbegrundet udsigt til, at hun vil kunne indrejse i og også i fremtiden opholde sig legalt i Saudi-Arabien, og at Saudi-Arabien derfor kan tjene som første asylland. Nævnet har herved blandt andet lagt vægt på Landinfos notater fra 2015 om: "Innreisemulighet for statsløs, palestinsk enslig kvinne" og "Jemenitter og andre arbejdsmigrater i Saudi-Arabia", hvoraf følger, at en ansøger ikke kan returneres til Saudi-Arabien under tvang, og at en genindrejse kræver, at vedkommende søger et nyt indrejsevisum, hvilket nødvendiggør en sponsor. Da ansøgeren er over 25 år gammel, kan hendes far ikke være sponsor for hende, og hun kan derfor kun opnå opholdstilladelse via enten en arbejdsgiver eller ved at indgå ægteskab med en saudi-arabisk statsborger. Ansøgeren er i besiddelse af et libanesisk rejsedokument, og det lægges til grund, at hun, selvom det er udløbet, vil kunne indrejse i Libanon og opholde sig dér. Ansøgeren har imidlertid ingen form for tilknytning til Liba-

non, som hendes forældre forlod for mere end 45 år siden. Bortset fra en kusine, som ansøgeren aldrig har mødt, har hun ingen familie i Libanon. Ansøgerens to kortere ferieophold i Libanon fandt sted, da hun var henholdsvis 7 og 17 år gammel, og ansøgeren har derfor heller ikke andre former for netværk eller relationer til Libanon. Ansøgeren er en enlig kvinde med visse psykiske vanskeligheder og vil derfor i Libanon befinde sig i en særlig sårbar situation uden reel mulighed for opnå forsørgelse eller beskyttelse mod fysiske overgreb. I nævnets vurdering indgår også oplysningerne i baggrundsmaterialet om de generelt og tiltagende svære forhold såvel sikkerhedsmæssigt som socioøkonomisk for statsløse palæstinensere i Libanon. Flygtningenævnet finder herefter ikke, at ansøgeren kan henvises til at tage ophold i Libanon som første asylland, hvorfor ansøgeren meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. Stat/2017/6

Der kan endvidere henvises til afgørelserne i formandskabets 25. beretning (2016), side 337ff.

Flygtningenævnet har i beretningsåret behandlet enkelte sager vedrørende asylansøgere, som forud for indrejsen i Danmark har haft ophold i et andet europæisk land.

Som eksempler på sager, hvor nævnet fandt, at ansøgeren kunne opnå beskyttelse i et andet europæisk land som første asylland, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **oktober 2017** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Eritrea. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk trigrinya og kristen fra Asmara, Eritrea. Ansøgeren har været politisk aktiv for partiet […]. Han har i forbindelse med sit medlemskab af partiet i perioden fra 1998 til 2015 skrevet regeringskritiske artikler. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Eritrea frygter at blive slået ihjel eller fængslet af myndighederne, fordi han er homoseksuel, og fordi han har skrevet regeringskritiske artikler. Ansøgeren har endvidere påberåbt, at han frygter repressalier som følge af sin illegale udrejse af Eritrea. Flygtningenævnet lægger i overensstemmelse med Udlændingestyrelsens afgørelser af […] 2015 og […] 2016 til grund, at ansøgeren isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet lægger videre i overensstemmelse med de italienske myndigheders høringssvar fra […] 2014 til grund, at ansøgeren har fået subsidiær beskyttelse i Italien. Spørgsmålet er herefter, om Italien kan tjene som ansøgerens første asylland, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3, jf. lovbekendtgørelse nr. 1021 af 19. september 2014 (nugældende § 7, stk. 4). På baggrund af oplysningerne i sagen lægger Flygtningenævnet til grund, at ansøgeren har opholdt sig i Italien fra indrejsen i 2002 og frem til juli 2009, hvor han første gang udrejste til Schweiz. Han havde bolig og arbejde og var i stand til at klare sig selv, ligesom han lærte italiensk nok

til, at han ifølge sin egen forklaring vil være i stand til at kommunikere med blandt andet italienske læger. Ansøgeren udrejste herefter de følgende år gentagne gange fra Italien med henblik på at søge asyl i andre europæiske lande, men blev returneret til Italien, sidst i forbindelse med tilbagesendelsen fra Norge i 2014. Ansøgeren blev på et tidspunkt smittet med HIV, og nævnet lægger i den forbindelse til grund, at han i forbindelse med de sidste tilbagesendelser til Italien søgte og fik lægebistand, uden at han i samme forbindelse fik stillet diagnosen HIV, hvorfor han ikke modtog behandling herfor. Ved ankomsten til Danmark blev ansøgerens helbredsmæssige situation hurtigt forværret, og kort efter, at han havde fået stillet diagnosen HIV, blev det konstateret, at han tillige var livstruende syg af lymfeknudekræft, og den yderst sjældne komplicerende tilstand hæmofagocytose. Ansøgeren har været i behandling herfor og vil resten af livet skulle tage forebyggende medicin mod HIV. Aktuelt er situationen den, at ansøgeren, efter et veloverstået behandlingsforløb for kræften og hæmofagocytosen, ikke længere modtager behandling herfor. Han skal deltage i opfølgende kontroller i 5 år og mangler aktuelt 3 års kontrol. Ansøgerens immunforsvar er i bedring, og han modtager behandling i form af fysioterapi og fitness for de bevægelsesindskrænkninger i benene, der er en følgeskade af kemoterapien. Ansøgeren er med hjælp i stand til at bevæge sig op på anden etage, hvor han bor, og gå længere strækninger ved hjælp af en rollator. Han har i dag en viden om sin sygdom, og hvilke hensyn han skal tage med hensyn til rigtig ernæring og god hygiejne. Flygtningenævnet lægger til grund, at ansøgeren i Italien vil være beskyttet mod refoulement, ligesom det antages, at ansøgeren uanset, at hans opholdstilladelse er udløbet, kan indrejse i Italien og opholde sig der, mens han søger om på ny at få opholdstilladelse i landet. Flygtningenævnet finder endvidere, at ansøgerens personlige integritet og sikkerhed må antages at være tilstrækkeligt beskyttet i Italien. I vurderingen af, om et land kan tjene som første asylland, indgår et vist socialt og økonomisk element, idet ansøgeren i et vist omfang skal nyde helt basale rettigheder. Ved denne vurdering henvises blandt andet til Flygtningekonventionens kapitel II til V samt EXCOM Conclusion No. 58 – 1989, hvorefter et krav for at kunne sende asylansøgere eller flygtninge tilbage til et land, hvori de har opnået beskyttelse, er, at de dér bliver "treated in accordance with regonized basic human standards". Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol har i dom af 2. april 2013 i sagen Samsam Hussein og andre mod Nederlandene og Italien, præmis 37, anført følgende generelle oplysninger om Italien: "A person recognised as refugee under the 1951 Refugee Convention will be provided with a renewable residence permit with a validity of five years. He or she is further entitled, inter alia, to a travel document for aliens (Titolo di viaggio per stranieri), to work, to family reunion and to benefit from the general schemes for social assistance, health care, social housing and education under Italian domestic law." I overensstemmelse hermed har Flygtningenævnet i en række sager fundet, at Italien kan fungere som første asylland, og nævnet finder heller ikke efter de seneste baggrundsoplysninger om flygtninges forhold i Italien, at der er grundlag for at antage, at

de generelle socioøkonomiske vilkår – selvom de er problematiske – er på et så uacceptabelt niveau, at Italien ikke kan tjene som første asylland. Flygtningenævnet lægger således til grund, at de økonomiske og sociale forhold i Italien har en karakter, så ansøgeren ved en tilbagevenden vil opnå tilstrækkelig beskyttelse. Nævnet lægger således til grund, at ansøgeren i Italien vil kunne modtage basale sociale og økonomiske ydelser, herunder en egnet bolig og den fornødne lægehjælp i form af medicin mod HIV og kontrol for kræft og hæmofagocytosen. Nævnet har herved også lagt vægt på, at ansøgeren kender sine sygdomme og er i relevant behandling og vil kunne komme i behandling i Italien. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at han kan få adgang til arbejdsmarkedet, og den omstændighed, at ansøgeren er gangbesværet, kan ikke ændre ved denne vurdering. Herefter finder Flygtningenævnet, at ansøgeren kan henvises til på ny at tage ophold i Italien. Nævnet forudsætter i den forbindelse, at de italienske myndigheder i forbindelse med tilbagesendelsen underrettes om ansøgerens særlige behov, herunder at de får udleveret relevante helbredsmæssige oplysninger. Flygtningenævnet stadfæster herefter Udlændingestyrelsens afgørelse." Erit/2017/4

FN's Menneskerettighedskomité har i beretningsåret i tre sager udtalt kritik af Flygtningenævnets afgørelse vedrørende anvendelsen af Italien som første asylland for familier med børn. Se nærmere herom i afsnit 9.4.2.1.

Der verserede ved udgangen af 2017 21 sager ved FN's Menneskerettighedskomité, hvori der var klaget over Flygtningenævnets afgørelse om, at ansøgeren kunne henvises til et europæisk første asylland, herunder 8 sager, hvor der var truffet afgørelse efter udlændingelovens § 29 b, se nærmere afsnit 6.2.

6.1.2 Tilknytningsmomenter

Efter § 7, stk. 4, er det ikke en betingelse for anvendelse af bestemmelsen, at udlændingens tilknytning til det andet land, der overvejes anvendt som første asylland, er nærmere end tilknytningen til Danmark. Det er tilstrækkeligt, at udlændingen har en nær tilknytning til det land, der overvejes anvendt som første asylland.

Ifølge bemærkningerne til bestemmelsen er en sådan tilknytning til stede, hvis udlændingen er født og opvokset i det pågældende land. Hvis udlændingen gennem nogen tid har opholdt sig i landet, kan en sådan tilknytning efter omstændighederne også foreligge.

En nær tilknytning til et andet land vil endvidere foreligge, hvis udlændingen har familiemedlemmer i det pågældende land. Udlændinge, der har nære slægtninge som f.eks. ægtefælle og børn i et andet land end Danmark, må anses for at have nær tilknytning til det pågældende land, således at opholdstilladelse skal nægtes.

Også udlændinge, der har fjernere slægtninge i et andet land end Danmark, kan efter omstændighederne anses for at have en nær tilknytning til det pågældende land. Afgørelsen af, om dette er tilfældet, må træffes efter en konkret vurdering, hvori det konkrete slægtskabsforhold og relationerne parterne imellem skal tillægges betydning. Det kan således f.eks. have betydning, om de pågældende har levet i samme husstand eller i øvrigt har plejet regelmæssig omgang med hinanden. Jo fjernere slægtskabet er, desto større vægt skal sådanne forhold have.

Tilstedeværelsen af andre sociale netværk end familienetværk i det land, der overvejes anvendt som første asylland, kan ud fra samme betragtninger efter omstændighederne medføre, at der skal meddeles afslag på opholdstilladelse her i landet.

Som eksempel på en sag, hvor Flygtningenævnet har taget stilling til spørgsmålet om tilknytning, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **august 2017** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar, hvoraf den mandlige ansøger var fra Jordan, og den kvindelige ansøger samt et barn var fra Syrien. Indrejst i 2015. Efter at have fastslået, at den mandlige ansøger, som havde oplyst at have fået frataget sit jordanske statsborgerskab, skulle vurderes asylretligt i forhold til Jordan, idet han hverken havde sandsynliggjort at have mistet sit jordanske statsborgerskab eller sit asylmotiv, udtalte **Flygtningenævnet** for så vidt angår den kvindelige ansøger: "I relation til den kvindelige ansøger bemærkes, at denne ubestridt ikke har haft konflikter med myndighederne i Syrien. Endvidere bemærkes, at den kvindelige ansøger har opholdt sig i Syrien frem til udrejsen i 2013 uden at være udsat for overgreb efter de i 2012 nævnte begivenheder. Herefter finder Flygtningenævnet ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at hun vil være i risiko for konkret og individuel forfølgelse eller overgreb efter udlændingelovens § 7, stk. 1, eller 7, stk. 2. Derimod finder Flygtningenævnet, at ansøgeren på baggrund af de foreliggende oplysninger om situationen i dele af Syrien isoleret set opfylder betingelserne for midlertidig beskyttelsesstatus som omhandlet i udlændingelovens § 7, stk. 3. Imidlertid finder Nævnet, at den kvindelige ansøger kan henvises til at tage ophold i Jordan, hvor den mandlige ansøger har statsborgerskab, og hvor parterne begge har boet i længere perioder, jf. udlændingelovens § 7, stk. 4. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Jord/2017/8

Endvidere kan der henvises til den i formandskabets 24. beretning (2015), side 336 nævnte afgørelse Syri/2015/19 og side 340 nævnte afgørelse Syri/2015/58.

6.1.3 Betydningen af udsendelseshindringer

Af udlændingelovens § 30, stk. 1, fremgår, at en udlænding, der ikke har ret til at opholde sig her i landet, skal udrejse af landet. Det er politiet, der drager omsorg for udrejsen, såfremt en asylansøger, der er meddelt endeligt afslag på asyl, ikke udrejser frivilligt, jf. udlændingelovens § 30, stk. 2. Politiet sikrer, at en asylansøger kan indrejse legalt i sit hjemland eller første asyllandet.

I tilfælde, hvor udsendelse til et første asylland må anses for udsigtsløs, orienterer Rigspolitiet Flygtningenævnet herom. Nævnet vil da vurdere sagen på ny og i praksis oftest meddele asyl, medmindre nye oplysninger i sagen fører til et andet resultat. Det er alene i tilfælde, hvor udsendelseshindringerne beror på første asyllandets myndigheder, at udsendelse vil blive anset for udsigtsløs.

En ansøger kan således hverken ved at nægte at medvirke til udsendelse, herunder til at opnå indrejsetilladelse, eller ved at nægte at medvirke til at søge opholdstilladelse – såfremt han måtte ønske dette – selv skabe grundlaget for, at en udsendelse må anses for udsigtsløs.

Såfremt det viser sig, at det ikke er muligt for ansøgeren at tage ophold i første asyllandet, kan nævnet som anført ovenfor genoptage sagen til fornyet behandling med henblik på vurdering af, om der skal gives asyl i Danmark.

Som eksempel på en sådan genoptaget sag kan nævnes:

Nævnet meddelte i **april 2017** opholdstilladelse **(K-status)** til en mandlig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2014. Flygtningenævnet traf oprindeligt afgørelse i [sommeren] 2016 vedrørende [ansøgeren], hvor nævnet fandt, at ansøgeren i forhold til Syrien isoleret set var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, men fandt, at Libanon kunne tjene som ansøgerens første asylland jf. udlændingelovens § 7, stk. 4. Flygtningenævnet lagde i den forbindelse til grund, at det ville være muligt for ansøgeren at indrejse og tage lovligt ophold i Libanon. Ansøgeren blev pålagt at udrejse af landet inden syv dage, jf. udlændingelovens § 33, stk. 1 og 2, 3. pkt. Det blev endvidere besluttet, at ansøgeren, såfremt han ikke udrejste frivilligt, kunne udsendes tvangsmæssigt til Libanon, jf. udlændingelovens § 32 a. Ved brev af […] 2017 oplyste Nordsjællands Politi Flygtningenævnet om, at politiet anså det for udsigtsløst at få ansøgeren accepteret af de libanesiske myndigheder. Sagen blev behandlet af formanden alene, jf. udlændingelovens § 56, stk. 1, jf. § 53, stk. 10. Da ansøgeren isoleret set var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, i forhold til Syrien, og da ansøgeren efter de foreliggende oplysninger ikke kunne indrejse og tage lovligt ophold i Libanon, besluttede **nævnet** at gen-

optage behandlingen af sagen og meddele ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. Syri/2017/59

Der kan endvidere henvises til den i formandskabets 21. beretning (2012), side 211, nævnte afgørelse Iran/2012/49.

6.2 Udlændingelovens § 29 b (afvisning af realitetsbehandling af en asylansøgning, når ansøgeren har opnået beskyttelse i et andet Dublin-land)

Ved lov nr. 153 af 18. februar 2015 blev der indsat en bestemmelse i udlændingelovens § 29 b, hvorefter en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 kan afvises, hvis udlændingen allerede har opnået beskyttelse i et land omhandlet i § 29 a, stk. 1 (et land der er omfattet af eller har tilsluttet sig Dublinforordningen).

Lovændringen havde til formål at gøre det muligt at afvise at behandle asylansøgninger fra udlændinge, der allerede har opnået beskyttelse i et andet Dublin-land.

EU-retten indeholder en mulighed for, at medlemsstaterne – blandt andet i tilfælde, hvor asylansøgeren har opnået beskyttelse i en anden medlemsstat – kan afvise asylansøgninger, uden at der er foretaget en realitetsbehandling af sagen, jf. artikel 33 i asylproceduredirektivet (Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/32/EU af 26. juni 2013). Direktivet er imidlertid omfattet af Danmarks forbehold på området for retlige og indre anliggender og finder derfor ikke anvendelse i Danmark.

Bestemmelsen i udlændingelovens § 29 b indebærer, at udlændinge, der allerede har opnået beskyttelse i et andet land, hvor Dublinforordningen finder anvendelse, som udgangspunkt ikke har ret til at få deres ansøgninger om asyl behandlet i Danmark.

Bestemmelsen i udlændingelovens § 29 b trådte i kraft den 20. februar 2015 og finder ikke anvendelse på ansøgninger om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 indgivet før den 14. november 2014, jf. lov nr. 153 af 18. februar 2015 om ændringer af udlændingeloven.

For så vidt angår behandlingen af asylansøgninger indgivet før den 14. november 2014, hvori der rejses spørgsmål om anvendelse af et første asylland, henvises til afsnit 6.1 ovenfor.

6.2.1 Grundlaget for behandlingen af 29 b-sager

6.2.1.1 Udlændingelovens bestemmelser

Påberåber en udlænding sig at være omfattet af udlændingelovens § 7, træffer Udlændingestyrelsen snarest muligt afgørelse om, hvorvidt asylansøgningen skal behandles i Danmark, eller om ansøgningen skal afvises som følge af, at ansøgeren allerede har opnået beskyttelse i et andet Dublin-land, jf. udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 1. pkt., jf. § 29 b.

Dublin-landene omfatter EU-landene samt Island, Norge og Schweiz.

Af bemærkningerne til bestemmelsen (lovforslag nr. L 72 af 14. november 2014, til § 1, nr. 2 og 8) fremgår, at hvis det under realitetsbehandlingen af en asylansøgning vurderes, at betingelserne for at afvise en ansøgning er opfyldt, træffes der snarest muligt afgørelse om afvisning af asylansøgningen.

6.2.1.2 Betingelser for at anse et land som første asylland

I bemærkningerne til bestemmelsen (lovforslag nr. L 72 af 14. november 2014, til § 1, nr. 2 og 8) er blandt andet anført følgende:

> ”Afvisning kan alene ske, hvis betingelserne for at betragte landet som første asylland er opfyldt som følge af, at en udlænding tidligere har opnået beskyttelse i landet. Det er i den forbindelse ikke et krav, at udlændingen kan leve på fuldt ud det samme niveau som det andet EU-lands egne statsborgere eller som flygtninge i Danmark, og praksis vedrørende overførsler efter Dublinforordningen kan ikke uden videre overføres, idet der bl.a. må sondres mellem vilkårene for udlændinge, hvis asylsag er under behandling, og udlændinge, der allerede har opnået beskyttelse.
>
> Anvendelsen af den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 29 b forudsætter ikke, at udlændingen på afgørelsestidspunktet fortsat har en gyldig opholdstilladelse, eller at der foreligger en forhåndstilkendegivelse fra det andet lands myndigheder om, at udlændingen vil blive tilladt indrejse og ophold. Hvis det derimod på forhånd må anses udsigtsløst, at udlændingen tillades indrejse, kan asylansøgningen ikke afvises. Dette kan f.eks. være tilfældet, hvis der foreligger en erklæring fra det pågældende EU-land om, at udlændingen ikke vil blive modtaget eller tilladt indrejse.
>
> Viser det sig efterfølgende, at udlændingen nægtes indrejse, vil sagen efter omstændighederne kunne genoptages.”

Da det er en forudsætning for anvendelse af § 29 b, at betingelserne for at betragte landet som første asylland er opfyldt som følge af, at ansøgeren tidligere har opnået beskyttelse i landet, er det også forholdene i det pågældende land for udlændinge med opholdstilladelse, der er relevante ved vurderingen af, om landet kan yde ansøgeren beskyttelse. Disse forhold kan på væsentlige punkter adskille sig fra forholdene for

asylansøgere i det pågældende land, hvorfor der er tale om en anden vurdering end i Dublinsager, se herom nærmere kapitel 4.

I sin praksis efter § 29 b har nævnet ved vurderingen af, om betingelserne for at betragte et land som første asylland er opfyldt, henvist til, at det herved blandt andet er et krav, at udlændingen skal være beskyttet mod refoulement, ligesom det skal være muligt for den pågældende at indrejse og tage lovligt ophold i første asyllandet. Den pågældendes personlige integritet og sikkerhed skal endvidere være beskyttet, men det kan ikke hermed kræves, at den pågældende socialt set skal kunne leve på fuldt ud samme niveau som første asyllandets egne statsborgere. Det er dog et krav i henhold til Excom Conclusion no. 58 – 1989, at flygtningen i første asyllandet bliver *"treated in accordance with recognized basic human standards"*. Efter Flygtningenævnets praksis er der i den forbindelse blandt andet blevet lagt vægt på, om udlændingen har adgang til bolig, lægehjælp, mulighed for ansættelse i den private eller offentlige sektor, mulighed for frit at bosætte sig samt mulighed for at eje fast ejendom.

Spørgsmålet om, hvilke kriterier der inddrages ved vurderingen af, om et land kan yde en ansøger beskyttelse, og Flygtningenævnets praksis herom, er nærmere gennemgået i afsnit 6.1.1.

6.2.2 Sagens behandling

6.2.2.1 Sagsforløb

I sager, hvor Udlændingestyrelsen har afvist en asylansøgning under henvisning til, at udlændingen allerede har opnået beskyttelse i et andet Dublin-land, jf. udlændingelovens § 29 b, kan afvisningen påklages til Flygtningenævnet, jf. udlændingelovens § 53 a, stk. 1, nr. 1. Klagen har ikke automatisk opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, jf. § 53 a, stk. 2, 5. pkt.

Klage skal indgives til Udlændingestyrelsen senest 7 dage efter, at styrelsens afgørelse er meddelt udlændingen, og klage indgivet senere end denne frist afvises af Flygtningenævnet, jf. § 53 a, stk. 2, 1. pkt.

Klagen behandles på samme måde som klager efter Dublinforordningen. Flygtningenævnets afgørelse i § 29 b-sager træffes således som udgangspunkt af formanden eller en næstformand alene på skriftligt grundlag, jf. udlændingelovens § 53, stk. 8, og § 56, stk. 3.

I helt særlige tilfælde kan sagen dog henvises til skriftlig behandling på et nævnsmøde i Flygtningenævnet og helt undtagelsesvis til mundtlig behandling, jf. udlændingelo-

vens § 53, stk. 8, 2. pkt., og § 56, stk. 3, 2. pkt. Af bemærkningerne til bestemmelsen (lovforslag nr. L 72 af 14. november 2014, til § 1, nr. 9 og 14) fremgår:

> "Formanden eller næstformanden vil dog i helt særlige tilfælde, hvor sagen rejser væsentlige principielle spørgsmål, kunne henvise sagen til skriftlig behandling i nævnet. Det kan navnlig være relevant i sager, der rejser spørgsmål om, hvorvidt det er i overensstemmelse med Danmarks internationale forpligtelser at afvise asylansøgningen. Helt undtagelsesvis kan væsentlige principielle spørgsmål og nødvendigheden af, at udlændingen afgiver mundtlig forklaring for nævnet, gøre det påkrævet, at sagen behandles mundtligt."

Flygtningenævnet har i 2017 truffet afgørelse i 22 personsager, hvori der er klaget over Udlændingestyrelsens afgørelse om afvisning af en asylansøgning efter udlændingelovens § 29 b. Heraf blev 14 sager afgjort på formandskompetencen. 8 sager blev afsluttet uden afgørelse, hvoraf 5 frafaldt deres klage og 3 udeblev. Flygtningenævnet har i beretningsåret ikke afgjort § 29 b-sager på et skriftligt eller mundtligt nævnsmøde.

I sager, der behandles på formandskompetencen, ydes udlændingen retshjælp af Dansk Flygtningehjælp i det omfang, retshjælp ønskes. Retshjælpen er gratis for udlændingen. I klagesager, hvor udlændingen ønsker at lade sig repræsentere af Dansk Flygtningehjælp, fremkommer Dansk Flygtningehjælp typisk med et indlæg i sagen i forlængelse af Udlændingestyrelsens fremsendelse af sagens akter til Flygtningenævnet.

Der beskikkes som udgangspunkt ikke en advokat for udlændingen under Flygtningenævnets behandling af klagesagen, jf. udlændingelovens § 55, stk. 5. Udlændingen kan dog til enhver tid lade sig repræsentere af andre, herunder en advokat i overensstemmelse med de almindelige forvaltningsretlige principper herom, herunder forvaltningslovens § 8, stk. 1. Udlændingen afholder selv eventuelle udgifter hertil.

I klagesager, som henvises til skriftlig eller mundtlig behandling på et nævnsmøde, jf. udlændingelovens § 53, stk. 8, 2. pkt., jf. § 53, stk. 6, samt udlændingelovens § 56, stk. 3, 2. pkt., finder de almindelige regler for advokatbeskikkelse i Flygtningenævnet anvendelse. Flygtningenævnet vil således kunne beskikke en advokat for udlændingen, hvis dette vurderes at være nødvendigt, jf. udlændingelovens § 55, stk. 5, 2. pkt.

Påklage af en afgørelse efter udlændingelovens § 29 b til Flygtningenævnet har som udgangspunkt ikke opsættende virkning, jf. udlændingelovens § 53 a, stk. 2, 5. pkt. Dette medfører, at udlændingens processuelle ophold, som udlændingen har opnået som følge af sin ansøgning om asyl, ophører fra tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse. Udlændingen vil således fra dette tidspunkt være omfattet af de almindelige regler om udsendelse m.v. Det forudsættes imidlertid ifølge bemærkningerne til be-

stemmelsen (lovforslag nr. L 72 af 14. november 2014, til § 1, nr. 9 og 14), at Rigspolitiet orienterer udlændingemyndighederne i verserende sager om datoen for udlændingens udsendelse, og at Flygtningenævnet bestræber sig på at træffe afgørelse, inden udlændingen skal udsendes. Der er således en forventning om, at en afgørelse i klagesager over udlændingelovens § 29 b kan træffes hurtigt ud fra et ressourcemæssigt hensyn, således at det sikres, at asylansøgere, hvis sag ikke skal behandles i Danmark, kan udsendes af landet snarest muligt.

Efter en konkret vurdering kan Flygtningenævnet, eller den som nævnet bemyndiger dertil, dog beslutte, at gennemførelsen af en udsendelse skal udsættes under klagesagens behandling. Nævnet vil i den forbindelse blandt andet kunne lægge vægt på, om der efter en umiddelbar vurdering er udsigt til, at udlændingen kan få medhold i sin klage, om der er tale om en sag, der rejser spørgsmål af væsentlig principiel betydning, eller om der er væsentlige grunde til at tro, at en udsendelse vil være i strid med EMRK. Endvidere vil nævnet kunne lægge vægt på, om det er nødvendigt for oplysningen af sagen, at udlændingen afgiver mundtlig forklaring for nævnet.

Som anført i afsnittene 1.3 og 5.13 er Flygtningenævnets afgørelse endelige, jf. udlændingelovens § 56, stk. 8. Domstolsprøvelse af nævnets afgørelse er ifølge domstolenes praksis begrænset til mangler ved afgørelsesgrundlaget, sagsbehandlingsfejl og ulovlig skønsudøvelse. For nærmere gennemgang af lovgrundlaget for domstolsprøvelse henvises til afsnit 5.13.2.

6.2.2.2 Genoptagelse

Efter at Flygtningenævnet har truffet afgørelse i en § 29 b-sag, kan klageren eller dennes repræsentant anmode nævnet om at genoptage nævnets behandling af sagen. En anmodning om genoptagelse har som altovervejende hovedregel ikke opsættende virkning. En meddelelse om processuelt ophold til den pågældende efter modtagelse af en genoptagelsesanmodning vil således kræve, at særlige grunde taler herfor.

Afgørende for vurderingen af, om der skal ske genoptagelse, er, om der er fremkommet væsentlige nye oplysninger eller synspunkter i forhold til de oplysninger, der forelå ved den oprindelige behandling – enten vedrørende klagerens konkrete forhold eller af generel karakter vedrørende modtagerlandet.

Det fremgår af udlændingelovens § 53, stk. 12, at formanden eller en af næstformændene har mulighed for at træffe afgørelse i sagen, når der ikke er grundlag for at antage, at nævnet vil ændre sin afgørelse.

Formanden kan endvidere på formandskompetencen beslutte at genoptage en sag og hjemvise den til Udlændingestyrelsen.

Flygtningenævnet har i beretningsåret truffet afgørelse vedrørende 4 anmodninger om genoptagelse i § 29 b-sager.

6.2.2.3 Generelle baggrundsoplysninger

Udover at være ansvarlig for, at den enkelte sag er tilstrækkeligt oplyst, inden der træffes afgørelse om afvisning af asylansøgningen efter udlændingelovens § 29 b, er nævnet tillige ansvarlig for, at der foreligger de fornødne baggrundsoplysninger om første asyllandet, herunder om forholdene for udlændinge med opholdstilladelse i landet det være sig i form af konventionsbeskyttelse, subsidiær beskyttelse eller anden form for opholdstilladelse.

For nærmere gennemgang af betingelserne for at kunne anse et land som første asylland henvises til afsnit 6.1.1.

Flygtningenævnet er i besiddelse af en omfattende samling af generelt baggrundsmateriale om forholdene for udlændinge med opholdstilladelse i modtagerlandene. Baggrundsoplysningerne indgår som en del af det faktiske grundlag, der indgår i nævnets vurdering af den enkelte sag.

Sekretariatet sørger for, at Flygtningenævnets baggrundsmateriale løbende ajourføres. Flygtningenævnet vil således mindst tre gange årligt offentliggøre nye baggrundsoplysninger på Flygtningenævnets hjemmeside, www.fln.dk. Sekretariatet søger endvidere efter baggrundsoplysninger, hvis der opstår et særligt behov herfor, hvilket typisk vil være tilfældet, hvis der opstår væsentlige ændringer i forholdene i første asyllandet.

Flygtningenævnet lægger stor vægt på, at alt baggrundsmateriale er af høj kvalitet, og at materialet giver et korrekt og objektivt billede af forholdene for udlændinge med opholdstilladelse i første asyllandene.

For nærmere gennemgang af Flygtningenævnets anvendelse af baggrundsoplysninger til brug for behandlingen af Dublin-sager og asylsager henvises til afsnit 4.3.1 samt 5.4.3.

6.2.2.4 Flygtningenævnets indhentelse af yderligere oplysninger

Hvis Flygtningenævnet finder, at der ikke foreligger tilstrækkelige oplysninger til at træffe afgørelse i en sag, udsætter nævnet sagens afgørelse med henblik på typisk via Udenrigsministeriet at indhente oplysninger til brug for sagen. Der kan være tale om

oplysninger om såvel generelle forhold i det pågældende første asylland som oplysninger af helt konkret karakter af betydning for afgørelsen af den pågældende sag.

Såfremt høringstemaet er af helt generel karakter, kan spørgsmålet om udformningen af høringen og betydningen heraf for andre sager drøftes i Flygtningenævnets koordinationsudvalg. Det kan endvidere forekomme, at koordinationsudvalget selv tager initiativ til, at der skal indhentes nye generelle oplysninger til brug for behandlingen af en større eller mindre gruppe af (ensartede) § 29 b-sager.

Om iværksættelse af høringer i Dublin-sager og asylsager henvises til afsnittene 4.3.2 og 5.4.4.1.

Flygtningenævnet besluttede i november 2016 at udsætte afgørelsen af en konkret sag, der vedrører en særligt sårbar udlænding med flygtningestatus i Grækenland, hvor klageren havde fået afvist sin ansøgning om asyl i Danmark efter udlændingelovens § 29 b. Sagen blev udsat på en høring af Udenrigsministeriet om forholdene for anerkendte flygtninge i Grækenland, herunder blandt andet om muligheden for adgang til sundhedsbehandling samt hjælp til bolig, uddannelse og social understøttelse. Flygtningenævnet besluttede i januar 2017 tillige generelt at berostille behandlingen af klagesager vedrørende særligt sårbare udlændinge, der har opholdstilladelse som flygtninge i Grækenland, og som har fået afvist deres asylansøgning i Danmark i medfør af udlændingelovens § 29 b, på resultatet af høringen. Flygtningenævnet modtog svar på høringen i juni 2017. Høringssvaret gav anledning til en opfølgende høringsanmodning, som Flygtningenævnet modtog svar på i oktober 2017. Flygtningenævnet traf herefter og efter høring af Udlændingestyrelsen og den beskikkede advokat afgørelse i den konkrete sag i februar 2018, og nævnet har herefter genoptaget de øvrige berostillede sager. Sagen er omtalt på Flygtningenævnets hjemmeside.

For en gennemgang af tidligere iværksatte høringer i § 29 b- og første asyllandssager kan henvises til formandskabets 25. beretning (2016), side 351 f.

Flygtningenævnet kan endvidere beslutte at hjemvise en sag til Udlændingestyrelsen med henblik på indhentelse af yderligere oplysninger.

Der består således en mulighed for nævnet for at søge sagen yderligere belyst, førend der træffes en endelig afgørelse om afvisning af udlændingens asylansøgning.

6.2.2.5 Sager mod Danmark ved internationale organer

Der verserede ved udgangen af 2017 8 sager for FN's Menneskerettighedskomité, hvori der var klaget over Flygtningenævnets afgørelse om afvisning efter udlændingelovens § 29 b. Se herom nærmere kaptitel 9.

6.2.3 Eksempler fra nævnets praksis

I det følgende gengives et resumé af udvalgte afgørelser, hvor nævnet har taget stilling til, om udlændingens asylansøgning skulle afvises som følge af, at ansøgeren allerede har opnået beskyttelse i et andet Dublin-land, jf. udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 1. pkt., jf. § 29 b.

6.2.3.1 Generelle forhold i første asyllandet

Som eksempler på afgørelser, hvor klageren har henvist til de generelle forhold i første asyllandet, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **juli 2017** Udlændingestyrelsens afgørelse om afvisning af en asylansøgning, jf. udlændingelovens § 29 b, vedrørende en mandlig statsborger fra Syrien, der var meddelt flygtningestatus i **Bulgarien**. Dansk Flygtningehjælp henviste som begrundelse for, at klagerens sag skulle behandles i Danmark, blandt andet til de generelle forhold for flygtninge i Bulgarien, herunder at klageren blandt andet risikerede at skulle leve under uværdige omstændigheder på gaden, at han havde været fængslet under kummerlige forhold, at han var blevet nægtet hjælp fra de bulgarske myndigheder, og at han frygtede ikke at kunne få familiesammenføring med sin ægtefælle i Bulgarien. Endvidere henviste Dansk Flygtningehjælp til den manglende beskyttelse af udlændinge mod xenofobisk vold i Bulgarien. Efter en gennemgang af lovgrundlaget og beskyttelsesbegrebet, udtalte **Flygtningenævnet** blandt andet: "Flygtningenævnet finder, at det vil være muligt for klageren at indrejse og tage lovligt ophold i Bulgarien, samt at klageren i Bulgarien vil være beskyttet mod refoulement. Det bemærkes herved, at klageren den […] 2015 har opnået international beskyttelse i Bulgarien, der som medlem af EU er omfattet af Den Europæiske Unions Charter om grundlæggende rettigheder artikel 19, stk. 2, og som har tiltrådt Flygtningekonventionen, herunder efterlevelse af non-refoulement-princippet som anført i Flygtningekonventionens artikel 33, stk. 1. Der kan herved henvises til de foreliggende baggrundsoplysninger, herunder blandt andet UNHCR's rapport: "Refugee Integration and the use of indicators: Evidence from central Europe", udgivet december 2013, hvoraf fremgår, at personer med flygtninge- og beskyttelsesstatus har samme rettigheder som bulgarske statsborgere. Af Dansk Flygtningehjælps rapport: "Bulgarien, Oversigt over asylsystemet, modtageforholdene og andre forhold af relevans for spørgsmålet om Dublin-overførsel", udgivet 26. februar 2014, fremgår det, at når en tilladelse er udstedt giver den adgang til alle typer beskæftigelse og sociale ydelser inklusiv arbejdsløshedsunderstøt-

telse, om end det i praksis er svært at finde job på grund af sprogproblemer og en høj arbejdsløshed. Det følger endvidere af Dansk Flygtningehjælps rapport: "Notat om forhold for asylansøgere og flygtninge i Bulgarien", udarbejdet på grundlag af møder med bulgarske NGO'er den 26. og 27. august", udgivet november 2014, at personer med flygtningestatus har adgang til sygesikring, men skal betale herfor. Det fremgår videre af UNHCR's rapport, "Monitoring report on the integration of beneficiaries in the Republic of Bulgaria in 2014", fra december 2014, at udlændinge med international beskyttelse i henhold til bulgarsk lovgivning har ret til samme sociale bistand og ydelser, som bulgarske statsborgere, ligesom de har samme adgang til lægebehandling og rettigheder til valgfri sundhedsforsikring. Det fremgår ydermere af AIDA's*:"Country Report – Bulgaria"* (31. januar 2015) side 41, at pengebeløb tildelt personer med beskyttelsesstatus er identisk med beløb tildelt i sociale ydelser til bulgarske statsborgere, og det fremgår af side 43, at: 'Recognised refugees do also have the right to receive financial support up to 6 months after the positive decision'. Europarådets Menneskerettighedskommissær Nils Muiznieks oplyser i sin rapport af 22. juni 2015, side 29, at "Under the law (Article 32 of the Law on Asylum and Refugees) refugees have rights equal to nationals with only a few exceptions, e.g. to vote or to be elected, to serve ind the army, to be appointed in public positions that explicitly require nationality, ect." og videre fremgår det, at "Access to social welfare system and labour market is automatic, regardless of status, without the need for any authorization". Forholdene for udlændinge, der er meddelt opholdstilladelse i Bulgarien, er ifølge de for Flygtningenævnet foreliggende baggrundsoplysninger og Amnesty International Report 2015/16 – The State of the World's Human Rights – Bulgaria (februar 2016) og United States Department of State Country Reports on Human Rights Practices – Bulgaria (april 2016) vanskelige. Nævnet finder imidlertid ikke, at der er væsentlige grunde til at tro, at der er tale om sådanne generelle mangler, at en afvisning af klageren vil medføre en risiko for umenneskelig eller nedværdigende behandling, som omfattet af EMRK artikel 3 og CCPR artikel 7, ligesom nævnet finder, at klagerens personlige integritet og sikkerhed vil være beskyttet i fornødent omfang. Tilsvarende finder Flygtningenævnet ikke, at de generelle sociale og økonomiske forhold for flygtninge med opholdstilladelse i Bulgarien – om end vanskelige – i sig selv kan medføre, at klageren efter Flygtningenævnets praksis ikke kan henvises til at tage ophold i Bulgarien som første asylland. Flygtningenævnet finder endvidere, at de forhold, at klageren ikke vidste, at han havde fået opholdstilladelse i Bulgarien, og at han frygter en usikker fremtid i Bulgarien og er bange for ikke at kunne blive familiesammenført med sin ægtefælle, ikke kan føre til en ændret vurdering. Det samme gælder for så vidt angår de forhold, klageren oplyser at have opholdt sig under som asylansøger i Bulgarien. Nævnet har herved lagt vægt på, at klageren til oplysnings- og motivsamtalen den […] 2017 har oplyst, at han ikke har haft konkrete konflikter med nogen andre parter i Bulgarien, udover at klageren har hørt, at man vil blive fængslet, hvis man har fået taget fingeraftryk. Det af Dansk Flygt-

ningehjælp anførte om xenofobisk vold i Bulgarien kan tillige ikke føre til en ændret vurdering. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at klagerne i givet fald må henvises til at søge de bulgarske myndigheders beskyttelse. Flygtningenævnet bemærker, at det fremgår af UNHCR's:"*Bulgaria As a Country of Asylum*" (april 2014), at regeringen adresserer og fordømmer de konkrete episoder af racistisk karakter, herunder at "On 14 February 2014, following the attack on the Dzhumaya Mosque in Plovdiv, they published a second joint declaration calling for guarantees of civil, ethnic and religious peace, and the police detained over 120 people in connection with the attack". Flygtningenævnet finder herefter ikke grundlag for at tilsidesætte Udlændingestyrelsens vurdering af, at klagerens personlige integritet og sikkerhed vil være beskyttet i fornødent omfang i Bulgarien. På den baggrund skal Flygtningenævnet meddele, at nævnet efter en gennemgang af sagen ikke finder grundlag for at omgøre Udlændingestyrelsens afgørelse, jf. udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 1. pkt., jf. § 29 b." Bul/2017/1

Der kan endvidere henvises til afgørelserne nævnt i formandskabets 25. beretning (2016), afsnit 6.2.3.1, side 353ff.

6.2.3.2 Helbredsmæssige forhold/sårbarhed

Som eksempel på afgørelser, hvor klageren har henvist til sine helbredsmæssige forhold, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **januar 2017** Udlændingestyrelsens afgørelse om afvisning af en asylansøgning, jf. udlændingelovens § 29 b, vedrørende en mandlig statsborger fra Syrien, der var meddelt subsidiær beskyttelse i **Letland**. Dansk Flygtningehjælp henviste som begrundelse for, at klagerens sag skulle behandles i Danmark, blandt andet til, at klageren lider af kroniske psykiske sygdomme, som det ikke var muligt for ham at få behandling for i Letland. Endvidere henviste klageren til, at han ved en overførsel til Letland ville blive adskilt fra sin ægtefælle og deres fire mindreårige børn, som har opholdstilladelse i Danmark, fordi han, idet han alene var meddelt subsidiær beskyttelse, ikke havde en reel mulighed for at opnå familiesammenføring til Letland. Efter en gennemgang af lovgrundlaget og beskyttelsesbegrebet og efter at have konstateret, at det ville være muligt for klageren at indrejse og tage lovligt ophold i Letland, hvorfra han ikke risikerede refoulement, og henvisning til Letlands internationale forpligtelser, at de generelle forhold i Letland ikke var til hinder for en afvisning af klageren, og at det forhold, at klageren ønskede at være sammen med sin ægtefælle og børn i Danmark, ikke kunne føre til en ændret vurdering, udtalte **Flygtningenævnet** blandt andet: "Det af Dansk Flygtningehjælp anførte om, at klageren ikke havde ret til lægebehandling i Letland, kan ikke føre til en ændret vurdering. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at det fremgår af baggrundsoplysningerne, herunder UNHCR's rapport "Integration of Refugees in Latvia", udgivet januar 2015, at flygtninge nyder samme adgang til

sundhedsbehandling som lettiske statsborgere. Flygtningenævnet finder herefter ikke grundlag for at tilsidesætte Udlændingestyrelsens vurdering af, at klagerens personlige integritet og sikkerhed vil være beskyttet i fornødent omfang i Letland. På den baggrund skal Flygtningenævnet meddele, at nævnet efter en gennemgang af sagen ikke finder grundlag for at omgøre Udlændingestyrelsens afgørelse, jf. udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 1. pkt., jf. § 29 b." Let/2017/1

Der kan endvidere henvises til afgørelserne nævnt i formandskabets 25. beretning (2016), afsnit 6.2.3.2, side 360ff.

6.2.3.3 Tilknytning til Danmark

Som eksempler på afgørelser, hvor klageren har haft tilknytning til Danmark, kan henvises til den i afsnit 6.2.3.2 nævnte afgørelse samt afgørelserne nævnt i formandskabets 25. beretning (2016), afsnit 6.2.3.3, side 364ff.

6.2.3.4 Spørgsmålet om, hvorvidt opholdstilladelsen er udløbet

Som eksempel på en afgørelse, hvor nævnet har taget stilling til det forhold, at en klagers opholdstilladelse i et første asylland er udløbet, kan nævnes afgørelsen nævnt i formandskabets 25. beretning (2016), afsnit 6.2.3.4, side 367f.

6.3 Inddragelse og nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse

Af udlændingelovens § 19 samt udlændingelovens § 11, stk. 2, jf. § 19, fremgår betingelserne for inddragelse og nægtelse af forlængelse af en opholdstilladelse.

Det følger af udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, at en tidsbegrænset opholdstilladelse kan inddrages, når grundlaget for ansøgningen eller opholdstilladelsen var urigtigt eller ikke længere er til stede, herunder når udlændingen har opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 eller 8, og forholdene, der har begrundet opholdstilladelsen, har ændret sig på en sådan måde, at udlændingen ikke længere risikerer forfølgelse, jf. §§ 7 og 8.

Efter § 19, stk. 1, nr. 1, er det alene tidsbegrænsede opholdstilladelser, der kan inddrages, når grundlaget for opholdstilladelsen ikke længere er til stede.

Ifølge § 19, stk. 2, nr. 4, kan en tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse dog altid inddrages, når en udlænding, der har opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, rejser på ferie eller andet korterevarende ophold til det land, hvor den myndighed, der har givet opholdstilladelsen, har fundet, at udlændingen risikerer forfølgelse omfattet af § 7, og forholdene, der har begrundet opholdstilladelsen, har ændret sig på en sådan måde, at udlændingen ikke længere risikerer sådan forfølgelse, jf. § 7 og § 8,

stk. 1 og 2. En opholdstilladelse kan inddrages indtil 10 år efter det tidspunkt, hvor opholdstilladelsen er meddelt første gang. Dette gælder, uanset om opholdstilladelsen i en periode har været udløbet, bortfaldet eller inddraget. Har en udlænding haft opholdstilladelse i Danmark i 10 år eller derover, vil opholdstilladelsen således ikke kunne inddrages efter bestemmelsen. Dette gælder både, når opholdstilladelsen er tidsbegrænset, og når opholdstilladelsen er tidsubegrænset.

Det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget nr. L 188 af 26. marts 2010, almindelige bemærkninger, afsnit 7.2, at inddragelsen efter § 19, stk. 2, nr. 4, kan ske, uanset om der er tale om en ændring i de generelle forhold i hjemlandet, eller om der er tale om en ændring i den enkelte udlændings situation i hjemlandet.

Ved lov nr. 102 af 3. februar 2016 indsattes som § 19, stk. 3, en bestemmelse om, at det ved afgørelse om inddragelse af en opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 4, skal tillægges betydelig vægt, at udlændingen ved frivilligt at rejse til det land, hvor den myndighed, der har givet opholdstilladelsen, har fundet, at udlændingen risikerer forfølgelse omfattet af § 7, selv har skabt en formodning for, at de forhold, der har begrundet opholdstilladelsen, har ændret sig på en sådan måde, at udlændingen ikke længere risikerer forfølgelse, jf. § 7 og § 8, stk. 1 og 2.

Af bemærkningerne til bestemmelsen, jf. lovforslag nr. L 87 af 10. december 2015 om ændring af udlændingeloven (Udskydelse af retten til familiesammenføring for personer med midlertidig beskyttelsesstatus, skærpelse af reglerne om tidsubegrænset opholdstilladelse, skærpelse af reglerne om inddragelse af flygtninges opholdstilladelse m.v.), til nr. 56, fremgår blandt andet følgende:

> ”Ferierejser, forretningsrejser og lignende kortvarige ophold i det land, hvor vedkommende har angivet at være forfulgt eller i risiko for overgreb, må således i fraværet af bevis for det modsatte skulle anses som grundlag for at inddrage en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 4. Hermed indføres en bevisbyrderegel, hvorefter det er op til udlændingen at afkræfte formodningen for, at de forhold, der begrundede opholdstilladelsen, ikke længere er til stede.
>
> Formodningen for, at der skal ske inddragelse af en opholdstilladelse, kan afkræftes, hvis flygtningen i forbindelse med behandlingen af inddragelsessagen kan dokumentere, at der lå ganske særlige omstændigheder til grund for tilbagerejsen, f.eks. fordi et enkeltstående besøg var påkrævet på grund af dødsfald eller alvorlig sygdom hos et nærtstående familiemedlem.
>
> Udlændingemyndighederne skal ved vurderingen af baggrunden for rejsen til hjemlandet lægge vægt på, om flygtningen forud for udrejsen efter begrundet ansøgning har fået imødekommet en ansøgning om ophævelse af en udstedt rejsepåtegning i flygtningens konventionspas og fremmedpas, eller om flygtningen er udrejst af Danmark til hjemlandet uden forudgående kontakt til de danske udlændingemyndigheder eller på trods af et afslag på en ansøgning om ophævelse af en rejsepåtegning.

> Hvis udlændingen ikke kan godtgøre, at vedkommende har forsøgt at opnå de danske myndigheders godkendelse af en ansøgning om ophævelse af en udstedt rejsepåtegning, eller ikke på overbevisende måde kan redegøre for, hvorfor vedkommende er rejst til hjemlandet uden forudgående kontakt til de danske udlændingemyndigheder eller på trods af et afslag på en ansøgning om ophævelse af en rejsepåtegning, vil dette skulle tillægges processuel skadesvirkning i forbindelse med sagens afgørelse og således tale imod, at der lå ganske særlige omstændigheder til grund for tilbagerejsen.
>
> Endvidere skal en opholdstilladelse som udgangspunkt inddrages, hvis flygtningen i forbindelse med rejsen til hjemlandet har ansøgt om og fået udstedt eller fornyet et nationalitetspas, jf. UNHCR's Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus, pkt. 122.
>
> Udlændingemyndighederne vil fortsat konkret skulle vurdere, om inddragelse af en opholdstilladelsen må antages at virke særligt belastende af de i udlændingelovens § 26, stk. 1, nævnte grunde.
>
> Udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 4, vil fortsat skulle administreres i overensstemmelse med Flygtningekonventionens regler om ophør af flygtningestatus og Danmarks internationale forpligtelser i øvrigt, herunder EMRK artikel 8 om retten til privatliv og familieliv."

Bestemmelsen i § 19, stk. 1, nr. 1, finder anvendelse ved siden af § 19, stk. 2, nr. 4, således at § 19, stk. 2, nr. 4, omfatter de tilfælde, hvor en udlænding med konventionsstatus eller beskyttelsesstatus rejser tilbage til hjemlandet for at opholde sig der i en kortere periode, mens bestemmelsen i § 19, stk. 1, nr. 1, finder anvendelse ved tilbagerejse til hjemlandet i øvrigt og også gælder i situationer, hvor udlændingen ikke har været tilbage i hjemlandet.

Ved lov nr. 153 af 18. februar 2015 blev der i § 19, stk. 1, nr. 1, som 2. pkt. indsat: "Ved afgørelse efter 1. pkt. skal der tages hensyn til grundlaget for opholdstilladelsen."

Af bemærkningerne til lovforslaget (lovforslag nr. 72 af 14. november 2014 om ændring af udlændingeloven (Midlertidig beskyttelsesstatus for visse udlændinge samt afvisning af realitetsbehandling af asylansøgninger, når ansøgeren har opnået beskyttelse i et andet EU-land m.v.)), punkt 2.5.2, fremgår blandt andet følgende:

> "I lyset af at der indføres en midlertidig beskyttelsesstatus i den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 7, stk. 3, foreslås det, at det præciseres i udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, at der ved en afgørelse om inddragelse efter bestemmelsen skal tages hensyn til grundlaget for opholdstilladelsen, herunder om opholdstilladelsen er meddelt efter § 7, stk. 1, 2 eller 3. På den måde tydeliggøres det, at der er væsentlig forskel på, hvilke betingelser der skal stilles for inddragelse alt afhængigt af, om der er tale om konventionsflygtninge, udlændinge med beskyttelsesstatus eller udlændinge med midlertidig beskyttelsesstatus.
>
> Konventionsflygtninge, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, er omfattet af flygtningekonventionen, og udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, skal for disse flygtninges vedkommende administreres i overensstemmelse med flygtningekonventionens artikel 1, litra C, om ophør af flygtningestatus.

Det betyder, at inddragelsen af opholdstilladelse alene kan ske, hvis der er sket fundamentale, stabile og varige ændringer i hjemlandet.

Udlændinge med beskyttelsesstatus, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2, og midlertidig beskyttelsesstatus efter den foreslåede bestemmelse i § 7, stk. 3, er derimod ikke omfattet af flygtningekonventionen, og der skal således ikke som betingelse for inddragelse stilles krav om, at der er sket fundamentale, stabile og varige ændringer i hjemlandet. Dette er også forudsat i forarbejderne til lov nr. 572 af 31. maj 2010 (lovforslag nr. 188 af 26. marts 2010), jf. punkt 7.3, uanset at Flygtningenævnet i visse tilfælde synes at have anlagt en anden praksis.

For sådanne udlændinges vedkommende skal der foretages en vurdering af, om der på inddragelsestidspunktspunktet aktuelt fortsat er et krav på beskyttelse i Danmark i henhold til Danmarks internationale forpligtelser, herunder om en tilbagevenden til hjemlandet vil indebære overgreb i strid med EMRK's artikel 3.

I situationer, hvor spørgsmålet om inddragelse af opholdstilladelsen opstår som følge af en forbedring af de generelle forhold i hjemlandet, kan der efter omstændighederne træffes afgørelse om inddragelse, uanset at forholdene – trods forbedringerne – fortsat er alvorlige og må betegnes som skrøbelige og uforudsigelige. Inddragelse vil dog kræve, at ændringerne ikke må antages at være af helt midlertidig karakter."

For så vidt angår konventionsflygtninge skal udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, og § 19, stk. 2, nr. 4, administreres i overensstemmelse med flygtningekonventionens artikel 1 C. Det fremgår af flygtningekonventionens artikel 1 C, at flygtningekonventionen ikke skal finde anvendelse på en person, der omfattes af bestemmelserne i artikel 1 A, såfremt han:

(1) på ny frivilligt har søgt det lands beskyttelse, i hvilket han har statsborgerret; eller
(2) efter at have mistet sin statsborgerret frivilligt har generhvervet denne; eller
(3) har erhvervet en ny statsborgerret og nyder godt af det lands beskyttelse, i hvilket han er blevet statsborger; eller
(4) frivilligt på ny har bosat sig i det land, som han har forladt, eller udenfor hvilket han er forblevet af frygt for forfølgelse; eller
(5) ikke længere kan afslå at søge det lands beskyttelse, i hvilket han har statsborgerret, fordi de omstændigheder, ifølge hvilke han er blevet anerkendt som flygtning, er bortfaldet. Denne bestemmelse skal dog ikke finde anvendelse på en af denne artikels afsnit A (1) omfattet flygtning, som kan påberåbe sig tvingende grunde, der har deres oprindelse i tidligere forfølgelse, til at afslå at søge beskyttelse fra det land, i hvilket han har statsborgerret;
(6) uden at være i besiddelse af nogen statsborgerret er i stand til at vende tilbage til det land, i hvilket han tidligere har haft fast bopæl, fordi de forhold, som førte til, at han er blevet anerkendt som flygtning, ikke længere er til stede.

> Denne bestemmelse skal dog ikke finde anvendelse på en af denne artikels afsnit A (1) omfattet flygtning, som kan påberåbe sig tvingende grunde, der har deres oprindelse i tidligere forfølgelse, til at afslå at vende tilbage til det land, i hvilket han tidligere havde fast bopæl.

Mens de første fire ophørsgrunde tager udgangspunkt i den enkelte flygtnings individuelle forhold, herunder erhvervelse af national beskyttelse, er det centrale i bestemmelserne i nr. (5) og nr. (6), at forholdene i det land, den pågældende flygtede fra, har ændret sig i en sådan grad, at flygtningen ikke længere kan påberåbe sig beskyttelse efter konventionen.

Det fremgår af UNHCR's Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus, punkt 116, at ophørsbestemmelserne er udtømmende opregnet og derfor bør fortolkes restriktivt, og at ingen andre grunde kan anføres analogt som årsag til at tilbagekalde flygtningestatus.

Ifølge håndbogens punkt 119 gælder følgende forudsætninger for inddragelse efter artikel 1 C (1):

(a) frivillighed: flygtningen må handle af egen fri vilje,
(b) hensigt: hensigten med flygtningens handling skal være atter at søge beskyttelse i det land, i hvilket han er statsborger,
(c) på ny har søgt beskyttelse: flygtningen skal rent faktisk have opnået sådan beskyttelse.

Det mest almindelige tilfælde vil være, når flygtningen ønsker at vende tilbage til hjemlandet.

Det fremgår af punkt 121 blandt andet, at hvis en flygtning ansøger om og får et nationalitetspas eller får det fornyet, kan det i fraværet af bevis for det modsatte antages, at han har til hensigt at benytte sig af sit hjemlands beskyttelse. På den anden side kan det ikke anses som at søge beskyttelse på ny, såfremt man erhverver dokumenter fra de nationale myndigheder, som ikke-statsborgere ligeledes vil skulle ansøge om – såsom en fødsels- eller vielsesattest – eller andre lignende ydelser.

Opnåelse af indrejsetilladelse eller nationalitetspas med henblik på hjemrejse vil i fravær af bevis for det modsatte blive anset som grundlag for ophør af flygtningestatus, jf. punkt 122.

De tilfælde, hvor en flygtning besøger sit tidligere hjemland uden nationalitetspas, men for eksempel med et rejsedokument udstedt af opholdslandet, bør bedømmes individuelt. Der er forskel på at besøge en gammel eller syg forælder og jævnlige besøg i det pågældende land med det formål at holde ferie eller etablere forretningsmæssige forbindelser, jf. punkt 125.

Hvad angår inddragelse efter konventionens artikel 1 C (5) og (6), fremgår det af punkterne 135-139, at det er en betingelse, at der har fundet fundamentale forandringer sted i hjemlandet, som kan formodes at fjerne grundlaget for frygten for forfølgelse. At der sker en eventuel forbigående forandring i forholdene vedrørende den enkelte flygtnings frygt, der ikke indebærer en sådan grundlæggende ændring af omstændighederne, er ikke tilstrækkeligt til, at denne bestemmelse finder anvendelse.

Det fremgår af de almindelige bemærkninger til lovforslag nr. L 188 af 26. marts 2010, afsnit 7.3, at der ved afgørelser om inddragelse af opholdstilladelser meddelt efter udlændingelovens § 7, stk. 1, skal tages stilling til, om der er sket så fundamentale, stabile og varige ændringer i hjemlandet, at opholdstilladelsen kan inddrages, hvis inddragelsen overvejes som følge af ændringer i de generelle forhold i hjemlandet.

Det andet led i bestemmelserne i artikel 1 C (5) og (6) indeholder en undtagelse til ophørsbestemmelserne i første led. Det omhandler den specielle situation, at en person kan have været udsat for meget alvorlig forfølgelse i fortiden og derfor ikke ophører med at være flygtning, selv om der er sket grundlæggende forandringer i hans hjemland. Henvisningen til artikel 1 A (1) indikerer, at undtagelsen finder anvendelse på "statutflygtninge". Undtagelsen afspejler imidlertid et mere alment humanitært princip, som også kan anvendes på andre flygtninge end statutflygtninge. I tilfælde, hvor en person eller hans familie har lidt under grusomme former for forfølgelse, forventes tilbagevenden til hjemlandet sædvanligvis ikke. Selv et skift i landets regime medfører ikke nødvendigvis en fuldstændig holdningsændring i befolkningen eller – når henses til flygtningens tidligere oplevelser – en forandring i hans eget sind.

For en nærmere beskrivelse af indholdet i bestemmelserne i artikel 1 C (5) og (6), kan henvises til Flygtningenævnets formandskabs 20. beretning (2011), side 184ff.

Der skal ved afgørelser om inddragelse af opholdstilladelser meddelt efter udlændingelovens § 7 og § 8 tillige tages stilling til, om udlændingen ved en tilbagevenden til hjemlandet vil risikere dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, det vil sige overgreb, der er omfattet af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 og dennes 6. og 13. tillægsprotokol eller FN's Torturkonventions artikel 3. Disse bestemmelser er absolutte og gælder

således, uanset om udlændingen er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 (konventionsstatus), § 7, stk. 2 (beskyttelsesstatus), eller § 7, stk. 3 (midlertidig beskyttelsesstatus).

Ved afgørelser om inddragelse eller nægtelse af forlængelse af en opholdstilladelse, der er meddelt i henhold til udlændingelovens § 7, finder bestemmelsen i § 26, stk. 1, anvendelse, jf. udlændingelovens § 19, stk. 7, 1. pkt.

Udlændingelovens § 26, stk. 1, er ved lovbekendtgørelse nr. 984 af 2. oktober 2012 affattet således:

> **"§ 26.** Ved afgørelsen om udvisning efter §§ 25 a-25 c skal der tages hensyn til, om udvisningen må antages at virke særlig belastende, navnlig på grund af:
> 1) udlændingens tilknytning til det danske samfund,
> 2) udlændingens alder, helbredstilstand og andre personlige forhold,
> 3) udlændingens tilknytning til herboende personer,
> 4) udvisningens konsekvenser for udlændingens herboende nære familiemedlemmer, herunder i relation til hensynet til familiens enhed,
> 5) udlændingens manglende eller ringe tilknytning til hjemlandet eller andre lande, hvor udlændingen kan ventes at tage ophold, og
> 6) risikoen for, at udlændingen uden for de i § 7, stk. 1 og 2, eller § 8, stk. 1 og 2, nævnte tilfælde vil lide overlast i hjemlandet eller andre lande, hvor udlændingen kan ventes at tage ophold.

Hvad angår den indbyrdes vægtning af § 26-hensynene fremgår blandt andet følgende af Udvisningsudvalgets betænkning nr. 1326/1997, side 886:

> "Efter de gældende regler om udvisning skal domstolene i alle tilfælde, herunder også ved grov eller samfundsskadelig kriminalitet, foretage en vurdering af, om de i § 26 nævnte humanitære hensyn bør føre til, at udvisning af udlændingen undlades.
>
> Med henblik på en tydeliggørelse af de enkelte hensyns indbyrdes vægtning har udvalget set på, om der kunne være anledning til at ændre opbygningen i udlændingelovens § 26, således at de i bestemmelsen opregnede hensyn vægtes i forhold til hinanden.
>
> Udvalget har imidlertid ikke fundet, at en udskillelse af visse af de i bestemmelsen opregnede humanitære hensyn som vigtigere end andre vil være hensigtsmæssig. Udvalget har herved lagt vægt på, at det bør være de i den konkrete sag foreliggende omstændigheder, der som udgangspunkt er afgørende for, hvilke af de i § 26 anførte hensyn der tillægges betydning for afgørelsen i den konkrete sag."

Herudover fremgår af Udvisningsudvalgets betænkning nr. 1326/1997, side 176-177, om de hensyn, som skal inddrages efter § 26, stk. 1, blandt andet:

> ”§ 26, stk. 1, fastsætter en række *obligatoriske* hensyn til den pågældende udlænding, som skal tages i betragtning ved afgørelsen af, om udlændingen skal udvises.
>
> Det fremgår af formuleringen af § 26, stk. 1, nr. 1-5, at bestemmelsens opregning af hensyn ikke er udtømmende, hvorfor der kan tages hensyn til, om udvisning af andre grunde, som måtte komme frem under sagen, må antages at virke særlig belastende, jf. udtrykket ”… om udvisning må antages at virke særlig belastende, *navnlig* på grund af …”. Ordet ”navnlig” blev indføjet under folketingsbehandlingen for at understrege, at opregningen i § 26, stk. 1, ikke er udtømmende, jf. Retsudvalgets betænkning afgivet den 27. maj 1983 til nr. 34 (FT B 1982-83, spalte 1971) og tilføjelse afgivet den 31. maj 1983 til betænkning, til nr. 28-30.
>
> På baggrund af bestemmelsens tilblivelseshistorie må det f.eks. antages, at andre humanitære hensyn end de i § 26, stk. 1, udtrykkeligt nævnte vil kunne findes i eksempelvis de af Danmark tiltrådte menneskerettighedskonventioner, jf. betænkning nr. 968/1982, side 176, som er citeret ovenfor.”

Bestemmelsen i udlændingelovens § 26, stk. 1, nr. 1, om hensynet til udlændingens tilknytning til det danske samfund, fik sin nugældende affattelse ved lov nr. 365 af 6. juni 2002 om ændring af udlændingeloven og ægteskabsloven med flere love (Afskaffelse af de facto-flygtningebegrebet, effektivisering af asylsagsbehandlingen, skærpede betingelser for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse og stramning af betingelserne for familiesammenføring). Lovændringen indebar, at det forhold, at udlændingen var kommet her til landet som barn eller ganske ung, samt varigheden af udlændingens ophold her i landet, ikke længere udtrykkeligt nævnes blandt de hensyn, der selvstændigt indgår i vurderingen efter § 26, stk. 1. Det fremgår af bemærkningerne til den nugældende bestemmelse i § 26, stk. 1, nr. 1, jf. lovforslag nr. L 152 af 28. februar 2002, at varigheden af en udlændings ophold her i landet fortsat vil have betydning, idet en udlænding, der har opholdt sig her i landet gennem en årrække, normalt alt andet lige vil have opnået en stærkere tilknytning her til landet end en udlænding, som kun har opholdt sig her i landet i kortere tid.

Endvidere fremgår det af bemærkningerne til lovforslagets enkelte bestemmelser, til § 1, nr. 29 og 30, blandt andet:

> ”Med den foreslåede affattelse præciseres det endvidere, at der ved en afgørelse om inddragelse eller nægtelse af forlængelse af en opholdstilladelse skal tages hensyn til, om udlændingen er velintegreret i Danmark og dermed har opnået tilknytning til det danske samfund.
>
> Det vil afhænge af en samlet vurdering af udlændingens forhold, om den pågældende har opnået en sådan tilknytning til det danske samfund, at den pågældendes tidsbegrænsede opholdstilladelse skal undlades inddraget eller nægtes forlænget.
>
> I denne vurdering kan f.eks. indgå, om den pågældende har tilknytning til arbejdsmarkedet, om den pågældende er engageret i foreningslivet, om den pågældende har tilegnet sig grundlæggende danskkundskaber, og om den pågældende har gennemført et længerevarende uddannelsesforløb.

Endvidere kan varigheden af udlændingens ophold i Danmark indgå som et kriterium i den samlede vurdering af udlændingens tilknytning til det danske samfund. Dog skal selve det forhold, at en udlænding har opholdt sig her i landet i en årrække på op til syv år, ikke i sig selv føre til, at inddragelse af den pågældendes opholdstilladelse undlades, jf. ovenfor.

…

Et forhold, der kan tale imod inddragelse eller nægtelse af forlængelse af en tidsbegrænset opholdstilladelse, kan være, at udlændingen gennem en årrække har haft arbejde her i landet og gennem dette arbejde har opnået en tilknytning til det danske samfund. Inddragelse eller nægtelse af forlængelse af en tidsbegrænset opholdstilladelse skal dog ikke undlades, alene fordi en udlænding har haft beskæftigelse her i landet i en årrække. En udlænding, der har haft beskæftigelse her i landet gennem flere år – f.eks. fem år – vil dog typisk have opnået en tilknytning til det danske samfund gennem arbejdspladsen, hvorfor der i sådanne tilfælde ofte efter en samlet vurdering vil kunne blive tale om at undlade at inddrage eller at nægte at forlænge den pågældendes tidsbegrænsede opholdstilladelse.

…

Det vil endvidere kunne indgå som et kriterium i den samlede vurdering af, om der foreligger en sådan tilknytning til det danske samfund, at opholdstilladelsen ikke skal inddrages eller nægtes forlænget, om den pågældende er aktiv i foreningslivet. Det kan f.eks. være tilfældet, såfremt den pågældende arbejder frivilligt som f.eks. sportsleder eller er lokalt aktiv som f.eks. bestyrelsesmedlem i en andelsboligforening, et gårdlaug eller lignende. Det er herved en forudsætning, at den pågældendes engagement er af en karakter, som ud fra en generel betragtning kan siges at rumme integrationsfremmende aspekter.

Det vil herudover kunne indgå i vurderingen, om den pågældende har tilegnet sig grundlæggende danskkundskaber. Det forudsættes ikke herved, at Udlændingestyrelsen foretager en nærmere vurdering af den pågældendes danskkundskaber. Det vil imidlertid f.eks. kunne tale for inddragelse eller nægtelse af forlængelse af en udlændings tidsbegrænsede opholdstilladelse, såfremt det under en samtale hos Udlændingestyrelsen viser sig nødvendigt at anvende tolk.

Det vil tillige kunne indgå i vurderingen, om den pågældende har gennemført et længerevarende uddannelsesforløb i Danmark og derigennem har opnået en tilknytning til det danske samfund.

Det vil ikke i sig selv have betydning, om udlændingen har gennemført et introduktionsprogram efter integrationslovens bestemmelser herom.

De ovenfor anførte kriterier forudsættes at finde tilsvarende anvendelse i udvisningssager."

Vedrørende de af § 26, stk. 1, nr. 2, omfattede hensyn til udlændingens alder, helbredstilstand og andre personlige forhold, fremgår det af Udlændingelovudvalgets betænkning nr. 968/1982, side 176 under bemærkninger til lovudkastets enkelte bestemmelser, ad udkastets § 19, nu § 26:

> ”Efter bestemmelsen skal der … tages hensyn til, om udvisning vil være særligt belastende på grund af udlændingens personlige forhold (alder, køn, helbredstilstand m.v.)…”

Ved lov nr. 473 af 1. juli 1998 om ændring af udlændingeloven og straffeloven (Tidsubegrænset opholdstilladelse, asyl, familiesammenføring og udvisning m.v.) blev affattelsen af udlændingelovens § 26, stk. 1, ændret i overensstemmelse med Udvisningsudvalgets forslag. Det fremgår blandt andet af Udvisningsudvalgets betænkning nr. 1326/1997, side 848 under Forslag til ændring af udlændingelovens bestemmelser om udvisning, bemærkninger til forslagets enkelte bestemmelser, til § 26:

> ”Bestemmelsen i den gældende § 26, nr. 6, sidste led, hvorefter der i forbindelse med en afgørelse om udvisning og inddragelse af en opholdstilladelse skal tages hensyn til udlændingens særligt svage stilling, tager efter bemærkningerne til lovforslag nr. L 150 til lov nr. 380 af 22. maj 1996 særligt sigte på udlændinge, der er stærkt fysisk eller psykisk handicappede.
>
> Udvalget finder, at disse hensyn vil være omfattet af den foreslåede bestemmelse i § 26, nr. 3, hvorefter oplysninger om udlændingens alder, helbredstilstand og andre personlige forhold skal indgå i afgørelsen.”

Endvidere fremgår det af Udvisningsudvalgets betænkning nr. 1326/1997, side 179 om alder, helbredstilstand og andre personlige forhold, blandt andet:

> ”Bestemmelsen i § 26, stk. 1, nr. 1, kan finde anvendelse på såvel særlig lav som særlig høj alder.
>
> Der kan være tale om, at udlændingen lider af en alvorlig sygdom, som enten ikke kan behandles i hjemlandet, eller som vil forværres betydeligt under hjemlandets klimatiske forhold. Der kan endvidere i visse særlige tilfælde blive tale om at tillægge den pågældendes køn betydning, jf. udlændingelovskommentaren, side 235.”

Vedrørende § 26, stk. 1, nr. 3, hensynet til udlændingens tilknytning til herboende personer, fremgår det af Udvisningsudvalgets betænkning nr. 1326/1997, side 846 under Forslag til ændring af udlændingelovens bestemmelser om udvisning, bemærkninger til forslagets enkelte bestemmelser, til § 26, blandt andet:

> ”I vurderingen af udlændingens tilknytning til herboende personer skal i overensstemmelse med gældende praksis vedrørende § 26, stk. 1, nr. 2, indgå, om den pågældende er gift eller fast samlevende med en herboende person, og om den pågældende har børn, forældre eller søskende her i landet.
>
> I denne vurdering vil styrken af den faktiske tilknytning til de herboende personer tillige skulle indgå. Det vil således være af betydning, hvor nært forholdet til de pågældende kan anses at være.”

Bestemmelsen i § 26, stk. 1, nr. 4, om hensynet til udvisningens konsekvenser for udlændingens herboende nære familiemedlemmer, blev indsat ved lov nr. 473 af 1. juli 1998 om ændring af blandt andet udlændingeloven. Det fremgår af Udvisningsudvalgets betænkning nr. 1326/1997, side 846-847 under Forslag til ændring af udlændingelovens bestemmelser om udvisning, bemærkninger til forslagets enkelte bestemmelser, til § 26, blandt andet:

> "Udvalget har endvidere foreslået, at det i udlændingelovens § 26 præciseres, at der i overensstemmelse med forarbejderne til bestemmelsen samt under hensyntagen til Danmarks internationale forpligtelser, herunder EMRK artikel 8, i forbindelse med en afgørelse om udvisning skal lægges vægt på, om beslutningen må antages at virke særligt belastende for den pågældendes nære familiemedlemmer her i landet.
>
> Med henblik på en tydeliggørelse heraf foreslår udvalget, at vurderingen af udvisningens konsekvenser for udlændingens herboende nære familiemedlemmer indsættes som et særskilt hensyn i udlændingelovens § 26, stk. 1, nr. 5.
>
> I overensstemmelse med EMRK artikel 8 vil der således i forbindelse med afgørelsen om udvisning skulle lægges vægt på, om udlændingen her i landet har en ægtefælle, fast samlever eller mindreårige børn, som udvisningen vil have alvorlige følger for.
>
> I vurderingen skal der bl.a. lægges vægt på, om udlændingens herboende ægtefælle, faste samlever eller mindreårige børn som følge af deres tilhørsforhold her til landet vil have særligt vanskeligt ved at følge med den udviste udlænding til dennes hjemland eller et andet land."

Ved lov nr. 324 af 18. maj 2005 om ændring af udlændingeloven, lov om ægteskabs indgåelse og opløsning og repatrieringsloven (Skærpet straf for ulovlig beskæftigelse, afskaffelse af madkasseordningen, styrkelse af oplysningsgrundlaget i sager om helbredsbetinget humanitær opholdstilladelse, præcisering af Flygtningenævnets uafhængighed, fremhævelse af hensynet til familiens enhed, udvidelse af personkredsen, der kan modtage hjælp efter repatrieringsloven, m.v.) blev det i bestemmelsen udtrykkeligt anført, at der skal tages højde for hensynet til familiens enhed.

Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol har i dommen Nunez mod Norge (application no. 55597/09) af 28. juni 2011 forholdt sig til afvejningen mellem på den ene side den af klageren udviste svig og på den anden side udvisningens konsekvenser for hendes børn. Klager, der var dominikansk statsborger, var indrejst i Norge første gang i 1996 og blev samme år efter vedtagelse af et bødeforlæg for tyveri tvangsmæssigt udsendt med indrejseforbud i to år. Klageren indrejste igen i Norge fire måneder senere under falsk identitet og ved brug af falsk pas. I den forbindelse oplyste hun, at hun ikke havde besøgt Norge tidligere, og at hun ikke var dømt for kriminalitet. Klageren indgik i 1996 ægteskab med en norsk statsborger og blev på urigtigt grundlag meddelt opholds- og arbejdstilladelse. I december 2001 indrømmede klageren forholdet i forbin-

delse med en afhøring hos politiet. Klageren blev i 2001 skilt og flyttede sammen med en dominikansk statsborger med fast ophold i Norge, med hvem hun fik to børn i 2002 og 2003. I 2005 blev parret separeret. Ligeledes i 2005 inddrog de norske myndigheder klagerens opholdstilladelse og traf afgørelse om, at hun skulle udvises med indrejseforbud i to år. Menneskerettighedsdomstolen fandt, at hensynet til den offentlige interesse i at udvise klageren vejede tungt i proportionalitetsafvejningen blandt andet henset til klagerens brud på et tidligere meddelt indrejseforbud, klagerens ulovlige ophold opnået på baggrund af falsk identitet samt en tidligere straf for kriminalitet. Domstolen bemærkede videre vedrørende klagerens artikel 8-rettigheder, at hun var indrejst i Norge som voksen uden forudgående forbindelse til landet, og at hun på intet tidspunkt under sit ulovlige ophold – fra sin genindrejse i 1996 og indtil hun i 2002 blev varslet om mulig inddragelse af opholds- og arbejdstilladelserne – med rimelighed kunne have haft legitime forventninger om at kunne forblive i landet. Endelig lagde Domstolen vægt på, at klagerens tilhørsforhold til sit hjemland var forblevet stærk uanset de forbindelser, hun havde knyttet i Norge igennem sit i øvrigt ulovlige ophold, og som anført uden, at hun kunne have haft legitime forventninger om at kunne forblive i landet. Vedrørende hensynet til klagerens børns tarv bemærkede Domstolen, at klageren havde været børnenes primære omsorgsperson, fra de blev født, og indtil faderen ved dom i 2007 – blandt andet under henvisning til beslutningen om udvisning af klageren – fik forældremyndigheden, hvilket indebar, at børnene skulle forblive i Norge for at bo sammen med deres far. Domstolen bemærkede, at som følge af udvisningsbeslutningen og dommen om forældremyndighed ville børnene efter al sandsynlighed blive adskilt fra deres mor i næsten to år, hvilket var meget lang tid for børn på den alder. Der var heller ikke sikkerhed for, at klageren efter forløbet af de to år ville kunne vende tilbage. Under de givne omstændigheder måtte det lægges til grund, at børnene var sårbare. Hertil kom, at selvom klagerens ulovlige ophold var blevet opdaget i 2001, traf myndighederne først i 2005 beslutning om at udvise hende med indrejseforbud. På den baggrund fandt Domstolen, at udvisning af klageren med indrejseforbud i to år ville udgøre en meget vidtrækkende foranstaltning i forhold til børnene. Henset navnlig til børnenes langvarige og tætte bånd til klageren, beslutningen i forældremyndighedssagen om at flytte børnene til faderen, det brud og den belastning, som børnene allerede havde været udsat for, og den lange tid, der var pågået, før myndighederne traf beslutning om udvisning med indrejseforbud, fandt Domstolen ikke i den foreliggende sag under de konkrete og helt særlige omstændigheder, der gjorde sig gældende, at der var taget tilstrækkeligt hensyn til børnenes tarv i relation til artikel 8, hvorfor en udvisning af klageren med indrejseforbud i to år ville være i strid med EMRK artikel 8.

Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol tiltrådte derimod i dommen Antwi m.fl. mod Norge (application no. 26940/10) af 14. februar 2012 de norske myndigheders afvejning af på den ene side den offentlige interesse i at kunne sikre en effektiv immi-

grationskontrol og på den anden side hensynet til klagerens families – herunder særligt klagerens 10-årige datters – behov for, at klageren forblev i Norge. Sagen vedrørte en ghanesisk statsborger, som i 2000 havde opnået opholds- og arbejdstilladelse i Norge på baggrund af en falsk identitet som portugisisk statsborger ved hjælp af forfalsket pas og fødselsattest. Klageren fik i 2001 en datter med en ghanesisk kvinde, der i 2000 havde opnået norsk statsborgerskab, og med hvem han i 2005 indgik ægteskab. I 2005 blev de norske myndigheder klar over, at klageren havde opnået sin opholdstilladelse ved brug af en falsk identitet. De norske myndigheder advarede klageren om en eventuel udvisning i 2005 og traf i 2006 afgørelse om udvisning med indrejseforbud i fem år. Menneskerettighedsdomstolen fandt, at en udvisning af klageren med indrejseforbud i fem år ikke udgjorde en krænkelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8 under henvisning til klagerens grove krænkelse ved opnåelse af ophold på baggrund af en falsk identitet. Hensynet til den offentlige interesse i udvisningen vejede tungere i proportionalitetsafvejningen end hensynet til klagerens families behov for, at klageren forblev i Norge. Hensynene bag proportionalitetsafvejningen var blandt andet, at klageren ved indrejsen i Norge ikke havde anden tilknytning til landet end sin fremtidige ægtefælle, og at klageren på intet tidspunkt efter sin indrejse i Norge med rimelighed kunne have forventet at kunne forblive i Norge. Domstolen bemærkede, at klageren var opvokset i Ghana og først som voksen ankom til Norge, hvorfor hans tilhørsforhold til Ghana måtte antages at være stærkere end det tilhørsforhold, han igennem sit ulovlige ophold havde opbygget i Norge. Hertil kom, at der ikke var særlige forhold, der gjorde, at ægtefællen ikke kunne følge med til Ghana, idet hun havde en baggrund i Ghana, og idet ægteskabet var blevet indgået i Ghana. Domstolen fandt videre, at effektueringen af udvisningsbeslutningen ikke ville være til gavn for klagerens datter, men at det – henset til at begge forældre var født og opvokset i Ghana og havde besøgt landet tre gange med deres datter – ikke ville være forbundet med uovervindelige vanskeligheder for klagerne at tage ophold i Ghana sammen eller i det mindste at fastholde regelmæssig kontakt. Domstolen bemærkede endvidere, at klagerens datter ikke havde et særligt behov for pleje, som hendes moder ikke alene ville kunne klare. Domstolen fandt, at sagen på væsentlige punkter adskilte sig fra den ovennævnte sag Nunez mod Norge, hvor Domstolen havde lagt afgørende vægt på de helt særlige omstændigheder, der havde gjort sig gældende vedrørende klagerens børn. I modsætning til børnene i sagen Nunez mod Norge fandtes klagerens datter i den aktuelle sag heller ikke at være særligt sårbar som følge af tidligere brud og belastning, ligesom myndighederne i nærværende sag havde udvist klageren kort tid efter klagerens ulovlige ophold var blevet opdaget, og han var blevet varslet om mulig inddragelse. Da der således ikke gjorde sig nogen særlige omstændigheder gældende, fandt Domstolen, at hensynet til barnets tarv var tillagt tilstrækkelig vægt ved beslutningen om udvisning af klageren, og Domstolen fandt derfor i denne sag ikke, at en udvisning af klager med indrejseforbud i fem år var i strid med EMRK artikel 8.

Vedrørende § 26, stk. 1, nr. 5, hensynet til udlændingens manglende eller ringe tilknytning til hjemlandet eller andre lande, hvor udlændingen kan forventes at tage ophold, fremgår blandt andet af Udlændingelovudvalgets betænkning nr. 968/1982, side 177 under bemærkninger til lovudkastets enkelte bestemmelser, ad udkastets § 19:

> ”Efter bestemmelsen skal der også tages hensyn til udlændingens eventuelt manglende eller svage tilknytning til det eller de lande, hvor udlændingen efter en udvisning kan ventes at tage ophold. En udlændings forbindelse med hjemlandet kan være ringe, f.eks. fordi den pågældende er rejst derfra i en meget ung alder. Udvisningen bør i så fald kun ske i særligt kvalificerede tilfælde. At forholdene i udlændingens hjemland generelt er ringere end forholdene her i landet, er ikke i sig selv et hensyn, der bør indgå i afvejningen, jfr. betænkning nr. 882/1979 side 118.”

Endvidere fremgår det af Udvisningsudvalgets betænkning nr. 1326/1997, side 183 under manglende eller ringe tilknytning til hjemlandet, blandt andet:

> ”Der sigtes med bestemmelsen til ringe tilknytning som følge af mangeårigt fravær og eventuelt fravær af tilbageværende nære slægtninge i hjemlandet.”

Vedrørende § 26, stk. 1, nr. 6, hensynet til risikoen for, at udlændingen uden for de i § 7, stk. 1 og 2, eller § 8, stk. 1 og 2, nævnte tilfælde vil lide overlast i hjemlandet eller andre lande, hvor udlændingen kan ventes at tage ophold, fremgår det af Udvisningsudvalgets betænkning nr. 1326/1997, side 184 under risiko for overlast, blandt andet:

> ”§ 26, stk. 1, nr. 5 [nu nr. 6], giver mulighed for at lade indgå i overvejelserne, om en udvisning vil medføre, at udlændingen i hjemlandet på ny vil blive straffet for den samme lovovertrædelse, som den pågældende er dømt for i Danmark. Princippet om »Ne bis in idem« er bl.a. fastslået i den europæiske konvention af 28. maj 1970 om straffedommes internationale retsvirkninger, afsnit III, kapitel 1, jf. udlændingelovskommentaren, side 239.”

Se som eksempel på anvendelse af § 26-hensynene i sager vedrørende inddragelse af opholdstilladelse i medfør af § 19, stk. 1, nr. 1, de i dette afsnit nævnte afgørelser: Soma/2017/17, Soma/2017/19 og Soma/2017/21.

Flygtningenævnet har i beretningsåret truffet én afgørelse vedrørende inddragelse af opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 4:

Nævnet **omgjorde** i **november 2017** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2001. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Klageren er etnisk perser og shia-muslim af trosretning fra Teheran, Iran. Det fremgår af sagen, at klageren indrejste i Danmark [i efteråret] 2001, og at han [i sommeren] 2003 blev med-

delt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Denne tilladelse blev [i efteråret] 2006 gjort tidsubegrænset. Klageren har været tilbage i Iran i tre perioder af omkring to uger i henholdsvis 2007, 2008 og 2012. Det fremgår af Det Centrale Personregister, at klageren [i sommeren] 2014 udrejste til Iran. Klageren udrejste til Iran i 2014, fordi han ønskede at blive behandlet for sine sygdomme i ryggen og knæet i Iran, da han havde svært ved at opnå effektiv og hurtigt behandling herfor i Danmark. Klageren oplyste før sin udrejse af Danmark kommunen om, at han planlagde et ophold i Iran på omkring seks måneder. Klageren, som havde sat sit hus til salg tidligere, lejede det nu ud, men anmeldte flytning til en vens adresse i Odense. Klageren opholdt sig hos sin familie i Iran i seks måneder og tre dage, hvorefter han vendte tilbage til Danmark. [I foråret] 2017 besluttede Udlændingestyrelsen, at klagerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, var bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 1 og 4, idet Udlændingestyrelsen fandt, at klageren havde opgivet sin bopæl i Danmark, og frivilligt havde taget ophold i sit hjemland. Udlændingestyrelsen vurderede samtidig, at klagerens opholdstilladelse kunne inddrages, jf. udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 4, såfremt Flygtningenævnet måtte finde, at hans opholdstilladelse ikke kan anses som bortfaldet. Flygtningenævnet finder ikke, at klageren ved sin udrejse til Iran frivilligt har taget bopæl i hjemlandet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 4, jf. stk. 1. Flygtningenævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at klageren forud for sin udrejse til Iran orienterede kommunen om, at han forventede at vende tilbage til Danmark inden for omkring seks måneder, ligesom han bevarede en folkeregisteradresse samt fast ejendom med lejeindtægt i Danmark. I relation til spørgsmålet om inddragelse af klagerens opholdstilladelse bemærkes, at denne er meddelt tidsbegrænset i 2003 og er gjort tidsubegrænset i 2006. Idet adgangen til at inddrage en opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 4, ophører 10 år efter det tidspunkt, hvor opholdstilladelsen er meddelt første gang, jf. udlændingelovens § 19, stk. 3, 1. pkt., finder Flygtningenævnet, at der ikke er hjemmel til at inddrage klagerens opholdstilladelse. Flygtningenævnet ændrer derfor Udlændingestyrelsens afgørelse, således at klageren fortsat har opholdstilladelse i Danmark." Iran/2017/332

Se som yderligere eksempler på sager vedrørende inddragelse af opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 4, de i formandskabets 22. beretning (2013), side 237ff., nævnte afgørelser Irak/2013/7 og Iran/2013/30.

Flygtningenævnet har i forlængelse af nævnets afgørelser den 15. august 2016 og den 15. september 2016 i fem principielle sager, jf. formandskabets 25. beretning (2016), s. 375ff., i beretningsåret truffet afgørelse i en række sager vedrørende somaliske statsborgere, hvor Udlændingestyrelsen havde vurderet, at forholdene i hjemlandet havde ændret sig således, at grundlaget for den meddelte opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 ikke længere var til stede, jf. 19, stk. 1, nr. 1. Der er her tale om sager, hvor

Udlændingestyrelsen i sin tid havde meddelt de somaliske statsborgere opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, under henvisning til daværende asylpraksis, hvorefter udsendelse til det sydlige og centrale Somalia i sig selv måtte udgøre en krænkelse af Danmarks internationale forpligtelser, herunder artikel 3 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention. Udlændingestyrelsen henviste i den forbindelse særligt til dommen Sufi og Elmi mod Storbritannien (application no. 8319/07 og 11449/07) afsagt af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol den 28. juni 2011. Udlændingestyrelsen meddelte således de somaliske statsborgere i de pågældende sager beskyttelse under henvisning til de generelle forhold i det sydlige og centrale Somalia på daværende tidspunkt.

Som eksempler på nævnets afgørelser i sager vedrørende spørgsmålet om inddragelse/nægtelse af forlængelse af en opholdstilladelse meddelt i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2, jf. udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **juni 2017** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Somalia. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klageren tilhører klanen [navn på klan] og er muslim fra [klagerens hjemby] i Hiraan regionen, Somalia. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Klageren har som sit oprindelige asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Somalia frygtede at blive dræbt af al-Shabaab og personer fra [en anden klan], idet klagerens bror har dræbt et al-Shabaab-medlem fra denne klan. Klageren frygtede endvidere de somaliske myndigheder, idet de har mistænkt ham for at være en del af al-Shabaab. Udlændingestyrelsen meddelte [i sommeren] 2014 klageren tidsbegrænset opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2, jf. daværende praksis, hvorefter udsendelse til det sydlige og centrale Somalia fandtes at udgøre en krænkelse af Danmarks internationale forpligtelser, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3. Udlændingestyrelsen lagde særligt vægt på Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom af 28. juni 2011 i sagen Sufi og Elmi mod Storbritannien. Udlændingestyrelsen lagde således til grund, at klageren havde behov for beskyttelse henset til de generelle forhold i det sydlige og centrale Somalia på daværende tidspunkt. [I vinteren] 2017 har Udlændingestyrelsen truffet afgørelse om ikke at forlænge klagerens opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 11, stk. 2, jf. § 19, stk. 1, nr. 1, og § 19, stk. 7, 1. pkt., jf. § 26, stk. 1. <u>Klagerens oprindelige asylmotiv:</u> Flygtningenævnet kan ikke lægge klagerens forklaring om sine konflikter med de somaliske myndigheder henholdsvis al-Shabaab og personer fra [den anden klan] til grund, idet klageren på centrale punkter har forklaret divergerende. Flygtningenævnet har herved navnlig lagt vægt på, at klageren har forklaret divergerende om sin konflikt med de somaliske myndigheder. Til oplysnings- og motivsamtalen [i vinteren] 2014 har klageren forklaret, at han blev opsøgt af to myn-

dighedspersoner, mens han til asylsamtalen [i foråret] 2014 og under den nuværende sag har forklaret, at han blev opsøgt af fem-seks uniformerede mænd. Endvidere har klageren forklaret divergerende om sin konflikt med al-Shabaab. Til oplysnings- og motivsamtalen [i vinteren] 2014 har klageren forklaret, at han i oktober 2013 fik at vide, at han skulle betale 2 mio. shilling, hver gang han hentede varer i byen, og til asylsamtalen [i foråret] 2014 har klageren forklaret, at al-Shabaab i slutningen af 2013 bad ham om fremover at betale 2 mio. shilling – i stedet for 1 mio. shilling – hvorfor han i oktober 2013 bad sin bror om at placere bilen på et værksted i [en anden by]. Tilsvarende har klageren til samtalen [i efteråret] 2016 forklaret, at han oprindeligt betalte 1 mio. shilling pr. tur, men at han i 2013 blev bedt om at betale 2 mio. shilling. Under nævnsmødet har klageren derimod forklaret, at han efter sin løsladelse i 2010 overdrog bilen til sin bror, hvorefter klageren kørte rundt i en mindre bil og undgik at blive opkrævet penge. Fra 2010 kørte broren rundt i klagerens bil og betalte til al-Shabaab, indtil broren ikke længere havde råd og al-Shabaab derfor konfiskerede bilen. Endelig har klageren forklaret divergerende om, hvorvidt familiens bopæl er blevet opsøgt. Til oplysnings- og motivsamtalen [i vinteren] 2014 har klageren ikke forklaret herom, mens han til asylsamtalen [i foråret] 2014 har forklaret, at hans ægtefælle havde fortalt ham, at al-Shabaab opsøgte familiens bopæl i alt fire gange. Under den nuværende sag har klageren til samtalen [i efteråret] 2016 derimod forklaret, at ægtefællen ikke havde fortalt ham, hvor mange gange al-Shabaab havde opsøgt familiens bopæl. Flygtningenævnet finder, at klageren ikke er fremkommet med en rimelig forklaring på de nævnte divergenser. I relation til klagerens forklaring om al-Shabaab kan Flygtningenævnet lægge til grund, at klageren var tilbageholdt i tre måneder i 2010 af al-Shabaab, men at denne konflikt må betragtes som afsluttet, særligt henset til, at klageren ikke efterfølgende oplevede konflikter frem til sin udrejse i 2013, og at han har kunnet drive sin forretning mod betaling til al-Shabaab, hvilket ikke kan betragtes som usædvanligt eller særligt rettet mod klageren. Flygtningenævnet kan derimod ikke lægge til grund, at klagerens bror skulle have skudt en person med tilknytning til al-Shabaab, eller at klageren som følge heraf skulle have en konflikt med al-Shabaab, hvorfor klageren må anses for uprofileret. Flygtningenævnet finder på den baggrund, at klagerens forklaring om sine konflikter med de somaliske myndigheder henholdsvis al-Shabaab og personer fra [den anden klan] i det hele må forkastes som konstrueret og utroværdig. Klageren har herefter ikke sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Somalia vil være i en konkret og individuel risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller i reel risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, som følge af hans individuelle forhold. Inddragelse af klagerens tidsbegrænsede opholdstilladelse: Ved lov nr. 153 af 18. februar 2015 blev der i § 19, stk. 1, nr. 1, som 2. pkt. indsat: "Ved afgørelse efter 1. pkt. skal der tages hensyn til grundlaget for opholdstilladelsen". Af bemærkningerne til lovforslaget (lovforslag nr. 72 af 14. november 2014 om ændring af udlændingeloven (Midlertidig beskyttelsesstatus for visse udlændinge samt afvisning af reali-

tetsbehandling af asylansøgninger, når klageren har opnået beskyttelse i et andet EU-land m.v.)), punkt 2.5.2, fremgår blandt andet følgende: "I lyset af at der indføres en midlertidig beskyttelsesstatus i den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 7, stk. 3, foreslås det, at det præciseres i udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, at der ved en afgørelse om inddragelse efter bestemmelsen skal tages hensyn til grundlaget for opholdstilladelsen, herunder om opholdstilladelsen er meddelt efter § 7, stk. 1, 2 eller 3. På den måde tydeliggøres det, at der er væsentlig forskel på, hvilke betingelser der skal stilles for inddragelse alt afhængigt af, om der er tale om konventionsflygtninge, udlændinge med beskyttelsesstatus eller udlændinge med midlertidig beskyttelsesstatus. Konventionsflygtninge, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, er omfattet af flygtningekonventionen, og udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, skal for disse flygtninges vedkommende administreres i overensstemmelse med flygtningekonventionens artikel 1, litra C, om ophør af flygtningestatus. Det betyder, at inddragelsen af opholdstilladelse alene kan ske, hvis der er sket fundamentale, stabile og varige ændringer i hjemlandet. Udlændinge med beskyttelsesstatus, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2, og midlertidig beskyttelsesstatus efter den foreslåede bestemmelse i § 7, stk. 3, er derimod ikke omfattet af flygtningekonventionen, og der skal således ikke som betingelse for inddragelse stilles krav om, at der er sket fundamentale, stabile og varige ændringer i hjemlandet. Dette er også forudsat i forarbejderne til lov nr. 572 af 31. maj 2010 (lovforslag nr. 188 af 26. marts 2010), jf. punkt 7.3, uanset at Flygtningenævnet i visse tilfælde synes at have anlagt en anden praksis. For sådanne udlændinges vedkommende skal der foretages en vurdering af, om der på inddragelsestidspunktspunktet aktuelt fortsat er et krav på beskyttelse i Danmark i henhold til Danmarks internationale forpligtelser, herunder om en tilbagevenden til hjemlandet vil indebære overgreb i strid med EMRK's artikel 3. I situationer, hvor spørgsmålet om inddragelse af opholdstilladelsen opstår som følge af en forbedring af de generelle forhold i hjemlandet, kan der efter omstændighederne træffes afgørelse om inddragelse, uanset at forholdene – trods forbedringerne – fortsat er alvorlige og må betegnes som skrøbelige og uforudsigelige. Inddragelse vil dog kræve, at ændringerne ikke må antages at være af helt midlertidig karakter." Det følger således af forarbejderne til § 19, stk. 1, nr. 1, at en meddelt opholdstilladelse kan inddrages, hvis de generelle forhold i hjemlandet er forbedret, selvom forholdene forsat er alvorlige og må betegnes som skrøbelige og uforudsigelige, idet ændringerne dog ikke må antages at være af helt midlertidig karakter. Flygtningenævnet har ved vurderingen af denne sag lagt til grund, at [klagerens hjemby] i Hiraan regionen igennem længere tid har været under al-Shabaab kontrol, og at området ifølge de nyeste baggrundsoplysninger fortsat er under al-Shabaab kontrol. Dog var [klagerens hjemby] under kontrol af de etiopiske styrker (ENDF) [en nærmere angivet periode på et år], hvor ENDF trak sig ud af Hiraan regionen, herunder [klagerens hjemby], hvorefter al-Shabaab på fredelig vis overtog kontrollen. Endvidere fremgår det, at ENDF [på en nærmere bestemt dato i foråret] 2017 gik ind i [klagerens hjemby] og på fredelig vis på ny overtog den

militære kontrol med byen. Dagen efter angreb al-Shabaab, ligesom der var kampe [omkring to uger senere]. Kampene er foregået mellem ENDF og al-Shabaab, og der er rapporter om sårede og tilfangetagne soldater. Der er ikke oplysninger om sårede civile eller civile tab. Efter en samlet vurdering af de foreliggende baggrundsoplysninger finder **Flygtningenævnets flertal**, at de generelle forhold i det sydlige og centrale Somalia, herunder i klagerens hjemområde, er forbedret, siden klageren blev meddelt opholdstilladelse [i sommeren] 2014, således at betingelserne for at nægte at forlænge klagerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, er opfyldt. Flertallet finder således, at ophold i al-Shabaab kontrollerede områder efter de foreliggende baggrundsoplysninger om de generelle forhold for uprofilerede personer uden individuelle konflikter med al-Shabaab ikke er tilstrækkelig til opnåelse af asyl. I vurderingen har flertallet inddraget de nyeste baggrundsoplysninger om de generelle forhold i klagerens hjemområde og Somalia i øvrigt, herunder al-Shabaabs måde at operere på i områder, som de har kontrollen over henholdsvis ikke har kontrollen over. Flertallet har herved navnlig lagt vægt på, at al-Shabaabs måde at operere på generelt har ændret sig fra at være vilkårlige angreb mod civilbefolkningen til at være målrettede angreb mod profilerede personer, ligesom det er indgået i vurderingen, at disse angreb ikke foretages i områder, hvor al-Shabaab de facto har kontrollen. Flygtningenævnets flertal har således inddraget blandt andet Udlændingestyrelsens og Dansk Flygtningehjælps fact-finding rapport: South and central Somalia – Security Situation, al-Shabaab Presence, and Target Groups based on interviews in Nairobi, Kenya, fra marts 2017, hvoraf fremgår blandt andet, at: "With regard to who can become a target profile in areas under the full control of al-Shabaab sources referred particularly to three factors: The background of a person, i.e. the links the person has, his/her behaviour in relation to conformity with al-Shabaab's interpretation of Sharia law, and finally acts and attitudes that can raise suspicion of spying. Anyone linked to AMISOM/SNA/ENDF/KDF, FGS, and international organizations would also become a target in al-Shabaab controlled areas. In general, people under al-Shabaab rule must follow the al-Shabaab way of life ("play by the rules of al-Shabaab"), otherwise they would be at risk. Severe sanctions can be carried out against civilians who do not obey to the rules and ideology of al-Shabaab. For instance, not dressing or behaving in accordance with al-Shabaab rules can lead to arrest and corporal punishment." Om tilbagevendte er anført blandt andet: "Whether returnees from abroad are targeted or not by al-Shabaab will depend on how they behave and dress and who they are affiliated with. Several sources mentioned that persons returning will be under close monitoring, as al-Shabaab in general will be aware of newcomers, and a new face will be reason enough for background checks and questioning. … According to an international organization the fact that a person has been abroad, including in the West, is not in itself important when returning to an al-Shabaab area. What is important is his/her clan, and the returnee will need relatives who are not in bad standing with al-Shabaab and who can vouch for them." Flertallet har endvidere

inddraget Amnesty International, Amnesty International Report 2016/17 – Somalia, udgivet 22. februar 2017, og Human Rights Watch, World Report 2017 – Somalia, udgivet 12. januar 2017, hvoraf fremgår blandt andet, at al-Shabaab også har angrebet civile, men at dette er foregået i områder, hvor al-Shabaab de facto ikke har kontrollen, f.eks. i Mogadishu, dels ved morterangreb ind i tætbefolkede områder, dels ved angreb på hoteller og restauranter og lignende. Derudover har flertallet inddraget Lifos landrapport, Somalia, En sammanfattandeanalys av säkerhetssituationen, rättsväsendet och civilas situation, udgivet 16. juni 2016, hvoraf fremgår blandt andet, at al-Shabaab gennemfører angreb og mord i områder, de ikke kontrollerer, og at der i områder, som al-Shabaab kontrollerer, sker brud på menneskerettighederne og flybombninger fra de internationale styrker, som rammer de civile. Flertallet har ligeledes inddraget Udlændingestyrelsens fact-finding rapport, Report from the Danish Immigration Service's fact finding mission to Nairobi, Kenya and Mogadishu, Somalia 2-12 May 2015, South Central Somalia, Country of Origin Information for Use in the Asylum Determination Process, fra september 2015, hvoraf fremgår blandt andet, at al-Shabaab retter deres angreb og overgreb mod profilerede personer, herunder personer med tilknytning til myndighederne, de internationale styrker, internationale organisationer mv. Det fremgår dog også, at selv om civile ikke direkte bliver angrebet af al-Shabaab, så bliver civile ofte dræbt som konsekvens af al-Shabaabs angreb. Ved vurderingen af denne sag har Flygtningenævnets flertal lagt vægt på det forhold, at klageren har boet i [klagerens hjemby] frem til 2013, som igennem længere tid havde været under al-Shabaab kontrol, hvilket klageren dermed har erfaring med. Da Flygtningenævnet har tilsidesat klagerens forklaring om sine påståede konflikter, lægger flertallet endvidere til grund, at klageren fortsat har familie i sit hjemområde, der vil kunne bekræfte klagerens identitet overfor al-Shabaab. Endvidere har flertallet lagt vægt på, at klageren er uprofileret. Flygtningenævnets flertal finder på denne baggrund, at en udsendelse af klageren til [klagerens hjemby] i Hiraan regionen ikke længere udgør en krænkelse af Danmarks internationale forpligtelser, herunder artikel 3 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, og at betingelserne for at nægte at forlænge klagerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, er opfyldt. Klagerens tilknytning til Danmark: Det er om klageren oplyst blandt andet, at han har haft lovligt ophold i Danmark i ca. 3 år. Han har ikke gennemført et uddannelsesforløb og har ingen tilknytning til det danske arbejdsmarked. Han har heller ikke engageret sig i foreningslivet her i landet. Han har bestået Prøve i Dansk 1 og er i gang med Prøve i Dansk 2. Klageren har henvist til, at han lider af epilepsi, men det fremgår af de lægelige akter, at klageren lider af migræne og ikke epilepsi. Derudover har klageren ingen helbredsmæssige problemer. Flygtningenævnets flertal finder efter en samlet vurdering af klagerens forhold, at en inddragelse af klagerens opholdstilladelse ikke vil virke særlig belastende for ham, jf. udlændingelovens § 19, stk. 7, 1. pkt., jf. § 26, stk. 1. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Soma/2017/17

Nævnet **stadfæstede** i **juli 2017** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Somalia. Indrejst i 2009. **Flygtningenævnet** udtalte: Klageren tilhører klanen [A] og er muslim fra Mogadishu, Somalia. Han er født i [en bestemt by] i nærheden af Baladwayne, som ligger i det centrale Somalia, men han flyttede til Mogadishu, da han var omkring fem år. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Klageren har som oprindeligt asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Somalia frygtede at blive slået ihjel af al-Shabaab, idet han har indvilget i at samarbejde med dem og efterfølgende er udrejst. Klageren havde videre henvist til, at han var flygtet, fordi han ikke kunne tage en uddannelse i Somalia. Udlændingestyrelsen meddelte [i starten af] 2012 klageren tidsbegrænset opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2, jf. daværende praksis, hvorefter udsendelse til det sydlige og centrale Somalia fandtes at udgøre en krænkelse af Danmarks internationale forpligtelser, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3. Udlændingestyrelsen lagde særligt vægt på Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom af 28. juni 2011 i sagen Sufi og Elmi mod Storbritannien. Udlændingestyrelsen lagde således til grund, at klageren havde behov for beskyttelse henset til de generelle forhold i det sydlige og centrale Somalia på daværende tidspunkt. [I starten af] 2017 har Udlændingestyrelsen truffet afgørelse om at inddrage klagerens opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, og § 19, stk. 7, 1. pkt., jf. § 26, stk. 1. For så vidt angår spørgsmålet om inddragelse af klagerens opholdstilladelse bemærker Flygtningenævnet indledningsvist, at Flygtningenævnet [i vinteren] 2009 meddelte klageren afslag med den begrundelse, at de konkrete omstændigheder, som han havde angivet som asylgrundlag, ikke kunne føre til, at han blev meddelt asyl. Nævnet tilsidesatte således klagerens forklaring om, at al-Shabaab havde søgt at hverve ham som soldat og truet med at slå ham ihjel, hvis han nægtede, som konstrueret til lejligheden. Nævnet lagde herved vægt på, at klageren først under samtalen i Udlændingestyrelsen havde forklaret om dette forhold, mens han i asylskemaet havde henvist til de generelle forhold i Somalia. Endvidere havde klageren i nævnet virket usikker og lidet overbevisende. Der er endvidere ikke fremkommet nye oplysninger i sagen, der giver grundlag for en omgørelse af det tidligere meddelte afslag med henblik på at meddele klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, eller stk. 2, med henvisning til de aktuelle konkrete og individuelle forhold. Det forhold, at klageren under nævnsmødet i dag har henvist til, at han frygter overgreb ved en tilbagevenden til Somalia efter så mange år i vesten, herunder at hans søn risikerer kidnapning, kan ikke føre til, at der meddeles klageren opholdstilladelse. Nævnet henviser herved til de foreliggende baggrundsoplysninger i Udlændingestyrelsens og Dansk Flygtningehjælps fact-finding rapport: "South and Central Somalia, Security Situation, al-Shabaab Presence and Target Groups based on interviews in Nairobi, Kenya" fra marts 2017, hvoraf fremgår: "According to an international organisation the fact that a person has been abroad, including in the West, is

not in itself important when returning to an al-Shabaab area. What is important is his/her clan, and the returnee will need relatives who are not in bad standing with al-Shabaab and who can vouch for them. If returnees are related to clans or individuals that are well regarded in al-Shabaab, they are likely to be safe. If not, he/she might face at least some initial scrutiny." Nævnet har videre lagt vægt på, at klagerens hjemby, Mogadishu, som nedenfor behandlet, ikke er kontrolleret af al-Shabaab, og at klageren i øvrigt ikke er profileret. Inddragelse af klagerens tidsbegrænsede opholdstilladelse: Ved lov nr. 153 af 18. februar 2015 blev der i § 19, stk. 1, nr. 1, som 2. pkt. indsat: "Ved afgørelse efter 1. pkt. skal der tages hensyn til grundlaget for opholdstilladelsen". Af bemærkningerne til lovforslaget (lovforslag nr. 72 af 14. november 2014 om ændring af udlændingeloven (Midlertidig beskyttelsesstatus for visse udlændinge samt afvisning af realitetsbehandling af asylansøgninger, når klageren har opnået beskyttelse i et andet EU-land m.v.)), punkt 2.5.2, fremgår blandt andet følgende: "I lyset af at der indføres en midlertidig beskyttelsesstatus i den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 7, stk. 3, foreslås det, at det præciseres i udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, at der ved en afgørelse om inddragelse efter bestemmelsen skal tages hensyn til grundlaget for opholdstilladelsen, herunder om opholdstilladelsen er meddelt efter § 7, stk. 1, 2 eller 3. På den måde tydeliggøres det, at der er væsentlig forskel på, hvilke betingelser der skal stilles for inddragelse alt afhængigt af, om der er tale om konventionsflygtninge, udlændinge med beskyttelsesstatus eller udlændinge med midlertidig beskyttelsesstatus. Konventionsflygtninge, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, er omfattet af flygtningekonventionen, og udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, skal for disse flygtninges vedkommende administreres i overensstemmelse med flygtningekonventionens artikel 1, litra C, om ophør af flygtningestatus. Det betyder, at inddragelsen af opholdstilladelse alene kan ske, hvis der er sket fundamentale, stabile og varige ændringer i hjemlandet. Udlændinge med beskyttelsesstatus, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2, og midlertidig beskyttelsesstatus efter den foreslåede bestemmelse i § 7, stk. 3, er derimod ikke omfattet af flygtningekonventionen, og der skal således ikke som betingelse for inddragelse stilles krav om, at der er sket fundamentale, stabile og varige ændringer i hjemlandet. Dette er også forudsat i forarbejderne til lov nr. 572 af 31. maj 2010 (lovforslag nr. 188 af 26. marts 2010), jf. punkt 7.3, uanset at Flygtningenævnet i visse tilfælde synes at have anlagt en anden praksis. For sådanne udlændinges vedkommende skal der foretages en vurdering af, om der på inddragelsestidspunktspunktet aktuelt fortsat er et krav på beskyttelse i Danmark i henhold til Danmarks internationale forpligtelser, herunder om en tilbagevenden til hjemlandet vil indebære overgreb i strid med EMRK's artikel 3. I situationer, hvor spørgsmålet om inddragelse af opholdstilladelsen opstår som følge af en forbedring af de generelle forhold i hjemlandet, kan der efter omstændighederne træffes afgørelse om inddragelse, uanset at forholdene – trods forbedringerne – fortsat er alvorlige og må betegnes som skrøbelige og uforudsigelige. Inddragelse vil dog kræve, at ændringerne ikke må antages at være af helt midlertidig

karakter." Flygtningenævnet skal i den forbindelse bemærke, at den omstændighed, at det af forarbejderne til ovennævnte lovforslag fremgår, at Flygtningenævnet i "visse tilfælde" synes at have haft en anden praksis i sager om inddragelse, end den der fulgte af lovændringen i forbindelse med lov nr. 572 af 31. maj 2010, ikke kan føre til et andet resultat. Dette gælder også, selvom det af den senere besvarelse af folketingsspørgsmål nr. 960 fra 2016 fremgår, at nævnet på baggrund af en gennemgang af samtlige beretninger ikke kan henvise til sager, hvor nævnet forud for ikrafttrædelsen af lov nr. 153 af 18. februar 2015 har truffet afgørelse om inddragelse eller nægtelse af forlængelse af en opholdstilladelse efter § 7, stk. 2, på grund af ændrede generelle forhold i hjemlandet uden at inddrage flygtningekonventionens ophørsgrunde. Det fremgår således blandt andet af European Union, European Asylum Support Office (EASO), EASO Country of Origin Information report, South and Central Somalia Country Overview, august 2014, at de generelle forhold i Somalia, herunder i Mogadishu, har ændret sig væsentligt siden det anførte tidspunkt. Det fremgår således, at Mogadishu er en befriet by, herunder at al-Shabaab blev fordrevet fra byen i efteråret 2011. Det fremgår endvidere af Udlændingestyrelsens fact-finding rapport, "Report from the Danish Immigration Service's fact finding mission to Nairobi, Kenya and Mogadishu, Somalia 2-12 May 2015, South Central Somalia, Country of Origin Information for Use in the Asylum Determination Process, September 2015", side 11-12, at al-Shabaab retter deres angreb og overgreb mod profilerede personer, herunder personer med tilknytning til myndighederne, de internationale styrker, internationale organisationer mv. Det fremgår dog også, at selv om civile ikke direkte bliver angrebet af al-Shabaab, så bliver civile ofte dræbt som konsekvens af al-Shabaab´s angreb. Det fremgår endvidere af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom i sagen R.H. mod Sverige af 10. september 2015, at den generelle sikkerhedssituation i Mogadishu fortsat er alvorlig og skrøbelig, men at den blotte tilstedeværelse i byen ikke i sig selv udgør en krænkelse af EMRK artikel 3. Det fremgår af European Union, European Asylum Support Office (EASO), EASO Country of Origin Information Report, Somalia Security Situation, februar 2016: "The security is more volatile in Mogadishu than in other cities. There are more frequent attacks which take place every week in larger or smaller size". Videre fremgår, at: "Overall, the number of incidents in Mogadishu – especially bomb attacks – is decreasing, but is still high. According to a security analysis expert, al-Shabaab seems to avoid collateral damage in order to improve its own reputation", og at: "al-Shabaab wants headlines and therefor carries out spectacular attacks against high profile targets". Af Lifos Landerapport: Somalia. En sammanfattande analys av säkerhetssituationen, rättsväsendet och civilas situation af 16. juni 2016 fremgår blandt andet, at al-Shabaab er til stede lige uden for byerne, herunder Mogadishu, hvorfra de infiltrerer byerne, primært om natten, og at siden al-Shabaab blev fordrevet fra byerne, har SFG og SNAF haft brug for hjælp fra AMISOM til at kontrollere byerne militært, og at den generelle sikkerhedssituation i Mogadishu er forværret siden 2015, og at al-Shabaab,

der nu udfører flere angreb mod store byer, i stigende grad udfører sine angreb mod civile mål. Af Landinfo: "Respons Maktforhold i Sør-Somalia" fra 10. november 2016 fremgår, at der er bred enighed blandt Landinfos kilder om, at der er lille sandsynlighed for, at al-Shabaab er i stand til at indtage store byer som blandt andet Mogadishu, og at der ikke er oplysninger, som tyder på, at AMISOMs mandat ikke vil blive forlænget, eller at landene, som udgør AMISOM, vil indstille deres bidrag til styrkerne. Af Landinfo: "Respons Somalia: Vold, antall drepte, gjerningspersoner og ofre i Mogadishu", 27. februar 2017, fremgår, at ACLED (2017) registrerede 204 angreb mod civile, hvilket udgør omkring 40 % af alle voldshændelser i Mogadishu i 2016, men at civile også rammes i skudvekslinger mellem militære aktører eller i andre angreb mod militære mål, idet de civile her ikke er direkte mål, men et resultat af tilfældigheder, fordi de opholder sig på det forkerte sted på det forkerte tidspunkt. Videre fremgår, at der er bred enighed blandt Landinfos kilder om, at al-Shabaab ikke generelt har til hensigt at ramme civile, og at hovedparten af deres angreb retter sig mod civile myndighedspersoner eller mod steder, der hyppigt frekventeres af myndighedspersoner. Endelig fremgår af Udlændingestyrelsens og Dansk Flygtningehjælps fact-finding rapport: "South and Central Somalia, Security Situation, Al-Shabaab Presence and Target Groups based on interviews in Nairobi, Kenya" fra marts 2017, at: "For the civilian population the highest risk is being in the wrong place at the wrong time and become collateral damage. Mogadishu has been the scene of several attacks with a number of civilian casualties but terror attacks against e.g. market places with no presence of high value targets are deemed unusual", og at "the security situation in Mogadishu significantly improved compared to the 1990´s but in the last five years the picture is more blurred". Efter en samlet vurdering af baggrundsoplysningerne finder Flygtningenævnet ikke, at den generelle vold i Mogadishu har et niveau, der indebærer, at enhver, der vender tilbage til byen, vil være i risiko for at blive udsat for overgreb i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3. Flygtningenævnet finder derfor, at de generelle forhold i Mogadishu er forbedret – om end forholdene forsat er alvorlige og må betegnes som skrøbelige og uforudsigelige – ligesom ændringerne ikke findes at være af helt midlertidig karakter. Flygtningenævnet finder på denne baggrund, at en udsendelse af klageren til Mogadishu ikke længere udgør en krænkelse af Danmarks internationale forpligtelser, herunder artikel 3 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, og at betingelserne for at nægte at inddrage klagerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, og § 19, stk. 7, 1. pkt., jf. § 26, stk. 1, er opfyldt. Klagerens tilknytning til Danmark: Det er om klageren blandt andet oplyst, at han har haft lovligt ophold siden 2012, at han er gift med den somaliske statsborger, [B], og at han har en søn på tre år. Ansøgeren har bestået Prøve i Dansk 2. Hverken han eller ægtefællen har gennemført et uddannelsesforløb eller haft arbejde i Danmark. Han er frivillig tolk i foreningen [C] og medlem af [D]. Hans mor og onkel bor i Somalia. Han har lidt kontakt med onklen. Klageren har ingen helbredsmæssige problemer. Flygtningenævnet

finder efter en samlet vurdering ikke, at en inddragelse af klagerens opholdstilladelse vil være særligt belastende for ham og hans familie, jf. udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, og § 19, stk. 7, 1. pkt., jf. § 26, stk. 1. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Soma/2017/19

Nævnet **stadfæstede** i **juli 2017** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Somalia. Indrejst i 2009. Det fremgår af sagen, at Udlændingestyrelsen [i foråret] 2010 meddelte klageren afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet stadfæstede [i efteråret] 2010 Udlændingestyrelsens afgørelse. [I vinteren] 2012 traf Flygtningenævnet afgørelse om at hjemvise klagerens sag til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen på baggrund af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom af 28. juni 2011 i sagen Sufi og Elmi mod Storbritannien (appl. no. 8319/07 og 11449/07). Udlændingestyrelsen meddelte senere [i vinteren] 2012 klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens 7, stk. 2. [I vinteren] 2017 traf Udlændingestyrelsen afgørelse om at inddrage klagerens opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, og § 19, stk. 7, 1. pkt., jf. § 26, stk. 1. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klageren tilhører klanen […] og er somalisk statsborger. Han er født og opvokset i […] i regionen Mudug og har boet i Mogadishu fra 2006 og frem til udrejsen af Somalia i 2009. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Klageren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Somalia frygter at blive slået ihjel af al-Shabaab. Al-Shabaab mistede kontrollen med det område i Somalia, hvor klageren boede, i oktober 2009. Journalister fra nyhedsbureauet Horn of Africa talte efterfølgende med folk i området og spurgte dem, hvad de mente om al-Shabaab. Klageren svarede journalisterne, at han håbede, at al-Shabaab blev fordrevet fra hele landet. Da al-Shabaab efterfølgende generobrede området, truede de klageren, og han udrejste derfor af Somalia. Udlændingestyrelsen meddelte [i vinteren] 2012 klageren tidsbegrænset opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2, jf. daværende praksis, hvorefter udsendelse til det sydlige og centrale Somalia fandtes at udgøre en krænkelse af Danmarks internationale forpligtelser, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3. Udlændingestyrelsen lagde særligt vægt på Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom af 28. juni 2011 i sagen Sufi og Elmi mod Storbritannien. Udlændingestyrelsen lagde således til grund, at klageren havde behov for beskyttelse henset til de generelle forhold i det sydlige og centrale Somalia på daværende tidspunkt. [I vinteren] 2017 har Udlændingestyrelsen truffet afgørelse om at inddrage klagerens opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, og § 19, stk. 7, 1. pkt., jf. § 26, stk. 1. Flygtningenævnet tilsidesatte oprindeligt klagerens forklaring om sit asylmotiv [i efteråret] 2010. Nævnet finder ikke, at der på nuværende tidspunkt er fremkommet oplysninger i sagen, der forrykker grundlaget for det tidligere meddelte afslag med henvisning til aktuelle og konkrete, individuelle forhold.

Nævnet skal herefter vurdere, om der på nuværende tidspunkt er anledning til at antage, at de generelle forhold i Somalia er sådanne, at en tilbagesendelse af klageren til Somalia vil udgøre en krænkelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3. Ved bedømmelsen heraf tager Flygtningenævnet udgangspunkt i de foreliggende baggrundsoplysninger. Det fremgår således blandt andet af European Union, European Asylum Support Office (EASO), EASO Country of Origin Information report, South and Central Somalia Country Overview, august 2014, at de generelle forhold i Somalia, herunder i Mogadishu, har ændret sig væsentligt siden det anførte tidspunkt. Det fremgår således, at Mogadishu er en befriet by, herunder at al-Shabaab blev fordrevet fra byen i efteråret 2011. Det fremgår endvidere af Udlændingestyrelsens fact-finding rapport, "Report from the Danish Immigration Service's fact finding mission to Nairobi, Kenya and Mogadishu, Somalia 2-12 May 2015, South Central Somalia, Country of Origin Information for Use in the Asylum Determination Process, September 2015", side 11-12, at al-Shabaab retter deres angreb og overgreb mod profilerede personer, herunder personer med tilknytning til myndighederne, de internationale styrker, internationale organisationer mv. Det fremgår dog også, at selv om civile ikke direkte bliver angrebet af al-Shabaab, så bliver civile ofte dræbt som konsekvens af al-Shabaabs angreb. Det fremgår endvidere af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom i sagen R.H. mod Sverige af 10. september 2015, at den generelle sikkerhedssituation i Mogadishu fortsat er alvorlig og skrøbelig, men at den blotte tilstedeværelse i byen ikke i sig selv udgør en krænkelse af EMRK artikel 3. Det fremgår af European Union, European Asylum Support Office (EASO), EASO Country of Origin Information Report, Somalia Security Situation, februar 2016, at: "The security is more volatile in Mogadishu than in other cities. There are more frequent attacks which take place every week in larger or smaller size". Videre fremgår, at: "Overall, the number of incidents in Mogadishu – especially bomb attacks – is decreasing, but is still high. According to a security analysis expert, al-Shabaab seems to avoid collateral damage in order to improve its own reputation", og at: "al-Shabaab wants headlines and therefor carries out spectacular attacks against high profile targets". Af Lifos Landerapport: Somalia. En sammanfattande analys av säkerhetssituationen, rättsväsendet och civilas situation af 16. juni 2016 fremgår blandt andet, at al-Shabaab er til stede lige uden for byerne, herunder Mogadishu, hvorfra de infiltrerer byerne, primært om natten, og at siden al-Shabaab blev fordrevet fra byerne, har SFG og SNAF haft brug for hjælp fra AMISOM til at kontrollere byerne militært, og at den generelle sikkerhedssituation i Mogadishu er forværret siden 2015, og at al-Shabaab, der nu udfører flere angreb mod store byer, i stigende grad udfører sine angreb mod civile mål. Af Landinfo: "Respons Maktforhold i Sør-Somalia" fra 10. november 2016 fremgår, at der er bred enighed blandt Landinfos kilder om, at der er lille sandsynlighed for, at al-Shabaab er i stand til at indtage store byer som blandt andet Mogadishu, og at der ikke er oplysninger, som tyder på, at AMISOMs mandat ikke vil blive forlænget, eller at landene, som udgør AMISOM, vil

indstille deres bidrag til styrkerne. Af Landinfo: "Respons Somalia: Vold, antall drepte, gjerningspersoner og ofre i Mogadishu", 27. februar 2017, fremgår, at ACLED (2017) registrerede 204 angreb mod civile, hvilket udgør omkring 40 % af alle voldshændelser i Mogadishu i 2016, men at civile også rammes i skudvekslinger mellem militære aktører eller i andre angreb mod militære mål, idet de civile her ikke er direkte mål, men et resultat af tilfældigheder, fordi de opholder sig på det forkerte sted på det forkerte tidspunkt. Videre fremgår, at der er bred enighed blandt Landinfos kilder om, at al-Shabaab ikke generelt har til hensigt at ramme civile, og at hovedparten af deres angreb retter sig mod civile myndighedspersoner eller mod steder, der hyppigt frekventeres af myndighedspersoner. Endelig fremgår af Udlændingestyrelsens og Dansk Flygtningehjælps fact-finding rapport: "South and Central Somalia, Security Situation, Al-Shabaab Presence and Target Groups based on interviews in Nairobi, Kenya" fra marts 2017, at: "For the civilian population the highest risk is being in the wrong place at the wrong time and become collateral damage. Mogadishu has been the scene of several attacks with a number of civilian casualties but terror attacks against e.g. market places with no presence of high value targets are deemed unusual", og at "the security situation in Mogadishu significantly improved compared to the 1990's but in the last five years the picture is more blurred". Efter en samlet vurdering af baggrundsoplysningerne finder Flygtningenævnet ikke, at den generelle vold i Mogadishu har et niveau, der indebærer, at enhver, der vender tilbage til byen, vil være i risiko for at blive udsat for overgreb i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3. Flygtningenævnet finder derfor, at de generelle forhold i Mogadishu er forbedret – om end forholdene forsat er alvorlige og må betegnes som skrøbelige og uforudsigelige – ligesom ændringerne ikke findes at være af helt midlertidig karakter. Flygtningenævnet finder på denne baggrund, at en udsendelse af klageren til Mogadishu, hvor han opholdt sig de seneste tre år forud for sin udrejse, ikke udgør en krænkelse af Danmarks internationale forpligtelser, herunder artikel 3 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, og at betingelserne for at inddrage klagerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, og § 19, stk. 7, 1. pkt., jf. § 26, stk. 1, derfor er opfyldt. Klagerens tilknytning til Danmark: Flygtningenævnet lægger til grund, at klageren har haft lovligt ophold i Danmark i omkring fem år. Han har haft arbejde med løntilskud fra april 2016 og er fortsat i arbejde. Han har gennemført AMU-kurser og bestået Prøve i Dansk 1. Han har endvidere siden [efteråret] 2016 været medlem af 3F og har i en periode på seks måneder fra 2012 til 2013 været medlem af en løbeklub. Klagerens ægtefælle har boet i Danmark i omkring tre år og har ikke opnået fast tilknytning til det danske arbejdsmarked eller gennemført en uddannelse. Klagerens to ældste børn har boet i Danmark i omkring tre år. Det tredje og fjerde barn er født i Danmark i henholdsvis 2014 og 2016. Flygtningenævnet har ikke fået oplyst yderligere forhold, der tyder på, at klageren har en særlig tilknytning til Danmark. Klagerens mor og bror bor i Somalia. Klageren har ikke helbredsmæssige problemer. På den baggrund finder Flygtningenævnet ikke, at en

inddragelse af klagerens opholdstilladelse vil være særligt belastende for ham og hans familie, jf. udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, og § 19, stk. 7, 1. pkt., jf. § 26, stk. 1. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Soma/2017/21

Flygtningenævnet har ikke udover sagerne vedrørende somaliske statsborgere truffet afgørelse i sager vedrørende inddragelse af opholdstilladelse eller nægtelse af forlængelse af en opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1.

Om betydningen af generelt vanskelige forhold henvises i øvrigt til afsnit 5.1.4.

For så vidt angår Flygtningenævnets behandling af sager efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 3, vedrørende inddragelse af opholdstilladelse som følge af kriminalitet begået i udlandet henvises til afsnit 7.5.

6.4 Inddragelse af opholdstilladelser efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 1 (svig)

Det følger af udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 1, at en tidsbegrænset og en tidsubegrænset opholdstilladelse altid kan inddrages, når udlændingen har opnået tilladelsen ved svig.

De tilknytningsmomenter m.v., som er nævnt i § 26, skal inddrages ved behandlingen og vurderingen af den konkrete sag, jf. § 19, stk. 7, 1. pkt.

I forbindelse med behandlingen af sager vedrørende inddragelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 1, foretages en proportionalitetsafvejning af den udviste svig i forhold til § 26-hensynene.

For en nærmere beskrivelse af hensynene i udlændingelovens § 26, stk. 1, henvises til afsnit 6.3.

Efter Flygtningenævnets praksis er der ved opnåelse af en opholdstilladelse ved svig udvist en sådan egen skyld, at hensynet til udlændingen selv, herunder om inddragelsen må antages at virke særligt belastende, ikke tillægges samme vægt i afvejningen som i sager, hvor inddragelse efter § 19, stk. 1, nr. 1, overvejes på baggrund af ændringer i den pågældendes hjemland eller andre udefra kommende omstændigheder.

Flygtningenævnet har i beretningsåret truffet afgørelse i én sag vedrørende inddragelse af opholdstilladelse på grund af svig.

Nævnet **stadfæstede** i **juli 2017** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2012. **Flygtningenævnet** udtalte: "Udlændingestyrelsen meddelte [i sommeren] 2012 klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Udlændingestyrelsen inddrog klagerens opholdstilladelse [i efteråret] 2016, idet Udlændingestyrelsen fandt, at klageren havde opnået opholdstilladelse ved svig, jf. udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 1, idet klageren havde afgivet urigtige oplysninger om sin identitet og sit asylmotiv. Flygtningenævnet har behandlet inddragelsessagen på skriftligt grundlag, idet klageren efter Flygtningenævnets oplysninger ikke opholder sig i Danmark. Flygtningenævnet finder, at betingelserne for at inddrage klagerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 19. stk. 2, nr. 1, er opfyldt, idet klageren har opnået opholdstilladelsen ved svig. Flygtningenævnet har herved lagt til grund, at klageren bevidst har afgivet urigtige oplysninger om sin identitet og sit asylmotiv i sin asylsag, og at dette har ført til, at han blev meddelt opholdstilladelse. Flygtningenævnet har ved vurderingen lagt vægt på, at det fremgår af resultatet af en DNA-test fra Retsgenetisk Afdeling, at DNA-profilerne for klageren og [A] blev beregnet til at være mere end 10.000 gange mere sandsynligt, hvis de pågældende er biologiske brødre, end hvis de er ubeslægtede personer. Endvidere har nævnet lagt vægt på, at klagerens asylmotiv på alle afgørende punkter er identisk med [A's] forklaring, og at klagerens forklaring om sine familiemedlemmer er identisk med [A's] forklaring. Endvidere er der under politiets efterforskning fremkommet oplysninger, der understøtter, at klageren er identisk med [B]. Endelig har nævnet lagt vægt på, at det af kriminalteknisk erklæring fra Nationalt Kriminalteknisk Center fremgår, at [klagerens] fingeraftryk er identiske med [B's] fingeraftryk modtaget fra Iran. Det er om klageren oplyst blandt andet, at han har haft lovligt ophold i Danmark i cirka 4 år. Han har haft lønnet beskæftigelse som receptionist i [et fitnesscenter] i 1½ år, og han har meldt sig som frivillig tolk hos et asylcenter. Klageren har en dansk kæreste, men har ingen familiemæssig tilknytning til Danmark. Han er sund og rask, men har haft det psykisk dårligt med at sidde i fængsel. Flygtningenævnet finder efter en samlet vurdering af klagerens forhold, at en inddragelse af klagerens opholdstilladelse ikke vil virke særlig belastende for ham, jf. udlændingelovens § 19, stk. 7, 1. pkt., jf. § 26, stk. 1. Flygtningenævnet lægger til grund, at klageren er udrejst frivilligt af Danmark [i slutningen af] 2016, og nævnet betragter dette som et frafald af asylansøgningen. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse om inddragelse af klagerens opholdstilladelse." Iran/2017/236

6.5 Klage over varigheden af en tidsbegrænset opholdstilladelse

Afgørelse om varigheden af en tidsbegrænset opholdstilladelse træffes i første instans af Udlændingestyrelsen efter udlændingelovens § 11, stk. 2, jf. bekendtgørelse nr. 1197 af 26. september 2016 om udlændinges adgang her til landet § 16, stk. 1, 1. pkt. (herefter "udlændingebekendtgørelsen"). Indtil udgangen af februar 2015 kunne Udlændingestyrelsens afgørelse påklages til Justitsministeriet. Ved lov nr. 153 af 18. februar

2015 blev klageadgangen i disse sager overført til Flygtningenævnet med virkning fra 1. marts 2015.

Klager over varigheden af en tidsbegrænset opholdstilladelse meddelt efter udlændingelovens § 7, stk. 1 og 2, og § 8 behandles som udgangspunkt på skriftligt grundlag af formanden eller en næstformand alene, jf. udlændingelovens § 53, stk. 13. Formanden eller en af næstformændene kan dog i helt særlige tilfælde henvise den enkelte sag til skriftlig eller mundtlig behandling på et nævnsmøde i Flygtningenævnet, jf. udlændingelovens § 53, stk. 6.

Klager over varigheden af en tidsbegrænset opholdstilladelse meddelt efter udlændingelovens § 7, stk. 1 og 2, og § 8 skal indgives til Udlændingestyrelsen senest 4 uger efter, at afgørelsen er blevet truffet. Indgives klagen senere end dette tidspunkt, afvises klagen, jf. udlændingelovens § 53 a, stk. 2, 2. pkt.

Ved bekendtgørelse nr. 109 af 3. februar 2016 om ændring af bekendtgørelse om udlændinges adgang her til landet, som trådte i kraft 5. februar 2016, blev udlændingebekendtgørelsens § 16, stk. 1, 1. pkt., affattet således, at en tidsbegrænset opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 og 2, og § 8, gives for højst 2 år ad gangen. Tidligere kunne en tidsbegrænset opholdstilladelse gives for højst 5 år ad gangen.

Flygtningenævnet har i 2017 truffet afgørelse om spørgsmålet om varigheden af tidbegrænset opholdstilladelse i 6 personsager. Nævnet har stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse i 2 personsager og afvist at behandle klagen i 4 personsager.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Flygtningenævnet stadfæstede Udlændingestyrelsens afgørelse, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **september 2017** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2011. Til støtte for klagen havde klageren blandt andet henvist til, at han var uenig i Udlændingestyrelsens afgørelse om at forlænge hans opholdskort i to år, idet han søgte om forlængelse af sit opholdskort i december 2015, hvor de nye regler endnu ikke var trådt i kraft. Klageren anførte endvidere, at han var uenig i Udlændingestyrelsens afgørelse, fordi personer, der ligeledes havde søgt om forlængelse af deres opholdstilladelse på samme tidspunkt som ham, havde fået forlænget deres opholdstilladelse i fem år. **Flygtningenævnet** udtalte: ”I den anledning skal det meddeles, at Flygtningenævnet efter en gennemgang af sagen ikke finder grundlag for at omgøre Udlændingestyrelsens afgørelse, jf. udlændingelovens § 11, stk. 2, jf. bekendtgørelse nr. 1197 af 26. september 2016 om udlændinges adgang her til landet § 16, stk. 1, 1. pkt. (herefter ”udlændingebekendtgørelsen”). Det fremgår

af udlændingebekendtgørelsens § 16, stk. 1, 1. pkt., som ændret ved bekendtgørelse nr. 109 af 3. februar 2016 om ændring af bekendtgørelse om udlændinges adgang her til landet, at en tidsbegrænset opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 og 2, og § 8 gives for højst 2 år ad gangen. I den foreliggende sag har nævnet lagt til grund, at klageren har fået forlænget sin opholdstilladelse i to år, som den maksimalt kan meddeles for, jf. udlændingebekendtgørelsens § 16, stk. 1, 1. pkt. Det forhold, at Udlændingestyrelsen modtog klagerens ansøgning om forlængelse af opholdstilladelse inden den 5. februar 2016, hvor ovennævnte ændring af § 16, stk. 1, 1. pkt., trådte i kraft, kan ikke føre til en ændret vurdering. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at det er udgangspunktet i dansk ret, at sagen afgøres på grundlag af gældende ret på afgørelsestidspunktet – og ikke gældende ret på ansøgningstidspunktet. Hertil skal det bemærkes, at der ikke er fastsat særlige overgangsbestemmelser, der fraviger dette udgangspunkt. Den omstændighed, at der måtte være andre opholdstilladelser, som er blevet forlænget i fem år, og hvor ansøgningen om forlængelse er indgivet på samme tidspunkt som klagerens ansøgning, kan ikke føre til et andet resultat. Det er således udlændingebekendtgørelsens § 16, stk. 1, 1. pkt., som denne var affattet på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse i klagerens sag, der er afgørende for varigheden af den tidsbegrænsede opholdstilladelse. På den baggrund skal Flygtningenævnet meddele, at nævnet efter en gennemgang af sagen ikke finder grundlag for at omgøre Udlændingestyrelsens afgørelse, jf. udlændingelovens § 11, stk. 2, jf. udlændingebekendtgørelsens § 16, stk. 1, 1. pkt." Syri/2017/60

6.6 Bortfald af opholdstilladelse

Efter udlændingelovens § 17, stk. 1, 1. pkt., bortfalder en opholdstilladelse, når en udlænding opgiver sin bopæl i Danmark.

Tilladelsen bortfalder endvidere, når udlændingen har opholdt sig uden for landet i mere end 6 på hinanden følgende måneder, jf. § 17, stk. 1, 2. pkt. Har udlændingen med henblik på varigt ophold lovligt boet mere end 2 år her i landet, bortfalder opholdstilladelsen dog først, når udlændingen har opholdt sig uden for landet i mere end 12 på hinanden følgende måneder, jf. § 17, stk. 1, 3. pkt. I de nævnte tidsrum medregnes ikke fravær på grund af værnepligt eller tjeneste, der træder i stedet herfor.

Ifølge udlændingelovens § 17, stk. 2, bortfalder en opholdstilladelse desuden, når en mindreårig udlænding har opholdt sig uden for landet i mere end 3 på hinanden følgende måneder på genopdragelsesrejse eller andet udlandsophold af negativ betydning for skolegang og integration.

Efter udlændingelovens § 17, stk. 3, kan det efter ansøgning bestemmes, at en opholdstilladelse, uanset om betingelserne for bortfald efter § 17, stk. 1 og 2, er opfyldt, ikke skal anses for bortfaldet.

I Udlændingelovudvalgets betænkning nr. 968/1982, kapitel 8, bemærkninger til lovudkastets enkelte bestemmelser, er det vedrørende udkastets § 13, stk. 2, nu § 17, stk. 3, blandt andet anført følgende:

> ”I de situationer, hvor perioden på seks måneder vil være utilfredsstillende kort, […] vil der i almindelighed kunne dispenseres i medfør af bestemmelsen i stk. 2, hvori det bestemmes, at en tilladelse ikke skal anses for bortfaldet, hvis udlændingen har bevaret en væsentlig tilknytning til landet, eller når andre særlige grunde taler derfor. Denne regel har været anvendt i tilfælde, hvor det er godtgjort, at udlændingen har haft til hensigt at vende tilbage til Danmark inden seks måneder, men er blevet forhindret i at rejse hertil på grund af sygdom eller visse andre uforudsete hindringer. Man har endvidere anvendt den i tilfælde, hvor udlændingen før udrejsen har henvendt sig til udlændingemyndighederne og ansøgt om bevarelse af opholdstilladelsen, uanset at opholdet i udlandet forventes at ville vare mere end 6 måneder, f. eks. med henblik på uddannelse, midlertidig forflyttelse og andre midlertidige arbejdsforhold. Bestemmelsen muliggør også, at en udlænding med væsentlig tilknytning her til landet vil kunne få en forlænget frist til at tage stilling til spørgsmålet om varig tilbagevenden til hjemlandet eller bosættelse i et andet land.”

Såfremt en opholdstilladelse er givet i medfør af udlændingelovens §§ 7 og 8, er det en betingelse for ophør af opholdstilladelsen efter § 17, stk. 1 og 2, at udlændingen frivilligt har taget bopæl i hjemlandet eller har opnået beskyttelse i et tredje land, jf. § 17, stk. 4.

Det fremgår ikke af bestemmelsens ordlyd, hvad det nærmere vil sige at have ”opnået beskyttelse”.

I Udlændingelovudvalgets betænkning nr. 968/1982 kapitel 8, bemærkninger til lovudkastets enkelte bestemmelser, er det vedrørende udkastets § 13, stk. 3, nu § 17, stk. 4, blandt andet anført følgende:

> ”Stk. 3 er en ny regel, som medfører, at en opholdstilladelse til en konventionsflygtning først ophører efter stk. 1, når udlændingen frivilligt har taget bopæl i hjemlandet eller opnået beskyttelse i et tredie land. En flygtning vil ofte være betænkelig ved at vende tilbage til hjemlandet eller tage bopæl i et tredie land, hvis følgen er, at den pågældendes opholdstilladelse her i landet bortfalder. Bestemmelsen tilsigter at mindske sådanne betænkeligheder. Det følger af mindretallets udkast til § 7, at B-flygtninge på dette punkt bør ligestilles med konventionsflygtninge. Bestemmelsen må også ses i sammenhæng med det såkaldte ”første asyllandsprincip”, som er beskrevet ovenfor ad § 7, idet flygtningen på grund af dette princip vil kunne have vanskeligt ved at opnå varig beskyttelse i et tredje land. […]”

I Flygtningenævnets formandskabs 1. beretning, der dækker perioden 1. oktober 1983 – 31. marts 1987, er det i kapitel 5.6 om bortfald af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 17 anført, at det beror på en konkret vurdering, hvorvidt en opholdstilladelse kan betragtes som bortfaldet efter § 17. Spørgsmålet om, hvorvidt en udlænding kan antages at have opnået beskyttelse i et tredje land, må vurderes ud fra samme kriterier som ved bedømmelsen af, om et andet land kan anses for første asylland.

Det er nærmere gennemgået, hvad der ligger i beskyttelsesbegrebet i udlændingelovens § 7, stk. 3 (første asyllandsbestemmelsen), nu § 7, stk. 4, i formandskabets 17. beretning (2008), afsnit 5.4, hvortil der henvises. På baggrund heraf må det, hvad angår betingelsen efter udlændingelovens § 17, stk. 4, om at en opholdstilladelse først bortfalder, når der er "opnået beskyttelse" i et tredjeland, antages, at et legalt ophold i et tredjeland kan være udtryk for, at der er opnået de facto beskyttelse i det pågældende land med den virkning, at opholdstilladelsen i Danmark bortfalder, selvom der ikke formelt er opnået en varig opholdstilladelse i tredjelandet.

Ifølge udlændingelovens § 17 a bortfalder en opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 og 8 uanset bestemmelsen i § 17 først, når en udlænding, der med henblik på at tage varigt ophold vender tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland, har opholdt sig uden for Danmark i mere end 12 på hinanden følgende måneder.

Udlændingelovens § 17 a blev indsat ved lov nr. 464 af 30. juni 1993 med det formål at udvide adgangen for blandt andre flygtninge til at forlade Danmark uden bortfald af opholdstilladelsen, forudsat at de vender tilbage til deres hjemland eller tidligere opholdsland med henblik på at tage varigt ophold dér.

Fortrydelsesfristen på 12 måneder er kombineret med en regel om, at den pågældende i perioden herefter, og indtil der er forløbet yderligere 12 måneder fra udrejsen, kan ansøge om, at opholdstilladelsen ikke skal anses for bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17 a, stk. 2. Ansøgning herom kan indgives både før og efter udløbet af den almindelige fortrydelsesret.

Klage over Udlændingestyrelsens afgørelser truffet i medfør af udlændingelovens §§ 17 og 17 a kan indbringes for Flygtningenævnet, jf. udlændingelovens § 53 a, stk. 1, nr. 3.

Som eksempel på en afgørelse, hvor udlændingelovens § 17 a er anvendt, henvises til afgørelsen Iran/2017/370, som fremgår af afsnit 6.6.2.

Ved lov nr. 176 af 24. februar 2015 blev der indsat en ny bestemmelse i udlændingelovens § 21 b, hvorefter en opholdstilladelse eller opholdsret bortfalder, hvis en udlænding opholder eller har opholdt sig uden for landet, og der er grund til at antage, at udlændingen under opholdet uden for landet deltager eller har deltaget i aktiviteter, hvor dette kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden, medmindre bortfald vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser.

I sager, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt, at en opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7-8 er bortfaldet efter udlændingelovens § 21 b, stk. 1, kan styrelsens afgørelse påklages til Flygtningenævnet, jf. § 53 a, stk. 1, nr. 3. Bestemmelsen trådte i kraft den 1. marts 2015 og finder alene anvendelse, hvis de forhold, der begrunder bortfald af en opholdstilladelse, indtræder efter den 1. marts 2015.

Flygtningenævnet har i beretningsåret truffet afgørelse i 6 personsager vedrørende bortfald af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 17. Nævnet stadfæstede Udlændingestyrelsens afgørelse i 3 personsager, omgjorde Udlændingestyrelsens afgørelse i 2 personsager og hjemviste 1 sag til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen.

Nedenfor findes eksempler på praksis, der er inddelt under en række overskrifter, der knytter sig til omstændighederne omkring klagerens udrejse af og ophold udenfor Danmark.

6.6.1 Klageren udrejst af Danmark som mindreårig

Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol fandt i dommen Osman mod Danmark af 14. juni 2011 vedrørende en familiesammenføringssag, at de danske myndigheders afvisning af i den konkrete sag at dispensere fra bortfald af en opholdstilladelse som familiesammenført på baggrund af ophold udenfor Danmark i forbindelse med genopdragelsesrejse, ikke var proportional i forhold til barnets rettigheder efter Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8. Domstolen henviste herved blandt andet til, at kun meget alvorlige grunde vil kunne berettige afvisning af dispensation fra bortfald af en opholdstilladelse, når barnet har tilbragt de formative år af sin opvækst i landet, når barnet taler sproget og har modtaget skoleundervisning i landet, og når barnet har hele sin nære familie i landet (præmis 65). Domstolen henviste videre til, at det som udgangspunkt tilkommer forældemyndighedens indehavere at træffe afgørelse om, hvor barnet skal bo, men at det ikke kunne begrunde, at myndighederne så helt bort fra barnets interesser, herunder barnets personlige ret til respekt for sit familieliv og privatliv (præmis 73).

De i dommen fastlagte kriterier finder tilsvarende anvendelse i sager vedrørende bortfald af opholdstilladelse meddelt i medfør af udlændingelovens § 7.

Som eksempel på en sag, hvor klageren ved udrejsen af Danmark var mindreårig, henvises til afsnit 6.5.1 i formandskabets 25. beretning (2016).

Der henvises i øvrigt til afsnit 5.3.1 i formandskabets 20. beretning (2011).

6.6.2 Klageren har frivilligt taget ophold i hjemlandet

Som eksempler på sager, hvor Flygtningenævnet har vurderet, om klageren frivilligt har taget ophold i hjemlandet og opholdstilladelsen er bortfaldet i medfør af § 17, kan nævnes følgende afgørelser:

Nævnet **stadfæstede** i **april 2017** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Vietnam. Indrejst i 1990. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klageren er vietnamesisk statsborger fra [by], Vietnam. Det fremgår af sagen, at klageren [i efteråret] 1989 blev meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 8, stk. 1, jf. § 7, stk. 1. Han indrejste i Danmark [i foråret] 1990. Det fremgår af Det Centrale Personregister, at klageren [i efteråret] 2008 udrejste til Vietnam. Registreringen af denne dato fandt sted efter partshøring i 2012. [Ultimo] 2015 besluttede Udlændingestyrelsen, at klagerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 8, stk. 1, jf. § 7, stk. 1, var bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 4, jf. § 17, stk. 1, idet klageren havde opholdt sig uden for Danmark i mere end 12 på hinanden følgende måneder. Det fremgår af akterne i sagen, at klageren har forklaret, at han dels smed sine ejendele ud, dels gav dem bort forud for sin udrejse af Danmark i 2008, ligesom det fremgår at akterne i sagen, at han udrejste, fordi han havde mistet forældremyndigheden over sin søn og i øvrigt ikke ville risikere fængselsstraf i forbindelse med en verserende straffesag. Klageren har under nævnsmødet forklaret, at han udrejste, fordi han ville finde svar på spørgsmål vedrørende sin rolle som Guds søn i Vietnam. Klageren var udrejst af Danmark i 6 ½ år. Det fremgår af akterne i sagen, at klageren tidligere har forklaret, at han genindrejste i Danmark, fordi hans søns mor var blevet syg, og fordi han ville have afsluttet den verserende straffesag. Klageren har under nævnsmødet forklaret, at han genindrejste, fordi han havde fundet svar på de spørgsmål, som han havde søgt svar på i Vietnam. Flygtningenævnet lægger herefter til grund, at klageren har været udrejst af Danmark i 12 på hinanden følgende måneder, og at han siden 2008 opholdt sig frivilligt i hjemlandet. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at klageren ved sine handlinger og det oplyste om hans planer i forbindelse med udrejsen i 2008 frivilligt opgav sin bopæl i Danmark, og at han frivilligt opholdt sig 6½ år i Vietnam, hvor han blandt andet boede sammen med en kæreste. Flygtningenævnet bemærker i den forbindelse, at det efter en samlet vurdering af omstændighederne i sagen, herunder klagerens psykiske sygdom,

ikke kan lægges til grund, at det var klagerens sygdom, der afholdt ham fra at genindrejse i Danmark på et tidligere tidspunkt. Den omstændighed, at klageren under opholdet i Vietnam meddelte [kommunen], at han var på rejse i Vietnam og den omstændighed, at han, før han var frameldt folkeregistret, fik fornyet sit pas på den danske ambassade i Vietnam kan på ovennævnte baggrund ikke føre til et andet resultat. Flygtningenævnet tiltræder derfor Udlændingestyrelsens afgørelse, hvorefter klagerens opholdstilladelse er bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 4, jf. § 17, stk. 1. Det fremgår af sagen, at klageren har sin mor og søskende samt sin søn, som han ikke for tiden har samvær med, i Danmark. Det fremgår videre, at klageren ikke var i kontakt med sin søn under opholdet i Vietnam. Uanset det oplyste om, at klageren har en verserende samværssag i Statsforvaltningen og oplysningerne om klagerens psykiske sygdom, finder Flygtningenævnet efter en samlet vurdering, at der ikke foreligger sådanne særlige omstændigheder, at opholdstilladelsen ikke skal anses for bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 3. Flygtningenævnet tiltræder, at udlændingelovens § 31 ikke er til hinder for, at klageren kan udsendes til Vietnam. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at klageren har oplyst, at han ikke har konflikter i Vietnam, og at han uden problemer har opholdt sig i Vietnam i 6½ år. Den omstændighed, at ansøgeren er troende og derfor er bange for at tage ophold i et kommunistisk land, kan på ovennævnte baggrund ikke føre til et andet resultat. Flygtningenævnet stadfæster herefter Udlændingestyrelsens afgørelse." Viet/2017/1

Nævnet **stadfæstede** i **december 2017** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2000. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klageren er etnisk […] og shia muslim af trosretning fra Kabul, Afghanistan. Det fremgår af sagen, at klageren indrejste i Danmark i 2000, og at han [i sommeren] 2000 blev meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 8, stk. 2, jf. § 7, stk. 1. Det fremgår af Det Centrale Personregister, at klageren siden Flygtningenævnets afgørelse [i efteråret] 2011 har været registreret på syv forskellige bopælsadresser, og at han bl.a. i perioden fra [sommeren] 2013 til [efteråret] 2013 var registret uden fast bopæl, at han i perioden fra [foråret] 2014 til [sommeren] 2015 var registreret med ukendt adresse, og at han igen i perioden fra [vinteren] 2015 til [foråret] 2016 var registreret uden fast bopæl. Klageren var derudover registreret forsvundet fra [foråret] 2016 til [efteråret] 2016. Klageren er på nuværende tidspunkt registreret med adresse i […]. Det fremgår videre af sagen, at klageren søgte asyl i Holland [i foråret] 2014. [I foråret] 2014 sendte de hollandske udlændingemyndigheder en anmodning til de danske myndigheder om at tage klageren tilbage i henhold til Dublin-reglerne. Dette afviste de danske udlændingemyndigheder [i sommeren] 2014. Det fremgår endvidere af sagen, at de hollandske myndigheder [i foråret] 2015 på ny anmodede de danske myndigheder om at tage klageren tilbage. De hollandske myndigheder oplyste, at klageren [i sommeren] 2014 var returneret til Afghanistan med hjælp fra de hollandske myndigheder og "the Internatio-

nal Organization for Migration". Klageren genindrejste imidlertid i Holland [i foråret] 2015 og søgte på ny asyl. Holland anmodede igen de danske myndigheder om at tage klageren tilbage. Det fremgår derudover af sagen, at klageren [i foråret] 2016 indsendte en ansøgning om forlængelse af sin tidsbegrænsede opholdstilladelse. Klageren oplyste, at han havde været tilbage i sit hjemland, Afghanistan, fra [sommeren] 2014 til [sommeren] 2015. Klageren oplyste i den forbindelse, at det fortsat var farligt for ham at være i Afghanistan. Det fremgår ydermere af sagen, at klageren [i efteråret] 2016 mødte op på Den Danske Ambassade i New Delhi. Klageren oplyste bl.a. til ambassaden, at han forlod Danmark [i sommeren] 2016, og at han havde været i Afghanistan, Pakistan, Iran og Indien. Klageren oplyste videre, at hans mor havde fået en hjerneblødning, og at hun befandt sig i Iran, hvor klageren havde besøgt hende, samt at han havde fået udstedt et afghansk nationalitetspas. Klageren afleverede endvidere sine bemærkninger til sagen, hvoraf fremgik, at han var rejst til Afghanistan, fordi han havde personlige problemer, og fordi han ville besøge sin mor, som havde fået en hjerneblødning. Klageren oplyste derudover, at han indrejste på falsk identitet i Afghanistan, og at det fortsat var farligt for ham at opholde sig i Afghanistan, da alle afghanere var efter ham. [I vinteren] 2016 besluttede Udlændingestyrelsen, at klagerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 8, stk. 2, jf. § 7, stk. 1, var bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 1 og stk. 4, idet klageren havde opholdt sig uden for Danmark i mere end 12 på hinanden følgende måneder. Flygtningenævnet lægger i overensstemmelse med klagerens egne oplysninger til grund, at denne har været udrejst af Danmark i mere end 12 på hinanden følgende måneder, jf. udlændingelovens § 17, stk. 1, 3. pkt., i perioden fra [foråret] 2014 til [sommeren] 2015. Dette skal sammenholdes med oplysningerne om, at han forud for sin udrejse havde skilt sig af med sit indbo og ikke opretholdt en bopæl i Danmark. Flygtningenævnet finder ikke at kunne lægge klagerens seneste oplysninger om, at han i den væsentligste del af denne periode opholdt sig i Iran på grund af sin moders sygdom, til grund. Det bemærkes i den forbindelse, at klageren telefonisk [foråret] 2016 overfor Udlændingestyrelsen oplyste, at han havde været i Afghanistan, hvilket også er anført i formular [fra foråret] 2016 og ansøgning [fra foråret] 2016 om forlængelse af opholdstilladelse. Dette er i overensstemmelse med det fra de hollandske myndigheder oplyste om klagerens frivillige tilbagevenden til Afghanistan. Flygtningenævnet tilsidesætter klagerens forklaring i nævnsmødet [fra vinteren] 2017 om, at han ikke har udfyldt eller underskrevet sidstnævnte ansøgning, der er indsendt digitalt. Klageren har flere gange, senest [i efteråret] 2016, fået udstedt afghansk nationalitetspas, senest i Kabul. Klageren har, trods længerevarende ophold i Danmark fordelt over en periode på 17 år, ingen reel tilknytning til det danske samfund. Han har ikke og har aldrig haft beskæftigelse i Danmark. Han har ikke lært dansk og kun gået på sprogskole ganske kortvarigt. Han har i lange perioder forladt landet og taget ophold i andre lande. Herunder må det lægges til grund, at han i i hvert fald tre perioder har opholdt sig i Afghanistan. Der er herefter ikke grundlag for at meddele klager dispensation i medfør

af udlændingelovens § 17, stk. 3, 1. pkt. Klageren har forklaret vagt og uklart om baggrunden for, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan vil være i fare for overgreb. Det herom anførte kan ikke føre til et andet resultat. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Afgh/2017/498

Nævnet **hjemviste** i **december 2017** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 1988. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klageren, der er født i 1967, er iransk statsborger fra Teheran, Iran. Efter indrejse i Danmark blev han i 1988 meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2 (de facto status). I [efteråret] 1993 fik klageren tidsubegrænset opholdstilladelse. [I efteråret] 2013 fik han udstedet iransk nationalitetspas. [I efteråret] 2014 blev han frameldt Det Centrale Personregister som udrejst af landet. Han opholdt sig fra [efteråret] 2014 til [efteråret] 2015 samt igen fra [efteråret] 2015 til [efteråret] 2016 i Iran. Mellem de to ophold i Iran var han i Danmark i en måned. I den periode oplyste han [i efteråret] 2015 under en retssag vedrørende forældremyndighed over hans to mindreårige børn, ifølge retsbogen, at han var udrejst af Danmark, at han boede i Iran, samt at han ønskede at se de to børn, når han var på ferie i Danmark. [I efteråret] 2015 ansøgte han om, at hans opholdstilladelse ikke skulle anses for at være bortfaldet. Udlændingestyrelsen besluttede [i foråret] 2017, at hans opholdstilladelse skulle anses for bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 1 og 4, da han ifølge styrelsen havde opgivet sin bopæl i Danmark og frivilligt bosat sig i sit hjemland. Klageren har i Flygtningenævnet forklaret, at han kom til Danmark i 1988. Han har siden kun boet i Danmark. Han har gået i gymnasiet i Danmark og derefter påbegyndt, men ikke fuldført, tre uddannelser. Han har arbejdet i Danmark i ca. 14 år. Han har aldrig opgivet sin bopæl i Danmark eller haft til hensigt at gøre dette. Hans mor, bror, søster, to mindreårige børn og to voksne børn bor alle i Danmark. Han har et godt forhold til sine familiemedlemmer i Danmark. Han har samvær med de mindreårige børn på 11 og 6 år, der bor hos hans tidligere ægtefælle. Han rejste til Iran [i efteråret] 2014 på grund af konflikt med kriminelle personer i Danmark. Han var endvidere deprimeret efter sin skilsmisse [i efteråret] 2014. Han forærede sit beskedne indbo og deres bil til sin tidligere ægtefælle, som overtog deres lejede lejlighed. Han var derefter boligløs. Han blev primo 2015 gift i Iran. Han vendte tilbage til Danmark [i efteråret] 2015. Han havde ikke bolig og arbejde i Danmark og hos Udlændingestyrelsen fik han at vide, at han gerne måtte rejse til Iran, mens styrelsen behandlede hans ansøgning om ikke at anses hans opholdstilladelse for bortfaldet. I Glostrup Ret gik han i [efteråret] 2015 med til, at hans tidligere hustru fik forældremyndigheden over parrets to børn. Han fik kort efter retsbogen herom, men nærlæste den ikke. [I efteråret] 2015 rejste han igen til Iran for at støtte sin gravide ægtefælle, som fødte parrets barn i april 2016. Hans nuværende ægtefælle og parrets mindreårige barn opholder sig i Iran. [I efteråret] 2016 returnerede han til Danmark. Han havde ikke fast bopæl eller arbejde under de to ophold i Iran. Han taler, læser og skriver både dansk og farsi. Han

har sukkersyge, som han bliver behandlet for i Danmark. Under opholdene i Iran fik han ikke behandling. I 2017 forsøgte han forgæves at få dommeren til at berigtige retsbogen, idet han rettelig ikke havde sagt, at han havde opgivet sin bopæl i Danmark, samt at han boede i Iran. Flygtningenævnet lægger vægt på, at ansøgeren udrejste i 2014 på et tidspunkt, hvor han var deprimeret efter en hård skilsmisse. Han havde mistet sin bolig og boede derefter på gaden, idet han alligevel ikke kunne bo hos sin bror. Han afgav endvidere alt sit indbo og sin bil. Han havde herudover en alvorlig konflikt med kriminelle (i advokatindlægget præciseret som medlemmer af Bandidos), der havde truet ham. Om sine relationer oplyste klageren i skema fra 2015 blandt andet, at han ikke havde kontakt til sine søskende. Samme år oplyste han under opholdet i Danmark på en måned, ifølge retsbogen – hvis indhold lægges til grund, efter at dommeren har afslået at berigtige indholdet – at han boede i Iran og gerne ville se sine børn i ferier. Herefter, og efter det i øvrigt oplyste tiltræder Flygtningenævnet, at det må lægges til grund, at klageren ved udrejsen i 2014 opgav sin bopæl i Danmark og derefter frivilligt tog ophold i sit hjemland, jf. udlændingelovens § 17, stk. 1, 1. pkt., og stk. 4. Nævnet bemærker herefter, at det fremgår af udlændingelovens § 17 a, stk. 1, nr. 1, at opholdstilladelse efter § 7, der er meddelt med henblik på varigt ophold, uanset § 17, først bortfalder, hvis udlændingen vender tilbage til hjemlandet med henblik på der at tage varigt ophold, og udlændingen opholder sig uden for Danmark i mere end 12 på hinanden følgende måneder. § 17 a, stk. 1, henviser til hele § 17 og dermed også til den del af § 17, stk. 1, der vedrører opgivelse af bopæl. Forarbejderne til § 17 a, herunder pkt. 8 i de almindelige bemærkninger samt de specielle bemærkninger til § 3 (om § 17 a) i lovforslag nr. 335 af 27. maj 1993 må forstås i overensstemmelse hermed. Udlændingestyrelsen har ikke i sin afgørelse omtalt udlændingelovens § 17 a og har ikke taget stilling til, om opholdstilladelsen efter denne bestemmelse kan anses for bortfaldet. På den baggrund ophæver Flygtningenævnet styrelsens afgørelse og hjemviser sagen til styrelsen til fornyet prøvelse." Iran/2017/370.

Der kan endvidere henvises til afgørelsen, Iran/2017/332, som fremgår af afsnit 6.3.

6.6.3 Klageren har opnået beskyttelse i et tredjeland

Som eksempel på en sag, hvor klageren har taget ophold i et tredjeland, og hvor Flygtningenævnet derfor har skullet vurdere, hvorvidt klageren har opnået beskyttelse i det pågældende land, henvises til afsnit 6.5.3 i formandskabets 25. beretning (2016).

6.6.4 Klageren har under ophold i udlandet deltaget i væbnet konflikt m.v.

Ved lov nr. 176 af 24. februar 2015 blev der indsat en ny bestemmelse i udlændingelovens § 21 b, hvorefter en tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse eller opholdsret bortfalder, hvis en udlænding opholder eller har opholdt sig uden for landet,

og der er grund til at antage, at udlændingen under opholdet uden for landet deltager eller har deltaget i aktiviteter, hvor dette kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden, medmindre bortfald vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser.

I sager, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt, at en opholdstilladelse meddelt efter udlændingelovens §§ 7-8 er bortfaldet efter udlændingelovens § 21 b, stk. 1, kan styrelsens afgørelse påklages til Flygtningenævnet, jf. § 53 a, stk. 1, nr. 3. Klage har ikke opsættende virkning, hvis udlændingen på tidspunktet for klagen opholder sig i udlandet, jf. § 53 a, stk. 2, 5. pkt.

Lovændringen har til formål at sikre, at det kan få opholdsretlige konsekvenser for en herboende udlænding, hvis den pågældende udrejser for at deltage i en væbnet konflikt.

Et eksempel på aktiviteter, der i almindelighed må antages at kunne indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden, er ifølge lovforslaget blandt andet aktiv deltagelse i kamphandlinger. Også personer, der opholder sig i et konfliktområde uden at tage aktivt del i kamphandlinger, kan blive udsat for påvirkning og forråelse, der kan øge deres evne eller vilje til at begå strafbare forhold. Det kan eksempelvis være tilfældet for personer, som opholder sig i et konfliktområde og engagerer sig i aktiviteter, der støtter de kæmpende. Et andet eksempel er ophold i træningslejre hos yderligtgående politiske organisationer eller grupperinger, hvor deltagerne blandt andet trænes i militære færdigheder.

En opholdstilladelse eller opholdsret kan således bortfalde efter bestemmelsen, hvis en udlænding er udrejst og har taget ophold i et konfliktområde, uanset om der foreligger oplysninger, som peger på, at den pågældende deltager eller har deltaget aktivt i kamphandlinger. Det er dog en forudsætning, at der er grund til at antage, at den pågældende deltager eller har deltaget i aktiviteter, hvor dette kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden.

Ved vurderingen af, om mistankekravet er opfyldt ("grund til at antage") vil der ifølge de almindelige bemærkninger til lovforslaget (lovforslag nr. L 99 af 17. december 2014, afsnit 3.2.1.) kunne lægges vægt på de samme momenter, som indgår i den i lovforslaget foreslåede bestemmelse i pasloven om nægtelse af udstedelse af pas eller inddragelse af et allerede udstedt pas (lovforslaget s. 9ff.). Det vil således være afgørende, hvorvidt formålet med og karakteren af de aktiviteter, som der er grund til at antage, at udlændingen deltager eller har deltaget i i udlandet, i almindelighed må antages at påvirke den pågældende i sådan grad, at det vil kunne indebære eller forøge en

fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden. Det er ikke et krav, at der er en konkret mistanke om, at den pågældende har til hensigt at begå et strafbart forhold i f.eks. Danmark eller at påvirke andre hertil.

Der vil ikke kunne træffes afgørelse om bortfald af en opholdstilladelse eller opholdsret i henhold til udlændingelovens § 21 b, hvis en sådan afgørelse vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, jf. udlændingelovens § 21 b, stk. 1, 1. pkt. in fine. Det forudsættes herved, at bestemmelsen i udlændingelovens § 21 b administreres i overensstemmelse med Danmarks internationale forpligtelser, herunder flygtningekonventionen og Den Europæiske Menneskerettighedskonvention.

Det følger af udlændingelovens § 30, stk. 1, at såfremt udlændingen opholder sig i Danmark ved afgørelsen af, at den pågældendes opholdstilladelse eller opholdsret er bortfaldet i medfør af udlændingelovens § 21 b, stk. 1, skal udlændingen udrejse af landet. Udrejser udlændingen ikke frivilligt, drager politiet efter udlændingelovens § 30, stk. 2, omsorg for udrejsen.

I de tilfælde, hvor den pågældende har haft opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 eller 8, stk. 1 og 2, vil en afgørelse om bortfald af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 21 b, stk. 1, indebære, at der skal tages stilling til, om der kan ske udsendelse, eller om dette vil være i strid med refoulementsforbuddet i udlændingelovens § 31, jf. 32 a.

Efter bestemmelsen i udlændingelovens § 32, stk. 12, må en udlænding, hvis opholdstilladelse eller opholdsret er bortfaldet efter § 21 b, stk. 1, ikke uden tilladelse indrejse og opholde sig her i landet (indrejseforbud). Indrejseforbuddet meddeles som hovedregel for bestandig og har gyldighed fra tidspunktet for udrejsen eller udsendelsen eller, hvis udlændingen opholder sig uden for landet, fra tidspunktet for konstateringen af, at udlændingens opholdstilladelse eller opholdsret er bortfaldet.

En udlænding, der opholder sig i udlandet, når udlændingemyndighederne konstaterer, at den pågældendes opholdstilladelse eller opholdsret er bortfaldet, har som udgangspunkt ikke ret til at indrejse og på ny tage ophold i Danmark.

Det fremgår af lovbemærkningerne, at Udlændingestyrelsen umiddelbart efter, at afgørelsen om bortfald er truffet, skal underrette Rigspolitiet med henblik på, at indrejseforbuddet kan registreres i Det Centrale Kriminalregister (KR), og den pågældende indberettes som uønsket til SIS II. Indrejseforbuddet bortfalder, hvis det efterfølgende bestemmes, at en opholdstilladelse eller en opholdsret ikke skal anses for bortfaldet, jf.

udlændingelovens § 21 b, stk. 2, se herom nedenfor, eller hvis Flygtningenævnet efter påklage beslutter, at udlændingens opholdstilladelse eller opholdsret ikke skal anses for bortfaldet. I sådanne situationer skal udlændingemyndighederne umiddelbart efter, at der er truffet en sådan afgørelse, underrette Rigspolitiet, der herefter sletter indrejseforbuddet i KR samt foranlediger, at indberetningen i SIS II slettes.

Efter ansøgning kan det bestemmes, at en opholdstilladelse eller opholdsret ikke skal anses for bortfaldet efter § 21 b, stk. 1, hvis udlændingen godtgør, at opholdet har eller har haft et anerkendelsesværdigt formål, jf. udlændingelovens § 21 b, stk. 2. Meddelelse af dispensation fra bortfald forudsætter således, at udlændingen dokumenterer, at den pågældende under opholdet i udlandet ikke deltager eller har deltaget i aktiviteter, hvor dette kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden.

Udlændingestyrelsens afgørelser om afslag på en dispensation efter udlændingelovens § 21 b, stk. 2, kan indbringes for Flygtningenævnet, hvis udlændingen er meddelt opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2.

Indrejseforbuddet efter udlændingelovens § 32, stk. 12, bortfalder, hvis der efterfølgende med hjemmel i udlændingelovens § 21 b, stk. 2, træffes bestemmelse om dispensation.

Bestemmelsen i udlændingelovens § 21 b trådte i kraft den 1. marts 2015 og finder alene anvendelse, hvis de forhold, der begrunder bortfald af en opholdstilladelse, indtræder efter den 1. marts 2015, jf. § 4, stk. 1 og 3, i lov nr. 176 af 24. februar 2015 om ændring af lov om pas til danske statsborgere m.v., udlændingeloven og retsplejeloven.

Flygtningenævnet har i beretningsåret ikke behandlet sager vedrørende udlændingelovens § 21 b. Der henvises i den forbindelse til afsnit 6.5.4 i formandskabets 25. beretning (2016).

6.7 Sur place

Efter udlændingelovens § 7, stk. 1, gives der efter ansøgning opholdstilladelse til en udlænding, der er omfattet af flygtningekonventionen af 28. juli 1951. Flygtningekonventionen omfatter ifølge artikel 1 A personer, der befinder sig uden for deres hjemland. Konventionen skelner ikke mellem personer, der er flygtet på grund af forfølgelse, og personer, der er udrejst af andre årsager, men hvor frygten for forfølgelse opstår efter udrejsen af hjemlandet, såkaldte flygtninge sur place. Flygtningekonventionens bestemmelser beskytter således flygtninge sur place på lige fod med øvrige konventi-

onsflygtninge, se UNHCR's Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus, punkterne 94-96.

Hvis der under en udlændings ophold i Danmark opstår begivenheder, som har betydning for, om udlændingen ved en tilbagevenden vil være i risiko for forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller for at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2, vil de danske udlændingemyndigheder efter udlændingens anmodning herom – eller efter omstændighederne af egen drift – således foretage en vurdering af, om den pågældende som følge heraf vil kunne meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7.

6.7.1 Asylansøgningen er begrundet i ændringer i ansøgerens hjemland

Vurderingen af, om en asylansøger kan antages at være flygtning sur place, er blandt andet relevant i situationer, hvor en grundlæggende ændring eller et systemskifte finder sted i asylansøgerens hjemland, mens asylansøgeren opholder sig i Danmark, og dette fører til, at den pågældende nu risikerer forfølgelse eller overgreb ved en tilbagevenden til hjemlandet.

Det kan også forekomme i tilfælde, hvor asylansøgeren er udrejst af hjemlandet på grund af stigende uro, hvor denne uro ikke var tilstrækkelig kvalificeret og omfattende til at kunne begrunde asyl på tidspunktet for udrejsen, men hvor situationen under asylansøgerens ophold i Danmark bliver væsentligt forværret.

Der kan også være tilfælde, hvor der under asylansøgerens ophold i Danmark finder et militærkup eller en magtovertagelse sted i hjemlandet, og hvor personer, der har støttet den tidligere regering, eller tilhører en særlig trosretning eller etnisk gruppe, nu risikerer at blive udsat for overgreb fra det nye styre.

Flygtningenævnets koordinationsudvalg har nøje drøftet situationen i Nineveh-provinsen, herunder i byen Mosul, Irak, på udvalgets møder i 2016 og 2017. På grund af de manglende valide og præcise oplysninger om den aktuelle situation i byen besluttede koordinationsudvalget i december 2016 at undlade at beramme yderligere verserende sager med ansøgere fra Mosul indtil videre. I efteråret 2017 besluttede Flygtningenævnet at ophæve berostillelsen og behandle sagerne. Der kan i den forbindelse henvises til afsnit 2.5.

Som eksempler på sager, hvor en ansøger som asylmotiv henviste til ændrede generelle forhold i et hjemområde, kan henvises til Flygtningenævnets formandskabs 24. beret-

ning (2015), side 397ff. vedrørende Irak samt de i formandskabets 22. beretning (2013), kapitel 7 nævnte afgørelser vedrørende Syrien.

Som eksempel på sager, hvor en ansøger har påberåbt sig at være i risiko for forfølgelse som følge af, at forholdene for en etnisk eller religiøs minoritet er forværret efter ansøgerens udrejse, kan henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 19. beretning (2010), side 253, nævnte afgørelse Irak/2010/25.

6.7.2 Asylansøgningen er begrundet i ansøgerens egne handlinger i det land, hvor der søges asyl

Spørgsmålet om sur place-betragtninger er ligeledes aktuelt i sager, hvor en asylansøger har været politisk aktiv under opholdet i Danmark. Flygtningenævnet vil, når en asylansøger påberåber sig politisk aktivitet i Danmark, vurdere omfanget og karakteren af ansøgerens handlinger, herunder hvor profileret ansøgeren må antages at være, og om ansøgerens aktiviteter må antages at være kommet eller ville komme til hjemlandets myndigheders kendskab, samt om ansøgeren som følge heraf vil risikere forfølgelse ved en tilbagevenden til hjemlandet, se også UNHCR's håndbog, punkt 96.

Det fremgår af UNHCR's håndbog, punkterne 82 og 83, at forfølgelse "på grund af sine politiske anskuelser" betyder, at ansøgeren har en opfattelse, der enten er blevet udtrykt eller er kommet til myndighedernes kendskab. Der kan imidlertid være situationer, hvor ansøgeren ikke har givet udtryk for sine anskuelser, men hvor det på grund af styrken af hans overbevisning kan være rimeligt at antage, at hans anskuelser før eller siden vil komme til udtryk, og at ansøgeren som en konsekvens heraf vil komme i konflikt med myndighederne. Hvor dette med rimelighed kan antages, kan ansøgeren anses for at nære en velbegrundet frygt for forfølgelse på grund af sine politiske anskuelser. En ansøger, som påberåber sig frygt for forfølgelse på grund af sine politiske anskuelser, behøver ikke at bevise, at myndighederne i hjemlandet havde kendskab til hans holdninger, før han forlod landet. Han kan have skjult sine politiske anskuelser og aldrig været udsat for diskrimination eller forfølgelse. Imidlertid kan det faktum, at en ansøger afviser at benytte sig af sin regerings beskyttelse eller nægter at vende tilbage til sit hjemland, afsløre hans sande holdninger og foranledige frygt for forfølgelse. Under sådanne omstændigheder vil prøvelsen af, hvorvidt der foreligger en velbegrundet frygt, være baseret på en vurdering af de konsekvenser, en ansøger med en bestemt politisk overbevisning ville blive udsat for ved en tilbagevenden. Dette gælder i særdeleshed for sur place-flygtninge.

Hvis nævnet kan lægge til grund, at en asylansøgers aktiviteter i Danmark er kommet til hjemlandets myndigheders eller andres kendskab, at myndighederne m.v. nu tillægger ansøgeren en bestemt politisk holdning, og at ansøgeren som følge heraf risikerer

forfølgelse ved en tilbagevenden til hjemlandet, vil den pågældende have krav på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, også i den situation, hvor aktiviteterne ikke kan antages at udspringe af en reel politisk overbevisning, og ansøgeren således ikke har den politiske holdning, som hjemlandets myndigheder m.v. tillægger ham (imputed political opinion).

Også andre handlinger i opholdslandet – f.eks. religiøst begrundede – kan føre til en sur place-begrundet opholdstilladelse.

Flygtningenævnet har i beretningsåret behandlet en række sager, hvor ansøgeren har søgt asyl eller – efter at være blevet meddelt endeligt afslag på asyl – har anmodet om at få sin asylsag genoptaget under henvisning til, at vedkommende under opholdet i Danmark er konverteret, typisk fra islam til kristendommen.

UNHCR har i relation til konversion blandt andet udtalt, at "So-called "self-serving" activities do not create a well-founded fear of persecution on a Convention ground in the claimant's country of origin, if the opportunistic nature of such activities will be apparent to all, including the authorities there, and serious adverse consequences would not result if the person were returned. Under all circumstances, however, consideration must be given as to the consequences of return to the country of origin and any potential harm that might justify refugee status or a complementary form of protection. In the event that the claim is found to be self-serving but the claimant nonetheless has a well-founded fear of persecution on return, international protection is required. Where the opportunistic nature of the action is clearly apparent, however, this could weigh heavily in the balance when considering potential durable solutions that may be available in such cases, as well as, for example, the type of residency status." Der kan herved henvises til UNHCR's Guidelines on International Protection: Religion-Based Refugee Claims under Article 1 A(2) of the 1951 Convention and/or the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees af 28. april 2004.

I sager, hvor en ansøger har søgt asyl eller har anmodet om at få sin asylsag genoptaget under henvisning til, at vedkommende er konverteret, vil Flygtningenævnet ved behandlingen af sagen først skulle foretage en vurdering af, om ansøgerens konversion kan betragtes som reel.

De elementer, som efter nævnets praksis kan indgå i vurderingen, omfatter blandt andet tidspunktet for ansøgerens konversion, herunder om ansøgeren tidligere har vist interesse for at konvertere, ansøgerens kendskab til og forståelse for de grundlæggende læresætninger, historiske begivenheder og centrale personer af betydning for den nye tro (højtider, trosbekendelse, væsentligste skrifter), hvorved der bør tages højde for

ansøgerens individuelle forhold og forudsætninger, samt om ansøgerens rimelige kendskab til indholdet af sin nye tro er udtryk for en reel indre overbevisning. Ved denne afvejning tager nævnet hensyn til, at f.eks. analfabeter ikke har de samme forudsætninger som veluddannede personer for at tilegne sig samme grad af kendskab til indholdet af den nye tro, men at et mere begrænset kendskab desuagtet efter en konkret vurdering kan anses for udtryk for en reel indre overbevisning. Omvendt vil det forhold, at en ansøger har en sådan uddannelsesmæssig eller personlig baggrund, at han i forbindelse med afgivelse af sine forklaringer for udlændingemyndighederne kan demonstrere et kendskab til højtider, centrale personer, skriftsteder m.v., indgå i nævnets vurdering, men ikke i sig selv sandsynliggøre, at ansøgerens overbevisning er reel. Nævnet vil således ved afgørelsen af sagen foretage en vurdering af, om ansøgerens faktuelle viden er udtryk for en reel indre overbevisning.

Endvidere kan det indgå i nævnets vurdering, om ansøgerens nye tro har manifesteret sig i ydre handlinger (dåb, deltagelse i gudstjeneste eller andre aktiviteter, herunder undervisning eller mission, tilkendegivelser i medier), og om ansøgeren har manifesteret sin nye tro på en vedvarende og regelmæssig måde.

FN's Menneskerettighedskomité fandt i en udtalelse af 11. december 2015 i klagesagen X mod Norge (communication no. 2474/2014) ikke anledning til at kritisere de norske udlændingemyndigheder. Sagen vedrørte en afghansk statsborger, der som asylmotiv havde henvist til at være konverteret fra islam til kristendommen og af den grund frygtede forfølgelse i strid med blandt andet artikel 7 i den internationale konvention om borgerlige og politiske rettigheder. De norske udlændingemyndigheder kunne ikke lægge klagerens konversion til grund, idet den ikke fandtes at være reel, hvorved de norske myndigheder ikke fandt, at klageren ved en tilbagevenden til Afghanistan ville risikere behandling i strid med konventionens artikel 7. Komitéen lagde i udtalelsen vægt på, at den norske appelret havde foretaget en tilstrækkelig vurdering af klagerens asylmotiv, idet retten blandt andet havde taget stilling til klagerens deltagelse i gudstjenester, konferencer, bibelundervisning, missionsrejser samt medlemskab af en kirke. Komitéen lagde endvidere vægt på, at retten havde taget erklæringerne fra tre kirkelige personer, der støttede den konklusion, at klagerens konversion var reel, i betragtning, men ikke desto mindre havde identificeret adskillige andre faktorer, der talte imod denne konklusion. Appelretten havde derudover taget tilstrækkelig stilling til klagerens viden og engagement i kristendommen efter hans dåb. Komitéen fandt derfor, at klageren havde undergået konkret og individuel asylsagsbehandling, og at sagsbehandlingen ikke var et udtryk for vilkårlig behandling (præmis 7.5).

Den omstændighed, at en ansøger som asylmotiv henviser til en konversion, som har fundet sted efter udrejsen af hjemlandet – i visse sager endda først på et relativt sent

tidspunkt i asylsagsbehandlingen – vil i sig selv kunne tillægges betydning i nævnets troværdighedsvurdering.

UNHCR har om troværdighedsvurderingen blandt andet udtalt, at "Where individuals convert after their departure from the country of origin, this may have the effect of creating a sur place claim. In such situations, particular credibility concerns tend to arise and a rigorous and in depth examination of the circumstances and genuineness of the conversion will be necessary." Der kan herved henvises til UNHCR's Guidelines on International Protection: Religion-Based Refugee Claims under Article 1 A(2) of the 1951 Convention and/or the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees af 28. april 2004.

Såfremt nævnet kan lægge til grund, at ansøgerens konversion må betragtes som reel, skal der foretages en vurdering af, hvad ansøgeren i givet fald vil kunne risikere at blive udsat for ved en tilbagevenden til hjemlandet som følge af sin konversion. Det må således vurderes, om ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet på baggrund af sine personlige forhold, herunder sin religiøse adfærd og aktiviteter, med rimelighed kan forventes at udføre religiøse handlinger, som vil bringe den pågældende i risiko for at blive udsat for forfølgelse eller overgreb.

Ved vurderingen af, om ansøgeren kan antages at risikere forfølgelse eller overgreb ved en tilbagevenden til hjemlandet, kan nævnet blandt andet lægge vægt på hjemlandets lovgivning om medlemmer af andre trossamfund og om konversion, herunder både civile love og religiøse love og praksis om forbud, straf eller diskrimination, samt om denne lovgivning håndhæves i praksis. Endvidere kan indgå oplysninger om, hvordan hjemlandets myndigheder og det omgivende samfund eller privatpersoner i praksis kan forventes at reagere, herunder om ansøgeren kan risikere frihedsberøvelse eller strafforfølgning eller at blive udsat for diskrimination, chikane, vold m.v., og om der er forskel på reaktionerne ved passivt tilhørsforhold og aktiv udøvelse af religionen, herunder forkyndelse af troen og hvervning af tilhængere. I den situation, hvor forfølgelsen udgår fra private, vil der endvidere kunne lægges vægt på, om myndighederne i praksis kan forventes at have evne og vilje til at yde den fornødne beskyttelse.

EU-Domstolen har i den præjudicielle afgørelse af 5. september 2012 i sag C-71/11 og C-99/11, Forbundsrepublikken Tyskland mod Y og Z, anført, at "Artikel 2, litra c), i direktiv 2004/83 skal fortolkes således, at ansøgeren har en velbegrundet frygt for forfølgelse, når de kompetente myndigheder under hensyn til ansøgerens personlige forhold finder, at det med rimelighed kan forventes, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet vil udføre religiøse handlinger, der vil udsætte vedkommende for en reel risiko for forfølgelse. De nævnte myndigheder kan i forbindelse med den individuelle

vurdering af en ansøgning om flygtningestatus ikke med rimelighed forvente, at ansøgeren afstår fra disse religiøse handlinger."

Videre fremgår det af UNHCR's udtalelse i forbindelse med EU-Domstolens behandling af ovennævnte præjudicielle sag, at "When assessing the dangers arising from future behaviour of an applicant, it is important to assess whether the said behaviour is part of the applicant's individual religious belief or identity, or fundamental to his or her way of life. If the behaviour cannot be interfered with in a justified manner as a matter of international human rights law, it cannot be expected that the applicant abstain from such behaviour. Where a prohibited and possibly severely punished behaviour does not form part the applicant's religion or belief, however, it is unlikely that there will be a well-founded fear of persecution on this basis alone since the individual is unlikely to have acted in such manner in the past or will refrain from doing so because of a fear of being persecuted, rather than for other reasons. Likewise, if the religious practice protected by human rights is not of fundamental significance to the religion, but is nonetheless especially important for the individual, its restriction could still constitute persecution on the basis of his or her conscience or belief. Denying refugee status by requiring the individual to refrain from such protected practices or behaviour would not be compatible with protection principles underlying the 1951 Convention." Der kan herved henvises til UNHCR's statement on religious persecution and the interpretation of Article 9(1) of the EU Qualification Directive af 17. juni 2011.

Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol afsagde den 19. december 2017 dom i sagen A mod Schweiz (application no. 60342/16). Sagen vedrørte en iransk statsborger, der som asylmotiv havde henvist til politiske aktiviteter i hjemlandet. Efter at have fået afslag på asyl, søgte klageren om genoptagelse af sin asylansøgning med en ny identitet under henvisning til, at han var konverteret til kristendommen, og at hans forhold til sin far, der havde forbindelser til efterretningstjenesten, var dårligt, hvorfor han risikerede at blive arresteret ved en tilbagevenden til hjemlandet. Klageren var blevet døbt i Schweiz og havde fremlagt en kopi af sin dåbsattest. De schweiziske myndigheder meddelte på ny klageren afslag på asyl. Myndighederne havde lagt vægt på, at selve konversionen i sig selv ikke udsatte klageren for risiko for nedværdigende behandling. Sådan en risiko kunne foreligge, såfremt klageren missionerede eller tiltrak sig offentlig opmærksomhed på anden vis. De schweiziske myndigheder fandt ikke, at klageren udøvede eller påtænkte at udøve sin religion på sådan en måde. Videre var der ingen indikationer på, at de iranske myndigheder havde kendskab til klagerens konversion. Yderligere fremgik det, at de iranske myndigheder vidste, at iranske statsborgere påberåbte sig konversion for at opnå flygtningestatus i vestlige lande. Herudover betvivlede de schweiziske myndigheder, at klagerens konversion var reel, da klagerens konversion først havde fundet sted efter, at klageren var blevet meddelt afslag på asyl, ligesom

dåben havde fundet sted i en huskirke fremfor en folkekirke. Domstolen fandt i sin afgørelse, at det ikke ville udgøre en krænkelse af artikel 2 og 3 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention at udsende klageren til Iran. Domstolen lagde vægt på, at der ingen indikationer var på, at sagsbehandlingen og vurderingen foretaget af de nationale myndigheder havde været mangelfuld. I dommen henvises der til dommen afsagt den 5. juli 2016 i sagen T.M and Y.A mod Holland (application no. 209/16), hvor domstolen udtalte, at det forhold, at man er døbt og har kendskab til kristendommen, ikke betyder, at ens konversionen er reel.

Det kan i den forbindelse tillige være relevant at vurdere, hvorvidt ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet på baggrund af sine personlige forhold kan forventes at ville afstå fra at udføre bestemte handlinger, som associeres med ansøgerens oprindelige religion, og om en sådan undladelse fra ansøgerens side i givet fald vil påkalde sig negativ opmærksomhed hos hans omgivelser, som kan bringe den pågældende i risiko for at blive udsat for forfølgelse eller overgreb. Visse undladelser kan således – afhængig af forholdene i ansøgerens hjemland – tænkes at blive bemærket af omgivelserne, hvis ansøgeren kommer fra et stærkt religiøst og homogent mindre samfund, hvor frafald af troen ikke tolereres, mens de samme undladelser muligt ikke i samme omfang vil blive bemærket eller påkalde sig negativ opmærksomhed, hvis ansøgeren kommer fra en større by eller et multireligiøst samfund.

Det afgørende må være, om ansøgeren kan forventes at handle under indflydelse af sin religion på en sådan måde, at ansøgerens religiøst motiverede handlinger og undladelser vil udsætte ansøgeren for risiko for forfølgelse eller overgreb fra myndigheder eller fra private i tilfælde, hvor ansøgeren ikke kan henvises til at søge beskyttelse hos myndighederne.

Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols Storkammer afsagde den 23. marts 2016 dom i sagen F.G. mod Sverige (application no. 43611/11). Sagen vedrørte en iransk statsborger, der som asylmotiv havde henvist til sine politiske aktiviteter i hjemlandet. Klageren oplyste derudover, at han efter ankomsten til Sverige var konverteret fra islam til kristendommen, idet han var døbt i en frikirke, men at dette for ham var et personligt anliggende, der ikke skulle indgå i asylsagsbehandlingen. De svenske udlændingemyndigheder havde af den grund ikke spurgt nærmere ind til klagerens konversion, ligesom de ikke havde foretaget en vurdering af risikoen for forfølgelse eller overgreb ved en tilbagevenden til Iran. Efter at være blevet meddelt afslag på asyl, gjorde klageren gældende, at han nu frygtede, at konversionen var kommet til de iranske myndigheders kendskab. De svenske udlændingemyndigheder fandt imidlertid ikke, at der var tale om nye oplysninger, som kunne begrunde en fornyet vurdering af sagen. Domstolen fandt i sin afgørelse, at det ville udgøre en krænkelse af artiklerne 2 og 3 i Den Europæiske

Menneskerettighedskonvention, såfremt klageren blev returneret til Iran uden en forudgående vurdering fra de svenske myndigheder af konsekvenserne af konversionen. Domstolen lagde herved vægt på, at de svenske udlændingemyndigheder i behandlingen af klagerens asylsag var bekendt med klagerens konversion, og at han dermed kunne tilhøre en persongruppe, der – afhængig af forskellige faktorer – kunne være i risiko for en behandling i strid med artiklerne 2 og 3 ved en tilbagevenden til Iran. Desuagtet havde de svenske myndigheder ikke foretaget en grundig vurdering af klagerens konversion, alvoren af hans overbevisning eller den måde, hvorpå han udøvede sin kristne tro i Sverige og agtede at udøve den i Iran. De svenske myndigheder havde således aldrig foretaget en vurdering af den mulige risiko, som konversionen kunne indebære for klageren ved en tilbagevenden til Iran. Henset til den absolutte karakter af artiklerne 2 og 3 fandtes det næppe tænkeligt, at en person kan give afkald på bestemmelsernes beskyttelse, og de kompetente myndigheder har derfor en forpligtelse til af egen drift og uanset klagerens adfærd at forholde sig til samtlige for sagen fremlagte informationer og dermed også foretage en vurdering af den konkrete risiko for forfølgelse eller overgreb i strid med konventionen ved en tilbagevenden til hjemlandet (præmis 156).

Som anført ovenfor vil en ansøger også have krav på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 i den situation, hvor ansøgerens aktiviteter under opholdet i Danmark ikke kan antages at udspringe af en reel overbevisning, men hvor nævnet kan lægge til grund, at aktiviteterne er kommet til hjemlandets myndigheders eller andres kendskab, at myndighederne m.v. nu tillægger ansøgeren en bestemt holdning, og at ansøgeren som følge heraf risikerer forfølgelse ved en tilbagevenden til hjemlandet. Det indgår derfor også i nævnets vurdering, om oplysningen om ansøgerens aktiviteter allerede er kommet myndigheder eller private i hjemlandet til kundskab. I den sammenhæng kan der lægges vægt på ansøgerens forhold i hjemlandet, herunder hvor profileret ansøgeren må antages at være og ansøgerens kontakt til myndigheder forud for udrejsen, samt forhold i Danmark, herunder om ansøgerens handlinger er omtalt i medier, om han selv har ytret sig til medier, om han er identificeret eller identificerbar.

Andre former for aktiviteter under opholdet i Danmark kan også danne grundlag for en sur place-vurdering. Som eksempel kan nævnes seksuelle forhold uden for ægteskab, samlivsophævelse eller andre handlinger, som er lovlige i opholdslandet, men ulovlige i hjemlandet, eller som ved en tilbagevenden til hjemlandet medfører en risiko for overgreb fra privatpersoner uden mulighed for myndighedsbeskyttelse, se afsnit 6.13 om privatretlige konflikter og agents of persecution. Det er i disse tilfælde ligeledes afgørende for sagens udfald, om myndighederne eller privatpersoner i hjemlandet må antages at være eller blive bekendt med ansøgerens aktiviteter, og om disse efter en konkret vurdering kan antages at føre til forfølgelse eller overgreb ved en tilbagevenden til hjemlandet.

6.7.2.1 Politiske eller religiøse aktiviteter

Som eksempler på sager, hvor en asylansøger som asylmotiv har henvist til politiske aktiviteter under opholdet i Danmark, kan nævnes:

Flygtningenævnet meddelte i **april 2017** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2010. Flygtningenævnet meddelte afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 i 2011. I 2017 blev sagen genoptaget til nyt mundtligt nævnsmøde. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk kurder og født sunni-muslim fra […], Iran. Ansøgeren har under den oprindelige asylsag forklaret, at han har sympatiseret med det Kurdiske Demokratiske Parti (KDPI) og uddelt løbesedler for partiet. Ansøgeren har som nyt asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Iran frygter at blive forfulgt på baggrund af sin trosretning, idet han er konverteret til kristendommen. Der er ikke under Flygtningenævnets behandling af genoptagelsessagen fremkommet oplysninger, der kan føre til en ændret vurdering i forhold til den del af ansøgerens asylmotiv, der vedrører omfanget og karakteren af ansøgerens politiske aktiviteter i hjemlandet og i Danmark. Nævnet kan om disse forhold således henholde sig til de afgørelser, der er truffet [i foråret] 2011 og [i vinteren] 2015. Om ansøgerens politiske aktiviteter i Danmark bemærker nævnet imidlertid, at en almindelig søgning på ansøgerens navn i Google giver en række resultater på første søgningsside, hvor ansøgeren sættes i forbindelse med [et andet navngivent parti i Iran] herunder med link til en artikel fra [foråret] 2014 vedrørende et interview med ansøgeren, der ifølge artiklen fremtræder som repræsentant for [det navngivne parti] i Danmark. En søgning på [partinavnet] resulterer ligeledes i en henvisning til omtalte artikel på første side i søgningsresultatet; en artikel der ligeledes er ledsaget af et billede af ansøgeren. Nævnet finder på denne baggrund, når det tillige sammenholdes med sagens øvrige oplysninger, som de er gengivet i Flygtningenævnets afgørelse fra [vinteren] 2015, herunder optagelser offentliggjort på Youtube af ansøgerens tale i forbindelse med en demonstration på [lokalitet i Danmark], offentliggjorte billeder af ansøgerens deltagelse i demonstrationer mod det iranske styre i øvrigt og optagelser offentliggjort på Youtube af ansøgerens deltagelse og tale under et møde afholdt af [partiets] forening i Danmark, at der er en reel risiko for, at ansøgeren ved sine politiske aktiviteter i Danmark nu kan have opnået i hvert fald en vis grad af profilering i forhold til de iranske myndigheder. Det fremgår af baggrundsoplysningerne for nævnet, herunder [en navngiven rapport fra 2016], at […]. Det fremgår endvidere, at […]. Flygtningenævnet finder, at det på denne baggrund – og som sagen nu foreligger oplyst – er godtgjort, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Iran risikerer forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. Der er herefter ikke anledning til at tage stilling til ansøgerens nye asylmotiv, der vedrører hans konvertering til kristendommen." Iran/2017/162

Nævnet meddelte i **august 2017** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2010. Flygtningenævnet meddelte afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 i 2011. I 2017 blev sagen genoptaget til nyt mundtligt nævnsmøde. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er iransk statsborger fra […], Iran, og etnisk kurder. Ansøgeren har i forbindelse med Udlændingeservices og Flygtningenævnets behandling af sagen i 2011 oplyst, at han var sunnimuslim af trosretning, og ansøgeren oplyste, at han fra 2006 til 2010 var aktiv sympatisør for KDPI. [I sommeren] 2011 stadfæstede Flygtningenævnet Udlændingeservices afgørelse […] om afslag på opholdstilladelse. Nævnet fandt efter en samlet vurdering af sagens oplysninger, at ansøgeren ikke havde sandsynliggjort, at betingelserne for at meddele ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2, var opfyldt. Nævnet lagde herved vægt på, at ansøgeren havde afgivet divergerende oplysninger på en række punkter. Ansøgeren havde som asylgrundlag oplyst, at han ved tilbagevenden til Iran frygtede at blive fængslet og henrettet på grund af aktiviteter for KDPI. [I starten af] 2014 anmodede ansøgeren Flygtningenævnet om at genoptage behandlingen af sagen. Baggrunden for anmodningen var, at ansøgeren i de forløbne år i Danmark havde involveret sig i politiske aktiviteter. Det fremgik blandt andet, at ansøgeren siden [sommeren] 2013 havde været i kontakt med det kurdiske parti […] i Danmark, og at han havde deltaget i partiets politiske aktiviteter, herunder protester imod det iranske styre ved den Iranske Ambassade og ved Christiansborg [i efteråret] 2013. Ansøgeren havde også deltaget i en sultestrejke i [en dansk by] [i efteråret] 2013. Flygtningenævnet meddelte [i vinteren] 2014, at nævnet ikke fandt grundlag for at genoptage sagen, idet nævnet fandt, at der ikke var tilført sagen nye væsentlige oplysninger eller synspunkter. Nævnet fandt efter en konkret vurdering således ikke, at ansøgeren som følge af de påberåbte aktiviteter var blevet eksponeret på en sådan måde, at han ved en tilbagevenden til Iran ville blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7. [I starten af] 2017 anmodede ansøgeren igen Flygtningenævnet om at genoptage behandlingen af sagen. Til støtte for anmodningen oplyste ansøgeren nu, at han i sensommeren/efteråret 2015 fik interesse for kristendommen, og at han efter et dåbsforberedelsesforløb på seks måneder blevet døbt i [en dansk kirke i efteråret] 2016. På denne baggrund besluttede Flygtningenævnet [i foråret] 2017 at genoptage sagen og udsætte ansøgerens udrejsefrist. Efter sagens genoptagelse har ansøgeren på ny påberåbt sig politiske aktiviteter for [det kurdiske parti] i Danmark som asylgrundlag. Ansøgeren har dels henvist til de omstændigheder, der begrundede anmodningen om genoptagelse i 2014, dels at han som ansvarlig for [det kurdiske parti] i Danmark flere gange har deltaget i mange forskellige aktiviteter og flere gange har udtalt sig officielt på internethjemmesiden […]. Han har endvidere oplyst, at han har foretaget adskillige politiske opslag på en Facebook-side, som han i dag ikke kan tilgå, fordi den er spærret af Facebook, ligesom den to gange er blevet hacket. Ansøgeren har videre oplyst, at han har oplevet at få fjernet opslag vedrørende […], på sin nye Facebook-side. Ansøgeren har som asylmo-

tiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Iran frygter de iranske myndigheder, idet han er konverteret til kristendommen. Ansøgeren har endvidere henvist til sine politiske aktiviteter for det kurdiske parti […] i Danmark. **Flygtningenævnet** tiltræder af de grunde, der var anført i nævnets afgørelse [fra vinteren] 2014, at der på baggrund af de oplysninger, der da forelå ikke da var grundlag for at genoptage sagen. Flygtningenævnet lægger imidlertid efter ansøgerens forklaring, der støttes af sagens oplysninger i øvrigt, til grund, at ansøgeren siden 2014 har fortsat sit virke for [det kurdiske parti] i Danmark, hvor han er ansvarlig for […]. Nævnet bemærker således, at søgning på ansøgerens navn og [det kurdiske parti] i Google giver en række resultater på første søgningsside, hvor ansøgeren i artikler med navn og billede sættes i forbindelse med [det kurdiske parti] i Danmark, herunder med link til en artikel vedrørende et interview med ansøgeren, […]. En søgning på "[det kurdiske parti]" resulterer ligeledes i en henvisning til omtalte artikel på første side i søgningsresultatet. Denne artikel er ligeledes ledsaget af et billede af ansøgeren. Nævnet finder på denne baggrund, når det tillige sammenholdes med sagens øvrige oplysninger, herunder oplysningerne om ansøgerens deltagelse i og rolle ved demonstrationer uden for den iranske ambassade i Danmark, at der er en reel risiko for, at ansøgeren ved sine politiske aktiviteter i Danmark nu kan have opnået i hvert fald en vis grad af profilering i forhold til de iranske myndigheder. Det fremgår af baggrundsoplysningerne for nævnet, herunder [navngiven rapport fra 2016], at […], og at […]. Det fremgår endvidere blandt andet, at […]. Flygtningenævnet finder, at det på denne baggrund – og som sagen nu foreligger oplyst – er godtgjort, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Iran risikerer forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. Der er herefter ikke anledning til at tage stilling til ansøgerens nye asylmotiv, der vedrører hans konversion til kristendommen." Iran/2017/263

Nævnet **stadfæstede** i **oktober 2017** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk kurder og sunni-muslim fra Kermanshah, Iran. Ansøgeren har været aktiv for Kurdistan Freedom Party (PAK) siden 2009 eller 2010. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Iran frygter at blive henrettet af de iranske myndigheder, da han er politisk aktiv for partiet Kurdistan Freedom Party. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at han i 2009 eller 2010 stiftede bekendtskab med partiet, da hans ven, [A], anbefalede ham. Ansøgeren fik to til tre måneder efter en opringning fra PAK's vicepræsident, [B], som inviterede ham til et møde i Erbil. Ansøgeren fik på mødet lov til at vælge, hvordan han ville samarbejde med partiet. Ansøgeren valgte, at han ville gøre mest mulig nytte for sit hjemland, og han valgte at stå for koordineringen af andre frivillige med henblik på uddeling af politisk materiale. Ansøgeren anbefalede yderligere fem personer til PAK. De blev godkendt, og de hjalp ansøgeren med at uddele politisk materiale. I 2012 eller 2013 var ansøgeren ude at uddele

cd'er sammen med [C] fra Javanrood. En patruljevogn satte efter dem. Det lykkedes ansøgeren at slippe væk fra patruljevognen og at smide cd'erne ud, inden myndighederne fik stoppet ansøgeren. Ansøgeren blev ikke anholdt, da der manglede beviser mod ham. [I efteråret] 2015 befandt ansøgeren sig i Teheran på en forretningsrejse. Ansøgerens nabo, [D], ringede til ansøgeren og fortalte ham, at myndighederne havde ransaget butikken. Ansøgeren blev bekendt med, at der var konfiskeret cd'er med politisk materiale, ansøgerens kopimaskine og en maskine, der kopierede cd'er. Ansøgeren tog herefter til Urmia og udrejste af Iran dagen efter. Ansøgeren har i Danmark deltaget i en demonstration, som var organiseret af […]-partiet. Demonstrationen fandt sted foran Irans ambassade. **Flygtningenævnets flertal** kan ikke lægge ansøgerens forklaring om sit asylmotiv til grund, idet den forekommer utroværdig, divergerende og konstrueret til lejligheden. Flygtningenævnets flertal har herved lagt vægt på, at ansøgeren til oplysnings- og motivsamtalen forklarede, at han blev medlem af PAK i 2009 og også på dagen for samtalen ville betegne sig som medlem af partiet. Til sin asylsamtale forklarede ansøgeren først, at han blev medlem straks efter, at han mødtes med vicepræsidenten i Erbil. Efterfølgende forklarede ansøgeren imidlertid, at han var sympatisør og ikke medlem, idet kun officielle medlemmer af partiet får et medlemskort. Nævnet finder hertil, at ansøgerens forklaring om, at han blev ringet op af vicepræsidenten for PAK, som foreslog, at han og ansøgeren skulle mødes i Irak, blot fordi ansøgerens ven, [A], havde anbefalet ham, og at ansøgeren af vicepræsidenten på mødet fik at vide, at han kunne samarbejde med dem og selv bestemme, hvilke opgaver, han ville bestride, forekommer utroværdig. Det forhold, at ansøgeren til sin advokat og på mødet i dag har forklaret, at han blev observeret af partiet i en periode forud for godkendelsen uden, at han vidste det, kan ikke føre til en anden vurdering, da forklaringen er udbyggende og beror på ansøgerens egen formodning. Nævnets flertal bemærker videre, at ansøgeren under asylsamtalen ikke har kunnet redegøre nærmere for partiets opbygning og ledelse samt besvare spørgsmål om, hvad der stod på de løbesedler, han angiveligt uddelte. Nævnets flertal finder endvidere, at det svækker ansøgerens troværdighed, at han har forklaret divergerende om, hvornår episoden med påkørslen fandt sted, idet han til oplysnings- og motivsamtalen forklarede, at den fandt sted i 2011/2012 og til asylsamtalen, at den fandt sted i 2012/2013. Flertallet finder endvidere, at ansøgeren har forklaret divergerende om, hvad der angiveligt blev konfiskeret under ransagningen af hans butik, idet han til oplysnings- og motivsamtalen forklarede, at nogle personer fra Amakier (fra regeringen) havde fundet dokumenter/papirer med opfordringer til demonstrationer og oprør mod den iranske regering, ligesom de havde konfiskeret ansøgerens computer. Til asylsamtalen forklarede ansøgeren derimod, at der lå 60 CD'er med taler af [A] i forretningen og ikke andet politisk materiale. Det moralske politi havde konfiskeret CD'erne, kopimaskinen og den maskine, der kopierer CD'er, men ikke andet. Nævnets flertal har endelig lagt vægt på, at ansøgeren over for advokaten og på mødet i dag har udbygget sin forklaring om episoden i forretningen, idet han har forklaret, at en af

hjælperne var blevet fanget på et overvågningskamera, da han uddelte CD'er og var stukket af og løbet over til ansøgerens forretning. For så vidt angår ansøgerens deltagelse i en demonstration i Danmark [i vinteren] 2016 bemærker nævnets flertal, at ansøgeren efter sin egen forklaring ikke holdt taler eller stillede op til interviews under demonstrationen, at han ikke opgav sit navn, og at ansøgeren på de fotos, der er taget i forbindelse med demonstrationen, ikke forekommer umiddelbart genkendelig. Flertallet finder det således ikke sandsynliggjort, at ansøgeren er kommet i de iranske myndigheders søgelys som følge af sin deltagelse i demonstrationen. Nævnets flertal bemærker hertil, at ansøgerens forklaring om, at hans bror blev anholdt, forekommer utroværdig, idet ansøgeren under asylsamtalen først forklarede, at hans lillebror ringede til ham og senere, at han selv ringede til familien og spurgte, hvordan de havde det, og at hans mor herunder oplyste, at broren var blevet anholdt, hvorefter ansøgeren ændrede det til, at det rettelig var familien, der ringede til ham. Ansøgeren har derimod på mødet i dag forklaret, at hans bror ringede til ham og fortalte om sin tilbageholdelse. Han fortalte, at han var blevet kontaktet i et vejkryds, havde fået taget sin telefon, hvorefter han var blevet forfulgt – broren kunne herefter ikke oplyse mere, idet han havde sagt, at det måtte ansøgeren selv regne ud. Efterfølgende ringede faren til ansøgeren på brorens telefon og fortalte, at broren havde været tilbageholdt i to dage. Flygtningenævnets flertal finder således sammenfattende, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at brorens angivelige anholdelse havde baggrund i ansøgerens deltagelse i en demonstration i Danmark. Flygtningenævnets flertal finder således sammenfattende ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Iran vil risikere forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller være i reel risiko for at blive udsat for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Iran/2017/322

Nævnet meddelte i **november 2017** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk kurder fra […] i Kermanshah i Iran. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Iran frygter at blive slået ihjel af de iranske myndigheder, ISIL eller familien [A]. Ansøgeren har til støtte for sin konflikt med de iranske myndigheder oplyst, at de iranske myndigheder mistænker ham og hans familie for at samarbejde med PJAK. Mange af indbyggerne i ansøgerens landsby havde tidligere haft tilknytning til PJAK, hvilket myndighederne havde mistanke om. De iranske myndigheder bombede på den baggrund ansøgerens landsby én gang. Ansøgeren og hans far har leveret mad og medicin til PJAK. Ansøgerens far blev som følge deraf afhørt af efterretningstjenesten to gange forud for ansøgerens udrejse. Ansøgerens far blev efter ansøgerens udrejse afhørt tre gange yderligere af efterretningstjenesten, der spurgte, om ansøgeren var udrejst, og om det var fordi, han spionerede for oppositionspartier. Ansøgerens mormor og morfar var aktive for KDPI under revolutionen i Iran, hvilket medførte, at

ansøgerens far blev afhørt af de iranske myndigheder, ligesom myndighederne altid holdt øje med hans familie samt undertrykte og chikanerede dem. De iranske myndigheder er bekendt med, at ansøgeren ikke er praktiserende muslim, fordi han har deltaget i en begivenhed i Aalborg arrangeret af KDPI. Der var en spion fra den iranske efterretningstjeneste ved begivenheden, som har viderebragt informationer til Iran om hans deltagelse. Omkring en uge før ansøgerens første samtale med Udlændingestyrelsen [i foråret] 2017, fortalte hans far, at han havde modtaget et brev fra de iranske myndigheder, hvori der stod, at de vidste, at ansøgeren havde deltaget i begivenheden i Aalborg. Ansøgeren har til støtte for sin konflikt med ISIL oplyst, at han omkring to måneder før sin udrejse, skændtes med en gruppe islamister, der beskyldte ham for ikke at være muslim og truede med at hælde syre ud over ham og slå ham ihjel. Disse personer har efterfølgende tilsluttet sig ISIL. Ansøgeren har til støtte for sin konflikt med familien [A] oplyst, at han legede med sin ven, [B], da han var barn. [B] var medlem af familien [A]. [B] kom til skade i forbindelse med, at han fik en sten i hovedet, da de legede ved et vandløb. [B] lå på hospitalet i en til halvanden måned. Familien [A] krævede efterfølgende erstatning af ansøgerens familie, og de har truet med at slå ansøgeren ihjel med en sten og melde ham til myndighederne, når han blev 18 år. Flygtningenævnet er enig med Udlændingestyrelsen i, at ansøgerens forklaring om sine bedsteforældres tidligere politiske aktiviteter for KDPI kan lægges til grund, men at disse forhold ikke i sig selv kan føre til, at ansøgeren meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Ved vurderingen af denne del af ansøgerens asylmotiv har nævnet lagt vægt på, at ansøgeren har forklaret, at han aldrig har haft nogen individuelle konflikter som følge af bedsteforældrenes politiske aktiviteter, ligesom heller ikke ansøgerens forældre, der har opholdt sig i samme landsby gennem hele ansøgerens opvækst, er blevet udsat for asylbegrundende overgreb i anledning heraf. Ansøgerens øvrige asylmotiver er først fremkommet under asylsamtalen [i foråret] 2017 og er således ikke nævnt i ansøgerens asylansøgningsskema [i vinteren] 2016 eller under oplysnings- og motivsamtalen [i sommeren] 2016. Nævnet tiltræder, at det ikke kan lægges til grund, at ansøgeren er forfulgt af den iranske efterretningstjeneste som følge af ansøgerens angivelige samarbejde med PJAK, mens ansøgeren opholdt sig i Iran. Ved vurderingen heraf har nævnet lagt vægt på navnlig, at ansøgeren har forklaret usammenhængende og udbyggende om, hvorvidt han i Iran har været politisk aktiv for PJAK. Ansøgeren har intet anført herom i sit asylansøgningsskema, ligesom han under oplysnings- og motivsamtalen oplyste, at han aldrig selv havde været politisk aktiv. Oplysningen om, at han har hjulpet PJAK med at levere mad og medicin, er således først fremkommet under asylsamtalen i [i foråret] 2017. Ansøgerens oplysninger herom kan herefter ikke lægges til grund. Nævnet tiltræder endvidere, at det heller ikke kan lægges til grund, at ansøgeren har en konflikt med ISIL (Daesh) eller en konflikt med familien [A], der kan begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Spørgsmålet for nævnet er herefter, om det på grund af ansøgerens politiske aktiviteter i Danmark, hans eksponering i anled-

ning heraf sammenholdt med det forhold, at familien må antages at være i de iranske myndigheders søgelys, kan lægges til grund, at han har udsat sig selv for risiko for asylbegrundende forfølgelse ved en tilbagevenden til Iran. Ansøgeren har således forklaret, at han har deltaget i en række politiske møder/fester arrangeret af KDPI, mens han har opholdt sig i Danmark, at han i Danmark og familien i Iran har modtaget trusler i den anledning, og at han har oprettet en Facebook side med systemkritiske opslag i forhold til de iranske myndigheder. Det fremgår af en forevisning af ansøgerens Facebook side, at der er tale om en åben profil oprettet i ansøgerens eget navn, at siden indeholder tydelige og særdeles kritiske opslag rettet imod det iranske styre, og at siden indeholder oplysning om ansøgerens fødeby, ligesom siden indeholder billeder af ansøgeren. **Flygtningenævnets flertal** finder, at ansøgeren ved sine politiske aktiviteter i Danmark og oprettelsen af den pågældende side på Facebook kan have eksponeret sig selv i en sådan grad, at der er en vis risiko for, at de iranske myndigheder vil opnå kendskab hertil, hvilken risiko imidlertid er særligt udtalt for ansøgeren, hvis bedsteforældre og øvrige familie har været kendt af myndighederne i relation til deres tilknytning til KDPI. Det hører med i billedet, at det må lægges til grund, at ansøgerens far har været indkaldt til afhøringer hos de iranske myndigheder, hvor han er blevet stillet spørgsmål om familiens tilknytning til KDPI. På denne baggrund meddeler Flygtningenævnets flertal ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1." Iran/2017/331

Der kan endvidere henvises til den i kapitel 2.2. nævnte afgørelse Iran/2017/61.

Som eksempler på sager, hvor en asylansøger har henvist til religiøse aktiviteter under opholdet i Danmark, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **februar 2017** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2007. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk hazara fra Ghazni, Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren henviste i forbindelse med den oprindelige asylsag som asylmotiv til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygtede at blive slået ihjel af Taliban, idet han var blevet bortført og tilbageholdt i tre dage af tre personer med tilknytning til Taliban, da Taliban ønskede at træne ansøgeren og andre drenge til at udføre selvmordsangreb. Ansøgeren har i nærværende sag, ligesom ved den første genoptagelsessag, som asylmotiv henvist til, at han er konverteret til kristendommen, og at han på den baggrund vil være i alvorlig risiko for overgreb fra befolkningen i Afghanistan. Til støtte for sit asylmotiv har ansøgeren i forbindelse med sin første genoptagelsessag fremlagt kopi af sit dåbsbevis, hvoraf det fremgår, at ansøgeren [i efteråret] 2013 blev døbt i Apostelkirken. Ansøgeren har endvidere fremlagt en udtalelse [fra sommeren] 2013 fra Apostelkirken, hvoraf

det fremgår, at ansøgeren har deltaget i et dåbsundervisningsforløb, og at præsten har haft en samtale med ansøgeren forud for dette, hvor præsten er blevet forvisset om, at ansøgeren har et reelt ønske om at blive kristen. Til støtte for sit asylmotiv har ansøgeren i nærværende sag fremlagt en udtalelse fra [en præst], der bekræfter at ansøgeren fortsat er en del af det kristne fælleskab, herunder deltager i kirkelige aktiviteter. Ansøgeren har tillige henvist til det af ansøgeren vedlagte notat af […] 2016 fra Rigspolitiet. Notatet vedrører udsendelsen af en afvist afghansk statsborger til Kabul, som ved ankomsten til Kabul begyndte at råbe, at han var kristen. Den pågældende person indrømmede efterfølgende, at han var ateist, men Afghanistan nægtede herefter at modtage ham, idet personen, hvis han forlod lufthavnsområdet, ville være i livsfare, blot fordi han havde råbt, at han var kristen. Flygtningenævnet stadfæstede [i efteråret] 2011 Udlændingestyrelsens afgørelse, hvorefter ansøgeren blev meddelt afslag på opholdstilladelse, idet Flygtningenævnet ikke kunne lægge ansøgerens forklaring til grund, da ansøgeren afgav modstridende forklaringer om sin identitet og sit asylmotiv. Justitsministeriet meddelte [i vinteren] 2013 afslag på at give ansøgerens klage over afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 2, opsættende virkning. Herefter begyndte ansøgeren angiveligt [i foråret] 2013 at interessere sig for kristendommen og anmodede [i sommeren] 2013 om genoptagelse af sin asylsag med den begrundelse, at han var konverteret til kristendommen. Igen [i foråret] 2014 blev ansøgeren meddelt afslag på asyl, da Flygtningenævnet ikke fandt, at ansøgerens konversion var reel. Flygtningenævnet bemærker i den forbindelse, at tidspunktet for ansøgerens konversion og dåb, sammenholdt med det sporadiske kendskab til kristendommen, ansøgeren demonstrerede under nævnsmødet [i vinteren] 2014, det forhold at ansøgeren først under nævnsmødet i dag har fortalt om den drøm, der efter hans forklaring var årsagen til, at han begyndte at interessere sig for kristendommen, og ansøgerens manglende troværdighed under de tidligere sager, kunne give anledning til en vis tvivl om, hvorvidt der er tale om en reel konversion. Heroverfor har et **flertal af Flygtningenævnet** lagt vægt på ansøgerens forklaring om, at han siden 2013 til nu, herunder de to gange han var indsat i Ellebæk, kontinuerligt har deltaget i gudstjenester, kirkelige handlinger, praktisk arbejde i kirken og et ophold på en kristen højskole. Denne forklaring er understøttet af en lang række erklæringer fra forskellige præster. Flertallet har videre lagt vægt på, at ansøgeren under nævnsmødet har kunnet redegøre nærmere for betydningen af forskellige symboler indenfor kristendommen. Flertallet finder derfor, at ansøgerens konversion på nuværende tidspunkt må anses som reel. Efter oplysningerne i baggrundsmaterialet om forholdene for kristne konvertitter i Afghanistan finder flertallet derfor, at ansøgeren som følge af konversionen ved en tilbagevenden til Afghanistan vil være i risiko for forfølgelse, omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1." Afgh/2017/56

Nævnet **stadfæstede** i **marts 2017** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2013. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk perser og kristen fra […] Kars-provinsen, Iran. Ansøgeren har været medlem af en hemmelig arbejderbevægelse på sin arbejdsplads fra 2003 til 2009 og har været aktiv i Den Grønne Bevægelse i forbindelse med valget i 2009. Endvidere har han udført aktiviteter for gruppen Sufi Daravish Gonabadi. Ansøgeren har som asylmotiv oprindeligt henvist til, at han ved en tilbagevenden til sit hjemland frygtede de iranske myndigheder, eftersom han var Daravish, og fordi han tidligere har arbejdet for arbejdernes rettigheder og Den Grønne Bevægelse. Ansøgeren har nu yderligere som asylmotiv henvist til, at han ved tilbagevenden til hjemlandet frygter forfølgelse eller overgreb på grund af sin religiøse overbevisning. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv henvist til, at ansøgeren i sine tidligere teenageår blev bevidst om, at han ikke var muslim. Omkring årsskiftet 2014/2015 startede han sin konversionsproces i Danmark. Ansøgeren fik i Danmark kendskab til kristendommen, da han hjalp to andre asylansøgere med tolkning fra engelsk til farsi under deres dåbsundervisningsforløb i […] kirke. Ansøgeren blev hurtigt tiltrukket af den ro, som han følte, at der herskede i kirken og fik interesse for de budskaber, der blev prædiket om. Ansøgeren var ved sin indrejse i Danmark misbruger af både stoffer og alkohol, men efter han begyndte at komme i kirken, fik livet ny mening for ham. Ansøgeren blev [i vinteren] 2015 døbt og anser sin dåb som en genfødsel. Siden dåben har han derfor hverken taget stoffer eller drukket alkohol. **Flygtningenævnets flertal** kan ikke lægge ansøgerens forklaring om, at han er blevet overbevist kristen, til grund. Flygtningenævnets flertal bemærker i den forbindelse, at ansøgeren er blevet døbt [i vinteren] 2015, efter han fik afslag på asyl [i efteråret] 2014, men at han til en samtale om genoptagelse med Dansk Flygtningehjælp [i efteråret] 2014 ikke har omtalt sin interesse for kristendommen og sin kommende dåb, men derimod har angivet, at han var ateist. Det forekommer i den forbindelse mindre sandsynligt, at han, der under nævnsmødet har forklaret, at han påbegyndte dåbsforberedelsen 3-4 måneder før sin dåb, ikke oplyste om sin interesse for kristendommen, når samtalen med Dansk Flygtningehjælp faldt på hans forhold til religion. Ansøgeren har under nævnsmødet om baggrunden for sin konversion og sit liv som kristen henvist til, at han havde et misbrug, som eskalerede ultimo 2014, men at han kom ud af dette, da han begyndte at komme i kirken, ligesom han ved dåben følte sig genfødt og fri samt mærkede kærligheden og alle de gode ting, som findes. Ansøgeren har imidlertid ikke været i stand til at redegøre nærmere for dåbsforløbet eller sine refleksioner i forbindelse med dette samt for det tidsmæssige aspekt i misbruget og den depression, som han angiveligt havde på tidspunktet for konversionen. Ansøgeren har på samme måde ikke været i stand til på en overbevisende måde at redegøre for sin egen kristne overbevisning og for sine kristne refleksioner. Han har således alene henvist til missionsbefalingen ved forespørgsel om kristendommens vigtigste budskab og betydning for ham. Uanset at ansøgeren under nævnsmødet var i stand til at redegøre for de kristne højtider

med videre, finder Flygtningenævnets flertal efter en samlet vurdering, at ansøgeren ikke på en troværdig og overbevisende måde har redegjort for, at hans dåb og deltagelse i gudstjenester med videre er udtryk for en reel religiøs overbevisning, men at dette fremstår som konstrueret til lejligheden. Der er udover det ovennævnte tillige lagt vægt på ansøgerens afglidende svar om sine personlige forhold og den omstændighed, at han levede som ateist, siden han var 15-20 år. Der er herefter ikke tale om en reel konvertering til kristendommen. De kirkelige udtalelser, der er fremlagt i sagen, kan ikke føre til en ændret vurdering. Der er herved lagt vægt på den sammenhæng, som udtalelserne er fremkommet i. Flygtningenævnet har ikke fundet anledning til at imødekomme begæringen om vidneførelse af […]. Flygtningenævnet har ved denne vurdering lagt vægt på, at Flygtningenævnet har lagt de faktuelle oplysninger om ansøgerens deltagelse i diverse kirkelige og kristne fælleskaber til grund. Den omstændighed, at ansøgeren for 8-10 måneder siden oprettede en åben Facebook-profil i sit eget navn, hvor han skriver om politik og kristendom, kan heller ikke føre til et andet resultat. Der er herved lagt vægt på, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han med Facebook-profilen har profileret sig over for de iranske myndigheder på en sådan måde, at dette kan begrunde asyl. På denne baggrund finder Flygtningenævnets flertal, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han ved sin tilbagevenden til Iran vil være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller for at blive udsat for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Iran/2017/97

Nævnet meddelte i **maj 2017** opholdstilladelse (**K-status**) til et ægtepar samt to børn fra Iran. Indrejst i 2010 og 2012. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgerne er etniske kurdere fra Sarpol-e Zahab, Kermanshah, Iran. Ansøgerne har tidligere været yarsan, men de er konverteret til kristendommen efter deres ankomst til Danmark. Den mandlige ansøger har som oprindeligt asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Iran frygter at blive henrettet af de iranske myndigheder, da de har fået kendskab til hans politiske aktiviteter for Kurdish Democratic Party of Iran (KDPI). Den kvindelige ansøger har henvist til sin ægtefælles asylmotiv. Ansøgerne har som nyt asylmotiv henvist til, at de i Danmark er konverteret til kristendommen, og de har gået fast i kirke siden starten af foråret 2014. Ansøgerne blev døbt [i efteråret] 2014. Den mandlige ansøger har endvidere henvist til, at han har udført politiske aktiviteter for KDPI under sit ophold i Danmark, herunder deltaget i demonstrationer, møder og lagt politisk materiale på sin Facebook-profil. **Flygtningenævnets flertal** bemærker vedrørende ansøgernes nye asylmotiv angående konversion, at det giver anledning til en vis usikkerhed om det religiøse motiv, at ansøgerne først efter at være fremkommet med andre asylmotiver, som de har fået afslag på – herunder at den mandlige ansøger til støtte for den første genoptagelsesanmodning anførte, at han tilhørte det religiøse mindretal Al-e-Haqq – begyndte at komme i kirken, ligesom deres forklaring på interessen for kristen-

dommen hver især forekommer mindre overbevisende. Flygtningenævnets flertal finder imidlertid, at ansøgerne under genoptagelsessagen på overbevisende måde har redegjort for, at deres konversion til kristendommen er reel. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgerne i Flygtningenævnet har kunnet redegøre fyldestgørende for kristne grundprincipper, kristne højtider og hovedindholdet i Biblen, ligesom de har deltaget i dåbsundervisning forud for dåben og er blevet døbt sammen med deres to børn. Det lægges videre til grund, at ansøgerne vedvarende har udøvet kristne aktiviteter i form af kirkegang og deltagelse i møder og arrangementer, og at de vedvarende har søgt at udvikle sig i forbindelse med konversionen. Flygtningenævnet lægger endvidere vægt på, at ansøgernes forklaring om deres kristne tilhørsforhold er underbygget af en række udtalelser fra kirker m.v. Heri beskrives en konstant interesse for kristendommen i den efterfølgende periode på nu omkring to et halvt år. Det fremgår tillige, at ansøgerne har deltaget aktivt i forskellige former for menighedsarbejde og arrangementer. På den baggrund finder Flygtningenævnets flertal efter en konkret og samlet vurdering, at ansøgerne på tilstrækkelig vis har sandsynliggjort, at deres konversion er reel. Efter oplysningerne i baggrundsmaterialet om forholdene for kristne konvertitter i Iran finder Flygtningenævnet, at ansøgerne ved en tilbagevenden til Iran vil være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, på grund af konversionen. Flygtningenævnet meddeler derfor allerede af denne grund ansøgerne og deres medfølgende børn opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1." Iran/2017/197

Nævnet **stadfæstede** i **juli 2017** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Libanon. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er libanesisk statsborger, etnisk araber og tidligere sunnimuslim, som nu oplyser at være konverteret til kristendommen, fra Tripoli, Libanon. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har forklaret, at hans far hører til [et parti]. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han frygter at blive dræbt af [B] fra Hizbollah, fordi han ønsker at hævne sin brors, [H]s død. Ansøgeren frygter af samme årsag også at blive dræbt af familien [A]s støtter. Ansøgeren har yderligere henvist til, at han frygter at blive dræbt af sin far og tilfældige personer på gaden, da han er konverteret fra islam til kristendommen. Ansøgeren har videre oplyst, at hans konflikt med familien [A] opstod for tre til fire år siden, da hans bror, [R], hang plakater op af politikeren Ashraf Rifi i nærheden af et kontor tilhørende Hizbollah. Familien [A] har skudt mod ansøgerens familie omkring fire gange. Ved en af lejlighederne tog ansøgeren og hans far hen til familien for at forklare, at de ikke ønskede problemer. Der blev sigtet på ansøgeren og hans far med våben, men de fik lov at gå. Et kvarter efter, at de forlod familien [A]s bopæl, blev de på ansøgerens fars arbejdsplads beskudt af selvsamme familie i en til to timer. Kort før ansøgerens udrejse blev [H] dræbt af ukendte personer, som hverken ansøgeren eller hans familie har haft noget med at gøre. Familien [A] anklager ansøgerens familie for

at stå bag drabet. Vedrørende den påberåbte konflikt med [A] familien og Hizbollah findes ansøgeren på en række punkter at have forklaret upræcist, usammenhængende og divergerende blandt andet om [A] familiens beskydning af ansøgerens fars arbejdsplads og familiens bopæl, om farens relation til [et parti], om drabet på [H] og om ansøgerens kendskab til drabet, om ansøgerens egen konflikt med [A] familien, herunder hans deltagelse i mindehøjtideligheden for [H], og om årsagen til ansøgeren og hans brødre, [R], [O] og [Z]s udrejse af Libanon. Dernæst må det tillægges vægt, at ansøgerens bror [O] til oplysnings- og motivsamtalen i sin asylsag har oplyst, at familien – og heller ikke [O] – har haft nogen konflikt med Hizbollah, eller at broren skulle være forsøgt dræbt af [A] familien. Det skal i denne forbindelse anføres, at ansøgerens ovennævnte tre brødre alle er udrejst af Danmark. Endvidere var ansøgeren i stand til at udrejse legalt og problemfrit af Libanon. Flygtningenævnet har ved vurderingen været opmærksom på, at ansøgeren fremstår med hukommelsesproblemer, men Flygtningenævnet finder desuagtet på ovennævnte baggrund, at ansøgeren ikke på troværdig vis har været i stand til at underbygge det påberåbte asylmotiv vedrørende konflikten med [A] familien og Hizbollah. Flygtningenævnet forkaster derfor ansøgerens forklaring herom. Vedrørende den påberåbte konversion til kristendommen må det tillægges vægt, at ansøgeren intet kendskab har til kristendommen, at han aldrig har været i kirke, og at han ikke er døbt eller på anden måde har taget skridt til at erhverve sig et nærmere kendskab til kristendommen. Ansøgeren fremstår i øvrigt helt ureflekteret i forhold til kristendommen og har heller ikke på nogen måde været i stand til at redegøre for sin indre afklaringsproces i relation til en eventuel konversion. På denne baggrund kan Flygtningenævnet ikke lægge til grund, at ansøgeren er konverteret til kristendommen, ligesom det heller ikke kan antages, at han ved en tilbagevenden til Libanon risikerer overgreb vedrørende dette forhold på grund af sin forklaring til de danske udlændingemyndigheder. Sammenfattende kan det herefter ikke lægges til grund, at ansøgeren har været forfulgt ved udrejsen, eller at ansøgeren ved en tilbagevenden til Libanon risikerer forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Endvidere kan det ikke antages, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet skulle være i en reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Liba/2017/9

Nævnet **stadfæstede** i **august 2017** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk kurder fra [landsby], Sarpol-e Zahab, Iran. Ansøgeren har oplyst, at han efter sin ankomst til Danmark er konverteret fra yari til kristendommen. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Iran frygter, at de iranske myndigheder vil fængsle ham på livstid, idet han er blevet beskyldt for under sin militærtjeneste at have stjålet seks håndvåben. Han frygter

endvidere, at han vil blive udsat for overgreb fra de iranske myndigheders side som følge af, at han er konverteret til kristendommen. Til støtte herfor har ansøgeren forklaret, at han [i efteråret] 2015 stod vagt foran kasernens våbenlager fra klokken fire til seks om morgenen. Da hans vagt var afsluttet, fik han at vide, at seks håndvåben manglede på våbenlageret, og han blev anklaget for at have stjålet dem. Han fik oplyst, at hans overordnede, [A], havde meddelt, at ansøgeren var faldet i søvn under sin vagt og derfor ikke havde udført sin opgave. Efterfølgende blev ansøgeren i håndjern transporteret i en taxa til militærretten i Kermanshah af soldaten, [B], som ansøgeren ligeledes betragtede som en ven. Da ansøgeren ankom til militærretten, bad han om at komme på toilettet, og [B] tog håndjernene af ham og ventede uden for toiletbåsen. Da [B] åbnede døren til toilettet, slog ansøgeren ham i hovedet med et vandrør, hvorved [B] mistede bevidstheden. Herefter fik ansøgeren trukket [B] ind i toiletbåsen. Efterfølgende forlod ansøgeren toiletbygningen og flygtede fra militærrettens område ved at hoppe over en mur. Ingen så ansøgeren i forbindelse med flugten. Til støtte for konversionen har ansøgeren forklaret, at han begyndte at interessere sig for kristendommen to-tre uger, før han blev døbt [i sommeren] 2016, idet [en ven fra ansøgerens asylcenter] overtalte ham til at gå med i kirke en søndag. Inden dåben deltog ansøgeren i en sommerlejr i Hobro, ligesom han så en film om Jesus. Præsten sagde, at han var klar til at blive døbt. Ansøgeren har siden gået i kirke hver søndag. Han læser Det Nye Testamente en time hver dag i en gruppe på nettet. Han har også i år deltaget i et endags-kirkeligt arrangement i Hobro. Han har uploadet en del billeder om kristendommen på sin åbne Facebookprofil, idet det er den eneste måde, han kan bekendtgøre, at han er kristen. Efter udlændingelovens § 40 påhviler det en asylansøger at sandsynliggøre det asylmotiv, han påberåber sig. Flygtningenævnet bemærker, at ansøgeren vel har forklaret konsistent om det påberåbte asylmotiv vedrørende beskyldningerne om våbentyveriet, men at hændelsesforløbet samlet set må anses for så usandsynligt, at ansøgeren ikke kan anses for at have sandsynliggjort dette. Nævnet lægger herved navnlig vægt på, at ansøgeren blev transporteret i en taxa med kun én militærpolitimand til undersøgelsesretten, selvom militærpolitihovedkvarteret var stationeret på ansøgerens garnison og således må antages at råde over såvel mandskab som køretøjer, at ansøgerens forklaring om flugten fra undersøgelsesretten i sig selv må anses for ganske usandsynlig, og at det ligeledes må anses for usandsynligt, at efterretningstjenesten eller de militære myndigheder ikke på et langt tidligere tidspunkt har ransaget forældrenes bopæl med henblik på at finde ansøgeren. Nævnet bemærker herved, at dette efter ansøgerens forklaring først kan anses for sket efter omkring et halvt år. Nævnet kan således ikke lægge til grund, at ansøgeren under samtalen med Udlændingestyrelsen oplyste, at han fik oplysning herom allerede, mens han befandt sig i Tyrkiet. Nævnet kan således i det hele ikke lægge ansøgerens forklaring om det påberåbte asylmotiv inden udrejsen til grund. Nævnet har tilsidesat ansøgerens oprindelige asylmotiv som utroværdigt. Der påhviler herefter ansøgeren en skærpet bevisbyrde for, at den konversion, han har foretaget i Danmark, er udtryk for

en reel religiøs overbevisning. Nævnet finder ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort dette. Nævnet lægger herved navnlig vægt på, at ansøgeren lod sig døbe efter meget kort tid og stort set uden kendskab til kristendommen. Nævnet finder ikke, at ansøgerens efterfølgende aktiviteter, herunder heller ikke i form af Facebook-opslag, er af en sådan massiv, vedvarende og oprigtig karakter, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han på nuværende tidspunkt reelt er kristen. Nævnet finder således ikke, at ansøgeren risikerer forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller har behov for beskyttelsesstatus, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2, ved en tilbagevenden til Iran. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Iran/2017/256

Nævnet **stadfæstede** i **oktober 201**7 Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar fra Irak. Indrejst i henholdsvis [efteråret] 2014 og [foråret] 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgerne er etniske arabere og shiamuslimer fra Al-Najaf, Irak. Ansøgerne har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktive. Den mandlige ansøger har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Irak frygter at blive slået ihjel af ukendte personer, fordi han har modtaget en trussel. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at han fandt en konvolut med en patron i på sit skrivebord, da han kom på arbejde på universitetet en morgen i [foråret] 2013. Efterfølgende bad han om orlov fra sit arbejde, hvilket blev bevilliget. Ansøgeren udrejste til Jordan, hvor han opholdt sig indtil [efteråret] 2014, hvorefter han udrejste til Danmark. Den kvindelige ansøger har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Irak frygter at blive slået ihjel, idet hendes ægtefælle (den mandlige ansøger) er højtuddannet og har arbejdet på universitetet i Bagdad. Den kvindelige ansøger frygter endvidere de generelle forhold i Irak. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at hendes ægtefælle modtog en patron i en konvolut på sit arbejde i [foråret] 2013. Hun har endvidere oplyst, at forholdene i Irak generelt er dårlige, og at flere højtuddannede er blevet slået ihjel i Irak. Begge ansøgerne har for Flygtningenævnet som et nyt asylmotiv henvist til, at de er konverteret til kristendommen, og at de frygter forfølgelse på grund heraf ved en tilbagevenden til Irak. Ansøgerne har med baggrund i dette asylmotiv nedlagt påstand om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, subsidiært hjemvisning. Flygtningenævnet finder, at ansøgernes forklaringer om den mandlige ansøgers modtagelse af en trussel ikke forekommer overbevisende. Der er således flere forhold i forklaringerne, som virker påfaldende i forhold til, at det skulle være modtagelsen af en trussel, der begrunder deres ønske om at opnå asyl i Danmark. Ansøgerne har samstemmende forklaret, at de opfattede truslen som alvorlig og som rettet mod hele familien, og alligevel valgte de at opholde sig på deres bopæl i Bagdad indtil udrejsen, ligesom de udrejste uden tre af deres børn, der forblev boende i familiens hus. Efter ansøgernes forklaringer orienterede den mandlige ansøger ikke sin arbejdsgiver eller kolleger om truslen, ligesom de undlod at anmelde den til politiet. Den mandlige ansøger har endvidere forklaret ud-

byggende om, at ligeledes to af hans børn efterfølgende skulle have modtaget trusler. Den mandlige ansøger nævnte således intet herom i hverken asylansøgningsskemaet eller den første samtale (oplysnings- og motivsamtalen) med Udlændingestyrelsen. Ansøgerne har desuden forklaret forskelligt om indholdet af den trussel, som datteren skulle have modtaget, idet den mandlige ansøger har forklaret, at truslen angik hendes arbejde, mens den kvindelige ansøger – i hvert fald oprindeligt – har forklaret, at truslen angik den omstændighed, at datteren befandt sig i Irak uden sin far. Hertil kommer, at den kvindelige ansøger både i asylansøgningsskemaet og i oplysnings- og motivsamtalen [i sommeren] 2016 har givet udtryk for, at de generelle forhold i Irak er af en sådan karakter, at de ikke længere kunne "holde det ud", ligesom flere dokumenter i sagen synes at pege i retning af, at ansøgernes udrejse har været planlagt i en periode, der ligger forud for episoden i [foråret] 2013. Det hører endelig med i billedet, at den mandlige ansøger indrejste i Danmark på et arbejdsvisum efter Green Card-ordningen, og at han først søgte om asyl i Danmark efter at have opholdt sig her i ca. 1 år og 3 måneder. Selv om ansøgernes forklaring om modtagelsen af en patron kunne lægges til grund, finder Flygtningenævnet endvidere, at oplysningerne herom er så uspecifikke, at det ikke kan begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Ansøgerne har således samstemmende oplyst, at ingen af dem har nogen konflikter med hverken enkeltpersoner, myndigheder eller grupperinger, hvorfor det forekommer helt tilfældigt, såfremt ansøgerne skulle være blevet truet. Det er herunder også uklart, hvem der lagde patronen på skrivebordet, og hvilket formål den angivelige trussel skulle tjene. Om ansøgernes oplysninger om at være konverteret til kristendommen – der er et nyt asylmotiv fremsat for Flygtningenævnet – bemærkes, at nævnet ikke finder grundlag for at hjemvise sagen. Om asylmotivet bemærkes endvidere, at den mandlige ansøger ifølge referatet fra hans oplysnings- og motivsamtale [i sommeren] 2016 har oplyst, at han dengang praktiserede sin religion, og at han aldrig havde interesseret sig for andre religioner eller overvejet at konvertere til en anden religion. Tilsvarende har den kvindelige ansøger i sin oplysnings- og motivsamtale [i sommeren] 2016 oplyst, at hun praktiserede sin religion, herunder faster og beder, og at hun aldrig har interesseret sig for andre religioner. Det fremstår på den baggrund noget påfaldende, at ansøgerne angiveligt nu er konverteret til kristendommen, og navnlig at konverteringen er fundet sted på et tidspunkt, hvor de havde modtaget afslag på asyl fra Udlændingestyrelsen. Det fremstår endvidere noget påfaldende, at den mandlige ansøger har fundet anledning til at udarbejde en artikel/rapport med titlen [X]. Nævnet finder, at der under disse omstændigheder må stilles større krav til ansøgernes sandsynliggørelse af, at konverteringen er reel. Ansøgerne har under mødet for nævnet vist et vist kendskab til kristendommen, hvilket også afspejles i den artikel, som den mandlige ansøger, der i Irak arbejdede som universitetsprofessor, har skrevet om emnet. Ansøgerne har imidlertid ikke på overbevisende måde kunnet redegøre nærmere for deres refleksioner over motivet for og konsekvenserne af konverteringen, herunder hvilken betydning kristendommen har for dem. Her-

til kommer, at de for nævnet har forklaret udbyggende om deres interesse for kristendommen, hvilke forklaringer ikke stemmer overens med det, de tidligere har oplyst i sagen om deres manglende interesser for andre religioner. Under hensyn hertil – og på baggrund af sagens oplysninger i øvrigt – finder Flygtningenævnet, at det er ubetænkeligt at lægge til grund, at ansøgernes konvertering til kristendommen ikke er udtryk for en reel interesse, og at konverteringen alene har haft til formål at skabe et nyt konstrueret asylgrundlag. Der er på denne baggrund ingen grund til at tro, at ansøgerne ved en tilbagevenden til Irak har behov for eller ville leve et åbent kristent liv med risiko for, at myndigheder eller andre i Irak blev bekendt med deres konversion. Flygtningenævnet finder herefter, at det ikke kan lægges til grund, at ansøgerne ved en tilbagevenden til hjemlandet er i risiko for at blive udsat for forfølgelse på grund af konversion eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7 som følge af personlige konflikter med myndigheder, enkeltpersoner eller andre. For så vidt angår spørgsmålet om, hvorvidt de generelle forhold i Irak kan begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, bemærker nævnet, at det af praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol fremgår, at den generelle sikkerhedssituation i Irak ikke er af en sådan karakter, at det kan antages, at der er en reel risiko for overgreb i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 alene som følge af den blotte tilstedeværelse i området, jf. dom af 23. august 2016 i sag nr. 59166/12 *(J.K. and Others v. Sweden)*. Flygtningenævnet stadfæster herefter Udlændingestyrelsens afgørelse." Irak/2017/184

Nævnet **stadfæstede** i **december 2017** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2004. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk iraner fra [A], Iran. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han frygter forfølgelse i Iran, idet han i Danmark er konverteret til kristendommen. Indledningsvis bemærker Flygtningenævnet, at i et tilfælde, hvor ansøgerens asylmotiv er frygt som følge af konvertering efter udrejse, er der anledning til at foretage en kritisk og indgående bedømmelse af troværdigheden af ansøgerens forklaring herom, herunder om tidspunktet for konverteringen, baggrunden for konverteringen og om følgerne af konverteringen. Dette gælder så meget desto mere, når ansøgerens konvertering først sker efter modtagelse af endeligt afslag på asyl. Flygtningenævnet finder, at ansøgerens konvertering ikke er reel, men er udtryk for et nyt konstrueret asylmotiv. Flygtningenævnet har herved særlig lagt vægt på, at ansøgeren ikke på overbevisende måde har kunnet redegøre nærmere for sine refleksioner over motivet for og konsekvenserne af konverteringen. Flygtningenævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøgeren først opsøgte den kristne kirke 11 år efter, at han modtog endeligt afslag på asyl. Flygtningenævnet lægger herved til grund, at ansøgeren først i [efteråret] 2015 har stiftet nærmere bekendtskab med kristendommen, og at han deltog i gudstjenester på dansk, som han efter eget udsagn kun forstod halvdelen af. Endvidere har

ansøgeren modtaget tre måneders dåbsundervisning, der også er foregået på dansk. Selvom ansøgeren har haft en bibel på farsi, må ansøgerens kendskab til kristendommen derfor antages at have været meget begrænset, både da han besluttede sig for at lade sig døbe, og da han lod sig døbe i [sommeren] 2016. I den forbindelse finder Flygtningenævnet, at ansøgeren ikke på overbevisende måde har kunnet redegøre for den personlige udvikling, som ansøgeren må have gennemgået i den korte periode. Endelig har Flygtningenævnet lagt vægt på, at ansøgerens generelle troværdighed må vurderes som svækket henset til, at det fortsat må lægges til grund, at hans forklaring om sit oprindelige asylmotiv var usand. Sammenfattende finder Flygtningenævnet efter det ovenfor anførte, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at hans konvertering til kristendommen er reel, herunder således at det kan antages, at ansøgeren vil foretage kristne handlinger ved en tilbagevenden til Iran. Flygtningenævnet lægger således til grund, at ansøgerens deltagelse i gudstjenester og andre kristne aktiviteter er sket i et forsøg på at skabe sig et sur place-asylmotiv og uden at have baggrund i en reel religiøs overbevisning hos ansøgeren. Flygtningenævnet tilsidesætter på den baggrund ansøgerens forklaring om sin konvertering som konstrueret og utroværdig. Det er herefter fortsat Flygtningenævnets vurdering, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Iran vil være i risiko for konkret og individuel forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller i reel risiko for umenneskelig behandling eller andre forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2." Iran/2017/365

Der kan endvidere henvises til den i kapitel 2.2. nævnte afgørelse Iran/2017/341.

6.7.2.2 Seksuelle aktiviteter

Som eksempler på sager, hvor en ansøger som asylmotiv har henvist til sin seksuelle orientering eller kønsidentitet, og hvor ansøgeren har praktiseret denne i Danmark, kan der henvises til afsnit 6.11.2.6.

6.7.2.3 Andre aktiviteter

Som eksempler på sager, hvor en asylansøger som asylmotiv har henvist til andre aktiviteter eller omstændigheder opstået under opholdet i Danmark, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **februar 2017** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk araber og sunni muslim fra Hawija, Irak. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved tilbagevenden til hjemlandet frygter at blive slået ihjel af Islamisk Stat, fordi han har afslået at arbejde for dem. Ansøgeren har som asylmotiv endvidere henvist til, at han som journalist føler sig udsat og derfor frygter alle radikale islamistiske grupperinger i hjemlandet. Ansøgeren frygter

også uforholdsmæssig straf for sine myndighedskritiske artikler/blogs. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv henvist til, at han siden 2010 har arbejdet som blogger, foredragsholder og freelance journalist. [I sommeren] 2014 blev ansøgerens daværende chef, [A], taget til fange af Islamisk Stat Han blev den samme dag rapporteret død i medierne. Dagen efter kontaktede [A] sin ven, [B], og fortalte, at han stadig var i live, men blev holdt fanget af Islamisk Stat. Han bad [B] kontakte ansøgeren, fordi ansøgeren stammer fra Hawija, hvor han blev holdt fanget. [B] optog telefonsamtalen, hvor ansøgerens navn blev nævnt i alt 11 gange. Der er ingen, som har hørt fra [A] siden. [I efteråret] 2014 modtog ansøgeren et telefonopkald fra en ukendt person, der sagde, at han havde brug for hjælp, og at han kendte en af ansøgerens venner ved navn [C]. Ansøgeren indvilligede i at mødes med personen på en café i Kirkuk. Personen oplyste ansøgeren om, at han var tilknyttet Islamisk Stat, og han ønskede, at ansøgeren skulle tilslutte sig, da de havde brug for hans kompetencer og erfaring til at offentliggøre videoer med deres propaganda på internettet. Ansøgeren turde ikke afslå tilbuddet, da han frygtede at blive slået ihjel, og han udbad sig derfor noget betænkningstid. Ansøgeren fik en betænkningstid på to til tre dage, men personen fastslog samtidig, at han ikke havde noget valg. Ansøgeren tog herefter straks hjem til sin familie og fortalte om episoden. Han pakkede sine ting og flygtede herefter til byen Sulaymaniya, hvor han opholdt sig frem til sin udrejse af hjemlandet [i efteråret] 2014. Under opholdet i Danmark har ansøgeren fortsat sine aktiviteter med indrapportering med henblik på sletning af IS konti på de sociale medier og fortsat sine kritiske artikler/blogs samt deltaget i interviews til tv i to tilfælde. Ansøgerens artikel om en tidligere dommer i Bagdad har bevirket, at han er blevet stævnet i Irak som sigtet for overtrædelse af straffelovens artikel 434 for injurier/fornærmelser, og der er udstedt en arrestordre mod ham. Flygtningenævnet kan i det væsentlige ikke lægge ansøgerens forklaring om hændelsesforløbet i Irak og dermed hans oprindelige asylmotiv til grund. Flygtningenævnet finder således, at ansøgeren har udbygget sin forklaring i forsøget på at få den oprindelige forklaring til at hænge sammen, herunder hvorfor der gik 14 dage, inden han blev kontaktet af [A's] brødre. Flygtningenævnet finder endvidere, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at der en sammenhæng mellem den nævnte opringning fra [A] til ansøgerens kollega og det angivelige møde med et IS-medlem på cafeen i Kirkuk. Flygtningenævnet lægger herved vægt på, at ansøgeren mødtes med den pågældende uden at sikre sig hans identitet, og at pågældende lod ansøgeren få betænkningstid, så ansøgeren kunne unddrage sig kravet fra IS om samarbejde. Videre finder Flygtningenævnet, at det svækker ansøgerens forklaring, at han efter udrejsen i [efteråret] 2014 først søgte asyl [i foråret] 2015 efter at være indrejst i Danmark [i foråret] 2015 på gyldigt pas og visum. Vedrørende ansøgerens fortsatte aktiviteter i Danmark med indrapportering af IS konti på de sociale medier og blogindlæggene lægger Flygtningenævnet vægt på, at der er tale om en fortsættelse af ansøgerens aktiviteter i Irak, og at disse aktiviteter ikke gav ham problemer under opholdet der. Videre har ansøgeren ikke oplyst sit navn i forbin-

delse med nævnte aktiviteter. Stævningen og arrestordren i anledning bloggen/artiklen rettet mod den tidligere dommer i Bagdad er fremkommet efter Udlændingestyrelsens afgørelse og meget hurtigt efter den nævnte blog/artikel. Såfremt de pågældende dokumenter må anses for ægte, finder Flygtningenævnet, at der ikke grundlag for at antage, at ansøgeren i den forbindelse vil risikere en uforholdsmæssig straf. **Flygtningenævnets flertal** finder videre, at ansøgeren ikke på den ovennævnte baggrund som følge af sine aktiviteter i Danmark har sandsynliggjort, at han har eksponeret sig i en sådan grad, at han risikerer forfølgelse eller overgreb i Irak i den anledning. Oplysningerne om den generelle risiko for journalister i Irak, som er beskrevet i baggrundsoplysningerne, kan ikke føre til en anden vurdering. Flertallet bemærker i den forbindelse, at ansøgeren ikke har en journalistisk uddannelse, men var ansat i en kortere periode som kontorassistent, og at aktiviteterne ikke kan betegnes som egentlig journalistisk virksomhed. Flygtningenævnet finder, at der ikke er grundlag for at udsætte sagen med henblik på ægthedsvurdering af den irakiske stævning og arrestordre. Flertallet finder herefter, at ansøgeren ikke har godtgjort, at han ved en tilbagevenden til Irak risikerer forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingeloven § 7. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Irak/2017/34

6.8 Dobbeltstraf

I sager, hvor en udlænding dømmes for kriminalitet begået under opholdet her i landet og i den forbindelse udvises, påberåber den pågældende sig undertiden risiko for dobbeltstraf, det vil sige risikoen for at blive straffet for samme lovovertrædelse i sit hjemland, som den pågældende er straffet for i Danmark.

I dansk ret er princippet om, at en person ikke må blive strafforfulgt to gange for den samme lovovertrædelse, fastslået i straffelovens §§ 10 a og 10 b. Princippet er ligeledes blandt andet indeholdt i Europarådskonventionen af 28. maj 1970 om straffedommes internationale retsvirkninger, "European Convention on the International Validity of Criminal Judgements", ligesom det fremgår af Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, artikel 50, at "Ingen skal i en straffesag på ny kunne stilles for en domstol eller dømmes for en lovovertrædelse, for hvilken den pågældende allerede er blevet endeligt frikendt eller domfældt i en af Unionens medlemsstater i overensstemmelse med lovgivningen".

Det fremgår af udlændingelovens § 7, stk. 2, at der gives opholdstilladelse til en udlænding, hvis denne ved en tilbagevenden til sit hjemland risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Bestemmelsen er udformet i overensstemmelse med de internationale konventioner, som Danmark har tiltrådt, herunder navnlig Den Europæiske Menneskerettighedskonvention artikel 3 og tillægsprotokol nr. 6 samt artikel 3 i FN's konvention mod tortur og

anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Det er forudsat, at udlændingemyndighederne ved anvendelsen af bestemmelsen inddrager relevant praksis navnlig fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol.

Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 indeholder ikke et forbud mod dobbeltstraf i sig selv. Dobbeltstraf vil således alene være i strid med konventionen, hvis den forventede straf må anses for umenneskelig eller nedværdigende.

Menneskerettighedskommissionen har generelt udtalt, at når der er tale om straffesager i forskellige stater, er overholdelsen af princippet "ne bis in idem" hverken sikret af konventionen eller af artikel 4 i 7. tillægsprotokol. Der kan blandt andet henvises til sagerne H.P.L. mod Østrig (application no. 24132/94, Kommissionens afgørelse af 5. juli 1994) og E.G.M. mod Luxemborg (application no. 24015/94, Kommissionens afgørelse af 20. maj 1994). Der henvises herved nærmere til Flygtningenævnets og Udlændingestyrelsens notat om beskyttelsen af asylansøgere i henhold til FN's flygtningekonvention og Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, der er tilgængeligt på Flygtningenævnets hjemmeside, www.fln.dk.

Se også Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols afgørelse af 8. juli 2014 i sagen M.E. mod Danmark (application no. 58363/10), der er nærmere omtalt i Flygtningenævnets formandskabs 23. beretning (2014), side 267ff. Det fremgår af dommen blandt andet, at princippet om "ne bis in idem" ikke i sig selv rejser spørgsmål i henhold til artikel 3.

Indtil ændringen af udlændingelovens § 26 ved lov nr. 758 af 29. juni 2011 henhørte det under domstolene i forbindelse med vurderingen af, om der i en sag skulle ske udvisning på grund af kriminalitet, at tage stilling til spørgsmålet om risiko for dobbeltstraf, jf. § 26, stk. 1. Ved lovændringen blev § 26 ændret, således at en udlænding skal udvises efter udlændingelovens §§ 22-24 og 25, medmindre det vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser. Det fremgår således ikke længere af bestemmelsen, at domstolene ved afgørelser om udvisning m.v. skal tage hensyn til, om dette må være særligt belastende, navnlig på grund af blandt andet risikoen for, at udlændingen uden for de i § 7, stk. 1 og 2, eller § 8, stk. 1 og 2, nævnte tilfælde vil lide overlast i hjemlandet eller andre lande, hvor udlændingen kan ventes at tage ophold.

Det fremgår af Østre Landsrets dom af 1. juli 2015 (S-3475-14), at der hverken i lovens forarbejder eller i øvrigt er holdepunkter for at antage, at der herved er sket en ændring af den hidtidige kompetencefordeling mellem domstolene og udlændingemyndighederne. Det påhviler således udlændingemyndighederne, herunder Flygtningenævnet, at tage stilling til asylbegrundende forhold og herunder sikre, at en udlænding ikke udsen-

des til et land, hvor den pågældende risikerer forfølgelse i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3, og dette spørgsmål skal ikke indgå i domstolenes vurdering i forbindelse med udvisning af kriminelle udlændinge.

Østre Landsrets dom blev stadfæstet af Højesteret den 8. juni 2016 (UfR 2016.3235). Højesteret tiltrådte i den forbindelse, at spørgsmålet om, hvorvidt tiltalte i sagen ved en tilbagevenden til sit hjemland risikerede at blive udsat for behandling i strid med artikel 3 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention måtte afgøres i forbindelse med en stillingtagen efter udlændingelovens regler til, om tiltalte måtte udsendes af Danmark.

Ved lov nr. 1744 af 27. december 2016 blev § 26, stk. 2, ændret, således at en udlænding skal udvises efter §§22-24 og 25, medmindre dette *med sikkerhed* vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, jf. dog § 26 b.

Højesteret fastslog ved dom af 14. november 2017 (UfR 2018.769), at der i forbindelse med afgørelsen af spørgsmålet om frakendelse af indfødsret eller udvisning ikke skal tages stilling til, om den pågældende i hjemlandet risikerer at blive udsat for behandling i strid med artikel 3 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention. Denne vurdering skal først ske, når der efter udlændingelovens regler skal tages stilling til, om den pågældende skal udsendes fra Danmark, jf. herved Højesterets dom af 8. juni 2016. Der skal heller ikke i forbindelse med spørgsmålet om frakendelse af indfødsret eller udvisning tages stilling til, om den pågældende i hjemlandet risikerer at blive straffet for den samme forbrydelse (dobbeltstraf). Højesteret henviste herved til præmis 59 i den ovennævnte dom i sagen M.E. mod Danmark fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol.

Selve risikoen for at blive idømt dobbeltstraf ved en tilbagevenden til hjemlandet er således ikke i sig selv relevant for den asylretlige vurdering, som foretages af Flygtningenævnet. Derimod vil karakteren og intensiteten af den straf, der forventes idømt i hjemlandet, i det konkrete tilfælde kunne være af asylretlig relevans.

Flygtningenævnet skal således i sager, hvor ansøgeren er udvist ved dom, alene tage stilling til, om udlændingen ved udsendelse til sit hjemland vil være i risiko for asylbegrundende forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, herunder om udlændingen i forbindelse med en eventuel strafafsoning i hjemlandet er i reel risiko for behandling omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2.

I sager, hvor en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse her i landet, uden for landet er dømt for et forhold, som kunne medføre udvisning efter udlændingelovens §§ 22,

23 eller 24, såfremt pådømmelsen var sket her i landet, eller hvor der er alvorlig grund til at antage, at udlændingen uden for landet har begået en lovovertrædelse, som kunne medføre udvisning efter de nævnte bestemmelser, jf. udlændingelovens § 10, stk. 2, nr. 1 og 2, vil spørgsmålet om udvisning og hermed bortfald af opholdstilladelse ikke blive forelagt for domstolene her i landet. Udlændingemyndighederne vil derimod skulle tage stilling til, om den pågældendes opholdstilladelse skal inddrages som følge af den begåede kriminalitet, jf. herved udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 3. Udlændingemyndighederne skal i den forbindelse tage hensyn til, om inddragelsen må antages at virke særlig belastende, navnlig på grund af de i § 26, stk. 1, nævnte hensyn, jf. herved udlændingelovens § 19, stk. 7, jf. § 26, stk. 1. Der kan herved henvises nærmere til afsnit 7.5.

Som eksempler på, at nævnet har taget stilling til betydningen af, at ansøgeren eventuelt vil blive idømt dobbeltstraf ved en tilbagevenden til hjemlandet, henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 24. beretning (2015), side 427ff., nævnte afgørelse Nigeria/2015/4, den i formandskabets 22. beretning (2013), side 301ff., nævnte afgørelse Nigeria/2013/10 samt den i formandskabets 20. beretning (2011), side 224f., nævnte afgørelse Jordan/2011/1.

6.9 Konsekvensstatus

Konsekvensstatus er betegnelsen for den situation, hvor en asylansøger, der ikke har et selvstændigt asylgrundlag, meddeles asyl på baggrund af pågældendes nære familiemæssige tilknytning til en anden person, der anerkendes – eller allerede er anerkendt – som flygtning.

Det fremgår af UNHCR's Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus, punkterne 181-188, blandt andet, at flygtningekonventionen ikke inkorporerer princippet om familiens enhed i definitionen af flygtningebegrebet. Hovedparten af lande følger imidlertid rekommandationen i slutdokumentet fra konferencen, som vedtog flygtningekonventionen, hvorefter staterne anbefales at iværksætte de nødvendige tiltag til beskyttelse af flygtningens familie særligt med henblik på at sikre, at familiens enhed bevares.

Udlændingeloven indeholder ingen særlige bestemmelser om konsekvensstatus, men praksis er baseret på en forudsætning om, at ansøgeren som følge af sin tilknytning til hovedpersonen ligeledes må antages at have behov for beskyttelse. Det er som altovervejende hovedregel ægtefæller og mindreårige børn, der er omfattet af konsekvensstatusbegrebet.

Det fremgår af UNHCR's Guidance Note on Refugee Claims relating to Female Genital Mutilation fra maj 2009, punkt 11-12, at hvis en familie søger asyl baseret på en frygt for FGM, vil en forælder kunne opnå konsekvensstatus på basis af barnets ret til beskyttelse som følge af risikoen for at blive udsat for FGM. Det fremgår ligeledes, at hvis et forældrepar får en datter under et ophold uden for hjemlandet, kan der opstå et behov for beskyttelse sur place. Se nærmere herom i afsnit 6.11.2.5.

Ægtefæller af samme nationalitet, der indrejser samtidigt, meddeles samme asylretlige status, uanset at den ene part ikke har et selvstændigt asylgrundlag. Det samme gælder, hvor den ene ægtefælle er statsløs palæstinenser fra Libanon og den anden ægtefælle er libanesisk statsborger. Se som eksempel fra nævnets praksis:

Nævnet meddelte i **september 2017** opholdstilladelse **(K-status)** til et ægtepar fra Iran og deres mindreårige barn. Indrejst i november 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgerne er etniske kurdere og yarsan fra Kermanshah, Iran. Den mandlige ansøger har været medlem af Yarsan Democratic Organisation (YDO) fra [foråret] 2013. Den kvindelige ansøger har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Den mandlige ansøger har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Iran frygter at blive slået ihjel af de iranske myndigheder, da han har været politisk aktiv for YDO. Den kvindelige ansøger har som asylmotiv henvist til, at hun frygter at få problemer med de iranske myndigheder på grund af hendes mands forhold. Den kvindelige ansøger har desuden som asylmotiv henvist til, at hun frygter at blive fængslet, fordi hun er udrejst illegalt, da kvinder bliver behandlet meget dårligt under fængselsophold. Den mandlige ansøger har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at han [i foråret] 2013 blev medlem af YDO i forbindelse med et besøg hos en mand ved navn [A] i Irak. [A] er en profileret yarsan-tilhænger. Ansøgeren besøgte [A] sammen med sin bror [B] og to andre personer ved navn [C] og [D]. [A] fortalte om yarsan og om YDO. [A] gav dem omkring 20 cd'er. Cd'er indeholdt forskellige taler, hvor folk fortalte om deres religion, om præstestyret og hvordan præstestyret behandlede dem. Ansøgeren, [B], [C] og [D] dannede efterfølgende en gruppe, som [B] var leder af. De fire kopierede cd'erne og uddelte dem til folk. Ansøgeren deltog desuden i to demonstrationer, som omhandlede de iranske myndigheders overgreb på yarsan og udgjorde et forsøg på at opnå rettigheder. [I efteråret] 2015 var ansøgeren ude for at købe dyr sammen med [B]. [B] blev ringet op. [B] fortalte efterfølgende, at det var hans ven [E], som havde ringet. [E] havde fortalt, at [C] var blevet anholdt, og at de var nødt til at forlade landet. [B] kontaktede herefter [F], og de arrangerede udrejsen. Ansøgeren har siden sin udrejse været i kontakt med sine forældre og søskende igennem [F]. Familien har fortalt ansøgeren, at myndighederne har opsøgt ansøgerens forældre og spurgt efter ansøgeren og [B]. Myndighederne har chikaneret og slået ansøgerens forældre. Den kvindelige ansøger har til støtte for sit asylmotiv

oplyst, at både hun og hendes forældre har praktiseret yari. Dette gjorde hun både før og efter, at hun blev gift. Ansøgeren vidste ikke, at hendes mand var aktiv for YDO. En nat vågnede ansøgeren ved, at der blev sparket på døren til bopælen. Klokken var omkring 6.00 om morgenen. Da hun åbnede indgangen til huset, trængte der myndighedspersoner ind. Det var omkring ti personer. Det var en blanding af politi og civile folk. De spurgte efter ansøgerens ægtefælle. Ansøgeren sagde, at han ikke var hjemme. Myndighedspersonerne ransagede huset, da ansøgeren ikke vidste, hvor ægtefællen var. Myndighedspersonerne sagde til ansøgeren, at hun skulle ringe til ham og sige, at hun havde det skidt, så han var nødt til at komme hjem. Først ville ansøgeren ikke ringe, men da de bandede ad hende, blev hun nødt til at ringe. Ægtefællens telefon var slukket. Myndighedspersonerne sagde til ansøgeren, at hvis hendes mand ikke meldte sig, så ville de komme og tage ansøgeren med. Myndighedspersonerne forlod herefter bopælen. Ansøgeren tror ikke, at myndighedspersonerne fandt noget i huset. Hun troede ikke, at de havde taget noget med, men hun fandt efterfølgende ud af, at ægtefællens bil var væk. Ansøgeren var rigtig bange, og hun turde ikke forlade bopælen. Omkring klokken 11 eller 12 kom ansøgerens ægtefælles søster og hendes ægtefælle, [F]. De sagde, at de kom fra [X], og at [B] havde kontaktet dem. De sagde, at ansøgeren skulle samle sine ting, og at de ville komme og hente hende. De kom igen omkring klokken 21 samme aften. De kørte hele natten. Ansøgeren så først sin ægtefælle næste morgen. Ægtefællen sagde, at de var nødt til at forlade landet på grund af hans aktiviteter. Ansøgeren var nødt til at følge sin ægtefælles plan, da hun var gravid. **Flygtningenævnets flertal** kan i det væsentlige lægge ansøgernes forklaring til grund. Flertallet finder, uanset at ansøgerne har forklaret divergerende på mindre væsentlige områder ikke, at der er tilstrækkelige holdepunkter for at tilsidesætte ansøgernes forklaring, hvorved bemærkes, at denne i det væsentligste har været sammenhængende og konsistent og i overensstemmelse med forklaringerne afgivet af den mandlige ansøgers bror og dennes ægtefælle. Flertallet finder herefter, at det kan lægges til grund, at den mandlige ansøger har haft aktiviteter i Iran med udbredelse af cd'er og løbesedler, og at dette efter [C's] anholdelse er kommet til myndighedernes kundskab, hvorefter myndighederne dagen efter opsøgte og ransagede ansøgernes bopæl. Flertallet finder herefter, at [den mandlige ansøger] er kommet i myndighedernes søgelys og dermed har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Iran vil være i risiko for forfølgelse. På denne baggrund ændres Udlændingestyrelsens afgørelse, således at [den mandlige ansøger] meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. [Den kvindelige ansøger] har i det hele henvist til sin ægtefælles asylmotiv. Som en konsekvens af, at nævnet samtidig med behandlingen af ansøgerens sag har meddelt hendes ægtefælle asyl efter udlændingelovens § 7, stk. 1, meddeles [den kvindelige ansøger] tillige opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler derfor [den mandlige ansøger], [den kvindelige ansøger] og deres medfølgende barn, [Y], opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. Iran/2017/295

Er ægtefællerne af forskellig nationalitet, skal ansøgernes forhold undergives sædvanlig og individuel vurdering.

Hvis ægtefæller ikke indrejser samtidigt, afgøres spørgsmålet om, hvorvidt ægtefællerne bør meddeles samme asylretlige status, efter en konkret vurdering.

Det er en betingelse for meddelelse af konsekvensstatus, at det asylgrundlag, der førte til, at hovedpersonen fik asyl, fortsat er til stede, og at dette er grundlaget for antagelsen om, at den afhængige person risikerer forfølgelse. Herudover indgår i vurderingen det tidsrum, der er forløbet mellem ægtefællernes indrejse, og baggrunden for, at ægtefællerne ikke indrejste samtidigt. Endvidere indgår i vurderingen, hvor den senest indrejste ægtefælle har opholdt sig siden den først indrejste ægtefælles udrejse af hjemlandet. Har den senest udrejste ægtefælle opholdt sig problemfrit i hjemlandet i længere tid efter den første ægtefælles udrejse, taler dette imod meddelelse af konsekvensstatus. Endelig indgår det i vurderingen, hvornår ansøgning om konsekvensstatus indgives efter ansøgerens ankomst til Danmark.

Hvis den senest indrejste ægtefælle efter en konkret vurdering af den pågældendes egne forhold – hvori indgår oplysninger om en eventuel efterstræbelse som følge af ægteskabet med den først indrejste ægtefælle – ikke findes at kunne meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, vil nævnet vurdere, om betingelserne for meddelelse af konsekvensstatus er opfyldt. Er det tilfældet, vil den senest indrejste ægtefælle blive tildelt samme asylretlige status som hovedpersonen.

Der kan henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 22. beretning (2013), side 272f., nævnte sag Afg/2013/13, hvor nævnet fandt, at ansøgernes barn, som under asylsagens behandling var fyldt 18 år og derfor var udskilt fra moderens sag, under hensyn til, at moderen isoleret set var anset for omfattet af § 7, stk. 2, i forhold til Afghanistan, i konsekvens heraf ligeledes isoleret set var omfattet af § 7, stk. 2, i forhold til Afghanistan.

Der henvises i øvrigt til den i formandskabets 18. beretning (2009), afsnit 5.6 nævnte afgørelse Burundi/2009/1, de i formandskabets 17. beretning (2008), afsnit 5.6 nævnte afgørelser samt den i afsnit 5.7.2 nævnte afgørelse Irak/2017/26.

Se endvidere den i formandskabets 23. beretning (2014), side 347f., nævnte afgørelse Rus/2014/1 vedrørende en kvindelig statsborger fra Rusland, hvis ægtefælle, der var syrisk statsborger, og parrets to børn var meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Ansøgeren blev efterfølgende meddelt opholdstilladelse som familiesammenført. Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer udtalte blandt andet, at det

efter Udenrigsministeriets notat af […] 2013 lagdes til grund, at ægtefællen ikke aktuelt kunne henvises til at tage ophold i Rusland, idet han risikerede at blive refouleret til Syrien. Flertallet udtalte videre, at ægtefæller af forskellig nationalitet, der ansøger om asyl, skal vurderes særskilt i forhold til deres respektive hjemlande, jf. bemærkningerne i Flygtningenævnets formandskabs 8. beretning. Når der endvidere hensås til bemærkningerne i UNHCR's Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus, artikel 184, var der ikke grundlag for at meddele ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, eller § 7, stk. 2, da hun efter det foreliggende måtte antages at kunne tage ophold i hjemlandet uden at risikere asylbegrundende forfølgelse. Der var derfor heller ikke grundlag for at meddele ansøgeren konsekvensstatus i forhold til den af ægtefællen efter udlændingelovens § 7, stk. 1, meddelte opholdstilladelse.

Det bemærkes, at fællesbørn til ægtefæller af forskellig nationalitet efter Flygtningenævnets praksis meddeles den bedst mulige retsstilling. Dette indebærer, at fællesbørn i tilfælde, hvor den ene ægtefælle får meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, mens den anden ægtefælle meddeles afslag, vil få meddelt opholdstilladelse i konsekvens af den førstnævnte forælders opholdstilladelse. Det er dog en forudsætning herfor, at børnene har samme statsborgerskab som den af forældrene, der meddeles opholdstilladelse.

Dog bemærkes, at såfremt barnet har dobbelt statsborgerskab og herunder er statsborger i et land, hvor hverken barnet eller den ene forælder risikerer noget, vil barnet kunne henvises til dette lands beskyttelse jf. UNHCR's håndbog, pkt. 184.

Meddelelse af konsekvensstatus til samlevende par kræver, at samlivet har bestået i en længere periode forud for indrejsen i Danmark. I øvrigt gælder tilsvarende regler som de for ægtefæller anførte. Se som eksempel herpå:

Nævnet meddelte i **juli 2017** opholdstilladelse (**K-status**) til en kvindelig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klageren er etnisk kurder og sunni muslim fra Aleppo, Syrien. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Det fremgår af sagen, at klageren indrejste i Danmark [i efteråret] 2015 sammen med [S], og at hun [i foråret] 2016 blev meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3. Klageren har [i vinteren] 2017 klaget til Flygtningenævnet over Udlændingestyrelsens afgørelse med påstand om opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. Klageren har til støtte herfor oplyst, at hun på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse havde fået et barn med [S], og at dette burde have indgået i Udlændingestyrelsens vurdering af, hvorvidt hun er berettiget til den samme asylretlige status

som [S], der er blevet meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. Klageren har videre anført, at hende og [S]'s samliv, som følge af, at de har et fælles barn, bør sidestilles med et ægteskab. Flygtningenævnet tiltræder, at klagerens religiøse vielse med [S] ikke kan anerkendes som et ægteskab efter dansk ret. Flygtningenævnet finder herefter, at spørgsmålet er, om klageren og [S] på tidspunktet for deres udrejse fra Syrien havde haft et fast samliv af en sådan varighed, at det skal sidestilles med et ægteskab, og om klageren som følge af, at [S] har fået opholdstilladelse i medfør af § 7, stk. 1, kan meddeles opholdstilladelse. **Flygtningenævnets flertal** lægger i overensstemmelse med klagerens og [S]'s forklaringer til Udlændingestyrelsen til grund, at klageren og [S], efter at have kendt hinanden i to måneder, blev religiøst viet [i efteråret] 2014. Det lægges videre til grund, at parret reelt var afskåret fra at få vielsen officielt registreret i Syrien som følge af, at [S] var i de syriske myndigheders søgelys, fordi han ikke ønskede at aftjene værnepligt. Det kan endelig lægges til grund, at klageren og [S] i omkring 13 måneder fra vielsen, indtil de [i efteråret] 2015 sammen udrejste fra Syrien, levede sammen, og at de sammen indrejste i Danmark, hvor klageren omkring en måned efter indrejsen fødte deres fælles barn. Flygtningenævnet flertal finder på denne baggrund, at klageren og [S] må anses for at have etableret et familieliv, der er omfattet af artikel 8 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention og dermed må sidestilles med et ægteskab. Som følge heraf finder flertallet, at klageren og det medfølgende barn, [A], skal meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, i konsekvens af, at [S], har fået opholdstilladelse i medfør af denne bestemmelse." Syri/2017/28

Fællesbørn, der indrejser senere sammen med ægtefællen/samleveren til en person, der allerede er anerkendt som flygtning her i landet, meddeles konsekvensstatus efter samme retningslinjer som ægtefæller/samlevere. Er betingelserne for konsekvensstatus til ægtefællen/samleveren ikke opfyldt, behandles barnet/børnene sammen med og i forhold til den sidst indrejste, således at barnet/børnene meddeles samme afgørelse i asylsagen som den sidst indrejste, medmindre der nedlægges påstand om, at barnet/børnene har et selvstændigt asylmotiv, som eventuelt kan have sammenhæng med den først indrejste ægtefælles asylmotiv. Der henvises i øvrigt til afsnit 5.7.1 vedrørende fastsættelse af udrejsefrist.

6.10 Tortur

6.10.1 Internationale forpligtelser

Danmark er på flygtningeområdet bundet af en række internationale regler, herunder egentlige folkeretlige forpligtelser i form af konventioner, som Danmark har tiltrådt.

Flygtningekonventionens artikel 1, litra A, omtaler ikke tortur blandt de asylbegrundende omstændigheder, men tortur kan være en del af en forfølgelse på baggrund af

f.eks. politiske anskuelser. Det forhold, at en asylansøger i sit hjemland har været udsat for tortur eller lignende behandling, kan således være af væsentlig betydning for vurderingen af, om betingelserne for at meddele opholdstilladelse som flygtning efter udlændingelovens § 7, stk. 1, er opfyldt.

Af særlig betydning for Flygtningenævnets virksomhed er udover flygtningekonventionen blandt andet Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK), FN's konvention mod tortur og anden grusom, umenneskelig og nedværdigende behandling eller straf (torturkonventionen), FN's konvention om borgerlige og politiske rettigheder (CCPR) og FN's konvention om afskaffelse af alle former for diskrimination imod kvinder (CEDAW). Beskyttelsen mod tortur og lignende behandling efter de nævnte konventioner er indskrevet i udlændingelovens § 7, stk. 2.

Det følger af EMRK artikel 3, at ingen må underkastes tortur eller udsættes for umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Bestemmelsen er af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol blevet tillagt eksterritorial virkning og indebærer således et forbud mod udsendelse af en asylansøger eller andre til et land, hvor den pågældende må antages at blive behandlet i strid med artikel 3, eller hvor den pågældende risikerer at blive videresendt til et sådant land.

Tilsvarende indeholder torturkonventionens artikel 3 et forbud mod udsendelse til et land, hvor der er risiko for udsættelse for tortur. Forbuddet indebærer, at staterne forinden iværksættelse af udvisning, tilbagesendelse (afvisning) eller udlevering af en udlænding skal vurdere, om den pågældende vil være i fare for at blive underkastet tortur som defineret i konventionens artikel 1.

Efter CCPR artikel 7 må ingen underkastes tortur eller grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Bestemmelsen er af FN's Menneskerettighedskomité blevet tillagt eksterritorial virkning og indeholder således også et forbud mod udsendelse af en asylansøger eller andre til et land, hvor den pågældende må antages at blive behandlet i strid med artikel 7, eller hvor den pågældende risikerer at blive videresendt til et sådant land.

Efter CEDAW artikel 2 fordømmer deltagerstaterne alle former for forskelsbehandling af kvinder og forpligter sig til at afstå fra at deltage i nogen handling eller praksis, hvormed der forskelsbehandles mod kvinder. Ifølge CEDAWs General Recommendation no. 19: Violence against women, omfatter definitionen af diskrimination i konventionens artikel 1 kønsbaseret vold, herunder vold rettet mod en kvinde, fordi hun er kvinde, eller vold der rammer kvinder i uproportionalt omfang. Dette inkluderer handlinger

som påfører kvinden fysisk, psykisk eller seksuel skade eller lidelse, trusler om sådanne handlinger, tvang eller andre begrænsninger i friheden.

Efter Flygtningenævnets praksis kan betingelserne for at meddele asyl eller beskyttelsesstatus imidlertid ikke anses for opfyldt i alle tilfælde, hvor en asylansøger har været udsat for tortur i sit hjemland. Afgørende for den asylretlige bedømmelse er som udgangspunkt, om ansøgeren aktuelt risikerer tortur, se herom nedenfor afsnit 6.10.2.

I de tilfælde, hvor nævnet kan lægge til grund, at en asylansøger har været udsat for tortur og ved en tilbagevenden til hjemlandet vil være i risiko for at blive udsat for tortur som led i en forfølgelse af de i flygtningekonventionen nævnte grunde, vil der blive meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1 (konventionsstatus), såfremt betingelserne herfor i øvrigt er opfyldt.

Flygtningenævnet vil endvidere anse betingelserne for at meddele opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2 (beskyttelsesstatus) for opfyldt, hvis der foreligger konkrete og individuelle forhold, der sandsynliggør, at ansøgeren ved en tilbagevenden til sit hjemland vil være i reel risiko for at blive underkastet tortur.

Endvidere kan der efter en konkret vurdering meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, i tilfælde, hvor det kan lægges til grund, at en asylansøger har været udsat for tortur inden flugten til Danmark, og hvor den pågældendes betydelige frygt som følge af overgrebene derfor anses for velbegrundet, selvom der efter en objektiv vurdering ikke anses for at være risiko for yderligere forfølgelse ved en tilbagevenden.

6.10.2 Vurdering af den aktuelle risiko

Når tortur angives som en del af asylgrundlaget, kan momenter som torturens karakter, herunder overgrebenes omfang, grovhed og hyppighed, samt asylansøgerens alder tillægges betydning for sagens afgørelse. Det bemærkes, at den udøvede tortur kan antage karakter af såvel grove psykiske som grove fysiske overgreb. Endvidere kan særligt tidspunktet for overgrebene set i forhold til ansøgerens udrejse og eventuelle ændringer i magtforholdene i hjemlandet være afgørende for, hvorvidt der meddeles opholdstilladelse.

En asylansøgers frygt for overgreb ved en tilbagevenden til sit hjemland kan føre til meddelelse af asyl, såfremt den støttes af en objektivt funderet antagelse om, at ansøgeren ved en tilbagevenden vil blive udsat for overgreb. I nævnets vurdering heraf indgår blandt andet oplysninger om, hvorvidt der i asylansøgerens hjemland pågår alvorlige, systematiske åbenbare eller massive krænkelser af menneskerettighederne.

Om betydningen af den aktuelle menneskeretlige situation i hjemlandet i forhold til risikoen for tortur kan blandt andet henvises til FN's Torturkomités udtalelse i sagen S.A. mod Danmark, communication no. 339/2008 (Iran), hvor klageren under henvisning til tidligere tortur frygtede på ny at blive udsat for tortur ved en tilbagevenden til hjemlandet. Se formandskabets 19. beretning (2010), afsnit 4.2.1 for en nærmere beskrivelse af sagen.

Vedrørende betydningen af tidligere tilfælde af tortur for vurderingen af den aktuelle risiko for, at pågældende ved en tilbagevenden til hjemlandet på ny vil blive udsat for tortur, kan blandt andet henvises til FN's Torturkomités udtalelse i sagen S.G. mod Danmark, communication no. 458/2011 (Etiopien). Komitéen udtalte, at det relevante spørgsmål for komitéen er, hvorvidt klageren aktuelt løber en risiko for at blive udsat for tortur ved en tilbagevenden til hjemlandet, og at mishandling i fortiden alene er et af de elementer, som skal tages i betragtning. Komitéen udtalte videre, at selvom det antoges, at klageren i den konkrete sag tidligere havde været udsat for tortur fra myndighedernes side, var det ikke en automatisk følge heraf, at klageren nu, mindst syv år efter at den påståede hændelse fandt sted, fortsat ville være i risiko for at blive udsat for tortur ved en tilbagevenden til hjemlandet. Se Flygtningenævnets formandskabs 23. beretning (2014), side 276ff., for en nærmere beskrivelse af sagen.

Endvidere kan der om betydningen af det tidsmæssige aspekt i forhold til den aktuelle risiko for tortur blandt andet henvises til Torturkomitéens udtalelser i sagerne R. K. og andre mod Sverige, communication no. 309/2006 (Aserbajdsjan) og M.S.H. mod Sverige, communication no. 235/2003 (Bangladesh), hvor klagerne på grund af tidligere tortur frygtede på ny at blive udsat for tortur ved en tilbagevenden. Se for en nærmere beskrivelse af de to sager Flygtningenævnets og Udlændingestyrelsens notat om FN's konvention mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, som er tilgængeligt på Flygtningenævnets hjemmeside, www.fln.dk.

Som eksempel på afgørelser fra Flygtningenævnet, hvor der fandtes at være en aktuel risiko, selvom overgrebene lå tilbage i tid, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **oktober 2017** opholdstilladelse (**B-status**) til et ægtepar samt tre børn fra Afghanistan. Ægtefællerne er indrejst i henholdsvis 2015 og 2016. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgerne er etniske pashtunere. Den mandlige ansøger er shiamuslim fra […], Kandahar, Afghanistan, og den kvindelige ansøger er sunni-muslim fra […], […], […], Helmand, Afghanistan. Ansøgerne har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktive. Den mandlige ansøger har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter at blive slået ihjel af [en mullah], idet han har sagt, at han vil slå

ansøgeren ihjel, hvis han vender tilbage til Afghanistan. Ansøgeren har som asylmotiv videre henvist til, at han frygter at blive slået ihjel af sin ægtefælles fætre. For syv til otte år siden ville ansøgeren giftes med den kvindelige ansøger. Den kvindelige ansøgers forældre og fætre var imod ægteskabet. Ansøgerens stedfar betalte derfor penge til ansøgerens svigerfar, så ansøgerne kunne få lov til at blive gift. Svigerfaren ville derefter ikke kendes ved den kvindelige ansøger. Den kvindelige ansøgers fætre fik derefter lov til at slå ansøgerne ihjel, idet de havde krænket familiens ære. For to til tre år siden fik ansøgeren sit eget bilværksted i Helmand-provinsen. Omkring [foråret] 2015 skulle ansøgeren reparere nogle biler fra militæret, idet der var skudhuller i disse. To til tre dage senere blev ansøgeren opsøgt af Taliban, fordi de havde fundet ud af, at ansøgeren havde hjulpet militæret. De sagde, at ansøgeren skulle arbejde for dem. På et ukendt tidspunkt blev ansøgeren opsøgt på ny af Taliban. De gav ham en bombe i en plastikbeholder, som han skulle grave ned ved hovedvejen mellem Kandahar og Herat. Han fik ingen tidsfrist for dette. Ansøgeren tog bomben med til sit værksted, hvor han gemte den. Samme aften opstod der kamphandlinger mellem Taliban og myndighederne. Den efterfølgende morgen blev ansøgeren opsøgt af Taliban. De tilbageholdt ham i to dage. Han blev tilbageholdt, fordi Taliban mente, at han var skyld i, at der var opstået kamphandlinger aftenen forinden og fordi ansøgeren ikke havde begravet bomben. [Mullahen] var en af de talibanere, der tilbageholdt og afhørte ansøgeren. Han kom til ansøgeren om natten og bad ham følge med. Ansøgeren blev kørt til et ukendt område, hvor hans far og ven ventede. Ansøgeren fik lov til at gå. Ansøgeren har efterfølgende fået at vide, at han blev løsladt, fordi ansøgerens stedfar havde betalt penge til [mullahen]. Ansøgeren tog hjem til sin stedfars ven, hvor hans ægtefælle og børn ventede. De udrejste efterfølgende sammen. Den kvindelige ansøger har som asylmotiv henvist til den mandlige ansøgers asylmotiver. Flygtningenævnet kan efter ansøgernes forklaringer lægge til grund, at den mandlige ansøger har været tilbageholdt af Taliban som følge af, at han har repareret køretøjer tilhørende de afghanske myndigheder, at han er blevet tilbageholdt af Taliban og udsat for overgreb, og at han fortsat er i Talibans søgelys, efter han er undsluppet. Under disse omstændigheder, og uanset at ansøgernes forklaringer om vejsidebomben fremstår usandsynlige, finder Flygtningenævnet, at ansøgerne har sandsynliggjort, at de ved en tilbagevenden til Afghanistan er i risiko for overgreb som nævnt i udlændingelovens § 7, stk. 2. Der findes ikke grundlag for at meddele opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgerne og deres tre medfølgende børn opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2." Afgh/2017/423

Som eksempel på afgørelser, hvor nævnet ikke fandt, at der forelå en aktuel risiko for tortur, kan der henvises til den i formandskabets 23. beretning (2014), side 356f., nævnte afgørelse Rus/2014/7.

6.10.3 Bevisvurderingen

I afsnit 5.4 er Flygtningenævnets bevisvurdering nærmere beskrevet. Det fremgår her blandt andet, at ansøgerens afgivelse af divergerende forklaringer om centrale elementer i asylmotivet kan medføre en svækkelse af den pågældendes troværdighed. Ved vurderingen heraf lægger nævnet blandt andet vægt på ansøgerens forklaring om årsagen til divergenserne. Flygtningenævnet vil i den forbindelse tage særlige hensyn til blandt andre torturofre og personer, der har været udsat for seksuelle overgreb.

Som eksempler fra nævnets praksis kan nævnes:

Nævnet meddelte i **november 2017** opholdstilladelse (**B-status**) til en mandlig statsborger fra Somalia. Indrejst i 2016. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk somali og sunnimuslim fra [byen], Somalia. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til hjemlandet frygter al-Shabaab. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv henvist til, at al-Shabaab ønsker, at ansøgeren skal samarbejde med dem, da han tidligere har været officer i den somaliske hær i en længere årrække. I 2012 blev ansøgeren kidnappet af nogle medlemmer fra al-Shabaab. De førte ansøgeren til et hus, hvor han blev tilbageholdt i seks måneder. I de første fire måneder af tilbageholdelsen blev han dagligt udsat for vold. Ansøgeren undslap al-Shabaabs fangeskab, da somaliske og etiopiske styrker fordrev al-Shabaab fra området. Ansøgeren opholdt sig i landsbyer i nærheden af sin hjemby, […], da al-Shabaab forsat havde magten i [hjembyen]. I 2014 var ansøgeren nødsaget til at vende tilbage til [hjembyen], da al-Shabaab truede med at slå hans familie ihjel, såfremt han ikke vendte tilbage til [hjembyen]. Ansøgeren var sengeliggende som følge af en hjerneblødning, og han kunne derfor ikke arbejde. Al-Shabaab kom flere gange om ugen for at holde øje med ham, idet de ønskede, at han skulle arbejde for dem. Ansøgeren blev opsøgt flere gange ugentligt frem til 2015, hvor al-Shabaab blev fordrevet fra [hjembyen], og ansøgeren fik herefter hjælp til at forlade Somalia. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring om sit asylmotiv til grund. Ansøgerens forklaring om sin militære baggrund og rang, samt hans forklaring om, at han i flere måneder blev tilbageholdt af al-Shabaab og tortureret, fremstår detaljeret og troværdig. Ansøgeren blev befriet af etiopiske og somaliske styrker, hvorefter han tog ophold i områder, der ikke var kontrolleret af al-Shabaab, inden han for at beskytte sin familie vendte tilbage til [hjembyen]. Flygtningenævnet finder heller ikke grundlag for at tilsidesætte ansøgerens forklaring om, at han herefter i [hjembyen] blev opsøgt af al-Shabaab, der afventede, at han blev rask. Henset til ansøgerens profilering som tidligere militærmand med høj rang, og til at al-Shabaab tidligere har vist vilje og evne til at tilbageholde og torturere ansøgeren, sammenholdt med de foreliggende baggrundsoplysninger, finder Flygtningenævnet herefter, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Somalia vil være

i risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Det forhold, at ansøgeren har forklaret divergerende om enkelte forhold og til dels også udbyggende, kan ikke føre til en ændret vurdering. Det er herved indgået i Flygtningenævnets vurdering, at ansøgeren er alvorligt ramt af en hjerneblødning og tidligere har været udsat for tortur. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2, mens der ikke er grundlag for at anse ansøgeren for forfulgt af de i § 7, stk. 1 nævnte grunde. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2." Soma/2017/36.

Nævnet **stadfæstede** i **februar 2017** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Kina. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk Han fra landsbyen […] i Shandong, Kina. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har været medlem af en kristen organisation ved navn Almighty God. Under den oprindelige asylsag har ansøgeren som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Kina frygter at blive anholdt af myndighederne som følge af sin trosretning, der er forbudt i Kina, idet den bliver betragtet som en sekt. Til støtte for sit asylmotiv har ansøgeren oplyst, at han i 1998 blev medlem af den kristne organisation Almighty God. I 1998, medens ansøgeren uddelte løbesedler på gaden i Linyi City for organisationen, kom politiet og tog løbesedlerne fra ham. Da ansøgeren forsøgte at få sine løbesedler tilbage, begyndte politibetjentene at slå på ham, og ansøgeren blev herefter indlagt på hospitalet i omkring to måneder. Medens han var indlagt, blev han opsøgt af en af betjentene, ved navn [A]. [A] opsøgte ansøgeren tre gange på hospitalet og advarede ham mod at sladre om voldsepisoden. Efter at ansøgeren blev udskrevet fra hospitalet, uddelte han løbesedler i skjul enkelte gange for Almighty God. Kort tid efter voldsepisoden i 1998 blev ansøgeren sortlistet af myndighederne i Kina og slettet fra deres systemer. Ydermere blev han afskediget fra sit job i Linyi City, hvor han havde arbejdet med PR for [virksomhed]. I perioden fra 1998 til 2010 deltog ansøgeren i gudstjenester i organisationen. I [sommeren] 2010 blev ansøgeren anholdt af politiet, medens han befandt sig hjemme hos en af lederne for organisationen. Ansøgeren blev fængslet og placeret sammen med kriminelle, som dagligt slog ham. Ansøgeren var fængslet i omkring halvandet år. I fængslet blev han slået så voldsomt af de andre indsatte, at han blev indlagt på hospitalet i halvanden måned. Ansøgerens fader blev vred over, at ansøgeren selv skulle betale for sin lægebehandling, hvorfor faderen klagede til lokalregeringen, hvorefter faderen selv blev fængslet. Da ansøgeren blev udskrevet fra hospitalet, blev han ikke sendt tilbage til fængslet, fordi han skulle komme sig over sine skader, men skulle hver 15. dag afgive indberetning til politiet om, hvorvidt han stadig mødtes med medlemmer fra Almighty God. I [vinteren] 2014 hørte ansøgeren, at politiet igen ville begynde at anholde medlemmer fra organisationen, hvorfor han besluttede at udrejse af Kina. Ansøgeren har under genoptagelsessagen i det hele henvist til

ovenstående asylmotiv. Det fremgår af konklusionen i rapport af [dato] 2015 udfærdiget af Amnesty Internationals lægegruppe blandt andet, at ansøgeren "har fysiske mén i form af svækket hørelse på højre øre, smerter i højre knæ og underben. Objektivt findes ar på huden, som er fuldt forenelige med de angivne operative behandlinger og følger efter slag og spark, som ansøgeren angiver at have været udsat for under tilbageholdelser og fængsling. Der er psykiske symptomer såsom angst, genoplevelser, mareridt, koncentrations- og hukommelsesbesvær." Det fremgår videre blandt andet, at "der samlet set er fuld overensstemmelse mellem ansøgerens fysiske og psykiske mén og torturhistorien". Flygtningenævnet lægger på denne baggrund til grund, at ansøgeren er påført de nævnte skader. Det kan imidlertid ikke ud fra den foretagne lægeundersøgelse konkluderes, at skaderne skyldes hans angivelige tilknytning til Almighty God. Flygtningenævnet finder imidlertid ikke anledning til at iværksætte en egentlig torturundersøgelse ved Retsmedicinsk Institut, der blot vil kunne konstatere det samme. Flygtningenævnet har ved vurderingen af ansøgerens forklaring taget hensyn til, at han har været udsat for tortur eller overgreb af lignende karakter, idet det i sådanne situationer ikke kan forventes, at ansøgeren kan redegøre fuldstændig præcist og sammenhængende for alle sagens forhold. Flygtningenævnet kan imidlertid – selv under disse omstændigheder – ikke lægge ansøgerens forklaring om sit asylmotiv til grund. Flygtningenævnet har ved vurderingen heraf lagt vægt på, at ansøgeren på adskillige helt centrale punkter har forklaret divergerende og usammenhængende. Flygtningenævnet henholder sig herved til Flygtningenævnets tidligere afgørelse af [dato] 2014. Hertil kommer, at ansøgeren under sin forklaring for nævnet har forklaret divergerende om, hvordan hans far finansierede ansøgerens udrejse fra Kina. Han har således blandt andet under nævnsmødet [en nærmere bestemt dato] i 2014 forklaret, at hans far brugte af sin opsparing, mens han for nævnet i dag har forklaret, at hans far dels havde en opsparing, og dels lånte penge af venner og bekendte. Flygtningenævnet bemærker i samme forbindelse, at ansøgerens forklaring om, at hans far ikke havde penge til at betale for ansøgerens hospitalsophold, ikke stemmer overens med, at faren kunne fremskaffe 15.000 dollars til ansøgerens udrejse. Ansøgeren har videre forklaret divergerende og udbyggende om farens arbejde, herunder om hvornår faren gik på pension. Ansøgeren har således under samtalen i Udlændingestyrelsen [i sommeren] 2014 forklaret, at hans far [en nærmere bestemt dato i] 2014 på sit arbejde fik oplysninger om, at regeringen igen ville fængsle medlemmer af Almighty God. Foreholdt sin forklaring for nævnet om, at faren var pensioneret før 1998, har ansøgeren forklaret, at faren blot var på besøg på sin gamle arbejdsplads i 2014. Nævnet har videre lagt vægt på, at ansøgeren har forklaret usammenhængende om, hvornår Almighty God blev forbudt af myndighederne i Kina, ligesom han har forklaret usammenhængende og divergerende om den kvindelige øverste leder af organisationen. Han har således under sine samtaler i Udlændingestyrelsen ikke kunnet opgive navnet på hende, mens han for nævnet har oplyst navnet. Foreholdt dette, har ansøgeren forklaret, at han ikke turde opgive navnet på lederen under sine

samtaler i Udlændingestyrelsen. Ansøgerens forklaring om, at han ikke turde opgive navnet under samtalerne i Udlændingestyrelsen, kan ikke tillægges betydning, henset til at ansøgeren under samtalerne i Udlændingestyrelsen opgav navnet på den mandlige leder af organisationen og henset til, at begge lederne efter ansøgerens forklaring har opholdt sig i USA siden 2008. Flygtningenævnet finder således efter en samlet vurdering, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Kina vil være i risiko for asylbegrundende forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller i reel risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Kina/2017/1.

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 7.9 nævnte afgørelse Syri/2017/39.

6.10.3.1 Iværksættelse af en torturundersøgelse

I sager, hvor tortur påberåbes som en del af asylgrundlaget, kan det forekomme, at nævnet finder det nødvendigt at indhente yderligere oplysninger om torturen, før der træffes afgørelse i sagen. Nævnet kan som et led i dets officialvirksomhed for eksempel anmode om en torturundersøgelse af asylansøgeren. Beslutning herom træffes typisk først under nævnsmødet, idet nævnets vurdering af nødvendigheden heraf ofte afhænger af ansøgerens forklaring, herunder ansøgerens troværdighed.

Det afhænger helt af omstændighederne i den konkrete sag, hvorvidt en torturundersøgelse foranstaltes iværksat. Nedenfor følger nogle eksempler på situationer, hvor nævnet har valgt enten at afvise eller at imødekomme en anmodning om torturundersøgelse. Der henvises i denne forbindelse endvidere til formandskabets 21. beretning (2012), side 168ff., vedrørende FN's Torturkomités udtalelse i sagen K.H. mod Danmark, communication no. 464/2011 (Afghanistan).

Se endvidere Torturkomitéens udtalelse i ovennævnte sag S.G. mod Danmark, communication no. 458/2011 (Etiopien). Klageren i sagen havde gjort gældende, at det udgjorde en krænkelse af torturkonventionens artikel 3, at myndighederne havde afvist de lægelige udtalelser fra Dansk Røde Kors og Amnesty Internationals lægegruppe uden i stedet at foranstalte, at der blev iværksat en neutral torturundersøgelse. Danmark gjorde heroverfor gældende, at en sådan undersøgelse ikke fandtes nødvendig blandt andet henset til klagerens generelt utroværdige forklaring. Efter at have fastslået at tidligere tortur alene er et af de elementer, som skal tages i betragtning, og at det relevante spørgsmål for komitéen er, hvorvidt klageren aktuelt løber en risiko for at blive udsat for tortur ved en tilbagevenden til hjemlandet, udtalte komitéen, at klagerens oplysninger var utilstrækkelige til at sandsynliggøre hendes påstand om, at hun ville være i risiko for tortur ved en tilbagevenden til hjemlandet, og at en udsendelse af hende til hjemlandet ikke ville udgøre en krænkelse af konventionens artikel 3. Komitéen udtalte

ikke i den forbindelse kritik af, at de danske myndigheder ikke havde iværksat en torturundersøgelse.

Se også Torturkomitéens udtalelse i sagen M.S. mod Danmark, communication no. 429/2010 (Sri Lanka), fra december 2013, hvori komitéen fandt, at en udsendelse af klageren til Sri Lanka ikke ville udgøre en krænkelse af artikel 3 i FN's konvention mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Komitéen noterede sig, at klageren havde gjort gældende, at hun havde været udsat for tortur, og at de danske myndigheder skulle have iværksat en lægeundersøgelse for at be- eller afkræfte hendes påstand herom. Komitéen bemærkede imidlertid, at de relevante myndigheder havde foretaget en grundig vurdering af alle de af klageren fremlagte beviser og fundet, at de manglede troværdighed, hvorfor myndighederne ikke fandt det nødvendigt at foranstalte en lægelig undersøgelse iværksat. Komitéen bemærkede videre, at selvom det måtte kunne lægges til grund, at klageren havde været udsat for tortur, er det relevante spørgsmål, hvorvidt hun aktuelt risikerede tortur ved en tilbagevenden til Sri Lanka, og at det ikke nødvendigvis følger, at hun, flere år efter at de påberåbte begivenheder fandt sted, stadig aktuelt ville være i risiko for at blive udsat for tortur ved en udsendelse til hjemlandet. Sagen er nærmere omtalt i Flygtningenævnets formandskabs 22. beretning (2013), side 223ff.

Torturkomitéen har den 25. november 2016 afgivet udtalelse i sagen M.B. og A.B. og andre mod Danmark, communication no. 634/2014 (Rusland), hvori komitéen fandt, at Danmark havde foretaget en troværdighedsvurdering til ugunst for klagerne uden at foranstalte en torturundersøgelse af den mandlige klager, og at Danmark herved ikke havde foretaget en tilstrækkelig undersøgelse af, om den mandlige klager ville være i risiko for at blive udsat for tortur ved en tilbagevenden til hjemlandet. Se nærmere gennemgang af sagen og Torturkomitéens udtalelse i Flygtningenævnets formandskabs 25. beretning (2016), side 277ff.

Torturkomitéens udtalelse gav anledning til drøftelse i Flygtningenævnets koordinationsudvalg den 21. februar 2017. Udvalget fandt ikke, at udtalelsen gav anledning til generelt at ændre praksis i forhold til, hvornår der bør iværksættes en torturundersøgelse. Udvalget fandt videre, at det forhold, at en asylansøger måtte anmode om at få foretaget en torturundersøgelse, ikke i sig selv kan medføre en absolut pligt for asylmyndigheden til at iværksætte en sådan undersøgelse. Det må som hidtil bero på en konkret vurdering, herunder af om resultatet af undersøgelsen vil kunne bidrage til sagens oplysning. Udvalget fandt på den baggrund, at nævnets praksis, som den blandt andet er beskrevet i formandskabets 24. beretning (2015), side 439f., således fortsat er gældende. Udvalget bemærkede i den forbindelse, at nævnets medlemmer er opmærk-

somme på muligheden for at gennemføre torturundersøgelser, hvis sagens oplysninger giver anledning hertil.

Flygtningenævnet genoptog i marts 2017 sagen til behandling på et nyt mundtligt nævnsmøde, således at nævnet i lyset af Torturkomitéens udtalelse kunne foretage en fornyet vurdering af ansøgerens asylansøgning. Flygtningenævnet meddelte på ny ansøgeren afslag på asyl. Se nærmere gennemgang af sagen i Flygtningenævnets formandskabs 25. beretning (2016), side 277ff.

Torturkomitéen har den 12. maj 2017 afgivet udtalelse i sagen A.M.D. og andre mod Danmark, communication no. 653/2015 (Rusland), hvori komitéen fandt, at Danmark burde have foranstaltet en torturundersøgelse af klageren, og at Danmark herved ikke havde foretaget en tilstrækkelig undersøgelse af, om klageren var i en reel, aktuel og individuel risiko for at blive udsat for tortur ved en tilbagevenden til sit hjemland. Se nærmere gennemgang af sagen og Torturkomitéens udtalelse i afsnit 9.3.3.1.1.

Torturkomitéens udtalelse gav endnu en gang anledning til drøftelse i Flygtningenævnets koordinationsudvalg den 22. juni 2017. Udvalget fandt, at komitéen syntes at mene, at myndighederne som udgangspunkt i alle sager, hvor ansøgeren oplyser at have været udsat for tortur og ønsker gennemført en egentlig torturundersøgelse, bør iværksætte en sådan undersøgelse, inden der træffes afgørelse i sagen. Udvalget var under henvisning til princippet om fri bevisvurdering ikke enig heri. Udvalget fandt, at det således fortsat er op til det enkelte nævn at vurdere, om der er anledning til at iværksætte en torturundersøgelse uafhængigt af eventuelle påstande herom. Udvalget bemærkede i den anledning, at nævnets medlemmer naturligvis skal være opmærksomme på muligheden for at iværksætte en torturundersøgelse, hvis resultatet heraf må antages at kunne være af betydning for afgørelsen.

Se også Torturkomitéens udtalelser i sagerne S.S.B. mod Danmark, communication no. 602/2014 (Sudan) og G.I. mod Danmark, communication no. 625/2014 (Pakistan). Sagerne er nærmere omtalt i afsnit 9.3.3.2.1.

Hvis Flygtningenævnet lægger ansøgerens asylmotiv til grund, og der aktuelt er risiko for tortur eller forfølgelse ved en tilbagevenden, vil nævnet ikke foranstalte en torturundersøgelse. Som eksempel herpå kan der henvises til den i afsnit 7.9 nævnte afgørelse Syri/2017/39.

Hvis Flygtningenævnet kan lægge til grund eller anser det for sandsynligt, at ansøgeren tidligere har været udsat for tortur, men efter en konkret vurdering af ansøgerens for-

hold ikke finder, at der består en reel risiko for tortur ved en udsendelse i dag, vil nævnet som udgangspunkt heller ikke foranstalte en undersøgelse iværksat.

Hvis nævnet anser ansøgeren for omfattet af udlændingelovens § 7, såfremt forklaringen, herunder om tortur, må lægges til grund men finder, at forklaringen dog er behæftet med en vis usikkerhed, kan nævnet beslutte at udsætte sagen med henblik på foretagelse af en torturundersøgelse, der eventuelt vil kunne understøtte ansøgerens forklaring.

Der kan endvidere henvises til den i formandskabets 25. beretning (2016), afsnit 6.9.3.1 nævnte afgørelse Sril/2016/7.

Hvis torturundersøgelsen herefter konkluderer, at ansøgerens skader kan være opstået ved tortur, kan det have indflydelse på nævnets generelle troværdighedsvurdering af ansøgerens forklaringer, da det ikke kan forventes, at personer som tidligere har været udsat for tortur, altid er i stand til at afgive en forklaring om sagens faktum på samme måde som en person, der ikke tidligere har været udsat for tortur. Hertil kommer, at nævnet anvender princippet om benefit of the doubt. Nævnet forventer ikke, at man gennem en torturundersøgelse får oplyst årsagen til tortur, hvilket selvsagt ikke er muligt. En torturundersøgelse kan heller ikke altid afklare, hvorvidt ansøgerens skader er udtryk for tortur eller om de hidrører fra f.eks. slagsmål, overfald, uheld eller krigshandlinger. I de sager, der her er tale om, hvor ansøgerens forklaring giver anledning til tvivl, kan en torturundersøgelse imidlertid understøtte ansøgerens forklaring så meget, at princippet om benefit of the doubt fører til, at den pågældende meddeles asyl.

I sager, hvor ansøgeren har oplyst at have været udsat for tortur som følge af forhold, der fortsat gør sig gældende, hvorfor han risikerer på ny at blive udsat for tortur ved en tilbagevenden, vil nævnet som udgangspunkt ikke foranstalte en torturundersøgelse iværksat, hvis ansøgeren under hele forløbet har fremstået som utroværdig, og nævnet derfor i det hele må forkaste ansøgerens forklaring om den oplyste tortur eller de forhold, der gav anledning hertil.

Der kan om betydningen af ansøgerens troværdighed i forhold til betydningen af lægelige oplysninger henvises til Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols afgørelse i sagen Cruz og andre mod Sverige (application no. 15576/89), præmisserne 77-82, samt Torturkomitéens udtalelse i sagen M. O. mod Danmark, application no. 209/2002 (Algeriet), punkterne 6.4-6.6, hvor klagernes forklaringer om tortur og de tilvejebragte lægelige oplysninger herom blev tilsidesat på grund af klagernes manglende troværdighed i øvrigt.

Se for en nærmere beskrivelse af sagerne Flygtningenævnets og Udlændingestyrelsens notat om beskyttelse efter flygtningekonventionen og EMRK og notat om FN's torturkonvention, som begge er tilgængelige på Flygtningenævnets hjemmeside, www.fln.dk.

Det er i sådanne sager forekommet, at ansøgeren har påvist at have fysiske eller psykiske skader, som ifølge hans forklaring hidrører fra den oplyste tortur. Sommetider er ansøgerens oplysninger om skader underbygget af lægeundersøgelser, herunder fra f.eks. Amnesty Internationals lægegruppe, og det forekommer, at det i konklusionerne fra sådanne undersøgelser angives, at der ses at være overensstemmelse mellem de objektive fund og ansøgerens forklaringer om tortur som følge af konflikter med myndighederne. Såfremt nævnet i en sådan sag har måttet forkaste hele ansøgerens forklaring om de forhold, der skulle have givet anledning til den oplyste tortur, f.eks. fordi det på ingen måde kan lægges til grund, at ansøgeren har været politisk aktiv, og at dette skulle være blevet opdaget af myndighederne, vil en sådan konklusion ikke i sig selv give anledning til iværksættelse af en egentlig torturundersøgelse. Nævnet kan i en sådan sag selvfølgelig konstatere, at ansøgeren har fysiske eller psykiske skader, men hvorfor skaderne er blevet påført ham og af hvem kan ikke konkluderes ud fra en sådan konstatering. Det vil derfor heller ikke kaste yderligere lys over sagen at iværksætte en egentlig torturundersøgelse ved Retsmedicinsk Institut, der blot vil kunne konstatere det samme, nemlig at ansøgeren har fysiske og psykiske skader, der kan være opstået på den af ham beskrevne måde, men også kan være opstået på andre måder. En sådan undersøgelse kan med andre ord ikke nødvendigvis afklare, om ansøgerens skader skyldes tortur, eller – som nævnt ovenfor – om de hidrører fra f.eks. slagsmål, overfald, uheld eller krigshandlinger, og kan på ingen måde afklare, om ansøgerens forklaring om, hvorfor eller af hvem han blev udsat for overgreb, er sand. Hvis denne forklaring om, hvorfor ansøgeren blev udsat for tortur, må forkastes som utroværdig, og det ifølge ansøgeren skulle være de samme forhold, der indebærer, at han stadig risikerer tortur ved en tilbagevenden, kan det derfor heller ikke lægges til grund, at ansøgeren af denne grund er i risiko for at blive udsat for tortur ved en tilbagevenden til sit hjemland. Der er derfor i sådanne sager efter Flygtningenævnets opfattelse ikke behov for at iværksætte en torturundersøgelse, idet en undersøgelse ikke vil bidrage til en oplysning af sagen.

Se som eksempler fra nævnets praksis i beretningsåret:

Nævnet **stadfæstede** i **september 2017** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk araber og sunni muslim fra Bagdad, Irak. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Irak frygter at

blive henrettet af de irakiske myndigheder, fordi han er deserteret fra det irakiske militær og er dømt til døden. Ansøgeren har videre som asylmotiv henvist til, at han frygter at blive slået ihjel af Hashd Al-Shaabi, idet han er flygtet fra militsen Kataeb Hizbollah. Endeligt frygter ansøgeren at blive slået ihjel af ISIL, da han har tjent i den irakiske hær og i den forbindelse været i kamp mod ISIL. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at han har været i militæret fra 2006 til 2015. En ukendt dato i [vinteren] 2015 stod ansøgeren vagt ved en kontrolpost sammen med to andre fra den irakiske hær og medlemmer fra Kataeb Hizbollah-militsen. De standsede en civilbil med en familie, som nærmede sig kontrolposten. Militsmedlemmerne truede og bestjal familien, hvorfor ansøgeren i den forbindelse trak sit våben mod militsmedlemmerne. Militsmedlemmerne mistænkte familien for at være tilknyttet ISIL, hvorfor man aftalte at tilbageholde dem på basen, mens militsen kontrollerede, om familien havde tilknytning til ISIL. Om natten, imens ansøgeren holdt opsyn med familien, smuglede han dem ud af basen, hvor han kørte familien til en bekendt, oberst [A], som var leder af [en større milits]. Obersten, som havde adgang til et register over medlemmer af ISIL, kunne oplyse, at familien ikke var tilknyttet ISIL. Efterfølgende vendte ansøgeren tilbage til basen, hvor han den følgende dag blev tilbageholdt af militsen, da det blev opdaget at familien var væk. Ansøgeren var tilbageholdt i i alt fem måneder i fem til seks forskellige fængsler, hvor han dagligt blev udsat for tortur. En dag blev døren til den celle, hvor ansøgeren var tilbageholdt, åbnet af en bevæbnet person, der gav ham besked på at forlade cellen, hvorefter han flygtede væk fra militsens fangeskab. Ansøgeren valgte to uger senere at udrejse legalt af Irak. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring om asylmotivet til grund. Flygtningenævnet kan således ikke lægge til grund, at ansøgeren er efterstræbt af Kataeb Hizbollah, idet forklaringen fremstår usandsynlig og konstrueret til lejligheden. Flygtningenævnet har ved vurderingen heraf lagt vægt på bl.a., at det forekommer usandsynligt, at ansøgeren, der angiveligt holdt vagt i 10 timer, før han smuglede familien ud fra basen, ikke i løbet af denne tid gjorde noget for at kontakte oberst [A] telefonisk men i stedet uden videre valgte at henvende sig personligt med familien til oberst [A]. Hertil kommer, at det ikke forekommer sandsynligt, at ansøgeren problemfrit kunne smugle familien ud af basen og forbi vagtposten, ligesom ansøgerens forklaring, om at familien kunne frikendes som tilhængere af ISIL, fordi de ikke stod opført på en database, som oberst [A] havde adgang til, forekommer usandsynlig. Ansøgerens forklaring om sin befrielse fra militsen og efterfølgende flugt med taxi forekommer heller ikke sandsynlig, ligesom forklaringen herom fremstår uklar og udetaljeret. Det forekommer herunder usandsynligt, at ansøgeren kunne komme med en taxi, henset til at han efter sin egen forklaring kun var iført beskidt undertøj og ikke var blevet vasket eller i øvrigt soigneret i de ca. 5 måneder, som han havde været tilbageholdt. Flygtningenævnet har videre lagt vægt på, at ansøgeren alene har givet en begrænset og udetaljeret forklaring om tilbageholdelsen, ligesom det ikke forekommer sandsynligt, at han skulle være tilbageholdt i 5 måneder og dagligt udsat for tortur, uden

at militsen tilsyneladende i øvrigt ønskede oplysninger eller andet fra ham. Efter en samlet og konkret vurdering tilsidesætter Flygtningenævnet således ansøgerens forklaring om sin konflikt med Kataeb Hizbollah. Flygtningenævnet kan heller ikke lægge til grund, at ansøgeren er idømt dødsstraf for desertering fra den irakiske hær. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at det fremgår af Landinfos Respons: "Irak: Desertering fra den irakiske hæren" af den 13. december 2016, at den militære straffelov hjemler dødsstraf for desertering, men at denne hjemmel ikke er blevet anvendt. Der er således ikke fundet tilfælde, hvor enkeltpersoner er blevet strafforfulgt og dømt til døden for desertering i Irak. Hertil kommer, at ansøgeren er udrejst legalt af Irak ca. 7 måneder efter, at han skulle være blevet tilbageholdt og dermed udeblevet fra militærtjeneste. Det forhold, at ansøgeren har fremlagt et dokument, som angiveligt er en udskrift af en dom fra [efteråret] 2015, hvoraf fremgår, at ansøgeren er idømt dødsstraf, kan ikke føre til en ændret vurdering. Der er herved lagt vægt på, at det af det foreliggende baggrundsmateriale fremgår, at der er en høj forekomst af falske dokumenter i Irak, og at disse er lettilgængelige, samt på at dokumentet først er fremlagt efter, at ansøgeren havde fået afslaget fra Udlændingestyrelsen. På baggrund af vurderingen af ansøgerens troværdighed finder nævnet ikke anledning til at udsætte sagen på en torturundersøgelse. Efter en samlet vurdering finder Flygtningenævnet herefter, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Irak vil være i risiko for forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Irak/2017/177

Nævnet **stadfæstede** i **september 2017** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk hazara fra landsbyen, [A], i Jaghuri-distriktet i Ghazni-provinsen, Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter at blive slået ihjel af Taliban, ligesom han frygter at blive slået ihjel, fordi han er konverteret fra islam til kristendommen. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv forklaret, at han en dag, hvor han ville besøge sine forældre, kørte med taxa sammen med fire andre personer. Bilen blev stoppet af nogle personer fra Taliban. Passagerene blev alle kropsvisiteret, og Taliban fandt ansøgerens computer og bøger. Herefter gav de ansøgeren bind for øjnene og tog ham med sig. Ansøgeren var frihedsberøvet i fire dage. I løbet af de fire dage blev han slået og voldtaget flere gange. Da der var gået fire dage, lykkedes det ansøgeren at flygte. Han løb i 20 minutter, hvorefter han skjulte sig i et træ i tre-fire timer. Herefter fandt han en vej, hvor han fik kørelejlighed til Kandahar med en bus. Fra Kandahar tog han en taxa til et hotel, hvor han overnattende. Dagen efter udrejste han fra Afghanistan. Ansøgeren har som yderligere asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter at blive slået ihjel, idet han er konverteret til kristen-

dommen. Ansøgeren har til støtte for dette asylmotiv forklaret, at han frafaldt islam, da han var omkring 18 år gammel. Ansøgeren blev døbt [i vinteren] 2016 i [kirken B]. Han påbegyndte dåbsundervisning efter, at han havde været i kirke 2 gange i Norge og 2 gange i Danmark samt havde søgt oplysninger om kristendommen på internettet. Ansøgerens far og ansøgerens tidligere forlovede er bekendt med, at ansøgeren er frafaldet islam. Under hensyn til, at der til sagen allerede er fremlagt omfattende udtalelser fra flere præster, som har mødt ansøgeren i en kirkelig kontekst, og til at Flygtningenævnet lægger oplysningerne heri og ansøgerens egne oplysninger om sin deltagelse i kirkelige aktiviteter til grund, finder Flygtningenævnet, at det ikke er relevant at lade en præst vidne for nævnet. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring om det oprindelige asylmotiv til grund. Flygtningenævnet har ved vurderingen heraf lagt vægt på, at forklaringen fremstår utroværdig og på centrale punkter divergerende. Ansøgeren har således forklaret divergerende om bl.a. hvor mange personer fra Taliban, der deltog, da taxaen blev stoppet samt om, hvordan taliban stoppede taxaen. Ansøgeren har til samtalen i Udlændingestyrelsen [i sommeren] 2016 forklaret, at taxaen blev stoppet af 4-5 taliban-medlemmer. Under samtalen [i efteråret] 2016 og under nævnsmødet har ansøgeren forklaret, at der var 3 personer fra Taliban som stoppede bilen. Under samtalen i Udlændingestyrelsen [i vinteren] 2016 har ansøgeren forklaret, at Taliban stoppede bilen på vejen med et stopskilt, mens han for nævnet har forklaret, at Taliban-medlemmerne ikke havde andet i hænderne end deres våben. Ansøgeren har endvidere forklaret divergerende om, hvordan han kom ud af det rum, hvor Taliban tilbageholdt ham. Ansøgeren har i sit asylskema skrevet, at han smadrede døren med sten og træ, mens han for nævnet har forklaret, at han sparkede døren ind. Flygtningenævnet finder under hensyn til vurderingen af ansøgerens troværdighed ikke grundlag for at udsætte sagen på foretagelse af en torturundersøgelse af ham. Flygtningenævnet kan heller ikke lægge til grund, at ansøgerens konversion til kristendommen er reel. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at han som begrundelse for sin konversion alene har forklaret, at kristendommen er ensbetydende med kærlighed, hvilket står i modsætning til islam, og han har ikke på en overbevisende måde været i stand til at redegøre for sin egen kristne overbevisning. Flygtningenævnet har videre lagt vægt på, at ansøgeren under sin samtale i Udlændingestyrelsen [i sommeren] 2016 har forklaret, at han er shia-muslim og detaljeret har forklaret om, hvordan han praktiserede sin religion henholdsvis i Danmark og i Afghanistan, mens han under samtalen i Udlændingestyrelsen [i vinteren] 2016 har forklaret, at han blev protestant, mens han opholdt sig i Norge, hvilket lå forud for [sommeren] 2016. Flygtningenævnet har endelig lagt vægt på, at ansøgeren alene havde søgt viden på internettet og havde været i kirke 2 gange i Norge og 2 gange i Danmark, da han besluttede sig for at konvertere. Flygtningenævnet finder således efter en samlet vurdering, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan vil være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller i risiko for at blive udsat for overgreb omfattet af udlændingelo-

vens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Afgh/2017/411

Se i denne forbindelse også den i Flygtningenævnets formandskabs 23. beretning (2014), side 189f., nævnte afgørelse Som/2014/37, hvor nævnet udtalte, at uanset om det kunne lægges til grund, at ansøgeren i dag havde skader svarende til overfald og skoldning, fandtes det ikke sandsynliggjort, at skaderne kunne tilskrives det af ansøgeren oplyste overfald.

Der kan i den forbindelse yderligere henvises til Torturkomitéens udtalelse af 25. november 2015 i sagen S.A.P. mod Schweiz, communication no. 565/2013 (Rusland), hvori komitéen i en sag, hvor klageren havde oplyst at have været udsat for tortur fra de russiske myndigheders side og havde fremlagt lægelige udtalelser til støtte for sit asylmotiv, blandt andet udtalte følgende:

"7.4 In the present case, the Committee notes that the complainants invoke a violation of article 3 of the Convention because of an alleged risk of persecution by the authorities of the Russian Federation. The Committee further notes that the complainants claim that they were persecuted and subjected to ill-treatment by the Russian authorities following the publication, in September and December 2009 and in January 2010, of an article in which they criticize the attitude of Soviet authorities during the hijacking of an aeroplane that occurred in 1985. S.A.P. claims that, as a result, she sustained extremely serious injuries and suffered from post-traumatic stress disorder. However, the Committee considers that the complainants have not provided sufficient evidence to allow it to conclude that the attested injuries were caused by the alleged acts of persecution and ill-treatment by those authorities."

6.10.3.2 Gennemførelse af en torturundersøgelse

Selve torturundersøgelsen foretages af Retsmedicinsk Institut, der foranlediger en nærmere undersøgelse af asylansøgeren med henblik på en vurdering af, hvorvidt eventuelle objektive fund kan karakteriseres som udslag af fysisk tortur. Endvidere foretages der ofte en undersøgelse på Retspsykiatrisk Klinik, hvor der udarbejdes en psykiatrisk erklæring. Der kan derudover foretages andre speciallægeundersøgelser.

Retsmedicinsk Institut sammenfatter herefter undersøgelserne i en konklusion, som indgår som en del af nævnets samlede beslutningsgrundlag.

Hvis der i sagen foreligger andre lægelige oplysninger, herunder erklæringer fra Amnesty Internationals lægegruppe, indgår disse tillige i grundlaget for sagens afgørelse.

6.10.3.3 Resultatet af en torturundersøgelse

Se som eksempler på sager, hvor nævnet har vurderet betydningen af en foretagen torturundersøgelse:

Nævnet meddelte i **september 2017** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Rusland. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk tjetjener og sunni muslim fra Grozny, Tjetjenien, Rusland. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han frygter at blive slået ihjel af den russiske efterretningstjeneste og den russiske militære efterretningstjeneste, idet myndighederne har viden om, at han har hjulpet de tjetjenske oprørere. Endvidere frygter ansøgeren, at familien til hans afdøde fætter, der var medlem af oprørsbevægelsen, vil dræbe ham, idet ansøgeren er blevet beskyldt for at have angivet fætteren til myndighederne. Til støtte for sit asylmotiv har ansøgeren forklaret, at han om natten [i sommeren] 2015 blev ringet op af sin fætter, der ville mødes med ham. Fætteren var blevet medlem af de tjetjenske oprørere. [Dagen efter] om natten opsøgte personer fra den russiske militære efterretningstjeneste, GRO, ansøgerens hjem og anholdt ham. Ansøgeren blev udsat for vold og strømstød under den efterfølgende tilbageholdelse, og han blev afhørt af en person, der spurgte til relationen mellem ansøgeren og hans fætter. Ansøgeren benægtede, at han havde hjulpet fætteren, og at han skulle mødes med ham. Ansøgeren besvimede flere gange under overgrebene mod ham og blev truet med, at hans familie ville blive voldtaget, hvis han ikke samarbejdede. Ansøgeren vågnede op næste dag […] 2015 ved nogle skraldespande. Han blev kørt hjem til sin bopæl og anmeldte ikke episoden til myndighederne. [Dagen efter] kom en person, der arbejdede for ansøgerens fætter, og gav ansøgeren oplysninger om, hvor og hvornår han skulle mødes med sin fætter. Ansøgeren mødtes med sin fætter [seks dage senere] på gaden […]. Ved dette møde aftalte de, at ansøgeren skulle bringe noget mad til samme mødested [en uge efter]. [Samme måned i] 2015 blev ansøgeren anholdt om natten i sit hjem af den russiske efterretningstjeneste, FSB. Han blev afhørt og fik at vide, at de vidste alt om det, han havde gjort. Han fik strømstød gennem fingrene og blev udsat for vold. For at få det til at stoppe, sagde han til sidst, at han ville samarbejde. [En dag senere] blev ansøgeren kastet ind i en bil og blev smidt ud tæt på sin lejlighed. Han fik et nummer til myndighederne, som han skulle ringe til, når han skulle bringe noget nyt til sin fætter i oprørsbevægelsen. Ansøgerens fætter ringede til ansøgeren igen [primo måneden efter] og sagde, at ansøgeren skulle komme med noget kød og aflevere sit pas til ham [nogle dage senere]. Ved mødet [den aftalte dato] fik ansøgeren at vide, at fætteren godt vidste, at ansøgeren havde været anholdt. Ansøgeren fik endvidere at vide, at hvis han samarbejdede med myndighederne, ville fætteren slå hans familie ihjel. Fætteren troede, at ansøgeren samarbejdede med myndighederne, men ansøgeren sagde til ham, at det ikke var sandt. De aftalte at mødes igen, og at fætteren ville ringe nærmere desangående.

Herefter indså ansøgeren, at hans familie kunne få problemer. [To dage efter mødet med fætteren i] 2015 rejste han derfor til Ingusjetien til en ven. [Ti dage senere i] 2015 rejste han til […] i Dagestan. På samme dag fik ansøgeren af sin onkel at vide, at hans lillebror var blevet anholdt [tre dage før]. Onklen oplyste videre, at ansøgerens fætter blev dræbt af myndighederne [en dag efter lillebrorens anholdelse i 2015 i […]-sektoren, som er en oprørssektor. Onklen fortalte ligeledes, at myndighederne havde fundet ansøgerens pas på fætteren, og at ansøgeren var eftersøgt af myndighederne. Ansøgeren opholdt sig i [Dagestan] i få timer den [pågældende dag i] 2015, hvorefter han skiftede til en minibus og kørte videre gennem ukendte lande. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring til grund. Forklaringen har været detaljeret, og de divergenser og den manglende præcision, der har været tale om, må ses i lyset af, at det efter resultatet af torturundersøgelse må lægges til grund, at ansøgeren har været udsat for voldsom tortur. Det fremgår af erklæringen om torturundersøgelse, at ansøgerens forklaring om torturen bekræftes af det, der er konstateret ved torturundersøgelsen. Ansøgerens forklaring om myndighedernes fremfærd og om sin frygt for forfølgelse fra myndighederne støttes endvidere af de foreliggende baggrundsoplysninger, herunder Dansk Flygtningenævns landerapport af marts 2017. Det kan herefter lægges til grund, at ansøgeren fortsat er i myndighedernes søgelys. På denne baggrund finder Flygtningenævnet, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved tilbagevenden til Rusland risikerer forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1." Rusl/2017/12

Nævnet meddelte i **februar 2017** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Sudan. Indrejst i 2015. Flygtningenævnet stadfæstede i november 2016 Udlændingestyrelsens afgørelse fra juli 2016. I februar 2017 anmodede advokaten om genoptagelse under henvisning til Amnesty Internationals lægegruppes rapport af 31. januar 2017, hvoraf blandt andet fremgik, at der var fuld overensstemmelse mellem ansøgerens oplysninger om torturhandlinger og de objektive fund, der i høj grad underbyggede den beskrevne tortur. I februar 2017 besluttede Flygtningenævnet at genoptage sagen. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk Al-Bagal og sunni muslim fra […],[…] i det sydlige Darfur i Sudan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Sudan frygter at blive fængslet eller henrettet af myndighederne. Til støtte herfor har ansøgeren forklaret, at han har deltaget i elevrådet "[…] Darfur" på universitetet, […], i [en større by], hvor ansøgeren læste […]. Ansøgeren var […] ansvarlig i foreningen, og rådet havde til formål at oplyse de studerende om, hvad der var sket i Darfur samt give humanitær hjælp til udsatte mennesker i Darfur. En dag i 2011, da ansøgeren var på vej hjem fra universitetet, blev han kidnappet af 4 mænd, som tog ham med i en Landrover. Ansø-

geren blev kørt til et fængsel, hvor myndighedspersoner under afhøring anklagede ham for at være politisk aktiv og imod staten og anklagede ham for at have indkøbt våben og givet dem videre til oprørsgrupper i Darfur. Ansøgeren var fængslet i et år, hvor han blev udsat for fysiske overgreb. Ved løsladelsen blev pålagt meldepligt hos efterretningstjenesten i [en større by], hvilken han overholdt. I sommeren 2012 genoptog ansøgeren sit studie men opdagede, at hans forening var blevet nedlagt, hvorfor ansøgeren startede rådet op igen og igen var […] ansvarlig. [I sommeren] 2013 blev ansøgeren fængslet for anden gang. De anklagede ham igen for at være politisk aktiv og for at indkøbe våben til oppositionsgrupper i Darfur. Under dette fængselsforløb blev han på ny udsat for fysiske overgreb. Ansøgeren blev løsladt efter seks måneder i [begyndelsen af] 2014 mod, at han igen skulle melde sig på det nærmeste efterretningstjenestekontor i [en større by] hver torsdag og lørdag. Hver gang ansøgeren meldte sig, blev han verbalt truet af myndighederne. I tiden efter løsladelsen blev ansøgeren løbende opsøgt af myndighederne på sin bopæl, hvor personer fra myndighederne bankede på døren til ansøgerens bopæl og chikanerede ham og familien. Myndighedspersonerne spurgte ikke efter ansøgeren, men lod hver gang som om, at de ledte efter en anden. Ansøgerens familie fik til sidst nok af myndighedernes trusler, hvorfor de hjalp ansøgeren med at udrejse fra Sudan i [begyndelsen af] 2015. Der foreligger en torturundersøgelse fra januar 2017 foretaget af Amnesty Internationals lægegruppe. Et flertal af Flygtningenævnet fandt i sin beslutning af […] november 2016 ikke grundlag for at udsætte sagen med henblik på foretagelse af en torturundersøgelse, da resultatet af en sådan undersøgelse ikke ville være af afgørende betydning for sagen. Et flertal af Flygtningenævnet kunne i sin beslutning af […] november 2016 ikke lægge ansøgerens forklaring til grund, idet nævnet fandt, at forklaringen forekom divergerende og udbyggende på væsentlige punkter. Flygtningenævnet lægger imidlertid på baggrund af Amnesty Internationals lægegruppes rapport af […] januar 2017 vedrørende en personundersøgelse af ansøgeren til grund, at ansøgeren forud for udrejsen af Sudan har været udsat for tortur, herunder slag til hovedet, som har haft alvorlige fysiske og visse psykiske følger for ham. Flygtningenævnet finder på den baggrund – uanset at forklaringen om ansøgerens asylmotiv på en række punkter har divergeret, herunder blandt andet omkring hans arbejdsforhold og om størrelsen på de til "[…] Darfurs" indsamlede midler – ud fra princippet om benefit of the doubt, i det væsentlige at kunne lægge ansøgerens forklaring om asylmotivet til grund. Flygtningenævnet lægger således til grund, at ansøgeren har haft et konfliktforhold til de sudanesiske myndigheder som følge af hans deltagelse i gruppen "[…] Darfur" på universitetet, og at ansøgeren har været udsat for tortur under fængsling. Flygtningenævnet finder således, at ansøgeren i tilstrækkelig grad har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Sudan risikerer forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1." Suda/2017/8.

6.11 Køns- og æresrelateret forfølgelse

6.11.1 Den asylretlige vurdering af køns- og æresrelaterede overgreb m.v.

Udlændingeloven indeholder ikke særlige bestemmelser vedrørende køns- og æresrelaterede overgreb. Det er dog generelt anerkendt, at kvinder og mænd kan blive udsat for særlige typer overgreb, der giver behov for beskyttelse. Sager, hvor asylmotivet er køns- og æresrelaterede overgreb, skal som alle andre asylsager vurderes i forhold til udlændingelovens § 7. I lighed med andre sager foretager nævnet en konkret og individuel bedømmelse af, hvorvidt den enkeltes asylmotiv sammenholdt med nævnets baggrundsoplysninger vedrørende det pågældende land kan medføre, at den pågældende er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller § 7, stk. 2. I denne vurdering indgår også oplysninger om eventuelle særlige forhold for ansøgeren i den pågældendes hjemland.

De køns- og æresrelaterede overgreb, som kvindelige asylansøgere påberåber sig, er ofte konflikter i forbindelse med enten ægteskab eller førægteskabelige forhold. Der kan være tale om konflikter vedrørende indgåelse af ægteskab, for eksempel tvangsægteskaber eller ægteskaber mod familiens vilje, eller konflikter i forbindelse med ophævelse af ægteskab, for eksempel skilsmisse mod familiens vilje eller udrejse uden ægtefællens tilladelse. I flere tilfælde frygter kvinderne æresdrab som følge af de anførte forhold.

Fælles for disse overgreb er, at de ofte kan karakteriseres som privatretlige konflikter, der ikke er understøttet af myndighederne. Sådanne forhold kan som udgangspunkt ikke medføre opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, idet kvinden i stedet må henvises til at søge myndighedernes beskyttelse i hjemlandet. I praksis er det dog blevet anerkendt, at visse overgreb udøvet af privatpersoner kan være af et sådant omfang og af en så intensiv karakter, at det må anses for forfølgelse, såfremt myndighederne ikke har evne eller vilje til at yde kvinden beskyttelse.

I visse lande er de generelle forhold for kvinder af en sådan art, at asylansøgende kvinder påberåber sig disse som asylrelevante. Oplysninger om generelt vanskelige forhold for kvinder vil indgå som et element i Flygtningenævnets konkrete asylvurdering, der sammenholdt med andre faktorer vil kunne tale for, at ansøgeren opfylder betingelserne for asyl. Der kan herved henvises til de nedenfor i afsnit 6.11.2.1 nævnte afgørelser.

Flygtningenævnet har i beretningsåret behandlet et antal sager, hvor ansøgerne som asylmotiv har henvist til risikoen for, at deres medfølgende mindreårige døtre risikerer at blive udsat for omskæring ved en tilbagevenden til hjemlandet. Der henvises til de i afsnit 6.11.2.5 nævnte afgørelser.

6.11.2 Praksis vedrørende køns- og æresrelaterede overgreb m.v.

6.11.2.1 Kønsmæssigt aspekt inddraget ved vurderingen af forfølgelsesrisikoen

Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol har i dommen R.H. mod Sverige (application no. 4601/14) vedrørende en kvinde fra Somalia forholdt sig til den generelle risiko for kvinder uden mandligt netværk i Mogadishu. Klageren havde som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Somalia frygtede, at hun skulle leve sammen med en mand, som hun var blevet tvunget til at gifte sig med, eller at hun ville blive dømt til døden, som følge af at hun var flygtet fra et tvangsægteskab og havde forladt landet. Ansøgeren henviste endvidere til, at hun ved en tilbagevenden til Somalia ville være i risiko for at blive udsat for seksuelle overgreb, da hun ikke havde mandligt netværk i Somalia til at yde hende støtte. Domstolen udtalte, at forskellige rapporter vidnede om den vanskelige situation for kvinder i Somalia, herunder i Mogadishu. Domstolen henviste i den forbindelse særligt til, at UNHCR havde udpeget kvinder og piger som tilhørende en særlig risikogruppe, og at flere rapporter samstemmende berettede om alvorlig og udbredt seksuel og kønsbaseret vold. Domstolen henviste videre til, at kvinder ikke kunne opnå myndighedernes beskyttelse, da myndighederne er ude af stand eller uvillige til at efterforske og retsforfølge rapporterede gerningsmænd. Domstolen lagde afgørende vægt på, at kvinder efter de foreliggende baggrundsoplysninger er afhængige af mænd i mange samfundsmæssige aspekter. Under henvisning hertil fandt Domstolen, at det kunne konkluderes, at en enlig kvinde uden adgang til beskyttelse fra mandligt netværk ved en tilbagevenden til Mogadishu ville være i reel risiko for at komme til at leve under forhold svarende til umenneskelig eller nedværdigende behandling som omfattet af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3. I den konkrete sag fandt Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol ikke, at klageren ved en tilbagevenden til Somalia ville være i reel risiko for at blive udsat for behandling i strid med konventionens artikel 3, idet klageren ikke havde sandsynliggjort, at hun ville være uden mandligt netværk.

Flygtningenævnet har i 2017 behandlet et antal sager vedrørende kvindelige statsborgere fra Somalia, der som asylmotiv har henvist til, at de som enlige kvinder uden mandligt netværk vil være i risiko for at blive udsat for forhold omfattet af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3. Flygtningenævnet har i disse sager truffet afgørelse på baggrund af en konkret og individuel vurdering af, om den pågældende asylansøger opfylder betingelserne for at opnå opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, herunder om ansøgeren har sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Somalia reelt vil være uden mandligt netværk. Se som eksempler på nævnets praksis:

Nævnet meddelte i **november 2017** opholdstilladelse (**B-status**) til en kvindelig statsborger fra Somalia. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Klageren tilhører ho-

vedklanen [D] og er muslim fra [A] i regionen Lower Juba, Somalia. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Klageren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Somalia frygter at blive slået ihjel af Al-Shabaab. Klageren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at hendes to sønner og bror en dag blev opsøgt af et medlem fra Al-Shabaab, da de var på vej til marken. Al-Shabaab ville have dem til at arbejde for dem. Efterfølgende blev klagerens bopæl opsøgt af medlemmer fra Al-Shabaab, som ønskede at tage klagerens to ældste sønner med. Klageren modsatte sig dette, og blev derfor slået med en geværkolbe. Klagerens bror og sønner forsøgte at forsvare klageren, hvorefter de blev skudt. Klagerens svigerinde tog klagerens fem yngste børn med sig, idet de også risikerede at blive slået ihjel. Efter klagerens sønner og bror var blevet begravet, blev klageren opsøgt af Al-Shabaab, som fængslede hende. Klageren blev efterfølgende løsladt med hjælp fra sin nabo. Herefter udrejste klageren af Somalia. Klageren har endvidere oplyst, at hun tilhører Sufi-folket, som Al-Shabaab er imod. Udlændingestyrelsen meddelte [i efteråret] 2014 klageren tidsbegrænset opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2, jf. daværende praksis, hvorefter udsendelse til det sydlige og centrale Somalia fandtes at udgøre en krænkelse af Danmarks internationale forpligtelser, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3. Udlændingestyrelsen lagde særligt vægt på Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom af 28. juni 2011 i sagen Sufi og Elmi mod Storbritannien. Udlændingestyrelsen lagde således til grund, at klageren havde behov for beskyttelse henset til de generelle forhold i det sydlige og centrale Somalia på daværende tidspunkt. Ved vurdering af klagerens forklaring har Flygtningenævnet tillagt det betydning, at klageren er analfabet, at hun har forklaret, at hun har dårlig hukommelse, og at hun efter de fremlagte lægelige oplysninger har et svækket helbred. Flygtningenævnet kan til dels lægge klagerens forklaring om sit asylmotiv til grund, idet klageren har forklaret stort set konsistent herom, men dog med en divergens på et væsentligt punkt. Klageren har således forklaret konsistent om, at Al-Shabaab opsøgte hendes sønner på bopælen, at hun i den forbindelse blev udsat for vold, og at hendes bror og hendes to ældste sønner blev dræbt, da de kom hende til undsætning. Flygtningenævnet lægger denne del af klagerens forklaring til grund. Forklaringen støttes af oplysningerne om, at klageren få dage efter udrejste af Somalia, og at hendes øvrige 5 børn rejste med hendes dræbte brors kone. Flygtningenævnet har endvidere lagt vægt på, at forklaringen fremstår som selvoplevet. Klageren har forklaret divergerende om, hvordan hun flygtede fra Al Shabaab. Hun har under oplysnings- og motivsamtalen og asylsamtalen forklaret, at hendes nabo fik hende løsladt ved at sige til Al-Shabaab, at klageren ville gøre alt, hvad Al Shabaab ville have hende til. Under høringssamtalen [i foråret] 2017 har hun forklaret, at hun ikke ved, om naboen havde talt med Al-Shabaab om, at hun skulle løslades, og at naboen var kommet uset ind i rummet, hvor hun var fanget, og at de sneg sig væk derfra. Under mødet i Flygtningenævnet har klageren forklaret, at naboen gravede sig

ind i rummet ude fra, og at hun kravlede samme vej ud sammen med ham. Flygtningenævnet kan på grund af divergenserne ikke lægge denne del af hendes forklaring til grund. Efter en samlet vurdering af klagerens troværdighed finder Flygtningenævnet, at klageren har sandsynliggjort, at hun har haft en asylbegrundende konflikt med Al-Shabaab. Flygtningenævnet lægger endvidere til grund, at klagerens ægtefælle og hendes 5 børn befinder sig i [K], Uganda. Flygtningenævnet finder, at klageren har sandsynliggjort, at hun er enlig kvinde uden mandligt netværk i Somalia. Herefter, og efter de foreliggende baggrundsoplysninger om enlige kvinder i Somalia, har klageren sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Somalia risikerer forfølgelse eller behandling i strid med udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet ændrer derfor udlændingestyrelsens afgørelse [fra foråret] 2017 således, at klageren fortsat har opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2." Soma/2017/39.

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 5.1.8 nævnte afgørelse Soma/2017/1.

Flygtningenævnet har endvidere i sager, hvor ansøgerne har været kvindelige statsborgere fra Afghanistan eller Irak, inddraget det forhold, at de har været enlige og uden mandlig netværk i hjemlandet i vurderingen af, om de opfylder betingelserne i udlændingelovens § 7. Der kan henvises til den i afsnit 2.5 nævnte afgørelse Irak/2017/211.

6.11.2.2 Ægteskab

Nævnet meddelte i **november 2017** opholdstilladelse (**B-status**) til en kvindelig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk hazara og shia muslim fra Daikundi, Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter at blive slået ihjel af sin storebror, [A], eller den mand, [B], som ansøgeren blev tvangsgiftet med. Til støtte for sit asylmotiv har ansøgeren oplyst, at hun blev gift med sin nuværende ægtefælle, [C], [i efteråret] 2012 i Iran, hvor hun har boet sammen med sin familie i en længere årrække. [C's] morbror var nabo til ansøgerens familie i Mashhad, Iran. [C's] morbror foreslog ægteskabet, hvilket ansøgerens far accepterede. Ansøgeren mødte [C] første gang en uge før ægteskabet. Han boede i Danmark og besøgte ansøgeren én gang om året. Planen var, at ansøgeren skulle bo sammen med [C] i Afghanistan, når der kom fred i landet. Ansøgerens storebror kunne ikke lide [C] og accepterede ikke ægteskabet. Hendes storebror kunne ikke lide den måde, som [C] talte og så ud på. Ansøgerens far døde [i sommeren] 2013. Et år herefter besluttede ansøgerens brødre, at familien skulle flytte tilbage til Afghanistan. Ansøgerens far havde efterladt noget jord i Herat, som brødrene var bange for at miste, hvis de ikke tog tilbage. Nogle måneder efter, familien var flyttet tilbage, blev ansøgerens storebror afhængig af stoffer. Han begyndte at omgås [B], som han også arbejdede for. I

forbindelse med eid-festen i 2015 inviterede [B] ansøgerens familie til middag. Efter middagen forlod ansøgerens storebror stedet og var væk i 30-40 minutter. Da han kom tilbage, havde han en imam med. [B] fortalte ansøgeren, at han ville giftes med hende. Ansøgeren nægtede, og hun fortalte [B], at hun havde en anden ægtefælle. Ingen lyttede, og imamen læste vielsesbønnen op. Bagefter forlod [A] [B's] bopæl, og ansøgeren har ikke siden set ham. [B] voldtog ansøgeren og behandlede hende dårligt. Ansøgerens lillebror fortalte ansøgeren, at ansøgerens storebror havde solgt ansøgeren til [B], formentlig fordi han skyldte [B] penge på grund af sit stofmisbrug. Ansøgeren bad sin lillebror, [D], om hjælp. En dag, omkring tre måneder efter tvangsægteskabet, kom ansøgerens [D] hjem til ansøgeren og spurgte [B's] anden kone, om han måtte tage ansøgeren med ud for at købe tøj, hvilket den anden kone gav tilladelse til. Med hjælp fra [D] flygtede ansøgeren herefter fra Afghanistan. Flygtningenævnets flertal kan i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring til grund, idet forklaringen forekommer selvoplevet, ligesom hun har forklaret konsistent og uden væsentlige divergenser om tvangsægteskabet med [B] og om de omstændigheder, der førte til at hendes bror, [A], valgte at gifte hende bort, selvom hun i forvejen var gift med sin herboende ægtefælle. Flertallet lægger efter oplysningerne om, at [B] var en indflydelsesrig person sammenholdt med den omstændighed, at ansøgeren ved at flygte har sat sig op mod [A], til grund, at hun ved en tilbagevenden til Afghanistan risikerer overgreb efter udlændingelovens § 7, stk. 2, hvorimod det ikke er sandsynliggjort, at hun vil være i risiko for forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Ansøgeren meddeles derfor opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2." Afgh/2017/474.

6.11.2.3 Skilsmisse og samlivsophævelse

Der kan henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 24. beretning (2015) afsnit 6.10.2.3 nævnte afgørelse Rusl/2015/33.

6.11.2.4 Utroskab og førægteskabelige forhold eller overgreb

Nævnet meddelte i april 2017 **opholdstilladelse (B-status)** til et ægtepar samt to børn fra Irak. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgerne er etniske kurdere og sunni-muslimer fra Bagdad, Irak. Ansøgerne har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktive. Den mandlige ansøger har som asylmotiv henvist til, at han frygter, at hans svogre, [A] og [B], vil slå ham ihjel, idet han har giftet sig med sin ægtefælle uden hendes families samtykke. Den mandlige ansøger har desuden henvist til, at han frygter, at hans mosters søn, [C], vil slå ham ihjel eller torturere ham på baggrund af uenigheder mellem den mandlige ansøgers forældre og den mandlige ansøgers mosters familie. Den mandlige ansøger har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at han lærte sin ægtefælle, [D], at kende i starten af 2012, mens han boede i Danmark og hun boede i Irak. De fik kontakt gennem den mandlige ansøgers

ven [E], der bor i Sverige. [E] var kæreste med [D's] nabo, [F]. Efter de havde talt sammen i otte måneder, rejste den mandlige ansøger til Kirkuk for at hente hende til Danmark. Da den mandlige ansøger havde været i Kirkuk i en måned, mødtes han med sin nuværende ægtefælle på taget af hendes hus, hvor de havde samleje og opholdt sig i tre til fire timer, indtil en anden af hendes naboer opdagede dem, hvorefter den mandlige ansøger flygtede derfra. [D's] nabo fortalte hendes brødre, at han havde set en person på taget sammen med [D], hvorefter de truede med at skyde hende. Den mandlige ansøger har videre oplyst, at hans ægtefælle derefter blev sat i husarrest i tre måneder, hvorefter hun fandt ud af, at hun var blevet gravid. [D's] mor frygtede for [D's] liv, hvorfor hun kontaktede [F] med henblik på, at [F] og hendes bror, [G], kunne hjælpe [D] med at flygte. [G] kørte [D] hen til den mandlige ansøger, der sammen med [D] tog til Bagdad, hvor de opholdt sig i halvandet år. Efter deres søns, [H's], fødsel, udrejste de af Irak til Tyrkiet, hvor de opholdt sig i næsten et år. Endvidere har den mandlige ansøger til støtte for sit asylmotiv oplyst, at hans forældre og hans moster, [I], havde en konflikt, som han ikke ved, hvad består i. Dette er efter den mandlige ansøgers overbevisning årsagen til, at hans fætter, [C], ønsker at slå ham ihjel. Den kvindelige ansøger har som asylmotiv henvist til, at hun frygter at blive slået ihjel af sine brødre, [A] og [B], og sine farbrødre, [J] og [K], idet den kvindelige ansøger har indledt et forhold til sin ægtefælle, [L], uden deres tilladelse. Den kvindelige ansøger har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at hun lærte [L] at kende gennem sin nabo, [F], som var kæreste med [L's] ven, [E]. Den kvindelige ansøger talte sammen med sin ægtefælle på internettet i otte måneder, hvorefter [L] i [slutningen af] 2012 rejste til Kirkuk. I [starten af] 2013 opstod der en mulighed for, at [L] kunne besøge den kvindelige ansøger, idet hun var alene hjemme med [F]. Den kvindelige ansøger mødtes med [L] på taget, hvor de havde samleje og i alt befandt sig i tre til fire timer, indtil en af den kvindelige ansøgers naboer opdagede dem. Den samme aften kom den kvindelige ansøgers brødre hjem. De slog hende, konfronterede hende med, at hun havde været sammen med en person på taget, og truede hende med en pistol. Herefter var hun i husarrest i tre måneder, indtil hun fandt ud af, at hun var gravid, hvilket hun fortalte sin mor, som en uge senere hjalp hende med at flygte hen til [L], som hun derefter rejste til Bagdad sammen med. De ville rejse til Danmark, men opholdt sig i perioden fra [foråret] 2013 frem til udrejsen af Irak i slutningen af 2014 i Bagdad, idet den kvindelige ansøger skulle føde. Fra Irak rejste de til Tyrkiet, hvor de opholdt sig i et år, hvorefter de rejste videre til Danmark. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge ansøgernes forklaringer til grund. Uanset at ansøgernes forklaringer om, at de havde et seksuelt forhold på taget af den kvindelige ansøgers bopæl første gang de mødtes i [starten af] 2013, kan forekomme usandsynlig, kan Flygtningenævnet lægge til grund, at den kvindelige ansøger uden sin families accept blev gravid og [i efteråret] 2013 fødte en søn. Ansøgernes forklaringer har i alt væsentligt været konsistente. De mindre uoverensstemmelser, der er konstateret mellem ansøgernes forklaringer, kan ikke føre til, at ansøgernes frygt for æresdrab kan

tilsidesættes. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på baggrundsoplysninger om, at traditionen med æresdrab er udbredt i Irak og også i det kurdiske miljø, at begge ansøgere har gjort et troværdigt indtryk under mødet i nævnet, og at den kvindelige ansøgers forklaring om hendes brødres vold og trusler mod hende har forekommet selvoplevet. Ansøgerne har herefter sandsynliggjort, at de ved en tilbagevenden til hjemlandet vil være i en særlig risiko for at blive udsat for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet finder ikke, at ansøgerne har sandsynliggjort, at de risikerer forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgerne og de to medfølgende børn opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2." Irak/2017/79

Der kan endvidere henvises til den i kapitel 5.4.1. nævnte afgørelse Iran/2017/298.

6.11.2.5 Omskæring og andre overgreb, der ikke har forbindelse til ægteskab, skilsmisse eller utroskab

Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol har i dommen Emily Collins og andre mod Sverige (application no. 23944/05) vedrørende en nigeriansk statsborger forholdt sig til risikoen for at blive udsat for kvindelig omskæring (female genital mutilation, FGM). Klageren havde som asylmotiv henvist til, at hun og ægtefællen ikke ønskede, at deres døtre skulle omskæres. Domstolen afviste klagen som "åbenbart ugrundet". Domstolen udtalte, at det var ubestridt, at kvindelig omskæring udgjorde en krænkelse af konventionens artikel 3, og at kvinder i Nigeria traditionelt havde været og til en vis grad stadig var i risiko for at blive omskåret. Det afgørende var, om klagerne i den foreliggende sag var i en reel og konkret risiko for at blive omskåret ved en tilbagevenden til Nigeria. Domstolen bemærkede hertil, at flere stater i Nigeria havde forbudt kvindelig omskæring ved lov, herunder den stat, som klagerne kom fra. Antallet af kvindelige omskæringer i klagernes stat var ifølge baggrundsoplysningerne væsentligt lavere end angivet af klagerne, og antallet havde været støt faldende igennem 15 år. Domstolen fremhævede en række elementer, som kan indgå i en vurdering af, hvor selvstændig en kvinde er med hensyn til at modstå presset. Domstolen bemærkede, at klager ikke havde valgt at tage ophold i en anden stat i Nigeria eller et naboland, hvor hun kunne have fået hjælp og støtte fra faderen og sin egen familie, men i stedet rejste til Sverige og søgte asyl. I det lys fandt Domstolen det vanskeligt at se, hvorfor klager, efter at have vist en så betragtelig mængde styrke og uafhængighed, ikke kunne beskytte datteren fra at blive undergivet FGM, om ikke i Delta State, så i en af de andre stater i Nigeria, hvor FGM er forbudt og/eller mindre udbredt. Domstolen fandt det derfor ikke godtgjort, at klagerne ville risikere en reel og konkret risiko for at blive undergivet FGM ved tilbagevenden til Nigeria.

Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol har i 2016 i dommene Sow mod Belgien (application no. 27081/13) og R.B.A.B. og andre mod Holland (application no. 7211/06) på ny forholdt sig til risikoen for at blive udsat for FGM.

I Sow mod Belgien vedrørende en statsborger fra Guinea havde klageren som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Guinea risikerede genomskæring. Domstolen fandt ikke grundlag for at antage, at de belgiske asylmyndigheders afgørelse om, at klageren ikke risikerede genomskæring ved en tilbagevenden til Guinea, var arbitrær eller åbenlyst urimelig. De belgiske myndigheder havde ved deres afgørelse lagt vægt på en rapport, hvoraf det fremgik, at genomskæring kun fandt sted i specifikke tilfælde, som klageren ikke var omfattet af. Domstolen bemærkede i øvrigt klagerens personlige situation: Hun var på tidspunktet for Domstolens behandling af sagen 28 år gammel og var moderne opdraget og havde tydeligt givet udtryk for sin modstand mod praktiseringen af FGM, ligesom hendes mor, der var det eneste familiemedlem, klageren stadig havde kontakt med, var moderne og mod praktiseringen af FGM og i øvrigt ikke selv omskåret. Domstolen fandt derfor, at klageren ikke var særligt sårbar.

I R.B.A.B. og andre mod Holland vedrørende et sudanesisk ægtepar med en mindreårig datter, havde klagerne som asylmotiv henvist til, at de ved en tilbagevenden til Sudan frygtede, at deres datter ville blive udsat for FGM. Domstolen fandt, at omskæring hovedsageligt er et valg, som forældrene tager, og at forældre, der er imod FGM, vil være i stand til at forhindre, at deres datter bliver omskåret. Domstolen bemærkede endvidere, at der i klagerens hjemby er vedtaget en lov, der forbyder FGM.

Flygtningenævnet har i 2017 behandlet enkelte sager vedrørende inddragelse af opholdstilladelse for statsborgere fra Somalia, hvor der som et nyt asylmotiv henvises til risikoen for omskæring af deres døtre. Flygtningenævnet har i disse sager truffet afgørelse på baggrund af en konkret og individuel vurdering af, hvorvidt den pågældende asylansøger opfylder betingelserne for at opnå opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 eller stk. 2. I denne vurdering indgår blandt andet ansøgerens forklaring sammenholdt med sagens øvrige oplysninger, herunder det baggrundsmateriale, som Flygtningenævnet er i besiddelse af vedrørende ansøgerens hjemland, og særligt de heri indeholdte oplysninger om omfanget af FGM i hjemlandet, myndighedernes og civilsamfundets holdning hertil og evne eller vilje til at yde beskyttelse mod overgrebet. Det indgår også i vurderingen om ansøgerne (forældrene) på baggrund af sagens oplysninger har vist styrke og uafhængighed, og om det derved må antages, at de pågældende vil være i stand til at modstå et eventuelt pres fra omgivelserne og kan beskytte deres døtre imod omskæring. FN's Børnekomité har den 25. januar 2018 blandt andet udtalt sig om dette afvejningsmoment, se kapitel 9.6.

På baggrund af ovennævnte kriterier vurderer Flygtningenævnet, om ansøgeren henset til forholdene for så vidt angår FGM i hjemlandet må anses for at tilhøre en særlig social gruppe, jf. flygtningekonventionens artikel 1 A. Statusvalget i en asylsag sker således efter en konkret vurdering, og kvinder i risiko for FGM vil efter praksis kunne anerkendes som tilhørende en særlig social gruppe og dermed som omfattet af flygtningekonventionen, hvis de øvrige betingelser herfor er opfyldt. Der henvises til afsnit 5.1.1 om udlændingelovens § 7, stk. 1, og praksis efter denne bestemmelse. Se som eksempel fra nævnets praksis:

Nævnet meddelte i **juni 2017** opholdstilladelse **(K-status)** til en mandlig statsborger fra Somalia. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Klageren tilhører klanen [navn på klan] og er muslim fra [en mindre landsby] i Galgaduud regionen, Somalia. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Klageren har som sit oprindelige asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Somalia frygtede at blive dræbt af enten al-Shabaab eller medlemmer af [en anden klan], idet klagerens bror har slået tre medlemmer af [denne anden klan] ihjel. For Flygtningenævnet har klageren endvidere henvist til, at klagerens [ganske unge] datter risikerer at blive tvangsomskåret ved en tilbagevenden til Somalia. Udlændingestyrelsen meddelte [i] juli 2014 klageren tidsbegrænset opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2, jf. daværende praksis, hvorefter udsendelse til det sydlige og centrale Somalia fandtes at udgøre en krænkelse af Danmarks internationale forpligtelser, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3. Udlændingestyrelsen lagde særligt vægt på Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom af 28. juni 2011 i sagen Sufi og Elmi mod Storbritannien. Udlændingestyrelsen lagde således til grund, at klageren havde behov for beskyttelse henset til de generelle forhold i det sydlige og centrale Somalia på daværende tidspunkt. [I] februar 2017 har Udlændingestyrelsen truffet afgørelse om ikke at forlænge klagerens opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 11, stk. 2, jf. § 19, stk. 1, nr. 1, og § 19, stk. 7, 1. pkt., jf. § 26, stk. 1. Udlændingestyrelsen har [forinden nævnsmødet] tiltrådt, at spørgsmålet om klagerens datters risiko for omskæring kan behandles under nævnsmødet. Klagerens oprindelige asylmotiv: Ved vurderingen af klagerens forklaring har Flygtningenævnet tillagt det betydning, at klageren er analfabet. Flygtningenævnet kan ikke lægge klagerens forklaring om sit asylmotiv til grund, idet klageren ikke har sandsynliggjort, at der har været en jordkonflikt, som har ført til farens død og brorens drab på tre mænd tilhørende [den anden klan]. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at klageren på centrale punkter har forklaret divergerende. Flygtningenævnet har navnlig lagt vægt på, at klageren har forklaret divergerende om forløbet efter farens død. Under samtalerne i Udlændingestyrelsen under sin oprindelige asylsag har klageren forklaret, at mændene fra [den anden klan], der havde dræbt klagerens far, overtog farens landbrug efter farens begravelse, mens klageren under nævnsmødet har forklaret, at mæn-

dene ikke overtog jorden efter farens død, men at klagerens bror passede jorden, efter at faren var blevet skudt. Flygtningenævnet har endvidere lagt vægt på, at klageren har forklaret divergerende om forløbet efter brorens drab på klanmedlemmerne. Til oplysnings- og motivsamtalen [i] januar 2014 har klageren forklaret, at klagerens moster tog over til klagerens mor og vendte tilbage til sit eget hjem og fortalte klageren, at han skulle flygte. Til samtalen [i] november 2016 har klageren forklaret, at klagerens mor ringede til klagerens moster og derefter tog over til mosterens hus for at arrangere klagerens udrejse, og at moren blev en time og tog alene hjem. Under nævnsmødet har klageren forklaret blandt andet, at klagerens mor tog hen til mosterens hus, og at klagerens mor og moster herefter forlod klageren og hans bror for at skaffe penge til klagerens rejse. Klageren og hans bror var alene i mosterens hus, mens de var væk. Ved vurderingen af klagerens troværdighed har Flygtningenævnet tillige inddraget den omstændighed, at klagerens forklaring indeholder en lang række mindre divergenser og modstridende oplysninger, der dog ikke i sig selv ville kunne tillægges afgørende betydning. Flygtningenævnet finder på den baggrund, at klagerens forklaring om sin konflikt med [den anden klan] og al-Shabaab i det hele må forkastes som utroværdig og konstrueret. Flygtningenævnet finder på den anførte baggrund, at klageren ikke har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Somalia vil være i en konkret og individuel risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller i reel risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, som følge af hans individuelle forhold. Klagerens frygt for tvangsomskæring af datter: Vedrørende klagerens frygt for tvangsomskæring af sin datter bemærker Flygtningenævnet, at det fremgår af de foreliggende baggrundsoplysninger, at udøvelsen af kvindelig omskæring i Somalia er et kulturelt fænomen, der er dybt forankret i det somaliske samfund og som sådan bredt accepteret i Somalia, og at omkring 95-99 % af alle kvinder i alderen 15-49 år er omskåret. Endvidere fremgår det af det foreliggende baggrundsmateriale, at al-Shabaab har forbudt omskæring af kvinder, men at det fortsat foregår i områder kontrolleret af al-Shabaab. Selvom al-Shabaab ikke støtter eller opfordrer til kvindelig omskæring, vil al-Shabaab således heller ikke bekæmpe det. Både klageren og klagerens kæreste har forklaret, at de er imod omskæring, og spørgsmålet for nævnet er herefter, om klageren og hans kæreste vil være i stand til at modstå omgivelsernes ønske om at følge traditionen, hvorefter deres datter skal omskæres. Flygtningenævnet lægger til grund, at klagerens kæreste er omskåret, og at der er tradition for i klagerens og klagerens kærestes familie, deres respektive klaner samt hjemområder at omskære unge piger. Efter en samlet og konkret vurdering af klageren og klagerens kæreste, hvis sag nævnet ligeledes har behandlet, finder Flygtningenævnets flertal, at klageren og hans kæreste i givet fald ikke vil være i stand til at modsætte sig et ønske fra familien og omgivelserne i øvrigt om omskæring af deres datter. På denne baggrund finder flertallet, at klageren har sandsynliggjort, at hans datter ved en tilbagevenden til hjemlandet, vil være i risiko for at blive omskåret mod klagerens og hans kæreste vilje. Da klagerens barn i denne

henseende må anses for den primære ansøger, har Flygtningenævnets flertal i forbindelse med behandlingen af klagerens kærestes sag meddelt barnet opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, og under de foreliggende omstændigheder meddeles barnets […] forældre som konsekvens heraf ligeledes opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flertallet henviser herved til UNHCR's Guidelines on International Protection: Child Asylum Claims under Articles 1 (A)2 and 1(F) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, udgivet den 22. december 2009, pkt. 9. Flygtningenævnet meddeler derfor allerede af denne grund den somaliske statsborger […] opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1." Soma/2017/15.

Om andre seksuelle overgreb kan henvises til den i kapitel 5.1.3.2. nævnte afgørelse Syri/2017/44.

6.11.2.6 Seksuel orientering og kønsidentitet (LGBT)

I sager vedrørende personer, der som asylmotiv henviser til deres seksuelle orientering eller kønsidentitet, træffer Flygtningenævnet afgørelse på baggrund af en konkret og individuel vurdering af, hvorvidt den pågældende asylansøger opfylder betingelserne for at opnå opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, eller stk. 2. I denne vurdering indgår blandt andet ansøgerens forklaring sammenholdt med sagens øvrige oplysninger, herunder det baggrundsmateriale, som Flygtningenævnet er i besiddelse af vedrørende ansøgerens hjemland, og særligt de heri indeholdte oplysninger om forholdene for personer med den omhandlede seksuelle orientering eller kønsidentitet. På denne baggrund vurderer Flygtningenævnet, om ansøgeren må anses for at tilhøre en særlig social gruppe, jf. flygtningekonventionens artikel 1 A, i sit hjemland, og om de overgreb, ansøgeren gør gældende at risikere, må anses for begrundet i hans tilhørsforhold til en sådan særlig social gruppe. Statusvalget i en asylsag sker således efter en konkret vurdering, og LGBT-personer vil efter praksis kunne anerkendes som tilhørende en særlig social gruppe og dermed som omfattet af flygtningekonventionen, hvis de øvrige betingelser herfor er opfyldt. Der henvises til afsnit 5.1.1.1 om udlændingelovens § 7, stk. 1, og praksis efter denne bestemmelse.

Spørgsmålet om, hvilke kriterier der kan indgå ved vurderingen af asylsager, hvor ansøgeren som asylmotiv har påberåbt sig kønsidentitet og/eller seksuel orientering, er nærmere behandlet i Flygtningenævnets formandskabs 25. beretning (2016), kapitel 6.10.2.6.

Som følge af det danske forbehold vedrørende EU-samarbejdet på området for retlige og indre anliggender er Danmark ikke bundet af Rådets vedtagelse af foranstaltninger vedrørende det overstatslige samarbejde vedrørende asyl, herunder eksempelvis Rådets

direktiv 2004/83/EF af 29. april 2004 og Rådets direktiv 2005/85/EF af 1. december 2005, ligesom Danmark ikke er bundet af beslutninger og retsakter inden for dette område. EU-Domstolens afgørelser vedrørende fortolkningen af minimumsdirektivet og proceduredirektivet finder derfor ikke direkte anvendelse i Danmark. Flygtningenævnet inddrager imidlertid ved anvendelsen af flygtningekonventionen fortolkningsbidrag fra andre nationale og internationale organer på området, hvis retsopfattelse vil kunne indgå i grundlaget for Flygtningenævnets afgørelser.

Den retsopfattelse, som kommer til udtryk i EU-Domstolens afgørelser, er efter nævnets opfattelse i overensstemmelse med Flygtningenævnets praksis i lignende sager.

Ved behandling af asylsager, hvor en ansøger som asylmotiv har henvist til sin seksuelle orientering eller kønsidentitet, er Flygtningenævnet opmærksom på, at ansøgeren efter omstændighederne kan være i en særlig sårbar situation. I grundlaget for nævnets afgørelser i sådanne sager indgår blandt andet UNHCR's Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus og UNHCR's Guidelines on international protection no. 9: Claims to Refugee Status based on Sexual Orientation and/or Gender Identity within the context of Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or its 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, udgivet den 23. oktober 2012. Der henvises i øvrigt til afsnit 5.4 om bevisvurderingen, herunder vurderingen af ansøgerens forklaring.

Der kan vedrørende Flygtningenævnets praksis fra beretningsåret henvises til følgende afgørelser:

Nævnet **stadfæstede** i **juni 2017** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Cameroun. Indrejst i 2010. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk bali og ateist fra Bamenda, Cameroun. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Cameroun frygter at blive fængslet eller dræbt, fordi han er homoseksuel. Til støtte for sit asylmotiv har ansøgeren forklaret, at han i 2001 mødte manden […] via en internetside for homoseksuelle mænd. Ansøgeren og […] indledte efterfølgende et romantisk og seksuelt forhold. I 2005 eller 2006 flyttede ansøgeren og [kæresten] sammen. Ansøgeren begyndte i 2007 eller 2008 at arbejde frivilligt for NGO'en […], der varetager homoseksuelles rettigheder, og ansøgeren blev fuldtidsansat i 2008. I forbindelse med sit arbejde for [NGO'en], deltog han blandt andet i møder med politichefen i [by]. I 2008 var ansøgerens bror, […], på besøg hos ansøgeren, og på besøgets sidste dag opdagede [broren], at ansøgeren og [kæresten] dyrkede sex. Efterfølgende kontaktede [broren] gentagne gange ansøgeren via SMS og fortalte ham, at han ville fortælle deres forældre om ansøgerens forhold til [kæresten]. Ansøger besluttede sig nu for, at han selv ville

fortælle sin familie om sit forhold til [kæresten], hvilket han gjorde i [sommeren] 2008. Familiens reaktion herpå var at overfalde ansøgeren fysisk, men det lykkedes ham at slippe væk. Ansøgerens far kontaktede ansøgeren i [foråret] 2010 og bad ham om at besøge familien, hvilket han accepterede. Da ansøgeren besøgte sin familie, gav ansøgerens far ham valget mellem at få foretaget en kønsskifteoperation eller at dyrke sex med en pige, som faderen havde udvalgt. Ansøgeren valgte det sidste, og de følgende tre dage dyrkede han sex med pigen, […], under overværelse af sin far. [Pigen] blev gravid i forbindelse hermed, og hun har efterfølgende født tvillinger. I [vinteren] 2010 rejste ansøgeren til Danmark, idet han havde fået midlertidig opholdstilladelse som studerende ved […]. Ansøgeren opholdt sig herefter i Danmark på flere forskellige opholdstilladelser meddelt af Styrelsen for International Rekruttering og Integration, men [i sommeren] 2014 pålagde denne styrelse ham at udrejse af Danmark senest [i sommeren] 2014 i forbindelse med et afslag på ny midlertidig opholdstilladelse. [I vinteren] 2014 søgte ansøgeren om asyl. Flygtningenævnet finder – som Udlændingestyrelsen – at der ikke er grundlag for at tilsidesætte ansøgerens forklaring om hans seksuelle observans eller om hans arbejde i Cameroun for [NGO'en], der er en interesseorganisation for homoseksuelles rettigheder i Cameroun. Udenrigsministeriet har til brug for denne sag udarbejdet et notat af […] 2016 om blandt andet homoseksuelles forhold i Cameroun og om [NGO'en]. Det fremgår heraf, at homoseksualitet ikke er accepteret i det camerounske samfund, og at homoseksuelle generelt set ikke er velsete i samfundet. Homoseksualitet er endvidere kriminaliseret efter den camerounske straffelovs artikel 347ff. og vil kunne straffes med fængsel fra seks måneder op til fem år samt med bøder. Ifølge Udenrigsministeriets notat håndhæves straffebestemmelserne vedrørende homoseksualitet imidlertid ikke, og der findes ikke eksempler på sager, hvor homoseksuelle personer er blevet dømt eller fængslet på grund af homoseksualitet. Det fremgår videre, at politiet ikke griber ind i sager om homoseksualitet, medmindre der foregår overgreb mod mindreårige eller overtrædelser af lovgivningen for den offentlige orden. Der foreligger baggrundsoplysninger om situationen for homoseksuelle i Cameroun, der imidlertid peger i en anden retning og således oplyser, at der fortsat er en vis risiko for særligt højt profilerede homoseksuelle i Cameroun. Der er ikke holdepunkter for at antage, at ansøgeren forud for sin udrejse af Cameroun, der i øvrigt var begrundet i et studieophold i Danmark, var særligt profileret som homoseksuel i Cameroun, eller at han skulle være blevet det som følge af aktiviteter, som han har været involveret i under sit ophold i Danmark. Nævnet lægger i den forbindelse vægt på, at han ifølge sin forklaring har været aktiv i [NGO'en] i et par år forud for udrejsen uden, at dette har ført til overgreb, der kan begrunde asyl efter udlændingelovens § 7. Ansøgeren har således forklaret om én episode med tilknytning til hans seksualitet eller arbejde for organisationen, hvor han blev tilbageholdt i to timer på en politistation. Ansøgerens forklaring om episoden peger i retning af, at selv myndighedernes kendskab til ansøgerens seksualitet og tilknytning til [NGO'en] nok kan have udsat ham for

chikanøs adfærd, men dog ikke fængsling eller i øvrigt chikane af en karakter, der i sig selv kan anses for omfattet af udlændingelovens § 7. Ansøgeren har da også forklaret, at han efter hændelsen ikke har haft andre problemer eller konflikter med myndighederne i Cameroun, ligesom han foreholdt baggrundsoplysningerne har forklaret, at hans problemer i Cameroun er baseret på konflikten med hans familie. Om [NGO'en] bemærker nævnet endvidere, at den i Udenrigsministeriets notat beskrives som en forening, der kæmper for homoseksuelles rettigheder i Cameroun. Ifølge notatet er organisationen etableret på et lovligt grundlag, og tilknytning til organisationen vil ikke i sig selv kunne afstedkomme strafferetlig forfølgelse eller føre til, at personer ikke anses som ønskede i landet. De aktiviteter, som ansøgeren har udført i Danmark, er ikke af en sådan karakter, at de kan have ændret på hans profilering i forhold til myndighederne i Cameroun. Der er herefter ikke grundlag for at antage, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Cameroun vil være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7 fra myndighedernes side. Flygtningenævnet finder endvidere, at heller ikke ansøgerens angivelige konflikt med sin familie kan begrunde, at han meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Ansøgerens forklaring om konflikten er ikke overbevisende, og nævnet finder det i hvert fald ikke godtgjort, at ansøgeren over tre dage på det nærmeste blev tvunget til at have et seksuelt forhold til en kvinde, mens ansøgerens far angiveligt skulle have overværet samværet. Nævnet er opmærksom på, at homoseksualitet er meget lidt velanset i Cameroun, men selv om ansøgerens forklaring om, at han ved én episode blev udsat for vold fra sin families side i forbindelse med, at han gjorde dem bekendt med sin seksualitet, så er der intet i ansøgerens forklaring, der tyder på, at han ved en tilbagevenden til Cameroun er i fortsat risiko for at blive udsat for vold fra familiens side. Overfaldet skulle have fundet sted i [sommeren] 2008, og ansøgeren har således opholdt sig i Cameroun i mere end to år, før han udrejste til Danmark, hvilken udrejse i øvrigt var begrundet i et studieophold her i landet. I den periode blev ansøgeren ifølge sine skiftende forklaringer herom kontaktet af sin far via telefon eller sms, men dog ikke opsøgt fysisk, ligesom det bemærkes, at ansøgeren selv har forklaret, at han følte, at hans familie havde "slået hånden af ham, og derfor frygtede han reelt ikke, at de ville opsøge ham eller gøre skade på ham". Flygtningenævnet finder herefter, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Cameroun vil være i en individuel og konkret begrundet risiko for at blive udsat for forfølgelse, der er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller at han i øvrigt risikerer overgreb omfattet udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Came/2017/3

Nævnet **stadfæstede** i **december 2017** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Uganda. Indrejst i 2017. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk acholi og katolik fra Gulu, Nordlige Uganda, Uganda. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt

været politisk aktiv. Ansøger har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Uganda frygter, at han vil blive fængslet på livstid af myndighederne, eller at han vil blive slået ihjel af medlemmer af lokalsamfundet, fordi han er biseksuel. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at han i en alder af 14 år fandt ud af, at han var biseksuel, og at han fik sin første mandlige kæreste, da han var omkring 19 år. I 2012 blev ansøgeren kæreste med en mand ved navn [A]. Forholdet var hemmeligt frem til [sommeren] 2015, hvor ansøgeren og [A] havde seksuelt samkvem i ansøgerens musikstudie. Ved den lejlighed blev de opdaget af en af ansøgerens ansatte. En uge senere sad ansøgeren på en bar, hvor han overhørte tre mænd tale om ham og episoden i musikstudiet. Da mændene havde forladt baren, blev ansøgeren bekymret for, om han ville blive overfaldet, og han tilbragte derfor natten på et hotel, hvorefter han tog på arbejde næste morgen. [Sommeren] 2015 var [A] på besøg hos ansøgeren. Omkring kl. 22 bankede det på døren. Ansøgeren nægtede at lukke op, hvorefter døren blev sparket ind. Uden for døren stod otte til ti mænd fra lokalsamfundet bevæbnet med kæppe. De slog ansøgeren og [A], ligesom de fremkom med skældsord og trusler. Det lykkedes [A] at flygte, mens ansøgeren blev bragt til et fængsel. Næste morgen vågnede ansøgeren i fængslet, hvor han blev udsat for fysiske overgreb af vagterne. Den følgende morgen ankom ansøgerens forretningspartner, [B], og overtalte vagterne til at få lov til at tale med ansøgeren. Om natten blev døren til ansøgerens celle låst op, og en vagt meddelte ansøgeren, at han skulle forlade stedet. Ansøgeren flygtede herefter gennem bushen til hovedvejen, hvorfra han kørte med en kvægtransport til grænseområdet mellem Uganda og Sydsudan. Efter en uges ophold i grænseområdet tog ansøgeren [i sommeren] 2015 til byen [mindre by] i Sydsudan, hvor han mødte en tidligere kunde, som han fortalte sin historie til. Pågældende tog herefter til Uganda for at hente ansøgerens pas hos ansøgerens bedstemor og seks millioner ugandiske shilling hos [B] til brug for ansøgerens videre rejse. Flygtningenævnet lægger til grund, at ansøgeren er biseksuel og primært er seksuelt orienteret mod mænd. Nævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren har forklaret konsistent om sin seksuelle orientering, og der ses ikke holdepunkter for at tilsidesætte denne forklaring. De generelle forhold for LGBT-personer i Uganda er belyst i blandt andet ILGA, State-Sponsored Homophobia, A world Survey of Sexual Orientation Laws: Criminalisation, Protection and Recognition, udgivet maj 2017, UK Home Office, Country Policy and Information Note, Uganda: Sexual orientation and gender identity, udgivet januar 2017, Human Rights Watch: World Report 2017 – Uganda, udgivet 12. januar 2017, Amnesty International Report 2016/17, The State of the World's Human Rights – Uganda, udgivet 22. februar 2017, Regeringskansliet, Utrikesdepartementet: Mänskliga rättigheter, demokrati och rättsstatens principer i Uganda 2015–2016, udgivet april 2016, US Department of State, Country Reports on Human Rights Practices for 2016, Uganda, udgivet 3. marts 2017, og Freedom House, Freedom in the World 2016 – Uganda, udgivet 10. maj 2016. Det fremgår af de aktuelle baggrundsoplysninger, at selvom forholdene for homoseksuelle i Uganda kan være

vanskelige, er LGBT-personer ikke udsat for rutinemæssige eller systematiske målrettede overgreb fra myndighederne eller befolkningen. Ugandas forfatningsdomstol besluttede den 1. august 2014 at annullere den omdiskuterede Anti-Homosexuality Act 2014, og myndighederne har besluttet ikke at genfremsætte lovforslaget. Selvom homoseksualitet ifølge Penal Code Act 1950, Section 145, er ulovligt, er ingen personer blevet dømt for homoseksualitet. Endvidere fremgår det, at chefen for det ugandiske politi har givet ordre til ikke at forfølge personer på grundlag af deres seksualitet eller kønsidentitet. Derudover fremgår det, at der siden 2012 årligt er arrangeret Uganda Prides, og at møder arrangeret af LGBT-organisationer, herunder også Uganda Prides, er blevet opløst af politiet ved flere lejligheder. Det fremgår endvidere af de aktuelle baggrundsoplysninger, at der er en fremherskende traditionel og kulturel misbilligelse af homoseksualitet, at homofobi er udbredt, og at der ofte er forvirring om, hvad det indebærer at være LGBT. Selv om der er en stærk ugandisk offentlig opinion mod homoseksualitet, findes der en række organisationer, primært i Kampala, der aktivt og åbent debatterer LGBT-rettigheder og også forfølger sager om LGBT-rettigheder ved domstolene. Der er endvidere etableret støttenetværker for homoseksuelle. Det fremgår videre, at LGBT-spørgsmål drøftes i de større byer, mens det i andre dele af landet er tabubelagt. På grundlag heraf finder Flygtningenævnet, at den omstændighed, at ansøgeren er biseksuel, ikke sig selv kan føre til asyl. Flygtningenævnet kan endvidere ikke lægge til grund, at ansøgeren risikerer forfølgelse eller overgreb som følge af sin seksualitet. Nævnet finder således, at ansøgeren har forklaret utroværdigt og usammenhængende om centrale elementer af asylmotivet. Nævnet lægger herved vægt på, at ansøgeren har forklaret forskelligt om den episode [i sommeren] 2015, som er årsag til hans udrejse. Under oplysnings- og motivsamtalen [fra sommeren] 2016 har han således forklaret, at han var alene hjemme, da der blev banket på døren, mens han under samtalen [fra vinteren] 2017 har forklaret, at han var sammen med [A], og at de sov, da der blev banket. Under nævnsmødet har han forklaret, at han og [A] havde sex, da der blev banket. Det er endvidere utroværdigt, at ansøgeren ikke har kunnet finde [A], selvom han har forsøgt, idet ansøgeren samtidig har kunnet forklare detaljeret om [A]. Nævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøgeren har forklaret udbyggende om, at [A] undslap [i sommeren] 2015. Under samtalen [fra vinteren] 2017 har han således forklaret, at han besvimede og først, da han vågnede morgenen efter, fandt ud af, at [A] var undsluppet, mens han under samtalen [fra sommeren] 2016 ikke har forklaret om nogen besvimelse, ligesom han har forklaret, at [A] slet ikke var til stede under episoden. Nævnet finder ikke grundlag for at antage, at disse forskelle skyldes, at ansøgeren ikke var klar over, at tolkefejl, som ansøgeren havde påpeget, ikke var tilført referatet. Flygtningenævnet finder herefter, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Uganda risikerer forfølgelse eller overgreb som omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Ugan/2017/12.

Nævnet meddelte i **august 2017** opholdstilladelse (**K-status**) til en kvindelig statsborger fra Uganda. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk muganda og katolik fra [en navngiven landsby], Masaka, Uganda. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Uganda frygter at blive fængslet eller slået ihjel af sin tidligere samlever, [A], eller fængslet af myndighederne, fordi hun er homoseksuel. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv forklaret, at hun blev bekendt med sin seksuelle orientering, da hun var 14 år, hvor hun også blev kæreste med en pige ved navn [B], som hun gik i skole med. I 2004, da ansøgeren var 17 år, flyttede hun mod sin vilje sammen med manden [A]. De fik et barn sammen i 2004 og boede sammen indtil juni 2005, hvor ansøgeren startede på college. Ansøgeren flyttede tilbage til [A] i 2008, idet hun havde brug for, at [A] betalte for deres søns behandling. De fik yderligere et barn i 2009. I 2011 indledte ansøgeren et forhold til sin husholderske, [C], som arbejdede i ansøgerens hjem. I maj 2015 opdagede [A]'s mor ansøgeren og [C] have seksuel samkvem i ansøgerens stue. [A]'s mor råbte op og folk samledes uden for ansøgerens hus og begyndte at slå ansøgeren og [C]. Ansøgeren besvimede og vågnede samme aften op på hospitalet. Ansøgeren flygtede fra hospitalet hjem til sin mor og samme aften videre hjem til sin morfar. [A] og politiet opsøgte ansøgerens morfars bopæl i [efteråret] 2015. Ansøgeren tog herefter hjem til sin søster, hvor [A] og nogle mænd også forsøgte at opsøge hende. Ansøgeren opholdt sig i en måned hos sin søster, inden hun udrejste fra Uganda til Tyrkiet [i efteråret 2015]. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge ansøgerens detaljerede og konsistente forklaring om asylmotivet til grund. Det lægges således til grund, at ansøgeren er homoseksuel, og at hun i Uganda har været udsat for angreb fra sin tidligere samlever efter, at hun er blevet afsløret af samleverens mor, mens hun dyrkede sex med en anden kvinde. De generelle forhold for LGBT-personer i Uganda er belyst i blandt andet ILGA, State-Sponsored Homophobia, A world Survey of Sexual Orientation Laws: Criminalisation, Protection and Recognition, udgivet maj 2017, UK Home Office, Country Policy and Information Note, Uganda: Sexual orientation and gender identity, udgivet januar 2017, Human Rights Watch: World Report 2017 – Uganda, udgivet 12. januar 2017, Amnesty International Report 2016/17, The State of the World's Human Rights – Uganda, udgivet 22. februar 2017, Regeringskansliet, Utrikesdepartementet: Mänskliga rättigheter, demokrati och rättsstatens principer i Uganda 2015–2016, udgivet april 2016, US Department of State, Country Reports on Human Rights Practices for 2016, Uganda, udgivet 3. marts 2017, og Freedom House, Freedom in the World 2016 – Uganda, udgivet 10. maj 2016. Det fremgår af de aktuelle baggrundsoplysninger, at selvom forholdene for homoseksuelle i Uganda kan være vanskelige, er LGBT-personer ikke udsat for rutinemæssige eller systematiske målrettede overgreb fra myndighederne eller befolkningen. Ugandas forfatningsdomstol besluttede den 1. august 2014 at annullere den omdiskuterede Anti-Homosexuality Act

2014, og myndighederne har besluttet ikke at genfremsætte lovforslaget. Selvom homoseksualitet ifølge Penal Code Act 1950, Section 145, er ulovligt, er ingen personer blevet dømt for homoseksualitet. Endvidere fremgår det, at chefen for det ugandiske politi har givet ordre til ikke at forfølge personer på grundlag af deres seksualitet eller kønsidentitet. Derudover fremgår det, at der siden 2012 årligt er arrangeret Uganda Prides, og at møder arrangeret af LGBT-organisationer, herunder også Uganda Prides, er blevet opløst af politiet ved flere lejligheder. Det fremgår endvidere af de aktuelle baggrundsoplysninger, at der er en fremherskende traditionel og kulturel misbilligelse af homoseksualitet, at homofobi er udbredt, og at der ofte er forvirring om, hvad det indebærer at være LGBT. Selv om der er en stærk ugandisk offentlig opinion mod homoseksualitet, findes der en række organisationer, primært i Kampala, der aktivt og åbent debatterer LGBT-rettigheder og også forfølger sager om LGBT-rettigheder ved domstolene. Der er endvidere etableret støttenetværker for homoseksuelle. Det fremgår videre, at LGBT-spørgsmål drøftes i de større byer, mens det i andre dele er tabubelagt. På grundlag af baggrundsoplysningerne finder Flygtningenævnet, at den omstændighed, at ansøgeren er homoseksuel ikke sig selv kan føre til asyl. Det må under sagen imidlertid videre lægges til grund, at ansøgeren på grund af sine seksuelle aktiviteter står i et modsætningsforhold til navnlig sin tidligere kæreste, [A], der har efterstræbt hende, og at ansøgeren i den forbindelse som homoseksuel ikke kan forvente at få den fornødne beskyttelse fra myndighederne. Under disse omstændigheder finder nævnet, at ansøgeren har sandsynliggjort, at hun har behov for beskyttelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, og [ansøgeren] meddeles derfor opholdstilladelse i Danmark." Ugan/2017/7.

Nævnet **stadfæstede** i **maj 2017** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Uganda. Indrejst i 2007. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk […] og kristen fra […], Uganda. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som oprindeligt asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Uganda frygter at blive udsat for repressalier fra lokalbefolkningen eller fra familiemedlemmer, idet hun er homoseksuel. Endvidere har ansøgeren som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Uganda frygter at blive idømt fængsel på livstid eller blive henrettet af de ugandiske myndigheder, idet hun er homoseksuel. Ansøgeren har nu yderligere til støtte for sit asylmotiv henvist til, at hun efter Flygtningenævnets afgørelse er blevet eksponeret på en ugandisk hjemmeside, […], der [i vinteren] 2016 har offentliggjort en artikel, hvori ansøgerens navn og billede fremgår. Artiklen omhandler den planlagte udsendelse af ansøgeren fra Danmark. Som fastslået ved Flygtningenævnets afgørelse [fra vinteren] 2016, kan ansøgerens forklaring om sit asylmotiv i det væsentlige lægges til grund. Nævnet lægger således under denne genoptagelsessag til grund, at ansøgeren er homoseksuel, og at ansøgeren i sin landsby er blevet udsat for

chikane og en korrektionsvoldtægt, da lokalbefolkningen fandt ud af, at hun var homoseksuel. Endelig lægger nævnet til grund, at ansøgerens familie har slået hånden af hende på grund af hendes homoseksualitet. Ved vurderingen af forholdene for LGBT-personer i Uganda, har Flygtningenævnet lagt vægt på de senere års baggrundsoplysninger om forholdene for LGBT-personer i Uganda, herunder blandt andet de seneste rapporter fra ILGA, State-Sponsored Homophobia, A world Survey of Sexual Orientation Laws: Criminalisation, Protection and Recognition, udgivet maj 2017, UK Home Office, Country Policy and Information Note, Uganda: Sexual orientation and gender identity, udgivet januar 2017, Human Rights Watch: World Report 2017 – Uganda, udgivet 12. januar 2017, Amnesty International Report 2016/17, The State of the World's Human Rights – Uganda, udgivet 22. februar 2017, Regeringskansliet, Utrikesdepartementet: Mänskliga rättigheter, demokrati och rättsstatens principer i Uganda 2015–2016, udgivet april 2016, US Department of State, Country Reports on Human Rights Practices for 2016, Uganda, udgivet 3. marts 2017, og Freedom House, Freedom in the World 2016 – Uganda, udgivet 10. maj 2016. Det fremgår af de aktuelle baggrundsoplysninger, at om end forholdene for homoseksuelle i Uganda kan være vanskelige, er LGBT-personer ikke udsat for rutinemæssige eller systematiske målrettede overgreb fra myndighederne eller befolkningen. Ugandas forfatningsdomstol besluttede den 1. august 2014 at annullere den omdiskuterede Anti-Homosexuality Act 2014, og myndighederne har besluttet ikke at genfremsætte lovforslaget. Selvom homoseksualitet ifølge Penal Code Act 1950, Section 145, er ulovligt, er ingen personer blevet dømt for homoseksualitet. Endvidere fremgår det, at chefen (Inspector General) for det ugandiske politi har givet ordre til ikke at forfølge personer på grundlag af deres seksualitet eller kønsidentitet. Derudover fremgår det, at der siden 2012 årligt er arrangeret Uganda Prides, og at møder arrangeret af LGBT-organisationer, herunder også Uganda Prides, er blevet opløst af politiet ved flere lejligheder. Det fremgår endvidere af de aktuelle baggrundsoplysninger, at der er en fremherskende traditionel og kulturel misbilligelse af homoseksualitet, at homofobi er udbredt, og at der ofte er forvirring om, hvad det indebærer at være LGBT. Selv om der er en stærk ugandisk offentlig opinion mod homoseksualitet, findes der en række organisationer, primært i Kampala, der aktivt og åbent debatterer LGBT-rettigheder og også forfølger sager om LGBT-rettigheder ved domstolene. Der er endvidere etableret støttenetværker for homoseksuelle. Det fremgår videre, at LGBT-spørgsmål drøftes i de større byer, mens det i andre dele er tabubelagt. På grundlag af baggrundsoplysningerne finder Flygtningenævnet, at selvom ansøgeren er homoseksuel, er der ikke grundlag for at antage, at ansøgeren som følge heraf vil være i risiko for asylbegrundende forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7. Endelig finder Flygtningenævnet, at det forhold, at ansøgeren figurerer med navn og billede i en artikel på den ugandiske hjemmeside, […], ikke kan føre til en ændret vurdering. Nævnet har herved lagt vægt på ovennævnte baggrundsoplysninger, herunder oplysningerne om, at der en række organisationer, primært i Kampala, der

aktivt og åbent debatterer LGBT-rettigheder og også forfølger sager om LGBT-rettigheder ved domstolene, samt at der er etableret støttenetværker for homoseksuelle, og at LGBT-spørgsmål drøftes i de større byer. Hvis ansøgeren ikke mener, at hun kan vende tilbage til sit hjemområde finder Flygtningenævnet, at ansøgeren kan henvises til at tage ophold et andet sted i Uganda, herunder i Kampala. Flygtningenævnet finder således, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Uganda vil være i risiko for at blive udsat for forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller være i reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2." Ugan/2017/4.

Nævnet **stadfæstede** i **februar 2017**. Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Serbien. Indrejst i 2017. **Flygtningenævnet** udtalte: "Indledningsvis bemærkes det, at Flygtningenævnet ikke finder grundlag for at behandle sagen på et mundtligt nævnsmøde, jf. udlændingelovens §§ 53, stk. 8, og 56, stk. 3. Ansøgeren er serbisk statsborger, etnisk serber og kristen katolik fra [by], Serbien. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har oplyst, at han er homoseksuel. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han frygter at blive udsat for vold og overgreb som følge af, at han er homoseksuel. Ansøgeren mener ikke, at han vil kunne opnå den fornødne beskyttelse hos myndighederne. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at han forud for sin udrejse i 2010 blev opsøgt i sit hjem af fire maskerede mænd i politiuniformer, som tog ham med ud i et skovområde, hvor han blev slået og sparket, ligesom han var udsat for trusler. Ansøgeren er flere gange blevet afhentet i hjemmet og udsat for krænkelser i skoven. Som følge heraf besluttede ansøgeren i 2010 at udrejse. I slutningen af 2012 blev ansøgeren udsendt fra Holland til Serbien. Ansøgeren opholdt sig et års tid i Novi Sad, inden han vendte tilbage til sin hjemby efter opfordring fra sin familie. I [vinteren] 2015 blev ansøgeren på ny opsøgt på familiens bopæl af fire maskerede mænd, som var iklædt uniformer. Ansøgeren blev ved flere lejligheder bortført af de maskerede mænd, som kørte ham til en skov, hvor han blev udsat for overgreb og truet på livet. I [vinteren] 2015 udrejste ansøgeren på ny. Efter indrejsen i Danmark har ansøgeren været i kontakt med sin far og søster, som har oplyst, at gerningsmændene har søgt efter ansøgeren på familiens bopæl, og at de i den forbindelse har udsat både ansøgerens far og søster for overgreb. Flygtningenævnet lægger til grund, at homoseksuelle i Serbien kan blive udsat for diskrimination, og at homoseksuelle som følge heraf kan opleve problemer med at udleve deres seksualitet. Flygtningenævnet lægger endvidere til grund, at ansøgeren som forklaret er homoseksuel, og at han i den anledning har oplevet forskellige overgreb. Nævnet finder imidlertid ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han som følge af sin seksuelle orientering er blevet udsat for diskrimination af myndighederne. Flygtningenævnet finder således, at det beror på ansøgerens egen formodning, at de maskerede personer arbejder for myndighederne. Nævnet bemærker

i den forbindelse, at overfaldsmændene ikke overfor ansøgeren har tilkendegivet, at de skulle være en del af det serbiske politi. Videre finder Flygtningenævnet, at det beror på ansøgerens egen formodning, at politiet og myndighederne ikke har vilje til at hjælpe ham som følge af hans homoseksualitet. Nævnet bemærker i den forbindelse, at ansøgeren efter sin egen forklaring ikke har forsøgt at anmelde forholdet til politiet eller de serbiske myndigheder i øvrigt. Flygtningenævnet bemærker, at nævnet ikke har fundet anledning til at søge yderligere akter vedrørende ansøgerens asylsager i henholdsvis Holland og Sverige indhentet, idet nævnet har lagt ansøgerens forklaring som sit asylmotiv til grund. Nævnet bemærker videre, at det fremgår af de foreliggende baggrundsoplysninger, at om end forholdene for LGBT-personer efter omstændighederne kan være vanskelige, er homoseksuelle forhold lovlige, og der foreligger ikke oplysninger om risiko for overgreb fra myndighedernes side rettet mod LGBT-personer. Det fremgår videre, at de serbiske myndigheder støtter LGBT-rettigheder, at hate crimes og anden diskrimination af LGBT-personer er kriminaliseret ved lov, at afholdelsen af Belgrade Pride 2015 blev gennemført uden problemer i september 2015, samt at parlamentet i juni 2013 vedtog en strategi for antidiskrimination med det formål at løse problemer vedrørende fordomme og mishandling af LGBT-personer. Flygtningenævnet kan i den forbindelse blandt andet henvise til rapporterne fra US Department of State – 2015 Country Report on Human Rights Practices – Serbia udgivet den 13. april 2016, Freedom House – Freedom in the World 2014 – Serbia udgivet den 22. august 2014, Freedom House – Freedom in the World 2015 – Serbia udgivet den 10. juli 2015 samt Amnesty International – Belgrade Pride 2014 – A victory for human rights af 28. september 2014. Flygtningenævnet finder ikke, at de generelle forhold for homoseksuelle i Serbien i sig selv kan begrunde meddelelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet finder herefter ikke grundlag for at antage, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Serbien vil være i konkret og individuel risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller overgreb omfattet af § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Serb/2017/1.

Nævnet **stadfæstede** i **februar 2017** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk araber og muslim fra Karbala, Irak. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Irak frygter at blive slået ihjel af ukendte mænd, der har kidnappet ansøgeren. Til støtte for sit asylmotiv har ansøgeren oplyst, at hans far blev kidnappet i 2006. Ansøgeren ved ikke, hvem eller hvorfor hans far blev kidnappet. Til samtalen med Udlændingestyrelsen [i] maj 2016 fik ansøgeren at vide, at hans far var død, og at ansøgerens mor havde identificeret farens lig ved Retsmedicinsk Institut i Irak. I 2012 og 2013 modtog ansøgeren og hans familie tre til fire trusselsbreve fra ukendte personer. I trusselsbrevene stod, at ansøge-

rens familie skulle forlade hjembyen Karbala. I 2012, da ansøgeren og hans familie havde modtaget de første to trusselsbreve, blev ansøgerens storebror beskudt af ukendte maskerede mænd. Ansøgerens storebror blev ikke ramt under skyderiet. Ansøgerens bror udrejste herefter til Danmark. I 2013, da ansøgeren og hans familie havde modtaget det tredje trusselsbrev, blev ansøgeren kidnappet. Han blev tilbageholdt af ukendte maskerede mænd, som slog ansøgeren dagligt. Under tilbageholdelsen spurgte de ukendte mænd ansøgeren, hvorfor resten af ansøgerens familie ikke var udrejst ligesom ansøgerens bror, og de truede ansøgeren med at slå ham ihjel. Da ansøgeren havde været tilbageholdt i fem til syv dage, hjalp den ene af de ukendte mænd ansøgeren med at flygte. Ansøgeren tog tilbage til familiens bopæl, men ingen var hjemme. Ansøgeren tog herefter til sine morbrødres bopæl, hvor ansøgerens mor og lillesøster befandt sig. Hverken ansøgeren, hans mor eller lillesøster har været tilbage på familiens bopæl siden hen. Ansøgeren opholdt sig hos sine morbrødre i et til halvandet år, inden ansøgeren udrejste i 2015. Ansøgerens mor og lillesøster opholder sig stadig hos ansøgerens morbrødre. Ansøgeren har yderligere som asylmotiv henvist til, at han frygter det hårde liv, og at problemerne med hans morbrødre vil blive forværret, hvis han vender tilbage til morbrødrenes bopæl. Til støtte for dette asylmotiv har ansøgeren oplyst, at hans morbrødre var meget religiøse, og de tillod ikke ansøgeren at gå klædt, som ansøgeren ønskede. Når ansøgeren opførte sig forkert, blev han slået af sin ældste morbror. Ved en enkelt lejlighed kastede ansøgerens ene morbror varmt vand på ansøgeren. Til sidst valgte ansøgeren at udrejse, hvilket ansøgerens mor støttede ham i. Ansøgeren har endvidere som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Irak risikerer alvorlig forfølgelse og overgreb, idet han er homoseksuel. Til støtte for dette har han ansøgeren oplyst, at han grundlæggende er af den opfattelse, at hans konflikter er opstået som følge af hans seksuelle orientering, da han siden 13-14-års alderen har opfattet sig selv som homoseksuel. Ansøgeren har ikke tidligere under asylbehandlingen i Danmark været tryg ved at fortælle om sin seksualitet, idet hans herboende bror og svigerinde har været tæt knyttet til asylsagen. Ansøgeren frygter, at familien i Danmark vil slå hånden af ham, hvis han oplyser, at han er homoseksuel. Ansøgerens har derudover oplyst, at han i Irak indledte et forhold til en dreng, som senere blev seksuelt. I oktober 2016 mødte ansøgeren sin nuværende kæreste over Snapchat, og siden da har de haft et forhold. Kæresten er af irakisk oprindelse, 26 år gammel og bosiddende i Malmø. Han har dog fast arbejde i København. Forholdet med kæresten er seksuelt, og ansøgeren færdes tillige i forskellige homoseksuelle miljøer i København. Flygtningenævnet kan i overensstemmelse med Udlændingestyrelsen lægge ansøgerens forklaring om det oprindelige asylmotiv til grund. Flygtningenævnet kan således lægge til grund, at ansøgeren, efter at familien havde modtaget nogle trusselsbreve, blev kidnappet og tilbageholdt i 5-7 dage af ukendte maskerede mænd, samt at ansøgeren havde det svært hos sine morbrødre. Flygtningenævnet finder ikke, at det oplyste er omfattet af anvendelsesområdet for udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet har ved vurderingen heraf lagt vægt på, at

ansøgeren har opholdt sig hos sine morbrødre i 1-1,5 år efter flugten fra kidnapperne, uden at opleve konflikter i den anledning, ligesom udrejsen efter ansøgerens egen forklaring var motiveret af ansøgerens forhold hos morbrødrene. Flygtningenævnet finder ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han er homoseksuel. Nævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren først efter afslaget fra Udlændingestyrelsen har oplyst, at han er homoseksuel. Nævnet har videre lagt vægt på, at ansøgerens forklaring til sin advokat og for nævnet på flere punkter er divergerende. Ansøgeren har således til sin advokat oplyst, at han indledte et seksuelt forhold til en ven i Irak som 13-14 årig, mens han for nævnet har oplyst, at han indledte forholdet som 11-12 årig. Til sin advokat har han endvidere oplyst, at han blev truet af sine venner i Irak, efter at de fandt ud af, at ansøgeren var homoseksuel, mens han for nævnet har oplyst, at han ikke blev truet, men alene blev taget afstand fra og talt grimt til. Hertil kommer, at ansøgerens forklaring for nævnet flere gange fremstod upræcis og afglidende. Ansøgerens forklaring om, at han nu er i et fast forhold til en mand, der arbejder i København og bor i Malmø, kan ikke føre til en anden vurdering. Flygtningenævnet finder således samlet set, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Irak vil være i risiko for forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Irak/2017/26.

6.12 Menneskehandel

Flygtningenævnet har i 2017 behandlet et antal sager, hvor spørgsmålet om menneskehandel er indgået i nævnets vurdering, idet ansøgerne som asylmotiv har henvist til, at de eller deres nærtstående, herunder familiemedlemmer i hjemlandet, risikerer overgreb m.v. fra personer, som har været involveret i eller stået bag menneskehandlen. Der er således tale om private konflikter, hvor risikoen for overgreb m.v. udgår fra privatpersoner eller grupper af privatpersoner. Der henvises for så vidt angår andre private konflikter og agents of persecution i øvrigt til afsnit 6.13.

Danmark har undertegnet og ratificeret FN-konventionen fra 2000 om transnational organiseret kriminalitet samt tilhørende protokol om handel med mennesker, herunder særligt kvinder og børn (Palermo-protokollen). Danmark har endvidere undertegnet og ratificeret Europarådets konvention fra 2005 om indsatsen mod menneskehandel. Der henvises til Flygtningenævnets formandskabs 22. beretning (2013), side 347f., for en nærmere gennemgang af de danske og internationale tiltag med henblik på bekæmpelse af og bistand til personer, der har været udsat for menneskehandel.

Hvis en udlænding, der har ulovligt ophold i Danmark, bliver vurderet af Udlændingestyrelsen til at have været udsat for menneskehandel, fastsætter Udlændingestyrelsen efter anmodning udrejsefristen for den pågældende til 30 dage, medmindre særlige grunde taler imod. Hvis særlige grunde taler for, eller hvis udlændingen samarbejder

med myndighederne om en forberedt hjemsendelse, kan udrejsefristen efter anmodning forlænges op til 120 dage. Der kan herved henvises til udlændingelovens § 33, stk. 14. Denne periode, reflektionsperioden, skal bruges til at forberede udlændingens hjemrejse.

Det forhold, at man har været udsat for menneskehandel, er isoleret set ikke asylbegrundende. Der kan imidlertid ud fra en konkret vurdering gives asyl i tilfælde, hvor der f.eks. er en høj grad af profilering – herunder gennem presseomtale og ved oplysninger fra ansøgeren til myndighederne i Danmark, som fører til anholdelse af bagmænd bag menneskehandlen – der vil føre til, at den pågældende ved en tilbagevenden vil være i reel risiko for asylrelevant forfølgelse. Der henvises til formandskabets 16. beretning (2007), afsnit 5.8, samt formandskabets 19. beretning (2010), afsnit 5.10.

Som eksempel på en sag, hvor spørgsmålet om menneskehandel er indgået i nævnets vurdering, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **marts 2017** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Nigeria. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk edo og kristen fra Benin, Ado, Nigeria. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Nigeria frygter at blive slået ihjel af den nigerianske kvinde, [A], eller en anden person bag det kriminelle netværk, som har tvunget hende til prostitution i Europa. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at [A] i 2006 arrangerede ansøgerens udrejse til Europa, idet ansøgeren lovede at betale 55.000 euro herfor, og at ansøgeren indtil hendes anholdelse i Danmark [i sommeren] 2016 har arbejdet som prostitueret for [A]. Videre har ansøgeren oplyst, at [A] omkring fem år forinden stod bag drabet på ansøgerens far, idet ansøgeren havde undladt at sende penge til [A]. Ansøgeren har endeligt oplyst, at [A] ved flere lejligheder har stået bag trusler rettet imod ansøgerens moster i Nigeria, idet ansøgeren efter sin anholdelse i Danmark [i sommeren] 2016 ikke har været i stand til at sende penge til [A]. Flygtningenævnet lægger ansøgerens forklaring til grund. Ansøgeren har i nævnsmødet yderligere henvist til, at hun senest i november 2016 på sms har modtaget trusler fra [A]. Flygtningenævnet finder imidlertid, at ansøgerens forhold ikke kan føre til, at ansøgeren meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, eller § 7, stk. 2. I forhold til ansøgerens frygt for det kriminelle netværk bag handelsforholdet, herunder [A], må ansøgeren således henvises til at søge myndighedernes beskyttelse i Nigeria. Efter de foreliggende baggrundsoplysninger arbejder de nigerianske myndigheder aktivt på at bekæmpe menneskehandel og beskytte handlede personer i forbindelse med, at de vender tilbage til Nigeria. Ofre for menneskehandel i Nigeria har mulighed for at søge beskyttelse hos NAPTIP eller private organisationer

med tilsvarende formål. Ansøgerens kritiske synspunkter om NAPTIP kan ikke føre til en ændret vurdering. Ansøgeren har herefter ikke sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Nigeria vil være i risiko for asylbegrundende forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller vil være i risiko for overgreb som nævnt i udlændingelovens § 7, stk. 2. Herefter, og idet de generelle forhold i Nigeria heller ikke kan danne grundlag for international beskyttelse efter de nævnte bestemmelser, stadfæster Flygtningenævnet Udlændingestyrelsens afgørelse." Niga/2017/3.

Der kan endvidere henvises til den i kapitel 6.13 nævnte afgørelse Niga/2017/8.

6.13 Private konflikter og agents of persecution

Efter Flygtningenævnets praksis anses private konflikter som udgangspunkt ikke for at være asylbegrundende.

Private konflikter og chikane fra privatpersoner eller grupper af privatpersoner, herunder væbnede grupper, kan dog antage et sådant omfang og være af en sådan intensitet, at det anses for forfølgelse.

Det er en forudsætning for meddelelse af asyl, at overgreb eller chikane fra privatpersoner er af asylrelevant karakter. Dette vil eksempelvis være tilfældet, såfremt handlingerne er begrundet i ansøgerens religiøse eller etniske tilhørsforhold, eller hvis ansøgeren risikerer overgreb som omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2.

Det er endvidere en forudsætning for meddelelse af asyl, at en befolkningsgruppes handlinger enten er myndighederne bekendt og tilskyndes eller tolereres af disse, eller at myndighederne afviser eller er ude af stand til at yde effektiv beskyttelse mod sådanne handlinger, jf. UNHCR's Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus, pkt. 65.

Som eksempler på afgørelser, hvor ansøger har oplyst at være i risiko for overgreb fra privatpersoners eller væbnede gruppers side, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **august 2017** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Nigeria. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk benin og kristen af trosretning fra Benin City, Nigeria. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Nigeria frygter at blive slået ihjel af menneskesmugleren, [A], idet han ikke har betalt det fulde beløb tilbage til [A] for sin udrejse af Nigeria. Ansøgeren har videre henvist til, at han frygter, at hans fars søskende vil slå ham ihjel, da de frygter, at ansø-

geren skal arve efter sin far som den ældste søn. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at han udrejste af Nigeria i 2014, idet han forinden havde mødt en nigeriansk menneskesmugler, [A], som tilbød at få ham til Europa. Ansøgeren lovede under ed at betale 1,5 mio. naira for udrejsen, og han blev efter udrejsen tvunget til at arbejde som rengøringsmedhjælper i Sverige for at tilbagebetale sin gæld. Videre har ansøgeren oplyst, at han grundet sin tilbageholdelse for ulovligt ophold i Danmark [i efteråret] 2016 ikke har været i stand til at betale penge til [A]. Ansøgerens mor og yngre bror, som bor i Benin City, Nigeria, blev under ansøgerens fængselsophold i Danmark overfaldet af det kriminelle netværk på grund af ansøgerens manglende betaling. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring til grund. Ansøgeren har under nævnsmødet forklaret, at hans familie sidste gang hørte fra det kriminelle netværk i [slutningen af] 2016, og at han ikke selv har hørt fra netværket i Danmark, siden kort efter han kom fra Sverige til Danmark. Ansøgeren har ikke forklaret noget specifikt om netværket eller om [A]s forbindelser og magt. Flygtningenævnet finder herefter, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at det kriminelle netværk er særligt indflydelsesrigt eller magtfuldt, eller at han selv er i en særlig udsat situation i forhold til netværket. Flygtningenævnet bemærker, at der er tale om et kriminelt forhold, og at ansøgeren må henvises til at søge de nigerianske myndigheders beskyttelse. Det fremgår af EMD's dom LO mod Frankrig af den 26. maj 2015 og af baggrundsmaterialet, herunder US Department of States rapporter fra 2015, 2016 og 2017, at de nigerianske myndigheder arbejder aktivt på at bekæmpe menneskehandel og beskytte handlede personer i forbindelse med, at de vender tilbage til Nigeria. Efter baggrundsoplysningerne har ofre for menneskehandel i Nigeria trods korruption og begrænsede ressourcer mulighed for at søge beskyttelse hos NAPTIP eller andre private organisationer eller tilsvarende formål. For så vidt angår ansøgerens forklaring om, at hans fars familie vil slå ham ihjel, da han ellers som den ældste søn vil arve sin far, finder Flygtningenævnet, at den påberåbte konflikt ikke har en sådan intensitet eller et sådant omfang, at det kan føre til, at ansøgeren meddeles opholdstilladelse. Nævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren aldrig har modtaget trusler fra sin fars familie, der tillige bor i Benin City, og at han ikke har været i kontakt med dem siden 2004, hvor hans mor, hans søskende og han selv blev smidt ud af faderens hus. Flygtningenævnet finder derfor, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Nigeria vil være i risiko for konkret og individuel forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Ansøgeren findes heller ikke at have sandsynliggjort at være i reel risiko for umenneskelig behandling eller andre forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Niga/2017/8

Nævnet **stadfæstede** i **august 2017** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk kurder og sunni-muslim fra Barika, Sulaymaniyah, Irak. Ansøgeren har ikke

været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Irak frygter at blive slået ihjel, fordi han skylder penge væk efter hans forretning gik konkurs. Ansøgeren står i gæld til flere personer. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv henvist til, at han har modtaget telefontrusler. Ansøgeren er endvidere blevet opsøgt én gang på sin bopæl af en kreditor ved navn [A]. Herudover er der sprunget en granat foran ansøgerens bopæl, ligesom der efter hans udrejse er blevet placeret en granat ved hans bopæl. Flygtningenævnet kan lægge ansøgerens forklaring om sit asylmotiv til grund, men finder i overensstemmelse med Udlændingestyrelsen, at ansøgerens konflikt ikke kan føre til en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, idet konflikten ikke har den fornødne intensitet. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgerens konflikt udspringer af et forretningsmellemværende mellem ansøgeren og andre almindelige forretningshavende, og at ansøgeren, der i det væsentlige har opholdt sig på sin bopæl i de ca. tre måneder, som konflikten har varet, alene er blevet opsøgt personligt af en af sine kreditorer, der i forbindelse med episoden blev pågrebet og retsforfulgt. Flygtningenævnet har videre lagt vægt på, at det fremgår af det foreliggende baggrundsmateriale, at myndighederne i KRI generelt er i stand til at sørge for en effektiv beskyttelse af borgere i det kurdiske område i Nordirak, når der ikke er tale om myndighedskonflikter, og på at ansøgerens bror arbejder for sikkerhedstjenesten i [by]. Flygtningenævnet bemærker i den forbindelse, at ansøgeren har forklaret, at myndighederne har reageret på hans henvendelser i forbindelse med konflikten. Flygtningenævnet finder efter en samlet vurdering herefter ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Irak risikerer forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Irak/2017/150

Nævnet **stadfæstede** i **april 2017** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Rusland samt hendes medfølgende barn. Indrejst i 2016. **Flygtningenævnet** udtalte: Ansøgeren er etnisk ingusjeter og muslim af trosretning fra Nazran i distriktet Ingusjetien, Rusland. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til hjemlandet frygter at blive slået ihjel af sin ældste bror, idet hun har afvist hans krav om at gifte sig med en ældre mand. Ansøgeren har endvidere henvist til, at hun frygter hendes eksmand og hans familie, idet de vil tage hendes barn fra hende. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv henvist til, at hendes farbror på et ukendt tidspunkt påkørte hendes eksmands far, så han døde. Ansøgerens eksmands familie begyndte efterfølgende at forfølge hendes farbror for at hævne drabet. Da de ikke kunne finde hendes farbror, blev ansøgeren på et ukendt tidspunkt, da hun var 19 år gammel, kidnappet af sin eksmand. Eksmanden udsatte hende for voldtægt, og hendes ældste bror ville herefter ikke have ansøgeren

tilbage. Eksmanden sendte ligeledes nogle vismænd, som sagde til ansøgerens familie, at hun havde accepteret et ægteskab med hendes senere mand. Ni til ti måneder efter kidnapningen fødte ansøgeren en søn, som hendes ekssvigermor tog med til Kasakhstan, da han var omkring tre år gammel. I 2008 fødte ansøgeren en pige. På et ukendt tispunkt for to til tre år siden, efter at eksmanden havde udsat hende og hendes datter for fysiske overgreb, flygtede ansøgeren hjem til sin familie. Ansøgerens ældste bror ønskede ikke at have ansøgeren boende, idet han mente, at hun havde bragt skam over familien. På et ukendt tidspunkt et til to år efter, at ansøgeren var kommet hjem, friede en ældre mand til hende. Ansøgeren ønskede ikke at gifte sig, men den ældste bror sagde, at såfremt hun modsatte sig dette, så ville han slå hende ihjel. Ansøgeren accepterede frieriet, men udrejste af Rusland kort efter. I [efteråret] 2014 blev ansøgeren udsendt af Danmark til Rusland. Hun opholdt sig hos en veninde i Moskva, men udrejste igen efter ti måneder, da hendes ældste bror havde fundet ud af, at hun var i Moskva. Flygtningenævnet kan lægge til grund, at ansøgeren havde en konflikt med sin eksmand og hans familie, som hun frygter vil tage hendes datter, fordi hun er flygtet med barnet, og at hun tillige har en konflikt med sin ældste bror, idet han ville bortgifte hende til en ældre mand og fjerne hendes barn og give det til eksmanden. Flygtningenævnet finder imidlertid ikke, at konflikterne har en sådan karakter og intensitet, at de er omfattet af anvendelsesområdet for udlændingelovens § 7. For så vidt angår konflikten med eksmanden og hans familie har nævnet lagt vægt på, at ingen af dem har forsøgt at opsøge ansøgeren efter, at hun forlod eksmanden angiveligt i 2013/2014, selvom han vidste, hvor hun boede. Med hensyn til konflikten med ansøgerens storebror har nævnet lagt vægt på, at broren ikke opsøgte hende, efter at hun var flygtet til Moskva, uagtet at han angiveligt på et tidspunkt – efter at hun havde været i Moskva i syv til otte måneder – fandt ud af, at hun opholdt sig her. Nævnet har videre lagt vægt på, at hun efter sin forklaring blev boende samme sted yderligere en måned, inden hun udrejste. Nævnet har videre henset til, at storebroren heller ikke opsøgte den yngre bror, uagtet han havde hjulpet ansøgeren med at udrejse og angiveligt tidligere havde truet ham og kendte hans opholdssted. Nævnet bemærker hertil, at ansøgeren på forespørgsel har forklaret dette med, at der nu er gået nogen tid, og at storebroren nu er faldet til ro. Nævnet kan således ikke lægge til grund, at storebroren skulle stå bag overfaldet på ansøgeren i Sandholmlejren, og at han skulle have evne og vilje til at finde og opsøge ansøgeren. Nævnet finder endvidere, at der er tale om et kriminelt forhold, som ikke kan begrunde asyl eller beskyttelse i Danmark, og at ansøgeren må henvises til at anmelde forholdene til politiet. Endelig har nævnet lagt vægt på, at ansøgeren – inden hun udrejste af Danmark [efteråret] 2014 – havde frafaldet sin ansøgning om asyl som i det væsentlige var begrundet i samme forhold som i dag. Herefter og da den generelle situation i Ingusjetien ikke er af en karakter, der kan begrunde asyl, finder Flygtningenævnet således sammenfattende ikke at ansøgeren har sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Rusland risikerer individuel forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller overgreb omfattet af udlændinge-

lovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Rusl/2017/4

Nævnet **stadfæstede** i **maj 2017** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk pashtun og sunni-muslim fra landsbyen [A] i Laghman provinsen, Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter sin fars slægtninge. Ansøgeren har videre henvist til, at han frygter en person ved navn [A], som ansøgeren har fået fængslet som følge af voldtægt. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at hans fars slægtninge opsøgte ansøgerens far for at bede om ansøgerens søsters hånd. Farens slægtninge var en del af Taliban. Slægtningene opsøgte ansøgerens far fire gange på familiens bopæl og tre til fire gange i farens forretning for at bede om ansøgerens søsters hånd. Ansøgerens far afslog frierierne. Efter at være blevet opsøgt syv til otte gange, fandt ansøgerens far et brev på familiens bopæl. Brevet havde et stempel fra Taliban. Ansøgeren kender ikke indholdet af brevet. Ansøgerens far henvendte sig til myndighederne med brevet. Ansøgerens far fik at vide, at såfremt han blev opsøgt af sine slægtninge igen, så skulle han underrette myndighederne. Ansøgerens far blev efterfølgende opsøgt af nogle slægtninge til sine slægtninge, der var kommet for at etablere et giftemål med ansøgerens søster. Ansøgerens far afviste personerne tre gange og modtog endnu et brev på familiens bopæl. Ligesom det første brev, var brevet stemplet af Taliban. Ansøgerens far henvendte sig igen til myndighederne med brevet og fik samme besked som første gang. En dag var ansøgeren i forretningens med sin far. Ansøgerens mor ringede til ansøgerens far, da slægtningene var kommet igen, og hun bad ansøgerens far komme hjem. Ansøgeren blev bedt om at lukke forretningen og tage hjem. På vej hjem havde ansøgerens far underrettet myndighederne, som anholdte manden og sagde til kvinderne, at hvis de kom igen, så ville de blive anholdt. Samme aften modtog ansøgerens far et opkald fra sine slægtninge. Ansøgerens far blev truet med, at han og familien ville blive slået ihjel, hvis ansøgerens far ikke sørgede for, at den anholdte mand blev løsladt. Ansøgerens far henvendte sig til myndighederne og fik manden løsladt. En nat blev familiens bopæl opsøgt af bevæbnede mænd. Familien blev ført udenfor, og mændene sagde til ansøgerens far, at de ville tage ansøgerens søster med magt. Da ansøgerens far forsøgte at råbe efter naboerne, blev han slået. Mændene forsøgte at gå med ansøgerens søster, men ansøgerens far løb efter og holdt om sin datter, hvorefter mændene skød ansøgerens far i ryggen. Ansøgeren besvimede ved synet og vågnede op på et hospital. Ansøgerens far blev begravet, og omkring tre til fire dage senere udrejste ansøgeren med sin mor og søskende. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring til grund. Der foreligger ingen oplysninger om, at ansøgeren skulle være i konflikt med myndighederne, hvorfor betingelserne for asyl i

udlændingelovens § 7, stk. 1 ikke findes opfyldt. Endvidere bemærkes, at ansøgeren ikke findes at have sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan vil være i konkret og individuel risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Det bemærkes i den forbindelse, at ansøgeren ikke har været truet personligt, og at konflikten i relation til søsterens ægteskab må anses for at være afsluttet. Endelig bemærkes, at ansøgerens konflikt med en tidligere lærer ikke i sig selv vurderes som asylbegrundende. Herefter stadfæster Flygtningenævnet Udlændingestyrelsens afgørelse." Afgh/2017/212

Nævnet **stadfæstede** i **september 2017** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Marokko. Indrejst i 2012. **Flygtningenævnet** udtalte: "Flygtningenævnet har ikke fundet grundlag for at behandle sagen på et mundtligt nævnsmøde, jf. udlændingelovens §§ 53, stk. 9, og 56, stk. 3. Ansøgeren er etnisk araber og sunni-muslim af trosretning fra Meknas, Marokko. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Marokko frygter at blive slået ihjel af sin bror, idet broren ikke billiger ansøgerens ægteskab med hendes herboende ægtefælle. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv henvist til, at hendes bror, der er stofmisbruger og kriminel, og som flere gange har været eftersøgt af det marokkanske politi, tidligere har udsat ansøgeren for voldelige overgreb samt trusler. I 2008 mødte ansøgeren i hjemlandet en mand, der er dansk statsborger, som hun blev forelsket i og efterfølgende giftede sig med den 23. november 2009 i hjemlandet. Ansøgeren fik herefter af sin mor at vide, at ansøgerens bror var imod ægteskabet, idet det ikke var indgået på traditionel vis, og at broren derfor i 2009 overfor ansøgerens mor havde truet med at slå ansøgeren ihjel. Ansøgeren anmeldte ikke brorens overgreb eller trusler mod hende til de marokkanske myndigheder, idet hun frygtede brorens reaktion. En måned senere udrejste ansøgeren af hjemlandet for at være sammen med sin ægtefælle i Danmark. Ansøgeren har ikke efterfølgende været i kontakt med sin bror. Senest i 2013 har ansøgeren været tilbage i Marokko, hvor hun i anledning af sin fars begravelse opholdt sig hos sin mor i omkring fem måneder. Ansøgerens bror har efter farens død fået status som familiens overhoved og har bosat sig på familiens bopæl. Ansøgerens mor har anmeldt ansøgerens bror for dennes truende adfærd, misbrug og hærgen på familiens bopæl til det marokkanske politi, men politiet har ikke fulgt op på anmeldelsen. Uanset om Flygtningenævnet lægger ansøgerens forklaring om konflikten med sin bror til grund, finder Flygtningenævnet ikke, at det kan føre til, at ansøgeren meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet finder, at konflikten med ansøgerens bror, der er af privatretlig karakter, ikke er af en sådan karakter, intensitet eller aktualitet, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Marokko risikerer æresrelateret vold eller æresdrab. Flygtningenævnet har ved vurderingen heraf lagt vægt på, at brorens trussel i 2009 mod ansøgerens liv alene blev frem-

sat overfor ansøgerens mor, ligesom ansøgerens bror ikke på nogen måde har truet ansøgeren efter hendes udrejse til Danmark i 2010. Flygtningenævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at ansøgeren under sine ophold i Marokko i perioden fra 2010 til 2013 – senest under et fem måneders ophold hos familien i Marokko i 2013 – ikke har oplevet problemer med broren. Oplysningerne om, at ansøgerens bror i denne periode var på flugt fra myndighederne og derfor kun lejlighedsvis kom til familiens bopæl, kan ikke føre til en ændret vurdering. Flygtningenævnet finder, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Marokko må henvises til at søge de marokkanske myndigheders beskyttelse, såfremt hun måtte opleve konflikter med sin bror eller hans eventuelle kriminelle netværk. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren ikke på noget tidspunkt har henvendt sig til de marokkanske myndigheder og anmeldt sin bror, hverken for voldelige overgreb eller trusler. Nævnet finder på den baggrund ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at hun ikke vil kunne opnå den fornødne beskyttelse fra myndighederne. Flygtningenævnet bemærker herved, at ansøgeren til sagen har oplyst, at hun ikke har eller tidligere har haft konflikter med myndighederne i Marokko. Oplysningerne om, at ansøgerens mor har anmeldt ansøgerens bror for hans misbrug og opførsel mod familien, og at det marokkanske politi ikke har fulgt op på anmeldelsen, kan ikke føre til en ændret vurdering af sagen. Det oplyste om, at ansøgerens konflikt med broren skulle være forværret efter farens død i 2013, kan heller ikke føre til en ændret vurdering. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren efter at være blevet pålagt at udrejse straks efter Udlændingestyrelsens afvisning af hendes familiesammenføringsansøgning i januar 2014 først søgte asyl i juni 2015. Flygtningenævnet har ved afgørelsen inddraget de foreliggende baggrundsoplysninger, herunder Landinfos respons af 18. juli 2014 "Marokko: Vold mot kvinner". Det fremgår af oplysningerne, at der ikke findes en kultur for æresdrab i Marokko i den betydning, at omgivelserne forventer, forstår og accepterer drab på kvinder for at genoprette familiens ære. Flygtningenævnet finder på den baggrund, at det ikke er sandsynliggjort, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Marokko vil være i risiko for konkret og individuel forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller vil være i reel risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Maro/2017/16

Der kan i øvrigt henvises til afsnit 6.10 vedrørende køns- og æresrelateret forfølgelse samt til afgørelsen Afgh/2017/42 i kapitel 5.1.2.2.

6.14 Internt flugtalternativ (IFA)

Det er i praksis antaget, at en asylansøger ikke har behov for international beskyttelse imod risiko for forfølgelse, hvis ansøgeren vil kunne undgå denne forfølgelse eller opnå beskyttelse et sted inden for sit hjemlands grænser, og hvis det vil være rimeligt at henvise ansøgeren til dette. Frygten for forfølgelse udstrækker sig ikke nødvendigvis

til hele hjemlandets territorium, hvorfor det under visse forudsætninger vil kunne kræves, at den pågældende ansøger tager ophold i en anden del af hjemlandet, hvor forfølgelsen kan undgås. Der vil i sådanne tilfælde eksistere et internt flugtalternativ (Internal Flight Alternative – IFA).

Der er to afgørende forhold, der skal tages stilling til i forbindelse med fastlæggelsen af IFA. Det er således afgørende, om det pågældende IFA er relevant i det konkrete tilfælde, og om det er rimeligt at forvente, at ansøgeren tager ophold et andet sted i hjemlandet, jf. UNHCR's Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus, pkt. 91.

Ved afgørelsen af ovenstående bør der foretages en objektiv vurdering af, hvorvidt en del af hjemlandet kan udgøre et IFA. I vurderingen må de forhold, der førte til ansøgerens flugt fra hjemlandet, tages i betragtning, men det skal også tages i betragtning, om den del af hjemlandet, der kan antages at fungere som et IFA, udgør et meningsfuldt alternativ for fremtiden, herunder om området er vedvarende stabilt og sikkert, jf. UNHCR's Guidelines on International Protection: "Internal Flight or Relocation Alternative" within the Context of Article 1 A (2) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol relating to the Status of Refugees af 23. juli 2003. Det fremgår heraf, at vurderingen af, om der foreligger et IFA, hovedsageligt koncentrerer sig om fremtiden. Eksistensen af et IFA på tidspunktet for flugten vil kunne have betydning i forhold til den samlede vurdering af asylmotivet, men i praksis vil tidspunktet for afgørelsen være afgørende for, hvorvidt en asylansøger kan henvises til at tage ophold et andet sted i hjemlandet.

Dette er i overensstemmelse med den praksis, der har dannet sig i nævnet, hvorefter det er situationen på afgørelsestidspunktet, der er afgørende for, om der kan anses at foreligge et internt flugtalternativ.

Hvis et område indenfor hjemlandets grænser skal kunne karakteriseres som vedvarende stabilt, vil beskyttelsen i området som udgangspunkt blive ydet af de nationale myndigheder. Der vil således være en formodning imod, at der findes et IFA i tilfælde, hvor ansøgeren er forfulgt af de nationale myndigheder. Der kan imidlertid være tale om sådanne særlige forhold, at lokale myndigheder eller magtfulde private kan yde den nødvendige beskyttelse. Dette er således tidligere i Flygtningenævnets praksis blevet antaget at være tilfældet for så vidt angår Nordirak og Nordsomalia.

Ansøgerens personlige forhold skal indgå i den konkrete vurdering af, om ansøgeren kan henvises til et bestemt område og dér leve et efter hjemlandets forhold relativt normalt liv uden for store besværligheder ("undue hardship"). Det fremhæves i de ovennævnte guidelines fra UNHCR, at alder, køn, helbredstilstand, familiemæssig situation,

etnisk, kulturel eller religiøs gruppe, politisk eller social tilknytning til det pågældende område, sprog, uddannelse og profession samt tidligere forfølgelse og deraf følgende psykologiske problemer skal indgå i vurderingen. Disse forhold skal anskues kumulativt, jf. UNHCR's håndbog, pkt. 53.

Ansøgerens personlige forhold skal sammenholdes med forholdene i området, herunder sikkerhedssituationen og respekten for grundlæggende menneskerettigheder samt de socio-økonomiske forhold.

Ifølge UNHCR's Guidelines on International Protection: "Internal Flight or Relocation Alternative" within the Context of Article 1 A (2) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol relating to the Status of Refugees af 23. juli 2003 påhviler bevisbyrden for, at der foreligger et internt flugtalternativ, asylmyndighederne.

Udlændingestyrelsen bør i så god tid som muligt forud for nævnsmødet fremlægge anbringender om IFA, således at ansøgers advokat og nævnet kan forberede sig herpå. Det påhviler dog under alle omstændigheder nævnet ex officio at tage stilling til, om der er anledning til at bringe IFA i anvendelse, jf. udlændingelovens § 54, stk. 1, 2. pkt.

I lyset af den ændrede sikkerhedssituation i særligt Mogadishu traf Flygtningenævnet i september 2013 afgørelse i nogle prøvesager vedrørende somaliske statsborgere, som isoleret set ansås for omfattet af udlændingelovens § 7 i forhold til det område i Somalia, hvor de pågældende var hjemmehørende. Flygtningenævnet tog i sagerne stilling til muligheden for at henvise de pågældende til at tage ophold i Mogadishu. Nævnet fandt på daværende tidspunkt, at betingelserne for at kunne henvise ansøgerne til at tage ophold i Mogadishu som internt flugtalternativ ikke var opfyldt. Der henvises nærmere til Flygtningenævnets formandskabs 22. beretning (2013), side 361f.

Flygtningenævnet tog i 2015 stilling til anvendelse af IFA i Somalia i en række sager. For eksempler på, at nævnet fandt, at betingelserne for at kunne henvise ansøgeren til at tage ophold i Mogadishu og Kismayo som internt flugtalternativ var opfyldt, henvises nærmere til Flygtningenævnets formandskabs 24. beretning (2015), side 490ff.

Som eksempel på, at nævnet efter en konkret vurdering af ansøgerens personlige forhold fandt, at det ikke ville være rimeligt at henvise ansøgeren til at tage ophold i Mogadishu som internt flugtalternativ, henvises nærmere til Flygtningenævnets formandskabs 25. beretning (2016), side 497ff.

Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol har i dommen H. og B. mod Storbritannien (application no. 44539/11) vedrørende to afghanske statsborgere generelt udtalt, at

Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 ikke er til hinder for, at staterne, ved vurderingen af en konkret sag, hvori ansøgeren har gjort gældende, at pågældende ved en tilbagevenden til hjemlandet vil være i reel risiko for at blive udsat for forhold i strid med artikel 3, henviser ansøgeren til et internt flugtalternativ. Domstolen fastslog samtidig, at det er en forudsætning for anvendelse af internt flugtalternativ, at visse garantier er opfyldt. Det er herefter påkrævet, at personen har mulighed for at rejse til og få adgang til det pågældende område, ligesom personen skal have mulighed for at etablere sig i området. Den konkrete sag vedrørte to afghanske statsborgere. Den ene havde det meste af tiden siden sin tidlige barndom boet i Kabul, hvor han i en periode på tre år havde arbejdet som chauffør for FN. Den anden havde i en periode på to år arbejdet som tolk for de amerikanske styrker i Kunar-provinsen. Begge klagere gjorde overfor Domstolen gældende, at de på grund af deres arbejde for internationale parter automatisk ville være i risiko for overgreb omfattet af artikel 3 fra Talibans side i hele Afghanistan. Storbritannien havde ved afgørelsen henvist klagerne til at tage ophold i Kabul som internt flugtalternativ. I henhold hertil anførte Domstolen, at ingen af klagerne havde fremlagt noget, der kunne indikere, at de ikke ville have mulighed for at opnå adgang til og etablere sig i Kabul. Med henvisning til UNHCRs guidelines af december 2010 vedrørende Afghanistan anførte Domstolen, at personer, som har tilknytning til den afghanske regering eller det internationale samfund, falder indenfor en potentiel risikokategori, hvorfor der må anlægges en særlig omhyggelig undersøgelse af den risiko, de vil være underlagt ved en tilbagevenden til Afghanistan. Denne vurdering understøttedes af de øvrige rapporter om forholdene i Afghanistan. Domstolen fandt imidlertid ikke, at der var tilstrækkelige beviser for at antage, at Taliban havde evne eller vilje til at forfølge internationale parters samarbejdspartnere på lavere niveau i Kabul eller i andre områder uden for Talibans kontrol. Domstolen lagde videre vægt på, at de, som ikke længere samarbejder med det internationale samfund og er flyttet til andre områder, har en lav prioritet for Taliban. På den baggrund fandt Domstolen, at ikke enhver person med tilknytning til FN eller de amerikanske styrker automatisk vil være i risiko for forhold omfattet af artikel 3. Klageren må konkret påvise, at han grundet individuelle forhold, herunder graden af tilknytning til internationale aktører samt graden af profilering, vil være underlagt en reel og personlig risiko for overgreb fra Taliban i Kabul. Domstolen fandt ikke, at det var i strid med artikel 3 at henvise de pågældende til at tage ophold i Kabul som internt flugtalternativ. I denne forbindelse henviste Domstolen blandt andet til, at der var forløbet fire år siden den ene klager efter anmodning fra Taliban ophørte med at arbejde for FN og udrejste af Afghanistan, samt at han i øvrigt ikke fremstod som særlig profileret. Domstolen fandt det derfor ikke bevist, at Taliban stadig ville have interesse for ham. I forhold til den anden klager henviste Domstolen til, at han var en sund enlig mand på 24 år, som talte glimrende engelsk, og at han ikke havde sandsynliggjort, at artikel 3 var til hinder for, at han tog ophold i Kabul, et byområde under regeringens kontrol, hvor han stadig havde familie,

herunder to søstre. Domstolen henviste endvidere til, at klageren ikke fremstod som særlig profileret i Kunar-provinsen, ligesom han ikke havde fremlagt beviser eller andet, der tydede på, at han vil blive identificeret i Kabul eller tiltrække sig negativ opmærksomhed fra Taliban.

Som eksempler fra beretningsåret på, at nævnet efter en konkret vurdering fandt, at ansøgeren kunne henvises til at tage ophold et andet sted i Afghanistan kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i oktober 2017** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk hazara og shiamuslim fra landsbyen [A] i distriktet Malistan, Ghazni Provinsen, Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter at blive slået ihjel af Taliban eller [H], [G] og [P], der er i familie med ansøgerens tidligere forlovede. Ansøgeren var for omkring tre år siden forlovet med [F]. Ansøgeren afbrød forlovelsen på baggrund af uoverensstemmelser mellem familierne. Omkring et halvt år før ansøgerens udrejse blev han overfaldet af to personer, [H] og [G]. [H] er [F]s bror, og [G] er [F]s søsters mand. [P] er også bror til [F]. Ansøgeren kørte som taxachauffør mellem Malistan og Ghazni. Omkring en måned før udrejsen af Afghanistan blev han stoppet af Taliban, der kropsvisiterede ansøgeren og hans passagerer. Ansøgeren fik at vide, at han skulle underrette Taliban, hvis han kørte med myndighedspersoner. Ansøgeren accepterede, idet han ikke kunne se en anden udvej. Omkring to til tre uger senere blev han igen stoppet af Taliban. Ansøgeren og hans passagerer blev igen kropsvisiteret, og Taliban fandt politilegitimation på to af passagererne. Ansøgeren og de to civilklædte politibetjente fik bind for øjnene og kørt til et hus i et øde område. Ansøgeren blev bragt til et værelse, hvor en mullah beskyldte ansøgeren for at have samarbejdet med myndighederne. Mullahen sagde, at det var sidste gang, at ansøgeren kørte med politifolk uden at informere Taliban. Dagen efter blev ansøgeren og de to politibetjente sat til at grave et hul i jorden. Samme eftermiddag opstod der skyderi, hvorunder det lykkedes for ansøgeren, de to politibetjente og to andre mænd at flygte. De flygtede over en bakke, og kort tid derefter dukkede flere politibiler op. Ansøgeren og de fire andre blev bragt til en politistation, hvor de blev afhørt. Efterfølgende tog ansøgeren hjem til en ven, hvorefter han udrejste af Afghanistan. Flygtningenævnet kan i overensstemmelse med Udlændingestyrelsen lægge ansøgerens forklaring til grund og vurderer også i overensstemmelse med Udlændingestyrelsen, at konflikten med ansøgerens tidligere forlovedes familie må anses for afsluttet. Flygtningenævnet lægger herefter til grund, at ansøgeren er kommet i et modsætningsforhold til Taliban i sit lokalområde, og det er derfor sandsynliggjort, at ansøgeren ved en tilbagevenden hertil vil være i en reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk.

2. Det kan ikke antages, at ansøgeren ved en tilbagevenden risikerer forfølgelse af grunde omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Imidlertid findes ansøgeren at kunne henvises til at tage ophold i Kabul, Herat eller Mazar-e-Sharif. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren, der er en ung rask mand i den arbejdsdygtige alder, fremstår helt uprofileret. Ansøgeren tilhører en større etnisk gruppe, og hans sprog og religion er blandt de dominerende i landet. Ifølge de foreliggende baggrundsoplysninger vil unge mænd som ansøgeren sædvanligvis finde beskyttelse i en storby som Kabul, Herat eller Mazar-e-Sharif. Hertil kommer, at ansøgeren tidligere har boet i kortere perioder i Kabul. Selvom levevilkårene er vanskelige, er der dog ifølge de foreliggende baggrundsoplysninger tilstrækkelig adgang til mad og adgang til sundhedsvæsen. Det kan derfor ikke antages, at ansøgerens levevilkår vil være af en sådan karakter, at hans basale humanitære rettigheder vil blive krænket ved, at han henvises til at tage ophold i en af de tre nævnte storbyer. Sammenfattende finder Flygtningenævnet, at ansøgeren må antages at være i stand til at etablere sig i en af storbyerne Kabul, Herat eller Mazar-e-Sharif på et rimeligt niveau, og at ansøgeren derfor kan henvises til at tage ophold i en af disse byer som internt flugtalternativ uden at risikere overgreb efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Afgh/2017/439

Nævnet **stadfæstede i august 2017** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk tajik og sunni muslim fra […], […] Bydistrikt, Kapisa provinsen, Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter Taliban. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at Taliban har forsøgt at hverve ham til jihad, og at de har dræbt ansøgerens far, fordi faren modsatte sig at udlevere ansøgeren. Faren blev dræbt af Taliban for omkring tre år siden. Et år efter farens død opsøgte fire talebanere og en mullah ansøgerens bopæl. De talte med ansøgeren og hans mor om jihad og om, hvordan ansøgeren skulle praktisere sin religion. Talebanerne sagde til ansøgeren, at de ville slå ham ihjel, ligesom de havde slået hans far ihjel, hvis han ikke accepterede at arbejde for dem. To uger efter opsøgte Taliban igen ansøgerens bopæl. Ansøgeren var med sin bror ude og vande familiens marker, hvorfor Taliban talte med ansøgerens mor. Taliban spurgte moren om, hvor ansøgeren var henne. Moren sagde, at hun ikke vidste, hvor ansøgeren var. Talebanerne blev vrede og ransagede bopælen. Dagen efter kom ansøgeren hjem fra marken. Moren sagde til ansøgeren, at han skulle flygte, så han ikke skulle lide samme skæbne som faren. Flygtningenævnet kan som Udlændingestyrelsen lægge ansøgerens forklaring til grund. Ansøgeren er herefter isoleret set omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, i forhold til sin hjemegn. Efter Flygtningenævnets baggrundsoplysninger er og forbliver konflikter med Taliban lokale, der er minimal infor-

mationsudveksling indenfor Taliban, og ansøger er ikke profileret i forhold til Taliban. Hertil kommer, at den begivenhed, hvor ansøgeren blev opsøgt af Taliban, fandt sted for mere end tre år siden. Henset til, at ansøgeren er en enlig, arbejdsduelig mand, der tidligere har arbejdet i både Afghanistan og Iran, finder Flygtningenævnet, at ansøgeren vil være i stand til at etablere sig på et rimeligt niveau et andet sted end sin hjemegn, herunder i Kabul, Herat eller Mazar-e-Sharif. Det forhold, at ansøgerens morbror og morfar blev dræbt, da ansøgeren var barn, kan ikke føre til et andet resultat. De generelle forhold i Afghanistan er ikke af en sådan karakter, at enhver, ved sin blotte tilstedeværelse, vil være i risiko for overgreb. Flygtningenævnet finder derfor, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan vil være i risiko for forfølgelse eller overgreb, omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Afgh/2017/365

Efter en konkret vurdering af ansøgerens personlige forhold fandt Flygtningenævnet i andre sager, at det ikke ville være rimeligt at henvise ansøgeren til at søge IFA i Kabul eller andre steder i Afghanistan. Se som eksempler herpå:

Nævnet meddelte i **maj 2017** opholdstilladelse **(B-status)** til en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk tadjik og shia-muslim af trosretning fra […]-landsbyen, Baraki Barak-distriktet i Logar-provinsen, Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter at blive slået ihjel af sin halvfarbror, da ansøgerens far havde en jordkonflikt med ham, efter de sammen arvede jord fra ansøgerens farfar. I den forbindelse slog halvfarbroren ansøgerens far, mor og søster ihjel. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at konflikten mellem hans far og farens halvbror brød ud fem-seks måneder efter, at deres far døde for omkring to og et halvt år siden. Halvfarbroren gjorde krav på hele arven, fordi han var ældst, men det kunne ansøgerens far ikke acceptere. Halvfarbroren kom jævnligt til ansøgerens og hans families bopæl, hvor han jævnligt diskuterede med ansøgerens far om, hvad der skulle ske med den arvede jord. Et halvt år efter de hyppige besøg startede, opsøgte halvfarbroren endnu engang ansøgeren og hans familie på familiens bopæl. Ansøgeren sad på et værelse, hvor der var en dør med et vindue ud til et rum, hvorfra han hørte skud. Ansøgeren kunne igennem vinduet se, at hans far var blevet skudt. Ansøgeren så herefter sin halvfarbror skyde hans mor og søster. Halvfarbroren kaldte herefter ansøgerens navn. Ansøgeren sprang ud gennem vinduet ud til gården, hvorefter han hoppede over muren. Ansøgeren hørte skud, men nåede at komme over, og han løb hen til sin fars ven, som boede tæt på ansøgerens bopæl. Ansøgeren overnattede hos sin fars ven, og næste morgen kørte ansøgeren med taxa til sin morbror i Kabul. Ansøgeren var hos sin morbror i få timer, før morbroren tog med ansøgeren i en taxa til Nimruz, hvor-

fra ansøgeren flygtede ud af Afghanistan på en ukendt dato i slutningen af 2015. Efter ansøgerens udrejse har ansøgerens moster i Danmark hørt fra ansøgerens morbror i Kabul, som har fortalt, at halvfarbroren har kontaktet morbroren for at høre, om morbroren vidste, hvor ansøgeren befandt sig. Flygtningenævnet lægger ansøgerens forklaring til grund. Flygtningenævnet finder, at ansøgeren har en velbegrundet frygt for forfølgelse fra sin halvfarbrors side. Nævnet lægger herved vægt på, at halvfarbroren har skudt ansøgerens far, mor og søster, og i situationen kaldt på ansøgeren, der imidlertid flygtede. Nævnet lægger videre vægt på, at halvfarbroren har opsøgt ansøgerens morbror i Kabul, hvor ansøgeren opholdt sig kortvarigt inden udrejsen. Flygtningenævnet lægger videre til grund, at ansøgerens halvfarbror var en magtfuld person, der har evne og vilje til at efterstræbe ansøgeren, uanset hvor i Afghanistan han opholder sig. Ansøgeren har ikke anden familie end morbroren i Kabul, og ansøgeren lider af angst, søvnbesvær, mareridt, tankemylder, kognitive deficits og flashbacks som følge af drabene på hans familie. Flygtningenævnet finder herefter efter en samlet bedømmelse af ansøgerens forhold, herunder hans personlige forhold, at det ikke vil være rimeligt at henvise ham til at tage ophold et andet sted i Afghanistan. Flygtningenævnet finder ikke, at de afghanske myndigheder kan anses for at have vilje og evne til at yde ansøgeren den fornødne beskyttelse. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2, idet forfølgelsesgrunden ikke er omfattet af Flygtningekonventionen." Afgh/2017/188

Nævnet meddelte i **juni 2017** opholdstilladelse **(B-status)** til en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk pashtun og sunni-muslim fra [by], Nangahar-provinsen, Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han frygter at blive slået ihjel af Taliban. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv henvist til, at han er blevet forsøgt rekrutteret som selvmordsbomber. Ansøgeren har endvidere henvist til, at hans far blev slået ihjel af Taliban, da ansøgeren var lille. Ansøgerens farbror var en del af Taliban. Ansøgeren er opvokset hos sin mor sammen med sin lillebror. Ansøgerens morbror har forsørget familien. Ansøgeren har gået i en madrassa i fire år, hvor han blev undervist i koranen. En dag blev ansøgeren taget med op i bjergene, hvorefter han blev spurgt, om han ville være selvmordsbomber, således at han kunne komme i paradis. Ansøgeren indvilligede heri, men da han fortalte sin mor herom, fik ansøgeren ikke længere lov til at komme i madrassaen. Ansøgerens lærer, [A], fra madrassaen og sidenhen ansøgerens farbror kom hjem til ansøgerens bopæl for at spørge ansøgeren om, hvorfor han ikke kom i skole. Ansøgerens morbror hjalp derefter ansøgeren med at flygte ud af landet. **Et flertal i Flygtningenævnet** finder, at ansøgeren – ikke blot på grund af sin unge alder – men ud fra en samlet vurdering af hele hans personlighed under nævnets behandling har fremstået som en person med begrænsede ressourcer. Flertallet finder på

den baggrund, at det må tillægges afgørende betydning, om den del af ansøgerens forklaring, der relaterer sig til, at han af sin koranskolelærer blev udset til at være selvmordsbomber, kan lægges til grund. Flertallet lægger ved bedømmelsen heraf vægt på, at ansøgeren konsistent har forklaret om, at dette forhold var det afgørende for, at hans mor med bistand af ansøgerens morbror straks efter, at ansøgeren var udset til at være selvmordsbomber, traf foranstaltninger til at få ham sendt ud af Afghanistan. Flertallet er opmærksom på, at ansøgeren på biomstændigheder som f.eks. kammeraters og lærers navne og tidsangivelser er fremkommet med mindre divergenser. Flertallet finder imidlertid, at disse skal ses i lyset af det ovenfor anførte om ansøgerens personlighed. Flertallet finder på den baggrund, at ansøgeren tilhører målgruppen, der kan forsøges rekrutteret som selvmordsbomber. Flertallet lægger herefter til grund, at ansøgeren på tidspunktet for sin udrejse havde et uafsluttet mellemværende med Taliban, og flertallet finder derfor efter en samlet og konkret vurdering, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden vil være i risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flertallet finder ikke, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Afghanistan vil være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flertallet bemærker, navnlig under henvisning til det anførte om ansøgerens ressourcer, at det ikke er muligt og rimeligt at henvise ansøgeren til at tage ophold i Kabul, Herat eller Mazar-e-Sharif. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2." Afgh/2017/252

Som eksempler på sager vedrørende anvendelse af IFA i andre lande kan nævnes:

Nævnet meddelte i **november 2017** opholdstilladelse **(B-status)** til en kvindelig statsborger samt to børn fra Rusland. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk tjetjener og muslim af trosretning fra […] i Tjetjenien, Rusland. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Tjetjenien vil blive slået ihjel af broren til en person, som hendes ægtefælle i selvforsvar slog ihjel. Ansøgeren har endvidere henvist til, at hun frygter at blive slået ihjel af sine egne slægtninge, fordi hun har krænket familiens ære ved at være blevet voldtaget. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at hendes ægtefælle i [vinteren] 2010 slog sin arbejdsgiver, [A], ihjel. Ansøgerens ægtefælle var i [sommeren] 2010 begyndt at arbejde for [A], men han ville ikke udbetale ansøgerens ægtefælles løn. Ansøgerens ægtefælle anmodede gentagne gange om at få udbetalt sin løn, og en dag udviklede det sig til et slagsmål. [A] havde en pistol, og det lykkedes ansøgerens ægtefælle at tiltvinge sig pistolen og skyde [A]. I [efteråret] 2011 mødte ansøgeren [A]s bror, og han truede ansøgeren og hendes søn. [A]s bror arbejdede for Kadyrovs militærstyrker, og ansøgeren anmeldte ikke truslerne til politiet. I slutningen af 2011 blev ansøgeren opsøgt om natten på sin bopæl af [A]s bror, fætter og tre andre

personer. [A]s bror sagde, at det var ansøgerens skyld, at han havde mistet [A] og [A]s dødfødte barn. Han sagde endvidere, at ansøgeren var ansvarlig, fordi hun var gift med gerningsmanden, som havde slået [A] ihjel, og derudover var ansøgerens søn ligeledes ansvarlig. [A]s bror sagde endeligt, at han ville slå ansøgeren og hendes søn ihjel, når ansøgerens ægtefælle blev løsladt. Om morgenen flyttede ansøgeren med sine to sønner over til sine forældre, hvor hun boede i to til tre dage. To uger efter blev ansøgeren kontaktet telefonisk af [A]s bror, som fortalte, at han overvågede hende. [A]s bror kontaktede derefter ansøgeren regelmæssigt telefonisk. I 2013 blev ansøgeren igen opsøgt af de sammen personer, som tidligere havde opsøgt hende. Ansøgeren blev udsat for voldelige og seksuelle overgreb. [A]s bror fortalte, at han ville slå ansøgerens søn ihjel og fortælle ansøgerens forældre, at han havde voldtaget hende. Efter opsøgningen flyttede ansøgeren igen over til sine forældre, hvor hun boede indtil sin udrejse. Ansøgeren og hendes sønner udrejste legalt i [efteråret] 2015. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring om sit asylmotiv til grund, idet ansøgerens forklaring for Flygtningenævnet fremstår troværdig. Ansøgeren har forklaret detaljeret og i det væsentlige konsistent. Det forhold, at ansøgeren først under den anden samtale med Udlændingestyrelsen forklarede om den begåede voldtægt, kan henset til blandt andet ansøgerens kulturelle baggrund ikke i sig selv føre til en anden vurdering. Efter konfliktens karakter sammenholdt med de foreliggende baggrundsoplysninger, finder Flygtningenævnet herefter, at ansøgeren har sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Tjetjenien vil være i risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, mens der ikke er grundlag for at anse ansøgeren for forfulgt af de i § 7, stk. 1, nævnte grunde. Efter en samlet vurdering, herunder at ansøgeren har været udsat for overgreb af en myndighedsperson med mulighed for at efterspore hende, sammenholdt med at ansøgeren er en enlig yngre uuddannet kvinde med to mindreårige børn, finder Flygtningenævnet, at det ikke er rimeligt at henvise ansøgeren til at tage ophold et andet sted i Den Russiske Føderation, hvor hun vil være helt uden netværk. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren og hendes medfølgende børn opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2." Rusl/2017/16

Nævnet **stadfæstede** i **december 2017** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk kurder og sunnimuslim fra Erbil, Irak. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Irak frygter, at ISIL vil slå ham ihjel, idet han har anmeldt sine naboer til myndighederne. Til støtte herfor har ansøgeren forklaret, at hans konflikt begyndte i [sommeren] 2015, da han anmeldte sine naboer til myndighederne, idet de virkede mistænkelige. To dage senere kom tre personer fra sikkerhedstjenesten til ansøgerens bopæl, hvorfra de overvågede naboerne. Naboerne blev overvåget i tre døgn, hvorefter politiet ringede efter et antiter-

rorkorps, som trængte ind på naboernes bopæl og anholdt fem personer. Efterfølgende blev ansøgeren tre gange ringet op af en ukendt person. I første omgang ville personen blot købe ansøgerens telefonnummer, men ved sidste opkald fremkom han med dødstrusler mod ansøgeren. Herefter afleverede ansøgeren sin telefon til politiet. Ansøgeren gemte sig i landsbyen Chiwa i to måneder, hvorefter han vendte tilbage til sin familie. [I vinteren] 2015 tog ansøgeren på apoteket for at hente medicin til sin mor. På vej mod apoteket blev der skudt mod ansøgeren på gaden. Ansøgeren blev ikke ramt, men en ukendt person blev ramt og mistede livet. Ansøgeren kørte hjem til sin bopæl, hvorfra sikkerhedsmyndighederne hentede ham. Ansøgeren opholdt sig halvandet døgn hos sikkerhedstjenesten, idet de gav ham beskyttelse. Ansøgeren udrejste herefter af landet. Flygtningenævnet kan lægge ansøgerens forklaring til grund. Nævnet er opmærksomt på, at der forekommer mindre divergenser, som nævnet ikke finder, kan tillægges afgørende betydning. Herefter finder nævnet, at ansøgeren i det væsentligste har forklaret sammenhængende og konsistent om sit asylmotiv og således må anses for at have været i et modsætningsforhold til ISIL, som medførte, at han udrejste. Nævnet finder imidlertid, at ansøgeren kan henvises til at tage ophold andet steds i KRI. Nævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren er en yngre arbejdsduelig mand uden helbredsproblemer. Ligeledes har nævnet lagt vægt på, at ansøgeren selv er etnisk kurder. Yderligere har nævnet lagt vægt på, at ISIL må anses for at være i det væsentligste fortrængt fra KRI. Herefter finder nævnet, at ansøgeren må anses for at være i stand til at etablere sig i de nævnte byer, og at det efter en samlet vurdering kan anses for rimeligt at henvise ham hertil. Nævnet har endvidere ved denne vurdering lagt vægt på, at ansøgeren må anses for lavprofileret i forhold til ISIL, og at det derfor ikke er sandsynligt, at ISIL vil efterstræbe ansøgeren. Nævnet har endvidere lagt vægt på, at det fremgår af baggrundsoplysningerne, herunder Lifos temrapport *"Irak Internflykt – aktuella möjligheter att fly mellan landets provinser"* fra 16. november 2016, at forholdene i KRI er tilstrækkeligt stabile og sikre til at kunne fungere som internt flugtalternativ. På den baggrund finder nævnet, at ansøgeren må antages at være i stand til at etablere sig i andre områder af KRI, herunder Sulaymaniyah eller Dohuk. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Irak/2017/235

Kapitel 7

Betydningen af kriminelle forhold

7.1 Betydningen af kriminelle forhold

Hvis en udlænding forud for sin indrejse i Danmark har begået kriminalitet, kan dette få betydning for vurderingen af, om den pågældende kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Det samme gælder, hvis en udlænding som følge af kriminalitet begået her i landet er blevet udvist ved dom og meddelt indrejseforbud. Spørgsmålene reguleres af flygtningekonventionens artikel 1 F og udlændingelovens § 10.

Kriminalitet begået, efter den pågældende er blevet meddelt opholdstilladelse som flygtning, kan medføre udvisning ved dom efter udlændingelovens regler herom. Spørgsmålet om, hvorvidt en udsendelse af den pågældende til hjemlandet vil være i strid med udlændingelovens § 31, kan indbringes for asylmyndighederne i medfør af udlændingelovens § 49 a.

Endelig kan kriminalitet begået i udlandet medføre, at en meddelt opholdstilladelse inddrages, jf. udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 2 og 3.

7.2 Refoulementsforbuddet i udlændingelovens § 31 og tålt ophold her i landet

Det fremgår af udlændingelovens § 31, stk. 1, at en udlænding ikke må udsendes ("refouleres") til et land, hvor den pågældende risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, eller hvor udlændingen ikke er beskyttet mod videresendelse til et sådant land. Bestemmelsen er gældende for enhver udlænding, og forbuddet mod udsendelse er absolut. Ved anvendelsen af bestemmelsen skal blandt andet Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis på området efterleves.

Det bemærkes, at Flygtningenævnet i den forbindelse alene kan tage stilling til forhold af asylrelevant karakter, det vil sige spørgsmål om forfølgelse eller overgreb. Det falder således udenfor Flygtningenævnets kompetence at behandle spørgsmål om, hvorvidt der f.eks. på grund af helbredsmæssige forhold foreligger sådanne humanitære grunde, der indebærer, at udsendelse af en udlænding til hjemlandet vil udgøre en krænkelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3, og at udlændingelovens § 31 derfor vil være til hinder for udsendelse. Denne kompetence henhører under Ud-

lændinge- og Integrationsministeriet samt Udlændingestyrelsen og Udlændingenævnet.

Der henvises for så vidt angår Dublinsager og sager, hvor udlændingen allerede har opnået beskyttelse i et andet land, til kapitel 4 og afsnit 6.1 og 6.2.

For så vidt angår Flygtningenævnets behandling af sager, hvor der er henvist til helbredsmæssige forhold, kan der henvises til den i afsnit 5.1.5. nævnte afgørelse Soma/2017/44.

Det fremgår af udlændingelovens § 31, stk. 2, at en udlænding, der er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 (konventionsflygtninge), ikke må udsendes til et land, hvor den pågældende risikerer forfølgelse af de i flygtningekonventionens artikel 1 A nævnte grunde, eller hvor udlændingen ikke er beskyttet mod videresendelse til et sådant land. Dette gælder ikke, hvis udlændingen med rimelig grund må anses for en fare for statens sikkerhed, eller hvis udlændingen efter endelig dom for en særlig farlig forbrydelse må betragtes som en fare for samfundet, jf. dog stk. 1. Beskyttelsen efter udlændingelovens § 31, stk. 2, er således ikke – i modsætning til beskyttelsen efter § 31, stk. 1 – absolut.

Det følger af udlændingelovens § 32 a, at en afgørelse om afslag på asyl skal være ledsaget af en afgørelse om, hvorvidt udlændingen efter udlændingelovens § 31 kan udsendes, hvis vedkommende ikke udrejser frivilligt.

For et eksempel på nævnets stillingtagen efter udlændingelovens § 31 kan henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 18. beretning (2009), side 234f., nævnte afgørelse Statsløspal/2009/4.

Forbuddet mod refoulement får betydning i de sager, hvor udlændingen isoleret set opfylder betingelserne for en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, men hvor den pågældende på grund af udelukkelsesgrundene i flygtningekonventionens artikel 1 F eller på grund af begået kriminalitet er udelukket fra at få opholdstilladelse eller mister opholdstilladelsen i forbindelse med udvisning. Dette indebærer, at udlændingen ikke har lovligt ophold og derfor skal udrejse, jf. udlændingelovens § 30. Hvis udlændingen ikke udrejser frivilligt, kan myndighederne imidlertid i almindelighed ikke gennemtvinge udrejsen på grund af refoulementsforbuddet i udlændingelovens § 31, og resultatet bliver, at udlændingen forbliver her i landet på såkaldt tålt ophold.

De nærmere vilkår for det tålte ophold, herunder afgørelser om opholdssted og meldepligt, fastsættes af Udlændingestyrelsen og politiet.

Som eksempler på afgørelser, hvor Flygtningenævnet har fundet, at udlændingelovens § 31 var til hinder for udsendelse, kan der henvises til de i afsnit 7.7. nævnte afgørelser.

7.2.1 Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3

Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 er i Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis tillagt eksterritorial virkning, hvilket indebærer, at udsendelse af en udlænding efter omstændighederne kan medføre, at den udsendende stat ifalder ansvar efter artikel 3. Bestemmelsen anses for krænket, hvis staten gennemfører en udsendelse til et land, hvor der er vægtige grunde til at antage, at udlændingen udsættes for en reel risiko for at blive underkastet en behandling, der er i strid med artikel 3. Hvis der foreligger en sådan risiko, følger det af artikel 3, at medlemsstaten har pligt til ikke at udsende udlændingen til denne stat.

Domstolen har fastslået, at beskyttelsen i henhold til artikel 3 er absolut og beskytter enhver, uanset kriminelle aktiviteter begået i udlandet eller værtslandet og uanset den eventuelle fare for den nationale sikkerhed, som den pågældendes tilstedeværelse måtte udgøre. Beskyttelsen i henhold til artikel 3 er således mere vidtgående end beskyttelsen i henhold til flygtningekonventionens artikel 33, se herom i afsnit 7.2.2 straks nedenfor.

I sagen Saadi mod Italien (application no. 37201/06) gav Menneskerettighedsdomstolen klageren medhold i sin klage. Domstolen fastslog, at da forbuddet mod tortur og umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf er absolut uden hensyn til en persons opførsel, er arten af den lovovertrædelse, som klageren angiveligt har begået, irrelevant i relation til artikel 3 (præmis 127). En persons opførsel kan, uanset hvor uønsket eller farlig den er, ikke tages i betragtning ved vurderingen efter artikel 3, og beskyttelsen efter artikel 3 er således bredere end beskyttelsen efter artiklerne 32 og 33 i flygtningekonventionen (præmis 138). Domstolen afviste endvidere en påstand om, at der må kræves en højere grad af bevis for, at der foreligger en reel risiko for tortur ved tvangsmæssig udsendelse, når den pågældende findes at udgøre en alvorlig trussel mod samfundet, eftersom risikovurderingen er uafhængig heraf (præmis 139), samt at den fremsatte påstand er uforenelig med den absolutte karakter af beskyttelsen i henhold til artikel 3 (præmis 140). Dommen er nærmere omtalt i det af Flygtningenævnet og Udlændingestyrelsen udarbejdede notat om beskyttelse af asylansøgere i henhold til flygtningekonventionen og Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, som findes på nævnets hjemmeside, www.fln.dk.

Domstolen gav tilsvarende klageren medhold i sagen A. mod Nederlandene (application no. 4900/06). Klageren, som var libysk statsborger, var erklæret uønsket i Nederlandene (exclusion order) under henvisning til, at han ifølge en rapport udarbejdet af den nederlandske sikkerhedstjeneste udgjorde en fare for statens sikkerhed. Domstolen

fandt det ikke sandsynliggjort, at klageren var kommet i de libyske myndigheders søgelys som følge af sine påståede oppositionsaktiviteter forud for sin udrejse af Libyen (præmis 147). Om risikoen for at blive tilbageholdt i Libyen som følge af en straffesag i Nederlandene for mistanke om medlemskab af en islamisk ekstremistisk gruppe bemærkede Domstolen, at klageren var blevet frikendt for sigtelserne, men at retssagen imidlertid havde tiltrukket sig betydelig opmærksomhed i medierne, hvor også klagerens navn og nationalitet var blevet afsløret, ligesom den libyske repræsentation i Nederlandene var blevet orienteret om frihedsberøvelse af klageren med henblik på udsendelse (præmis 148). Domstolen bemærkede, at det fremgik af baggrundsmateriale vedrørende Libyen, at de libyske myndigheder har et godt indblik i libyske statsborgeres aktiviteter og kontakter i udlandet. På den baggrund og henset til den strenge indrejsekontrol ved indrejse i Libyen fandt Domstolen det tilstrækkeligt sandsynliggjort i relation til artikel 3, at klageren ville blive identificeret og tilbageholdt med henblik på afhøring efter sin ankomst til Libyen, hvilket indebar en reel risiko for at blive udsat for behandling i strid med artikel 3 af de libyske myndigheder (præmis 149). Domstolen fandt derfor, at udsendelse af klageren til Libyen ville være i strid med artikel 3. Dommen er nærmere omtalt i det ovennævnte notat om beskyttelse af asylansøgere i henhold til flygtningekonventionen og Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, som findes på nævnets hjemmeside, www.fln.dk.

7.2.2 Flygtningekonventionens artikler 32 og 33

Efter flygtningekonventionens artikel 32, stk. 1, må en stat ikke udvise en flygtning, der lovligt befinder sig på statens område, undtagen af hensyn til den nationale sikkerhed eller den offentlige orden.

Efter flygtningekonventionens artikel 33, stk. 1, må ingen stat på nogen som helst måde udvise eller afvise ("refoulere") en flygtning ved grænserne til sådanne områder, hvor hans liv eller frihed ville være truet på grund af hans race, religion, nationalitet, hans tilhørsforhold til en særlig social gruppe eller hans politiske anskuelser.

Efter flygtningekonventionens artikel 33, stk. 2, kan bestemmelsen i stk. 1 ikke påberåbes af en flygtning, som med rimelig grund må anses for en fare for det lands sikkerhed, i hvilket han befinder sig, eller som efter en endelig dom for en særlig farlig forbrydelse må betragtes som en fare for samfundet i det pågældende land. Se som eksempel på Flygtningenævnets vurdering den i afsnit 7.7. nævnte afgørelse Aser/2017/1.

Refoulementsforbuddet i udlændingelovens § 31 er absolut og derved mere vidtgående end refoulementsforbuddet i flygtningekonventionens artikel 33, stk. 1. Det indebærer, at en udlænding, der isoleret set ville kunne udsendes efter flygtningekonventionens

artikel 33, stk. 2, ikke vil kunne udsendes, hvis udsendelsen vil være i strid med artikel 3 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention.

Der kan i den forbindelse henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 18. beretning (2009), side 234f., nævnte afgørelse Statsløspal/2009/4.

7.3 Flygtningekonventionens artikel 1 F (udelukkelsesgrundene), jf. udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3

Efter flygtningekonventionens artikel 1 F finder konventionens bestemmelser ikke anvendelse på den, om hvem der er alvorlig grund til at antage, at vedkommende:

- har begået en forbrydelse mod freden, en krigsforbrydelse eller en forbrydelse mod menneskeheden, således som disse forbrydelser er defineret i de mellemfolkelige aftaler, som er indgået for at træffe forholdsregler herimod (litra a);
- har begået en alvorlig ikke-politisk forbrydelse uden for tilflugtslandet, inden han som flygtning fik adgang til dette (litra b);
- har gjort sig skyldig i handlinger, der er i strid med De Forenede Nationers mål og grundsætninger (litra c).

Bestemmelsen indebærer, at en udlænding, der isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, udelukkes fra at opnå beskyttelse efter denne bestemmelse.

Det følger af udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3, at en udlænding, der under henvisning til udelukkelsesgrundene i flygtningekonventionens artikel 1 F ikke kan meddeles asyl efter udlændingelovens § 7, stk. 1, heller ikke kan meddeles asyl efter udlændingelovens § 7, stk. 2.

Hvis en asylansøger isoleret set opfylder betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, beror det herefter på en konkret vurdering, om den pågældende skal udelukkes fra opholdstilladelse som følge af en af ovennævnte udelukkelsesgrunde. Vurderingen heraf beror først og fremmest på asylansøgerens egen forklaring og fremlagte dokumentation, men også henvendelser fra hjemlandets myndigheder, oplysninger fra andre danske myndigheder, herunder Statsadvokaten for Særlig Økonomisk og International Kriminalitet, domstolene, henvendelser fra krigsforbrydertribunaler og tredjemands vidneudsagn kan indgå i disse overvejelser.

Der kan i den forbindelse henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 20. beretning (2011), side 279ff., nævnte afgørelse Tyrkiet/2011/2, hvor Udlændingestyrelsen

via Justitsministeriet modtog oplysning om en dom afsagt i et andet europæisk land, som gav anledning til en vurdering af, om den pågældende skulle udelukkes.

Som eksempel på sager, hvor nævnet på baggrund af ansøgerens forklaring har fundet, at sagen burde hjemvises til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen med henblik på en vurdering i to instanser af spørgsmålet om udelukkelse, kan henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 19. beretning (2010), side 338ff., nævnte afgørelse Libyen/2011/1, hvor Flygtningenævnet på et nævnsmøde i 2010 hjemviste sagen til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen, idet nævnet isoleret set fandt ansøgeren omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, men fandt, at oplysningerne i sagen gav anledning til overvejelser om anvendelsen af udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3, hvilket der ikke var taget stilling til i Udlændingestyrelsens afgørelse. Udlændingestyrelsen meddelte herefter ansøgeren afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 under henvisning til udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3, jf. flygtningekonventionens artikel 1 F (b), hvilken afgørelse blev stadfæstet af Flygtningenævnet i juni 2011.

Der kan endvidere henvises til den i formandskabets 21. beretning (2012), side 301f., nævnte afgørelse Afg/2012/23, hvor ansøgeren under sagens behandling havde oplyst at have haft en profileret stilling i Hezb-e Islami og omfattende aktiviteter i forbindelse hermed. Under behandlingen i nævnet i 2011 besluttede nævnet under henvisning hertil at hjemvise sagen til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen, idet Udlændingestyrelsen ikke havde forholdt sig til spørgsmålet om, hvorvidt ansøgeren måtte være omfattet af udelukkelsesgrundene. Efter fornyet behandling i Udlændingestyrelsen blev sagen behandlet på nævnsmøde i 2012, hvor nævnet fandt, at ansøgeren isoleret set var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, men at han var udelukket fra at få meddelt opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3, jf. flygtningekonventionens artikel 1 F (a).

Som eksempler på afgørelser, hvor Flygtningenævnet har taget stilling til, om ansøgeren skulle udelukkes i medfør af § 10, stk. 1, nr. 3, jf. flygtningekonventionens artikel 1 F (a), kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **juni 2017** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk araber og sunnimuslim fra al-Raqqa, Syrien. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Syrien frygter at blive tvunget til at aftjene militærtjeneste. Han frygter ligeledes ISIL. Ansøgeren blev rekrutteret af to medlemmer af ISIL [i begyndelsen af] 2014. Ansøgeren arbejdede i køkkenet. Han blev efterfølgende sendt til en religiøs militærlejr, hvor han deltog i en optagelsesceremoni og fik navnet […]. På et tidspunkt i 2014 blev ansøgeren sendt til Irak for at deltage i kamphandlin-

ger. Han blev først sendt til […]. Dagen efter tog de til […], hvor de fik udleveret våben. Ansøgeren hørte først til en bataljon, der hed […], og dernæst en bataljon, der hed […]. Mens ansøgeren var i Irak, deltog han i et angreb mod shiamuslimer i byen […] i […] 2014, hvor han fungerede som RPG-skytte. Ansøgeren blev såret […] under kamphandlingerne i […]. Efterfølgende blev han sendt på orlov i Syrien for at modtage behandling […]. Han opholdt sig i al-Raqqa i to til tre uger, inden han udrejste af Syrien […]. […]. Flygtningenævnet lægger ligesom Udlændingestyrelsen ansøgerens forklaring om sine konflikter til grund og vurderer derfor, at han isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Spørgsmålet er herefter, om ansøgeren må anses for udelukket fra beskyttelse i Danmark på grund af forhold omfattet af udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3, eller § 10, stk. 5. Flygtningenævnet lægger til grund, at ansøgeren frivilligt blev medlem af ISIL og var medlem af og opholdt sig hos ISIL i omkring ni måneder, afbrudt af forskellige orlovsperioder, og at han efter at være rejst til Irak sammen med andre medlemmer af ISIL aktivt deltog i kampaktiviteter mod shiamuslimske styrker i Irak. I overensstemmelse med ansøgerens forklaring lægger nævnet endvidere til grund, at han i forbindelse med disse kampaktiviteter blandt andet affyrede et våben. Flygtningenævnet finder, at disse forhold indebærer, at der er alvorlig grund til at antage, at ansøgeren har begået forbrydelser som nævnt i flygtningekonventionens artikel 1 F (a). Det forhold, at ansøgeren var [mellem 15 og 18 år] på tidspunktet for rekrutteringen til ISIL, kan ikke føre til en ændret vurdering. I den forbindelse har nævnet lagt vægt på den kriminelle lavalder i Danmark på 15 år, jf. straffelovens § 15, ligesom Flygtningenævnet efter sagens oplysninger, herunder de meget detaljerede forklaringer, som ansøgeren har afgivet under sagens behandling, vurderer, at ansøgeren har kunnet overskue konsekvenserne af sine handlinger. På den baggrund finder Flygtningenævnet derfor, at ansøgeren, selvom han isoleret set opfylder betingelserne for meddelelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, er udelukket fra at få opholdstilladelse i Danmark i medfør af udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3, jf. flygtningekonventionens artikel 1 F (a). Der er herefter ikke anledning til at tage stilling til spørgsmålet om udelukkelse efter udlændingelovens § 10, stk. 5. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse. Såfremt [ansøgeren] ikke udrejser frivilligt, kan han udsendes tvangsmæssigt, men under henvisning til, at ansøgeren i Syrien risikerer overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, kan han ikke udsendes til Syrien eller et andet land, hvor han ikke er beskyttet mod videresendelse til Syrien, jf. udlændingelovens § 32 a, jf. § 31." Syri/2017/25

Der kan endvidere henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 24. beretning (2015), side 508ff., nævnte afgørelse Syri/2015/99, til den i formandskabets 22. beretning (2013), side 379ff., nævnte afgørelse Afg/2013/33 samt til den i formandskabets 20. beretning (2011), side 271ff., nævnte afgørelse Rwanda/2011/2.

Anvendelsesområdet for bestemmelsen i flygtningekonventionens artikel 1 F (b) er gennemgået nærmere i Flygtningenævnets formandskabs 14. beretning (2005), afsnit 7.3.1 "Alvorlige ikke-politiske forbrydelser, jf. flygtningekonventionens artikel 1 F (b)". Som anført i 14. beretning, afsnit 7.3.1.1 "Alvorlig", fremgår det af UNHCR's Background Note on the Application of the Exclusion Clauses: Article 1 F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees af 4. september 2003, pkt. 38-40, at formålet med bestemmelsen ikke er at udelukke en person med behov for beskyttelse alene på grund af en mindre forbrydelse. Vurderingen af, hvornår en forbrydelse kan anses for at være alvorlig, skal vurderes efter internationale standarder, og i den forbindelse er følgende faktorer relevante:

- hvilken gerning er begået
- hvilken skade blev forvoldt ved den pågældende gerning
- efter hvilken procedure vil gerningen blive retsforfulgt
- hvilken straf vil den pågældende gerning kunne medføre
- ville gerningen efter de fleste retssystemer blive vurderet som alvorlig.

Der kan tillige henvises til UNHCR's Guidelines on International Protection: Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees af 4. september 2003, pkt. 14.

Ministerkomitéen under Europarådet har i sin anbefaling, Rec(2005)6 of the Committee of Ministers to member states on exclusion from refugee status in the context of Article 1 F of the Convention relating to the Status of Refugees of 28 July 1951, af 23. marts 2005, pkt. 1.e., peget på de samme faktorer som relevante ved vurderingen af, om en ikke-politisk forbrydelse kan anses for "alvorlig" i artikel 1 F (b)'s forstand.

UNHCR har i Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus, pkt. 155, foretaget en afgrænsning, hvorefter en "alvorlig" forbrydelse må medføre dødsstraf eller udgøre en anden meget alvorlig strafbar handling, mens mindre lovovertrædelser, som medfører en moderat straf, ikke er grundlag for udelukkelse i henhold til artikel 1 F (b).

UNHCR nævner i baggrundsnoten som eksempler på alvorlige forbrydelser drab, voldtægt, brandstiftelse og væbnet røveri. Andre forbrydelser vil ligeledes kunne betragtes som alvorlige, hvis der er brugt farlige våben, er sket alvorlig legemsskade eller der er bevis for alvorlig kriminel fortid.

Hvad angår den nedre afgrænsning nævner UNHCR i baggrundsnoten, at småkriminalitet, f.eks. småtyverier eller besiddelse af narkotika til eget forbrug, ikke kan karakteriseres som en alvorlig forbrydelse.

UNHCR har endvidere gennemgået artikel 1 F's generelle anvendelsesområde i Statement on Article 1 F of the 1951 Convention issued in the context of the preliminary ruling references to the Court of Justice of the European Communities from the German Federal Administrative Court regarding the interpretation of Articles 12(2)(b) and (c) of the Qualification Directive af juli 2009. Spørgsmålet forelagt af den tyske forfatningsdomstol i den præjudicielle sag vedrørte betingelserne for at udelukke personer, som er medlemmer af eller støtter den væbnede kamp udført af terrororganisationer, efter kvalifikationsdirektivet.

Det fremgår af pkt. 2.2.1 Seriousness of the acts covered by Article 1 F, at "All the types of criminal acts leading to exclusion under Article 1F of the 1951 Convention involve a high degree of seriousness. This is obvious regarding Article 1F(a) and (c), which address acts of the most egregious nature such as "war crimes" or "crimes against humanity" or "acts contrary to the purposes and principles of the United Nations". In light of its context and the object and purpose of the exclusion grounds highlighted above, a "serious non political crime" covered by Article 1F(b) must also involve a high threshold of gravity. Consequently, the nature of an allegedly excludable act, the context in which it occurred and all relevant circumstances of the case should be taken into account to assess whether the act is serious enough to warrant exclusion within the meaning of Article 1F(b) and 1F(c)."

Som eksempel på nævnets praksis vedrørende udelukkelse i medfør af § 10, stk. 1, nr. 3, jf. flygtningekonventionens artikel 1 F (b), kan der henvises til den i afsnit 7.5. nævnte afgørelse Afgh/2017/105.

EU-Domstolen har den 31. januar 2017 afsagt dom i sagen C-573/14 angående en anmodning om en præjudiciel afgørelse indgivet af Conseil d'État (Belgien) vedrørende fortolkningen af artikel 12, stk. 2, litra c), og artikel 12, stk. 3, i Rådets direktiv 2004/83/EF af 29. april 2004 om fastsættelse af minimumsstandarder for anerkendelse af tredjelandsstatsborgere eller statsløse som flygtninge eller som personer, der af anden grund behøver international beskyttelse. Artikel 12, stk. 2, litra c), i direktiv 2004/83 svarer i det væsentlige til flygtningekonventionens artikel 1 F (c), hvorefter konventionen ikke finder anvendelse på en person, om hvem der er alvorlig grund til at antage, at han har gjort sig skyldig i handlinger, der er i strid med De Forenede Nationers [i det følgende FN] mål og grundsætninger. Domstolen udtalte blandt andet, at begrebet "handlinger, der er i strid med [FN's] mål og grundsætninger" i flygtningekonventionens artikel 1 F

(c) og i artikel 12, stk. 2, litra c), i direktiv 2004/83 ikke kan fortolkes således, at det er begrænset til begåelse af terrorhandlinger som nærmere defineret i Sikkerhedsrådets resolutioner (præmis 48) eller – så meget desto mindre – som omhandlet i rammeafgørelsens artikel 1, stk. 1, og derfor heller ikke således, at det kræves, at der foreligger en straffedom for en sådan handling (præmis 49).

EU-Domstolen udtalte videre, at anvendelsen af udelukkelsesgrunden i artikel 12, stk. 2, litra c), i direktiv 2004/83 ikke kan begrænses til de egentlige gerningsmænd til terrorhandlinger, men at den også kan udstrækkes til at omfatte personer, der giver sig af med rekruttering, organisering og transport af samt tilvejebringelse af udstyr til personer, der tager til en anden stat end den stat, hvor de har bopæl eller er statsborgere, i den hensigt at begå, organisere eller forberede terrorhandlinger (præmis 69). Af bestemmelsens stk. 2, litra c), sammenholdt med stk. 3 fremgår endvidere, at udelukkelsen i stk. 2, litra c), også finder anvendelse på personer, der har anstiftet til handlinger, der er i strid med FN's mål og grundsætninger, eller som på anden måde har deltaget i sådanne handlinger. Anvendelsen af bestemmelserne sammenholdt med hinanden kræver ikke, at den omhandlede person har anstiftet til en terrorhandling eller på anden måde har deltaget i begåelsen af en sådan handling (præmis 70 sammenholdt med præmis 48). Deltagelse i en terroristgruppes aktiviteter kan således omfatte et bredt spektrum af adfærd af varierende grovhed. Under disse omstændigheder kan den kompetente myndighed i den berørte medlemsstat kun anvende artikel 12, stk. 2, litra c), efter i hvert enkelt tilfælde at have foretaget en vurdering af de nøjagtige faktiske omstændigheder, som den har kendskab til, med henblik på afgørelsen af, om der er tungtvejende grunde til at antage, at de handlinger, den pågældende har foretaget, er omfattet af udelukkelsesgrunden.

Domstolen udtalte endelig, at artikel 12, stk. 2, litra c), og artikel 12, stk. 3, i direktiv 2004/83 skal fortolkes således, at handlinger, der udgør deltagelse i en terroristgruppes aktiviteter, som dem, indstævnte i hovedsagen var blevet dømt for at have begået, kan begrunde udelukkelse fra at blive anerkendt som flygtning, selv om det ikke er godtgjort, at den berørte person har begået, forsøgt at begå eller truet med at begå en terrorhandling som nærmere defineret i FN's Sikkerhedsråds resolutioner. Ved den individuelle vurdering af de faktiske omstændigheder med henblik på at afgøre, om der er tungtvejende grunde til at antage, at en person har gjort sig skyldig i handlinger, der er i strid med FN's mål og grundsætninger, eller har anstiftet eller på anden måde deltaget i sådanne handlinger, har den omstændighed, at denne person er blevet dømt ved retterne i en medlemsstat for deltagelse i en terroristgruppes aktiviteter, en særlig betydning, ligesom konstateringen af, at nævnte person var et ledende medlem af denne gruppe, uden at der er nødvendigt at godtgøre, at denne person selv har anstiftet eller på anden måde har deltaget i en terrorhandling.

For en mere udførlig gennemgang af dommen henvises til Flygtningenævnets formandskabs 25. beretning (2016), side 514ff.

Som følge af det danske forbehold vedrørende EU-samarbejdet på området for retlige og indre anliggender er Danmark ikke bundet af Rådets vedtagelse af foranstaltninger vedrørende det overstatslige samarbejde vedrørende asyl, ligesom Danmark ikke er bundet af beslutninger og retsakter inden for dette område. EU-Domstolens afgørelse vedrørende fortolkningen af Rådets direktiv nr. 2004/83/EF af 29. april 2004 finder derfor ikke direkte anvendelse i Danmark. Flygtningenævnet inddrager imidlertid ved anvendelsen af flygtningekonventionen fortolkningsbidrag fra andre nationale og internationale organer på området, hvis retsopfattelse vil kunne indgå i grundlaget for Flygtningenævnets afgørelser. Der kan herved også henvises til afsnit 6.7.2 om EU-Domstolens dom i sagerne C-71/11 og C-99/11, som er indgået i grundlaget for en række af nævnets afgørelser vedrørende kristne konvertitter.

Det fremgår både af UNHCR's guidelines pkt. 24/baggrundsnoten pkt. 76-78 og af UNHCR's ovennævnte statement, at udelukkelsesgrundene skal anvendes på en måde, der er forenelig med de overliggende humanitære mål og hensigter med flygtningekonventionen, og at der således skal foretages en proportionalitetsafvejning mellem på den ene side forbrydelsens grovhed og på den anden side konsekvenserne af udelukkelse, herunder især graden af den frygtede forfølgelse.

Om anvendelsen af udelukkelsesgrundene, herunder § 10, stk. 1, nr. 3, jf. flygtningekonventionens artikel 1 F (b), i sager, hvor det kriminelle forhold er begået af børn under den kriminelle lavalder, og hvor der derfor gør sig nogle særlige forhold gældende, henvises til den i formandskabets 21. beretning (2012), side 310f., nævnte afgørelse Afg/2012/30, samt til Flygtningenævnets formandskabs 20. beretning (2011), side 282ff. og de deri nævnte afgørelser Afg/2011/11, Afg/2011/95 og Afg/2011/46.

Det fremgår af UNHCR's håndbog pkt. 141, at forhold, som fører til udelukkelse efter blandt andet artikel 1 F, sædvanligvis vil fremkomme i løbet af den proces, hvorunder en persons flygtningestatus fastlægges. Det kan imidlertid også forekomme, at faktuelle oplysninger, som begrunder udelukkelse, først bliver kendt, efter at en person er blevet anerkendt som flygtning. I sådanne tilfælde vil udelukkelsesbestemmelsen normalt være grundlag for at ophæve den tidligere trufne afgørelse.

Der kan tillige henvises til UNHCR's guidelines pkt. 6 og baggrundsnote pkt. 13-16.

I overensstemmelse hermed fremgår det af udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 2, at en tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse altid kan inddrages, når der fore-

ligger oplysninger om forhold, som efter reglerne i § 10, stk. 1, ville udelukke udlændingen fra opholdstilladelse. Der kan i den forbindelse henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 20. beretning (2011), side 279ff. nævnte afgørelse Tyrkiet/2011/2.

7.4 Anmeldelse og efterforskning af forbrydelser ved Statsadvokaten for Særlig Økonomisk og International Kriminalitet (SØIK)

7.4.1 Anmeldelse af sager til SØIK

Statsadvokaten for Særlige Internationale Straffesager (SAIS) blev oprettet den 1. juni 2002 og ændrede den 1. januar 2013 navn til Statsadvokaten for Særlig Økonomisk og International Kriminalitet (SØIK). SØIK varetager opgaven vedrørende internationale straffesager, herunder navnlig sager om folkedrab, forbrydelser mod menneskeheden, krigsforbrydelser, terrorhandlinger og andre alvorlige forbrydelser begået i udlandet. Formålet med SØIK's arbejde er at sikre, at disse forbrydere ikke finder fristed i Danmark, men får forholdene undersøgt af politiet og bliver retsforfulgt og straffet, hvis der er grundlag for det.

Efter udlændingelovens § 45 c kan udlændingemyndighederne uden udlændingens samtykke videregive oplysninger fra en sag efter udlændingeloven til anklagemyndigheden med henblik på anklagemyndighedens beslutning om, hvorvidt tiltale skal rejses for forbrydelser begået i eller uden for Danmark.

I sager, hvor en asylansøger er anmeldt til SØIK, og hvor Flygtningenævnet finder, at ansøgeren isoleret set må anses for omfattet af udlændingelovens § 7, vil de forhold, der ligger til grund for anmeldelsen, efter omstændighederne kunne medføre, at nævnet vil anse den pågældende for at være omfattet af udelukkelsesgrundene i udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3, jf. flygtningekonventionens artikel 1 F (a) eller (b). En sådan udlænding vil derfor blive meddelt afslag på asyl og blive pålagt at udrejse. På grund af refoulementsforbuddet i udlændingelovens § 31 vil den pågældende imidlertid ofte ikke kunne udsendes tvangsmæssigt, og resultatet vil således, såfremt den pågældende ikke udrejser frivilligt, være et såkaldt tålt ophold.

7.4.2 Resultatet af SØIK's efterforskning

Når SØIK har afsluttet den strafferetlige efterforskning, får den anmeldende myndighed underretning om sagens udfald.

Har sagen været behandlet i Flygtningenævnet, er det nævnet, der – som den myndighed, der sidst har truffet afgørelse i den pågældende sag – tager stilling til, om resultatet af SØIK's efterforskning giver anledning til at genoptage behandlingen af sagen.

Som eksempel på afgørelser, hvor nævnet på baggrund af resultatet af SØIK's efterforskning besluttede at genoptage og hjemvise en sag til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen, kan henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 23. beretning (2014), side 445f., nævnte afgørelse Afg/2014/37.

For en nærmere redegørelse for Flygtningenævnets praksis i sager, hvori SØIK har afsluttet en strafferetlig efterforskning, henvises til formandskabets 15. beretning (2006), side 118ff.

7.5 Kriminalitet begået i udlandet, jf. udlændingelovens § 10, stk. 2, og § 19, stk. 2, nr. 3

Hvis en udlænding – uden for anvendelsesområdet for flygtningekonventionens artikel 1 F – har begået kriminalitet i udlandet, kan dette få betydning for vurderingen af, hvorvidt den pågældende kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, jf. herved udlændingelovens § 10, stk. 2.

Det fremgår således af § 10, stk. 2, at en udlænding ikke, medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor, kan gives opholdstilladelse efter § 7, hvis udlændingen enten uden for landet er dømt for et forhold, som kunne medføre udvisning efter udlændingelovens §§ 22, 23 eller 24, såfremt pådømmelsen var sket her i landet, eller der er alvorlig grund til at antage, at han uden for landet har begået en lovovertrædelse, som kunne medføre udvisning efter disse bestemmelser.

Af bemærkningerne til bestemmelsen, jf. lovforslag nr. L 32 af 13. december 2001, side 18, 1. spalte, fremgår:

> "Der skal efter de foreslåede bestemmelser i § 10, stk. 2-4 – som efter den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 10, stk. 1 – ved afgørelsen af, hvorvidt der skal gives opholdstilladelse, tages højde for, om sådanne særlige forhold gør sig gældende, at der alligevel skal gives opholdstilladelse. Der kan i den forbindelse henvises til de særlige forhold, der er opregnet i udlændingelovens § 26.
>
> Der skal således foretages en afvejning mellem de i bestemmelsen nævnte forhold, som taler imod opholdstilladelse, og de grunde, som taler for, at ansøgningen om opholdstilladelse imødekommes.
>
> For så vidt angår de udlændinge, der isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 (udlændinge, der risikerer forfølgelse af de i flygtningekonventionen nævnte grunde), bemærkes, at afvejningen skal foretages i overensstemmelse med flygtningekonventionen.
>
> Efter flygtningekonventionens artikel 33, stk. 2, kan en flygtning, der er omfattet af konventionen, udsendes til hjemlandet, hvis den pågældende med rimelig grund må anses for en fare for det lands sikkerhed, i hvilket han befinder sig, eller som efter en endelig dom for en særlig farlig forbrydelse må betragtes som en fare for samfundet i det pågældende land."

Udlændinge, der isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, vil således alene kunne udelukkes fra opholdstilladelse efter udlændingelovens § 10, stk. 2, nr. 1, da det efter flygtningekonventionen er en betingelse, at udlændingen skal være dømt for den pågældende forbrydelse, og at det herudover skal indgå i vurderingen, om forbrydelsen er særlig farlig, og om udlændingen af den grund må betragtes som en fare for samfundet.

Som eksempel herpå kan henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 17. beretning (2008), side 195f., nævnte afgørelse Burma/2008/3.

Som eksempel på afgørelser, hvor Flygtningenævnet har taget stilling til udelukkelse efter udlændingelovens § 10, stk. 2, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **marts 2017** opholdstilladelse (**B-status**) til en mandlig statsborger fra Afghanistan. Ansøgeren var mindreårig. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk pashtun og sunni-muslim fra [en by i], Laghman-provinsen i Afghanistan. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han frygter Taliban og sin farbror, da han er flygtet fra en selvmordsmission. Til støtte herfor har ansøgeren forklaret, at hans far var en del af Taliban. Da ansøgeren var omkring 14 år gammel, blev hans far dræbt af de afghanske myndigheder, og ansøgerens farbror, […], overtog ansvaret for ansøgeren, hans mor og hans søskende. Omkring en måned efter farens død sagde farbroren, at ansøgeren skulle til Peshawar, Pakistan, for at modtage undervisning på en koranskole, så han kunne blive en stor mullah. Farbrorens ven, mullah […], kørte ansøger til Peshawar. Efter omkring halvanden måneds ophold på koranskolen i Peshawar fik de også undervisning i jihad. En mand ved navn […] prædikede herom og foreviste videoer af muslimer, som blev mishandlet af udlændinge. [Manden] sagde, at det var muslimernes pligt at udføre jihad mod de vantro. Hver måned spurgte [manden] ud til forsamlingen, hvem, der ville deltage i jihad, og efter omkring et års undervisning meldte ansøgeren sig frivilligt hertil sammen med sin ven fra koranskolen, […]. Kort efter blev ansøgeren og [vennen] overført til en træningslejr i [en anden by i] Pakistan, hvor der var talebanere. Ansøgeren opholdt sig i træningslejren i omkring et halvt år. Han blev oftest sat til at udføre praktiske gøremål og modtog alene undervisning to gange i sammenlagt få timer. Undervisningen drejede sig om detonering af bomber. Han havde forventet at modtage undervisning som på koranskolen og spurgte, hvorfor de skulle have undervisning om bomber. Han fik ikke noget præcis svar, som han forstod, og fik ikke at vide, at han selv senere skulle sprænge bomber. Ansøgeren var utilfreds og beklagede sig telefonisk til sin farbror, der sagde, at han skulle blive i lejren. Inden anden undervisningstime nægtede ansøgeren og nogle venner at deltage. En af de andre fik tæsk, og ansøgeren deltog derefter i undervisningen. Ansøgeren havde intet ønske om at blive talebaner, men havde ingen mulighed for at flygte fra lejren, der

var bevogtet af bevæbnede talebanere. En dag sagde mullah […], at ansøgeren skulle hjem til sin familie. Efter at have overnattet hos sin familie tog ansøgeren, som hans farbror havde beordret, han skulle, til Kabul, hvor han mødtes med mullah […], sin ven […] og tre ukendte personer. De tog ophold i [et distrikt i Kabul], hvor de overnattede. Den følgende dag blev de kørt til et hus i området […] nær Kabul Lufthavn. I huset blev [vennen] iført en bombevest, og de fik ordre om, at de skulle gå til en check-post i en bazar, hvor der skulle foretages sprængning. [Vennen] nægtede, men blev truet med, at hvis ikke han adlød, ville de slå hans far ihjel. [Vennen] græd voldsomt. [Vennen] sagde farvel og gik til bazaren, hvor han sprængte sig selv og andre i luften. Ansøgeren så dette igennem en kikkert. Ansøgeren var meget bange, begyndte at skrige og sagde, at han ikke ville være med. Mullah […] gav ansøgeren en lussing og sagde, at ansøgeren skulle gå ned til sprængningsstedet ti til femten minutter senere, når folk var begyndt at samles på stedet. Da ansøgeren fortsat nægtede, ringede mullah […] til farbroren og fortalte, at ansøger ikke ville udføre sin mission. Farbroren truede herefter ansøgeren telefonisk med, at han ville slå både ansøger, hans mor og hans søskende ihjel, hvorfor ansøgeren accepterede at fuldføre missionen. Ansøgeren gik ned mod checkposten, men da han nåede til bazaren, hvor han skulle sprænge sig selv i luften, fortrød han og begyndte at råbe højt, at Taliban befandt sig i huset på bakken. Der opstod panik blandt folkemængden, og ansøgeren benyttede forvirringen til at løbe væk. Efter omkring 10 minutters løb nåede ansøgeren til en tom byggeplads, hvor han afklædte sig bombevesten, som han efterlod. Ansøgeren flygtede videre til et område ved navn […], hvor ansøgerens moster og mosterens ægtefælle bor. Mosteren kontaktede ansøgerens mor, som sagde, at ansøgeren ikke skulle vende hjem, da Taliban eller farbroren ville slå ansøgeren ihjel. Herefter skjulte ansøgeren sig hos en bekendt til mosteren. Om natten, imens ansøgeren var skjult, blev hans moster og ægtefællen opsøgt af Taliban, som spurgte efter ansøgeren og slog mosterens ægtefælle. Den efterfølgende dag udrejste ansøgeren af Afghanistan. Udrejsen skete omkring [sommeren] 2015, da ansøgeren var 15 år gammel. Flygtningenævnet bemærker indledningsvis, at ansøgeren har svaret relevant på de stillede spørgsmål, og at nævnet tiltræder, at ansøgeren er tilstrækkelig moden til at gennemgå en asylsagsbehandling. Uanset at der er enkelte divergenser i gengivelsen af ansøgerens forklaringer til Udlændingestyrelsen, kan Flygtningenævnet i det væsentligste lægge ansøgerens forklaring til grund. Forklaringen har overordnet set været konsistent og er under nævnsmødet fremtrådt overbevisende og troværdig. Nævnet har herunder lagt til grund, at ansøgeren ikke har modtaget undervisning i brug af bombeveste, samt at han ikke var klar over, at han skulle foretage sprængning, før han blev ført til huset i Kabul umiddelbart før, sprængningen skulle finde sted. I troværdighedsvurderingen er indgået, at ansøgeren er 17 år, analfabet, samt at de omhandlede begivenheder fandt sted, mens ansøgeren var 14 og 15 år. Ansøgeren er herefter isoleret set omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, da det er sandsynliggjort, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Afghanistan vil være i reel risiko for, at Taliban vil udsætte ham for

overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, som myndighederne ikke kan forventes at beskytte ham imod. Ansøgeren opfylder ikke betingelserne for at få asyl efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Det af ansøgeren beskrevne forløb indebærer ikke, at der er tilstrækkelig grund til at antage, at ansøgeren skal udelukkes fra at opnå opholdstilladelse på grund af, at han skulle have begået en alvorlig forbrydelse. Ansøgeren kan herunder ikke antages at have begået en ikke-politisk forbrydelse omfattet af flygtningekonventionens artikel 1 F (b), jf. herved udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3. Da ansøgeren og de andre drenge i Kabul fik ordre om at foretage sprængning, var ansøgeren i en sådan situation, at det ikke kunne forventes, at han foretog sig mere, end han gjorde. Der henses herved blandt andet til, at ansøgeren efter sin alder og situation ikke kan antages at have medansvar for sprængning, som [vennen] foretog, samt at ansøgeren frivilligt trådte tilbage fra selv at foretage den sprængning, han var blevet pålagt. Efter nævnets opfattelse giver det anledning til en vis tvivl, om ansøgerens tilknytning til Taliban, herunder navnlig i lejren i [en by i Pakistan], har haft en sådan karakter, at ansøgeren udenfor Danmark har begået en lovovertrædelse, som kan medføre udvisning efter udlændingelovens § 22, § 23 eller § 24, jf. herved lovens § 10, stk. 2, nr. 2. Det bemærkes i den forbindelse, at overtrædelse af straffelovens § 114 c, stk. 3, og § 114 d, stk. 3, om at lade sig hverve til at begå og modtage træning i udførelse af terrorhandlinger, jf. straffelovens § 114 eller § 114 a, har fremrykket fuldbyrdelsestidspunkt, hvorfor det ikke er muligt senere at træde tilbage i forbindelse med en konkret aktion med den virkning, at personen bliver straffri. Afgørende bliver en samlet vurdering af ansøgerens konkrete viden om Taliban, og herunder hvad der foregik på basen med videre, samt hvad der herefter kunne forventes at ske, samt om ansøgeren kan siges at have tilsluttet sig Taliban frivilligt. Ved vurderingen tillægger nævnet det vægt, at ansøgeren ikke har gået i almindelig skole og alene var 14 år, da han blev sendt på koranskole, og 15 år, da han blev sendt direkte videre til træningslejren. Nævnet lægger til grund, at ansøgerens ophold de omhandlede steder i vidt omfang skyldes pres fra familiens overhoved, ansøgerens farbror, samt at hans reelle muligheder for ikke at adlyde var beskedne. Da han først nåede frem til træningslejren, kunne han ikke forlade denne. Han forsøgte forgæves at få farbroren til at hjælpe sig ud, men dette blev afslået. Endvidere lægges det til grund, at ansøgeren først meget sent reelt blev klar over den rette sammenhæng, og hvad Taliban ønskede, han skulle foretage sig. Ansøgeren kan herefter ikke udelukkes fra at få opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 10, stk. 2, nr. 2. Efter det anførte om ansøgerens tilknytning til Taliban, finder Flygtningenævnet endvidere ikke, at denne har haft en sådan karakter, at ansøgeren kan udelukkes fra at få opholdstilladelse efter udlændingelovens § 10, stk. 5. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2." Afgh/2017/105

Der kan endvidere henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 25. beretning (2016), s. 525f., nævnte afgørelse Syri/2016/57, til den i formandskabets 24. beretning (2015), side 64f., nævnte afgørelse Ukra/2015/13, til den i formandskabets 24. beretning (2015), side 518f., nævnte afgørelse Iran/2015/27, samt til den i formandskabets 23. beretning (2014), side 87ff., nævnte afgørelse Libanon/2014/1.

For så vidt angår anvendelsen af udelukkelsesgrundene, herunder § 10, stk. 2, i sager vedrørende kriminalitet begået af børn under den kriminelle lavalder, hvor der derfor gør sig nogle særlige forhold gældende, henvises til Flygtningenævnets formandskabs 20. beretning (2011), side 282ff., og de heri nævnte afgørelser Afg/2011/11, Afg/2011/95 og Afg/2011/46, samt den i formandskabets 21. beretning (2012), side 310f., nævnte afgørelse Afg/2012/30.

En opholdstilladelse kan i visse tilfælde inddrages, såfremt en udlænding har begået kriminalitet i udlandet efter at være meddelt opholdstilladelse i Danmark, jf. herved udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 3, jf. § 10, stk. 2, nr. 1 og 2. En opholdstilladelse kan i visse tilfælde endvidere inddrages, såfremt det efterfølgende konstateres, at der på tidspunktet for meddelelsen af opholdstilladelsen forelå omstændigheder, som ville have udelukket udlændingen fra opholdstilladelsen i medfør af udlændingelovens § 10, jf. udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 3, jf. § 10, stk. 2.

Udlændingemyndighederne skal i den forbindelse – i modsætning til det, der er tilfældet i sager, hvor udlændingen er dømt her i landet – tage hensyn til, om inddragelsen må antages at virke særlig belastende, navnlig på grund af de i § 26, stk. 1, nævnte hensyn, jf. herved udlændingelovens § 19, stk. 7, jf. § 26, stk. 1.

Nævnet har ikke i beretningsperioden behandlet sager i medfør af udlændingelovens § 10, jf. udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 3, jf. § 10, stk. 2. Som eksempel på sager, hvor Flygtningenævnet har taget stilling til, om der på tidspunktet for meddelelsen af opholdstilladelsen forelå omstændigheder, som ville have udelukket udlændingen fra opholdstilladelsen i medfør af udlændingelovens § 10, jf. udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 3, jf. § 10, stk. 2, kan der henvises til de i formandskabets 22. beretning (2013), side 394ff., nævnte afgørelser Irak/2013/17, Tyrkiet/2013/5 og Som/2013/22.

7.6 Kriminalitet begået her i landet, jf. udlændingelovens § 10, stk. 3

Det fremgår af udlændingelovens § 49, at når en udlænding dømmes for strafbart forhold, afgøres det efter anklagemyndighedens påstand ved dommen, om den pågældende skal udvises i medfør af §§ 22-24. Træffes der bestemmelse om udvisning, skal dommen indeholde bestemmelse om indrejseforbuddets varighed, jf. § 32, stk. 1-4.

Efter udlændingelovens § 26, stk. 1, skal der ved afgørelsen om udvisning efter §§ 25 a-25 c tages hensyn til, om udvisningen må antages at virke særlig belastende, navnlig på grund af de i § 26, stk. 1, nr. 1-6, nævnte hensyn. Efter § 26, stk. 2, skal en udlænding udvises efter §§ 22-24 og § 25, medmindre dette med sikkerhed vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, jf. dog § 26 b.

Hvis en udlænding udvises med indrejseforbud for kriminalitet begået her i landet, kan dette få betydning for vurderingen af, hvorvidt den pågældende kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, jf. herved udlændingelovens § 10, stk. 3.

Efter bestemmelsen kan en udlænding, som har indrejseforbud, jf. § 32, stk. 1, i forbindelse med udvisning efter §§ 22-24 eller § 25, ikke gives opholdstilladelse efter §§ 7 og 8, medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor.

Efter bemærkningerne til bestemmelsen skal der ved afgørelsen af, hvorvidt der skal gives opholdstilladelse, tages højde for, om sådanne særlige forhold gør sig gældende, at der alligevel skal gives opholdstilladelse. Der henvises i den forbindelse til de særlige forhold, der er opregnet i udlændingelovens § 26.

Der skal således foretages en afvejning mellem de i bestemmelsen nævnte forhold, som taler imod opholdstilladelse, og de grunde, som taler for, at ansøgningen om opholdstilladelse imødekommes.

For så vidt angår de udlændinge, der isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, bemærkes i lovbemærkningerne, at afvejningen skal foretages i overensstemmelse med flygtningekonventionen.

Efter flygtningekonventionens artikel 33, stk. 2, kan en flygtning, der er omfattet af konventionen, udsendes til hjemlandet, hvis den pågældende med rimelig grund må anses for en fare for det lands sikkerhed, i hvilket han befinder sig, eller som efter en endelig dom for en særlig farlig forbrydelse må betragtes som en fare for samfundet i det pågældende land.

Bemærkningerne til bestemmelsen i udlændingelovens § 10, stk. 3, foreskriver således, at formodningen er imod, at en udlænding, der er meddelt indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter udlændingelovens §§ 22-25, kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 og 8. Flygtningenævnet foretager i det lys en proportionalitetsafvejning i relation til grovheden af den begåede forbrydelse i forhold til, hvorvidt der er særlige forhold, herunder hensynet til familiens enhed, der taler for at give klageren opholdstilladelse.

Flygtningenævnet vil i forbindelse med behandlingen af en asylsag normalt ikke afvente en dom i en verserende straffesag ved de danske domstole mod en asylansøger, der måtte være tiltalt for kriminalitet begået her i landet. Hvis udlændingen udvises, bortfalder en eventuel opholdstilladelse automatisk, jf. herved udlændingelovens § 32, stk. 1, se nedenfor afsnit 7.7.

Som eksempel på sager, hvor Flygtningenævnet har meddelt afslag på asyl under henvisning til proportionalitetsafvejningen efter udlændingelovens § 10, stk. 3, kan der henvises til den i afsnit 7.9. nævnte afgørelse Syri/2017/49 samt til den i afsnit 8.7. nævnte afgørelse Syri/2017/26.

Nævnet har ikke i beretningsperioden meddelt opholdstilladelse i sager, hvor ansøgeren var udvist med indrejseforbud. Som eksempler på tidligere sager, hvori Flygtningenævnet har meddelt opholdstilladelse, selvom ansøgeren var udvist med indrejseforbud, kan der henvises til de i Flygtningenævnets formandskabs 24. beretning (2015), side 522ff., nævnte afgørelser Iran/2015/21 og Ugan/2015/4.

Det fremgår af udlændingelovens § 10, stk. 3, 2. pkt., at en udlænding, der er udvist efter § 25 a, § 25 b eller § 25 c, og som har indrejseforbud, jf. § 32, stk. 1, kan gives opholdstilladelse efter § 7 og § 8, stk. 1 eller 2, medmindre særlige grunde taler derimod. Der skal således foreligge særlige grunde, der taler imod, at der meddeles en udlænding, der er udvist efter disse bestemmelser, opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7.

Nævnet har ikke i beretningsperioden meddelt opholdstilladelse, selvom ansøgeren var udvist efter udlændingelovens § 25 a og § 25 b med indrejseforbud, jf. § 32, stk. 1. Som eksempel på sager, hvor Flygtningenævnet har meddelt opholdstilladelse, selvom ansøgeren var udvist efter udlændingelovens § 25 a og § 25 b med indrejseforbud, jf. § 32, stk. 1, kan der henvises til den i formandskabets 24. beretning (2015), side 525f., nævnte afgørelse Rusl/2015/53.

7.7 Udlændingelovens § 49 a

Det følger af udlændingelovens § 32, stk. 1, at en dom, kendelse eller beslutning, hvorved en udlænding udvises, medfører, at udlændingens visum og opholdstilladelse bortfalder.

Efter udlændingelovens § 49 a skal Udlændingestyrelsen forud for politiets udsendelse af en udlænding, der har haft opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 eller 8, og som er udvist ved dom, træffe afgørelse om, hvorvidt udlændingen kan udsendes, jf.

udlændingelovens § 31, medmindre udlændingen samtykker i udsendelsen. Reglerne i udlændingelovens § 31 er nærmere beskrevet i afsnit 7.2.

Det påhviler politiet af egen drift at iværksætte § 49 a-proceduren i god tid forud for prøveløsladelsen.

Udlændingestyrelsens afgørelse om, at udlændingelovens § 31 ikke er til hinder for en udsendelse, anses automatisk for påklaget til Flygtningenævnet, og klagen har opsættende virkning, jf. § 53 a, stk. 2.

Vurderingen af, om udsendelse kan ske, foretages i overensstemmelse med det absolutte refoulementsforbud i blandt andet Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 og Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis på området samt flygtningekonventionens artikel 33, jf. udlændingelovens § 31, stk. 1 og 2.

En afgørelse om, at udlændingen ikke kan udsendes, skal tillige indeholde en afgørelse om meddelelse eller nægtelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2.

Hvis udlændingen anses for omfattet af udlændingelovens § 7, skal der herefter foretages en vurdering i forhold til udlændingelovens § 10, stk. 3, se nærmere afsnit 7.6.

Som anført ovenfor i afsnit 7.6 skal en udlænding udvises efter udlændingelovens §§ 22-24 og § 25, medmindre dette med sikkerhed vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, jf. § 26, stk. 2.

Hvis der imidlertid er indtrådt væsentlige ændringer i udlændingens forhold, jf. § 26, og udvisningen efter § 49 ikke er iværksat, kan den pågældende begære spørgsmålet om udvisningens ophævelse indbragt for retten ved anklagemyndighedens foranstaltning, jf. udlændingelovens § 50, stk. 1. Hvis udvisning er sket ved dom, hvorved en udlænding efter reglerne i straffelovens §§ 68-70 er dømt til forvaring eller anbringelse, træffer retten i forbindelse med en afgørelse efter straffelovens § 72 om ændring af foranstaltningen, der indebærer udskrivning fra hospital eller forvaring, samtidig bestemmelse om ophævelse af udvisningen, hvis udlændingens helbredsmæssige tilstand afgørende taler imod, at udsendelse finder sted, jf. udlændingelovens § 50 a, stk. 1. Er en udvist udlænding efter straffelovens §§ 68-70 uden for de i stk. 1 nævnte tilfælde undergivet en strafferetlig retsfølge, der indebærer frihedsberøvelse, indbringer anklagemyndigheden i forbindelse med udskrivning fra hospital spørgsmålet om ophævelse af udvisningen for retten, der ophæver udvisningen, hvis udlændingens helbredsmæssige tilstand afgørende taler imod, at udsendelse finder sted, jf. § 50 a, stk. 2. Der hen-

vises vedrørende udlændinge, som er omfattet af udlændingelovens § 50 a, nærmere til Flygtningenævnets formandskabs 19. beretning (2010), side 351ff.

I sager, hvor der er rejst spørgsmål om eventuel ophævelse af udvisning efter §§ 50 eller 50 a, vil Flygtningenævnets behandling af spørgsmålet om, hvorvidt den pågældende kan udsendes, jf. § 31, jf. § 49 a, som udgangspunkt afvente rettens stillingtagen til, hvorvidt udvisningen opretholdes.

Se som eksempel på sager, hvor Flygtningenævnet har behandlet spørgsmål om udsendelse, jf. udlændingelovens § 31, jf. § 49 a, uanset at anklagemyndigheden i medfør af § 50 a, stk. 2, havde indbragt spørgsmålet om ophævelse af udvisning for retten:

Nævnet **stadfæstede** i **november 2017** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Kosovo. Indrejst i 1998. Det fremgår af sagen, at Flygtningenævnet i 2000 meddelte klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Ved byrettens dom i 2016 blev klageren fundet skyldig i voldtægt og blufærdighedskrænkelse, jf. straffelovens § 216, stk. 1, nr. 1 og § 232. Klageren blev idømt behandling på psykiatrisk afdeling med tilsyn af Kriminalforsorgen i forbindelse med afdeling under udskrivning, således at Kriminalforsorgen sammen med overlægen kan træffe bestemmelse om genindlæggelse. Der blev ikke fastsat en længstetid for foranstaltningen. Klageren blev endvidere udvist af Danmark med indrejseforbud for bestandig efter udlændingelovens § 49, stk. 1, jf. § 24, nr. 2, og § 24, nr. 1, jf. § 22, nr. 6, og § 32, stk. 2 og 3. Bestemmelsen om udvisning blev stadfæstet af landsretten i 2017. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klageren har haft opholdstilladelse efter den dagældende udlændingelov § 7, stk. 2, og der skal herefter i medfør af udlændingelovens § 49 a træffes afgørelse om, hvorvidt klageren kan udsendes efter udlændingelovens § 31. Klageren er etnisk albaner fra […], Kosovo. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Klageren har som asylmotiv henvist til, at han ved tilbagevenden til hjemlandet frygter, at han ikke kan få behandling mod sin psykiske lidelse. Klageren udrejste oprindeligt af Kosovo på grund af krigen og landets generelle tilstand på daværende tidspunkt. Flygtningenævnet finder ikke, at klageren har sandsynliggjort, at han ved en udsendelse til Kosovo risikerer forfølgelse som omhandlet i udlændingelovens § 7, stk. 1, eller har behov for beskyttelsesstatus, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at klageren oprindeligt udrejste af Kosovo på grund af krigen og landets generelle tilstand, og at han efter de nuværende forhold i Kosovo ikke kan anses for at være i asylbegrundende risiko for overgreb ved en tilbagevenden. Det tiltrædes derfor, at udlændingelovens § 31 ikke er til hinder for udsendelse af klageren til Kosovo, idet bemærkes, at Flygtningenævnet ikke herved har taget stilling til, om klagerens helbredsmæssige tilstand afgørende taler imod, at en udsendelse kan finde sted. Klagerens

helbredsmæssige forhold indgår således i den vurdering, der skal foretages under den sag, der i medfør af udlændingelovens § 50 a, stk. 2, er indbragt for domstolene af anklagemyndigheden, jf. herved forarbejderne til lov nr. 473/1998. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Kosovo/2017/2

Som eksempel på sager, hvor nævnet efter en konkret vurdering valgte at behandle klagen vedrørende udlændingelovens § 31, jf. § 49 a, selvom byrettens kendelse om, at klagerens udvisning skulle opretholdes, jf. udlændingelovens § 50 a, stk. 2, var kæret til landsretten, henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 24. beretning (2015), side 532ff., nævnte afgørelse Syri/2015/61.

Der kan endvidere henvises til to afgørelser i 2010, hvor klagerne var dømt til forvaring eller anbringelse efter reglerne i straffelovens §§ 68-70, og hvor nævnet efter en konkret vurdering valgte at behandle klagerne vedrørende udlændingelovens § 31, jf. § 49 a, selvom retten ikke i forbindelse med afgørelse efter straffelovens § 72 om ændring af foranstaltningen havde foretaget en vurdering efter udlændingelovens § 50 a, stk. 1, om ophævelse af udvisningen, og spørgsmålet herom derfor endnu ikke var afklaret, da nævnet skulle behandle sagen, se nærmere de i formandskabets 19. beretning (2010), side 352ff., nævnte afgørelser U/2010/1 og Iran/2010/34.

Se endvidere den i formandskabets 21. beretning (2012), side 327f., nævnte sag, hvor landsretten – efter at Flygtningenævnet havde truffet afgørelse om stadfæstelse af Udlændingestyrelsens afgørelse om, at klageren kunne udsendes af Danmark, jf. udlændingelovens § 49 a, jf. § 31 – ophævede bestemmelsen om udvisning i medfør af udlændingelovens § 50, stk. 1, jf. § 26.

Se endvidere den i formandskabets 23. beretning (2014), side 462f., nævnte afgørelse Irak/2014/12, hvor nævnet hjemviste sagen, idet nævnet fandt, at behandlingen af spørgsmålet om, hvorvidt den pågældende kunne udsendes, jf. § 31, jf. § 49 a, måtte afvente rettens stillingtagen til, hvorvidt udvisningen skulle opretholdes.

En udlænding, som på tidspunktet for afgørelsen om udvisning har opholdstilladelse i Danmark på andet grundlag end efter udlændingelovens § 7, er ikke omfattet af prøvelsesadgangen efter § 49 a. Påberåber en sådan udlænding sig, at en udsendelse i henhold til udvisningsdommen vil være i strid med refoulementsforbuddet i udlændingelovens § 31, vil sagen herefter blive behandlet som en ansøgning om asyl, og Flygtningenævnet vil i den forbindelse foretage en vurdering af, hvorvidt udlændingelovens § 10, stk. 3, er til hinder for opholdstilladelse.

Såfremt en udlænding, der tidligere er meddelt afslag på asyl i Flygtningenævnet, udvises ved dom og i forbindelse med udsendelsen gør gældende, at dette vil være i strid med udlændingelovens § 31, vil Flygtningenævnet behandle sagen som en anmodning om genoptagelse af asylsagen.

I beretningsperioden har nævnet afgjort 21 sager vedrørende udlændingelovens § 49 a.

I to af de 21 sager meddelte Flygtningenævnet klageren opholdstilladelse i medfør af udlændingeloven § 7. I 18 af sagerne stadfæstede Flygtningenævnet Udlændingestyrelsens afgørelse. En sag blev hjemvist til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen.

I 10 af de 18 sager fandt nævnet, at udlændingelovens § 31 ikke var til hinder for udsendelse. Som eksempel herpå kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **oktober 2017** Udlændingestyrelsens afgørelse om en mandlig ansøger fra Irak. Indrejst i begyndelsen af 1990'erne. Ved ankedom i 2010'erne blev klageren af landsretten idømt en længerevarende fængselsstraf for en narkotikarelateret forbrydelse samt udvist af Danmark med indrejseforbud for bestandig. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klageren har haft opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Det må imidlertid antages at bero på en fejl, at klageren, der fik opholdstilladelse på grund af sin fars asylmotiv, ikke fik opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, da faren […] fik meddelt opholdstilladelse i medfør denne bestemmelse. Opholdstilladelsen er bortfaldet som følge af udvisning ved dom, og der skal herefter i medfør af udlændingelovens § 49 a træffes afgørelse om, hvorvidt klageren kan udsendes efter udlændingelovens § 31. [I foråret] 2017 traf Udlændingestyrelsen afgørelse om, at udlændingelovens § 31 ikke var til hinder for, at den pågældende kunne udsendes til Irak, jf. udlændingelovens § 49 a, jf. § 31. Klageren er etnisk feyli-kurder fra Bagdad, Irak. Klageren har oplyst, at han og hans forældre i 1979 fik frataget deres irakiske statsborgerskab og blev udvist til Iran. Klageren har oplyst, at han i Danmark er konverteret fra shia-islam til kristendommen. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Klageren har som asylmotiv henvist til, at han ikke kan vende tilbage til Irak, idet han er feyli-kurder og i 1979 fik frataget sit irakiske statsborgerskab og blev udvist af Irak til Iran. Klageren har videre henvist til, at han frygter at blive forfulgt af ukendte personer, som kan mistænke ham for at være terrorist, fordi han har opholdt sig uden for Irak. Videre har klageren henvist til, at han frygter, at han ikke kan overleve i Irak, fordi han ikke har de sproglige og kulturelle færdigheder til at tage ophold i Irak. Herudover har klageren henvist til, at han frygter at blive udsat for grove fysiske overgreb af ukendte personer, fordi han er konverteret fra shia-islam til kristendommen. Til støtte for sit asylmotiv har klageren forklaret, at hans forældre har fortalt ham, at han er feyli-kurder,

og at de fik frataget deres irakiske statsborgerskab i 1979. Flygtningenævnet lægger klagerens forklaring om, at han er feyli-kurder, og at han som følge af sin fars forhold fik frataget sit irakiske statsborgerskab i 1979, til grund. Flygtningenævnet finder imidlertid, at denne omstændighed ikke er hindrende for, at klageren kan udsendes, jf. udlændingelovens § 31. Flygtningenævnet lægger vægt på, at det følger af baggrundsoplysningerne, herunder Landinfo [rapport, red.] af 29. april 2014, at feyli-kurdere, der har mistet deres statsborgerskab under Saddam Husseins regime, i henhold til den irakisk nationalitetslov fra 2006 har ret til at få deres irakiske statsborgerskab tilbage, og at de, der ikke har fået statsborgerskabet tilbage, kan søge om det. Flygtningenævnet lægger videre vægt på de foreliggende baggrundsoplysninger om forholdene for feyli-kurdere, hvoraf fremgår blandt andet, at 97 % af de tilbagevendte feyli-kurdere ifølge de irakiske myndigheder har generhvervet deres statsborgerskab siden 2006, hvor nationalitetsloven i Irak blev ændret, og at der er bosat omkring én million feyli-kurdere i Bagdad og dets forstæder. Flygtningenævnet finder endvidere, at klageren ikke har sandsynliggjort, at han ved tilbagevenden til Irak vil blive forfulgt af ukendte personer, som vil mistænke ham for at være terrorist. Det beror således alene på klagerens egen formodning, at det skulle være tilfældet. Flygtningenævnet finder heller ikke, at klageren har sandsynliggjort, at han som følge af farens konflikt med det daværende irakiske regime er i fare for forfølgelse. Endvidere finder Flygtningenævnet, at det forhold, at klageren frygter, at han ikke vil kunne overleve i Irak, fordi han ikke har de sproglige og kulturelle færdigheder, ikke kan medføre, at klageren opfylder betingelserne for meddelelse af opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7. Nævnet lægger herved vægt på, at forhold af socioøkonomisk karakter normalt falder uden for bestemmelsens anvendelsesområde, ligesom nævnet lægger vægt på, at klageren er vokset op med irakiske forældre. I relation til det af klageren anførte om, at han er konverteret fra islam til kristendommen og derfor ikke kan vende tilbage til Irak, finder nævnet, at klageren – uanset at klageren er døbt – ikke har sandsynliggjort, at konversionen er reel. Flygtningenævnet lægger herved vægt på, at klageren har manglet viden om basale kristne temaer, som en konvertit, der har gennemgået et undervisningsforløb i kristendom forud for en dåb, må forudsættes at vide. Klageren har således i samtalen med Udlændingestyrelsen ikke kunnet redegøre for påsken, og han kunne om pinsen kun oplyse, at Jesus døde og genopstod, ligesom klageren til trods for, at han skulle have læst Bibelen flere gange, ikke kunne redegøre for historien om de 10 bud. For nævnet har klageren ikke kunnet redegøre for historien om den barmhjertige samaritaner eller Martin Luthers betydning for den protestantisk tro i forhold til den katolske tro. På spørgsmålet om, hvad der er det centrale element i kristendommen, har klageren forklaret de 10 bud. På denne baggrund finder Flygtningenævnet efter en samlet vurdering, at klageren ikke har været i stand til at redegøre for sin kristne overbevisning. Flygtningenævnet lægger videre vægt på, at klagerens engagement i kristendommen, uanset han har forklaret, at han fik interesse for kristendommen under sit ophold i [udlandet et

nærmere angivet årstal], først ses for alvor at være aktualiseret efter, at han [i 2010'erne] blev frihedsberøvet i sagen, hvor spørgsmålet om udvisning blev aktuelt, og hvor han ved [landsrettens] ankedom [i 2010'erne] blev idømt [en længerevarende fængselsstraf] og udvist fra Danmark med indrejseforbud for bestandigt. På den baggrund fremstår klagerens interesse for kristendommen og angivelige konversion som begrundet i et ønske i at skaffe sig et asylmotiv. De fremlagte støtteudtalelser fra socialkoordinator [A], sognepræst [B], fængselspræst [C] og [D] samt artikel i […] kan ikke føre til en anden vurdering. Flygtningenævnet finder derfor, at det påberåbte asylmotiv ikke kan begrunde opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2. For så vidt angår den generelle sikkerhedsmæssige situation i Irak, finder Flygtningenævnet, at den ikke er af en sådan karakter, at der er en reel risiko for overgreb i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 alene som følge af den blotte tilstedeværelse i området, jf. det foreliggende baggrundmateriale, herunder præmis 55 og 56 i Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom af 23. august 2016 i sagen J.K. and Others v. Sweden (sag nr. 59166/12). På denne baggrund finder Flygtningenævnet, at udlændingelovens § 31, stk. 1 og 2, ikke er til hinder for klagerens udsendelse til Irak. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Irak/2017/260

I otte af de 18 sager fandt nævnet, at udlændingelovens § 31 var til hinder for udsendelse, og at klageren isoleret set var omfattet af udlændingelovens § 7, men at karakteren og grovheden af den lovovertrædelse, som klageren var blevet fundet skyldig i, indebar, at klageren var udelukket fra at blive meddelt opholdstilladelse efter § 7, jf. udlændingelovens § 10, stk. 3. Se som eksempel herpå:

Nævnet **stadfæstede** i **januar 2017** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2014. Klageren blev i 2014 meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Det fremgår af sagen, at klageren i 2016 blev idømt fængsel i 1 år og 6 måneder for ildspåsættelse, jf. straffelovens § 181, stk. 1. Klageren blev endvidere udvist af Danmark med indrejseforbud i 12 år. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klageren har haft opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Opholdstilladelsen er bortfaldet som følge af udvisning med indrejseforbud i 12 år ved dom [foråret] 2016 afsagt af Retten i Herning, og der skal herefter i medfør af udlændingelovens § 49 a træffes afgørelse om, hvorvidt klageren kan udsendes efter udlændingelovens § 31. [I efteråret] 2016 traf Udlændingestyrelsen afgørelse om, at klageren isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, og at udlændingelovens § 31 er til hinder for, at den pågældende kan udsendes til Syrien, jf. udlændingelovens § 49 a, jf. § 31, stk. 2. En afgørelse om, at udlændingen ikke kan udsendes i medfør af udlændingelovens § 31, skal tillige indeholde afgørelse om meddelelse eller nægtelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Udlændingestyrelsen har i samme af-

gørelse herefter vurderet, at der ikke foreligger særlige grunde, som taler for, at klageren skal meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, jf. § 10, stk. 3, 1. pkt. Klageren er etnisk kurder og sunni-muslim fra Al-Qamishli, Syrien. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Klageren har som asylmotiv henvist til, at han frygter, at han er eftersøgt af de syriske myndigheder, fordi han har unddraget sig syrisk militærtjeneste. Klageren har til støtte for sit asylmotiv henvist til, at han oprindeligt fik sin værnepligt udsat [i] 2013, fordi han var under uddannelse. Efter endt uddannelse rejste klageren [i] 2013 til Tyrkiet og undlod dermed at melde sig til militærtjeneste. Klageren har endvidere til støtte for sit asylmotiv henvist til den generelle sikkerhedssituation i Syrien. Flygtningenævnet lægger som Udlændingestyrelsen til grund, at klageren isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Da klageren er udvist med indrejseforbud, kan han ikke meddeles opholdstilladelse, medmindre særlige grunde taler derfor, jf. udlændingelovens § 10, stk. 3. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** har lagt vægt på, at klageren ikke har haft arbejde i Danmark og ikke har nær familiemæssig eller anden væsentlig tilknytning til Danmark. Flertallet har videre lagt vægt på karakteren og omfanget af den forbrydelse, klageren blev dømt for ved rettens dom [i] 2016, herunder at der ved ildspåsættelsen opstod fare for andre mennesker. Endelig har flertallet lagt vægt på længden af den idømte straf og finder, at ansøgeren er dømt for en særlig farlig forbrydelse og således må betragtes som en fare for samfundet. Flertallet finder herefter, at der ikke foreligger sådanne særlige grunde, at klageren kan meddeles opholdstilladelse. Flygtningenævnet finder som Udlændingestyrelsen, at ansøgeren ikke kan udsendes med tvang til Syrien, jf. udlændingelovens § 31, stk. 2, jf. stk. 1. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Syri/2017/7

Nævnet **stadfæstede** i **august 2017** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Aserbajdsjan. Indrejst i 2005. I 2006 meddelte Flygtningenævnet klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Det fremgår af sagen, at klageren ved byretsdom i 2013 blev idømt fængsel i fem måneder for overtrædelse af blandt andet straffelovens § 244 og § 276. Klageren blev endvidere udvist af Danmark med indrejseforbud i seks år. Straffen var en fællesstraf med en ved dom i 2011 idømt straf på 30 dages betinget fængsel for overtrædelse af straffelovens § 171 og § 279 samt lov om euforiserende stoffer. I 2013 besluttede Udlændingestyrelsen på baggrund af udlændingelovens § 49 a, jf. § 31, at klageren ikke kunne udsendes til Aserbajdsjan. Samtidig besluttede Udlændingestyrelsen at meddele klageren opholdstilladelse i henhold til udlændingelovens § 49 a, jf. § 7, stk. 1. Ved byretsdom afsagt i 2016 blev klageren idømt fængsel i seks måneder for overtrædelse af straffelovens § 276 og § 244, jf. § 247, samt udvist af Danmark med indrejseforbud i seks år. Dommen blev i 2017 stadfæstet af landsretten. Det fremgår af sagen, at klageren er tidligere straffet ved en række yderligere domme, herunder ved dom i 2015 for overtrædelse af straffelovens

§ 276, jf. til dels § 89 med betinget dom uden straffastsættelse, dom i 2015 med en fællesstraf på fængsel i 60 dage og betinget udvisning for overtrædelse af straffelovens § 276, dom i 2015 med fængsel i 30 dage og betinget udvisning for overtrædelse af straffelovens § 276 og dom i 2015 med fængsel i 40 dage og betinget udvisning for overtrædelse af straffelovens § 276. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klageren indrejste i Danmark i […] 2005 og blev i 2006 meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Det fremgår af klagerens oprindelige asylsag fra 2006, at klageren har forklaret, at han på grund af aktivitet for ADP har været tilbageholdt knap to år, hvorunder han blev udsat for tortur. Ved [landsrettens] dom [i] 2017 blev klageren idømt fængsel i seks måneder og udvist med indrejseforbud i seks år for tyveri og vold. Dermed bortfaldt klagerens opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 32, stk. 1. Udlændingestyrelsen bestemte herefter ved afgørelse [fra foråret] 2017, at klageren fortsat ikke kan udsendes til Aserbajdsjan, jf. udlændingelovens § 49 a, jf. § 31, men at han, jf. § 10, stk. 3, 1. pkt., er udelukket fra at blive meddelt opholdstilladelse, selvom han isoleret set er omfattet af § 7, stk. 1. Klageren er i Danmark også inden 2017 fundet skyldig i tyveri og vold samt i andre overtrædelser af straffeloven og lov om euforiserende stoffer. Ved syv af dommene fra 2010-2017, herunder i dommen fra [begyndelsen af] 2017, er klageren i alt idømt fængselsstraf på over 16 måneders ubetinget fængsel. I 2013 blev han således for vold og tyveri m.v. idømt fem måneders fængsel og ubetinget udvist med indrejseforbud. Udlændingestyrelsen meddelte imidlertid senere klageren opholdstilladelse på ny i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. Ved tre domme afsagt i 2015 er klageren idømt fængselsstraf og udvist betinget. Klageren har i Flygtningenævnet [i sommeren] 2017 forklaret, at han via telefon og Skype opretholder forbindelsen til sin udviste litauiske kæreste og parrets datter på knap to år. Hvis de skal have mulighed for at blive genforenet, kræver det, at han generhverver sin opholdstilladelse. Han opholder sig på [et asylcenter], men har via en bekendt fået mulighed for at låne en bolig. Flygtningenævnet lægger Udlændingestyrelsens afgørelse om, at klageren isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, og at han ikke kan udsendes tvangsmæssigt til Aserbajdsjan, til grund. Nævnet skal herefter alene træffe afgørelse om, hvorvidt klageren, henset til § 10, stk. 3, på ny skal meddeles opholdstilladelse efter § 7, stk. 1. Efter udlændingelovens § 10, stk. 3, 1. pkt., kan der ikke gives opholdstilladelse efter § 7, medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor. Afgørelsen skal, jf. lovens forarbejder, træffes i overensstemmelse med flygtningekonventionen, herunder artikel 33, hvorefter en flygtning, der er omfattet af konventionen, kan udsendes til hjemlandet, hvis den pågældende, efter en endelig dom for en særlig farlig forbrydelse, må anses som en fare for samfundet i det pågældende land. Ved afvejningen skal der på den ene side lægges særlig vægt på den kriminalitet, der har medført, at den pågældende er blevet udvist. Der skal dog tillige foretages en helhedsvurdering af andre nyere domme, hvor vedkommende er dømt for strafbare forhold, og herunder med disses forholds sammenhæng med de forhold, der er pådømt ved dommen, der

førte til udvisning af den pågældende. Deroverfor indgår hensynet til vedkommendes personlige forhold, og herunder hans tilknytning til Danmark, og der lægges herved særligt vægt på hensynet til familiens enhed. Flygtningenævnet bemærker herved, at klageren i årevis jævnligt har begået et meget stort antal kriminelle handlinger, herunder tyveri, vold, bedrageri og overtrædelse af narkotikalovgivningen, som han ved en række domme er blevet straffet for med fængsel. Han er endvidere ved hele fem domme blevet udvist betinget eller ubetinget. De enkelte forhold er hver for sig ikke af en sådan grovhed, at de isoleret set kan føre til, at der i en situation som den foreliggende ikke meddeles klageren opholdstilladelse. Samlet set er der imidlertid efter **nævnets flertals** opfattelse tale om en så betydelig og omfattende kriminalitet, som der må ses på med betydelig alvor og bekymring, hvilket også er afspejlet i, at klageren inden for en kortere årrække er idømt over 16 måneder ubetinget fængsel for i det væsentlige ligeartede forhold, og klageren må ved sine gentagne og vedvarende overtrædelser af straffeloven m.v. herefter siges at være en fare for samfundet. I vurderingen indgår, at klageren i de omkring 12 år, han har været i Danmark, kun har evnet at integrere sig i det danske samfund i beskedent omfang. Han har herunder alene haft en meget løs tilknytning til arbejdsmarkedet. Han har i de senere år ikke haft egen bolig, og han har ingen familiemæssige relationer til Danmark. Den omstændighed, at han har en litauisk kæreste, der bor i Litauen, og som er blevet udvist af Danmark for kriminalitet, som hun delvist har begået sammen med klageren, samt at parret har en datter, der er født i Litauen, hvor hun stadig opholder sig, kan ikke tillægges særlig vægt, når det ikke er sandsynliggjort, at kæresten og barnet i nærmeste fremtid kan få opholdstilladelse i Danmark. Herefter, og efter de i øvrigt foreliggende oplysninger, fører en proportionalitetsafvejning efter flertallets opfattelse til, at klageren ikke opfylder betingelserne for i medfør af udlændingelovens § 10, stk. 3, 1. pkt., på ny at blive meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2, og Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Aser/2017/1

Der kan endvidere henvises til den i formandskabets 24. beretning (2015), side 534f., nævnte afgørelse Soma/2015/70.

Flygtningenævnet har i to sager fundet, at udlændingelovens § 31 var til hinder for udsendelse, og at klageren isoleret set var omfattet af udlændingelovens § 7, samt at klageren ikke var udelukket efter udlændingelovens § 10, stk. 3:

Nævnet meddelte i **september 2017** opholdstilladelse (**K -status**) til en mandlig statsborger fra Eritrea. Ansøgeren er mindreårig. Indrejst i 2014. Klageren blev i 2015 meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Det fremgår af sagen, at klageren i 2016 blev idømt fængsel i ni måneder for forsøg på røveri, jf. straffelovens § 288, stk. 1, nr. 1, jf. § 21, hvoraf tre måneder af straffen ansås for udstået med vare-

tægtsfængslingen, jf. straffelovens § 58, stk. 1. Klageren blev endvidere udvist af Danmark med indrejseforbud i seks år. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klageren er eritreisk statsborger, etnisk tigrinya og kristen ortodoks af trosretning født i Eritrea. Familien udrejste til Sudan, da klageren var omkring et år gammel. Klageren har ikke siden været i Eritrea. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. [I sommeren] 2015 meddelte Udlændingestyrelsen klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Ved [en byrets] dom [fra foråret] 2016 blev klageren idømt fængsel i ni måneder for forsøg på røveri, jf. straffelovens § 288, stk. 1, nr. 1, jf. § 21, hvoraf tre måneder af straffen ansås for udstået med varetægtsfængslingen, jf. straffelovens § 58, stk. 1, og § 86, mens seks måneder af straffen blev gjort betinget, jf. straffelovens § 56, stk. 1. Klageren blev endvidere udvist af Danmark med indrejseforbud for seks år efter udlændingelovens § 49, stk. 1, jf. § 24, nr. 2, jf. § 32, stk. 3. Klagerens opholdstilladelse bortfaldt som følge heraf, jf. udlændingelovens § 32, stk. 1. [I foråret] 2017 er klageren afhørt af politiet om udsendelsesspørgsmålet, hvor han oplyste, at han ikke ønskede at medvirke til en udsendelse til Eritrea. Klageren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Eritrea frygter, at han vil blive tvunget til at aftjene militærtjeneste. Klageren har endvidere henvist til, at han frygter, at han vil blive udsat for overgreb fra myndighederne på grund af hans fars politiske konflikt. Endelig har klageren henvist til, at han frygter, at han ved en tilbagevenden til Eritrea vil blive straffet for illegal udrejse. Klageren har til støtte herfor oplyst, at hans far har været fængslet af myndighederne i Eritrea, og at fængslingerne var årsagen til, at han og hans familie udrejste af Eritrea. Udlændingestyrelsen har tilkendegivet, at klageren isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet finder, at klageren ved en tilbagevenden til Eritrea står overfor at skulle aftjene nationaltjeneste (militærtjeneste). Flygtningenævnet finder efter de foreliggende baggrundsoplysninger, og i overensstemmelse med nævnets faste praksis, at militærtjeneste i Eritrea udføres under sådanne forhold og har en sådan karakter, at nægtelse heraf indebærer risiko for forfølgelse af grunde, der er omfattet af flygtningekonventionen. Flygtningenævnet finder således, at klageren isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Ved afgørelsen af, om der foreligger sådanne særlige omstændigheder, at klageren på trods af kriminaliteten kan meddeles opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 10, stk. 3, 1. pkt., skal der foretages en proportionalitetsafvejning mellem grovheden af den begåede forbrydelse i forhold til, om der er særlige forhold, herunder hensynet til familiens enhed, der taler for at give klageren opholdstilladelse. Proportionalitetsafvejningen skal foretages i overensstemmelse med flygtningekonventionen. Flygtningenævnet bemærker, at klageren har været i Danmark i godt tre år, og at han i betydelig grad har lært dansk. Det forhold, klageren er dømt for, er et enkeltstående forhold, der er begået, da klageren var 15 år gammel. Der var tale om en forsøgshandling, og størstedelen af straffen på fængsel i ni måneder blev gjort betinget. På trods af, at klageren kun i begrænset omfang har opnået tilknyt-

ning til det danske samfund, finder nævnet, at proportionalitetsafvejningen i overensstemmelse med flygtningekonventionen fører til, at der foreligger sådanne særlige grunde, jf. udlændingelovens § 10, stk. 3, 1. pkt., at klageren kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet lægger herved betydelig vægt på klagerens meget unge alder på gerningstidspunktet. Flygtningenævnet meddeler derfor klageren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1." Erit/2017/3

Nævnet meddelte i **december 2017** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2010. Det fremgår af sagen, at Flygtningenævnet i 2011 meddelte klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Ved byrettens dom i 2015 blev klageren fundet skyldig i overtrædelse af straffelovens § 237, jf. § 21, og straffelovens § 119, stk. 1. Klageren blev fundet omfattet af straffelovens § 16, og han blev derfor ikke straffet, men dømt til anbringelse på psykiatrisk afdeling uden længstetid. Klageren blev endvidere udvist af Danmark med indrejseforbud for bestandig. Ved landsrettens dom i 2016 blev klageren frifundet for overtrædelse af straffelovens § 237, men fundet skyldig i overtrædelse af straffelovens § 119, stk. 1. Landsretten fandt, at klageren var omfattet af straffelovens § 16. Klageren blev dømt til at undergive sig ambulant psykiatrisk behandling ved psykiatrisk afdeling med tilsyn af Kriminalforsorgen, således at Kriminalforsorgen sammen med overlægen kan træffe bestemmelse om genindlæggelse. Landsretten fastsatte en længstetid på fem år for foranstaltningen. Klageren blev endvidere udvist af Danmark med indrejseforbud i fire år. Det fremgår videre af sagen, at klageren under Udlændingestyrelsens behandling af spørgsmålet om, hvorvidt udlændingelovens § 31 var til hinder for udsendelse, forklarede, at han havde begået grov kriminalitet i forbindelse med sin tilknytning til en kriminel gruppering i Afghanistan. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klageren har haft opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, men den bortfaldt ved landsrettens ankedom i 2016, idet klageren blev udvist. Klageren blev i forbindelse med straffesagen mentalundersøgt, og Retslægerådet fandt, at det var overvejende sandsynligt, at klageren lider af skizofreni, og at han formentlig havde gjort det i en årrække. Retslægerådet anbefalede en anbringelsesdom. Flygtningenævnet meddelte [i] 2011 klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Udlændingestyrelsen har i afgørelsen [fra sommeren] 2017 og også for nævnet tilkendegivet, at klageren isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet finder i overensstemmelse hermed, at klageren er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Der skal herefter tages stilling til, om klageren skal udelukkes fra at opnå opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet finder ikke, at den kriminalitet, klageren er dømt for, sammenholdt med klagerens personlige forhold kan føre til, at betingelserne for udelukkelse efter udlændingelovens § 10, stk. 3, 1. pkt., er opfyldt. Nævnet henviser herved til, at den proportionalitetsafvejning, der skal foretages efter bestemmelsen, skal

foretages i overensstemmelse med flygtningekonventionen. Der foreligger således sådanne særlige grunde, at klageren alligevel skal meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. For så vidt angår spørgsmålet, om klageren skal udelukkes efter udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3, finder Flygtningenævnet ikke at kunne lægge klagerens senere oplysninger om egen kriminalitet i forbindelse med [A] og hans bande til grund. Nævnet lægger herved vægt på, at oplysningerne som anført er fremkommet sent, og at klageren har fragået oplysningerne under nævnsmødet, idet han har fastholdt, at det udelukkende var hans bror, der havde nærmere forbindelse til [A]. Nævnet finder således ikke grundlag for at udelukke klageren efter denne bestemmelse. Flygtningenævnet meddeler derfor klageren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1." Afgh/2017/504

7.8 Udlændingelovens § 32 b og § 49 b

Udlændingelovens § 32 b indebærer, at en afgørelse om, at en udlænding, der er meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 og 8, ikke kan udsendes af landet, jf. udlændingelovens § 31, skal ændres, hvis det grundlag, som er angivet i afgørelsen, ikke længere er til stede. Det kan f.eks. være tilfældet, hvis der er sket et systemskifte i udlændingens hjemland, eller hvis udlændingens forhold har ændret sig på en sådan måde, at den pågældende ikke længere risikerer forfølgelse ved en tilbagevenden til hjemlandet.

Udlændingelovens § 32 b finder anvendelse i forhold til afgørelser efter udlændingelovens § 32 a og § 49 a.

Udlændingelovens § 49 b forpligter Udlændingestyrelsen til hvert halve år, eller når der i øvrigt er konkret anledning hertil, at undersøge, om der er grundlag for at træffe afgørelse efter udlændingelovens § 32 b.

Udlændingestyrelsen forpligtes således til mindst en gang hvert halve år at vurdere, om der er grundlag for at ændre en afgørelse om, at en udlænding, der er meddelt afslag på asyl, ikke kan udsendes på grund af refoulementsforbuddet i udlændingelovens § 31. Bestemmelsen gælder både i sager, hvor udlændingen har søgt asyl ved sin ankomst her til landet, jf. § 32 a, og i sager, hvor udlændingen er udvist ved dom og ikke meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, jf. udlændingelovens § 49 a.

Den første halvårlige periode regnes fra tidspunktet for Flygtningenævnets afgørelse om, at udlændingen ikke kan udsendes af landet, jf. udlændingelovens § 31.

Finder Udlændingestyrelsen, at der er grundlag for at ændre en afgørelse om, at en udlænding, der er meddelt afslag på asyl, ikke kan udsendes, jf. udlændingelovens § 31,

træffer Udlændingestyrelsen afgørelse herom efter udlændingelovens § 32 b, jf. § 46, stk. 1. En sådan afgørelse anses automatisk for påklaget til Flygtningenævnet, og klagen har opsættende virkning, jf. herved udlændingelovens § 53 a, stk. 2, 3. og 4. pkt.

Nævnet har i beretningsperioden behandlet en sag i medfør af udlændingelovens § 49 b, jf. § 32 b. I den pågældende sag fandt Flygtningenævnet efter en samlet vurdering, at klageren ikke ville blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 31 ved en tilbagevenden til hjemlandet:

Nævnet **stadfæstede** i **august 2017** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak. Indrejst i 1984. Klageren blev i 1985 meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens dagældende § 7, stk. 1, nr. 2. Denne opholdstilladelse blev i 1989 gjort tidsubegrænset. Ved landsrettens dom af 2002 blev klageren idømt seks års fængsel for overtrædelse af straffelovens § 191 og blev endvidere udvist af Danmark med indrejseforbud for bestandig. Højesteret stadfæstede i 2002 landsrettens dom, herunder bestemmelsen om udvisning. I 2005 stadfæstede Flygtningenævnet Udlændingestyrelsens afgørelse om, at klageren kunne udsendes til Irak. Hans sag blev i 2008 genoptaget, og Flygtningenævnet traf i 2008 afgørelse om, at udlændingelovens § 31 var til hinder for klagerens udsendelse til Irak på grund af de daværende generelle forhold for feyli-kurdere, jf. udlændingelovens § 49 a, idet Flygtningenævnet fandt, at han isoleret set var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, men at han var udelukket fra opholdstilladelse på grund af begået kriminalitet, jf. udlændingelovens dagældende § 10, stk. 2, jf. lovbekendtgørelse nr. 711 af 1. august 2001. Udlændingestyrelsen traf i 2016 afgørelse om, at udlændingelovens § 31 ikke var til hinder for udsendelse af ham, og at han kunne udsendes tvangsmæssigt til Irak, jf. udlændingelovens § 49 b, jf. § 32 b, jf. § 31. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Klageren er etnisk feyli-kurder og shia-muslim af trosretning fra Bagdad, Irak. Klageren har i Irak været aktiv for nogle kurdiske partier samt det irakiske kommunistiske parti. Klageren var politisk aktiv fra omkring 1984 til slutningen af 1990’erne, men er ikke politisk aktiv længere. Klageren har henvist til, at han ved en tilbagevenden til Irak frygter, at han ikke vil få lov til at genindrejse i Irak, da han en gang er blevet udvist af Irak, ligesom han ikke har nogen identitetspapirer. Klageren har endvidere henvist til, at han ikke kan vende tilbage til Irak, fordi han ikke har noget sted at bo eller et netværk i Irak. Flygtningenævnet lægger til grund, at klageren er shiamuslim og feyli-kurder fra Bagdad, og at han sammen med sin familie i 1980 blev udvist fra Irak til Iran. Det lægges til grund, at klageren og hans familie blev udvist af Irak på grund af deres religiøse og etniske tilhørsforhold. Vurderingen af, om udlændingelovens § 31 er til hinder for udsendelse skal foretages ud fra den nuværende situation i hjemlandet, og da hverken klageren eller den øvrige familie har været i Irak efter de ændrede magtforhold i landet i 2003, må vurderingen foretages med udgangspunkt i de generelle oplysninger om forholdene for feyli-kurdere i Irak.

Flygtningenævnet finder, at klageren isoleret set ikke kan anses for omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Nævnet har herved lagt vægt på, at klageren har oplyst, at klageren ikke personligt har nogen konflikter med myndigheder, privatpersoner eller grupperinger i Irak. Det forhold, at klageren tidligere har været politisk aktiv for Det Demokratiske Kurdiske Parti og Det Irakiske Kommunistiske Parti, og at klageren på den baggrund havde nogle konflikter med personer i det irakiske myndighedsapparat under Saddam Hussein, kan ikke føre til en ændret vurdering, henset til det skete regimeskifte i 2003. Flygtningenævnet har endvidere lagt vægt på de foreliggende baggrundsoplysninger om forholdene for feyli-kurdere, hvoraf fremgår blandt andet, at 97 % af de tilbagevendte feyli-kurdere ifølge de irakiske myndigheder har generhvervet deres statsborgerskab siden 2006, hvor nationalitetsloven i Irak blev ændret, og at der er bosat omkring én million feyli-kurdere i Bagdad og dets forstæder. Flygtningenævnet finder endvidere, at der ikke er grund til at antage, at klageren ved en udsendelse til Irak vil være i reel risiko for dødsstraf eller for at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Nævnet har herved lagt vægt på, at den generelle sikkerhedsmæssige situation i Irak ikke er af en sådan karakter, at der er en reel risiko for overgreb i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 alene som følge af den blotte tilstedeværelse i området. På den baggrund finder Flygtningenævnet, at udlændingelovens § 31, stk. 1 og 2, ikke er til hinder for klagerens udsendelse til Irak. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Irak/2017/139

Der kan endvidere henvises til de i Flygtningenævnets formandskabs 24. beretning (2015), side 536ff., nævnte afgørelser Soma/2015/74 og Rusl/2015/49.

Som eksempel på sager, hvor Flygtningenævnet har ændret Udlændingestyrelsens afgørelse, og hvor klageren samtidig fandtes at være udelukket fra at blive meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 10, stk. 3, 1. pkt., kan der henvises til den i formandskabets 24. beretning (2015), side 539ff., nævnte afgørelse Afgh/2015/40.

7.9 Udelukkelse af udlændinge opført på FN's og EU's sanktionslister

Efter udlændingelovens § 10, stk. 5, kan en udlænding, som er omfattet af restriktive foranstaltninger i form af begrænsninger med hensyn til indrejse og gennemrejse besluttet af De Forenede Nationer eller Den Europæiske Union, jf. § 32, stk. 8, ikke gives registreringsbevis eller opholdskort i medfør af EU-reglerne, jf. § 6, eller opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, medmindre særlige grunde taler derfor.

Det fremgår af de almindelige bemærkninger til lovforslaget (lovforslag nr. L 174 af 25. marts 2009 om ændring af udlændingeloven (Skærpelse af udvisningsreglerne og reglerne om indrejseforbud, udelukkelse m.v. af udlændinge opført på FN's og EU's

sanktionslister m.v.)), afsnit 3.1.1, at sanktionslisterne indeholder navne på konkrete personer, organisationer og enheder med tilknytning til terrorisme. De danske myndigheder skal overholde de forpligtelser, som følger af de internationale retsakter, som listerne er knyttet til, herunder blandt andet nægte personer, der er optaget på en sanktionsliste, indrejse. Personer, der konstateres opført på sanktionslisterne, vil som følge af Danmarks internationale forpligtelser blive nægtet indrejse og ophold i Danmark. Der var forud for lovændringen ikke nogen udtrykkelig bestemmelse i udlændingeloven, der tog højde for denne situation.

Der kan i denne forbindelse henvises til den ovenfor under afsnit 7.3 nævnte dom fra EU-Domstolen i sagen C-573/14 om fortolkning af flygtningekonventionens artikel 1 F (c) og minimumsdirektivets artikel 12, stk. 2, litra c, og artikel 12, stk. 3, i relation til udelukkelse som følge af deltagelse i en terrororganisations aktiviteter.

Flygtningenævnet har i beretningsåret i seks sager taget stilling til, om ansøgeren skulle udelukkes i medfør af § 10, stk. 5, se som eksempler herpå:

Flygtningenævnet meddelte i **juni 2017** opholdstilladelse **(K-status)** til en mandlig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2015. Udlændingestyrelsen havde i sin afgørelse om afslag på asyl lagt vægt på, at ansøgerens fætre, der ligeledes var asylansøgere, til deres samtaler med Udlændingestyrelsen havde oplyst, at ansøgeren siden 2011 havde været medlem af National Defence Force eller Shabiha. Udlændingestyrelsen havde endvidere lagt vægt på, at ansøgeren var omtalt som medlem af National Defence Force eller Shabiha på en navngivet hjemmeside og i en åben Facebookgruppe, ligesom ansøgeren på et billede i Facebookgruppen fremstod i uniform. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk araber og alavit fra […], Tartus, Syrien. Ansøgeren har efter det oplyste været medlem af National Defence Force eller Shabiha. Ansøgeren figurerer endvidere på en liste over syriske statsborgere, der er anklaget for krigsforbrydelser i Syrien, samt at han er anklaget for at have begået to røverier med dødelig udgang. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Syrien ikke ønsker at aftjene militærtjeneste. Ansøgeren har videre henvist til den generelle situation i Syrien. Ansøgeren har endvidere henvist til en konflikt med en officers søn, at han har været udsat for kidnapningsforsøg af en bevæbnet gruppe, samt at han har været udsat for røveriforsøg. Ansøgeren er isoleret set omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, således som det er fastslået i afgørelsen fra Udlændingestyrelsen. **Flygtningenævnets flertal** lægger vægt på, at den omtalte hjemmeside fra […] og Facebookgruppen […] drives af ukendte personer, ligesom kilderne til oplysningerne på siderne er ukendte. Endvidere findes tilvejebringelsen af fætrenes forklaringer vedrørende ansøgeren noget uheldig, idet fætrene under forløbet fik mulighed for at samstemme deres forklaringer. Udlændingestyrelsen har dernæst ikke foretaget egentlig

kontradiktion, selvom man har brugt oplysningerne som bevis i ansøgerens sag. Hertil kommer, at man foretog et ufuldstændigt forehold under gensamtalen med ansøgeren. De fremlagte fotos og fremlagte sider fra ansøgerens Facebook sammenholdt med, at ansøgeren på flere punkter har forklaret upræcist om sin holdning til våben og beklædning i form af militærtøj kunne sammenholdt med fætteren, [M's], forklaring, indikere en tilknytning til [en militant gruppering]. Imidlertid foreligger der ikke nogen tilstrækkelige konsistente oplysninger om aktiviteter for National Defence Force eller Shabiha. Fætteren, [M's], oplysninger er ikke særligt konkrete, og efter en samlet vurdering af ansøgerens forhold, finder flertallet ikke tilstrækkeligt grundlag for at fastslå, at ansøgeren har været medlem af National Defence Force eller Shabiha, eller at han har udført aktiviteter for disse organisationer. Sammenfattende finder flertallet derfor ikke, at ansøgeren skal udelukkes fra at opnå opholdstilladelse efter udlændingelovens § 10, stk. 5. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1." Syri/2017/23

Flygtningenævnet **meddelte** i **juli 2017** opholdstilladelse (**7.3-status**) til en kvindelig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk kurder og sunni-muslim fra en stor landsby […] i den nordvestlige del af Syrien, i Afrin-området. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Syrien frygter Det Kurdiske Arbejderparti (PKK). Ansøgeren har til støtte herfor anført, at hun har forstået det således, at det i sommeren 2015 var PKK, der havde den militære kontrol over landsbyen, og at dette stadig er tilfældet. Landsbybeboerne omtalte militsen som PKK, men hun har ikke så meget forstand på det, og grupperne skifter vist også navne. Måske er det YPG, der i dag har kontrollen. Hun ved intet om PKK's opbygning. I landsbyen lavede hun to til tre måneder inden sin udrejse i [sommeren] 2015, på foranledning af et bevæbnet PKK-medlem, to gange – og sammen med 20-25 andre kvinder – mad ved landsbyens rådhus til mange mennesker, herunder til personer med tilknytning til PKK. Omkring en måned forud for udrejsen hjalp hun PKK med at indkalde til møder ved at gå fra dør til dør i lokalområdet og oplyse om møderne. Ansøgeren deltog selv i anførte periode i et PKK-møde samt i to PKK-marcher i landsbyerne […] og […]. Hun deltog endvidere i begravelser af afdøde personer fra PKK. Ansøgeren ønskede at hjælpe PKK, idet PKK passede på kurderne i området. Det fremgik af mødet, at PKK ville have landsbybeboerne og dermed ansøgeren til at deltage i våbentræning og kamphandlinger, hvilket ansøgeren ikke ønskede, og det gjorde hende bange. Hun udrejste derfor af Syrien. Det skete uden PKK´s tilladelse, og partiet vil derfor nu betragte hende som en forræder. Ansøgeren har endvidere henvist til, at hun på grund af sin hjælp til PKK frygter at blive forfulgt af det syriske regime. Hun har også henvist til de generelle forhold i landet. Flygtningenævnet kan i vidt omfang lægge ansøgerens forklaring til grund. Flygtningenævnet bemærker dog, at ansøgeren til Udlændingestyrelsen har forklaret, at hun godt kan lide PKK og frivilligt la-

vede mad for partiet, der passede på kurderne i området, mens hun i Flygtningenævnet har forklaret, at hun blev tvunget til at lave mad. Nævnet finder ikke, at ansøgeren på troværdig måde har kunnet sandsynliggøre, hvorfor hun på dette punkt har skiftet forklaring, og lægger herefter til grund, at PKK ikke tvang ansøgeren til at foretage sig noget. Flygtningenævnet kan heller ikke lægge til grund, at PKK efter ansøgerens udrejse to gange har rettet henvendelse til ansøgerens forældre og spurgt efter ansøgeren. Hun har intet oplyst herom til Udlændingestyrelsen, og episoderne fremgår ikke af advokatindlægget. Den nye forklaring herom i Flygtningenævnet fremstår usikker og tøvende og har manglet detaljer. Flygtningenævnet tilsidesætter forklaringen om, hvorfor hun i givet fald ikke tidligere har turdet forklare de danske myndigheder herom. Ansøgeren har herefter, og sammenholdt med de foreliggende baggrundsoplysninger, ikke sandsynliggjort, at hun er kommet i et konkret modsætningsforhold til PKK, det syriske regime eller andre i Syrien, eller at hun af andre grunde efter sine individuelle forhold ved en tilbagevenden til Syrien vil være i reel risiko for at blive udsat for forfølgelse efter flygtningekonventionen, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet lægger Udlændingestyrelsens afgørelse om, at ansøgeren isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 3, til grund. Ved stillingtagen til, om ansøgeren er omfattet af restriktioner mod PKK, jf. herved blandt andet udlændingelovens § 32, stk. 9, og derfor i medfør af udlændingelovens § 10, stk. 5, skal udelukkes fra at få asyl, kan der tages udgangspunkt i, at det som ubestridt kan lægges til grund, at ansøgeren på omhandlede tidspunkt boede i en PKK-kontrolleret kurdisk landsby. Der var i nordvest Syrien da kamphandlinger, hvor ISIL forsøgte at erobre kurdiske landsbyer, hvilket indbyggerne – efter erfaringer fra andre kurdiske landsbyer, der var kommet i ISIL's besiddelse – havde god grund til at frygte. Det kan antages, at ansøgerens forholdsvise kortvarige deltagelse i aktiviteter i landsbyen i de urolige måneder med nærliggende krigshandlinger ikke har haft en væsentlig anden karakter end dem, som en række andre ikke særligt politisk aktive landsbybeboere kan have foretaget sig i den omhandlede situation. Ansøgeren har ikke på noget tidspunkt været medlem af PKK, haft en anden mere fast tilknytning til partiet, i større omfang udført opgaver herfor, haft væsentlige aktiviteter for partiet eller støttet dette økonomisk eller på anden vigtig måde. Flygtningenævnet finder herefter ikke, at ansøgerens aktiviteter og tilknytning til PKK har haft en sådan karakter, at hun kan udelukkes fra at få asyl. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3." Syri/2017/59

Nævnet **stadfæstede** i **september 2017** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: "[…] Flygtningenævnet lægger i overensstemmelse med ansøgerens forklaring til grund, at ansøgeren har været ansat i sikkerhedstjenesten i Syrien, at han er deserteret derfra og på et senere tidspunkt har været fængslet og udsat for tortur i Syrien. Ved vurderingen af

ansøgerens nærmere forklaring om tilknytningen til sikkerhedstjenesten bemærker Flygtningenævnet imidlertid, at ansøgerens forklaring herom i nævnet har været afglidende og tøvende, og således at ansøgeren gentagende gange har svaret generelt og upræcist på enkle, konkrete spørgsmål. Han har tillige forklaret divergerende og udbyggende vedrørende en række detaljer. Ansøgeren har herunder forklaret divergerende om, i hvilken periode han var ansat i sikkerhedstjenesten, samt om de demonstrationer, hvor han var til stede for sikkerhedstjenesten. Dette gælder både antallet af demonstrationer, tidspunktet for hvornår demonstrationerne fandt sted, og ved hvilke af disse demonstrationer, han fik ordrer om at transportere demonstranter til fængsler, og antallet af anholdte under transporterne. Endvidere har ansøgeren afgivet uoverensstemmende forklaringer om perioden mellem den fjerde demonstration og udrejsen til Libanon, herunder længden af perioden. Uanset at nævnet lægger til grund, at ansøgerens hukommelse kan være svækket efter tortur, finder Flygtningenævnet, at der er så betydelige forskelle mellem ansøgerens forklaringer, at nævnet ikke kan lægge ansøgerens oplysninger om, at han var tvunget til at udføre arbejdet for sikkerhedstjenesten, samt om hans underordnede rolle og oplysninger om hans nærmere opgaver for sikkerhedstjenesten, til grund. Nævnet kan herunder ikke lægge til grund, at ansøgeren har løsladt anholdte fanger. Ansøgeren er som bestemt af Udlændingestyrelsen isoleret set omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, og nævnet skal alene tage stilling til, om der er grundlag for at udelukke ansøgeren fra at få opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 10, stk. 5. Udlændingestyrelsens afslag på asyl er begrundet med, at ansøgeren er omfattet af artikel 27, stk. 2, litra e, i Rådets afgørelse 2015/1836/FUSP af 12. oktober 2015 om ændring af afgørelse 2013/255/FUSP af 31. maj 2013 om restriktive foranstaltninger over for Syrien. Efter artikel 27, stk. 2, litra e, skal medlemsstaterne træffe de nødvendige foranstaltninger for at hindre indrejse af syv nærmere anførte grupper af personer i Syrien, herunder medlemmer af de syriske sikkerhedstjenester, som har gjort tjeneste efter den 1. maj 2011. Der henvises i stk. 2 blandt andet til afgørelsens indledende betragtning 10, hvorefter de syriske sikkerhedstjenester er et centralt instrument, som regimet bruger til at gennemføre sine undertrykkende politikker og begå krænkelser af menneskerettighederne, og at der er alvorlig risiko for, at deres tjenestegørende tjenestemænd vil begå yderligere krænkelser. For så vidt angår tidligere embedsmænd i sikkerhedstjenesterne har Rådet vurderet, at disse kan forventes fortsat at have indflydelse inden for regimet. Efter det oplyste tiltræder Flygtningenævnet, at ansøgeren er omfattet af artikel 27, stk. 2. Sammenhængen med artikel 27, stk. 1, 3 og 4, samt den i stk. 1 nævnte liste kan ikke føre til et andet resultat. Efter en samlet vurdering af sagens oplysninger, herunder om ansøgerens personlige forhold og familie, hvor ansøgerens ægtefælle, der ikke er udrejst af Syrien sammen med ansøgeren, i Danmark er meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3, finder Flygtningenævnet ikke, at der foreligger sådanne særlige grunde, der taler for, at ansøgeren alligevel skal meddeles opholdstilladelse, jf. § 10, stk. 5, sidste led. En proportionalitetsafvejning

efter det anførte i artikel 8 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention eller andre konventionsbestemmelser kan ikke føre til en ændret vurdering. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Syri/2017/39

Nævnet meddelte i **november 2017** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk kurder og sunni-muslim fra Aleppo, Syrien. Ansøgeren har uddelt løbesedler for PKK i perioden fra 2005 – 2009. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til sit hjemland grundet sit køn og sin alder frygter genindkaldelse til den syriske hær, hvilket han på grund af sin personlige og politiske overbevisning ikke kan acceptere. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at man i Syrien genindkaldes til militæret, hvis man er mand og på ansøgerens alder. Ved dom [fra sommeren] 2017 afsagt af [byretten] blev ansøgeren straffet med fængsel i 4 måneder for overtrædelse af straffelovens § 245, stk. 1, og udvist af Danmark med indrejseforbud gældende for seks år, jf. udlændingelovens § 24, nr. 2. Flygtningenævnet finder ligesom Udlændingestyrelsen, at ansøgeren isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Spørgsmålet er herefter, om ansøgeren må anses for udelukket fra beskyttelse i Danmark på grund af forhold omfattet af udlændingelovens § 10, stk. 3, eller § 10, stk. 5. Flygtningenævnet finder efter en samlet vurdering af den pådømte kriminalitet, at ansøgeren ikke kan anses for at være domfældt for en særlig farlig forbrydelse, som indebærer, at han betragtes som en fare for samfundet. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på den udmålte strafs længde og på, at den vold, som ansøgeren er dømt for, havde sit udspring i en uoverensstemmelse mellem ansøgeren og forurettede, og at forurettede startede volden ved at nikke ansøgeren en skalle. Flygtningenævnet finder på den anførte baggrund, at klageren ikke kan udelukkes fra asyl i medfør af udlændingelovens § 10, stk. 3. Udlændingestyrelsens afslag på asyl er begrundet med, at ansøgeren har været medlem af eller har haft en tæt tilknytning til PKK, som blev optaget på EU's sanktionsliste ved Rådets beslutning af 22. december 2003 og som har været på listen siden. Flygtningenævnet lægger til grund, at ansøgeren ikke har været egentlig medlem af PKK, men at han i perioden fra 2005 – 2009 regelmæssigt omdelte løbesedler for organisationen. Det lægges videre til grund, at ansøgeren stoppede med denne aktivitet i forbindelse med, at han blev fængslet i 2009. **Flygtningenævnets flertal** finder på denne baggrund og efter en proportionalitetsafvejning, at den anførte aktivitet, der ligger langt tilbage i tiden, og som efter det oplyste alene har vedrørt omdeling af løbesedler, der omhandlede kurdernes manglende rettigheder, ikke har haft en sådan karakter, at han kan udelukkes fra at få asyl. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1." Syri/2017/49

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 7.5 nævnte afgørelse Afgh/2017/105.

7.10 Høring af Flygtningenævnet i sager, hvor en udlænding er udvist efter udlændingelovens § 25, nr. 1

Det følger af reglerne i udlændingelovens kapitel 7 b, at i sager om udlændinge, der må anses for en fare for statens sikkerhed og som følge heraf er udvist, er kompetencen til at træffe afgørelse om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 eller 8, stk. 1 eller 2, udsendelse efter § 31 og efter § 32 b overflyttet fra udlændingemyndighederne til domstolene. Det følger videre, at Flygtningenævnet i den forbindelse skal afgive en udtalelse om de asylretlige forhold til brug for domstolenes afgørelse.

For en nærmere gennemgang af reglerne i kapitel 7 b henvises i øvrigt til Flygtningenævnets formandskabs 18. beretning (2009), side 260ff.

Kapitel 8

Uledsagede mindreårige asylansøgere

8.1 Indledning

Uledsagede mindreårige asylansøgere skal opfylde de samme betingelser som andre asylansøgere for at få asyl, idet der dog ved vurderingen af, om de frygtede overgreb har en sådan alvor, at de falder indenfor udlændingelovens § 7's anvendelsesområde, skal tages hensyn til, at der er tale om et barn. Der kan herved henvises nærmere til afsnit 5.1.2.1 og de her nævnte domme fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol.

For uledsagede mindreårige asylansøgere gælder i øvrigt nogle særlige forhold, f.eks. beskikkelse af en personlig repræsentant og en særlig hensyntagen ved vurderingen af deres forklaring, se nærmere nedenfor.

Flygtningenævnet har i 2017 afgjort i alt 99 spontansager vedrørende uledsagede mindreårige asylansøgere, hvoraf flertallet var afghanske statsborgere.

I dette afsnit behandles de særlige forhold, som gør sig gældende ved behandlingen af sager vedrørende uledsagede mindreårige asylansøgere. Børn, der indrejser sammen med deres forældre, følger som udgangspunkt forældrenes sag, se nærmere afsnittene 5.3.2 og 6.9.

8.2 Definition

Ved en uledsaget mindreårig asylansøger forstås en person under 18 år, der indrejser i Danmark og indgiver ansøgning om asyl uden ledsagelse af sine forældre eller andre myndige personer, som kan anses for at være trådt i forældrenes sted.

Opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, som uledsaget mindreårig på grund af lav alder, manglende modenhed og manglende netværk kan kun gives eller forlænges, indtil udlændingen fylder 18 år, ligesom de øvrige særlige regler og sagsbehandlingsprocedurer, der omfatter uledsagede mindreårige asylansøgere, kun gælder, til de pågældende fylder 18 år.

8.3 Aldersvurdering

Det er Udlændingestyrelsen, der træffer afgørelse om aldersfastsættelsen. Indtil udgangen af februar 2017 kunne styrelsens afgørelser påklages til Udlændinge- og Integrationsministeriet. Ved lov nr. 188 af 27. februar 2017 blev klageadgangen med virkning fra 1. marts 2017 overført til Flygtningenævnet. Klager over aldersafgørelser træffes som altovervejende hovedregel af formanden eller en næstformand alene og på skriftligt grundlag, men sagerne kan i helt særlige tilfælde behandles ved et fuldt nævn i Flygtningenævnet.

Se om betydningen af ansøgerens afvisning af at medvirke til foretagelse af en aldersundersøgelse den i formandskabets 22. beretning (2013), side 104, nævnte afgørelse Alge/2013/1.

Som eksempel på afgørelser, hvor Flygtningenævnet har stadfæstet den af Udlændingestyrelsen fastsatte alder, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **november 2017** Udlændingestyrelsens afgørelse om aldersfastsættelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Eritrea, hvorefter hun var registreret med en fødselsdato i begyndelsen af 1999. Indrejst i 2017. Til støtte for klagen havde Dansk Flygtningehjælp blandt andet henvist til, at klageren altid havde kendt sin alder, da man i skolen i Eritrea bliver registreret med sin alder. Klageren havde forsøgt at fremskaffe en fødselsattest, men dette havde ikke været muligt, og hun var endvidere af Udlændingestyrelsen blevet orienteret om, at en fødselsattest ikke ville have nogen betydning for hendes sag. Dansk Flygtningehjælp henviste endvidere til EASO-rapporten "*Age assessment practice in Europe*" fra december 2013, hvori er opstillet nogle generelle processuelle principper og garantier, som bør være indeholdt i en medlemsstats aldersvurdering, herunder princippet om 'benefit of the doubt', hvorefter myndighederne bør lade tvivlen komme ansøgeren til gode, såfremt det efter aldersvurderingen fortsat er usikkert, om ansøgeren er mindreårig. Dansk Flygtningehjælp henviste videre til Børnekomiteens generelle kommentarer til Børnekonventionen, og til at princippet om 'benefit of the doubt' skal anvendes i de sager, hvor der efter en aldersundersøgelse fortsat kan rejses tvivl om klagerens reelle alder. Dansk Flygtningehjælp bemærkede afslutningsvis, at der syntes at foreligge oplysninger, som kunne rejse tvivl om klagerens alder, og opfordrede Flygtningenævnet til at lade tvivlen komme klageren til gode med henblik på, at hun sikredes de særlige foranstaltninger i asylproceduren, der svarede til hendes alder og modenhed, herunder at der ikke blev gennemført en overførsel af klageren til Italien i henhold til Dublinforordningen. Klageren fremlagde efterfølgende en kopi af et dåbscertifikat, som efter det oplyste er et billede af hendes originale dåbscertifikat. **Flygtningenævnet** udtalte: "Efter en gennemgang af sagen finder Flygtningenævnet ikke grundlag for at ændre Udlændingestyrelsens afgørelse [fra somme-

ren] 2017. Det følger af udlændingelovens § 40, stk. 1, at en udlænding skal meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til loven kan gives. Det påhviler således en udlænding, der ansøger om opholdstilladelse, at sandsynliggøre, at den identitet eller fødselsdato, som ønskes registreret, er korrekt. Det følger endvidere af udlændingelovens § 40 c, stk. 2, at politiet og Udlændingestyrelsen kan kræve, at en uledsaget udlænding, der oplyser at være under 18 år, medvirker til en lægelig undersøgelse med henblik på at fastslå udlændingens alder. En aldersvurdering bygger på objektive fund, men er undergivet en vis usikkerhed. Sandsynligheden for den ved vurderingen fundne alder må derfor tages i betragtning sammen med de i øvrigt foreliggende beviser ved den samlede bevisbedømmelse. Den mest sandsynlige alder vil i vurderingen ofte angives med et spænd på flere år. Det vil som udgangspunkt være den yngste alder, der lægges til grund, og fødselsdatoen fastsættes herefter som udgangspunkt som den af ansøgeren oplyste fødselsdato og som fødselsår svarende til den yngste alder. Flygtningenævnet har ved afgørelsen lagt vægt på, at klageren på baggrund af den foretagne aldersundersøgelse på Retsmedicinsk Institut [i sommeren] 2017 mest sandsynligt må antages at have været mellem 18 og 19 år på undersøgelsestidspunktet, og at Udlændingestyrelsen har vurderet, at klageren fremstår ældre end den alder, klageren selv har oplyst. Det bemærkes herved, at klageren ved den odontologiske undersøgelse er vurderet til at være 19 år, samt at klageren ved røntgenbillede af klagerens hånd er vurderet til at være 18 år eller derover. Det forhold, at klageren har fremlagt en kopi af et dåbscertifikat, som efter det oplyste er et billede af hendes originale dåbscertifikat, kan ikke føre til en ændret vurdering. Flygtningenævnet finder således ikke, at det fremlagte dokument har nogen bevisværdi for så vidt angår hendes alder. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at det fremgår af Flygtningenævnets baggrundsmateriale, at den eritreiske ortodokse kirke ved datering af dokumenter i almindelighed anvender den etiopiske Ge'ez-kalender, mens alle andre dokumenter udarbejdet i Eritrea er daterede i overensstemmelse med det gregorianske system. Syv til otte år adskiller de to kalendere. På det af klagerens fremlagte dokument, der fremstår som udstedt af den eritreiske ortodokse kirke, er klagerens fødselsdato og dåbsdato imidlertid angivet efter den gregorianske kalender. Der henvises til EASO's Country of Origin Information Report, Eritrea Country Focus, af maj 2015, afsnit 6.7, hvoraf det fremgår: "The Catholic and Orthodox churches keep their own handwritten registers, which they use as a basis for issuing baptismal and marriage certificates. The Orthodox Church generally uses the Ge'ez (Etiopian) calendar for dating purposes but all other documents issued in Eritrea are dated using the Gregorian system." Det fremgår, at oplysningerne hidrører fra Representatives of the Eritrea-Orthodox Tewahedo Church, letter (by the Honorary Consul of Switzerland in Eritrea), 18. February 2014. Endvidere henvises til Lifos' Temarapport af 6. december 2016, "Eritrea – Folkbokföring, medborgarskap och identitetshandlingar", afsnit 8.2, samt til Lifos "Fråga-svar, Eritrea. Tideräkning och dopbevis i den Eritreanska ortodoxa kyrkan i Eritrea" af 28. maj 2015,

afsnit 1. Det forhold, at det af sidstnævnte rapport, afsnit 2, fremgår, at en præst i den eritreiske ortodokse kirke i Sverige har oplyst, at både den gregorianske og den gamle tidsregning/julianske kan forekomme på dåbsbeviser udfærdiget i Eritrea, og at det i praksis beror på den enkelte præst, som udfærdiger dåbsbeviset, hvilken tidsregning/kalender, der anvendes, kan ikke føre til en ændret vurdering. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at der i modsætning til oplysningerne, som fremgår af EASO-rapporten, ikke er tale om en officiel oplysning fra den eritreiske ortodokse kirke. Der henvises i denne forbindelse endvidere til, at det fremgår af de ovennævnte rapporter, at religiøse dokumenter ikke anerkendes som gyldige identitetsdokumenter eller bevis for identitet af de eritreiske myndigheder, se EASO-rapporten, afsnit 6.7, og det nederlandske Ministerie van Buitenlandse Zaken "Country of Origin Information Report on Eritrea" af 6. februar 2017, side 25, samt at det er let at skaffe officielle dokumenter med falsk indhold, se Lifos' temarapport af 6. december 2016, afsnit 8.3, og at mange eritreiske dokumenter er forfalsket, oftere i udlandet end i Eritrea, se den nederlandske rapport side 31. Endelig fremgår det af Landinfos temanotat af 29. april 2013, "Eritrea: Forvaltningsstruktur og dokumenter", afsnit 6, at det er nemt at skaffe offentlige dokumenter med falsk indhold, da dette kan ske ved vidnebekræftelser, samt at "de eritreiske myndigheter selv var skeptiske til notoriteten av ekteskapsdokumenter udstedet av kirker og moskeer". Af denne grund kan det fremlagte dåbscertifikat ikke føre til en ændret vurdering. Flygtningenævnet har endvidere tillagt det nogen vægt, at klageren har forklaret divergerende om sin alder. Klageren har således ved asylregistreringen overfor politiet oplyst, at hun var 17 år. Under [den efterfølgende, red.] oplysnings- og motivsamtalen har klageren oplyst, at hun var 16 ½ år. På denne baggrund, og da klageren ikke på anden nærmere måde har sandsynliggjort den af hende oplyste alder, finder Flygtningenævnet ikke at kunne lægge klagerens forklaring om, at hun er født [i begyndelsen af] 2001, til grund. Det af Dansk Flygtningehjælp anførte om, at de danske myndigheder ud fra princippet om 'benefit of the doubt' bør lægge til grund, at klageren er uledsaget mindreårig, og at myndighederne derfor bør undlade at gennemføre en overførsel af klageren til Italien, kan på baggrund af ovenstående ikke føre til en ændret vurdering. Klageren vil derfor fortsat være registreret med fødselsdato [i begyndelsen af] 1999." Erit/2017/6

Nævnet **stadfæstede** i **august 2017** Udlændingestyrelsens afgørelse om aldersfastsættelse vedrørende en mandlig statsborger fra Etiopien. Indrejst i 2016. **Flygtningenævnet** udtalte: "Efter en gennemgang af sagen finder Flygtningenævnet ikke grundlag for at ændre Udlændingestyrelsens afgørelse [fra foråret] 2017. Det følger af udlændingelovens § 40, stk. 1, at en udlænding skal meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til loven kan gives. Det påhviler således en udlænding, der ansøger om opholdstilladelse, at godtgøre, at den identitet eller fødselsdato, som ønskes registreret, er korrekt. Det følger endvidere af udlændingelovens § 40

c, stk. 2, at politiet og Udlændingestyrelsen kan kræve, at en uledsaget udlænding, der oplyser at være under 18 år, medvirker til en lægelig undersøgelse med henblik på at fastslå udlændingens alder. En aldersvurdering bygger på objektive fund, men er undergivet en vis usikkerhed. Sandsynligheden for den ved vurderingen fundne alder må derfor tages i betragtning sammen med de i øvrigt foreliggende beviser ved den samlede bevisbedømmelse. Den mest sandsynlige alder vil i vurderingen ofte angives med et spænd på flere år. Det vil som udgangspunkt være den yngste alder, der lægges til grund, og fødselsdatoen fastsættes herefter som udgangspunkt som den af ansøgeren oplyste fødselsdato og som fødselsår svarende til den yngste alder. Flygtningenævnet har ved afgørelsen lagt vægt på, at klageren på baggrund af den foretagne aldersundersøgelse på Retsmedicinsk Institut [i efteråret] 2016 mest sandsynligt må antages at have været 19 år eller derover på undersøgelsestidspunktet. Herudover fremgår det af undersøgelsen, at der er en vis, om end mindre sandsynlighed for, at den nedre aldersgrænse kan være 17 år. Det bemærkes herved, at klageren ved den odontologiske undersøgelse er vurderet til at være 21 år eller derover, samt at klageren ved røntgenbillede af hånden er vurderet til at være 19 år eller derover. Det forhold, at klageren har fremlagt kopi af et dokument, der fremstår som en fødselsattest, hvoraf det fremgår, at klageren er født [i foråret] 2000, kan ikke føre til en ændret vurdering. Flygtningenævnet har lagt vægt på, at dokumentet først er fremlagt efter aldersundersøgelsen, og at klageren under sin samtale med Udlændingestyrelsen [i sommeren] 2016 oplyste, at han aldrig havde fået udstedt en fødselsattest og under samtalen [i efteråret] 2016 oplyste, at det kunne være, at han ved henvendelse til det hospital, hvor han var født, kunne få udstedt en fødselsattest. Klageren har ved begge samtaler fået referaterne fra samtalerne oversat og har vedstået indholdet af samtalereferaterne. Flygtningenævnet har endvidere lagt vægt på, at Kriminalteknisk Center på baggrund af en ægthedsundersøgelse af dokumentet har konkluderet, at det ikke er muligt at foretage en konklusion om ægtheden, fordi eksistensen af et retmæssigt udstedt dokument af samme type og design ikke kan bekræftes ved en international søgning. Det af klageren fremlagte dokument, som fremstår som et skolebevis, hvoraf det fremgår, at klageren i 2013/2014 var 14 år gammel, kan heller ikke føre til en ændret vurdering. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på klagerens forklaring om, hvordan dokumentet er blevet fremskaffet, herunder at han skulle have anmodet en ven om at fremskaffe dokumentation for sin alder, selvom han ifølge sin egen forklaring taler med sin mor en gang om måneden, og at han allerede, da han boede i Etiopien, var bekendt med, at moren havde fået udstedt en fødselsattest, hvoraf hans fødselsdato fremgik. Flygtningenævnet har endvidere lagt vægt på, at det fremgår af Landinfo, Temanotat – Etiopia: Forvaltningsstruktur og dokumenter, udgivet 6. januar 2016, at det i Etiopien er kendt, at forfalskninger af dokumenter forekommer, og at der udstedes ægte dokumenter med falsk indhold, og at dette gælder alle typer dokumenter, såsom fødselsattester. Flygtningenævnet er opmærksom på, at det ligeledes fremgår, at korruption ikke er lige så udbredt i Etiopien som i andre afrikanske lande.

Flygtningenævnet skal derudover bemærke, at personen på fotografiet på fødselsattesten fremstår som væsentligt ældre end 8 år, som er den alder, klageren har oplyst, at han havde på tidspunktet for udstedelsen af fødselsattesten, og den alder, der fremgår af fødselsattesten. På den anførte baggrund kan Flygtningenævnet ikke lægge oplysningerne i de fremlagte dokumenter til grund, idet dokumenterne fremstår som konstrueret til lejligheden og derfor ikke kan tillægges bevismæssig vægt. Flygtningenævnet har endelig tillagt det nogen vægt, at klageren, da han [i begyndelsen af] 2016 indgav ansøgning om asyl, oplyste til politiet, at han var født i 1997. På den anførte baggrund, og da klageren ikke på anden måde har nærmere sandsynliggjort den af ham oplyste alder, finder Flygtningenævnet ikke at kunne lægge klagerens forklaring om, at han er født [i foråret] 2000, til grund. Klageren vil derfor fortsat være registreret med fødselsdato [i foråret] 1997." Etio/2017/14

I sager, hvor klageren ikke er bekendt med sin fødselsdato og på undersøgelsestidspunktet er vurderet til at være mindreårig, fastsætter Flygtningenævnet klagerens fødselsdato til tidspunktet for aldersundersøgelsen fremfor tidspunktet for indrejsedatoen. Flygtningenævnet lægger således den for klageren i overensstemmelse med den foretagne aldersundersøgelse mest gunstige fødselsdato til grund.

Som eksempler på sager, hvor Flygtningenævnet har ændret fødselsdatoen fra indrejsedatoen til undersøgelsesdatoen, kan nævnes:

Nævnet **omgjorde** i **august 2017** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Ansøgeren er mindreårig. Indrejst i 2016. **Flygtningenævnet** udtalte: "Efter en gennemgang af sagen finder Flygtningenævnet grundlag for at ændre Udlændingestyrelsens afgørelse [fra slutningen af] 2016, så Deres fødselsdato ændres til [efteråret] 1999. Det følger af udlændingelovens § 40, stk. 1, at en udlænding skal meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til loven kan gives. Det påhviler således en udlænding, der ansøger om opholdstilladelse, at godtgøre, at den identitet eller fødselsdato, som ønskes registreret, er korrekt. Det følger endvidere af udlændingelovens § 40 c, stk. 2, at politiet og Udlændingestyrelsen kan kræve, at en uledsaget udlænding, der oplyser at være under 18 år, medvirker til en lægelig undersøgelse med henblik på at fastslå udlændingens alder. En aldersvurdering bygger på objektive fund, men er behæftet med en vis usikkerhed. Sandsynligheden for den ved vurderingen fundne alder må derfor tages i betragtning sammen med de i øvrigt foreliggende beviser ved den samlede bevisbedømmelse. Den mest sandsynlige alder vil i vurderingen ofte angives med et spænd på flere år. Det vil som udgangspunkt være den yngste alder, der lægges til grund, og fødselsdatoen fastsættes herefter som udgangspunkt, som den af ansøgeren oplyste fødselsdato, og med fødselsår svarende til den yngste alder. I sager, hvor ansøgeren ikke er bekendt med sin

fødselsdato, og der ikke foreligger andre oplysninger, der kan bidrage til fastsættelsen af fødselsdatoen, fastsættes denne som udgangspunkt som den dato, hvor ansøgeren indrejste i Danmark. Flygtningenævnet har ved afgørelsen lagt vægt på, at De på baggrund af den foretagne aldersundersøgelse på Retsmedicinsk Institut [i efteråret] 2016 mest sandsynligt må antages at have været 17 år på undersøgelsestidspunktet. Det bemærkes herved, at De i den odontologiske undersøgelse er vurderet til at være 17 år, samt at De ved røntgenbillede af Deres hånd er vurderet til at være 17 år. Herudover fremgår det af undersøgelsen, at der er en vis om end mindre sandsynlighed for, at den nedre og øvre aldersgrænse kan være henholdsvis 15 og 19 år. På denne baggrund, og da De ikke har fremlagt dokumentation for eller på anden måde nærmere sandsynliggjort den af Dem oplyste alder, finder Flygtningenævnet ikke at kunne lægge Deres forklaring om, at De på undersøgelsestidspunktet skulle være 15 år, til grund. Flygtningenævnet finder imidlertid i denne sag at måtte lægge den for Dem i overensstemmelse med den foretagne aldersundersøgelse mest gunstige fødselsdato til grund. Såfremt den af Udlændingestyrelsen fastsatte fødselsdato lagdes til grund, ville De [i foråret] 2017 være fyldt 18 år. Denne dato er imidlertid fastsat alene på baggrund af Deres indrejsedato, idet De har oplyst, at De ikke kender Deres fødselsdato, og idet der ikke i Deres sag er indikationer for en anden bestemt fødselsdato. Indrejsedatoen som fødselsdato indebærer, at De på tidspunktet for aldersundersøgelsen skulle have været næsten 17½ år. Henset til, at De ved aldersundersøgelsen er vurderet til at være 17 år på undersøgelsestidspunktet [i efteråret] 2016 samt til, at De ikke kender Deres fødselsdato og til den betydning for aldersfastsættelsen, som fødselsdatoen har i denne sag, fastsætter Flygtningenævnet deres fødselsdato til [datoen for den foretagne aldersundersøgelse i efteråret], således at De på undersøgelsestidspunktet [i efteråret] 2016 havde den yngst mulige alder svarende til præcis 17 år. De vil derfor fremover være registreret med fødselsdatoen [i efteråret] 1999." Afgh/2017/528

I bemærkningerne til lovforslag nr. L 108 af 15. december 2016 om ændring af udlændingeloven (Overførsel af opgaver fra Udlændinge- og Integrationsministeriet til Flygtningenævnet og Udlændingenævnet m.v.), § 3, fremgår, at når Udlændinge- og Integrationsministeriet har truffet afgørelse i en sag, vil sagen blive omfattet af den ændrede kompetencefordeling. Således vil en anmodning om genoptagelse af sagen skulle indgives til Flygtningenævnet i stedet for Udlændinge- og Integrationsministeriet.

Som eksempel på sager, hvor Flygtningenævnet har genoptaget en sag, som Udlændinge- og Integrationsministeriet tidligere havde truffet afgørelse i, kan nævnes:

Nævnet **genoptog** i **november 2017** behandlingen af en klagesag vedrørende aldersfastsættelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan, som Udlændinge- og Integrationsministeriet tidligere havde truffet afgørelse i, og **omgjorde** Udlændingesty-

relsens afgørelse. Ansøgeren er mindreårig. Indrejst i 2016. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ved afgørelse [fra efteråret] 2016 har Udlændingestyrelsen besluttet at fastsætte klagerens, den afghanske statsborger […], fødselsdato til [slutningen af] 1999. Afgørelsen blev påklaget til Udlændinge- og Integrationsministeriet. [I begyndelsen af] 2017 stadfæstede Udlændinge- og Integrationsministeriet Udlændingestyrelsens afgørelse [fra efteråret] 2016. Ved brev [fra efteråret] 2017 har Dansk Flygtningehjælp på vegne af klageren anmodet om, at hans sag om aldersfastsættelse genoptages. Flygtningenævnet har [i foråret] 2017 fået overført kompetencen fra Udlændinge- og Integrationsministeriet til at behandle klager vedrørende identitetsfastlæggelse for udlændinge, der har påberåbt sig at være omfattet af eller som er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, § 8 eller § 9 c, stk. 2 eller 3. Dette gælder også anmodninger om genoptagelse i sager om identitetsfastlæggelse, hvor ministeriet tidligere har truffet afgørelse. Der kan herved henvises til bemærkningerne til lovforslag nr. L 108 af 15. december 2016 om ændring af udlændingeloven (Overførsel af opgaver fra Udlændinge- og Integrationsministeriet til Flygtningenævnet og Udlændingenævnet m.v.), § 3, s. 33. Dansk Flygtningehjælp har som begrundelse for anmodningen blandt andet henvist til, at oplysningerne fra aldersundersøgelsen ved Retsmedicinsk Institut medfører, at der kan rejses rimelig tvivl om, hvorvidt klageren reelt var 16 år på tidspunktet for indrejsen i stedet for tidspunktet for aldersundersøgelsen, som blev foretaget næsten 10 måneder efter klagerens indrejse. Dette begrundes med, at Retsmedicinsk Institut i deres rapport konkluderer, at der er en vis, om end mindre, sandsynlighed for, at klageren er 14 år. Dansk Flygtningehjælp har på den baggrund anmodet om, at klagerens fødselsdato ændres i overensstemmelse med praksis i sammenlignelige sager, således at klagerens fødselsdato fastsættes til datoen for undersøgelsestidspunktet af klageren på Retsmedicinsk Institut frem for indrejsedatoen i Danmark. Flygtningenævnets Sekretariat har [i efteråret] 2017 telefonisk anmodet Udlændingestyrelsen om en udtalelse i anledning af Dansk Flygtningehjælps indlæg [fra efteråret] 2017. Udlændingestyrelsen har i den anledning [i efteråret] 2017 bemærket, at der med Dansk Flygtningehjælps indlæg ikke er fremkommet nye væsentlige oplysninger, men at styrelsen kan tilslutte sig, at klagerens alder fastsættes efter tidspunktet for undersøgelsesdatoen i overensstemmelse med Flygtningenævnets praksis i tilsvarende sager. Udlændingestyrelsen havde ikke yderligere bemærkninger til sagen. I den anledning skal det meddeles, at Flygtningenævnet finder grundlag for at genoptage sagen under hensyn til Flygtningenævnets praksis i tilsvarende sager. Flygtningenævnet har således lagt vægt på, at klageren på baggrund af den foretagne aldersundersøgelse på Retsmedicinsk Institut [i efteråret] 2016 mest sandsynligt må antages at have været 16 år på undersøgelsestidspunktet. Det bemærkes herved, at klageren ved den odontologiske undersøgelse er vurderet til at være 16 år, samt at klageren ved røntgenbillede af klagerens hånd er vurderet til at være 16 år. Flygtningenævnet har videre lagt vægt på, at det af referatet af klagerens oplysnings- og motivsamtale med Udlændingestyrelsen [i sommeren] 2016 fremgår, at klageren ikke

kender sin fødedato. [I efteråret] 2016 traf Udlændingestyrelsen afgørelse om, at klageren var 16 år og fastsatte klagerens fødselsdato til at være [en dato i slutningen af året], der er sammenfaldende med datoen for klagerens indrejse i Danmark. Flygtningenævnet finder i denne sag, at den for klageren mest gunstige fødselsdato – i overensstemmelse med den foretagne aldersundersøgelse – må lægges til grund. Såfremt den af Udlændingestyrelsen fastsatte fødselsdato lagdes til grund, ville klageren [i slutningen af] 2016 være fyldt 17 år. Denne dato er imidlertid fastsat alene på baggrund af klagerens indrejsedato, idet han har oplyst, at han ikke kender sin fødselsdato, og idet der ikke i hans sag er indikationer for en anden bestemt fødselsdato. Indrejsedatoen som fødselsdato indebærer, at klageren på tidspunktet for aldersundersøgelsen skulle have været 16 år og ni måneder. Henset til, at klageren ved aldersundersøgelsen er vurderet til at være 16 år på undersøgelsestidspunktet samt til, at han ikke kender sin fødselsdato, fastsætter Flygtningenævnet klagerens fødselsdato til [datoen for den foretagne aldersundersøgelsesdato i efteråret] 2000, således at han på undersøgelsestidspunktet [i efteråret] 2016 havde den yngst mulige alder svarende til præcis 16 år. Klageren vil derfor fremover være registreret med fødselsdatoen [i efteråret] 2000. Flygtningenævnet kan herudover henholde sig til Udlændinge- og Integrationsministeriets afgørelse [fra begyndelsen af] 2017" Afgh/2017/529

8.4 Ledsagevurdering

Det er Udlændingestyrelsen, der i første instans beslutter, om en mindreårig udlænding skal anses for uledsaget. Udlændingestyrelsens afgørelse kunne indtil udgangen af februar 2017 påklages til Udlændinge- og Integrationsministeriet. Ved lov nr. 188 af 27. februar 2017 blev klageadgangen i disse sager overført til Flygtningenævnet med virkning fra 1. marts 2017.

Klager over Udlændingestyrelsens afgørelse om ledsagelse træffes som altovervejende hovedregel af formanden eller en næstformand alene og på skriftligt grundlag, men sagerne kan i helt særlige tilfælde behandles ved et fuldt nævn i Flygtningenævnet.

Som eksempel på sager vedrørende ledsagede mindreårige kan henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 22. beretning (2013), side 105f, nævnte afgørelse Afg/2013/45.

Flygtningenævnet har i 2017 truffet afgørelse i en enkelt sag vedrørende klage over Udlændingestyrelsens afgørelse om ledsagelse:

Nævnet **omgjorde** i **juni 2017** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran, hvorefter klageren ansås for ledsaget af sin søster, som indrejste omkring tre uger efter klageren sammen med sin ægtefælle og deres to mindreårige

børn samt klagerens og hans søsters fælles lillebror. Klageren er mindreårig. Indrejst i 2015. I 2016 blev klageren af Udlændingestyrelsen meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 1, hvilken opholdstilladelse bortfaldt, da Udlændingestyrelsen traf afgørelse om ledsagelse i 2017. Til støtte for klagen havde klagerens midlertidige forældremyndighedsindehaver blandt andet henvist til, at klagerens søster aldrig tidligere havde fungeret som værge for klageren. Klagerens søster giftede sig og flyttede hjemmefra, da klageren ikke var særlig gammel, og han så herefter alene sin søster omkring en gang om året. Endvidere udrejste klageren ikke fra Iran sammen med sin søster, ligesom de ikke rejste til Danmark sammen. Til støtte for klagen var det videre anført, at søsteren ikke reelt var trådt i klagerens forældres sted, at klageren havde et godt forhold til sin søster, men at han samtidig overfor sin midlertidige forældremyndighedsindehaver og personalet på sit opholdssted havde understreget, at han ikke ønskede, at hun skulle optræde i en forældrerolle over for ham. Klageren boede ikke sammen med sin søster, og i de fleste uger så de ikke hinanden i hverdagen. Endvidere havde klageren både til Udlændingestyrelsen, sin midlertidige forældremyndighedsindehaver og til personalet på sit opholdssted oplyst, at klagerens søsters ægtefælle ikke kunne lide ham. Som følge heraf var han holdt op med at opholde sig på søsterens asylcenter fra fredag til søndag. **Flygtningenævnet** udtalte: "Efter en gennemgang af sagen finder Flygtningenævnet grundlag for at omgøre Udlændingestyrelsens afgørelse [fra begyndelsen af] 2017. Det følger af forarbejderne til udlændingelovens bestemmelser om uledsagede mindreårige, herunder udlændingelovens § 9 c, stk. 3, hvordan en uledsaget mindreårig defineres. Det fremgår blandt andet af pkt. 2.1. i lovforslag nr. L 37 af 28. oktober 2010 (Revision af reglerne om uledsagede mindreårige udlændinge mv.), der blev vedtaget som lov nr. 1543 af 21. december 2010, at det i de tilfælde, hvor en mindreårig udlænding indrejser sammen med andre voksne end forældremyndighedsindehaveren, beror på en konkret vurdering, om barnet skal betragtes som ledsaget. Det er altid en forudsætning for at betragte en mindreårig som ledsaget, at ledsageren er myndig. Derudover skal ledsageren reelt være trådt i forældrenes sted. Det vil sige, at ledsageren skal have påtaget sig ansvaret for den mindreårige. Det vil f.eks. være tilfældet, hvis et forældrepar indrejser sammen med sine egne børn og en nevø eller niece, hvis en mindreårig indrejser sammen med sine bedsteforældre, eller hvis en mindreårig indrejser sammen med en myndig søskende. Det er således ikke tilstrækkeligt at betragte en mindreårig som ledsaget, at barnet indrejser sammen med en voksen, hvis den voksne ikke har nogen nærmere tilknytning til barnet og f.eks. kun har påtaget sig at tage sig af barnet under rejsen til Danmark. En udlænding under 18 år, der er gift og eventuelt selv har fået børn, og som indrejser med sin ægtefælle, bliver ikke betragtet som uledsaget. Flygtningenævnet kan ikke lægge til grund, at [klagerens storesøster] reelt er trådt i forældrenes sted i forhold til sin lillebror, [klageren]. Flygtningenævnet har ved afgørelsen lagt vægt på, at [klageren] er indrejst i Danmark som cirka 13-årig i [efteråret] 2015. Han er hverken udrejst fra Iran eller indrejst i Danmark sammen med

sin storesøster, […], som han efter det oplyste tilfældigt fik kontakt med i Danmark i [efteråret] 2016. Hertil kommer, at [klageren] ikke har boet sammen med sin storesøster i Iran, siden han var omkring fem år gammel, og at de, efter storesøsteren flyttede, alene har set hinanden en gang om året eller sjældnere. Fra [efteråret] 2016 har [klageren] besøgt [sin søster] hver weekend. Flygtningenævnet finder ikke, at kontakten kan have så nær karakter, at [klagerens søster] alene af denne grund kan anses for ledsager for [klageren]. Flygtningenævnet har desuden tillagt det betydning, at [klageren] udelukkende har givet udtryk for, at han ikke ønsker at bo sammen med [sin søster], ligesom han ikke ønsker, at hun skal være hans ledsager og have ansvaret for ham. Tilsvarende har [klagerens søster] under sin partshøringssamtale med Udlændingestyrelsen klart givet udtryk for, at hun ikke ønsker at være ledsager for [klageren], idet hun ikke magter opgaven. Nævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at [klagerens søster] er indrejst i Danmark sammen med sine to mindreårige børn, ligesom hun i forvejen er ledsager for sin og [klagerens] fælles lillebror, […], hvilket hun har tilkendegivet tager hårdt på hende. På baggrund heraf finder Flygtningenævnet ikke, at [klagerens søster] har påtaget sig ansvaret for [klageren], og at hun reelt er trådt i forældrenes sted. Flygtningenævnet finder herefter på baggrund af en samlet vurdering af sagens omstændigheder, herunder hensynet til barnets tarv, at [klageren] ikke kan anses for ledsaget af [sin søster]. Flygtningenævnet omgør derfor Udlændingestyrelsens afgørelse [fra begyndelsen af] 2017." Iran/2017/373

8.5 Modenhedsvurdering

Hvis Udlændingestyrelsen vurderer, at den uledsagede mindreårige asylansøger ikke er tilstrækkelig moden til at gennemgå en asylprocedure, kan Udlændingestyrelsen meddele den pågældende opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 1, uden at ansøgningen om asyl skal behandles, se nærmere herom nedenfor i afsnit 8.8.1.

Såfremt Udlændingestyrelsen anser barnet som værende tilstrækkelig moden, vil den pågældende skulle gennemgå en normal asylsagsbehandling. Et afslag på asyl fra Udlændingestyrelsen vil således blive indbragt for Flygtningenævnet. Nævnet tager stilling til vedkommendes proceshabilitet, herunder modenhed, i forbindelse med nævnets mundtlige behandling af den pågældendes asylsag.

Finder nævnet, at den uledsagede mindreårige asylansøger ikke er tilstrækkelig moden til at gennemgå en asylprocedure, og har den pågældende ikke ønsket at fastholde sin ansøgning om asyl og få asylsagen realitetsbehandlet, se nærmere afsnit 8.8.1, skal sagen hjemvises til Udlændingestyrelsen. Det forudsættes i lovbemærkningerne, jf. L 197 af 28. marts 2007, at Udlændingestyrelsen i så fald af egen drift meddeler den uledsagede mindreårige asylansøger opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 1, såfremt betingelserne herfor i øvrigt er opfyldt.

Som eksempel på sager, hvor Flygtningenævnet ikke har fundet ansøgeren moden nok til at gennemgå en asylprocedure, kan nævnes:

Nævnet **hjemviste** i **februar 2017** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Ansøgeren er mindreårig. Indrejst i 2016. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk pashtun og sunni-muslim fra [en mindre by], Nangarhar, Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter rekruttering til Taliban, ligesom han frygter den manglende sikkerhed i sit lokalområde. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at hans farbror, [A], er medlem af Taliban, og at han har forsøgt at tvinge ansøgeren til at blive selvmordsbomber. [A] og ansøgerens andre farbrødre udsatte jævnligt ansøgeren og hans søskende for fysiske overgreb, når de bevægede sig ud fra familiens hus. En dag kom [A] forbi ansøgerens bopæl og fortalte ansøgerens mor, at han ville tage ansøgeren med til en "madrassa", hvilket ansøgerens mor indvilligede i. Men i stedet blev ansøgeren taget med til et hus, hvor farbroren tilbageholdt ham i tre dage og forsøgte at overtale ansøgeren til at blive selvmordsbomber for Taliban. Efter tre dage lykkedes det ansøgeren at flygte fra huset. Ansøgeren har desuden forklaret, at hans far blev taget af ISIL, mens ansøgeren var i huset med sin farbror, og at der er kamphandlinger mellem myndighederne og Taliban i ansøgerens lokalområde. **Flygtningenævnets flertal** finder, at ansøgeren, der nu er højst 16 år, ikke er tilstrækkelig moden til at deltage i asylsagsbehandling. Flygtningenævnets flertal har herved lagt vægt på, at ansøgeren ganske vist generelt har svaret sammenhængende på de stillede spørgsmål, men at en nøje udspørgning har vist, at ansøgeren har vanskeligt ved at forstå uddybende spørgsmål, og at han ikke har en tilstrækkelig forståelse for sin situation. Ansøgerens besvarelse af spørgsmål fra nævnets side viste også, at ansøgeren havde vanskeligt ved at forholde sig til spørgsmål, der rejste tvivl om hans forklaring og vanskeligt ved at forstå svarenes betydning. Flygtningenævnet ophæver derfor Udlændingestyrelsens afgørelse og hjemviser sagen til fornyet behandling." Afgh/2017/60

Der kan endvidere henvises til de i formandskabets 20. beretning (2011), side 81f., nævnte afgørelser samt til den i formandskabets 21. beretning (2012), side 82ff., nævnte afgørelse Bos/2012/3, hvor nævnet i 2009 hjemviste sagen til Udlændingestyrelsen, idet nævnet vurderede, at ansøgeren på daværende tidspunkt ikke var moden til at gennemgå en asylsagsbehandling.

I sager, der behandles i åbenbart grundløs-proceduren, kan Dansk Flygtningehjælp udtale sig imod Udlændingestyrelsens indstilling, hvis Dansk Flygtningehjælp mener, at barnet ikke er modent nok til at gennemgå en asylsagsbehandling.

Hvis Udlændingestyrelsen fastholder modenhedsvurderingen og afslaget på asyl, indbringes sagen for Flygtningenævnet. Sagen vil efter formandens eller en af næstformændenes bestemmelse kunne behandles på et mundtligt nævnsmøde, hvor den uledsagede mindreårige er repræsenteret ved advokat og en personlig repræsentant. Vurderingen af barnets modenhed indgår i Flygtningenævnets vurdering af asylsagen.

8.6 Asylsagens behandling

Børn betragtes som en særligt sårbar gruppe, og der gælder derfor nogle særlige retningslinjer for behandlingen af deres ansøgninger.

Alle uledsagede mindreårige asylansøgere vil af Statsforvaltningen få udpeget en personlig repræsentant, der skal varetage barnets interesser. Repræsentanten skal blandt andet yde støtte til barnet under asylsagens behandling og deltager således også ved nævnets behandling af sagen på mundtligt nævnsmøde. Ved repræsentantens forfald eller hvis repræsentanten ikke dukker op til nævnsmødet, skal en bisidder indkaldes via Dansk Røde Kors. Hvis dette ikke kan lade sig gøre, udsætter nævnet sagen til behandling på et nyt nævnsmøde for at sikre, at den mindreårige har en repræsentant eller bisidder med til mødet.

Repræsentantens opgave før, under og efter nævnsmødet er at støtte barnet og påse, at mødet foregår med en skånsomhed, der er afpasset sagens karakter og den pågældendes alder, udvikling, baggrund og kultur. Repræsentanten skal også sikre, at barnet i videst muligt omfang forstår proceduren og de rettigheder, den pågældende har.

Repræsentantens opgaver ophører, når barnet fylder 18 år.

Flygtningenævnet har en særlig hasteprocedure, som anvendes blandt andet i sager vedrørende uledsagede mindreårige asylansøgere, se om øvrige hastesager afsnit 5.12. Hasteproceduren har som overordnet mål at sikre, at sagerne i alle sagsbehandlingsled behandles forlods med henblik på at få sagerne berammet og færdigbehandlet hurtigst muligt. Det tilstræbes således, at en hastesag kan behandles på ca. to måneder. Hvis en ansøger fylder 18 år, inden den pågældendes sag er behandlet i Flygtningenævnet, er sagen ikke længere i hasteproceduren.

Sagens behandling i Flygtningenævnet afpasses efter barnets alder og modenhed.

Meddeles der afslag på asyl i nævnet, skal Udlændingestyrelsen efterfølgende af egen drift tage stilling til, om barnet uden for de i § 7, stk. 1 og 2, nævnte tilfælde vil blive stillet i en reel nødsituation ved en tilbagevenden til hjemlandet og derfor skal meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 2, se nærmere herom af-

snit 8.8.2 nedenfor. Nævnet fastsætter derfor ikke udrejsefrist i disse sager. Ved lov nr. 188 af 27. februar 2017 blev klageadgangen også i disse sager overført fra Udlændinge- og Integrationsministeriet til Flygtningenævnet med virkning fra 1. marts 2017.

8.7 Bevisvurdering

I afsnit 5.4 er spørgsmålet om Flygtningenævnets bevisvurdering i asylsager nærmere gennemgået. Særligt for så vidt angår børn fremgår det af UNHCR's Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus, at når det er nødvendigt at fastlægge en mindreårigs flygtningestatus, kan der opstå problemer på grund af vanskeligheden ved at anvende kriteriet om "velbegrundet frygt" i den pågældendes sag. Hvis en mindreårig ikke har nået en sådan grad af modenhed, at det er muligt at fastslå, at han nærer en velbegrundet frygt for forfølgelse på samme måde, som var det en voksen, kan det være nødvendigt at tillægge visse objektive faktorer større vægt. De omstændigheder, forældrene og andre familiemedlemmer befinder sig i, herunder deres situation i den mindreåriges hjemland, vil skulle tages i betragtning. Hvis der er grund til at tro, at forældrene ønsker, at deres barn skal opholde sig uden for hjemlandet på grund af velbegrundet frygt for forfølgelse, kan barnet selv formodes at nære en sådan frygt. Såfremt forældrenes vilje f.eks. ikke kan fastslås, må beslutningstageren på baggrund af alle de kendte omstændigheder og i samarbejde med de eksperter, som bistår ham, nå frem til en afgørelse om, hvorvidt den mindreåriges frygt er velbegrundet. Dette kan kræve en liberal anvendelse af princippet om at lade tvivlen komme ansøgeren til gode, jf. håndbogens punkter 213 – 219.

Som anført i afsnit 5.1.2.1 gælder det endvidere, at vurderingen af, hvorvidt et indgreb har den fornødne alvor til at falde indenfor Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3's anvendelsesområde, ifølge Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol er relativ og kan afhænge af en flerhed af faktorer, herunder alder.

Dette er også afspejlet i Flygtningenævnets praksis, hvor nævnet også tager hensyn til den mindreåriges alder og udvikling og som udgangspunkt stiller mindre krav til ansøgerens bevisbyrde, såfremt der er tale om mindreårige ansøgere.

Som eksempler fra nævnets praksis kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **februar 2017** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2009. Klageren blev i 2010 meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. På daværende tidspunkt var klageren 14 år gammel. Ved byretsdom i 2014 blev klageren idømt fængsel i 30 dage for menneskesmugling efter udlændingelovens dagældende § 59, stk. 7, nr. 1, og udvist af Danmark med indrejseforbud i 6 år, jf. udlændingelovens dagældende bestemmelser §

49, stk. 1, jf. § 24, stk. 1, jf. § 22, nr. 5, jf. § 26, stk. 1 og § 32, stk. 1. Dommen blev i 2016 stadfæstet i landsretten. Forud for nævnsmødet oplyste klagerens advokat, at klageren lider af svær migræne, hvilket efter advokatens overbevisning kunne forklare de divergenser, der var fremkommet under klagerens samtaler med Udlændingestyrelsen. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klageren har haft opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, og der skal herefter i medfør af udlændingelovens § 49 a træffes afgørelse om, hvorvidt klageren kan udsendes efter udlændingelovens § 31. Klageren er etnisk hazara og shia muslim fra […], Afghanistan. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Klageren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter at blive slået ihjel af en gruppe i sin landsby med tilknytning til Taleban, idet han er personlig forfulgt som følge af, at han blev bortført forud for sin udrejse af Afghanistan. Videre har klageren henvist til, at han frygter at blive slået ihjel af Taleban, fordi han vil blive mistænkt for at være spion som følge af, at han har været udrejst til Europa. Klageren har som asylmotiv endvidere henvist til, at han generelt frygter overgreb ved en tilbagevenden til hjemlandet som følge af, at han er etnisk hazara. Klageren har til støtte herfor oplyst, at han på en ukendt dato i 2009 blev bortført af nogle fremmede personer. Klageren bemærkede pludselig en person bag ved sig, som holdt et tørklæde med væske for hans næse og mund, hvorefter klageren besvimede. Klageren vågnede først op igen om natten, hvor han befandt sig i et mørkt rum sammen med 30-40 andre drenge på samme alder som klageren. Om aftenen faldt klageren i snak med nogle andre drenge, som oplyste klageren om, at han var kommet til en Taleban-træningslejr, hvor de blev trænet til at blive selvmordsbombere. Klageren og drengene planlagde herefter at flygte den efterfølgende nat. Om natten flygtede klageren og to drenge ved at kravle ud af et vindue, hvorefter de løb væk fra området. Klageren gik til fods til sin families bopæl, hvor han straks fortalte, hvad der var sket. Klagerens far arrangerede herefter hans udrejse. Klageren blev kørt til en af farens bekendte, hvor han overnattede, og den efterfølgende dag udrejste han til Iran, hvorfra han fløj til Europa. Flygtningenævnet finder efter en samlet vurdering af klagerens forklaring om konflikten med Taleban, at forklaringen fremstår divergerende på flere helt centrale punkter, og at forklaringen derfor må anses som utroværdig. Flygtningenævnet lægger afgørende vægt på, at klageren under § 31-samtalen [fra efteråret] 2016 med Udlændingestyrelsen har forklaret, at han i to dage var uden for det rum, hvor han blev holdt fanget i Talebans træningslejr for at deltage i våbentræning. Om natten til den tredje dag flygtede klageren sammen med tre andre drenge. Under sagsbehandlingen i Udlændingestyrelsen i [foråret] 2010 har klageren derimod forklaret, at han flygtede sammen med to andre drenge den første nat, efter at han var kommet til træningslejren. Klageren har ikke forklaret, at han opholdt sig uden for rummet, og han har over for nævnet oplyst, at han ikke på noget tidspunkt var uden for rummet, forinden han flygtede. Flygtningenævnet lægger endvidere vægt på, at klageren under samtalen med Udlændingestyrel-

sen i [foråret] 2010 har oplyst, at han forsøgte at løbe væk fra de personer, som bortførte ham, men at de sigtede på ham med våben og sagde, at de ville skyde klageren, hvis han løb væk. Under § 31-samtalen og over for nævnet har klageren derimod forklaret, at han blev bortført, efter at en klud var blevet holdt mod hans ansigt, og at han derfor besvimede, uden at han havde forsøgt at løbe væk. Der lægges også vægt på, at klageren har forklaret divergerende om omstændighederne vedrørende hans flugt. Under samtalen i [foråret] 2010 har klageren oplyst, at hans far kom sammen med en agent, da klageren opholdt sig hos sin fars ven. Klageren har derimod under § 31-samtalen forklaret, at han ikke så sin far, efter at klageren var blevet fulgt hen til den bus, som kørte klageren til farens ven. Flygtningenævnet bemærker, at der ved den samlede vurdering er taget hensyn til klagerens alder, da han afgav forklaring til Udlændingestyrelsen i 2010, og at der i øvrigt er taget hensyn til, at der er forløbet cirka seks år fra klagerens oprindelige forklaring og til § 31-samtalen. Endvidere har nævnet taget hensyn til de foreliggende oplysninger om klagerens helbredsmæssige forhold. De pågældende forhold og omstændigheder findes imidlertid ikke at kunne begrunde de væsentlige divergenser, som nævnet har lagt vægt på, ligesom klagerens forklaring om baggrunden for divergenserne ikke fremstår overbevisende. Flygtningenævnet finder herefter ikke, at der er grundlag for at antage, at klageren ved en tilbagevenden til Afghanistan vil være i risiko for forfølgelse eller overgreb omfattet af § 7, stk. 1, eller § 7, stk. 2. Det tiltrædes derfor, at udlændingelovens § 31 ikke er til hinder for udsendelse af klageren til Afghanistan. Klagerens frygt for Taleban som følge af klagerens udrejse til Europa og de generelle forhold i øvrigt findes ikke at kunne føre til et andet resultat. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Afgh/2017/68

Nævnet **stadfæstede** i **marts 2017** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Ansøgeren er mindreårig. Indrejst i 2016. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk pashtun og sunni muslim fra Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han frygter at blive slået ihjel af personer med tilknytning til to mænd ved navn [A] og [B]. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at [A] og [B] kom hen til hans salgsbod og bad ham opbevare en pose, mens de vaskede sig i floden. Fem til seks minutter efter kom politiet og sagde, at de mistænkte ansøgerens salgsbod, og at de derfor ville ransage den. De fandt posen, som ansøgeren opbevarede for [A] og [B]. Politiet fortalte, at der var en bombe i posen, hvorefter ansøgeren forklarede, at posen tilhørte [A] og [B], og at det ikke var hans pose. Ansøgeren viste politiet, hvor [A] og [B] befandt sig ved floden. Politiet fangede [A], men [B] nåede at flygte. Ansøgeren tog herefter hjem på sin bopæl. Ukendte personer har efterfølgende opsøgt ansøgerens bopæl to gange og sagt til hans mor, at de vil slå ansøgeren ihjel, fordi han har sladret om [A] og [B] til politiet. Ansøgeren flygtede herefter fra sit hjemland. Flygtningenævnet tiltræder Ud-

lændingestyrelsens vurdering af, at ansøgeren, der nu er knap 17 år gammel, er tilstrækkelig moden til at gennemgå en asylsagsbehandling. Flygtningenævnet lægger herved vægt på, at ansøgeren generelt har svaret relevant på de spørgsmål, der blev stillet i Flygtningenævnet, og på en måde, som viste, at ansøgeren forstod spørgsmålene og svarernes betydning. Flygtningenævnet finder, at ansøgerens forklaring om, at han frygter at blive slået ihjel af personer med tilknytning til to mænd ved navn [A] og [B], ikke er troværdig. Ansøgeren har således forklaret divergerende og usammenhængende om den episode, der skulle have ført til en konflikt mellem ham og de to nævnte personer. Ansøgeren har således løbende skiftet forklaring i relation til blandt andet, om han så personerne eller én af dem blive anholdt af politiet, ligesom han har forklaret forskelligt om indholdet af den pose, som mændene overrakte ham. Ansøgeren har også forklaret forskelligt om det efterfølgende forløb, herunder om han selv var til stede på de tidspunkter, hvor hans familie efterfølgende blev opsøgt af ukendte personer, der ønskede at slå ham ihjel, ligesom ansøgeren har forklaret divergerende om, hvordan han søgte tilflugt hos sin morbror. Flygtningenævnet har ved vurderingen af ansøgerens troværdighed været opmærksom på, at han er mindreårig, og at dele af hans skiftende forklaringer kan henregnes hertil. Flygtningenævnet har imidlertid endvidere fundet store dele af ansøgerens forklaring om episoden mindre sandsynlig. Det er således mindre sandsynligt, at politiet lod ansøgeren gå, efter at de angiveligt havde fundet en bombe i hans salgsvogn, ligesom også andre dele af ansøgerens beskrivelse af episoden forekommer usandsynlig. Der er ikke kommet nogen nærmere forklaring på, hvorfor ansøgeren pludselig blev overrakt en pose indeholdende en bombe af personer, som jævnligt kom i ansøgerens salgsbod, og det forekommer mindre sandsynligt, at politiet, der efter ansøgerens forklaring ikke tidligere havde ransaget hans salgsbod, netop den dag skulle ransage netop ansøgerens salgsbod, idet ansøgeren samtidig har forklaret, at politiet tilsyneladende ikke var bekendt med de personer, der skulle have placeret bomben i boden. Disse forhold sammenholdt med nævnets indtryk af ansøgeren under afgivelsen af forklaringen, hvorunder ansøgeren har svaret noget undvigende i forhold til visse centrale spørgsmål og tidligere divergenser, fører samlet til, at Flygtningenævnet må tilsidesætte ansøgerens forklaring som utroværdig. Ansøgeren har således allerede af disse grunde ikke sandsynliggjort, at han ved tilbagevenden til Afghanistan risikerer individuel forfølgelse omfattet af udlændingeloven § 7, stk. 1, eller overgreb omfattet af udlændingeloven § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Afgh/2017/90

Nævnet **meddelte** i **juni 2017** opholdstilladelse **(B-status)** til en mandlig statsborger fra Afghanistan. Ansøgeren er mindreårig. Indrejst i 2016. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk pashtun og sunni-muslim fra landsbyen […] i Laghman-provinsen, Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv

henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter, at hans farbror, der er talebaner, vil tvangsrekruttere ham til Taliban, og at ansøgeren herefter vil blive benyttet som selvmordsbomber. Til støtte for det påberåbte asylmotiv har ansøgeren anført, at han med sine forældre og søskende boede i samme ejendom som ansøgerens farbror og dennes ægtefælle og søn. Ansøgerens farbror havde bestemmende indflydelse i familien, da han var ung, stærk og talebaner, mens ansøgerens far var ældre og svagelig. Ansøgeren gik efter farbrorens ønske i koranskole, og farbroren havde allerede, da ansøgeren var lille, sagt til denne, at han skulle til Taliban, når han blev stor nok. Farbroren havde også ved en lejlighed slået ansøgeren for at få ham til at gå i koranskole. Ansøgerens farbror kom i begyndelsen af 2016 til ansøgerens familie og sagde til ansøgeren, at ansøgeren dagen efter skulle følge med farbroren til Taliban, for hvem han skulle udføre jihad. Da ansøgerens far hørte dette, tog han samme aften ansøgeren med hen til ansøgerens to morbrødre, der arrangerede og finansiererede ansøgerens udrejse af Afghanistan den følgende morgen. Flygtningenævnet finder, at ansøgeren, der er 15 år, har været tilstrækkeligt moden til at gennemgå en asylsagsbehandling, idet ansøgeren under nævnsmødet har svaret sammenhængende og relevant på stillede spørgsmål. **Flygtningenævnets flertal** har lagt ansøgerens forklaring – der har været konsistent og har fremstået troværdig – til grund. Flertallet har lagt vægt på, at beslutningen om ansøgerens udrejse er truffet af ansøgerens far, der trodsede sin bror, og at Taliban, der var og fortsat er i ansøgerens hjemområde, rekrutterer unge drenge med henblik på udførelse af selvmordsaktioner. Herefter og efter en samlet vurdering – hvor Flygtningenævnets flertal har taget hensyn til ansøgerens unge alder og hans deraf følgende begrænsede muligheder for at skaffe nærmere oplysninger med henblik på at sandsynliggøre, hvilken risiko han måtte løbe ved en tilbagevenden til Afghanistan – har ansøgeren sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan risikerer overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, men ikke forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2." Afgh/2017/254

Nævnet **stadfæstede** i **juli 2017** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Syrien. Ansøgeren er mindreårig. Indrejst i 2015. Det fremgår af sagen, at ansøgeren ved byretsdom i 2016 blev idømt 1 år og 6 måneders fængsel for overtrædelse af straffelovens § 180, § 119, stk. 1, og § 127, stk. 1, og bekendtgørelse om euforiserende stoffer § 27, stk. 1, jf. liste A, nr. 1, samt udvist af Danmark med indrejseforbud gældende i 12 år. Landsretten stadfæstede i 2017 byrettens dom. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk araber og sunni-muslim fra Homs, Syrien. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han er udrejst af Syrien, fordi han har været tilbageholdt af politiet i Syrien. Ansøgeren har endvidere henvist til, at han også har været tilbageholdt af ISIL i Syrien, samt at flere

af ansøgerens familiemedlemmer er tilknyttet ISIL og derfor efterstræber ansøgeren. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv henvist til, at han har været tilbageholdt af politiet i Syrien i omkring en måned. Ansøgeren frygter ISIL, idet han har anmeldt et familiemedlem ved navn [A] til myndighederne i Syrien. [A] arbejdede sammen med ISIL og var derfor eftersøgt af myndighederne. Efter ansøgeren anmeldte [A] blev [A] anholdt og var tilbageholdt af myndighederne i en måned. [A] afgik herefter ved døden. [A's] søskende, som også har tilsluttet sig ISIL, leder nu efter ansøgeren og hans mor. Ansøgeren har været tilbageholdt af ISIL i tre dage. Mens ansøgeren har opholdt sig i Danmark, har han modtaget trusler på sin telefon. Det fremgår af disse trusler, at hvis ansøgeren vender tilbage til Syrien, vil ansøgerens far og mor blive slået ihjel. Flygtningenævnet bemærker, at ansøgeren anses for tilstrækkeligt moden til at gennemgå en asylsagsbehandling i Danmark. Han har således kunnet svare relevant på spørgsmålene under mødet i nævnet. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring om sit asylmotiv til grund, da ansøgeren har forklaret divergerende herom. Ansøgeren har således blandt andet i oplysnings- og motivsamtalen forklaret, at han har været tilbageholdt af politiet 3 gange, og at han er flygtet som følge af en konflikt med sin fars fætters familie, efter at ansøgeren havde angivet farens fætter til myndighederne. Under asylsamtalen har han forklaret, at han var tilbageholdt af myndighederne en gang af 1 måneds varighed. Under mødet i Flygtningenævnet har ansøgeren forklaret, at han var tilbageholdt af myndighederne en gang af 2½ måneds varighed. Han flygtede på baggrund af en konflikt med en person, som han ikke var i familie med, og som udøvede vold mod ansøgeren i forbindelse med, at ansøgeren skændtes med sin mor om, at han skulle skifte skole. Divergenserne er så markante, at de ikke alene kan skyldes ansøgerens unge alder. Forklaringen virker utroværdig og konstrueret til lejligheden. Nævnet finder derfor, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han risikerer forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller at han er i individuel risiko for at blive udsat for overgreb, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet kan tilslutte sig Udlændingestyrelsens vurdering, hvorefter ansøgeren isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 3. Efter udlændingelovens § 10, stk. 3, kan en udlænding med indrejseforbud, jf. § 32, stk. 1, alene meddeles opholdstilladelse efter § 7, hvis særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor. Der skal herefter foretages en proportionalitetsafvejning, hvori indgår den begåede kriminalitet overfor andre hensyn, herunder ansøgerens personlige forhold. I [landsrettens] dom af [foråret] 2017, hvorved ansøgeren blev udvist, blev han straffet med fængsel i 1 år og 6 måneder for overtrædelse af straffelovens § 180 ved at have antændt ild […] på [asylcenter] under sådanne omstændigheder, at han indså, at andres liv udsattes for overhængende fare, og for overtrædelse af straffelovens § 119, stk. 1, og ulovlig tvang efter straffelovens § 260, stk. 1, nr. 1, ved under varetægtsfængsling på institutionen […] at have trykket et knust krus mod en ansats hals og samtidig formået hende til at udlevere sine nøgler til ham. Ansøgeren var 15 år på gerningstidspunktet og er nu 16 år. Han har ingen familiemæssig tilknytning

til Danmark, men har siden [foråret] 2017 haft regelmæssig kontakt med sin kontaktperson, [navn]. Af en udtalelse af [sommeren] 2017 fra Kriminalforsorgen fremgår blandt andet, at ansøgeren har afsonet i […] fængsel siden [foråret] 2017, og at han er omgængelig og vellidt. Endvidere fremgår det, at han har været psykisk sårbar især i starten af sin afsoning, hvor han har forsøgt selvmord. Ansøgerens unge alder, da han begik kriminaliteten, må indgå i afgørelsen med en vis vægt. Efter en samlet afvejning, herunder af kriminalitetens alvorlige karakter, finder Flygtningenævnet imidlertid ikke, at der foreligger de i udlændingelovens § 10, stk. 3, krævede særlige grunde til, at der bør meddeles ansøgeren opholdstilladelse efter § 7, stk. 3. Den omstændighed, at ansøgeren vil være henvist til et såkaldt "tålt ophold" kan ikke føre til et andet resultat. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Syri/2017/26

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 7.5 nævnte afgørelse Afgh/2017/105.

8.8 Udlændingelovens § 9 c, stk. 3

Det fremgår af udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 1 og 2, jf. lov nr. 1543 af 21. december 2010 om ændring af udlændingeloven og integrationsloven, at opholdstilladelse efter disse bestemmelser alene kan gives til en uledsaget udlænding under 18 år. Det fremgår endvidere af bestemmelserne, at opholdstilladelsen ikke kan forlænges ud over udlændingens fyldte 18. år.

Af bemærkningerne til lovforslaget nr. L 37 af 28. oktober 2010, almindelige bemærkninger, afsnit 3.2.2, fremgår:

> "Opholdstilladelse på grund af lav alder eller manglende modenhed, jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 1, gives uden forudgående asylsagsbehandling, jf. afsnit 2.3. Dermed er der ikke taget stilling til, om de pågældende børn vil risikere asylrelevant forfølgelse ved en tilbagevenden til hjemlandet. Når de pågældende udlændinge fylder 18 år, vil deres opholdstilladelse udløbe, og de skal derfor som udgangspunkt udrejse. I disse sager vil Udlændingestyrelsen – som det allerede sker i dag i inddragelsessituationer – af egen drift skulle behandle udlændingens asylansøgning forud for en eventuel udsendelse. Dette skal ses i sammenhæng med, at der efter udlændingelovens § 31 gælder et absolut refoulementsforbud, og at et barn, der er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 1, uden forudgående asylsagsbehandling – ligesom et barn, der er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 (asyl) – er beskyttet mod udsendelse, hvis barnet derved risikerer asylrelevant forfølgelse.
>
> Når Udlændingestyrelsen behandler ansøgninger om forlængelse af en opholdstilladelse givet efter § 9 c, stk. 3, nr. 1, vil Udlændingestyrelsen på ny – medmindre udlændingen ønsker at frafalde asylansøgningen – skulle vurdere, om udlændingen er blevet moden til at gennemgå en asylsagsbehandling. Hvis dette er tilfældet, behandles asylansøgningen. I modsat fald skal Udlændingestyrelsen vurdere spørgsmålet om modenhed på ny i forbindelse med en senere forlængelsesansøgning. Dermed sikres det, at der altid vil være taget stilling til asylspørgsmålet, før udsendelse kan komme på tale.

Udlændingestyrelsen skal så vidt muligt tilrettelægge tidspunktet for behandlingen af asylansøgningen, således at det sikres, at udlændingens asylsag – og tillige en eventuel sag om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 2 – vil være afsluttet, før den pågældende fylder 18 år.

Hvis en udlænding, der oprindeligt fik opholdstilladelse på grund af lav alder, efterfølgende bliver moden nok til at gennemgå asylsagsbehandlingen og i den forbindelse får afslag på asyl, skal Udlændingestyrelsen – som i øvrige sager, hvor uledsagede mindreårige meddeles afslag på asyl, jf. afsnit 2.3 – af egen drift vurdere, om betingelserne for opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 3, nr. 2 er til stede. Hvis barnet meddeles asyl, vil den pågældendes opholdstilladelse overgå til at være en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7.

Har en uledsaget mindreårig, der ikke er moden nok til at gennemgå en asylprocedure, familiemæssigt netværk i hjemlandet, eller er der i hjemlandet adgang til passende modtage- og omsorgsfaciliteter, opfylder den pågældende ikke betingelserne for opholdstilladelse efter den foreslåede bestemmelse i § 9 c, stk. 3, nr. 1. Da udsendelse ikke kan ske, jf. ovenfor, før der er taget stilling til udlændingens asylansøgning, vil udsendelse skulle afvente, at den pågældende bliver aldersmæssigt moden, hvorefter asylsagen vil blive taget under behandling. Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 1."

Ved lov nr. 188 af 27. februar 2017 om ændring af udlændingeloven (Overførsel af opgaver fra Udlændinge- og Integrationsministeriet til Flygtningenævnet og Udlændingenævnet m.v.) blev kompetencen til behandlingen af klager over Udlændingestyrelsens afgørelser om opholdstilladelse til uledsagede udlændinge under 18 år efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, overført fra Udlændinge- og Integrationsministeriet til Flygtningenævnet, jf. udlændingelovens § 53 a, stk. 1, nr. 7. Dette gælder også anmodninger om genoptagelse i sager om afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, hvor ministeriet tidligere har truffet afgørelse. Der kan herved henvises til bemærkningerne til lovforslag nr. L 108 af 15. december 2016 om ændring af udlændingeloven (Overførsel af opgaver fra Udlændinge- og Integrationsministeriet til Flygtningenævnet og Udlændingenævnet m.v.), § 3, s. 33.

Det fremgår af § 53, stk. 8, at sådanne klager behandles af formanden eller en næstformand alene, men i helt særlige tilfælde kan henvises til behandling i Flygtningenævnet efter udlændingelovens § 53, stk. 6.

8.8.1 Opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 1

Det fremgår af udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 1, at der kan gives opholdstilladelse til en uledsaget udlænding under 18 år, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, hvis der efter det, som er oplyst om udlændingens personlige forhold, er særlige grunde til at antage, at udlændingen ikke bør gennemgå en asylsagsbehandling, og hvis der er grund til at antage, at udlændingen ved en tilbagevenden til hjemlandet eller det tidligere opholdsland vil være uden familiemæssigt netværk eller uden mulighed for

ophold på et modtage- og omsorgscenter og dermed vil blive stillet i en reel nødsituation. Opholdstilladelsen kan ikke forlænges ud over udlændingens fyldte 18. år.

Herudover fremgår det af udlændingelovens § 40, stk. 1, 1. pkt., at det påhviler en udlænding at meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til udlændingeloven kan gives. Det er således som udgangspunkt den udlænding, der gør gældende, at den pågældende ikke har et familiemæssigt netværk i hjemlandet, der skal sandsynliggøre sin påstand. Flygtningenævnet vil dog i den forbindelse tage hensyn til udlændingens alder og udvikling.

Hvis Udlændingestyrelsen vurderer, at en uledsaget mindreårig asylansøger ikke er tilstrækkeligt moden til at gennemgå en asylprocedure, kan Udlændingestyrelsen meddele den pågældende opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 1, uden at ansøgningen om asyl skal behandles. Den pågældende har dog til enhver tid mulighed for at fastholde sin ansøgning om asyl og få asylsagen realitetsbehandlet. Dette gælder uanset barnets alder og uafhængigt af Udlændingestyrelsens modenhedsvurdering, og det gælder uanset om den pågældende allerede er meddelt opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 3, nr. 1.

Meddeler Udlændingestyrelsen den pågældende afslag på ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 1, kan afgørelsen påklages til Flygtningenævnet.

Flygtningenævnet har i beretningsåret afgjort 15 sager vedrørende klage over Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 1. Flygtningenævnet har i alle 15 sager stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse.

Som eksempel på sager, hvor Flygtningenævnet har taget stilling til, hvorvidt en uledsaget mindreårig asylansøger kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 1, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **november 2017** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Ansøgeren er mindreårig. Indrejst i 2016. Til støtte for klagen havde Dansk Flygtningehjælp blandt andet henvist til, at klageren var flygtet fra Afghanistan og ikke siden sin udrejse af hjemlandet havde haft kontakt til sin familie, ikke vidste, hvor de befandt sig, eller om de overhovedet fortsat var i Afghanistan. Klagerens telefon var gået i stykker, efter han var indrejst i Danmark, hvorfor han ikke havde nogen telefonnumre, og hans familie i Afghanistan ejede ikke en telefon,

hvorfor klageren ikke havde kunnet komme i kontakt med dem. Klageren havde haft kontakt til sin families nabo på Facebook, men naboen nævnte ikke noget om klagerens familie, og klageren havde ikke længere kontakt til ham. Klageren havde gennem Røde Kors iværksat en eftersøgning af sin familie, men uden positivt resultat. Ifølge Dansk Flygtningehjælp måtte det lægges til grund, at der var en vis sandsynlighed for, at klagerens familie ikke længere befandt sig i Afghanistan. Ifølge Dansk Flygtningehjælp burde myndighederne tage hensyn til, at et afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 1, ville indebære, at klageren, der var 14 år gammel og uledsaget mindreårig asylansøger fra Afghanistan, ville være henvist til et processuelt ophold i Danmark på et asylcenter, indtil han på et tidspunkt inden sit fyldte 18. år vurderedes tilstrækkelig moden til at gennemgå den danske asylprocedure. Myndighederne bør derfor være yderst forsigtige i deres vurdering, når der er forhold i sagen – som i klagerens tilfælde – der er egnet til at rejse en rimelig tvivl om, hvorvidt familien rent faktisk befinder sig i landet. Dansk Flygtningehjælp anførte endvidere, at det ikke ville være praktisk muligt at genforene klageren og hans familie i hjemlandet, idet klageren ingen kontakt havde til sin familie og havde eftersøgt dem gennem Røde Kors' eftersøgningskanaler uden positivt resultat. **Flygtningenævnet** udtalte: "Flygtningenævnet finder ikke, at klageren har dokumenteret eller sandsynliggjort, at han vil være uden familiemæssigt netværk i hjemlandet. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at det af klagerens oplysnings- og motivsamtale [i sommeren] 2016 fremgår, at klagerens mor, mindreårige søskende, tre morbrødre, én moster, samt tre farbrødre opholder sig i henholdsvis [landsbyen], Kabul og Mazar-e-Sharif, Afghanistan. Der foreligger ikke oplysninger i sagen om, at klagerens familie ikke længere skulle opholde sig i henholdsvis [landsbyen], Kabul og Mazar-e-Sharif. Det forhold, at klageren på nuværende tidspunkt ikke har kontakt til sin familie i hjemlandet, kan ikke føre til en ændret vurdering. Det fremgår af referatet af klagerens oplysnings- og motivsamtale [i sommeren] 2016 samt af samtalereferat [fra slutningen af] 2016, at klageren - både ved sin indrejse i Danmark samt under sit ophold i Danmark – har været i kontakt med henholdsvis sin morbror, [B], og nabo, [A]. Flygtningenævnet finder, at det forekommer påfaldende, at klageren i denne forbindelse ikke har spurgt sin morbror eller sin nabo om, hvor hans familie befinder sig, eller har forsøgt at skabe kontakt til sin familie gennem sin morbror eller nabo. Klagerens forklaring om, at han ikke har forsøgt at skabe kontakt til sin familie, fordi hans mor græder i telefonen, kan ikke føre til en anden vurdering. Det af Dansk Flygtningehjælp anførte om, at en genforening af klageren og hans familie ikke er praktisk mulig, idet Røde Kors ikke har kunnet finde klagerens familie, kan ikke føre til en ændret vurdering. Der kan herved henvises til de almindelige bemærkninger til lovforslag nr. L 37 af 28. oktober 2010, punkt 2.3., hvori følgende er anført: *"Der meddeles normalt opholdstilladelse i de tilfælde, hvor barnets forældre er døde, eller hvor der foreligger sikre oplysninger om, at de ikke kan findes, f.eks. hvis der fremlægges en*

dødsattest eller viden om, at der har været en naturkatastrofe i det område, hvor barnets pårørende har opholdt sig. Der gives normalt også opholdstilladelse, hvis der er sikre oplysninger om, at barnet er afskåret fra at komme i kontakt med sine forældre, f.eks. fordi de er fængslet, eller hvor der ikke findes et tilstrækkeligt familiemæssigt eller socialt netværk i hjemlandet eller det tidligere opholdsland". Flygtningenævnet bemærker, at det forhold, at klagerens familie ikke har kunnet findes gennem Røde Kors' eftersøgningskanaler, ikke er omfattet af begrebet "sikre oplysninger". Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at resultatet af en sådan eftersøgning er betinget af de af klageren afgivne oplysninger om hans pårørende. Flygtningenævnet har videre lagt vægt på, at der ikke foreligger oplysninger i sagen om, at klagerens familie - med undtagelse af klagerens far - er døde, at de er fængslet, at der ikke findes et tilstrækkeligt familiemæssigt eller socialt netværk i klagerens hjemland, eller at der har været en naturkatastrofe i det område, hvor klagerens pårørende har opholdt sig. Det af Dansk Flygtningehjælp anførte om, at de danske myndigheder bør tage hensyn til, at et afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 1, har store og indgribende konsekvenser for klageren, kan ikke i sig selv føre til en ændret vurdering af sagen. Nævnet bemærker herved, at det fremgår af de specielle bemærkninger til lovforslag nr. L 37 af 28. oktober 2010, punkt 3.2.2., at såfremt betingelserne for opholdstilladelse efter den foreslåede bestemmelse i § 9 c, stk. 3, nr. 1, ikke er opfyldt, vil behandlingen af udlændingens asylsag og en eventuel udsendelse skulle afvente, at den pågældende bliver aldersmæssigt moden til at gennemgå asylproceduren. Derefter vil asylsagen blive behandlet. Endvidere fremgår det af lovforslagets punkt 9, at lovgiver ved udformningen af de regler, som nævnet administrerer, har taget højde for Danmarks internationale forpligtelser, herunder børnekonventionen. Hvorvidt børnekonventionen herudover tilsiger, at der skal meddeles opholdstilladelse efter andre bestemmelser i udlændingeloven, henhører under Udlændingestyrelsens, Udlændingenævnets og Udlændinge- og Integrationsministeriets kompetence. Flygtningenævnet kan således efter en samlet vurdering ikke lægge til grund, at klageren ved en tilbagevenden til sit hjemland vil blive stillet i en reel nødsituation på grund af fraværet af familiemæssigt eller andet socialt netværk. Der fastsættes ingen udrejsefrist, idet Udlændingestyrelsen vil behandle klagerens asylsag, når Udlændingestyrelsen vurderer, at han er tilstrækkelig moden til at gennemgå en asylsagsbehandling. Flygtningenævnet skal i den forbindelse henlede opmærksomheden på, at en uledsaget mindreårig asylansøger til enhver tid har mulighed for at fastholde sin ansøgning om asyl og få asylsagen realitetsbehandlet. Dette gælder uanset barnets alder og uafhængig af Udlændingestyrelsens modenhedsvurdering. Anmodning om realitetsbehandling af asylansøgningen skal rettes til Udlændingestyrelsen." Afgh/2017/530

8.8.2 Opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 2

Meddeles en uledsaget mindreårig asylansøger endeligt afslag på sin ansøgning om asyl efter udlændingelovens § 7, fastsætter Flygtningenævnet ikke en udrejsefrist for den pågældende, idet Udlændingestyrelsen ex officio vil tage stilling til, om den uledsagede mindreårige er omfattet af udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 2. Udlændingestyrelsen beskikker en advokat for den pågældende, medmindre barnet selv har antaget en advokat eller ganske særlige grunde taler derimod, jf. udlændingelovens § 56 a, stk. 8, 1. pkt.

Ligesom i sager vedrørende ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 1, meddeles der opholdstilladelse efter nr. 2, hvis der er grund til at antage, at udlændingen ved en tilbagevenden til hjemlandet eller det tidligere opholdsland vil være uden familiemæssigt netværk eller uden mulighed for ophold på et modtage- og omsorgscenter og dermed vil blive stillet i en reel nødsituation. Opholdstilladelsen kan ikke forlænges ud over udlændingens fyldte 18. år.

Det påhviler ligeledes udlændingen at meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til udlændingeloven kan gives. Det er således som udgangspunkt den udlænding, der gør gældende, at den pågældende ikke har et familiemæssigt netværk i hjemlandet, der skal sandsynliggøre sin påstand. Flygtningenævnet vil dog i den forbindelse tage hensyn til udlændingens alder og udvikling.

Meddeler Udlændingestyrelsen den pågældende afslag på ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 2, kan afgørelsen påklages til Flygtningenævnet. Påklages et afslag på opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 3, nr. 2, inden 7 dage efter, at det er meddelt den pågældende, tillægger Flygtningenævnet klagen opsættende virkning, således at udlændingen har ret til at opholde sig her i landet, indtil klagen er afgjort, jf. udlændingelovens § 33, stk. 13.

Flygtningenævnet har i beretningsåret afgjort tre sager vedrørende klage over Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 2. Flygtningenævnet har i alle tre sager stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse.

Som eksempel på sager, hvor Flygtningenævnet har taget stilling til, hvorvidt en uledsaget mindreårig asylansøger kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 2, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **november 2017** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Ansøgeren er mindreårig. Indrejst i 2016. Til

støtte for klagen havde klagerens advokat blandt andet henvist til, at klageren udrejste af Afghanistan, da han var omkring 12 år og efterfølgende boede i Iran med nogle fjerne slægtninge. Han havde ikke haft kontakt med noget familie i Afghanistan udover en ganske sporadisk kontakt med en farbror, der dog lå tidsmæssigt langt tilbage. Klagerens advokat gjorde på den baggrund gældende, at det måtte lægges til grund, at klageren ikke havde et familiemæssigt eller andet netværk i Afghanistan, der kunne tage sig af ham, og at der derfor var en reel risiko for, at han ville blive stillet i en reel nødsituation ved en tilbagevenden til Afghanistan. **Flygtningenævnet** udtalte: "Flygtningenævnet finder ikke, at Deres klient har dokumenteret eller sandsynliggjort, at han vil være uden familiemæssigt netværk i hjemlandet. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at det af referatet af Deres klients oplysnings- og motivsamtale [fra sommeren] 2016, af Deres klients samtale med Udlændingestyrelsen [i vinteren] 2016 samt af Deres klients forklaring for nævnet [i sommeren] 2017 fremgår, at Deres klients to farbrødre og to mostre fortsat opholder sig i landsbyen […], og at Deres klient efter sin indrejse i Danmark har haft kontakt til sine farbrødre, der oplyste, at de havde det godt. Det af Dem anførte om, at Deres klients kontakt til sine farbrødre har været sporadisk, at denne kontakt ligger tidsmæssigt langt tilbage, og at det på denne baggrund må lægges til grund, at Deres klient ikke har et familiemæssigt eller andet netværk i Afghanistan, der kan tage sig af ham, kan ikke i sig selv føre til en ændret vurdering. Der kan herved henvises bemærkningerne til lovforslag nr. L 37 af 28. oktober 2010 om ændring af udlændingeloven og integrationsloven (Revision af reglerne om uledsagede mindreårige udlændinge m.v.), bemærkninger til § 1, nr. 1, jf. de almindelige bemærkninger afsnit 2.3., hvori følgende er anført: "I vurderingen af, om der kan gives opholdstilladelse, indgår det, om barnet har familie eller andet socialt netværk i hjemlandet, eller om barnet vil blive stillet i en reel nødsituation ved en tilbagevenden dertil. Hvis en uledsaget mindreårig har anført, at den pågældende har forældre i hjemlandet eller anden familie - uanset om familiens præcise opholdssted på tidspunktet for ansøgningen er kendt - og der ikke er oplysninger i sagen om, at familien ikke kan findes, eller det ikke er sandsynliggjort eller dokumenteret, at familien ikke længere opholder sig i hjemlandet, vurderes det som udgangspunkt, at den pågældende ved en tilbagevenden har et familiemæssigt netværk. Det betyder, at den pågældende ikke vil blive stillet i en reel nødsituation eller vil blive bragt i en situation, der adskiller sig væsentligt fra situationen for andre personer på samme alder i hjemlandet ved en tilbagevenden. I sådanne tilfælde kan der ikke gives opholdstilladelse som uledsaget mindreårig. Ved vurderingen af, om barnet har et tilstrækkeligt netværk i hjemlandet, lægges der vægt på, om der er familiemedlemmer eller andre relationer, der objektivt set er i stand til at drage omsorg for barnet og udgøre et sikkert netværk. Det afgørende er evnen til at udgøre et netværk for barnet - og at det potentielle netværk ikke konkret er forhindret heri som følge af f.eks. et hospitalsophold - og ikke viljen til at udgøre et netværk for barnet." Nævnet bemærker, at Deres klient efter det oplyste har et familiemæssigt net-

værk i Afghanistan, der objektivt set er i stand til at drage omsorg og udgøre et sikkert netværk for Deres klient. Flygtningenævnet har i tillæg hertil lagt vægt på, at det af baggrundsoplysningerne, herunder Landinfos temanotat *"Afghanistan: Nettverk"*, udgivet den 28. august 2017, afsnit 2.1.1., fremgår, at: "Den gjensidige forpliktelsen til å hjelpe og støtte hverandre innad i storfamilien er sterk, og tradisjonene for å ivareta ansvaret for personer innenfor gruppen er dype. Jo nærmere slektskap, desto sterkere er forpliktelsene til å hjelpe og støtte. Ifølge flere av Landinfos samtalepartnere i Kabul er det ikke mulig å avvise de aller nærmeste, slik som brødre, farbrors barn etc., med mindre det er en alvorlig konflikt i familien. Det er umulig å se for seg at en afghaner ikke tilbyr husly hvis alternativet er at nære familiemedlemmer blir boende på gaten. Det er altså ikke kulturell aksept for å avvise noen som ber om husvære, og det gjelder i særlig grad for nære slektninger. Lengden på oppholdet avhenger av familiens ressurssituasjon. Forpliktelsene overfor storfamilien gjelder for alle afghanere, uavhengig av etnisitet, men er antagelig aller sterkest blant pashtunerne (samtale med FN-kilde, mai 2017)." Flygtningenævnet kan således efter en samlet vurdering ikke lægge til grund, at Deres klient ved en tilbagevenden til sit hjemland vil blive stillet i en reel nødsituation på grund af fraværet af familiemæssigt eller andet socialt netværk. Det påhviler herefter Deres klient at udrejse af landet senest inden 15 dage, jf. udlændingelovens § 33, stk. 2, 2. pkt. Det fremgår af bemærkningerne til lovforslag nr. L 107 af 12. januar 2011 om ændring af udlændingeloven (Direktiv om fælles standarder og procedurer i medlemsstaterne for tilbagesendelse af tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold (udsendelsesdirektivet) m.v.), afsnit 2.3.2.3, jf. bemærkningerne til § 1, nr. 9, at Flygtningenævnet i den forbindelse skal oplyse om, at der kan ske udvisning med indrejseforbud i minimum 2 år, hvis Deres klient ikke udrejser frivilligt i overensstemmelse med udrejsefristen, at indrejseforbuddet vil være gældende i alle EU- og Schengenlande, og at Deres klient i tilfælde af udvisning vil blive indberettet som uønsket til Schengen-informationssystemet. En afgørelse om udvisning med indrejseforbud træffes af Udlændingestyrelsen og kan indbringes for Udlændingenævnet, jf. udlændingelovens § 52 b, stk. 1." Afgh/2017/531

Kapitel 9

Sager indbragt for internationale organer

9.1.1 Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol

Europarådet vedtog i 1950 Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, der trådte i kraft i 1953. Konventionen er senere blevet suppleret med i alt 16 ændrings- og tillægsprotokoller. Danmark har ikke ratificeret protokol nr. 12 (generelt forbud mod diskrimination) og protokol nr. 16 (rådgivende udtalelser om principielle spørgsmål). Det følger af konventionen, at der for at sikre opfyldelsen af konventionens forpligtelser skal oprettes en europæisk Domstol for Menneskerettigheder. I 1959 begyndte Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol sit arbejde.

Domstolen består af 47 dommere, der svarer til antallet af signaturstater i 2017. Domstolen er opdelt i en række komitéer, hver bestående af tre dommere, nogle kamre af syv dommere og et storkammer bestående af 17 dommere.

Medlemsstater samt enkeltpersoner, grupper og ikke statslige organisationer kan anlægge sager ved Domstolen for brud på en i konventionen indeholdt rettighed eller forpligtelse, jf. artiklerne 33 og 34. Der gælder visse kriterier for at antage en sag til realitetsbehandling, jf. artikel 35. Således skal alle nationale retsmidler være udtømt, sagen skal anlægges senest seks måneder efter den endelige nationale afgørelse er truffet, den part, der anlægger sagen, må ikke være anonym, og Domstolen eller andre internationale organer må ikke tidligere have taget stilling til det samme materielle indhold. Hertil kommer, at Domstolen kan afvise en sag anlagt af en enkeltperson eller gruppe efter artikel 34, hvis Domstolen finder sagen uoverensstemmende med konventionens bestemmelser, åbenbart grundløs, eller at der er tale om misbrug af retten til at anlægge sager.

Domstolen modtager et meget stort antal klager. Efter et fald i antallet i 2014 og særligt i 2015 er antallet steget igen, og Domstolen modtog i 2017 omkring 63.350 klager. Tallet dækker over ”allocated applications”, som er de klager, som bliver fordelt til en juridisk enhed, bestående af enten en enkelt dommer, komitéer eller kamre. Hovedparten af de registrerede klager er indbragt af enkeltpersoner eller grupper af enkeltpersoner.

Domstolen informerer som udgangspunkt kun signaturstaten om en indgivet klage, hvis Præsidenten for det kompetente kammer i Domstolen eller kammeret selv beslutter at

bede staten om dens opfattelse af klagen (Domstolens procesreglement regel 54, stk. 2, litra b; på engelsk tales der om "give notice" eller "communication"), herunder om klagen kan antages til realitetsbehandling ("admissibility") og om klagens indhold ("merits"). Almindeligvis kan undersøgelse af klagens antagelse til realitetsbehandling finde sted samtidig med stillingtagen til dens indhold (konventionens artikel 29, stk. 3, og Domstolens procesreglement regel 54A). Signaturstaten kan imidlertid blive informeret om klagen på et tidligere stadium, hvis Domstolen mangler faktuelle oplysninger, dokumenter eller andet relevant materiale, som klageren ikke kan skaffe (Domstolens procesreglement regel 54, stk. 2, litra a), eller hvis Domstolen træffer beslutning om at anvende foreløbige foranstaltninger (Domstolens procesreglement regel 39, se nedenfor). Hvis en klage imidlertid slettes eller afvises af en komité (konventionens artikel 28), bliver signaturstaten normalt ikke informeret om klagen.

I relation til beskyttelsen af flygtninge og asylansøgere er navnlig konventionens artikel 3 relevant.

Ifølge bestemmelsen må ingen underkastes tortur og ej heller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf.

Flygtningenævnet havde i beretningsperioden ingen verserende sager for Domstolen.

9.1.2 Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols anvendelse af foreløbige foranstaltninger, jf. Domstolens procesreglement regel 39

Det følger af regel 39 i Domstolens procesreglement, at det kammer, der behandler en klage, kan komme med tilkendegivelser om foreløbige foranstaltninger (interim measures), som Domstolen vurderer, at der bør træffes af hensyn til parterne eller en hensigtsmæssig behandling af klagesagen. Procesreglementet angiver ikke nærmere, hvornår hensynet til parternes interesse eller behandlingen af klagesagen taler for, at Domstolen kommer med tilkendegivelser om foreløbige foranstaltninger.

I praksis opstår spørgsmålet om foreløbige foranstaltninger navnlig i sager om udvisning, udsendelse eller udlevering af udlændinge, og anmodninger om anvendelsen af regel 39 vedrører som oftest retten til liv (konventionens artikel 2), retten til ikke at blive udsat for tortur eller umenneskelig behandling (konventionens artikel 3) og undtagelsesvis retten til respekt for privat- og familieliv (konventionens artikel 8).

Domstolen har udtalt, at i sager, hvor det med rimelighed er blevet gjort gældende, at der er en risiko for uopretteligt skade hvad angår klagerens adgang til at nyde beskyttelse efter en af konventionens kernebestemmelser, er formålet med foreløbige foran-

staltninger at opretholde status quo, indtil Domstolen har taget stilling til foranstaltningens berettigelse. Foreløbige foranstaltninger skal således sikre den fortsatte tilstedeværelse af den genstand, der er emnet for anmodningen, og derved letter foreløbige foranstaltninger den effektive udøvelse af retten til at indgive individuel klage efter artikel 34 ved at sikre sagens genstand, når denne vurderes at være i risiko for at lide uoprettelig skade som følge af den ansvarlige stats handlinger eller undladelser. Domstolen har videre udtalt, at foreløbige foranstaltninger tjener afgørende til at undgå uafvendelige situationer, som ville forhindre Domstolen i at undersøge sagen korrekt og – hvor den fandt det rigtigt – at sikre klageren den praktiske og effektive udnyttelse af de påberåbte konventionsrettigheder. Tilkendegivelser om midlertidige foranstaltninger tjener således ikke kun til, at der kan gennemføres en effektiv undersøgelse af klagen, men også til at sikre, at konventionens beskyttelse af klageren er effektiv (se Mamatkulov og Askarov mod Tyrkiet, præmisserne 108 og 125, og Aoulmi mod Frankrig, præmisserne 103 og 107-108).

Domstolens anvendelse af regel 39 har således karakter af et foreløbigt processuelt retsmiddel. Der er med anvendelse af bestemmelsen ikke taget stilling til, om der i den konkrete sag foreligger en krænkelse af konventionen. Fra Domstolens praksis vedrørende konventionens artikel 3 er der således flere eksempler på anvendelse af regel 39 i sager vedrørende udenlandske statsborgere, hvor Domstolen efterfølgende har udtalt, at en udsendelse ikke ville udgøre en krænkelse af konventionen, se blandt andet de i Flygtningenævnets formandskabs 19. beretning (2010), side 220 ff. omtalte afgørelser i fem sager anlagt af srilankanske statsborgere mod Danmark samt F.H. mod Sverige, dom af 20. januar 2009, der er nærmere omtalt i Flygtningenævnets formandskabs 17. beretning (2008), side 221. I sagen M.S.S. mod Belgien og Grækenland (application no. 30696/09) af 21. januar 2011 udtalte Domstolen i præmis 355:

”The Court next rejects the Government’s argument that the Court itself had not considered it necessary to indicate an interim measure under Rule 39 of the Rules of Court to suspend the applicant’s transfer. It reiterates that in cases such as this, where the applicant’s expulsion is imminent at the time when the matter is brought to the Court’s attention, it must take an urgent decision. The measure indicated will be a protective measure which on no account prejudges the examination of the application under Article 34 of the Convention. At this stage, when an interim measure is indicated, it is not for the Court to analyse the case in depth – and indeed it will often not have all the information it needs to do so […].”

Domstolen har i visse tilfælde anvendt regel 39 på et større antal sager vedrørende klagere af samme nationalitet og/eller etnicitet, som indbringes for Domstolen. Der kan

herved blandt andet henvises til sagen N.A. mod UK (application no. 25904/07), se præmisserne 21–22.

Det fremgår af dommen F.H. mod Sverige af 20. januar 2009, at Domstolen anvendte regel 39 i en situation, hvor der var afsagt dom om, at der ikke som påstået af klageren var sket et brud på konventionens artikler 2 og 3, men hvor dommen endnu ikke var endelig, jf. konventionens artikel 44, stk. 2. Domstolen anvendte i dette tilfælde regel 39 efter dommens afsigelse for at sikre en eventuelt fortsat effektiv behandling af sagen, således at klageren ikke blev udsendt, inden dommen blev endelig. Sagen er nærmere omtalt i Flygtningenævnets formandskabs 17. beretning (2008), side 221.

I sager, hvor der er klaget over Flygtningenævnets afgørelser, er anmodninger fra Domstolen om anvendelse af regel 39 hidtil blevet efterkommet.

9.2 FN's menneskerettighedsorganer

Danmark har tiltrådt en række FN-konventioner om menneskerettigheder. I forhold til seks af disse konventioner har Danmark også accepteret en individuel klageadgang, hvorefter enkeltpersoner eller grupper af enkeltpersoner kan klage direkte til FN, hvis de mener, at den danske stat har krænket deres rettigheder efter en af de omhandlede konventioner.

Danmark har således accepteret individuel klageadgang i forhold til FN's konvention om borgerlige og politiske rettigheder med tilhørende protokoller, FN's konvention om afskaffelse af alle former for racediskrimination, FN's konvention om tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, FN's konvention om afskaffelse af alle former for diskrimination mod kvinder, FN's konvention om barnets rettigheder og FN's konvention om rettigheder for personer med handicap. For hver af de nævnte konventioner er der nedsat en særlig klagekomité. Afhængigt af, hvilken konvention klagen vedrører, behandles klager over Danmark af enten FN's Menneskerettighedskomité, FN's Racediskriminationskomité, FN's Torturkomité, FN's Kvindekomité, FN's Børnekomité eller FN's Handicapkomité.

Der gælder efter tillægsprotokoller til konventionerne visse kriterier for at antage en sag til realitetsbehandling. Således skal sagens fakta falde inden for komitéens kompetence, og klageren må ikke være anonym. Alle relevante nationale retsmidler skal være udtømt, og sagen må ikke være under samtidig behandling i realiteten for et andet internationalt organ.

Klagekomitéernes udtalelser er ikke folkeretligt bindende, og komitéerne kan ikke tilsidesætte eller ændre afgørelser, som er truffet af danske myndigheder. En klager er

derfor forpligtet til at følge en afgørelse truffet af de danske myndigheder, indtil de danske myndigheder måtte ændre afgørelsen.

Når en klage over Danmark indbringes for en af klagekomitéerne, kan den pågældende komité imidlertid anmode Danmark om, at de danske myndigheder undlader at fuldbyrde en afgørelse i en national sag, indtil komitéen har færdigbehandlet klagesagen – en såkaldt anmodning om foreløbige foranstaltninger ("interim measures"). I praksis har de danske myndigheder hidtil efterkommet sådanne anmodninger, dog har Flygtningenævnet i en enkelt sag for Torturkomitéen efterfølgende efter en konkret vurdering besluttet at ophæve udsættelsen af udrejsefristen, se nærmere afsnit 9.3.2.1 om sagen F.K. mod Danmark.

Hvis en klage over Danmark f.eks. indbringes for FN's Menneskerettighedskomité af en afvist asylansøger, vil komitéen kunne anmode de danske myndigheder om at undlade at fuldbyrde en beslutning om udsendelse af den pågældende klager, mens klagesagen behandles ved komitéen. Det følger af regel nr. 92 i komitéens procedureregler, at komitéen kan gøre dette, hvis komitéen vurderer, at udsendelse af klageren vil kunne tilføje denne uoprettelig skade ("irreparable damage").

Tilsvarende følger af procedureregler for hver af de øvrige nævnte klagekomitéer samt af den valgfri protokol til konventionen om afskaffelse af alle former for diskrimination imod kvinder.

Der er det seneste par år blevet indbragt et meget stort antal sager for FN's komitéer, se for antallet af verserende sager ved udgangen af 2017 afsnittene vedrørende de enkelte komitéer nedenfor.

FN's komitéer har i 2017 i otte sager udtalt kritik af Flygtningenævnets afgørelser (Menneskerettighedskomitéen i seks sager og Torturkomitéen i to sager).

Hvis en komité har udtrykt kritik af en af Flygtningenævnets afgørelser, har det hidtil været Flygtningenævnets praksis at genoptage sagen og gennemgå den på ny, som udgangspunkt ved behandling på et nyt mundtligt nævnsmøde. I det nye nævns behandling af sagen indgår naturligvis som et væsentligt element – udover sagens akter og baggrundsmateriale, herunder nytilkommet baggrundsmateriale, vedrørende det pågældende land – komitéens udtalelse. Det er muligt, at Flygtningenævnet efter denne fornyede vurdering af sagen finder, at ansøgeren fortsat ikke opfylder betingelserne for at få meddelt asyl. Dette er imidlertid ikke udtryk for, at nævnet ikke lægger vægt på eller tager hensyn til komitéens udtalelser, men derimod for, at nævnet ikke er enig med komitéen i den konkrete vurdering. I modsætning til komitéerne møder Flygtningenæv-

net ansøgeren personligt og har lejlighed til at høre den pågældende selv forklare og til at stille uddybende spørgsmål. Flygtningenævnet kan således danne sig et førstehåndsindtryk. Med det faktum in mente, at en meget stor del af de sager, Flygtningenævnet behandler, vedrører troværdigheden af ansøgerens forklaring, er dette forhold af stor betydning, hvilket også er anerkendt af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, som ved flere lejligheder har udtalt sig om troværdighedsvurderingen i asylsager. Der kan herved henvises til sagen R.C. mod Sverige af 9. marts 2010 (application no. 41827/07), præmis 52, i hvilken Domstolen udtalte:

”The Court observes, from the outset, that there is a dispute between the parties as to the facts of this case and that the Government have questioned the applicant’s credibility and pointed to certain inconsistencies in his story. The Court acknowledges that it is often difficult to establish, precisely, the pertinent facts in cases such as the present one. It accepts that, as a general principle, the national authorities are best placed to assess not just the facts but, more particularly, the credibility of witnesses since it is they who have had an opportunity to see, hear and assess the demeanour of the individual concerned.”

Se endvidere M.E. mod Sverige af 26. juni 2014 (application no. 71398/12), præmis 78, hvori Domstolen udtalte:

”The Court first acknowledges that it is often difficult to establish, precisely, the pertinent facts in cases such as the present one and it accepts that, as a general principle, the national authorities are best placed to assess the credibility of the applicant if they have had an opportunity to see, hear and assess the demeanour of the individual concerned (see, R.C. v. Sweden, no. 41827/07, § 52, 9 March 2010). […]”

Hvis en komité udtrykker kritik i en sag, hvor ansøgeren på tidspunktet for modtagelsen af komitéens udtalelse er forsvundet, genoptages sagen ikke, jf. principperne i udlændingelovens § 33, stk. 8.

Der henvises til den nærmere gennemgang af de otte sager, hvori der er udtalt kritik af Flygtningenævnets afgørelser, nedenfor.

I forlængelse af den dialog med FN’s komitéer, som blev indledt med Flygtningenævnets besøg i Genève i foråret 2016, se nærmere formandskabets 25. beretning (2016), side 267f., afholdt Flygtningenævnet i april 2017 et seminar vedrørende tortur. Seminaret, der var målrettet Flygtningenævnets medlemmer og medarbejdere i sekretariatet, omhandlede iværksættelse af torturundersøgelse af asylansøgere, gennemførelse af den konkrete undersøgelse samt anvendelsen af torturundersøgelser som led i nævnets be-

visvurdering. Til seminaret blev der holdt oplæg af repræsentanter fra DIGNITY om identificering af torturofre, opmærksomhedspunkter, spørgeteknik, hukommelsesproblemer o.lign., samt oplæg af en repræsentant fra Retsmedicinsk Institut om den faktiske udførelse af en lægelig torturundersøgelse, objektive fund, personens forklaringer m.v.

Endvidere har Flygtningenævnets formand og sekretariatschefen deltaget i Amnesty Internationals danske lægegruppes sommermøde primo september 2017, hvor de holdt oplæg om nævnets arbejde og proces. Derudover blev nævnets anvendelse af Amnesty Internationals torturundersøgelser i konkrete asylsager drøftet nærmere.

9.3 FN's Torturkomité

9.3.1 FN's konvention mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf

Danmark har ratificeret FN's konvention af 10. december 1984 mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Konventionen trådte i kraft den 26. juni 1987 for Danmarks vedkommende.

Ved konventionen blev FN's Torturkomité oprettet i 1984, og den påbegyndte sit arbejde i 1988. Komitéen er nedsat med hjemmel i torturkonventionens kapitel 2 og har til formål at arbejde for bekæmpelse af tortur som defineret i konventionens artikel 1. Komitéen består af ti eksperter, som mødes to gange årligt. Medlemmerne vælges af de stater, der har tiltrådt torturkonventionen. De deltagende stater skal afgive beretninger til komitéen om de foranstaltninger, de træffer for at gennemføre deres forpligtelser ifølge konventionen.

Komitéen har til opgave at gennemgå og vurdere indberetningerne fra deltagerlandene, jf. artikel 19. Komitéen har mulighed for at rette henvendelse til og eventuelt tage på besøg i et land, hvis komitéen kommer i besiddelse af informationer om, at der i det pågældende land foregår systematiske menneskerettighedskrænkelser. For så vidt angår deltagerstater, der har ratificeret torturkonventionens artikel 22, behandler komitéen tillige individuelle klager, jf. artikel 22. Konventionen har 146 deltagende stater. Danmark har afgivet en erklæring om anerkendelse af FN's Torturkomités kompetence til at modtage og behandle mellemstatslige og individuelle klagesager.

I relation til beskyttelsen af flygtninge og asylansøgere er det især konventionens artikel 3, der er relevant.

Bestemmelsen er affattet således:

Stk. 1: ”Ingen deltagende stat må udvise, tilbagelevere (”refoulere”) eller udlevere en person til en anden stat, hvor der er vægtige grunde til at antage, at personen vil være i fare for at blive underkastet tortur.”

Stk. 2: ”Med henblik på at vurdere, om der foreligger sådanne grunde, skal de kompetente myndigheder tage alle de relevante omstændigheder i betragtning, herunder om der i den pågældende stat er et fast mønster af alvorlige, åbenbare eller massive krænkelser af menneskerettighederne.”

Det følger af komitéens Rules of Procedure, regel 108, at komitéen kan anmode staterne om opsættende virkning med hensyn til udsendelse af klageren under komitéens behandling af sagen.

Bevisbyrden for, at en udsendelse vil være i strid med artikel 3, påhviler i første omgang klageren. Der skal foreligge vægtige grunde til at antage, at der vil være en reel risiko for, at klageren vil blive udsat for en behandling i strid med artikel 3 i det land, hvortil tvangsudsendelsen vil ske. Der stilles hermed et krav om konkretisering af risikoen for overgreb, hvorimod der næppe påhviler klageren et krav om at kunne bevise, at der foreligger en individualiseret risiko for overgreb. Denne bevisbyrde er blevet beskrevet som en indsigelsesbyrde med forpligtelse til at oplyse sagen. Løftes denne bevisbyrde, må staten føre bevis for, at mishandling ikke vil forekomme, eller at der ikke er en forudsigelig risiko herfor. Der skal i den forbindelse foreligge en reel risiko for mishandling af en vis grovhed.

I 2017 er der afgjort tre sager af FN’s Torturkomité, hvori der er klaget over afgørelser truffet af Flygtningenævnet. Der henvises for så vidt angår disse tre sager til gennemgangen i afsnittene 9.3.3.1.1-9.3.3.2.1 nedenfor.

Endvidere omtales straks nedenfor under afsnit 9.3.2.1-9.3.2.2 to sager, hvor Torturkomitéen tidligere har udtalt kritik.

Der verserede pr. 31. december 2017 ni sager ved FN’s Torturkomité, hvor der er blevet klaget over afgørelser truffet af Flygtningenævnet.

9.3.2 Opfølgning i forhold til tidligere udtalelser fra FN's Torturkomité i sager mod Danmark

9.3.2.1 F.K. mod Danmark, communication no. 743/2016 (Tyrkiet)

Sagen vedrørte en mandlig tyrkisk asylansøger, der var indrejst i Danmark i 2010. For så vidt angår klagerens asylmotiv, Torturkomitéens udtalelse fra 2015, sagens fornyede behandling i Flygtningenævnet, den fornyede indbringelse for komitéen i april 2016 og

sagsanlæg ved Københavns Byret i november 2016 kan der henvises til Flygtningenævnets formandskabs 24. beretning (2015), side 267ff og 25. beretning (2016), side 270ff.

Højesteret har i kendelse af 15. november 2017 stadfæstet Østre Landsrets kendelse om ikke at tillægge søgsmålet opsættende virkning. Københavns Byret har i januar 2018 henvist sagen til behandling i Østre Landsret. Klageren blev i marts 2018 udsendt tvangsmæssigt til Tyrkiet. Østre Landsret besluttede i marts 2018 at behandle sagen i første instans.

9.3.2.2 M.B., A.B., D.M.B. og D.B. mod Danmark, communication no. 634/2014 (Rusland)

Sagen vedrørte et russisk ægtepar med to børn, der var indrejst i Danmark i 2014. For så vidt angår klagernes asylmotiv, Torturkomitéens udtalelse fra 2016 og sagens fornyede behandling i Flygtningenævnet i marts 2017 kan der henvises til Flygtningenævnets formandskabs 25. beretning (2016), side 277ff.

I marts 2017 fremsendte den danske regering herefter som led i opfølgningen på udtalelsen (follow up-proceduren) Flygtningenævnets afgørelse af marts 2017 samt regeringens bemærkninger til komitéen. I november 2017 fremsendte Torturkomitéens Sekretariat klagerens yderligere supplerende bemærkninger til regeringen samt oplyste, at komitéen havde besluttet at invitere en repræsentant fra Danmarks faste mission til et møde med en repræsentant for Torturkomitéen med henblik på at drøfte implementeringen af komitéens udtalelse i sagen. I forlængelse heraf orienterede den danske regering komitéen om, at den mandlige klager overfor det danske politi havde erkendt, at han retteligt var statsborger i Kasakhstan, hvor han ud fra fingeraftryk og foto var blevet identificeret, og at han i 2011 havde fået udstedt et kasakhisk pas, som han fortsat var i besiddelse af. Begge klagere havde samtidig erkendt, at de indtil nu havde forklaret usandt over for de danske myndigheder om den mandlige klagers identitet og nationalitet, samt at klagerne nu ønskede at samarbejde med de danske myndigheder om en samlet udsendelse til Rusland, subsidiært en separat udsendelse til Rusland og Kasakhstan med henblik på en hurtig genforening af ægteparret i Rusland.

Klagerne er efterfølgende meldt udeblevet fra deres asylcenter.

9.3.3 FN's Torturkomités udtalelser i 2017 i sager mod Danmark

I beretningsperioden har FN's Torturkomité udtalt sig i tre sager, hvori der var klaget over afgørelser truffet af Flygtningenævnet. Torturkomitéen fandt i to af sagerne, at en udsendelse af klagerne til deres hjemland ville udgøre en krænkelse af artikel 3 i FN's konvention mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behand-

ling eller straf, mens komitéen i den tredje sag fandt, at en udsendelse ikke ville udgøre en krænkelse af artikel 3.

Komitéen har i flere sager, herunder i beretningsåret, udtalt kritik af, at Flygtningenævnet under henvisning til klagerens manglende troværdighed og på trods af klagerens påstand herom og evt. fremlagte lægelige oplysninger, der støtter klagerens oplysninger om overgreb, har afvist at iværksætte en egentlig torturundersøgelse forud for nævnets afgørelse om stadfæstelse af Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på asyl. Komitéen har blandt andet henvist til, at fuldstændig nøjagtighed sjældent kan forventes fra torturofres side, og at sådanne uoverensstemmelser, som kan forekomme i klagerens forklaringer, ikke er væsentlige og ikke sår tvivl om hans generelle troværdighed. Ved at undlade at foranstalte en torturundersøgelse iværksat finder komitéen, at de danske myndigheder ikke behørigt har undersøgt klagerens påstande og beviser, jf. torturkonventionens artikel 3, og at nævnet ikke kunne foretage en "impartial and independant assessment" af, om divergenserne i ansøgers forklaring skyldes tortur.

Flygtningenævnet har ikke været enig med komitéen i dennes meget vidtgående synspunkter om, hvornår der bør iværksættes en torturundersøgelse, således som disse er kommet til udtryk i komitéens udtalelser. Der henvises herom nærmere til Flygtningenævnets formandskabs 25. beretning (2016), side 270. Det er således Flygtningenævnets praksis at tage stilling til behovet for iværksættelsen af sådanne undersøgelser på konkret grundlag og ikke ud fra en generel standard, jf. herved udlændingelovens § 54, stk. 1, hvoraf det fremgår, at Flygtningenævnet drager omsorg for sagens oplysning og træffer bestemmelse om afhøring af udlændingen og vidner samt tilvejebringelse af andre bevismidler. Spørgsmålet herom har i 2016 og 2017 været drøftet på møder i Flygtningenævnets formandskab og koordinationsudvalg. Efter Flygtningenævnets opfattelse kan det forhold, at en asylansøger måtte anmode om at få foretaget en torturundersøgelse, ikke i sig selv medføre en absolut pligt for asylmyndigheden til at iværksætte en sådan undersøgelse. Det må som hidtil bero en konkret vurdering, herunder af om resultatet af undersøgelsen vil kunne bidrage til sagens oplysning. Nævnets praksis, som den blandt andet er beskrevet i Flygtningenævnets formandskabs 24. beretning (2015), side 439ff., er således fortsat gældende. Noget andet er, at nævnets medlemmer naturligvis er opmærksomme på muligheden for at gennemføre torturundersøgelser, hvis sagens oplysninger giver anledning hertil.

9.3.3.1 Sager hvor komitéen har udtalt kritik

9.3.3.1.1 A.M.D. et al. mod Danmark, communication no. 653/2015 (Rusland)

Sagen vedrørte et russisk ægtepar med tre børn, der var indrejst i Danmark i 2013. Klagerne henviste som asylmotiv til, at den mandlige klager ved en tilbagevenden til Tje-

tjenien risikerede at blive slået ihjel af myndighederne, fordi han havde hjulpet sin bror, der var aktiv i den tjetjenske oprørsbevægelse. Den mandlige klager oplyste, at han i perioden fra 2010 til 2013 flere gange havde hjulpet sin bror med at skaffe medicin, mad og tøj. I 2013 blev den mandlige klager anholdt af myndighederne på bopælen. Klageren var tilbageholdt i ni dage, hvorunder han blev afhørt og udsat for tortur og overgreb. Han blev løsladt efter at have underskrevet en erklæring om, at han ville samarbejde med myndighederne med henblik på at udlevere broren.

Flygtningenævnet stadfæstede i 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på asyl. Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer fandt, at klagernes forklaringer om asylmotivet ikke kunne lægges til grund, idet forklaringerne ikke fandtes troværdige. Flertallet lagde vægt på, at klagerne ikke på eget initiativ havde oplyst, at de forud for udrejsen af Rusland fik udstedt udenrigspas eller havde søgt om visa til et andet europæisk land. Flertallet lagde endvidere vægt på, at klagernes forklaringer på flere punkter var utroværdige, idet den mandlige klager blandt andet havde forklaret, at han syv eller otte gange kørte fire hundrede kilometer til en anden by i forbindelse med bestillingen af flybilletter og visa, hvorimod han alene provianterede medicin til sin bror på de to eneste apoteker i byen, hvor de boede. Klageren havde endvidere svaret upræcist og afglidende på centrale spørgsmål, herunder om hvor ofte broren var på besøg hos klageren mellem 2010 og 2013.

Af komitéens udtalelse fra 12. maj 2017 fremgår blandt andet:

"9.6 The Committee notes that A.M.D. provided a detailed description of the torture he had endured, both to the national authorities and in his submission to the Committee. The Committee takes note of the submission by the State party that the consistency between A.M.D.'s description of torture, his physical and psychological symptoms and the findings set out in the report of the Amnesty International Danish Medical Group did not mean that he had been subjected to the alleged physical or mental abuse. The Committee observes, however, that the medical certificate dated 27 March 2015 stated that A.M.D. suffered from post-traumatic stress disorder and probably had been subjected to torture in the past. The Committee also observes that the Refugee Appeals Board refused to reopen the complainant's asylum case even when faced with that evidence. The Committee considers that the State party, in the light of those doubts, could have reopened the proceedings and ordered an additional examination of the complainant in order to reach a fully informed conclusion on the matter.

9.7 Concerning the State party's general argument that A.M.D.'s account was not credible, the Committee recalls its jurisprudence, according to which complete accuracy is seldom to be expected by victims of torture, and that any inconsistencies in the

complainant's presentation of the facts are not material and do not raise doubts about the general veracity of his claims. In that context, the Committee finds that, in determining whether there were substantial grounds for believing that A.M.D. would face a foreseeable, real and personal risk of being subjected to torture if deported, the State party has failed to duly verify the complainant's allegations and evidence, as required by article 3 of the Convention.

10. The Committee, acting under article 22 (7) of the Convention, therefore concludes that the deportation of A.M.D. to the Russian Federation would constitute a violation of article 3 of the Convention."

Flygtningenævnet besluttede på denne baggrund at genoptage sagen til behandling på et nyt mundtligt nævnsmøde.

I afgørelsen fra august 2017 udtalte Flygtningenævnet, at begge klagere i deres oplysnings- og motivsamtaler undlod at oplyse, at de ud over et indenrigspas også havde fået udstedt et udenrigspas, ligesom ingen af dem på spørgsmål om, hvorvidt de havde søgt visum før deres udrejse, forklarede, at de i maj 2013 havde ansøgt om et Schengen-visum. Også i forbindelse med partshøringerne benægtede begge klagere, at de havde ansøgt om de visa, som en ambassade i Moskva i mellemtiden havde oplyst overfor Udlændingestyrelsen, at de havde udstedt til klageren. I samme samtale fastholdt den kvindelige klager, at hun ikke havde et pas, idet myndighederne havde dette i deres varetægt, mens den mandlige klager forklarede, at hans dokumenter forsvandt fra hjemmet den nat, han blev anholdt. I forbindelse med asylsamtalerne fastholdt begge klagere, at de ikke selv havde ansøgt om at få udstedt Schengen-visa, idet den mandlige ansøger yderligere forklarede, at han mente, at det var de mennesker, der havde holdt ham fanget, der havde gjort det, så han kunne blive returneret til hjemlandet, hvis han skulle flygte.

Først i advokatindlægget fra februar 2014 vedgik ansøgerne, at det var dem, der havde ansøgt om de omhandlede visa, idet de forklarede, at de først var blevet klar over, at ansøgningerne var blevet imødekommet efter udrejsen i forbindelse med Udlændingestyrelsens partshøringer i november 2013. I gensamtalen i juni 2014 forklarede den mandlige ansøger videre, at det var korrekt, at han og den kvindelige ansøger havde fået udstedt udenrigspas i april 2013, før visumansøgningen blev indgivet i slutningen af maj 2013, ligesom han forklarede, at det var af frygt for at blive sendt tilbage til Tjetjenien, at ingen af ansøgerne tidligere havde forklaret herom, ligesom han havde fundet det skamfuldt at indrømme, at han havde løjet i forbindelse med oplysnings- og motivsamtalen. Det bemærkes imidlertid, at ansøgerne allerede i november 2013 havde fået besked på, at deres asylsager ville blive behandlet i Danmark, og at det derfor ikke

giver mening, at de, helt frem til efter at de havde fået afslag i december 2013, undlod at fortælle sandheden om ansøgningerne om pas og visum. Flygtningenævnet fandt endvidere, at klagernes forklaringer om baggrunden for, at de fik udstedt udenrigspas, og at de i maj ansøgte om visa, var usandsynlig og divergerende og savnede mening. Den mandlige klager forklarede til gensamtalen, at selvom der ikke var indikationer på, at myndighederne kendte til hans kontakt med broren, mente han på baggrund af udviklingen i Tjetjenien i 2012 og 2013, at han og familien var i fare, men at han af økonomiske grunde og på grund af sine børns skolegang ville vente med at udrejse, hvorimod den kvindelige klager forklarede, at de ventede, fordi det var problematisk at finde et pålideligt rejsebureau. Den mandlige klager forklarede i samme samtale, at hans problemer opstod allerede, da broren opsøgte ham i 2010, men at problemet først blev synligt i forbindelse med anholdelsen i sommeren 2013. Under mødet i nævnet forklarede den mandlige klager først, at han søgte visa på grund af, hvad han havde været igennem, og fordi han, da han kom tilbage efter tilbageholdelsen, vidste, at det samme ville ske igen. Foreholdt, at ansøgningen om visum var indgivet, før han blev tilbageholdt, forklarede han, at han søgte visum, fordi han var klar over, at det ville give ham problemer, at broren kom på bopælen. Den mandlige klager forklarede endvidere, at han bestak en vagt på paskontoret, så han kunne få passene i løbet af en uge, men at der, selvom han fik passene i april 2013, gik frem til slutningen af maj 2013, før han bad et rejsebureau om at skaffe familien visa, så de kunne udrejse hurtigst muligt. Nævnet lagde vægt på, at det forekom usandsynligt, at klagerne først havde travlt med at fremskynde visum- og pasproceduren, fordi de mente, at de var i fare, og betalte et betragtelig beløb for at få passene hurtigt, for dernæst at lade gå en måned, fra de fik passene, til de indgav ansøgning om visum. Det var heller ikke sandsynligt, at klagerne kun skulle have underskrevet ansøgningsblanketter om visum, og at de havde overladt det til rejsebureauet at udfylde disse med hensyn til alle øvrige oplysninger, og at bureauet i samme forbindelse skulle have oprettet den i ansøgningen anførte mailadresse på den mandlige klager. Nævnet bemærkede, at den mandlige klager forklarede, at han syv til otte gange mødte personligt op hos rejsebureauet med de dokumenter, der skulle bruges, og at visumansøgningerne blandt andet indeholdt oplysninger om ankomsttidspunkt til et andet europæisk land i sommeren 2013 og afrejse senere i sommeren 2013 samt angivelse af navnet på det hotel, klagerne skulle opholde sig på. Oplysningerne i ansøgningen var vedlagt en udskrift fra booking.com og kvitteringer for flyrejser for begge klagere med forventet afgang fra Moskva i sommeren og forventet tilbagerejse senere i sommeren 2013. Klagerne var ikke i stand til at give en rimelig forklaring på, hvorfor rejsebureauet uden nærmere instruktioner udfyldte og fremsendte visumansøgningerne til de det andet lands myndigheder, eller hvorfor bureauet skulle have booket flybilletter i juni 2013, uden at klagerne var orienteret herom. Det var heller ikke sandsynligt, at de omhandlede visa ikke var blevet afhentet af klagerne. Nævnet bemærkede, at det af mailen fra juli 2014 fra ambassaden i Moskva fremgik, at man ikke

havde oplysninger om, at visaene ikke var afhentet fra Visa Centret. Nævnet bemærkede i samme forbindelse, at klagerne først udrejste illegalt i sommeren 2013 på den samme dag, som de skulle være udrejst legalt via Moskva ved brug af de opnåede visa. Endelig bemærkede nævnet, at visumansøgningerne fremtrådte underskrevet i sommeren 2013 i Moskva, og dermed på et tidspunkt, hvor den mandlige klager skulle have været tilbageholdt af myndighederne. Forklaringen om, at myndighederne i sommeren 2013 løslod den mandlige klager for dernæst senere i sommeren 2013 at rejse sigtelse mod ham for terrorisme, forekom ikke sandsynlig, ligesom den sene fremkomst af dokumentet forekom bemærkelsesværdig. Den kvindelige klager forklarede under nævnsmødet, at hun mødte broren den første gang, han kom på besøg, og at den mandlige klager herefter sendte hende og børnene over til hendes forældre, når broren kom på bopælen, men at hun kunne regne ud, at han havde været der, fordi hun kunne se, at der havde været nogen, mens hun havde været væk. Den mandlige klager forklarede derimod under nævnsmødet først, at han efter, at broren havde været på besøg to gange, fortalte sin hustru, at han sendte hende og børnene væk. Den mandlige klager afgav under nævnsmødet en detaljeret forklaring om, at broren bad ham købe mad, der ikke rådnede, og forskellige mængder og former for medicin. Han har i de tidligere samtaler også forklaret om, at broren bad ham købe tøj og blandt andet nævnt T-shirts, og at han også ved flere lejligheder har byttet tøj med broren. Under nævnsmødet forklarede han imidlertid ikke noget om tøjkøb og foreholdt sine tidligere forklaringer herom, oplyste han, at han ikke husker, hverken at han skulle have købt tøj til broren eller have forklaret herom. Det forekom bemærkelsesværdigt, at han ikke skulle være i stand til at huske denne omstændighed henset til, at han i øvrigt har forklaret detaljeret om indkøbene til broren, og at denne bistand vedrører et centralt element i hans asylmotiv. Også med hensyn til, hvilke våben broren medbragte i forbindelse med besøgene, har forklaringen været upræcis, idet den mandlige klager først efter at være blevet spurgt ind til våbentyperne adskillige gange forklarede, at broren ud over gevær og pistol også medbragte håndgranater. Nævnet fandt endvidere, at den mandlige klager forklarede divergerende om køb af medicin, idet han under nævnsmødet først forklarede, at han købte medicinen på ét apotek, der var beliggende i hans hjemby bag moskeen. Efter at være foreholdt, at han under nævnsmødet i 2014 havde forklaret, at han købte medicin på to forskellige apoteker i byen, forklarede han, at han først købte medicinen på ét apotek, og senere på et andet apotek i byen, der dog ikke havde så bredt et sortiment som det første, ligesom han ind imellem også købte medicin, når han var i andre byer. Nævnet bemærkede i den forbindelse, at den mandlige klager havde forklaret om indkøb af relativ store mængder medicin, og at det derfor var usandsynligt, at han skulle have købt dette i hjembyen med den risiko dette indebar for, at han henledte myndighedernes opmærksomhed på kontakten til broren. Efter en samlet vurdering tilsidesatte Flygtningenævnet forklaringerne som utroværdige og konstruerede til lejligheden. Nævnet fandt derudover, at forklaringen fra naboen om branden ikke kunne føre til et andet

resultat, idet den omstændighed, at myndighederne ikke ville lade naboerne eller brandvæsnet slukke branden, ikke nødvendigvis skyldes, at det var myndighederne, der havde sat ild til huset. Vedrørende den torturundersøgelse, som Amnesty Internationals lægegruppe har foretaget af den mandlige klager, bemærkede nævnet, at der ikke heri var beskrevet objektive fund, der underbyggede, at han havde været udsat for de fysiske overgreb, han havde forklaret om. Det blev bemærket, at det af undersøgelsen fremgik, at klageren i forbindelse hermed skulle have forklaret, at den knoglefortykkelse, der blev fundet i venstre knæ, var tilkommet efter, at han havde ligget sammenklemt i bilen i forbindelse med tilbageholdelsen. Under mødet i nævnet forklarede den mandlige klager imidlertid, at han kom til skade ved at ramme knæet ind i et metaltrin på bilen, da han blev smidt ind i denne. Han forklarede videre, at han lå med hovedet nedad og havde to fødder placeret på ryggen og to på lårene og dermed ikke havde været placeret som forklaret. Nævnet fandt endvidere, at forklaringerne om, hvilke skader den mandlige klager pådrog sig i forbindelse med de fysiske overgreb, var upræcise og divergerende. Den kvindelige klager forklarede således til asylsamtalen, at han var rød på ryggen, som var han forbrændt af kogende vand, hvilken forklaring understøttes af den mandlige klagers forklaring i samtalen af samme dato om, at bortset fra, at hans ryg var rød, havde han ikke synlige skader. Dette passede imidlertid ikke med, at den kvindelige klager under nævnsmødet i 2014 forklarede, at den mandlige klager havde blå mærker over hele kroppen, samt begge klageres forklaringer under nævnsmødet i forbindelse med genoptagelsen om, at han ud over, at hans hud så ud som om, den var blevet kogt, og at han havde blå mærker og rifter på hænderne. Flygtningenævnet fandt herefter ikke, at konklusionen i Amnesty Internationals rapport underbyggede troværdigheden af klagernes asylmotiv, herunder at den mandlige klager skulle have været udsat for den af ham beskrevne tortur under de af ham beskrevne omstændigheder. Den omstændighed, at han forklarede, at han har psykiske symptomer, der er forenelig med PTSD, gav ikke anledning til en ændret vurdering, idet tilstanden kunne være opstået på baggrund af andre hændelser. Flygtningenævnet kunne herefter ikke lægge til grund, at klagerne var forfulgt ved udrejsen, eller at de ved en tilbagevenden til Den Russiske Føderation risikerede forfølgelse eller overgreb efter udlændingelovens § 7, stk. 1, eller stk. 2, hvorfor betingelserne for at meddele dem opholdstilladelse ikke var opfyldt. Flygtningenævnet fastholdt på denne baggrund sin tidligere afgørelse.

Flygtningenævnets oprindelige afgørelse og udtalelsen fra komitéen er offentliggjort på nævnets hjemmeside den 16. juni 2017. Flygtningenævnets fornyede afslag på asyl er offentliggjort på nævnets hjemmeside den 29. september 2017.

9.3.3.1.2 G.I. mod Danmark, communication no. 625/2014 (Pakistan)

Sagen vedrørte en mandlig pakistansk asylansøger, der var indrejst i Danmark i februar 2014. Klageren henviste som asylmotiv til, at til han frygtede, at han og hans familie

ville blive slået ihjel af en imam, som klageren, der var kristen, havde en uoverensstemmelse med på grund af en religiøs diskussion. Endvidere frygtede klageren at blive slået ihjel af de pakistanske myndigheder, idet han var kristen.

Flygtningenævnet stadfæstede i august 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på asyl. Flygtningenævnet fandt ikke at kunne lægge forklaringen om klagerens asylmotiv til grund, idet den forekom konstrueret til lejligheden. Flygtningenævnet lagde herved vægt på, at konflikten ifølge klageren skulle have strakt sig over et langt tidsrum med alene få episoder med et til halvandet års mellemrum, ligesom klageren i høj grad svarede upræcist og afglidende på spørgsmål til enkeltheder i forløbet af episoderne, selv om han afgav en konsistent forklaring om forløbet af episoderne. Flygtningenævnet lagde endvidere vægt på, at klagerens forklaring om indholdet af trusselsbrevet, som skulle have været afgørende grund til udrejsen, ikke svarede til indholdet af det dokument, som ansøgeren havde fremlagt under nævnsmødet. Klageren kunne heller ikke give en rimelig forklaring på, hvorfor dokumentet først fremkom efter Udlændingestyrelsens afslag, og hvorfor han ikke havde oplyst, at det fortsat var i behold. Flygtningenævnet bemærkede derudover, at det på baggrund af et fremlagt foto af klagerens ben ikke kunne afvises, at klageren havde fysiske skader svarende til de skader, som skulle stamme fra et overfald i 2011. Der var imidlertid tale om skader, der lige så vel kunne være opstået ved almindelig kriminalitet, færdselsuheld eller andre uheld, og set i lyset af klagerens manglende troværdighed fandtes eksistensen af sådanne skader ikke at kunne ændre vurderingen. Ligeledes bemærkede Flygtningenævnet, at uanset om klageren måtte have været anholdt af politiet i 2012, fandtes det af samme grund ikke sandsynliggjort, at anholdelsen skulle have anden baggrund end en sigtelse for besiddelse af alkohol svarende til indholdet af den af klageren fremlagte politirapport. Den omstændighed, at klageren måtte have været udsat for overgreb under afhøringen, fandtes ikke i sig selv at kunne medføre asyl, henset til at klageren blev løsladt dagen efter og ikke siden da havde hørt til sagen. Flygtningenævnet havde herved lagt vægt på karakteren af overgrebene, som ifølge klageren ikke havde medført mén, sammenholdt med det lange tidsrum fra løsladelsen og frem til udrejsen. Flygtningenævnet fandt derfor ikke grundlag for at udsætte sagen på en torturundersøgelse, idet de oplysninger, der ville kunne fremkomme af en sådan undersøgelse, ikke ville kunne få betydning for afgørelsen af sagen.

Af komitéens udtalelse fra 10. august 2017 fremgår blandt andet:

”8.8 The Committee recalls that, although it is for the complainant to establish a prima facie case to request asylum, it does not exempt the State party from making substantial efforts to determine whether there are grounds for believing that the complainant would be in danger of being subjected to torture if returned. In the circumstances, the Commit-

tee considers that the complainant provided the State party's authorities with sufficient material to support his claims of having been subjected to torture, including a medical report, and for them to further investigate his claims through, inter alia, a specialized medical examination. Therefore, the Committee concludes that by rejecting the complainant's asylum request without further investigation of his claims or ordering a medical examination, the State party has failed to determine whether there are substantial grounds for believing that the complainant would be in danger of being subjected to torture if returned. Accordingly, the Committee considers that, in the circumstances, the deportation of the complainant to his country of origin would constitute a violation of article 3 of the Convention.

9. The Committee, acting under article 22 (7) of the Convention, concludes that the complainant's removal to Pakistan by the State party would constitute a violation of article 3 of the Convention."

Flygtningenævnet besluttede på denne baggrund at genoptage sagen til behandling på et nyt mundtligt nævnsmøde.

Flygtningenævnet fik efterfølgende oplyst, at klageren i 2015 var udrejst frivilligt til sit hjemland med økonomisk støtte til hjemrejsen, og besluttede på baggrund heraf at lukke sagen.

Flygtningenævnets oprindelige afgørelse og udtalelsen fra komitéen er offentliggjort på nævnets hjemmeside den 12. september 2017. Nævnets beslutning om at lukke sagen er offentliggjort på nævnets hjemmeside den 21. september 2017.

9.3.3.2 Sager hvor komitéen ikke har udtalt kritik

9.3.3.2.1 S.B.B. mod Danmark, communication no. 602/2014 (Sudan)

Sagen vedrørte en mandlig sudansk asylansøger, der som asylmotiv havde henvist til, at han frygtede at blive anholdt og slået ihjel af efterretningstjenesten grundet sin broders tilknytning til Justice and Equality Movement (JEM). Klageren havde endvidere henvist til, at han frygtede repressalier eller at blive slået ihjel af både privatpersoner og myndigheder, fordi han havde et forhold til en kristen kvinde, som han mødte i 2006. Til støtte for sit asylmotiv gjorde klageren gældende, at han i foråret 2007 blev tilbageholdt og udsat for tortur. Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer fandt ikke at kunne lægge ansøgerens forklaring om tilbageholdelse og den efterfølgende indlæggelse og flugt fra et militærhospital til grund, idet klageren på centrale punkter havde forklaret divergerende og udbyggende, ligesom han og hans samlever havde forklaret divergerende om baggrunden for udrejsen. Flygtningenævnet fandt derudover ikke, at klagerens forhold til en kristen kvinde kunne begrunde asyl efter udlændingelovens § 7, idet

det fremgår af baggrundsoplysningerne, at det er tilladt for muslimske mænd og kristne kvinder at indgå ægteskab i Sudan. Flygtningenævnet fandt heller ikke, at det forhold, at klageren i 2006 til 2007 af fem til seks personer havde fået at vide, at det ville være tilladt at slagte ham, fordi han var sammen med en kristen kvinde, var af en sådan intensitet og karakter, at det i sig selv kunne begrunde asyl. Endelig fandt Flygtningenævnets flertal ikke grundlag for at udsætte sagen på foretagelse af en torturundersøgelse. Komitéen fandt ikke anledning til at udtale kritik af nævnets afgørelse.

Flygtningenævnets oprindelige afgørelse og udtalelsen fra komitéen er offentliggjort på nævnets hjemmeside den 25. juli 2017.

9.4 FN's Menneskerettighedskomité

9.4.1 FN's konvention om borgerlige og politiske rettigheder

FN's Menneskerettighedskomité blev oprettet i henhold til den internationale konvention af 16. december 1966 om borgerlige og politiske rettigheder. Komitéen er tillagt kompetence til at påse, at medlemsstaterne efterlever deres forpligtelser i henhold til konventionen. Komitéen består af 18 medlemmer. De deltagende stater skal afgive beretninger til komitéen om de foranstaltninger, de træffer for at gennemføre deres forpligtelser ifølge konventionen.

Komitéen gennemgår rapporterne sammen med den pågældende stat. Dette har karakter af en form for eksamination, hvor repræsentanter for staten besvarer spørgsmål fra komitéens medlemmer. På baggrund af disse drøftelser udarbejder komitéen nogle afsluttende bemærkninger og anbefalinger til staten.

I relation til beskyttelsen af flygtninge og asylansøgere er blandt andet konventionens artikel 7 relevant. Bestemmelsen indeholder et forbud mod tortur, grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf.

Det følger af komitéens Rules of Procedure, regel 92, at komitéen kan anmode staterne om opsættende virkning med hensyn til udsendelse af klageren under komitéens behandling af sagen, hvilket Flygtningenævnet hidtil har fulgt, hvis der anmodes herom.

I 2017 har FN's Menneskerettighedskomité afgivet udtalelse i 20 sager, hvori der er klaget over afgørelser truffet af Flygtningenævnet, og hvori regeringen har afgivet retlige bemærkninger under sagens behandling for komitéen.

Der henvises for så vidt angår disse i alt 20 sager til gennemgangen i afsnittene 9.4.2.1.1 – 9.4.2.3.4 nedenfor.

Endvidere har komitéen i 2017 lukket en sag, idet klagerne havde frafaldet deres klage til komitéen, og yderligere to sager som følge af, at klagernes opholdssted var ukendt for de danske myndigheder. Menneskerettighedskomitéen har herudover indstillet behandlingen af fire sager, idet nævnet havde meddelt klagerne opholdstilladelse.

Komitéen er i 2017 i to sager blevet anmodet om at indstille behandlingen af klagerne, idet Flygtningenævnet har genoptaget de pågældendes asylsager og i den ene sag meddelt den pågældende opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7 på baggrund af nye, væsentlige oplysninger fremkommet efter nævnets oprindelige afgørelse. I den anden sag omgjorde nævnet – også på baggrund af nye, væsentlige oplysninger – sin tidligere beslutning om at overføre klageren og hendes to mindreårige børn til Italien i medfør af Dublinforordningen. To klager er frafaldet af klagerne, hvorfor komitéen er blevet anmodet om at lukke sagerne.

Der verserede pr. 31. december 2017 66 sager ved FN's Menneskerettighedskomité, hvor der er blevet klaget over afgørelser truffet af Flygtningenævnet. I størstedelen af sagerne har komitéen samtidig anmodet om opsættende virkning med hensyn til udsendelse af klageren under komitéens behandling af klagen. Til sammenligning kan det oplyses, at der ved indgangen til 2017 verserede 89 sager. Et større antal af de indbragte klager vedrører sager, hvori klageren på et sent tidspunkt som et nyt asylmotiv har gjort gældende at være konverteret fra islam til kristendommen under opholdet i Danmark, men hvor Flygtningenævnet ikke har kunnet lægge til grund, at konversionen er reel. Der henvises nærmere til afsnit 6.7 om sur place. Herudover vedrører et større antal af de indbragte klager sager, hvori nævnet har henvist klageren til at tage ophold i enten Bulgarien, Italien eller Grækenland som første asylland. Der henvises nærmere til afsnittene 6.1 og 6.2 om første asylland og udlændingelovens § 29 b.

9.4.2 FN's Menneskerettighedskomités udtalelser i 2017 i sager mod Danmark

I beretningsperioden har FN's Menneskerettighedskomité udtalt sig i 20 sager, hvori der var klaget over afgørelser truffet af Flygtningenævnet. I fem af sagerne har komitéen udtalt kritik af Flygtningenævnets behandling af sagen, mens komitéen i en yderligere sag har udtalt kritik af, at der blev truffet afgørelse om udsendelse af en ung mandlig syrisk statsborger til Grækenland som første asylland, uden at der forinden var truffet rimelige foranstaltninger for at afklare, hvorvidt klageren var mindreårig. I den pågældende sag tilkom kompetencen til at fastsætte klagerens alder Udlændingestyrelsen og Udlændinge- og Integrationsministeriet, hvilken vurdering Flygtningenævnet efter udlændingeloven var forpligtet til at lægge til grund ved behandlingen af sagen. Se nærmere afsnit 9.4.2.1.6 nedenfor. I 14 sager har komitéen ikke fundet anledning til at udtale kritik eller har erklæret sagen for uantagelig ("inadmissible").

Komitéen har også i beretningsåret udtalt kritik af Flygtningenævnets afgørelse i flere sager vedrørende anvendelsen af Italien som første asylland for familier med børn. Komitéen har blandt andet henvist til, at nævnet ikke i tilstrækkelig grad har taget hensyn til klagernes individuelle forhold og sårbare situation, herunder deres tidligere oplevelser i Italien.

Flygtningenævnet og komiteen ser ikke ens på muligheden for at anvende Italien som et første asylland. Nævnet har i de omhandlede sager fundet, at de foreliggende oplysninger om forholdene i Italien ikke gav grundlag for at fravige udgangspunktet om, at Italien som medlem af EU lever op til sine internationale menneskeretlige forpligtelser, og dermed normalt vil kunne udgøre et første asylland for udlændinge, der har fået opholdstilladelse som flygtninge i landet. Flygtningenævnet anerkender i den forbindelse, at personer eller familier kan være så ganske særligt sårbare, at de ikke vil kunne sendes til Italien.

Nævnet har i beretningsåret haft anledning til at forholde sig til kritikken fra komitéen, se nærmere afsnit 9.4.2.1.1 og Flygtningenævnets formandsskabs 25. beretning (2016), side 283 f.

Nævnets praksis ligger på linje med Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, jf. herved dommen Samsam Mohammed Hussein og andre mod Nederlandene og Italien (application no. 27725/10) af 2. april 2013, se nærmere afsnit 6.1.1, samt de i formandskabets 25. beretning (2016), side 37ff nævnte domme samt Domstolens beslutning af 30. maj 2017 i sagen E.T. og N.T. mod Schweiz og Italien (application no. 79480/13) om at anse klagen for inadmissible. Dommen er omtalt i Flygtningenævnets afgørelse fra august 2017 i sagen under punkt 9.4.2.1.1 straks nedenfor.

9.4.2.1 Sager hvor komitéen har udtalt kritik

9.4.2.1.1 R.R. mod Danmark, communication no. 2512/2014 (Italien første asylland)

Sagen vedrørte en kvindelig iransk asylansøger samt hendes myndige barn og hendes mindreårige barn, der var indrejst i Danmark i 2012. Klageren henviste som asylmotiv til, at Italien ikke kunne tjene som første asylland, idet hendes tidligere ægtefælle, der fortsat opholdt sig i Italien, havde udsat hende for vold og tvunget hende til at prostituere sig for at forsørge familien. Hun havde videre henvist til, at de italienske myndigheder ikke havde hjulpet familien med lægehjælp eller penge til medicin til hende og hendes yngste barn.

Flygtningenævnet stadfæstede i 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på asyl. Flygtningenævnets flertal fandt under henvisning til Den Europæiske Menneske-

rettighedsdomstols dom af 2. april 2013, Samsam Mohammed Hussein og andre mod Nederlandene og Italien, at det måtte antages, at klageren i Italien var beskyttet mod refoulement, samt at hun kunne indrejse i Italien og lovligt opholde sig der, mens hun søgte om på ny at få opholdstilladelse i landet. Flertallet bemærkede efter en samlet vurdering ikke, at det kunne lægges til grund, at Italien ikke kunne og ville sørge for, at klageren opnåede tilstrækkelige økonomiske og sociale forhold, herunder den fornødne lægehjælp. Flertallet fandt endvidere, at klagerens personlige sikkerhed og integritet ville være beskyttet i Italien. Den omstændighed, at klageren havde et betydeligt modsætningsforhold til sin tidligere ægtefælle, der havde slået og truet hende på forskellig vis, kunne efter flertallets opfattelse ikke føre til et andet resultat. Flertallet bemærkede, at klageren ikke vidste, hvor i Italien hendes tidligere ægtefælle opholdt sig, samt at klageren i givet fald måtte henvises til at søge om beskyttelse mod denne hos de italienske myndigheder.

Af komitéens udtalelse af 10. marts 2017 fremgår blandt andet:

"9.7 The Committee notes the finding of the Refugee Appeals Board that Italy should be considered the "first country of asylum" in the present case, and the position of the State party that the first country of asylum is obliged to provide asylum seekers with basic living conditions, although it is not required that such persons have the same social and living standards as nationals of the country (see para. 4.5 above). The Committee also notes the reference made by the State party to a decision of the European Court of Human Rights according to which, despite the situation in Italy having shortcomings, it had not been shown to disclose "a systemic failure to provide support or facilities catering for asylum seekers".

9.8 However, the Committee considers that the State party's conclusion did not adequately take into account the information provided by the author, based on her personal circumstances and past experience, that despite being granted residence in Italy, she faced intolerable living conditions there. In this connection, the Committee notes that the State party does not explain how, in case of return to Italy, the renewable residence permit would actually protect the author and her children, who include a minor child who suffers from a heart condition, from exceptional hardship and destitution, similar to that already experienced by the author in Italy.

9.9 The Committee recalls that States parties should give sufficient weight to the real and personal risk a person might face if deported and considers that it was incumbent upon the State party to undertake an individualized assessment of the risk that the author and her two children (both of whom were minors during the asylum proceedings) would face in Italy, rather than relying on general reports and on the assumption that,

as the author had benefited from subsidiary protection in the past, she would, in principle, be entitled to the same level of subsidiary protection today. The Committee considers that the State party failed to take due consideration of the special vulnerability of the author and her children. Notwithstanding her formal entitlement to subsidiary protection in Italy, the author, who has been severely mistreated by her spouse, faced great poverty, and was not able to provide for herself and her children, including for their medical needs, in the absence of any assistance from the Italian authorities. The State party has also failed to seek effective assurances from the Italian authorities that the author and her two children, who are in a particularly vulnerable situation analogous to that encountered by the author in Jasin and others v. Denmark (which also involved the planned deportation of an unhealthy single mother with minor children, who had already experienced extreme hardship and destitution in Italy), would be received in conditions compatible with their status as asylum seekers entitled to temporary protection and the guarantees under article 7 of the Covenant. In particular, the State party failed to request Italy to undertake: (a) to renew the author's residence permit, and to issue permits to her children; and (b) to receive the author and her children in conditions appropriate to the children's age and the family's vulnerable status, which would enable them to remain in Italy.

9.10 Consequently, the Committee considers that the removal of the author and her two children to Italy in these particular circumstances, and without the aforementioned assurances, would amount to a violation of article 7 of the Covenant."

Flygtningenævnet besluttede på denne baggrund at genoptage sagen til behandling på et nyt mundtligt nævnsmøde.

I afgørelsen fra august 2017 udtalte Flygtningenævnet, at klageren fra 2008 til 2012 opholdt sig i Italien, hvor hun var meddelt beskyttelsesstatus. Hendes opholdstilladelse udløb i efteråret 2012. Udlændingestyrelsen anførte i sin afgørelse fra foråret 2014, at klageren og hendes to medfølgende børn, der var født i 1996 henholdsvis 2011, isoleret set var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, da hun var konverteret til kristendommen. Flygtningenævnet tog herefter alene stilling til styrelsens afgørelse om, at Italien kunne tjene som klagerens første asylland. Klageren forklarede, at hun i Italien boede sammen med sin tidligere ægtefælle, der var muslim, og deres tre fælles børn. Hendes tidligere ægtefælle var narkoman, og han slog både hende og børnene samt truede hende på livet, hvis ikke hun skaffede penge til hans misbrug. Efter krav fra ægtefællen måtte hun i den forbindelse prostituere sig. På grund af modsætningsforholdet til ægtefællen, samt på grund af de dårlige forhold, som myndighederne gav hende og børnene, forlod hun Italien. For så vidt angik dårlige forhold henviste hun navnlig til, at myndighederne ikke sørgede for, at hun kunne betale husleje samt købe tøj og fødevarer. Hun

fik heller ikke penge til at købe den fornødne medicin til deres da spæde søn, der dengang havde hjerteproblemer. Endvidere havde hun ikke råd til at købe den nødvendige medicin til sig selv til behandling af hendes psykiske vanskeligheder samt en infektion, som hun fik efter en operation for livmoderhalskræft. Det var kun via hjælp fra venner, at det lykkedes hende at blive opereret. Hvis hun blev tvunget tilbage til Italien, måtte hun og hendes børn påregne at skulle leve på gaden uden midler og i frygt for, hvad hendes tidligere ægtefælle kunne finde på. Hun vidste ikke, hvor den tidligere ægtefælle opholdt sig. Deres voksne søn havde taget afstand fra sin far og boede nu sammen med sin italienske kæreste. På baggrund af klagerens forklaring om sine oplevelser i Italien, særligt i klagerens asylansøgningsskema og de i øvrigt foreliggende oplysninger, lagde Flygtningenævnet til grund for afgørelsen, at klageren og hendes familie opholdt sig i Italien i omkring fire år, og at de indledningsvis blev indkvarteret i en flygtningelejr, hvor de kunne opholde sig et halvt år og blandt andet fik mad. Efter særligt ønske fra familien fik de lov til at opholde sig i flygtningelejren yderligere et halvt år, hvorefter familien fandt et sted at bo. Familien boede på intet tidspunkt på gaden i Italien, men familien havde ikke råd til at betale de sidste tre måneders husleje inden udrejsen fra Italien. Nævnet lagde ligeledes til grund, at klageren flere gange modtog lægelig behandling herunder to operationer dels i 2009, hvor klageren fik fjernet en godartet tumor i livmoderen, og dels i forbindelse med fødslen af sin yngste søn. Klageren modtog derudover behandling ved psykiater og fik medicin. Endvidere blev klagerens yngste søn tilset vedrørende hjerteproblemer. Derudover lagde nævnet til grund, at klagerens nu myndige datter gik i skole i de fire år, familien opholdt sig i Italien, og at det var meget vanskeligt for klageren, hendes ægtefælle og ældste søn at finde arbejde. Endelig lagde nævnet til grund, at klageren havde et modsætningsforhold til sin ægtefælle. I relation til familiens nuværende helbredsmæssige situation lagde Flygtningenævnet på baggrund af de foreliggende lægelige akter samt de i øvrigt foreliggende oplysninger til grund, at klagerens mindreårige søn – i hvert fald – ikke længere havde problemer med hjertet, og at klageren havde det psykisk svært, men at klageren ikke var diagnosticeret som hverken svært depressiv, psykotisk eller suicidal. Klageren fik ikke lægeordineret medicin i Danmark, men hun selvmedicinerede sig. Ved stillingtagen til, om et land kan tjene som klagerens første asylland, har Flygtningenævnet i praksis som et ufravigeligt mindstekrav, at klageren skal være beskyttet mod refoulement. Det skal endvidere være muligt for klageren at kunne indrejse og tage lovligt ophold i det pågældende første asylland, ligesom klagerens personlige integritet og sikkerhed skal være beskyttet i første asylland. I beskyttelsesbegrebet indgår tillige et vist socialt og økonomisk element, idet klageren i et vist omfang skal nyde helt basale rettigheder. Ved denne vurdering henvises blandt andet til Flygtningekonventionens kapitel II til V samt EXCOM Conclusion no. 58 – 1989, hvorefter et krav for at kunne sende asylansøgere eller flygtninge tilbage til et land, hvori de har opnået beskyttelse, blandt andet er, at de der bliver "treated in accordance with recognized basic hu-

man standards". Flygtningenævnet henviste til Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom i sagen Samsam Mohammed Hussein og andre, præmis 38 om de generelle forhold i Italien, samt til de foreliggende baggrundsoplysninger om forholdene for personer med opholdstilladelse i Italien i form af beskyttelsesstatus, hvorefter en sådan opholdstilladelse medfører rettigheder til socialhjælp og lægehjælp. Endvidere har Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol truffet beslutning den 30. maj 2017 om at anse klagen i sagen E.T. and N.T. against Switzerland and Italy (79480/13) som "inadmissible". De italienske myndigheder havde givet meddelelse om, at den i sagen omhandlede enlige kvinde og hendes mindreårige søn, der havde opnået opholdstilladelse i Italien i form af beskyttelsesstatus, ville blive indkvarteret "in the appropriate structures put in place by the municipality". Flygtningenævnet henviste til dommens præmisser 21-28, hvoraf det blandt andet fremgår, at

> "24. Turning back to the present case, the Court notes that the Italian Government confirmed that the applicants, upon their return, would be accommodated as a single-parent family in a reception facility belonging to the SPRAR network (see …).
>
> 25. The Court is therefore confident that, when the applicants' removal takes place, the Swiss authorities will duly inform the Italian authorities of the applicants' removal, and that the applicants will be taken charge of, upon arrival, by the Italian authorities, in a manner appropriate to the age of the child and that the family will be kept together (see …).
>
> 26. Moreover, the Court underlines that, in Italy, a person recognised as a refugee under the 1951 Refugee Convention is entitled, inter alia, to work and to benefit under the general schemes for social assistance, health care, social housing and education provided for by Italian domestic law (see …). In any event, the Court stresses that it is for the applicants to assert their rights under the Convention before the Italian courts.
>
> 27. The Court further finds that the applicants have not demonstrated that their prospects, on return to Italy, whether considered from a material, physical or psychological perspective, disclosed a sufficiently real and imminent risk of hardship severe enough to fall within the scope of Article 3 (see …).
>
> 28. In view of the above considerations, and even assuming Italian jurisdiction within the meaning of Article 1 of the Convention, the applicants' complaint under Article 3 is manifestly ill-founded and must be rejected, pursuant to Article 35 §§ 3 and 4 of the Convention."

Flygtningenævnets flertal fandt herefter, at klageren måtte anses for at være beskyttet mod refoulement, ligesom det måtte antages, at hun, uanset at hendes opholdstilladelse var udløbet, kunne indrejse i Italien og opholde sig der, mens hun søgte om på ny at få opholdstilladelse i landet. Flertallet forudsatte, at det forud for udsendelsen af klageren og hendes henholdsvis mindreårige og myndige barn til Italien blev sikret, at der kunne og ville ske en samlet overførsel af familien. Flygtningenævnets flertal fandt herefter, at Italien kunne tjene som første asylland, jf. udlændingelovens § 7, stk. 4. Flertallet

fandt efter de seneste baggrundsoplysninger om flygtninges forhold i Italien, at der ikke var grundlag for at antage, at de generelle socioøkonomiske vilkår – skønt svære – var på et så uacceptabelt niveau, at Italien ikke kunne tjene som første asylland. Klageren ville kunne opnå tilstrækkelig økonomisk og social beskyttelse i Italien, hvor hun inden indrejsen til Danmark havde opholdstilladelse efter at have opnået asyl og boet i Italien i fire år. Flertallet lagde således til grund, at familien ville kunne modtage basale sociale og økonomiske ydelser, herunder lægehjælp og bolig. Flygtningenævnets flertal bemærkede, at klagerens egne erfaringer i vidt omfang bekræftede baggrundsoplysningerne, idet klageren og hendes familie under opholdet i Italien havde modtaget basale sociale og økonomiske ydelser, herunder bolig, mad, lægehjælp og skolegang. Endelig fandt flertallet, at klagerens personlige sikkerhed og integritet ville være beskyttet i Italien. Den omstændighed, at klageren havde et modsætningsforhold til sin ægtefælle, kunne ikke føre til et andet resultat. Flertallet bemærkede herved, at klageren ikke vidste, hvor i Italien hendes ægtefælle opholdt sig, og at klageren i givet fald måtte henvises til at søge om beskyttelse mod ægtefællen hos de italienske myndigheder. Herefter fandt Flygtningenævnets flertal, at klageren kunne henvises til på ny at tage ophold i Italien. Flygtningenævnets flertal forudsatte endvidere, at de italienske myndigheder underrettedes om familiens særlige behov, herunder meddeltes relevante helbredsmæssige oplysninger. Flygtningenævnet fastholdt på den baggrund stadfæstelsen af Udlændingestyrelsens afgørelse.

Flygtningenævnets oprindelige afgørelse og udtalelsen fra komitéen er offentliggjort på nævnets hjemmeside den 10. maj 2017. Nævnets fornyede afslag på asyl er offentliggjort på nævnets hjemmeside den 5. september 2017.

9.4.2.1.2 Y.A.A. og F.H.M. mod Danmark, communication no. 2681/2015 (Italien første asylland)

Sagen vedrørte et somalisk ægtepar med fire mindreårige børn, der var indrejst i Danmark i 2012. Klagerne var i Italien meddelt opholdstilladelse med gyldighed frem til foråret 2013. Klagerne henviste til, at Italien ikke kunne anvendes som første asylland, idet klagerne under deres tidligere ophold i Italien ikke havde haft adgang til bolig, sociale ydelser, lægehjælp eller arbejde.

Flygtningenævnet stadfæstede i februar 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på asyl. Flygtningenævnet fandt, at klagerne kunne indrejse i Italien og lovligt opholde sig der, mens de søgte om på ny at få opholdstilladelse, jf. herved blandt andet oplysningerne om de italienske udlændingeregler som gengivet i Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom af 2. april 2013 i sagen Samsam Mohammed Hussein og andre mod Nederlandene og Italien. Flygtningenævnet fandt, at baggrundsoplysningerne om forholdene for asylansøgere, der har opnået midlertidig opholdstilla-

delse i Italien, i nogen grad støttede, at de humanitære forhold for denne gruppe nærmede sig et niveau, hvor det ikke længere ville være forsvarligt at anvende Italien som første asylland, jf. den dagældende udlændingelovs § 7, stk. 3. Nævnet fandt imidlertid, at der ikke var tilstrækkeligt grundlag for at undlade at anvende Italien som første asylland i denne sag. Ved vurderingen havde nævnet blandt andet lagt vægt på den mandlige klagers uddannelsesmæssige baggrund, herunder at han under klagernes ophold i Italien havde været i stand til at påbegynde uddannelse. Nævnet lagde endvidere vægt på klagernes familiemæssige forhold, og at klagerne under opholdet i Italien havde opnået kontakt til relevante hjælpeorganisationer.

Af komitéens udtalelse af 10. marts 2017 fremgår blandt andet:

”7.7 The Committee recalls that States parties should, when reviewing challenges to decisions to remove individuals from their territory, give sufficient weight to the real and personal risk such individuals might face if deported. In particular, the evaluation of whether or not the removed individuals are likely to be exposed to conditions constituting cruel, inhuman or degrading treatment in violation of article 7 of the Covenant must be based not only on assessment of the general conditions in the receiving country, but also on the individual circumstances of the persons in question. These circumstances include vulnerability-increasing factors relating to such persons, which may transform a general situation that is tolerable for most removed individuals to intolerable for some individuals. They should also include, in cases pertaining to the Dublin II Regulation, indications of the past experience of the removed individuals in the country of first asylum, which may underscore the special risks they are likely to be facing and may render their return to the country of first asylum a particularly traumatic experience for them.

7.8 In the present case, the Committee considers that the State party’s position, as reflected in the decisions of Danish Immigration Service and Refugees Appeals Board, did not adequately take into account the particular situation of vulnerability of the authors and their family and the information they provided about their own personal experience that, despite being granted a residence permit in Italy, they faced intolerable living conditions there. In that connection, the Committee notes that the State party does not explain how, in case of a return to Italy, the residence permits would protect them and their four children from the severe same hardship and destitution, which the authors had already experienced in Italy, if they and their children were to be returned to that country.

7.9 The Committee recalls that States parties should give sufficient weight to the real and personal risk a person might face if deported and considers that it was incumbent upon the State party to undertake an individualized assessment of the risk that the authors and their four very young children would face in Italy, rather than rely on general reports, which do not all support the State party's assessment, and on the assumption that, as the authors had benefited from subsidiary protection in the past, they would still, in principle, be entitled to housing, work and receive social benefits in Italy. The Committee considers that the State party failed to take into due consideration the special vulnerability of the authors and their children. Notwithstanding their formal entitlement to subsidiary protection in Italy, they faced homelessness and they lived in an abandoned building, were not able to find work, F.H.M. had serious difficulties in gaining access to health care during her pregnancy and birth of their two children in Italy, and, after the authors went to Finland and were returned to Italy, they were not offered access to housing, medical care, social benefits or an integration programme by the Italian authorities. The Committee considers that, although the State party claims that it has obtained the consent of the Italian authorities to admit the authors into Italy following the failed attempt to deport the authors to Italy on 8 April 2014, the State party has failed to seek proper assurances from the Italian authorities that the authors and their four children will be received in conditions compatible with their status as international protection seekers entitled to protection and the guarantees under article 7 of the Covenant, which include undertakings by Italy: (a) to renew the authors' and their children residence permits so that they would not be deported from Italy; (b) to issue resident permits to the authors' two youngest children, who were born in Denmark; and (c) to receive the authors and their children in conditions adapted to the children's age and the family's situation of vulnerability, which would enable them to remain in Italy and to enjoy there international protection de facto. Consequently, the Committee considers that, in the light of the particular circumstance of the case and given the shortcoming of the decisions of the Danish authorities, the removal of the authors and their four children to Italy, without the aforementioned assurances, would amount to a violation of article 7 of the Covenant.

8. The Committee, acting under article 5 (4) of the Optional Protocol, is of the view that the deportation of the authors and their four children to Italy, without proper assurances, would violate their rights under article 7 of the International Covenant on Civil and Political Rights."

Klagerne havde været forsvundet fra deres opholdssted siden december 2016, og de var af politiet skønnet udrejst af Danmark. Den 21. marts 2017 blev FN's Menneskerettighedskomité orienteret herom, men på daværende tidspunkt havde komitéen allerede taget stilling til sagen. Idet klagerne var skønnet udrejst, besluttede Flygtningenævnet

ikke at genoptage behandlingen af sagen. Flygtningenævnets oprindelige afgørelse, udtalelsen fra komitéen og nævnets afgørelse om ikke at genoptage behandlingen af sagen er offentliggjort på nævnets hjemmeside den 10. maj 2017.

9.4.2.1.3 F. og G. mod Danmark, communication no. 2530/2015 (Egypten)

Sagen vedrørte et egyptisk ægtepar med tre mindreårige børn, der var indrejst i Danmark i februar 2014. Klagerne henviste som asylmotiv til, at de ved en tilbagevenden til Egypten frygtede at blive slået ihjel af deres nabo samt Det Muslimske Broderskab, som naboen havde tilknytning til. Den kvindelige klager havde videre henvist til, at hun ikke kunne søge myndighedernes beskyttelse, idet hun var kristen af trosretning.

Flygtningenævnet stadfæstede i december 2014 Udlændingestyrelsens afgørelser om afslag på asyl. Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer bemærkede, at den kvindelige klager havde afgivet divergerende forklaringer om forskellige dele af klagernes asylmotiv. Flertallet fandt videre, at det uanset om dele af klagernes forklaringer kunne lægges til grund for sagen, herunder at den kvindelige klager havde udlånt en bibel til naboens datter og formidlet et besøg hos en præst, at denne aktivitet var af så begrænset karakter, at den ikke kunne karakteriseres som egentlig missionsvirksomhed. Flertallet bemærkede i den forbindelse, at den kvindelige klager ikke var blevet afhørt af politiet herom. Flertallet bemærkede endvidere, at episoden med udlåningen af biblen fandt sted i slutningen af 2012, og at klagerne havde opholdt sig i Egypten frem til deres udrejse i januar 2014. Flertallet fandt, at de generelle forhold for de kristne koptere i Egypten ikke i sig selv var asylbegrundende, ligesom det fremgik af baggrundsoplysningerne, at Det Muslimske Broderskab ansås for at være en terrororganisation. Flertallet fandt under disse omstændigheder, at klagerne ikke havde sandsynliggjort, at de ved en tilbagevenden til hjemlandet var i risiko for asylbegrundende forfølgelse som følge af deres tilhørsforhold til den koptiske religion, jf. udlændingeloven § 7, stk. 1, eller at de var i reel risiko for overgreb, omfattet af udlændingeloven § 7, stk. 2. Flygtningenævnet fandt under disse omstændigheder ikke tilstrækkelig grundlag for at udsætte sagen med henblik på, at den mandlige klager skulle gennemgå en torturundersøgelse.

Af komitéens udtalelse af 16. marts 2017 fremgår blandt andet:

”8.3 The Committee notes the finding by the Board that, owing to inconsistencies in their statements, the authors were not credible concerning the risk of harm they allege they would face in Egypt. The Committee notes in this respect the authors’ assertion that these inconsistencies were due in part to the trauma that they have endured. The Committee considers that notwithstanding the inconsistencies highlighted by the State party, the domestic decision makers did not provide any analysis of G’s allegations that

three men had attempted to rape her in connection with her conflict with her neighbour and of F's detailed assertions that he had been brutally tortured and sexually assaulted by the Egyptian authorities. Furthermore, the inconsistencies in the authors' factual allegations pointed to by the State party did not go to the core of the authors' claims regarding the personalized risk linked both to the authors' membership of a vulnerable group and the abuse they suffered as a result of the neighbour's religious conversion.

8.4 Given the serious nature of the allegations and F's claim that he retained scars from the beatings, the Committee also considers that the Board should have allowed F to be medically examined in order to afford him the opportunity to substantiate his claim.

8.5 The Committee therefore considers that the Board did not adequately examine the authors' claims concerning the reasons for which they fled Egypt. Against the background concerning the continuing situation of the Coptic community in Egypt referred to by the authors, the Committee considers that under the totality of the circumstances, the authors have presented compelling evidence to indicate that their return to Egypt would be accompanied by a personal and real risk of irreparable harm, such that the State party would violate their rights under article 7 of the Covenant by removing them to Egypt."

Flygtningenævnet besluttede på denne baggrund at genoptage sagen til behandling på et nyt mundtligt nævnsmøde.

I afgørelserne fra oktober 2017 udtalte Flygtningenævnet for så vidt angik den mandlige klager, at Flygtningenævnet ikke kunne lægge hans forklaring til grund. Flygtningenævnet havde herved lagt vægt på, at klageren under asylsagens behandling havde afgivet divergerende oplysninger på flere centrale punkter. Han havde således til samtalen med Udlændingestyrelsen i sommeren 2014 forklaret, at naboens datters svoger – omkring en måned efter, at naboen havde opsøgt bopælen – sammen med andre mænd opsøgte klagerens families lejlighed og raserede denne. Klageren havde herunder oplyst, at han selv var hjemme, da det skete, at han så til, mens hans hjem blev ødelagt, og at han anmeldte forholdet til politiet. Foreholdt, at klageren til styrelsen samtidig havde forklaret, at han en uge efter naboens besøg blev frihedsberøvet og derefter ikke vendte tilbage til lejligheden, havde han ændret sin forklaring til, at han ikke selv var til stede i lejligheden, da den blev raseret. Han havde således under forklaringen for Flygtningenævnet oplyst, at han blot blev ringet op af portneren i ejendommen, der oplyste om raseringen. Han havde endvidere forklaret divergerende om, hvor længe han og ægtefællen tog ophold hos ægtefællens forældre, inden de tog ophold på et sted omkring klostret. Klageren havde endvidere tidligere under asylsagens behandling forklaret, at Det Muslimske Broderskab overtog hans cafeteria, hvorimod han un-

der forklaringen for Flygtningenævnet havde forklaret, at cafeteriaet blev solgt og brugt til finansiering af udrejsen. Klageren havde endvidere forklaret divergerende i forhold til sin ægtefælle. Han havde således til sin samtale med Udlændingestyrelsen forklaret, at de tog ophold hos fjerne slægtninge til ægtefællens forældre, hvorimod ægtefællen havde forklaret, at de tog ophold hos hendes forældre. Flygtningenævnet fandt herudover, at klageren under sin forklaring for Flygtningenævnet havde svaret upræcist og afglidende på en række spørgsmål, således at det af ham beskrevne begivenhedsforløb virkede usammenhængende og ikke fremstod selvoplevet. Han havde således ikke været i stand til nærmere at tidsfæste centrale punkter i begivenhedsforløbet og havde eksempelvis haft svært ved at sige blot med nogen sikkerhed, hvornår konflikten med naboen startede. Flygtningenævnet fandt ikke at kunne se bort herfra og fra divergenser alene som følge af, at klageren angav at have været udsat for et fysisk overgreb og havde helbredsproblemer med hjertet og diabetes. De generelle forhold for kristne koptere i Egypten fandtes efter de foreliggende baggrundsoplysninger ikke i sig selv at kunne begrunde opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet fandt herefter ikke grundlag for at udsætte sagen på iværksættelse af en torturundersøgelse af klageren og ej heller for at hjemvise sagen til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen. Flygtningenævnet stadfæstede derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.

For så vidt angik den kvindelige klager udtalte Flygtningenævnet, at nævnet ikke kunne lægge hendes forklaring til grund. Flygtningenævnet havde herved lagt vægt på, at klageren under asylsagens behandling havde afgivet divergerende oplysninger på flere centrale punkter. Hun havde således i sit asylskema og til oplysnings- og motivsamtalen i foråret 2014 oplyst, at hun og ægtefællen efter dennes hospitalsindlæggelse tog tilbage til lejligheden og så ødelæggelserne, hvorimod hun senere havde forklaret, at hun blev ringet op af portneren vedrørende ødelæggelserne. Hun havde endvidere forklaret divergerende om, hvor længe hun og ægtefællen tog ophold hos hendes forældre, inden de tog ophold på et sted omkring klostret. I asylansøgningsskemaet havde hun endvidere oplyst, at hun og ægtefællen ved hendes forældres hus i starten af det nye år fandt deres bil smadret og med et trusselsbrev, at ægtefællen i samme øjeblik besvimede, og at ægtefællen herefter blev hospitalsindlagt i 15 dage. Hun havde derimod senere – blandt andet i Flygtningenævnet – forklaret, at ægtefællen blev hospitalsindlagt, efter at hendes forældre blev overfaldet i deres hus, et overfald der således angiveligt skete flere måneder før det "nye" år. Klageren havde endvidere forklaret divergerende i forhold til sin ægtefælle. Hun havde således forklaret, at hun og ægtefællen efter dennes udskrivning fra hospitalet tog ophold hos sine forældre, hvorimod ægtefællen til sin samtale med Udlændingestyrelsen havde forklaret, at de tog ophold hos fjerne slægtninge til klagerens forældre. Flygtningenævnet fandt herudover, at klageren under sin forklaring for Flygtningenævnet havde svaret upræcist og afglidende på en række spørgsmål, således at det af hende beskrevne begivenhedsforløb virkede usammenhæn-

gende og ikke fremstod selvoplevet. Hun havde således ikke været i stand til nærmere at tidsfæste centrale punkter i begivenhedsforløbet og havde eksempelvis haft svært ved at sige blot med nogen sikkerhed, hvornår konflikten med naboen startede. Flygtningenævnet fandt ikke at kunne se bort herfra og fra divergenser alene som følge af, at klageren angav at have været udsat for et fysisk overgreb og havde været stresset. De generelle forhold for kristne koptere i Egypten fandtes efter de foreliggende baggrundsoplysninger ikke i sig selv at kunne begrunde opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7.

Flygtningenævnets oprindelige afgørelse og udtalelsen fra komitéen er offentliggjort på nævnets hjemmeside den 10. juli 2017. Nævnets fornyede afslag på asyl er offentliggjort på nævnets hjemmeside den 6. marts 2018.

9.4.2.1.4 H.S.H. mod Danmark, communication no. 2470/2014 (Italien første asylland)

Sagen vedrørte en kvindelig somalisk asylansøger og hendes mindreårige søn, der var indrejst i Danmark i 2012. Klageren var i Italien meddelt opholdstilladelse med gyldighed frem til udgangen af 2014. Klageren henviste til, at Italien ikke kunne anvendes som første asylland, idet hun ikke fik noget at spise, og hun fik ingen lægehjælp, selvom hun var gravid.

Flygtningenævnet stadfæstede i 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på asyl. Flygtningenævnet fandt, at Italien kunne tjene som klagerens og hendes barns første asylland, jf. den dagældende udlændingelovs § 7, stk. 3.

Af komitéens udtalelse af 28. juli 2017 fremgår blandt andet:

"9.7 The Committee recalls that States parties should, when reviewing challenges to decisions to remove individuals from their territory, give sufficient weight to the real and personal risk such individuals might face if deported. In particular, any evaluation of whether individuals are likely to be exposed to conditions constituting cruel, inhuman or degrading treatment in violation of article 7 of the Covenant must be based not only on an assessment of the general conditions in the receiving country, but also on the individual circumstances of the persons in question. Those circumstances include factors that increase the vulnerability of such persons and that could transform a situation that is tolerable for most into an intolerable one for others. They should also take into account, in cases considered under the Dublin Regulation, the previous experiences of the removed individuals in the first country of asylum, which may underscore the special risks that they are likely to face and may thus render their return to the first country of asylum a particularly traumatic experience for them.

9.8 The Committee notes the information provided to the State party by the Italian authorities according to which an alien who has been granted residency in Italy as a recognized refugee or has been granted protection status may submit a request to renew his or her expired residence permit upon re-entry into Italy.

9.9 However, the Committee considers that the State party did not fully examine the author's claims, based on her personal circumstances, that, despite being granted residency in Italy, she would face unbearable living conditions there.

9.10 The Committee recalls that States parties should give sufficient weight to the real and personal risk a person might face if deported and considers that it was incumbent upon the State party to undertake an individualized assessment of the risk that the author and her son would face in Italy, rather than rely on general reports and on the assumption that, as the author had benefited from subsidiary protection in the past, she would, in principle, be entitled to the same level of subsidiary protection today. The Committee notes that the author was able to stay in reception facilities in the past. However, according to the author's uncontested allegations: she faced poor living conditions, even during her pregnancy, since she slept under a shed roof on a mattress without sheets and with only one meal per day; she has no education; and, although she acknowledged that she had received many documents from the Italian authorities, she was not aware that she had a residence permit to live in Italy. The Committee also notes the author's allegations that, owing to the difficulties in getting access to sufficient food and medical care in Italy, she was undernourished, fainted often and almost had a miscarriage. The information before the Committee shows that persons in a situation similar to that of the author often end up living on the streets or in precarious and unsafe conditions unsuitable, in particular, for small children. However, the Board's decision failed to assess the author's personal past experience in Italy and the foreseeable consequences of forcibly returning her. Against this background, the Committee considers that the State party failed to give due consideration to the special vulnerability of the author, a single mother with no education, with a 5-year-old child, and with no previous integration into Italian society. Notwithstanding her formal entitlement to subsidiary protection in Italy, there is no indication that, in practice, the author would actually be able to find accommodation and provide for herself and her child in the absence of assistance from the Italian authorities. The State party also failed to seek effective assurances from the Italian authorities that the author and her son would be received in conditions compatible with their status as asylum seekers entitled to temporary protection and the guarantees under article 7 of the Covenant. In particular, the State party failed to request Italy to undertake: (a) to renew the author's residence permit and to issue a permit to her child; and (b) to receive the author and her son in conditions

adapted to the child's age and the family's vulnerable status that would enable them to remain in Italy.

9.11 Consequently, the Committee considers that the removal of the author and her son to Italy, in her particular circumstances and without the aforementioned assurances, would amount to a violation of article 7 of the Covenant."

Flygtningenævnet traf den 11. oktober 2017 afgørelse om ikke at genoptage behandlingen af sagen, idet klageren og hendes barn, der havde haft processuelt ophold i Danmark siden oktober 2014, havde været forsvundet fra deres opholdssted siden februar 2017. I marts 2017 afviste Udlændingestyrelsen en anmodning fra Frankrig om at tilbagetage klageren og hendes barn i medfør af Dublinforordningen.

Flygtningenævnets oprindelige afgørelse, udtalelsen fra komitéen og nævnets afgørelse om ikke at genoptage behandlingen af sagen er offentliggjort på nævnets hjemmeside den 12. oktober 2017.

9.4.2.1.5 M.S. mod Danmark, communication no. 2601/2015 (Irak)

Sagen vedrørte en mandlig irakisk asylansøger, der var indrejst i 2002. Klageren henviste som asylmotiv til, at han frygtede at blive henrettet på grund af sin desertering. Klageren havde været værnepligtig fra 1975 til 1978 og havde været soldat fra 1980 til 1985 i forbindelse med krigen mellem Irak og Iran. Klageren var blevet opsøgt af lokale medlemmer fra Baath-partiet, som tilsagde klageren til at møde for Jerusalemshæren i begyndelsen af 2001, hvilket han nægtede. Klageren frygtede også de generelle forhold i Irak.

Flygtningenævnet stadfæstede i 2004 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på asyl. Flygtningenævnet fandt, at hverken den omstændighed, at klageren havde solgt sin forretning for at skaffe penge til flugten, eller den omstændighed, at hans søskende ikke kunne hjælpe ham, kunne begrunde asyl. Nævnet fandt heller ikke, at den omstændighed, at klageren var sunni-muslim, kunne bevirke, at han skulle meddeles asyl. Nævnet fandt endvidere, at klageren ikke havde en velbegrundet subjektiv frygt for en tilbagevenden til Irak, således at betingelserne for asyl var opfyldt. Nævnet fandt ydermere, at den generelle situation i Irak var usikker, men fastslog at terrorangrebene ikke var rettet mod irakere, der vendte tilbage til Irak efter et udlandsophold, hvorfor klageren ikke generelt ville være i fare ved en tilbagevenden. Endelig fandt nævnet, at der ikke var grundlag for, som følge af den ændrede situation i Irak efter Saddam Husseinstyrets fald, at hjemvise sagen til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen.

I 2007 anmodede klageren Flygtningenævnet om at genoptage behandlingen af sagen under henvisning til, at der var sket en forværring af sikkerhedssituationen i Irak siden Flygtningenævnets afgørelse i 2004, og at klagerens familie var flyttet fra Bagdad til andre steder i Irak eller til Syrien på baggrund heraf. Videre anførte klageren, at menneskerettighedssituationen var blevet stærkt forværret i Irak i 2006. Klageren anførte også, at Irak siden Saddam Hussein-styrets fald havde været præget af en stærk profilering af væbnede grupper og militser. Klageren gjorde yderligere gældende, at han ved en tilbagevenden til Irak ville risikere forfølgelse som følge af sin religion og på baggrund af den kraftigt forværrede situation i Irak.

Flygtningenævnet meddelte i 2008 klageren afslag på ansøgningen om genoptagelse af sagen. Flygtningenævnet fandt, at klageren ikke var fremkommet med nye væsentlige oplysninger om sit asylmotiv, der kunne føre til en ændret vurdering. Nævnet fandt ligeledes, at det ikke var sandsynliggjort, at klageren ville risikere forfølgelse på grund af sin religion. Nævnet henviste videre til, at den omstændighed, at der herskede generelt dårlige forhold, herunder borgerkrigsagtige forhold, ikke uden videre kunne begrunde asyl. Flygtningenævnet fandt efter en samlet vurdering, at de nye oplysninger om situationen i Irak ikke var af en sådan karakter, at der var grundlag for at genoptage sagen.

Klageren anmodede i 2009 på ny Flygtningenævnet om at genoptage behandlingen af sagen under henvisning til, at klageren var sunni-muslim og i risiko for at blive offer for den etniske udrensning, der fandt sted i hans hjemby. Klageren anførte endvidere, at han ikke burde returneres til risiko for at blive offer for de interne konflikter, som ifølge UNHCR var meget markant i det område, klageren kom fra.

Flygtningenævnet afviste i 2009 at behandle ansøgningen om genoptagelse af sagen, idet klageren var forsvundet.

Klageren anmodede på ny i 2012 Flygtningenævnet om at genoptage behandlingen af sagen under henvisning til, at han stammede fra en meget kendt sunni-muslimsk familie, og at han ikke tidligere havde turdet oplyse sit familienavn til de danske myndigheder. Advokaten henviste til, at klagerens søster var medlem af Baath-partiet, og at hun ved en tilbagevenden til Irak var død få timer efter hendes indlæggelse på et hospital. Klageren henviste videre til, at han frygtede en tidligere løjtnant i Saddam Husseins hær, der var leder af en shia-milits og efterfølgende var blevet medlem af parlamentet. Klageren gjorde gældende, at der var blevet skrevet en avisartikel om ham, hvor hans billede var blevet skændet.

Flygtningenævnet meddelte i 2014 klageren afslag på ansøgningen om genoptagelse af sagen. Nævnet fandt ikke, at klageren 12 år efter sin udrejse af Irak stadig ville være i risiko for forfølgelse eller overgreb. Nævnet bemærkede, at klagerens familie frivilligt var vendt tilbage til Irak i 2006 og stadig opholdt sig i Irak. Nævnet fandt, at grunden til klagerens frygt for overgreb som følge af søsterens død alene beroede på en formodning om, at hendes dødårsag havde været en anden end den oplyste i dødsattesten. Nævnet lagde endvidere til grund, at klagerens frygt for den tidligere løjtnant ikke kunne føre til et andet resultat, idet klageren ikke havde oplyst om direkte konfrontationer med løjtnanten. Den omstændighed, at der var blevet bragt en avisartikel omkring klageren, som var blevet skændet, kunne ikke føre til, at klageren ville være i et modsætningsforhold til de irakiske myndigheder eller andre. Flygtningenævnet fandt, at den oplysning, at han var ejer af et beslaglagt jordstykke i Irak, og at det ikke ville være muligt at gøre krav på, idet der så ville ske forfølgelse af klageren, ikke kunne føre til et andet resultat, idet det alene byggede på klagerens formodning.

Klageren anmodede på ny i 2015 Flygtningenævnet om at genoptage behandlingen af sagen under henvisning til, at klageren havde fået oplyst af sin søster og to niecer, at de havde modtaget trusselsbreve fra al Mahdi-militsen, og at de havde været nødsaget til at udrejse af Irak.

Flygtningenævnet meddelte i 2015 klageren afslag på ansøgningen om genoptagelse af sagen. Flygtningenævnet fandt, at det forhold, at klagerens familiemedlemmer skulle have modtaget trusler fra al Mahdi-militsen ikke var asylbegrundende forhold for så vidt angik klageren. Nævnet lagde vægt på, at klageren var 71 år, og at han ikke var i risiko for at blive rekrutteret til militæret eller militser, og at han derfor ikke kunne være profilleret på en sådan måde, at han skulle være i et modsætningsforhold til myndighederne eller andre magthavere.

Af komitéens udtalelse af 27. juli 2017 fremgår blandt andet:

"9.3 The Committee observes that the author's claims were thoroughly examined by the State party's authorities. Nonetheless, the Committee observes that the author left Iraq more than 15 years ago and that he has alleged that a combination of several personal factors put him at risk, including his desertion from the army for which he may attract revenge, his family's affiliation with the Dulaimy tribe, the prominence of some of the family members under the Saddam Hussein regime and suspicious circumstances surrounding the sudden death of the author's sister B., who was a long-time career government official. The Committee also notes that the author's credibility regarding his account of the persecution he suffered and the risks that he runs has never been questioned by the authorities of the State party, and that there are substantial grounds to

believe that he would be viewed as a Western sympathizer and therefore attract a risk of persecution. The Committee further notes that the situation in the author's home city of Baghdad has deteriorated, as admitted by the State party. Considering the author's age, his political campaigning in Denmark, the surging sectarian violence between Shias and Sunnis in Iraq, often targeting Sunni men, including in Baghdad, and the fact that most of his relatives have fled from Iraq, the Committee finds, in the circumstances of the present case, that the author's deportation to Iraq would amount to a violation of articles 6 (1) and 7 of the Covenant."

Flygtningenævnet besluttede på denne baggrund at genoptage sagen til behandling på et nyt mundtligt nævnsmøde.

I afgørelsen fra november 2017 udtalte Flygtningenævnet, at nævnet kunne henholde sig til sine tidligere afgørelser. Nævnet lagde i afgørelsen vægt på, at der ved den fornyede behandling af sagen ikke var blevet tilført væsentlige nye oplysninger om forhold, som var så konkrete, aktuelle og intensive, at det kunne indebære, at klageren havde sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Irak ville være i risiko for forfølgelse eller overgreb, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1 og 2. Flygtningenævnet lagde tillige vægt på, at flere af de forhold, som klageren havde fremhævet, alene beroede på hans egne formodninger, herunder om den fortsatte frygt for overgreb som følge af deserteringen under det tidligere styre i 2002, om omstændighederne i forbindelse med søsterens død og om konsekvenserne af hans skribentvirksomhed mv. i Danmark ved en tilbagevenden til Irak. Nævnet lagde vægt på, at de forhold, som klageren havde påberåbt sig, hverken enkeltvis eller samlet kunne føre til en opholdstilladelse i Danmark efter de nævnte bestemmelser. Nævnet fandt endvidere, at uanset, at de generelle forhold for sunni-muslimer i Irak er vanskelige, havde klageren ikke sandsynliggjort, at han på grund af sine individuelle, konkrete forhold ved en tilbagevenden til Irak ville være i reel risiko.

Flygtningenævnets oprindelige afgørelse, herunder afslag på genoptagelse, og udtalelsen fra komitéen er offentliggjort på nævnets hjemmeside den 10. juli 2017. Nævnets fornyede afslag på asyl er offentliggjort på nævnets hjemmeside den 10. januar 2018.

9.4.2.1.6 O.Y.K.A. mod Danmark, communication no. 2770/2016 (Grækenland, § 29 b)

Sagen vedrørte en mandlig syrisk statsborger, som var indrejst i Danmark i august 2015. Klageren var meddelt opholdstilladelse som konventionsflygtning i Grækenland. Klageren henviste til, at Grækenland ikke kunne tjene som første asylland, idet han fire dage efter sin ankomst til Grækenland blev transporteret til Athen, hvor han opholdt sig i omkring fire måneder. Klageren boede på et hotel, indtil hans egne midler slap op,

hvorefter han primært boede i en park indtil sin udrejse af Grækenland. Klageren rettede henvendelse til de græske myndigheder i et forsøg på at få hjælp til indkvartering, men hans henvendelse blev afvist. Efter råd fra en ven søgte klageren om asyl med henblik på at kunne opnå indkvartering. Klageren henvendte sig efterfølgende flere gange til de græske myndigheder for at modtage hjælp til indkvartering. De græske myndigheder afviste klagerens anmodning og oplyste, at såfremt klageren skulle modtage en opholdstilladelse, ville han heller ikke herefter kunne få støtte til en bolig. Klageren sov om dagen og holdt sig vågen om natten af frygt for at blive overfaldet. Klageren udrejste af Grækenland i juni 2015 og tog til Danmark. Klageren henviste endvidere til, at han havde det psykisk svært på grund af sin situation og havde haft selvskadende adfærd under sit ophold i Danmark.

Klageren havde oprindeligt oplyst, at han var voksen. Klageren oplyste under behandlingen af sagen i Flygtningenævnet, at han var mindreårig. Udlændingestyrelsen og Udlændinge- og Integrationsministeriet, der dengang havde kompetencen i sager om aldersfastsættelse, lagde imidlertid til grund, at klageren var voksen. Denne vurdering var Flygtningenævnet efter udlændingeloven forpligtet til at lægge til grund ved nævnets behandling af sagen.

Flygtningenævnet stadfæstede i maj 2016 Udlændingestyrelsens afgørelse om at afvise klagerens ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 i medfør af udlændingelovens § 29 b med henvisning til, at klageren var blevet meddelt opholdstilladelse som konventionsflygtning i Grækenland.

Af komitéens udtalelse af 30. november 2017 fremgår blandt andet:

"8.11. The Committee recalls that States parties should give sufficient weight to the real and personal risk a person might face if deported. In particular, the evaluation of whether or not the removed individuals are likely to be exposed to conditions constituting cruel, inhuman or degrading treatment in violation of article 7 of the Covenant must be based not only on assessment of the general conditions in the receiving country, but also on the individual circumstances of the persons in question. These circumstances include vulnerability-increasing factors relating to such persons, such as their age, which may transform a general situation which is tolerable for most removed individuals to intolerable for some individuals. The Committee considers that it was incumbent upon the State party to undertake an individualized assessment of the risk that the author would face in Greece in view of its obligation to afford children special measures of protection pursuant to article 24 of the Covenant. Such special measure should have included, in the circumstances of the case, the taking reasonable measures to ascertain whether or not the author is a minor. In this regard, the Committee notes

that the main argument of the State party to not review the author's age was based on the decision to rely on the information initially provided by him, notwithstanding the author's explanation as to the reasons why he lied when he filed his asylum request and despite the possible link between his status of minor and his poor exercise of discretion to lie about his age. In particular, the Committee notes that following the author's motion for changing his age, the State party did not take any measures aimed at establishing his age, such as medical or psychological assessment, or such as interviews to the staff members of the asylum centre who provided their written testimony to support the author's claim as to his age. Moreover, State party's authorities did not undertake any act to verify the documents provided by the author to support his claim.

8.12. The Committee considers that in deciding the author's asylum request, the authorities of the State party relied on the inconsistencies of the family book and the author's initial statements that he was an adult. However, in the particular circumstances of the case under review, such inconsistencies did not exempt the State party from taking other reasonable measures to remove doubts concerning the author's age and his right to obtain the special measures of protection that would been available for a minor, including (a) taking all reasonable measures available to assess his age, before taking a decision as to the possibility to remove him to Greece; and (b) taking into account available background information according to which the conditions of reception of migrant minors in Greece may result in circumstances incompatible with article 7 of the Covenant. Consequently, the Committee considers that, in these particular circumstances, the removal of the author to Greece would amount to a violation of articles 7 and 24 of the Covenant, read alone and in conjunction with each other.

9. The Human Rights Committee, acting under article 5 (4) of the Optional Protocol, is of the view that the deportation of the author to Greece without taking any measures to ensure reasonable assertion of the author's age, would violate his rights under articles 7 and 24, read alone and in conjunction with each other."

Kompetencen til at behandle klager vedrørende aldersfastsættelse er med virkning fra 1. marts 2017 overgået til Flygtningenævnet. Nævnet besluttede derfor at genoptage behandlingen af sagen om aldersfastsættelse og hjemvise den til Udlændingestyrelsen til fornyet behandling i første instans.

Komitéens udtalelse er offentliggjort på nævnets hjemmeside den 12. januar 2018.

9.4.2.2 Sager hvor komitéen ikke har udtalt kritik

9.4.2.2.1 A.P.J. mod Danmark, communication no. 2253/2013 (Iran)

Sagen vedrørte en mandlig iransk asylansøger, der som asylmotiv havde henvist til, at han forud for udrejsen af Iran havde udført illegale politiske aktiviteter for et kurdisk parti. Klageren havde endvidere henvist til, at han under opholdet i Danmark havde udført aktiviteter mod det iranske styre, idet han havde deltaget i demonstrationer og en sultestrejke. Flygtningenævnet kunne ikke lægge klagerens forklaring til grund, og nævnet fandt ikke, at hans aktiviteter i Danmark havde profileret ham i forhold til de iranske myndigheder. Komitéen fandt ikke anledning til at udtale kritik af nævnets afgørelse.

Flygtningenævnets oprindelige afgørelse og komitéens udtalelse er offentliggjort på nævnets hjemmeside den 9. maj 2017.

9.4.2.2.2 M.A. mod Danmark, communication no. 2240/2013 (Afghanistan)

Sagen vedrørte en mandlig afghansk asylansøger, der som asylmotiv havde henvist til, at han frygtede Taliban, idet han forud for udrejsen af Afghanistan som led i sit arbejde som chef i et ministerium finansieret af United Nations Development Program (UNDP) var blevet overfaldet af personer fra Taliban, som efterfølgende opsøgte hans bopæl. Flygtningenævnet kunne ikke lægge klagerens forklaring til grund, idet klageren under behandlingen af asylsagen havde forklaret divergerende, ligesom klagerens forklaring ikke fremstod troværdig. Komitéen fandt ikke anledning til at udtale kritik af nævnets afgørelse.

Flygtningenævnets oprindelige afgørelse og komitéens udtalelse er offentliggjort på nævnets hjemmeside den 29. juni 2017.

9.4.2.2.3 M.Z.B.M. mod Danmark, communication no. 2593/2015 (Malaysia)

Sagen vedrørte en transkønnet malaysisk asylansøger, der som asylmotiv havde henvist til at være blevet chikaneret på grund af sit seksuelle tilhørsforhold. Klageren havde endvidere henvist til, at hun ville blive udsat for overgreb som følge af sin konversion fra islam til hinduisme. Nævnet lagde i det væsentlige klagerens forklaring til grund, men fandt, at klageren i vidt omfang havde kunnet leve et tåleligt liv i sit hjemland, hvorfor betingelserne for at blive meddelt asyl ikke var opfyldt. Komitéen fandt ikke anledning til at udtale kritik af nævnets afgørelse.

Flygtningenævnets oprindelige afgørelse, nævnets afslag på genoptagelse og komitéens udtalelse er offentliggjort på nævnets hjemmeside den 9. maj 2017.

9.4.2.2.4 Z.H. mod Danmark, communication no. 2602/2015 (Albanien)

Sagen vedrørte et albansk ægtepar med tre børn, der som asylmotiv havde henvist til, at den mandlige klager var indblandet i tre forskellige blodhævnskonflikter, og at de som følge heraf frygtede at blive dræbt. Flygtningenævnet lagde trods uoverensstemmelser asylmotivet til grund, men fandt ikke, at den mandlige klager havde en central rolle i konflikterne, eller at konflikterne havde en sådan intensitet, at de kunne begrunde asyl. Nævnet lagde også vægt på baggrundsmaterialet vedrørende Albanien, hvoraf det fremgår, at de albanske politi- og anklagemyndigheder har oprettet særskilte enheder, som håndterer konflikter relateret til blodfejder og blodhævn, at det albanske indenrigsministerium har udarbejdet en handlingsplan til bekæmpelse af blodfejder, og at de involverede personer kan søge hjælp hos myndighederne og frivillige, ligesom de kan tage ophold i andre dele af Albanien. Komitéen fandt ikke anledning til at udtale kritik af nævnets afgørelse.

Flygtningenævnets oprindelige afgørelse og komitéens udtalelse er offentliggjort på nævnets hjemmeside den 9. maj 2017.

9.4.2.2.5 R.I.H. og S.M.D. mod Danmark, communication no. 2640/2015 (Bulgarien, § 29 b)

Sagen vedrørte et syrisk ægtepar med to myndige og to mindreårige børn. Familien havde opholdstilladelse i Bulgarien. Klagerne havde henvist til, at de i Bulgarien risikerede hjemløshed, og at børnene ikke havde mulighed for skolegang og sundhedsydelser. De frygtede endvidere at blive udsat for racistisk motiverede overfald. Flygtningenævnet afviste klagernes ansøgning om asyl med henvisning til, at familien havde opnået opholdstilladelse i Bulgarien som et sikkert første asylland, jf. udlændingelovens § 29 b. Komitéen fandt ikke anledning til at udtale kritik af nævnets afgørelse.

Flygtningenævnets oprindelige afgørelse og komitéens udtalelse er offentliggjort på nævnets hjemmeside den 9. august 2017.

9.4.2.2.6 K.S. og M.S. mod Danmark, communication no. 2594/2015 (Afghanistan)

Sagen vedrørte en kvindelig afghansk asylansøger og hendes voksne søn. Klagerne havde som asylmotiv gjort gældende, at de ved en tilbagevenden til Afghanistan frygtede Taliban, idet ægtefællen/faren var højtplaceret ved politiet under Najibullah og blev slået ihjel af Taliban. Videre havde klagerne henvist til, at de risikerede overgreb som følge af en konflikt med klagernes datters/søsters tidligere ægtefælle i USA, ligesom begge klagere havde gjort gældende, at en udsendelse af dem ville udgøre en krænkelse af menneskerettighederne på grund af de generelle forhold i Afghanistan.

Den mandelige klager havde derudover gjort gældende, at han risikerede forfølgelse, idet han var frafalden muslim og betragtede sig selv som agnostiker. Den kvindelige klager havde som selvstændigt asylmotiv gjort gældende, at hun risikerede at blive udsat for overgreb som følge af, at hun var enlig kvinde med helbredsproblemer, og hendes søn ikke ville være i stand til at tage sig tilstrækkeligt af hende i hjemlandet. Flygtningenævnet havde i det væsentlige lagt klagernes forklaring til grund, men nævnet fandt ikke, at konflikten med Taliban kunne føre til, at klagerne blev meddelt opholdstilladelse, idet konflikten lå langt tilbage i tiden. Nævnet tilsidesatte forklaringen om konflikten med klagernes datters/søsters tidligere ægtefælle som utroværdig. Nævnet fandt endvidere ikke, at den mandlige klager ville være i risiko for asylbegrundende forfølgelse eller overgreb som følge af, at han ikke er troende. Komitéen fandt ikke anledning til at udtale kritik af nævnets afgørelse.

Flygtningenævnets oprindelige afgørelse, afslag på genoptagelse og komitéens udtalelse er offentliggjort på nævnets hjemmeside den 27. november 2017.

9.4.2.2.7 S.A.H. mod Danmark, communication no. 2419/2014 (Afghanistan)

Sagen vedrørte en mandlig afghansk asylansøger, der som oprindeligt asylmotiv henviste til, at han havde en konflikt med en kommandant, da klageren havde været involveret i en ulykke på det autoværksted, hvor han arbejdede, hvorved kommandantens chauffør blev slået ihjel. Klageren og hans lillebror flygtede herefter til Kabul, hvor de opholdt sig hos et familiemedlem. Dagen efter deres ankomst blev lillebroren bortført, og klageren havde ikke set ham siden. Flygtningenævnet besluttede i 2016 ex officio at genoptage sagen til behandling på et nyt mundtligt nævnsmøde, idet klageren som nyt asylmotiv havde henvist til, at han frygtede at blive slået ihjel eller tortureret, idet han var konverteret fra islam til kristendommen. Nævnet stadfæstede i efteråret 2016 på ny afgørelsen om afslag på asyl. Komitéen fandt ikke anledning til at udtale kritik af nævnets afgørelse.

Flygtningenævnets oprindelige afgørelser, nævnets afslag på genoptagelse og komitéens udtalelse er offentliggjort på nævnets hjemmeside den 28. november 2017.

9.4.2.2.8 M.A.S. og L.B.H. mod Danmark, communication no. 2585/2015 (Bulgarien første asylland)

Sagen vedrørte et syrisk ægtepar med tre mindreårige børn. Familien havde opholdstilladelse i Bulgarien. Klagerne havde henvist til, at de ikke ønskede at opholde sig i Bulgarien, idet forholdene var ringe og utrygge, og idet det ikke var muligt at finde et arbejde. Klagerne havde anført, at flygtninge generelt blev diskrimineret i Bulgarien, og at den mandlige klager af ukendte bulgarere var blevet truet på livet til at forlade

landet. Flygtningenævnet havde fundet, at Bulgarien kunne udgøre et sikkert, første asylland for klagerne og deres tre mindreårige børn. Nævnet lagde vægt på, at det fremgår af baggrundsoplysningerne, at personer med flygtninge- og beskyttelsesstatus har samme rettigheder som bulgarske statsborgere, og at de socio-økonomiske forhold i Bulgarien – trods vanskelige – ikke er sådanne, at Bulgarien af den grund ikke kunne tjene som første asylland. Komitéen fandt ikke anledning til at udtale kritik af nævnets afgørelse.

Flygtningenævnets oprindelige afgørelse og komitéens udtalelse er offentliggjort på nævnets hjemmeside den 21. december 2017.

9.4.2.2.9 A.S.G.M. mod Danmark, communication no. 2612/2015 (Egypten)

Sagen vedrørte en mandlig egyptisk asylansøger, der som asylmotiv havde henvist til, at han frygtede de egyptiske myndigheder, idet han havde unddraget sig militærtjeneste, og fordi han støttede den tidligere præsident Mohammed Mursi og Det Muslimske Broderskab. Flygtningenævnet fandt ikke, at klageren havde sandsynliggjort, at han skulle være efterstræbt af de egyptiske myndigheder på grund af unddragelse af værnepligt, på grund af sin illegale udrejse eller på grund af sin uprofilerede støtte til det muslimske broderskab. Komitéen fandt ikke anledning til at udtale kritik af nævnets afgørelse.

Flygtningenævnets oprindelige afgørelse og komitéens udtalelse er offentliggjort på nævnets hjemmeside den 28. november 2017.

9.4.2.2.10 M.P. et al. mod Danmark, communication no. 2643/2015 (Sri Lanka)

Sagen vedrørte en kvindelig srilankansk asylansøger og hendes to mindreårige børn. Klageren havde som asylmotiv henvist til, at hun frygtede forfølgelse fra de srilankanske myndigheder, idet hun og hendes familie havde været affilieret med LTTE, og idet hun var afvist asylansøger. Hun frygtede endvidere sin tidligere ægtefælle, der nu opholdt sig i Sri Lanka og som tidligere havde udsat hende for overgreb. Under sagens behandling viste det sig, at klageren og hendes tidligere ægtefælle i 10 år havde haft opholdstilladelse i Schweiz. Klageren og hendes tidligere ægtefælle havde overfor de danske myndigheder oplyst, at de i den periode, hvor de viste sig at have haft opholdstilladelse i Schweiz, i Sri Lanka havde været udsat for en række overgreb fra de srilankanske myndigheders side. Flygtningenævnet havde afvist klagerens forklaring som utroværdig. Komitéen fandt ikke anledning til at udtale kritik af nævnets afgørelse.

Flygtningenævnets oprindelige afgørelse, nævnets afslag på genoptagelse og komitéens udtalelse er offentliggjort på nævnets hjemmeside den 20. december 2017.

9.4.2.3 Sager som komitéen har afvist som uantagelige (inadmissible)

9.4.2.3.1 D. og E. mod Danmark, communication no. 2293/2013 (Kina)

Sagen vedrørte et kinesisk ægtepar, der havde haft opholdstilladelse i Danmark i nogle år på andet grundlag, havde som asylmotiv henvist til, at de ved en tilbagevenden til Kina frygtede de kinesiske myndigheder, fordi de under et besøg i Kina medbragte nogle bøger om Falun Gong, og den kvindelige klagers forældre som følge heraf blev fængslet af myndighederne. Flygtningenævnet fandt ikke at kunne lægge klagernes forklaring om deres asylmotiv til grund, idet klagerne havde forklaret divergerende om flere forhold. Komitéen fandt sagen inadmissible.

Flygtningenævnets oprindelige afgørelse og komitéens udtalelse er offentliggjort på nævnets hjemmeside den 10. maj 2017.

9.4.2.3.2 M.J.K. mod Danmark, communication no. 2338/2014 (Afghanistan)

Sagen vedrørte en mandlig afghansk asylansøger, der som oprindeligt asylmotiv havde henvist til æresrelateret forfølgelse. Som nyt asylmotiv havde han henvist til, at han efter sin indrejse i Danmark var konverteret fra islam til kristendommen. Nævnet valgte herefter at genoptage sagen. Et flertal af nævnets medlemmer kunne ikke lægge til grund, at klagerens konversion til kristendommen var reel, og havde herved lagt vægt på, at klageren, der ikke tidligere havde vist interesse for religion heller ikke under opholdet i Afghanistan, og som i øvrigt fremtrådte velbegavet og velformuleret, ikke for nævnet på en rimelig måde havde kunnet redegøre for baggrunden for, at han havde ladet sig døbe i den kristne tro. Hertil kom, at klageren først i forbindelse med, at tidspunktet for den tvangsmæssige udsendelse måtte forventes at nærme sig, havde ladet sig døbe og i øvrigt til myndighederne fortalt om sin interesse for kristendommen. Endelig havde flertallet ved vurderingen af klagerens troværdighed tillagt det nogen betydning, at nævnet tidligere havde tilsidesat hans forklaring om hans daværende asylmotiv. Komitéen fandt sagen inadmissible.

Flygtningenævnets afgørelse i genoptagelsessagen og komitéens udtalelse er offentliggjort på nævnets hjemmeside den 10. maj 2017.

9.4.2.3.3 A.H.S. mod Danmark, communication no. 2473/2014 (Gaza)

Sagen vedrørte en mandlig statsløs palæstinenser fra det palæstinensiske selvstyreområde Gaza, der som asylmotiv havde henvist til, at han frygtede at blive slået ihjel af Hamas, da han var udrejst uden at have overholdt sin aftale med Hamas om at ind-

samle oplysninger for gruppen. Klageren havde videre henvist til, at han frygtede at blive dræbt af familiemedlemmer til sin herboende fraseparerede ægtefælle. Flygtningenævnet kunne ikke lægge til grund, at der bestod et misforhold mellem Hamas og klageren, ligesom der ikke sås at foreligge konkrete trusler om overgreb på klageren. Komitéen fandt sagen inadmissible.

Flygtningenævnets oprindelige afgørelse og komitéens udtalelse er offentliggjort på nævnets hjemmeside den 9. maj 2017.

9.4.2.3.4 S.Z. mod Danmark, communication no. 2625/2015 (Afghanistan)

Sagen vedrørte en mandlig afghansk asylansøger, der som asylmotiv havde henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygtede at blive slået ihjel af Taliban, som han var stukket af fra, efter at de havde kidnappet ham med det formål at få ham til at udføre et selvmordsbombeangreb. Klageren henviste endvidere til den generelle sikkerhedssituation i Afghanistan. Flygtningenævnet kunne ikke lægge klagerens forklaring til grund. Komitéen fandt sagen inadmissible.

Flygtningenævnets oprindelige afgørelse og komitéens udtalelse er offentliggjort på nævnets hjemmeside den 20. september 2017.

9.5 FN's komité vedrørende afskaffelse af diskrimination imod kvinder

9.5.1 FN's konvention om afskaffelse af alle former for diskrimination mod kvinder

Konventionen om afskaffelse af alle former for diskrimination imod kvinder (CEDAW) blev vedtaget i 1979 af FN's Generalforsamling og trådte i kraft den 3. september 1981. Danmark ratificerede konventionen den 21. april 1983.

Konventionen definerer, hvad der udgør diskrimination af kvinder i konventionens forstand, samt opstiller en agenda for de nationale tiltag, der findes påkrævede for at forhindre, at en sådan diskrimination finder sted. Det fremgår af konventionens artikel 1, at udtrykket "diskrimination mod kvinder" betyder enhver kønsbestemt sondring, udelukkelse eller indskrænkning, hvis virkning eller formål er at svække eller tilsidesætte princippet om, at kvinder på lige fod med mænd uanset ægteskabelig stilling skal have anerkendt, kunne nyde eller udøve menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder på politiske, økonomiske, sociale, kulturelle, borgerlige og alle andre områder.

FN's komité vedrørende afskaffelse af diskrimination imod kvinder blev oprettet i 1982 i henhold til konventionens artikel 17 og består af 23 medlemmer, som mødes to gange

årligt. Medlemmerne vælges af de stater, der har tiltrådt konventionen. Komitéen overvåger medlemsstaternes implementering af nationale tiltag, som modvirker diskrimination af kvinder, samt udviklingen af forholdene for kvinder. De deltagende stater skal afgive beretninger til komitéen om de foranstaltninger, de træffer for at gennemføre deres forpligtelser ifølge konventionen.

Den 22. december 2000 ratificerede Danmark den valgfrie tillægsprotokol til konventionen om afskaffelse af diskrimination mod kvinder. Danmark har ved ratificeringen anerkendt komitéens kompetence til at behandle klager over medlemsstater for krænkelse af de i konventionen givne rettigheder fra enkeltpersoner eller grupper af enkeltpersoner, der er undergivet den enkelte stats jurisdiktion – den såkaldte individuelle klageadgang, jf. tillægsprotokollens artikel 1 og 2.

Kvindekomitéen har i juli 2013 i en sag mod Danmark vedrørende en klage over en afgørelse truffet af Flygtningenævnet vedrørende konventionens eksterritoriale virkning udtalt:

"[…] the Committee recalls that, under article 2 (d) of the Convention, States parties undertake to refrain from engaging in any act or practice of discrimination against women and to ensure that public authorities and institutions shall act in conformity with this obligation. This positive duty encompasses the obligation of States parties to protect women from being exposed to a real, personal and foreseeable risk of serious forms of gender-based violence, irrespective of whether such consequences would take place outside the territorial boundaries of the sending State party: if a State party takes a decision relating to a person within its jurisdiction, and the necessary and foreseeable consequence is that that person's rights under the Convention will be violated in another jurisdiction, the State party itself may be in violation of the Convention. For example, a State party would itself be in violation of the Convention if it sent back a person to another State in circumstances in which it was foreseeable that serious gender-based violence would occur. The foreseeability of the consequence would mean that there was a present violation by the State party, even though the consequence would not occur until later. What amounts to serious forms of gender-based violence will depend on the circumstances of each case and would need to be determined by the Committee on a case-by-case basis at the merits stage, provided that the author had made a prima fade case before the Committee by sufficiently substantiating such allegations."

Der henvises herved til sagen M.N.N. mod Danmark (communication no. 33/2011), som er nærmere omtalt i Flygtningenævnets formandskabs 22. beretning (2013), afsnit 4.2.3.1, s. 230 f.

I 2017 har FN's Kvindekomité afgivet udtalelse i fem sager, hvori der er klaget over afgørelser truffet af Flygtningenævnet, og hvori regeringen har afgivet retlige bemærkninger under sagens behandling for komitéen.

Der henvises for så vidt angår disse i alt fem sager til gennemgangen i afsnittene 9.5.2.1.1-9.5.2.2.2 nedenfor.

Herudover har komitéen lukket en sag som følge af, at klagerens opholdssted var ukendt for de danske myndigheder, og yderligere en sag som følge af, at Flygtningenævnet har genoptaget sagen og meddelt klageren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7 på baggrund af væsentlige nye oplysninger fremkommet efter nævnets oprindelige afgørelse.

Der verserede pr. 31. december 2017 15 sager ved FN's komité vedrørende afskaffelse af diskrimination imod kvinder, hvor der er blevet klaget over afgørelser truffet af Flygtningenævnet.

9.5.2 FN's Kvindekomités udtalelser i 2017 i sager mod Danmark

I beretningsperioden har FN's Kvindekomité udtalt sig i fem sager, hvori der var klaget over afgørelser truffet af Flygtningenævnet. I tre af sagerne har komitéen ikke fundet anledning til at udtale kritik, mens komitéen i to sager har erklæret sagen for uantagelig (inadmissible).

9.5.2.1 Sager hvor komitéen ikke har udtalt kritik

9.5.2.1.1 A.M. mod Danmark, communication no. 77/2014 (Somalia)

Sagen vedrørte en kvindelig somalisk asylansøger, der som asylmotiv havde henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Somalia frygtede sin tidligere ægtefælle og al-Shabaab, som han var medlem af og senere var blevet leder af. Klageren henviste herved til, at den tidligere ægtefælle havde været voldelig overfor hende, at han havde stået bag drabet på hendes anden og tredje ægtefælle og hendes mor og et attentatforsøg mod hende, samt at han sammen med angiveligt al-Shabaab fortsat opsøgte hendes tidligere bopæl. Flygtningenævnet kunne ikke lægge den del af klagerens asylmotiv, der vedrørte hendes første ægtefælle og al-Shabaabs forfølgelse af hende, til grund, idet den fremstod usandsynlig og konstrueret til lejligheden. Nævnet fandt endvidere ikke, at de generelle forhold i hendes hjemområde i sig selv kunne føre til asyl. Komitéen fandt ikke anledning til at udtale kritik af nævnets afgørelse.

Flygtningenævnets oprindelige afgørelse og komitéens udtalelse er offentliggjort på nævnets hjemmeside den 14. august 2017.

9.5.2.1.2 N.M. mod Danmark, communication no. 78/2014 (Etiopien)

Sagen vedrørte en kvindelig etiopisk asylansøger, der som asylmotiv havde henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Etiopien frygtede at blive slået ihjel af de etiopiske myndigheder, som mistænkte hende for at være medlem af Ogaden National Liberation Front. Flygtningenævnet kunne ikke lægge klagerens forklaring til grund, idet klageren under behandlingen af asylsagen havde forklaret divergerende om centrale forhold i sit asylmotiv. Komitéen fandt ikke anledning til at udtale kritik af nævnets afgørelse.

Flygtningenævnets oprindelige afgørelse og komitéens udtalelse er offentliggjort på nævnets hjemmeside den 30. august 2017.

9.5.2.1.3 F.F.M. mod Danmark, communication no. 70/2014 (Somalia)

Sagen vedrørte en kvindelig somalisk asylansøger, der som asylmotiv havde henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Somalia frygtede sin svigerfamilies klan, der ikke accepterede ægteskabet mellem hende og hendes ægtefælle. Klageren havde endvidere henvist til, at hun frygtede at blive straffet af al-Shabaab, idet hun havde giftet sig uden sin ægtefælles klans accept. Flygtningenævnet kunne ikke lægge klagerens forklaring til grund, idet klageren under behandlingen af asylsagen havde forklaret divergerende og udbyggende, ligesom klagerens forklaring ikke fremstod troværdig. Komitéen fandt ikke anledning til at udtale kritik af nævnets afgørelse.

Flygtningenævnets oprindelige afgørelse og komitéens udtalelse er offentliggjort på nævnets hjemmeside den 31. august 2017.

9.5.2.2 Sager som komitéen har afvist som uantagelige (inadmissible)

9.5.2.2.1 E.W. mod Danmark, communication no. 54/2013 (Kina)

Sagen vedrørte en kvindelig kinesisk asylansøger, der som asylmotiv havde henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Kina frygtede de lokale myndigheder, som havde udsat hende for chikane og voldtægter fra 1996 til 2007. Klageren havde endvidere henvist til, at hun og hendes ægtefælle havde været udsat for diskrimination som følge af ægtefællens tibetanske afstamning. Flygtningenævnet kunne ikke lægge den del af klagerens asylmotiv, der vedrørte chikane og voldtægt, til grund, idet klageren havde forklaret udbyggende, divergerende og utroværdigt herom.

Komitéen fandt sagen inadmissible.

Flygtningenævnets oprindelige afgørelse og komitéens udtalelse er offentliggjort på nævnets hjemmeside den 19. april 2017.

9.5.2.2.2 S.J.A. mod Danmark, communication no. 79/2014 (Somalia)

Sagen vedrørte en kvindelig somalisk asylansøger, der som asylmotiv havde henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Somalia frygtede et ledende medlem af al-Shabaab, idet hun havde nægtet at gifte sig med ham. Flygtningenævnet kunne ikke lægge klagerens forklaring til grund, idet klageren under behandlingen af asylsagen havde svaret afglidende og ukonkret på simple spørgsmål, således at forklaringen fremstod konstrueret til lejligheden og ikke selvoplevet, ligesom klageren havde forklaret divergerende. Komitéen fandt sagen inadmissible.

Flygtningenævnets oprindelige afgørelse og komitéens udtalelse er offentliggjort på nævnets hjemmeside den 28. november 2017.

9.6 FN's komité om barnets rettigheder

9.6.1 FN's konvention vedrørende barnets rettigheder

Konventionen vedrørende barnets rettigheder (CRC) blev vedtaget i 1989 af FN's Generalforsamling og trådte i kraft den 2. september 1991. Danmark ratificerede konventionen den 5. juli 1991, og den trådte i kraft den 18. august 1991.

Konventionen fastslår i artikel 3, at barnets tarv skal komme i første række i alle foranstaltninger vedrørende børn, hvad enten disse udøves af offentlige eller private institutioner for social velfærd, domstole, forvaltningsmyndigheder eller lovgivende organer.

FN's komité om barnets rettigheder (Børnekomitéen) blev oprettet i 1991 i henhold til konventionens artikel 43 og består af 18 medlemmer, som sædvanligvis mødes tre gange årligt. Medlemmerne vælges af de stater, der har tiltrådt konventionen. Komitéen overvåger medlemsstaternes implementering af nationale tiltag, der realiserer konventionens forpligtelser. De deltagende stater skal afgive beretninger til komitéen om de foranstaltninger, de træffer for at gennemføre deres forpligtelser ifølge konventionen.

Den 27. august 2002 ratificerede Danmark den valgfri tillægsprotokol af 25. maj 2000 til FN-konventionen om barnets rettigheder vedrørende inddragelse af børn i væbnede konflikter, og den trådte i kraft den 27. september 2002.

Den 24. juli 2003 ratificerede Danmark den valgfri tillægsprotokol af 25. maj 2000 til FN-konventionen om barnets rettigheder vedrørende salg af børn, børneprostitution og børnepornografi, og den trådte i kraft den 24. august 2003.

Senest har Danmark den 7. oktober 2015 ratificeret den valgfri tillægsprotokol af 19. december 2011 om en procedure for henvendelser til konventionen af 20. november 1989 om barnets rettigheder, og den trådte i kraft den 7. januar 2016. Danmark har ved

ratificeringen anerkendt komitéens kompetence til at behandle klager over medlemsstater for krænkelse af de i konventionen givne rettigheder fra enkeltpersoner eller grupper af enkeltpersoner, der er undergivet den enkelte stats jurisdiktion – den såkaldte individuelle klageadgang, jf. tillægsprotokollens artikel 1 og 5.

I november 2016 blev der indbragt en sag for Børnekomitéen, hvori der blev klaget over en afgørelse truffet af Flygtningenævnet. Klagen blev indbragt på vegne af et afghansk barn født i 2014. Klagerens advokat havde som begrundelse for klagen henvist til, at klageren ved en tilbagevenden til Afghanistan ville være i risiko for at blive dræbt, idet klageren var et uægte barn, og idet klageren nu var kristen og ikke var blevet omskåret, og at en udsendelse af klageren blandt andet ville være i strid med konventionens artikel 1, 2, 3 og 19.

I august 2017 blev der indbragt en sag for Børnekomitéen, hvori der blev klaget over en afgørelse truffet af Flygtningenævnet. Klagen blev indbragt på vegne af to kinesiske børn, som under nævnets behandling af klagernes og deres mors sag var halvandet og tre år gamle. Klagernes advokat havde som begrundelse for klagen henvist til, at klagerne – som begge var født i Danmark uden for ægteskab – ved en tilbagevenden til Kina ville være i risiko for at blive tvangsfjernet fra deres mor, for ikke have mulighed for at blive registreret i Hukou familieregistret og for at blive frataget adgangen til lægehjælp, skolegang, sociale ydelser mv., og at en udsendelse af klagerne ville være i strid med konventionens artikel 2,3, 6, 7 og 8.

Begge sager verserer fortsat ved Børnekomitéen.

Der verserede herefter ved udgangen af 2017 i alt fire sager ved Børnekomitéen, hvori der er blevet klaget over afgørelser truffet af Flygtningenævnet.

Kapitel 10

Statistik

10.1 Flygtningenævnets afgørelser i 2017

Flygtningenævnet har i 2017 afholdt 656 nævnsmøder og truffet afgørelse i 2.181 personsager.

Tabel 1 nedenfor viser nævnets afgørelser i 2017 og 2016 opgjort i personsager fordelt på sagstyper.

Tabel 1. Nævnets afgørelser fordelt på sagstyper

	2016	2017
Nye spontansager	1.344	1.951
Genoptagede spontansager	83	107
Inddragelses- og nægtelse af forlængelsessager	36	24
Bortfaldssager	48	5
Udsendelsessager	8	20
Statusændringssager	141	74
I alt	**1.660**	**2.181**

Note: Hertil kommer i alt 656 personsager afsluttet uden afgørelse, herunder hjemvisninger. Se nærmere herom i nærmere afsnit 10.3.

10.2 Sagernes behandlingsform

Tabel 2 viser nævnets afgørelser i 2017 opgjort i personsager fordelt på behandlingsform.

Tabel 2. Nævnets afgørelser fordelt på behandlingsform

	Mundtligt nævnsmøde	Skriftligt nævnsmøde	Skriftlig votering	Formand alene	I alt
Nye spontansager	1.907	-	12	32	1.951
Genoptagede spontansager	95	6	-	6	107
Inddragelses- og nægtelse af forlængelsessager	22	2	-	-	24
Bortfaldssager	4	1	-	-	5
Udsendelsessager	20	-	-	-	20
Statusændringssager	26	24	-	24	74
I alt	**2.074**	**33**	**12**	**62**	**2.181**

Som det fremgår af tabellen, blev hovedparten af sagerne behandlet på mundtligt nævnsmøde. Det bemærkes herved, at størstedelen af sagerne var nye spontansager, der som udgangspunkt behandles og afgøres på mundtligt nævnsmøde.

Der berammes som udgangspunkt 3 sager pr. nævnsmøde, men da nogle sager udsættes med henblik på yderligere undersøgelser, herunder ægthedsvurdering af fremlagte dokumenter, lægeundersøgelser eller indhentelse af konkrete eller generelle baggrundsoplysninger via Udenrigsministeriet, afsluttes der færre sager, end der berammes. En del af de udsatte sager afgøres efterfølgende ved skriftlig votering. Endvidere må nogle sager omberammes på grund af sygdom eller på grund af tolkeproblemer.

10.3 Sager afsluttet uden afgørelse

I 2017 blev i alt 656 personsager afsluttet uden en afgørelse. Det drejer sig om sager, hvor ansøgeren har frafaldet sin klage over Udlændingestyrelsens afgørelse, er udrejst eller registreret som forsvundet, og sager hjemvist af nævnet til Udlændingestyrelsen til fornyet behandling i første instans.

10.4 Nationalitetsfordelingen i afgjorte spontansager

Langt størstedelen af de sager, nævnet behandler, er nye spontansager og genoptagede spontansager (udgør tilsammen kategorien spontansager). Nævnet har i 2017 behandlet spontansager vedrørende ansøgere af 44 forskellige nationaliteter samt et antal sager vedrørende statsløse palæstinensere, andre statsløse og sager vedrørende ansøgere, hvor det ikke har været muligt at fastlægge deres nationalitet.

Tabel 3 nedenfor er en oversigt opgjort i personer over nævnets afgørelser i spontansager for de 10 største nationaliteter. De øvrige nationaliteter, Flygtningenævnet har afgjort sager om, er samlet under øvrige lande.

Tabel 3. Nationalitetsfordelingen i nye, afgjorte spontansager for de 10 største nationaliteter

Lande:	Personer	Lande:	Personer
Afghanistan	703	Armenien	21
Iran	491	Syrien	20
Irak	418	Statsløs	20
Statsløs palæstinenser	44	Ukraine	19
Somalia	28	Øvrige lande	159
Rusland	28	**I alt**	**1.951**

95 % af sagerne vedrørende statsløse vedrørte personer, der oplyste at være bidoons (statsløse) fra Kuwait. I alle disse sager er Udlændingestyrelsens afslag på asyl blevet stadfæstet. Der henvises til afsnit 2.6 for en nærmere beskrivelse af sagerne.

10.5 Udfaldet af afgørelser i nye spontansager

I 2017 blev der meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 til 17 % af de personer, som fik deres sag behandlet som en ny spontansag i Flygtningenævnet.

Tabel 4 nedenfor er en oversigt opgjort i personer over henholdsvis omgørelses- og afslagsprocenten i nye spontansager for de 10 største nationaliteter. De øvrige nationaliteter, Flygtningenævnet har afgjort sager om, er opgjort under øvrige lande.

Tabel 4. Udfaldet af nævnets afgørelser i nye spontansager i 2017 for de 10 største nationaliteter

Lande:	Personer	Afslag efter § 7 %	Tilladelse efter § 7, stk. 1 %	Tilladelse efter § 7, stk. 2 %	Tilladelse efter § 7, stk. 3 %
Afghanistan	703	84	3	13	-
Iran	491	70	28	2	-
Irak	418	95	2	3	-
Statsløs palæstinenser	44	66	23	2	9
Somalia	28	82	4	14	-
Rusland	28	86	3	11	-
Armenien	21	95	-	5	-
Syrien	20	75	15	-	10
Statsløs	20	95	5	-	-
Ukraine	19	100	-	-	-
Øvrige lande	159	91	8	1	-
I alt	**1.951**	**83**	**10**	**7**	**-**

10.6 Genoptagede spontansager

Genoptagede spontansager er sager, hvor Flygtningenævnet oprindeligt har stadfæstet Udlændingestyrelsens afslag på asyl, men hvor nævnet efterfølgende har besluttet at genoptage behandlingen af sagen – typisk til en ny mundtlig behandling.

Tabel 5 nedenfor viser nævnets afgørelser i genoptagede spontansager for de 10 største nationaliteter. De øvrige nationaliteter, Flygtningenævnet har afgjort sager om, er opgjort under øvrige lande.

Tabel 5. Nationalitetsfordeling og udfald af nævnets afgørelser i genoptagede sager for de 10 største nationaliteter

Lande:	Personer	Afslag efter § 7 %	Tilladelse efter § 7, stk. 1 %	Tilladelse efter § 7, stk. 2 %	Tilladelse efter § 7, stk. 3 %
Iran	45	38	62	-	-
Afghanistan	21	19	81	-	-
Rusland	8	100	-	-	-
Irak	6	100	-	-	-
Egypten	5	100	-	-	-
Statsløs palæstinenser	4	100	-	-	-
DR Congo	3	-	-	100	-
Syrien	3	-	33	-	67
Sudan	2	50	50	-	-
Eritrea	2	100	-	-	-
Øvrige lande	8	75	25	-	-
I alt	**107**	**50**	**46**	**3**	**1**

Som det fremgår af tabellen, blev der meddelt opholdstilladelse efter § 7 i udlændingeloven i 50 % af sagerne. Den relativt høje andel tilladelser i forhold til andelen i nye spontansager skal ses i forhold til, at nævnet som udgangspunkt kun genoptager asylsager, såfremt der foreligger væsentlige nye oplysninger i sagen.

Flygtningenævnet tog i 2017 stilling til spørgsmålet om genoptagelse i 569 personsager. Heraf blev 118 sager genoptaget, mens der i 287 sager blev meddelt afslag på genoptagelse. I 111 sager afviste nævnet at behandle sagen, fordi nævnet ikke var bekendt med den pågældendes opholdssted, jf. udlændingelovens § 33, stk. 8. Endelig blev 37 sager genoptaget og hjemvist til ny behandling i Udlændingestyrelsen, og 16 anmodninger om genoptagelse blev afsluttet uden afgørelse på grund af frafald eller udrejse af ansøger.

10.7 Omgørelsesprocent – alle spontansager

Nævnet har samlet i 2017 stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse i 81 % af sagerne og omgjort 19 % (omfatter både nye spontansager og genoptagne spontansager). Til sammenligning var den samlede omgørelsesprocent 20 % i 2016 og 21 % i 2015.

10.8 Sagsbehandlingstider og antal verserende sager for spontansager

Den samlede gennemsnitlige sagsbehandlingstid for spontansager afgjort i 2017 var 184 dage.

Den gennemsnitlige sagsbehandlingstid spænder over betydelige forskelle i sagsbehandlingstiden i sager, der blev afgjort i starten af 2017 og sager afgjort i slutningen af 2017. I slutningen af 1. kvartal 2017 var den gennemsnitlige sagsbehandlingstid 116 dage, mens den i 4. kvartal i gennemsnit var 245 dage.

Stigningen skyldes blandt andet det meget store indrejsetal i 2015 og 1. halvår af 2016, som medførte, at nævnet i de første tre kvartaler af 2017 modtog væsentlig flere sager fra Udlændingestyrelsen, end nævnet kunne nå at afgøre. Antallet af verserende spontansager steg derfor fra 1.331 ultimo 2016 til 3.330 i august 2017. Sagstilgangen er herefter faldet væsentligt, så der ultimo 2017 verserede 2.928 spontansager for nævnet (antallet af verserende sager er medio juni 2018 nedbragt yderligere til 1.971).

10.9 Udfaldet af afgørelser i inddragelses- og nægtelse af forlængelsessager, bortfaldssager og udsendelsessager

Tabel 6 nedenfor viser udfaldet af nævnets afgørelser opgjort i personer i inddragelses- og nægtelse af forlængelsessager, bortfaldssager og udsendelsessager for de 10 største nationaliteter. De øvrige nationaliteter, Flygtningenævnet har afgjort sager om, er opgjort under øvrige lande.

Tabel 6. Nationalitetsfordeling og udfaldet af nævnets afgørelser i inddragelses- og nægtelse af forlængelsessager m.v. for de 10 største nationaliteter

		Inddragelses- og nægtelse af forlængelsessager		Bortfaldssager		Udsendelsessager	
Lande:	Personer	Stadfæstelse	Omgørelse	Stadfæstelse	Omgørelse	Stadfæstelse	Omgørelse
Somalia	24	15	7	-	1	1	-
Afghanistan	4	-	-	1	-	2	1
Eritrea	4	-	-	-	-	3	1
Irak	3	-	-	1	-	2	-
Iran	3	1	-	-	1	1	-
Rusland	2	-	-	-	-	2	-
Statsløs	2	-	-	-	-	2	-
Syrien	2	-	-	-	-	2	-
Statsløs palæstinenser	1	-	-	-	-	1	-
Kosovo	1	-	-	-	-	1	-
Øvrige lande	3	1	-	1	-	1	-
I alt	**49**	**17**	**7**	**3**	**2**	**18**	**2**

Som det fremgår af tabellen, har nævnet i beretningsåret behandlet et større antal klager over Udlændingestyrelsens afgørelser om inddragelse eller nægtelse af forlængelse af opholdstilladelser vedrørende somaliske statsborgere, der tidligere har fået opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, på grund af de generelle forhold i Somalia. Der henvises til afsnit 2.6 og 6.3 for en beskrivelse af sagerne og den generelle behandling af inddragelses- og nægtelse af forlængelsessager.

10.10 Dublinsager

Nævnet har i 2017 truffet afgørelse i 604 personsager vedrørende overførsel til et andet land efter reglerne i Dublinforordningen. Nævnet stadfæstede Udlændingestyrelsens afgørelse i 463 sager, omgjorde 17 sager, hjemviste 38 sager, afviste 9 sager, mens 77 sager blev afsluttet uden afgørelse.

Den gennemsnitlige sagsbehandlingstid for 80 % af sagerne udgjorde i 2017 15 hverdage. For alle sager var den gennemsnitlige sagsbehandlingstid 30 hverdage.

Tabel 7. De 10 største modtagerlande i Dublinsager

Modtagerland	Personer
Italien	173
Tyskland	130
Ungarn	41
Sverige	40
Polen	29
Frankrig	26
Litauen	23
Norge	19
Bulgarien	18
Schweiz	17
Øvrige lande	88
I alt	**604**

10.11 Statusændringssager

Nævnet har i 2017 truffet afgørelse i 85 personsager vedrørende statusændring, hvor Udlændingestyrelsen havde meddelt en udlænding opholdstilladelse efter § 7, stk. 3, men hvor udlændingen mente sig omfattet af § 7, stk. 1 eller 2, eller hvor Udlændingestyrelsen havde meddelt opholdstilladelse efter § 7, stk. 2, men hvor udlændingen mente sig omfattet af § 7, stk. 1.

Nævnet har stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse i 38 sager og omgjort 36 sager. I 15 ud af de 36 omgjorte sager blev klagerne, der havde henvist til, at de som syriske mænd var kommet i den værnepligtige alder efter Udlændingestyrelsens afgørelse om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3, meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Derudover hjemviste nævnet 9 sager, mens 2 sager blev afsluttet uden afgørelse.

10.12 § 29 b-sager

Nævnet har i 2017 truffet afgørelse i 22 personsager, hvor Udlændingestyrelsen havde afvist en ansøgning om asyl med henvisning til, at udlændingen allerede havde opnået beskyttelse i et andet land omfattet af Dublinforordningen. Nævnet har i 14 sager stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse, mens 8 sager blev afsluttet uden afgørelse.

10.13 Sager vedrørende uledsagede mindreårige asylansøgere

10.13.1 Aldersklagesager

Nævnet har i 2017 truffet afgørelse i 82 personsager vedrørende klage over Udlændingestyrelsens aldersfastsættelse. Nævnet har stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse om aldersfastsættelse i 54 sager og omgjort 2 sager. Derudover har nævnet hjemvist 2 sager, mens 21 sager blev afsluttet uden afgørelse.

10.13.2 Opholdstilladelse til uledsagede mindreårige asylansøgere

Nævnet har i 2017 truffet afgørelse i 15 personsager vedrørende klager over Udlændingestyrelsens afslag på opholdstilladelse til umodne, uledsagede mindreårige asylansøgere efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 1. Nævnet stadfæstede Udlændingestyrelsens afgørelse i alle 15 sager.

Nævnet har i 2017 truffet afgørelse i 24 personsager vedrørende klage over Udlændingestyrelsens afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 2, til uledsagede mindreårige asylansøgere, der er meddelt endeligt afslag på asyl. Nævnet har stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse i 3 sager. Derudover blev 20 sager afsluttet uden afgørelse, idet klageren var forsvundet, og i 1 sag var klageren udrejst.

10.13.3 Ledsagesager

Nævnet har i 2017 truffet afgørelse i 4 personsager vedrørende klage over Udlændingestyrelsens ledsagevurdering. Nævnet har omgjort Udlændingestyrelsens afgørelse i 1 sag. Derudover har nævnet hjemvist 1 sag, mens 1 sag afsluttet uden afgørelse, idet klageren var forsvundet, og 1 sag afsluttet på grund af frafald.

10.14 Andre sager

10.14.1 Klage over varigheden af en tidsbegrænset opholdstilladelse

Nævnet har i 2017 truffet afgørelse i 6 personsager vedrørende klage over varigheden af en tidsbegrænset opholdstilladelse. Nævnet har stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse i 2 sager og afvist 4 klager grundet overskridelse af klagefristen i udlændingelovens § 53 a, stk. 2, 2. pkt.

10.14.2 Klage over afslag på tilbagerejsetilladelse

Nævnet har i 2017 truffet afgørelse i 2 personsager vedrørende klage over afslag på tilbagerejsetilladelse. Nævnet har stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse i 1 sag, mens 1 sag blev hjemvist til Udlændingestyrelsen.

10.14.3 Klage over nægtelse af udstedelse af dansk rejsedokument for flygtninge

Nævnet har i 2017 truffet afgørelse i 2 personsager vedrørende klage over nægtelse af udstedelse af rejsedokument til flygtninge. Nævnet hjemviste 1 sag til Udlændingestyrelsen og 1 sag blev afsluttet uden afgørelse.

Bilag 1

Uddrag af Flygtningekonventionen af 28. juli 1951 om flygtninges retsstilling. (Udenrigsministeriets bekendtgørelse nr. 55 af 24. november 1954, Lovtidende C)

Kapitel I

Almindelige bestemmelser

Artikel 1

Bestemmelse af udtrykket flygtning«

A. For nærværende konventions formål skal udtrykket »flygtning« finde anvendelse på enhver person, der:

(1) i henhold til aftalerne af 12. maj 1926 og 30. juni 1928, konventionerne af 28. oktober 1933 og 10. februar 1938, protokollen af 14. september 1939 eller den Internationale Flygtningeorganisations statutter er blevet betragtet som flygtning;

de af den Internationale Flygtningeorganisation i dennes virksomhedsperiode trufne afgørelser om, at en person ikke kan anerkendes som flygtning, skal ikke være til hinder for, at den pågældende, når han opfylder de i dette afsnit under stk. 2 anførte betingelser, anerkendes som flygtning;

(2) på grund af begivenheder, indtrådt inden den 1. januar 1951, og som følge af velbegrundet frygt for forfølgelse på grund af sin race, religion, nationalitet, sit tilhørsforhold til en særlig social gruppe eller sine politiske anskuelser befinder sig udenfor det land, i hvilket han har statsborgerret, og som ikke er i stand til – eller på grund af sådan frygt, ikke ønsker – at søge dette lands beskyttelse; eller som ikke har nogen statsborgerret, og på grund af sådanne begivenheder befinder sig udenfor det land, hvor han tidligere havde fast bopæl, og ikke er i stand til – eller på grund af sådan frygt ikke ønsker – at vende tilbage dertil.

Med hensyn til en person, der har statsborgerret i mere end eet land, skal udtrykket »det land, i hvilket han har statsborgerret« betyde hvert af de lande, i hvilke han har statsborgerret. En person skal således ikke betragtes som værende uden beskyttelse fra det land, i hvilket han har statsborgerret, såfremt han uden gyldig grund, der udspringer af velbegrundet frygt, har undladt at søge beskyttelse fra et af de lande, i hvilke han har statsborgerret.

B. (1) For denne konventions formål skal ordene »begivenheder, indtrådt inden den 1. januar 1951« i artikel 1, afsnit A, betyde enten

(a) »begivenheder, indtrådt i Europa inden den 1. januar 1951«; eller

(b) »begivenheder, indtrådt i Europa eller andetsteds inden den 1. januar 1951«,

og hver kontraherende stat skal samtidig med sin underskrift, ratifikation eller tiltrædelse afgive en erklæring, hvori det tilkendegives, hvilkes af disse betydninger den anvender med hensyn til sine forpligtelser i henhold til denne konvention.

(2) Enhver kontraherende stat, som har valgt den under (a) anførte formulering, kan nårsomhelst udvide sine forpligtelser ved en til De Forenede Nationers generalsekretær stilet meddelelse om, at den vælger den under (b) anførte formulering.

C. Denne konvention skal ikke længere finde anvendelse på en person, der omfattes af bestemmelserne i afsnit A, såfremt han:

(1) pånу frivilligt har søgt det lands beskyttelse, i hvilket han har statsborgerret;

eller

(2) efter at have mistet sin statsborgerret frivilligt har generhvervet denne;

eller

(3) har erhvervet en ny statsborgerret og nyder godt af det lands beskyttelse, i hvilket han er blevet statsborger;

eller

(4) frivilligt pånу har bosat sig i det land, som han har forladt eller udenfor hvilket han er forblevet af frygt for forfølgelse;

eller

(5) ikke længere kan afslå at søge det lands beskyttelse, i hvilket han har statsborgerret, fordi de omstændigheder, ifølge hvilke han er blevet anerkendt som flygtning, er bortfaldet,

denne bestemmelse skal dog ikke finde anvendelse på en af denne artikels afsnit A (1) omfattet flygtning, som kan påberåbe sig tvingende grunde, der har deres oprindelse i tidligere forfølgelse, til at afslå at søge beskyttelse fra det land, i hvilket han har statsborgerret;

(6) uden at være i besiddelse af nogen statsborgerret er i stand til at vende tilbage til det land, i hvilket han tidligere har haft fast bopæl, fordi de forhold, som førte til, at han er blevet anerkendt som flygtning, ikke længere er til stede,

denne bestemmelse skal dog ikke finde anvendelse på en af denne artikels afsnit A (1) omfattet flygtning, som kan påberåbe sig tvingende grunde, der har deres oprindelse i tidligere forfølgelse, til at afslå at vende tilbage til det land, i hvilket han tidligere havde fast bopæl.

D. Denne konvention skal ikke finde anvendelse på personer, som for nærværende nyder beskyttelse eller bistand fra andre organer eller institutioner under De Forenede Nationer end De Forenede Nationers højkommissær for flygtninge.

Såfremt af en eller anden grund denne beskyttelse eller bistand er bortfaldet, uden at disse personers forhold er blevet endeligt fastlagt i overensstemmelse med de derpå sigtende beslutninger, vedtagne af De Forenede Nationers plenarforsamling, skal disse personer uden videre være berettiget til at nyde de i denne konvention omhandlede fordele.

E. Denne konvention skal ikke finde anvendelse på den, som af de kompetente myndigheder i det land, i hvilket han har bosat sig, anerkendes som havende de rettigheder og pligter, der er knyttet til besiddelse af statsborgerret i det pågældende land.

F. Denne konventions bestemmelser skal ikke finde anvendelse på den, om hvem der er alvorlig grund til at antage, at han:

(a) har begået en forbrydelse mod freden, en krigsforbrydelse eller en forbrydelse mod menneskeheden, således som disse forbrydelser er defineret i de mellemfolkelige aftaler, som er indgået for at træffe forholdsregler herimod;

(b) har begået en alvorlig ikke-politisk forbrydelse udenfor tilflugtslandet, inden han som flygtning fik adgang til dette;

(c) har gjort sig skyldig i handlinger, der er i strid med De Forenede Nationers mål og grundsætninger.

Artikel 31

Flygtninge, som ulovligt opholder sig i tilflugtslandet

1. Flygtninge, som kommer direkte fra et område, hvor deres liv eller frihed truedes i den i artikel 1 anførte betydning, og uden tilladelse indrejser til eller befinder sig indenfor de kontraherende staters område, skal ikke i disse stater kunne straffes for ulovlig indrejse eller ophold, forudsat at de uopholdeligt henvender sig til myndighederne og godtgør, at de har haft rimelig grund til deres ulovlige indrejse eller tilstedeværelse.

2. De kontraherende stater skal ikke pålægge sådanne flygtninge andre begrænsninger i deres bevægelsesfrihed end dem, der er nødvendige, og sådanne begrænsninger skal alene anvendes, indtil flygtningenes forhold i landet er blevet ordnet, eller indtil de opnår adgang til et andet land. De kontraherende stater skal indrømme sådanne flygtninge en rimelig frist og alle nødvendige lettelser for at opnå adgang til et andet land.

Artikel 32

Udvisning

1. De kontraherende stater må ikke udvise en flygtning, der lovligt befinder sig på deres område, undtagen af hensyn til den nationale sikkerhed eller den offentlige orden.

2. En sådan flygtning må alene udvises på grundlag af en afgørelse, truffet i overensstemmelse med gældende lov. Medmindre tvingende hensyn til statens egen sikkerhed tilsiger andet, skal der gives flygtningen adgang til at fremlægge bevisligheder for at rense sig og til dette formål at appellere til og lade give møde for vedkommende myndighed eller en eller flere af vedkommende myndighed særligt udpegede personer.

3. De kontraherende stater skal indrømme en sådan flygtning en rimelig frist til at søge lovlig adgang til et andet land. De kontraherende stater forbeholder sig retten til i denne tid at anvende sådanne interne foranstaltninger, som de måtte finde nødvendige.

Artikel 33

Forbud mod udvisning eller afvisning

1. Ingen kontraherende stat må på nogensomhelst måde udvise eller afvise en flygtning ved grænserne til sådanne områder, hvor hans liv eller frihed ville være truet på grund af hans race, religion, nationalitet, hans tilhørsforhold til en særlig social gruppe eller hans politiske anskuelser.

2. Nærværende bestemmelse kan dog ikke påberåbes af en flygtning, som med rimelig grund må anses for en fare for det lands sikkerhed, i hvilket han befinder sig, eller som efter en endelig dom for en særlig farlig forbrydelse må betragtes som en fare for samfundet i det pågældende land.

Bilag 2

Uddrag af protokol af 31. januar 1967 vedrørende flygtninges retsstilling

Artikel I

Almindelig bestemmelse

1. De i denne protokol deltagende stater forpligter sig til at anvende konventionens artikler 2-34 inklusive på de nedenfor definerede flygtninge.

2. I denne protokol skal betegnelsen »flygtning« – undtagen ved anvendelsen af denne artikels stk. 3 – forstås som enhver person, der omfattes af definitionen i konventionens artikel 1, som om ordene »som følge af begivenheder indtrådt før den 1. januar 1951 og« samt ordene »som følge af sådanne begivenheder« var udeladt i artikel 1 A (2).

3. Denne protokol skal af de deltagende stater anvendes uden geografisk begrænsning, idet dog deklarationer afgivet af stater, der allerede deltager i konventionen, i henhold til dennes artikel 1 B (1) (a) også skal være gældende i forhold til denne protokol, medmindre de er udvidet i henhold til konventionens artikel 1 B (2).

Bilag 3

Uddrag af andre særligt relevante konventioner

Uddrag af Den Europæiske Menneskerettighedskonvention

Artikel 3

Ingen må underkastes tortur og ej heller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf.

Uddrag af 6. tillægsprotokol

Artikel 1

Dødsstraffen skal afskaffes. Ingen må idømmes en sådan straf eller henrettes.

Uddrag af FN's konvention af 10. december 1984 mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf

Artikel 3

1. Ingen deltagende stat må udvise, tilbagelevere (»refoulere«) eller udlevere en person til en anden stat, hvor der er vægtige grunde for at antage, at han vil være i fare for at blive underkastet tortur.

2. Med henblik på at vurdere, om der foreligger sådanne grunde, skal de kompetente myndigheder tage alle de relevante omstændigheder i betragtning, herunder om der i den pågældende stat er et fast mønster af alvorlige, åbenbare eller massive krænkelser af menneskerettighederne.

Uddrag af den internationale konvention af 16. december 1966 om civile og politiske rettigheder

Artikel 7

Ingen må underkastes tortur eller grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. I særdeleshed må ingen uden sit frit afgivne samtykke underkastes medicinske eller videnskabelige eksperimenter.

Uddrag af FN's konvention af 18. december 1979 om afskaffelse af alle former for diskrimination mod kvinder

Artikel 1

I denne konvention betyder udtrykket »diskrimination imod kvinder« enhver kønsbestemt sondring, udelukkelse eller indskrænkning, hvis virkning eller formål er at svække eller tilsidesætte princippet om, at kvinder på lige fod med mænd uanset ægteskabelig stilling skal have anerkendt, kunne nyde eller udøve menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder på politiske, økonomiske, sociale, kulturelle, borgerlige og alle andre områder.

Artikel 2

De deltagende stater fordømmer alle former for diskrimination imod kvinder, er enige om med alle passende midler og ufortøvet at føre en politik, der går ud på at afskaffe diskrimi-

nation imod kvinder, og påtager sig med dette formål for øje

…

c) at tilvejebringe retslig beskyttelse af kvinders rettigheder på lige fod med mænd og gennem kompetente nationale domstole og andre offentlige institutioner at sikre, at kvinder effektivt beskyttes imod enhver diskriminerende handling;

d) at afstå fra at tage del i nogen handling eller praksis, der er diskriminerende imod kvinder, og at sikre, at offentlige myndigheder og institutioner handler i overensstemmelse med denne forpligtelse;

…"

Uddrag af Kvindekomitéens General Recommendation no. 19 (Eleventh session, 1992)

Pkt. 6

6. The Convention in article 1 defines discrimination against women. The definition of discrimination includes gender-based violence, that is, violence that is directed against a woman because she is a woman or that affects women disproportionately. It includes acts that inflict physical, mental or sexual harm or suffering, threats of such acts, coercion and other deprivations of liberty. Gender-based violence may breach specific provisions of the Convention, regardless of whether those provisions expressly mention violence.

Pkt. 7

7. Gender-based violence, which impairs or nullifies the enjoyment by women of human rights and fundamental freedoms under general international law or under human rights conventions, is discrimination within the meaning of article 1 of the Convention. These rights and freedoms include:

(a) The right to life;
(b) The right not to be subject to torture or to cruel, inhuman or degrading treatment or punishment;
(c) The right to equal protection according to humanitarian norms in time of international or internal armed conflict;
(d) The right to liberty and security of person;
(e) The right to equal protection under the law;
(f) The right to equality in the family;
(g) The right to the highest standard attainable of physical and mental health;
(h) The right to just and favourable conditions of work.

Uddrag af FN's konvention af 20. november 1989 om barnets rettigheder

Artikel 3

1. I alle foranstaltninger vedrørende børn, hvad enten disse udøves af offentlige eller private institutioner for socialt velfærd, domstole, forvaltningsmyndigheder eller lovgivende organer, skal barnets tarv komme i første række.

2. Deltagerstaterne påtager sig at sikre barnet den beskyttelse og omsorg, der er nødvendig for dettes trivsel under hensyntagen til de rettigheder og pligter, der gælder for barnets forældre, værge eller andre personer med juridisk ansvar for barnet, og skal med henblik

herpå træffe alle passende lovgivningsmæssige og administrative forholdsregler.

3. Deltagerstaterne skal sikre, at institutioner, tjenester og organer med ansvar for omsorg for eller beskyttelse af børn skal være i overensstemmelse med de standarder, der er fastsat af kompetente myndigheder, særligt med hensyn til sikkerhed, sundhed, personalets antal og egnethed samt sagkyndigt tilsyn

Artikel 12

1. Deltagerstaterne skal sikre et barn, der er i stand til at udforme sine egne synspunkter, retten til frit at udtrykke disse synspunkter i alle forhold, der vedrører barnet; barnets synspunkter skal tillægges passende vægt i overensstemmelse med dets alder og modenhed.

2. Med henblik herpå skal barnet især gives mulighed for at udtale sig i enhver behandling ved dømmende myndighed eller forvaltningsmyndighed af sager, der vedrører barnet, enten direkte eller gennem en repræsentant eller et passende organ i overensstemmelse med de i national ret foreskrevne fremgangsmåder.

Artikel 22

1. Deltagerstaterne skal tage passende forholdsregler til at sikre, at et barn, som søger flygtningestatus, eller som anses som flygtning i overensstemmelse med gældende international eller national ret og praksis, uanset om det kommer alene eller er ledsaget af sine forældre eller af en anden person, får passende beskyttelse og humanitær bistand og nyder de rettigheder, som er angivet i denne konvention og i andre internationale instrumenter vedrørende menneskerettigheder eller humanitære forhold, hvori den pågældende stat deltager.

2. Med dette for øje skal deltagerstaterne i det omfang, de anser det for passende, samarbejde om enhver bestræbelse udfoldet af De Forenede Nationer og andre ansvarlige mellemstatslige organisationer eller private organisationer, der samarbejder med De Forenede Nationer, med henblik på at beskytte og bistå et sådant barn og på at spore forældrene eller andre medlemmer af familien til ethvert barn, der er flygtning, med det formål at opnå de oplysninger, der er nødvendige for at barnet skal kunne genforenes med sin familie. Såfremt ingen af forældrene eller andre familiemedlemmer kan findes, skal barnet nyde samme beskyttelse som ethvert andet barn, der permanent eller midlertidigt er afskåret fra sine familiemæssige omgivelser uanset årsagen, i overensstemmelse med denne konvention.

Artikel 37

Deltagerstaterne skal sikre, at:

(a) intet barn gøres til genstand for tortur eller anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Hverken dødsstraf eller fængsel på livstid uden mulighed for løsladelse skal kunne idømmes for forbrydelser begået af personer under 18 år;
(b) intet barn ulovligt eller vilkårligt berøves sin frihed. Anholdelse, tilbageholdelse eller fængsling af et barn skal følge lovens forskrifter og må kun bruges som en sidste udvej og for det kortest mulige passende tidsrum;

(c) ethvert barn, der er berøvet friheden, behandles menneskeligt og med respekt for menneskets naturlige værdighed og på en måde, der tager hensyn til deres aldersmæssige behov. Især skal ethvert barn, der er berøvet friheden, holdes adskilt fra voksne, medmindre en sådan adskillelse ikke anses at tjene barnets tarv, og skal have ret til at opretholde kontakt med sin familie gennem brevveksling og besøg, bortset fra under særlige omstændigheder;

(d) ethvert barn, der er berøvet sin frihed, har ret til hurtig juridisk og anden passende bistand samt ret til at få lovligheden af sin frihedsberøvelse prøvet ved en domstol eller anden kompetent, uafhængig og upartisk myndighed og til hurtig afgørelse af enhver sådan sag.

Uddrag af Børnekomitéens General Comment No. 6 (Thirty-ninth session, 2005)

Pkt. 27

27. Furthermore, in fulfilling obligations under the Convention, States shall not return a child to a country where there are substantial grounds for believing that there is a real risk of irreparable harm to the child, such as, but by no means limited to, those contemplated under articles 6 and 37 of the Convention, either in the country to which removal is to be effected or in any country to which the child may subsequently be removed. Such non-refoulement obligations apply irrespective of whether serious violations of those rights guaranteed under the Convention originate from non-State actors or whether such violations are directly intended or are the indirect consequence of action or inaction. The assessment of the risk of such serious violations should be conducted in an age and gender-sensitive manner and should, for example, take into account the particularly serious consequences for children of the insufficient provision of food or health services.

Bilag 4

Uddrag af Bekendtgørelse af udlændingeloven, Lovbekendtgørelse nr. 1117 af 2. oktober 2017

Kapitel 1
Udlændinges indrejse og ophold

...

§ 7. Efter ansøgning gives der opholdstilladelse til en udlænding, hvis udlændingen er omfattet af flygtningekonventionen af 28. juli 1951.
Stk. 2. Efter ansøgning gives der opholdstilladelse til en udlænding, hvis udlændingen ved en tilbagevenden til sit hjemland risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. En ansøgning som nævnt i 1. pkt. anses også som en ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1.
Stk. 3. I tilfælde omfattet af stk. 2, hvor risikoen for dødsstraf eller for at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf har baggrund i en særlig alvorlig situation i hjemlandet præget af vilkårlig voldsudøvelse og overgreb på civile, gives der efter ansøgning opholdstilladelse med henblik på midlertidigt ophold. En ansøgning som nævnt i 1. pkt. anses også som en ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 og 2.
Stk. 4. Opholdstilladelse efter stk. 1-3 kan nægtes, hvis udlændingen allerede har opnået beskyttelse i et andet land, eller hvis udlændingen har nær tilknytning til et andet land, hvor udlændingen må antages at kunne opnå beskyttelse. Afgørelse efter 1. pkt. kan træffes, uanset om udlændingen er omfattet af stk. 1-3.

§ 8. Efter ansøgning gives der opholdstilladelse til udlændinge, der kommer hertil som led i en aftale med De Forenede Nationers Højkommissær for Flygtninge eller lignende international aftale, og som er omfattet af flygtningekonventionen af 28. juli 1951, jf. § 7, stk. 1.
Stk. 2. Ud over de i stk. 1 nævnte tilfælde gives der efter ansøgning opholdstilladelse til udlændinge, der kommer hertil som led i en aftale som nævnt i stk. 1, og som ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller anden umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, jf. § 7, stk. 2.
Stk. 3. Ud over de i stk. 1 og 2 nævnte tilfælde gives der efter ansøgning opholdstilladelse til udlændinge, der kommer hertil som led i en aftale som nævnt i stk. 1, og som må antages at ville opfylde grundprincipperne for at opnå opholdstilladelse efter en af udlændingelovens bestemmelser, såfremt de var indrejst i Danmark som asylansøgere.
Stk. 4. Ved udvælgelsen af udlændinge, der meddeles opholdstilladelse efter stk. 1-3, skal der, medmindre særlige grunde taler derimod, lægges vægt på udlændingenes mulighed for at slå rod i Danmark og få glæde af opholdstilladelsen, herunder deres sproglige forudsætninger, uddannelsesforhold, arbejdserfaring, familieforhold, netværk, alder og motivation. Der skal dog endvidere lægges vægt på hensynet til folkesundheden, medmindre helt særlige grunde taler derimod.
Stk. 5. Opholdstilladelse efter stk. 1-3 skal, medmindre særlige grunde taler derimod, betinges af, at udlændingen medvirker til en særlig sundhedsundersøgelse og giver samtykke til, at helbredsoplysningerne videregives til Udlændingestyrelsen og til kommunalbestyrelsen for den kommune, hvortil udlændingen visiteres, samt underskriver en erklæring vedrørende vilkår for genbosætning i Danmark.
Stk. 6. Udlændinge- og integrationsministeren bestemmer den overordnede fordeling af de udlændinge, der skal gives opholdstilladelse efter stk. 1-3.

...

§ 9 b. Der kan efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, der uden for de i § 7, stk. 1 og 2, nævnte tilfælde befinder sig i en sådan situation, at væsentlige hensyn af humanitær karakter afgørende taler for at imødekomme ansøgningen.
Stk. 2. Ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 kan kun indgives af udlændinge, der opholder sig her i landet, og som er registrerede som asylansøgere efter § 48 e, stk. 2. Ved behandlingen af en ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 kan Udlændinge- og Integrationsministeriet uden ansøgerens samtykke indhente de akter, der er indgået i sagen om opholdstilladelse til ansøgeren efter § 7, fra Udlændingestyrelsen eller Flygtningenævnet samt indhente helbredsoplysninger om ansøgeren fra indkvarteringsoperatøren og Udlændingestyrelsen.
Stk. 3. Helbredsbetinget opholdstilladelse efter stk. 1 er betinget af, at udlændingen fremlægger nødvendig dokumentation for sine helbredsforhold.

§ 9 c. Der kan efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, hvis ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed og, hvis udlændingen er under 18 år, hensynet til barnets tarv, taler derfor. Medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed og, hvis udlændingen er under 18 år, hensynet til barnets tarv, taler derimod, betinges opholdstilladelse efter 1. pkt. som følge af en familiemæssig tilknytning til en herboende person af, at de i § 9, stk. 2-20 og 30, nævnte betingelser er opfyldt. Bestemmelserne i § 9, stk. 22-29 og 31-37, finder tilsvarende anvendelse.
Stk. 2. Der kan efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, der er meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, hvis
1) udsendelse af udlændingen, jf. § 30, ikke har været mulig i mindst 18 måneder,
2) udlændingen har medvirket ved udsendelsesbestræbelserne i sammenhængende 18 måneder, og

3) udsendelse efter de foreliggende oplysninger for tiden må anses for udsigtsløs.

Stk. 3. Der kan gives opholdstilladelse til:

1) En uledsaget udlænding under 18 år, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, hvis der efter det, som er oplyst om udlændingens personlige forhold, er særlige grunde til at antage, at udlændingen ikke bør gennemgå en asylsagsbehandling, og hvis der er grund til at antage, at udlændingen ved en tilbagevenden til hjemlandet eller det tidligere opholdsland vil være uden familiemæssigt netværk eller uden mulighed for ophold på et modtage- og omsorgscenter og dermed vil blive stillet i en reel nødsituation. Opholdstilladelsen kan ikke forlænges ud over udlændingens fyldte 18. år.

2) En uledsaget udlænding under 18 år, der er meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, hvis der er grund til at antage, at udlændingen ved en tilbagevenden til hjemlandet eller det tidligere opholdsland vil være uden familiemæssigt netværk eller uden mulighed for ophold på et modtage- og omsorgscenter og dermed vil blive stillet i en reel nødsituation. Opholdstilladelsen kan ikke forlænges ud over udlændingens fyldte 18. år.

[…]

…

§ 10. En udlænding kan ikke gives opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n eller 9 p, hvis

1) udlændingen må anses for en fare for statens sikkerhed,

2) udlændingen må anses for en alvorlig trussel mod den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed eller

3) udlændingen anses for omfattet af artikel 1 F i flygtningekonventionen af 28. juli 1951.

Stk. 2. En udlænding kan uden for de i stk. 1 nævnte tilfælde ikke, medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor, gives opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n eller 9 p, hvis

1) udlændingen uden for landet er dømt for et forhold, som kunne medføre udvisning efter §§ 22, 23 eller 24, såfremt pådømmelsen var sket her i landet,

2) der er alvorlig grund til at antage, at udlændingen uden for landet har begået en lovovertrædelse, som kunne medføre udvisning efter §§ 22, 23 eller 24,

3) der i øvrigt foreligger omstændigheder, som kunne medføre udvisning efter reglerne i kapitel 4,

4) udlændingen ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, og er indberettet til SIS II som uønsket i medfør af SIS II-forordningen, eller

5) udlændingen på grund af smitsom sygdom eller alvorligere sjælelig forstyrrelse må antages at ville frembyde fare eller væsentlige ulemper for sine omgivelser.

Stk. 3. En udlænding, som har indrejseforbud, jf. § 32, stk. 1, i forbindelse med udvisning efter §§ 22-24 eller § 25, eller som har et indrejseforbud, jf. § 32, stk. 12, i forbindelse med bortfald efter § 21 b, stk. 1, kan ikke gives opholdstilladelse efter §§ 7 og 8, medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor. En udlænding, som har indrejseforbud, jf. § 32, stk. 1, i forbindelse med udvisning efter § 25 a, § 25 b eller § 25 c, kan gives opholdstilladelse efter § 7 og § 8, stk. 1 eller 2, medmindre særlige grunde taler derimod.

Stk. 4. En udlænding, som har indrejseforbud, jf. § 32, stk. 1 og 12,kan ikke gives opholdstilladelse efter § 8, stk. 3, og §§ 9-9 f, 9 i-9 n eller 9 p, medmindre ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor, dog tidligst 2 år efter udrejsen. Kravet om, at der skal være forløbet 2 år fra udrejsen, gælder dog ikke for en udlænding, som ikke er statsborger i et af de lande, der er nævnt i § 2, stk. 1 (tredjelandsstatsborger), og som er udvist efter § 25 b.

Stk. 5. En udlænding, som er omfattet af restriktive foranstaltninger i form af begrænsninger med hensyn til indrejse og gennemrejse besluttet af De Forenede Nationer eller Den Europæiske Union, jf. § 32, stk. 9, kan ikke gives registreringsbevis eller opholdskort i medfør af EU-reglerne, jf. § 6, eller opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n eller 9 p, medmindre særlige grunde taler derfor.

Stk. 6. En udlænding, som er optaget på den liste, der er nævnt i § 29 c, stk. 1, kan ikke gives opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n eller 9 p, medmindre særlige grunde taler derfor.

§ 11. Opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n eller 9 p meddeles med mulighed for varigt ophold eller med henblik på midlertidigt ophold her i landet. Opholdstilladelsen kan tidsbegrænses.

Stk. 2. En tidsbegrænset opholdstilladelse meddelt med mulighed for varigt ophold forlænges efter ansøgning, medmindre der er grundlag for at inddrage opholdstilladelsen efter § 19.

[…]

…

§ 12. Udlændinge- og integrationsministeren fastsætter nærmere regler om opholdstilladelser efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n og 9 p, herunder om adgangen til opholdstilladelse, om tilladelsernes varighed og om de betingelser, der kan fastsættes for opholdet.

…

Kapitel 3

Bortfald og inddragelse af opholdstilladelser og arbejdstilladelser

§ 17. En opholdstilladelse bortfalder, når udlændingen opgiver sin bopæl i Danmark. Tilladelsen bortfalder endvidere, når udlændingen har opholdt sig uden for landet i mere end 6 på hinanden følgende måneder. Er udlændingen meddelt opholdstilladelse med mulighed for varigt ophold, og har udlændingen lovligt boet mere end 2 år her i landet, bortfalder opholdstilladelsen dog først, når udlændingen har opholdt sig uden for landet i mere end 12 på hinanden følgende måneder. I de nævnte tidsrum medregnes ikke fravær på grund af værnepligt eller tjeneste, der træder i stedet herfor.

Stk. 2. Ud over de tilfælde, der er nævnt i stk. 1, bortfalder en opholdstilladelse, når en mindreårig udlænding har opholdt sig uden for landet i mere end 3 på hinanden følgende måneder på genopdragelsesrejse eller andet udlandsophold af negativ betydning for skolegang og integration.

Stk. 3. Det kan dog efter ansøgning bestemmes, at en opholdstilladelse ikke skal anses for bortfaldet i de i stk. 1 og 2 nævnte tilfælde. Anses en mindreårig udlændings opholdstilladelse for bortfaldet, skal Udlændingestyrelsen i forbindelse med afgørelsen vurdere, om udlændingen kan meddeles ny opholdstilladelse efter § 9, stk. 1, nr. 2, jf. § 9, stk. 17, § 9 c, stk. 1, jf. § 9, stk. 17, eller § 9 c, stk. 1.

Stk. 4. En opholdstilladelse, der er givet i medfør af §§ 7-8, ophører først efter stk. 1 og 2, når udlændingen frivilligt har taget bopæl i hjemlandet eller har opnået beskyttelse i et tredje land.

Stk. 5. Stk. 1 finder ikke anvendelse for udlændinge med opholdstilladelse efter § 9 a, stk. 2, nr. 3 og 12, og stk. 3, § 9 i, stk. 1, hvis udlændingen er meddelt opholdstilladelse med henblik på at følge fællesuddannelsen Erasmus Mundus, Erasmus+ eller Nordic Master, § 9 i, stk. 2, og § 9 m, stk. 1, hvis udlændingen har familiemæssig tilknytning til en udlænding med opholdstilladelse efter § 9 a, stk. 2, nr. 12.

§ 17 a. Uanset bestemmelsen i § 17 bortfalder en opholdstilladelse først, når en udlænding, der med henblik på at tage varigt ophold vender tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland, har opholdt sig uden for landet i mere end 12 på hinanden følgende måneder og har opholdstilladelse efter

1) §§ 7 eller 8,
2) § 9 b,
3) § 9 c, stk. 1, i umiddelbar forlængelse af en opholdstilladelse efter § 9 b,
4) § 9 c, når tilladelsen er meddelt en udlænding, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7,
5) § 9 e, når tilladelsen er meddelt tidsubegrænset,
6) § 9 eller § 9 c, stk. 1, som følge af en familiemæssig tilknytning til en person omfattet af nr. 1-5, jf. dog stk. 3, eller
7) et andet grundlag end nævnt i nr. 1-6, hvis det bestemmes efter ansøgning.

Stk. 2. Det kan efter ansøgning bestemmes, at opholdstilladelsen for en udlænding omfattet af stk. 1 først skal anses for bortfaldet, efter en periode på op til 12 måneder efter den i stk. 1 nævnte periode. Ansøgning efter 1. pkt., som indgives efter den periode, der er nævnt i stk. 1, afvises, medmindre der foreligger helt særlige omstændigheder.

Stk. 3. Stk. 1 og 2 finder kun anvendelse for en udlænding omfattet af stk. 1, nr. 6, hvis udlændingen vender tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland sammen med den person, til hvem udlændingen har den familiemæssige tilknytning, der har dannet grundlag for opholdstilladelsen.

Stk. 4. Uanset bestemmelsen i § 17 bortfalder en opholdstilladelse først, når en udlænding, der med henblik på at tage varigt ophold vender tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland, har opholdt sig uden for Danmark i mere end 3 på hinanden følgende måneder og har opholdstilladelse efter

1) § 9 e, når tilladelsen er meddelt tidsbegrænset,
2) § 9 eller § 9 c, stk. 1, som følge af en familiemæssig tilknytning til en person omfattet af nr. 1, jf. dog stk. 5, eller
3) et andet grundlag end nævnt i nr. 1 og 2, hvis det bestemmes efter ansøgning.

Stk. 5. Stk. 4 finder kun anvendelse for en udlænding omfattet af stk. 4, nr. 2, hvis udlændingen vender tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland sammen med den person, til hvem udlændingen har den familiemæssige tilknytning, der har dannet grundlag for opholdstilladelsen.

Stk. 6. En udlænding kan kun én gang bevare sin opholdstilladelse i henhold til stk. 1-5.

…

§ 18 a. En opholdstilladelse bortfalder, når en udlænding erhverver dansk indfødsret.

Stk. 2. En udlænding, hvis danske indfødsret er blevet frakendt ved dom efter § 8 A i lov om dansk indfødsret, kan generhverve den opholdstilladelse, der er bortfaldet efter stk. 1.

Stk. 3. Generhvervelse efter stk. 2 er betinget af, at der ikke ville være grundlag for at inddrage den opholdstilladelse, der er bortfaldet efter stk. 1, jf. § 19.

§ 19. En tidsbegrænset opholdstilladelse kan inddrages:[23)]

1) Når grundlaget for ansøgningen eller opholdstilladelsen var urigtigt eller ikke længere er til stede, herunder når udlændingen har opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8, og forholdene, der har begrundet opholdstilladelsen, har ændret sig på en sådan måde, at udlændingen ikke længere risikerer forfølgelse, jf. §§ 7 og 8. Ved afgørelse efter 1. pkt. skal der tages hensyn til grundlaget for opholdstilladelsen.

[…]

Stk. 2. En tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse kan altid inddrages,

1) når udlændingen har opnået opholdstilladelsen ved svig,
2) når der foreligger oplysninger om forhold, som efter reglerne i § 10, stk. 1, ville udelukke udlændingen fra opholdstilladelse,
3) når der foreligger oplysninger om forhold, som efter reglerne i § 10, stk. 2, nr. 1 og 2, og stk. 5, ville udelukke udlændingen fra opholdstilladelse, eller
4) når en udlænding, der har opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, rejser på ferie eller andet korterevarende ophold til det land, hvor den myndighed, der har givet opholdstilladelsen, har fundet at udlændingen risikerer forfølgelse omfattet af § 7 og forholdene, der har begrundet opholdstilladelsen, har ændret sig på en sådan måde, at udlændingen ikke længere risikerer sådan forfølgelse, jf. § 7 og § 8, stk. 1 og 2.

Stk. 3. En opholdstilladelse kan inddrages efter stk. 2, nr. 4, indtil 10 år efter det tidspunkt, hvor opholdstilladelsen er meddelt første gang. Ved afgørelse om inddragelse af en opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 4, skal det tillægges betydelig vægt, at udlændingen ved frivilligt at rejse til det land, hvor den myndighed, der har givet opholdstilladelsen, har fundet, at udlændingen risikerer forfølgelse omfattet af § 7, selv har skabt en formodning om, at de forhold, der har begrundet opholdstilladelsen, har ændret sig på en sådan måde, at udlændingen ikke længere risikerer forfølgelse, jf. § 7 og § 8, stk. 1 og 2.

Stk. 4. En tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse kan altid inddrages, hvis en udlænding, der ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, er indberettet til SIS II som uønsket i medfør af SIS II-forordningen på baggrund af omstændigheder, der her i landet kunne medføre udvisning efter kapitel 4. Det samme gælder, hvis udlændingen er indberettet til SIS II som uønsket, fordi den pågældende er omfattet af restriktive foranstaltninger i form af begrænsninger med hensyn til indrejse og gennemrejse besluttet af De Forenede Nationer eller Den Europæiske Union. Inddragelse efter 1. og 2. pkt. sker efter konsultation i medfør af Schengenkonventionens artikel 25 med myndighederne i et andet Schengenland.

Stk. 5. En tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse kan inddrages, såfremt en administrativ myndighed i et andet Schengenland eller i et land, der er tilknyttet Den Europæiske Union, på baggrund af omstændigheder, der her i landet kunne medføre udvisning efter §§ 22-24, § 25, § 25 a, stk. 1 eller stk. 2, nr. 3, eller § 25 c, har truffet endelig afgørelse om udsendelse af en udlænding, der ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union. Er afgørelsen om udsendelse truffet på baggrund af et strafbart forhold, kan opholdstilladelsen alene inddrages, hvis udlændingen er dømt for en lovovertrædelse, der i det pågældende land kan medføre en straf af mindst 1 års fængsel. Stk. 3, 2. pkt., finder tilsvarende anvendelse. Der kan ikke træffes afgørelse om inddragelse efter 1. pkt., hvis udlændingen er familiemedlem til en statsborger i et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, som har gjort brug af sin ret til fri bevægelighed, jf. § 2, stk. 4.

[...]

Stk. 7. Ved afgørelser om inddragelse af opholdstilladelse finder bestemmelsen i § 26, stk. 1, tilsvarende anvendelse. Ved afgørelser om inddragelse af opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 2 og 3, jf. § 10, stk. 5, finder § 26, stk. 2, tilsvarende anvendelse.

[...]

Stk. 12. Ved afgørelser om inddragelse af opholdstilladelse efter stk. 3, der er begrundet i, at udlændingen er indberettet til SIS II som uønsket, fordi den pågældende er omfattet af restriktive foranstaltninger i form af begrænsninger med hensyn til indrejse og gennemrejse besluttet af De Forenede Nationer eller Den Europæiske Union, finder bestemmelsen i § 26, stk. 2, tilsvarende anvendelse.

§ 20. Er der i medfør af §§ 7 eller 8 givet opholdstilladelse til en udlænding, der er kommet hertil som led i en omfattende indstrømning af flygtninge, kan tilladelsen inddrages, såfremt tredjeland har erklæret sig villigt til at modtage og yde den pågældende beskyttelse eller de omstændigheder, der begrundede opholdstilladelsen, klart er bortfaldet.

...

Kapitel 3 a

Bortfald af opholdstilladelse og opholdsret af hensyn til statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller den offentlige orden

§ 21 b. En opholdstilladelse eller opholdsret bortfalder, hvis en udlænding opholder eller har opholdt sig uden for landet og der er grund til at antage, at udlændingen under opholdet uden for landet deltager eller har deltaget i aktiviteter, hvor dette kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden, medmindre bortfald vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser. For udlændinge, som er omfattet af EU-reglerne, kan bortfald af opholdsret kun ske i overensstemmelse med de principper, der efter EU-reglerne gælder for begrænsning af retten til fri bevægelighed.[28)]

Stk. 2. Det kan efter ansøgning bestemmes, at en opholdstilladelse eller opholdsret ikke skal anses for bortfaldet efter stk. 1, hvis udlændingen godtgør, at opholdet har eller har haft et anerkendelsesværdigt formål.

Stk. 3. Foreligger der oplysninger om, at en udlænding kan have til hensigt i udlandet at deltage i aktiviteter, hvor dette kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden, vejleder Udlændingestyrelsen udlændingen om reglerne om bortfald efter stk. 1.

Stk. 4. Hvis det trods rimelige bestræbelser herpå ikke er muligt på andre måder at meddele bortfaldet til udlændingen, optages bortfald af opholdstilladelse eller opholdsret som meddelelse i Statstidende.

Kapitel 4

Udvisning

§ 22. En udlænding, som har haft lovligt ophold her i landet i mere end de sidste 9 år, og en udlænding med opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, som har haft lovligt ophold her i landet i mere end de sidste 8 år, kan udvises, hvis

1) udlændingen idømmes ubetinget straf af mindst 3 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed,
2) udlændingen for flere strafbare forhold idømmes ubetinget straf af mindst 1 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed,
3) udlændingen idømmes ubetinget straf af mindst 1 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed, og tidligere her i landet er idømt ubetinget fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter,
4) udlændingen efter lov om euforiserende stoffer eller straffelovens § 191 eller § 290, når udbyttet er opnået ved overtrædelse af lov om euforiserende stoffer eller straffelovens § 191, idømmes ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter,
5) udlændingen efter § 59, stk. 8, eller straffelovens § 125 a idømmes ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter,
6) udlændingen efter bestemmelser i straffelovens kapitel 12 og 13 eller efter straffelovens § 119, stk. 1 og 2 og stk. 3, 2. pkt., jf. 1. pkt., § 123, § 136, § 180, § 181, § 183, stk. 1 og 2, § 183 a, § 184, stk. 1, § 186, stk. 1, § 187, stk. 1, § 193, stk. 1, § 208, stk. 1, § 210, stk. 1 og 3, jf. stk. 1, § 215, § 216, § 222, § 225, jf. §§ 216 og 222, § 226, § 235,§ 237, § 244, § 245, § 245 a, § 246, § 250, § 252, stk. 1 og 2, § 261, stk. 2, § 262 a, § 276, jf. § 286, §§ 278-283, jf. § 286, § 279, jf. § 285, hvis forholdet angår socialt bedrageri, § 288, § 289, § 289 a, § 290, stk. 2, § 291, stk. 1, jf. stk. 4, eller § 291, stk. 2, idømmes ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter,
7) udlændingen efter straffelovens §§ 260 eller 266 under henvisning til, at den pågældende har tvunget nogen til at indgå ægteskab eller til en religiøs vielse uden borgerlig gyldighed mod eget ønske, idømmes ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter, eller
8) udlændingen efter straffelovens § 192 a, § 10, stk. 1, jf. §§ 1 og 2, i lov om våben og eksplosivstoffer, § 59, stk. 4, jf. § 18, stk. 1, i bekendtgørelse nr. 1444 af 1. december 2016 om våben og ammunition m.v., eller § 7, jf. §§ 1 og 2, i lov om knive og blankvåben m.v., idømmes ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter.

§ 23. En udlænding, som har haft lovligt ophold her i landet i mere end de sidste 5 år, kan udvises

1) af de grunde, der er nævnt i § 22,
2) hvis udlændingen idømmes ubetinget straf af mindst 1 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed,
3) hvis udlændingen for flere strafbare forhold idømmes ubetinget straf af mindst 6 måneders fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed, eller
4) hvis udlændingen idømmes ubetinget straf af mindst 6 måneders fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed, og tidligere her i landet er idømt ubetinget fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter.

§ 24. Andre udlændinge kan udvises

1) af de grunde, der er nævnt i §§ 22 eller 23, eller
2) hvis udlændingen idømmes betinget eller ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter.

§ 24 a. Ved afgørelse om udvisning ved dom, navnlig efter § 22, nr. 4-8, skal der lægges vægt på, om udvisning må anses for særlig påkrævet på grund af

1) grovheden af den begåede kriminalitet,
2) længden af den idømte frihedsstraf,
3) den fare, skade eller krænkelse, der var forbundet med den begåede kriminalitet,
4) tidligere domme for strafbart forhold,
5) at kriminaliteten er begået af flere i forening, eller
6) at kriminaliteten er særligt planlagt eller led i omfattende kriminalitet.

§ 24 b. En udlænding udvises betinget, hvis der ikke er grundlag for at udvise den pågældende efter §§ 22-24, fordi dette med sikkerhed vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, jf. § 26, stk. 2.[291] Dette gælder dog ikke, hvis udlændingen er omfattet af § 2 (EU-reglerne).

Stk. 2. Ved betinget udvisning skal der fastsættes en prøvetid. Prøvetiden beregnes fra tidspunktet for endelig dom i sagen eller, hvis den pågældende ikke har været til stede ved domsafsigelsen, fra dommens forkyndelse og udløber 2 år efter tidspunktet for løsladelse eller udskrivning fra hospital eller forvaring eller fra ophør af ophold i en sikret afdeling på en døgninstitution for børn og unge. Er betinget udvisning sket ved betinget dom om frihedsberøvelse eller dom til ambulant behandling med mulighed for frihedsberøvelse, udløber prøvetiden 2 år efter tidspunktet for endelig dom i sagen eller, hvis den pågældende ikke har været til stede ved domsafsigelsen, 2 år efter dommens forkyndelse.

Stk. 3. En udlænding, der er idømt betinget udvisning efter stk. 1, skal udvises, medmindre dette med sikkerhed vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, hvis den pågældende i prøvetiden for den betingede udvisning begår nyt strafbart forhold, som kan give anledning til udvisning efter §§ 22-24, og der inden prøvetidens udløb foretages rettergangsskridt. [29] Kan der ikke ske udvisning, jf. § 26, stk. 2, skal udlændingen udvises betinget på ny. Prøvetiden fastsættes efter reglerne i stk. 2.

Stk. 4. Udvises en udlænding betinget, skal retten i forbindelse med dommens afsigelse vejlede udlændingen om betydningen heraf.

§ 25. En udlænding kan udvises, hvis

1) udlændingen må anses for en fare for statens sikkerhed, eller
2) udlændingen må anses for en alvorlig trussel mod den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed.

§ 25 a. En udlænding, som ikke har haft lovligt ophold her i landet i længere tid end de sidste 6 måneder, kan endvidere udvises, hvis

1) udlændingen uden for de i §§ 22-24 nævnte tilfælde er dømt for overtrædelse af § 42 a, stk. 7, 4. pkt., jf. § 60, stk. 1, straffelovens §§ 119, 244, 266, 276-283 eller 290, toldlovens § 73, stk. 2, jf. stk. 1, nr. 1, lov om våben og eksplosivstoffer eller lov om knive og blankvåben m.v., eller udlændingen over for politiet har erkendt overtrædelsen eller er pågrebet under eller i umiddelbar tilknytning til udøvelsen af det strafbare forhold, eller
2) udlændingen er dømt for ulovlig besiddelse af euforiserende stoffer, eller udlændingen over for politiet har erkendt ulovlig besiddelse eller brug af euforiserende stoffer, eller der i øvrigt foreligger en særlig bestyrket mistanke.

Stk. 2. Efter indrejsen kan en udlænding, som ikke har haft lovligt ophold her i landet i længere tid end de sidste 6 måneder, desuden udvises, hvis:

1) Der efter det, som er oplyst om udlændingens forhold, er grund til at antage, at udlændingen vil tage ophold eller arbejde her i landet uden fornøden tilladelse. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog ikke udvises af denne grund.
2) Udlændingen ikke har de nødvendige midler til sit underhold både med hensyn til hele det påtænkte ophold i Schengenlandene og til enten hjemrejsen eller gennemrejsen til et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen, og hvor den pågældende er sikret indrejse, og ikke er i stand til på lovlig vis at erhverve disse midler. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog ikke udvises af denne grund.
3) Andre hensyn til den offentlige orden, forholdet til fremmede magter, sikkerheds- eller sundhedsmæssige grunde eller hensynet til Schengenlandenes offentlige orden tilsiger, at udlændingen ikke bør have ophold her i landet. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog ikke udvises på grund af hensynet til Schengenlandenes offentlige orden eller forholdet til fremmede magter.
4) Udlændingen er fritaget for visum, jf. § 3, eller er meddelt visum, jf. §§ 4-4 b, og frafalder en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, som behandles efter § 53 b, eller hvis ansøgningen om asyl, der behandles efter § 53 b, bortfalder efter § 40, stk. 11. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog ikke udvises af denne grund.

§ 25 b. En udlænding kan udvises, hvis udlændingen opholder sig her i landet uden fornøden tilladelse.

Stk. 2. En udlænding, som ikke er statsborger i et af de lande, der er nævnt i § 2, stk. 1 (tredjelandsstatsborger), og som er pålagt at udrejse af landet straks, eller som ikke udrejser i overensstemmelse med udrejsefristen, jf. § 33, stk. 2, skal udvises af landet, medmindre særlige grunde taler herimod.

§ 25 c. En udlænding med opholdstilladelse efter § 9 f kan uden for de i §§ 22-24 nævnte tilfælde udvises, hvis udlændingen er dømt for overtrædelse af bestemmelser i straffelovens kapitel 12 og 13 eller straffelovens §§ 136, 140, 266, 266 a eller 266 b.

§ 26. Ved afgørelsen om udvisning efter §§ 25 a-25 c skal der tages hensyn til, om udvisningen må antages at virke særlig belastende, navnlig på grund af

1) udlændingens tilknytning til det danske samfund,
2) udlændingens alder, helbredstilstand og andre personlige forhold,
3) udlændingens tilknytning til herboende personer,
4) udvisningens konsekvenser for udlændingens herboende nære familiemedlemmer, herunder i relation til hensynet til familiens enhed,
5) udlændingens manglende eller ringe tilknytning til hjemlandet eller andre lande, hvor udlændingen kan ventes at tage ophold, og
6) risikoen for, at udlændingen uden for de i § 7, stk. 1 og 2, eller § 8, stk. 1 og 2, nævnte tilfælde vil lide overlast i hjemlandet eller andre lande, hvor udlændingen kan ventes at tage ophold.

Stk. 2. En udlænding skal udvises efter §§ 22-24 og § 25, medmindre dette med sikkerhed vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, jf. dog § 26 b. [29]

§ 26 a. Ved afgørelsen om udvisning skal der tages særligt hensyn til, om de omstændigheder, som kan begrunde udvisning, er en følge af, at udlændingen har været udsat for menneskehandel, og om dette forhold taler imod udvisning.

§ 26 b. For udlændinge, som er omfattet af EU-reglerne, kan udvisning kun ske i overensstemmelse med de principper, der efter EU-reglerne gælder for begrænsning af retten til fri bevægelighed.

§ 27. De i § 11, stk. 3, nr. 1, og stk. 5, § 17, stk. 1, 3. pkt., §§ 22, 23 og 25 a nævnte tidsrum regnes fra tidspunktet for udlændingens tilmelding til folkeregisteret eller, hvis ansøgningen om opholdstilladelse er indgivet her i landet, fra tidspunktet for ansøgningens indgivelse eller fra tidspunktet, hvor betingelserne for opholdstilladelsen er opfyldt, hvis dette tidspunkt ligger efter ansøgningstidspunktet.

Stk. 2. For så vidt angår udlændinge, der er meddelt opholdstilladelse efter § 7, stk. 1-3, regnes de i stk. 1 nævnte tidsrum fra tidspunktet for den første meddelelse af opholdstilladelsen.

Stk. 3. Beregningen af de i stk. 1 nævnte tidsrum afbrydes, når en meddelt opholdstilladelse udløber, bortfalder eller inddrages af Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for International Rekruttering og Integration. Forlænges opholdstilladelsen, anses opholdstilladelsen ikke for bortfaldet, eller omgøres afgørelsen om inddragelse, regnes de i stk. 1 nævnte tidsrum fra de tidspunkter, der er angivet i stk. 1 og 2, i forhold til den tidligere meddelte opholdstilladelse.

Stk. 4. Ophold med en opholdstilladelse, der er opnået ved svig, anses ikke for lovligt ophold.

Stk. 5. Den tid, hvori en udlænding har været varetægtsfængslet forud for en senere domfældelse eller har udstået frihedsstraf eller været undergivet anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført ubetinget frihedsstraf, medregnes ikke i de i stk. 1 nævnte tidsrum.

…

Kapitel 5 a

Overførsel m.v. efter reglerne i Dublinforordningen

§ 29 a. En udlænding kan afvises eller overføres til et andet EU-land efter reglerne i Dublinforordningen eller efter en overenskomst eller et hertil svarende arrangement, som Danmark har indgået med et eller flere lande i tilslutning til Dublinforordningen.

Stk. 2. Ved Dublinforordningen forstås i denne lov Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 604/2013 af 26. juni 2013 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet af en tredjelandsstatsborger eller en statsløs i en af medlemsstaterne, med senere ændringer.

Kapitel 5 b

Afvisning af visse ansøgninger om opholdstilladelse efter § 7

§ 29 b. En ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 kan afvises, hvis udlændingen allerede har opnået beskyttelse i et land som omhandlet i § 29 a, stk. 1.

…

Kapitel 6

Forskellige regler om opholdstilladelse, udvisning og afvisning

§ 30. En udlænding, der efter reglerne i kapitlerne 1 og 3-5 a ikke har ret til at opholde sig her i landet, skal udrejse af landet.

Stk. 2. Udrejser udlændingen ikke frivilligt, drager politiet omsorg for udrejsen. Udlændinge- og integrationsministeren fastsætter nærmere regler herom.

Stk. 3. Drager politiet omsorg for udrejsen, og gennemføres udrejsen med fly, tager politiet hensyn til de fælles retningslinjer for sikkerhedsbestemmelser i forbindelse med fælles udsendelse med fly, der er optaget som bilag til beslutning 2004/573/EF med senere ændringer.

Stk. 4. Til brug for behandlingen af en sag om udsendelse af en udlænding videregiver Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration, Udlændinge- og Integrationsministeriet, domstolene, Udlændingenævnet eller Flygtningenævnet uden udlændingens samtykke alle akter, der er indgået i en sag om opholdstilladelse, til politiet, når der er meddelt afslag på opholdstilladelse, eller når ansøgeren frafalder ansøgningen herom.

…

§ 31. En udlænding må ikke udsendes til et land, hvor den pågældende risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, eller hvor udlændingen ikke er beskyttet mod videresendelse til et sådant land.

Stk. 2. En udlænding, der er omfattet af § 7, stk. 1, må ikke udsendes til et land, hvor den pågældende risikerer forfølgelse af de i flygtningekonventionen af 28. juli 1951, artikel 1 A, nævnte grunde, eller hvor udlændingen ikke er beskyttet mod videresendelse til et sådant land. Dette gælder ikke, hvis udlændingen med rimelig grund må anses for en fare for statens sikkerhed, eller hvis udlændingen efter endelig dom for en særlig farlig forbrydelse må betragtes som en fare for samfundet, jf. dog stk. 1.

§ 32. En dom, kendelse eller beslutning, hvorved en udlænding udvises, medfører, at udlændingens visum og opholdstilladelse bortfalder, og at udlændingen ikke uden tilladelse på ny må indrejse og opholde sig her i landet (indrejseforbud). Indrejseforbuddet kan tidsbegrænses og regnes fra den 1. i den førstkommende måned efter udrejsen eller udsendelsen. Indrejseforbuddet har gyldighed fra tidspunktet for udrejsen eller udsendelsen.

Stk. 2. Indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter §§ 22-24 meddeles for

1) 4 år, hvis udlændingen idømmes en betinget frihedsstraf eller idømmes en ubetinget frihedsstraf af ikke over 3 måneder eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter eller varighed,
2) 6 år, hvis udlændingen idømmes en ubetinget frihedsstraf af mere end 3 måneder men ikke over 1 år eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed,
3) 12 år, hvis udlændingen idømmes en ubetinget fængselsstraf af mere end 1 år, men ikke over 2 år, eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed,
4) bestandig, hvis udlændingen idømmes en ubetinget fængselsstraf af mere end 1 år og 6 måneder, men ikke over 2 år, eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed, medmindre der alene findes grundlag for at meddele indrejseforbud for 12 år, eller for
5) bestandig, hvis udlændingen idømmes en ubetinget fængselsstraf af mere end 2 år eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed.

Stk. 3. Indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter § 22, nr. 4-8, § 23, nr. 1, jf. § 22, nr. 4-8, eller § 24, nr. 1, jf. § 22, nr. 4-8, og udvisning ved dom af en udlænding, som ikke har haft lovligt ophold her i landet i længere tid end de sidste 6 måneder, meddeles dog for mindst 6 år.

Stk. 4. Indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter § 25, nr. 1, meddeles for bestandig, jf. dog stk. 5. Det samme gælder indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter § 25, nr. 2, når udlændingen anses for en alvorlig trussel mod den offentlige orden eller sikkerhed. Indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter § 25, nr. 2, når udlændingen anses for en alvorlig trussel mod den offentlige sundhed, og efter § 25 b, når udlændingen ikke er statsborger i et af de lande, som er nævnt i § 2, stk. 1 (tredjelandsstatsborger), og er indrejst i strid med et indrejseforbud, der tidligere er meddelt i forbindelse med udvisning efter § 25 b, eller i strid med et indrejseforbud meddelt af en anden medlemsstat og opdateret i SIS II, meddeles for 5 år, jf. dog stk. 5. Indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter § 25 c meddeles for 4 år. Indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter §§ 25 a og 25 b meddeles for 2 år, jf. dog 3. pkt. og stk. 5.[30]

Stk. 5 Hvis ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiemæssige og sociale tilknytninger, taler herfor, kan der, medmindre udlændingen er udvist efter § 25 a, stk. 1, meddeles et indrejseforbud af kortere varighed end anført i stk. 4, 3. og 5. pkt. Der kan endvidere meddeles et indrejseforbud af kortere varighed end anført i stk. 4, 1. og 2. pkt., hvis et indrejseforbud for bestandig vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser. [30]

Stk. 6. Den politimyndighed, som drager omsorg for udrejsen, udleverer udlændingen en skriftlig og begrundet meddelelse om indrejseforbuddet og om strafansvaret ved overtrædelse heraf.

Stk. 7. Et indrejseforbud bortfalder, såfremt den pågældende under de i § 10, stk. 3 og 4, nævnte betingelser meddeles opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n eller 9 p. [30]

Stk. 8. Et indrejseforbud meddelt en statsborger i et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union eller omfattet af aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, en schweizisk statsborger eller en udlænding i øvrigt omfattet af EU-reglerne, jf. § 2, stk. 2, kan ophæves, såfremt særlige grunde taler derfor. Der skal tages stilling til en ansøgning om ophævelse af indrejseforbuddet inden 6 måneder fra ansøgningens indgivelse. [30]

Stk. 9. En udlænding, som er omfattet af restriktive foranstaltninger i form af begrænsninger med hensyn til indrejse og gennemrejse besluttet af De Forenede Nationer eller Den Europæiske Union, må ikke uden tilladelse indrejse og opholde sig her i landet (Indrejseforbud). Indrejseforbuddet gælder, så længe udlændingen er omfattet af de restriktive foranstaltninger. Indrejseforbuddet bortfalder, hvis udlændingen ophører med at være omfattet af de restriktive foranstaltninger eller udlændingen af særlige grunde meddeles opholdstilladelse her i landet. [30]

Stk. 10. En udlænding, som er optaget på den liste, der er nævnt i § 29 c, stk. 1, må ikke uden tilladelse indrejse og opholde sig her i landet (indrejseforbud). Indrejseforbuddet gælder, så længe udlændingen er optaget på listen. Indrejseforbuddet bortfalder, hvis udlændingen ophører med at være optaget på listen, eller hvis udlændingen af særlige grunde meddeles opholdstilladelse her i landet.

Stk. 11. Indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter § 25 b, der meddeles en udlænding, som ikke er statsborger i et af de lande, der er nævnt i § 2, stk. 1 (tredjelandsstatsborger), kan i ganske særlige tilfælde, herunder af hensyn til familiens enhed, ophæves. Herudover kan et indrejseforbud i forbindelse med en udvisning efter § 25 b, stk. 2, ophæves, hvis udlændingen har forladt landet i overensstemmelse med en fastsat udrejsefrist. [30]

Stk. 12. En udlænding, hvis opholdstilladelse eller opholdsret er bortfaldet efter § 21 b, stk. 1, må ikke uden tilladelse indrejse og opholde sig her i landet (indrejseforbud). Indrejseforbuddet meddeles for bestandig og har gyldighed fra tidspunktet

for udrejsen eller udsendelsen eller, hvis udlændingen opholder sig uden for landet, fra tidspunktet for konstateringen af, at udlændingens opholdstilladelse eller opholdsret er bortfaldet. Der kan meddeles et indrejseforbud af kortere varighed end anført i 2. pkt., hvis et indrejseforbud for bestandig vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser.

§ 32 a. Afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, eller afgørelser om bortfald eller inddragelse af en sådan opholdstilladelse skal tillige indeholde afgørelse om, hvorvidt udlændingen kan udsendes, hvis denne ikke udrejser frivilligt, jf. § 31.

§ 32 b. En afgørelse om, at en udlænding, der er meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, ikke kan udsendes af landet, jf. § 31, skal ændres, hvis det grundlag, som er angivet i afgørelsen, ikke længere er til stede.

§ 33. Afslag på en ansøgning om opholdstilladelse eller på en ansøgning om forlængelse af opholdstilladelse, beslutning om inddragelse af opholdstilladelse, afslag på en ansøgning om udstedelse af et registreringsbevis eller opholdskort, jf. § 6, beslutning om inddragelse af et registreringsbevis eller opholdskort, jf. § 6, beslutning om udvisning efter §§ 25, 25 a eller 25 b og beslutning om udsendelse efter § 27 b skal indeholde en frist for udrejse. Afgørelsen skal endvidere indeholde oplysning om reglerne i stk. 3, 1., 3. og 4. pkt.

Stk. 2. I afgørelser, der er omfattet af stk. 1, fastsættes udrejsefristen til 1 måned, hvis udlændingen er statsborger i et andet nordisk land og har haft bopæl her i landet, hvis udlændingen er omfattet af de regler, der er nævnt i § 2, stk. 4, (EU-reglerne), eller hvis udlændingen hidtil har haft opholdstilladelse. I afgørelser om afslag på ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 b og § 9 c, stk. 3, nr. 2, fastsættes udrejsefristen til 15 dage. For andre udlændinge fastsættes udrejsefristen til 7 dage. I påtrængende tilfælde fastsættes udrejsefristen altid til straks. Påtrængende tilfælde foreligger navnlig, når udlændingen er til fare for statens sikkerhed eller en alvorlig trussel mod den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed, når udlændingen har begået et strafbart forhold, når der er tale om svig eller en åbenbart grundløs ansøgning, eller når der er risiko for, at udlændingen vil forsvinde eller unddrage sig udsendelse. Risiko for, at udlændingen vil forsvinde eller unddrage sig udsendelse, foreligger, når udlændingen ikke har medvirket under sagens behandling, eller når der i øvrigt på baggrund af oplysningerne om udlændingen og opholdets varighed og karakter er grund til at antage, at udlændingen vil forsvinde eller unddrage sig udsendelse. Det kan ikke anses for et påtrængende tilfælde, at der er risiko for, at udlændingen vil forsvinde, hvis udlændingen er statsborger i et af de lande, der er nævnt i § 2, stk. 1.

Stk. 3. Påklages en afgørelse efter stk. 1 inden 7 dage efter, at den er meddelt den pågældende, har udlændingen ret til at blive her i landet, indtil klagen er afgjort, såfremt udlændingen enten er omfattet af EU-reglerne, jf. § 2, eller er statsborger i et andet nordisk land og har haft bopæl her i landet eller hidtil har haft opholdstilladelse med mulighed for varigt ophold her i landet. Opretholdes afgørelsen, fastsættes der en ny frist for udrejse efter reglerne i stk. 2. En udlænding, der ikke hidtil har haft opholdstilladelse, registreringsbevis eller opholdskort, jf. § 6, her i landet, og som er omfattet af EU-reglerne, jf. § 2, stk. 1 og 2, har dog ikke ret til at blive her i landet, indtil en klage over en beslutning om udvisning efter §§ 25 a eller 25 b er afgjort. Klage over en afgørelse, som ikke er omfattet af 1. pkt., kan kun tillægges opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, hvis særlige grunde taler derfor.

Stk. 4. En ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 b har ikke opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, medmindre ganske særlige grunde taler derfor.

Stk. 5. Ansøgning om opholdstilladelse, som tillades indgivet her i landet, jf. § 9, stk. 21, § 9 a, stk. 5-7, § 9 c, stk. 6, § 9 f, stk. 9, § 9 i, stk. 3 og 4, § 9 j, stk. 2 og 3, § 9 k, stk. 2 og 3, § 9 l, stk. 2 og 3, § 9 m, 6 og 7, § 9 n, stk. 2 og 3, og § 9 p, stk. 2 og 3, og ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 d tillægges opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen.

Stk. 6. Hvis en afgørelse truffet af Udlændingestyrelsen efter § 53 b, stk. 1, indbringes for Folketingets Ombudsmand, har dette ikke opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen. Indbringes en afgørelse truffet af udlændinge- og integrationsministeren efter § 9 b for Folketingets Ombudsmand, har dette ikke opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, hvis indbringelsen må anses for åbenlyst ubegrundet eller indbringelsen ikke sker i tilknytning til meddelelsen af afslaget på opholdstilladelse efter § 9 b.

Stk. 7. En ansøgning om genoptagelse af en afgørelse efter § 7 eller § 9 b har ikke opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, medmindre den myndighed, der har truffet afgørelsen, træffer beslutning herom. Er udlændingens udrejsefrist overskredet, har en ansøgning om genoptagelse ikke opsættende virkning, medmindre ganske særlige grunde taler derfor.

Stk. 8. En ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 b, efter § 9 c, når ansøgningen vedrører en udlænding, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, eller efter § 9 e behandles ikke, hvis den myndighed, der skal træffe afgørelsen, ikke er bekendt med udlændingens opholdssted. 1. pkt. finder tilsvarende anvendelse ved en ansøgning om genoptagelse af en afgørelse efter § 7, efter § 9 b, efter § 9 c, når afgørelsen vedrører en udlænding, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, eller efter § 9 e.

Stk. 9. Er udvisning sket ved dom, fastsætter politiet udrejsefristen til straks, jf. dog stk. 15. Udrejsefristen regnes fra tidspunktet for løsladelse eller udskrivning fra hospital eller forvaring. Er dommen betinget, eller er udvisning sket ved dom til ambulant behandling med mulighed for frihedsberøvelse, regnes fristen fra tidspunktet for endelig dom i sagen eller, hvis den pågældende ikke har været til stede ved domsafsigelsen, fra dommens forkyndelse.

Stk. 10. Ansøgning om opholdstilladelse efter §§ 9-9 f, 9 i-9 n og 9 p, jf. § 10, stk. 4, fra en udlænding med indrejseforbud, har ikke opsættende virkning, medmindre den myndighed, der behandler ansøgningen, træffer beslutning herom.

Stk. 11. Klage over en afvisningsbeslutning giver ikke udlændingen ret til at indrejse i landet.

Stk. 12. Påklager en udlænding fra Kosovoprovinsen i Forbundsrepublikken Jugoslavien, der har eller har haft opholdstilladelse i medfør af lov om midlertidig opholdstilladelse til nødstedte fra Kosovoprovinsen i Forbundsrepublikken Jugoslavien (Kosovonødloven), eller som på grundlag af en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 indgivet inden den 30. april

1999 er eller har været registreret som asylansøger efter § 48 e, stk. 2, en afgørelse om afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 e eller en beslutning om inddragelse af en sådan opholdstilladelse inden 7 dage efter, at afgørelsen eller beslutningen er meddelt udlændingen, har den pågældende ret til at blive her i landet, indtil sagen er afgjort.

Stk. 13. Påklages et afslag på opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 3, nr. 2, inden 7 dage efter, at det er meddelt den pågældende, har udlændingen ret til at blive her i landet, indtil klagen er afgjort.

Stk. 14. Har en udlænding været udsat for menneskehandel, fastsætter Udlændingestyrelsen efter anmodning udrejsefristen til 30 dage, medmindre særlige grunde taler derimod. Udrejsefristen kan efter anmodning fastsættes til et senere tidspunkt eller forlænges, hvis særlige grunde taler derfor, eller hvis udlændingen samarbejder om en forberedt hjemsendelse. Udrejsefristen kan højst udgøre 120 dage.

Stk. 15. Stk. 14 finder tilsvarende anvendelse for en udlænding, der har været udsat for menneskehandel og er udvist ved dom.

…

§ 33 b. En afgørelse, der er omfattet af § 33, stk. 1, skal meddeles skriftligt. Det samme gælder en afgørelse om, hvorvidt en klage over en sådan afgørelse kan tillægges opsættende virkning.

Stk. 2. Efter anmodning gives udlændingen en skriftlig eller mundtlig oversættelse af de vigtigste elementer i afgørelsen, jf. stk. 1, på et sprog, som udlændingen forstår eller med rimelighed kan formodes at forstå.

…

Kapitel 7

Kontrollen med udlændinges indrejse, ophold og udrejse m.v.

…

§ 40. En udlænding skal meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, inddrages eller bortfalde, eller om udlændingen opholder sig eller arbejder lovligt her i landet. Udlændingen skal efter tilsigelse give personligt møde og på begæring stille sit pas eller sin rejselegitimation til rådighed ved behandlingen af ansøgninger i henhold til loven. Udlændingen skal oplyses om, at de oplysninger, der er nævnt i 1. og 2. pkt., kan videregives til efterretningstjenesterne og anklagemyndigheden efter reglerne i kapitel 7 a. Andre personer, som skønnes at kunne bidrage med oplysninger til brug for sagens behandling, kan pålægges at meddele de i 1. pkt. nævnte oplysninger.

Stk. 2. Udlændingestyrelsen og Flygtningenævnet kan, hvis hensynet til sagens oplysning taler herfor, i sager om opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8, i sager efter §§ 17, 17 a, 18, 18 a eller 21 b om bortfald af en opholdstilladelse, der er meddelt efter §§ 7 eller 8, og i sager efter § 19 om inddragelse af en opholdstilladelse, der er meddelt efter §§ 7 eller 8, efter en konkret vurdering beslutte at inddrage oplysninger fra andre sager om opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8, andre sager efter §§ 17, 17 a, 18, 18 a og 21 b om bortfald af en opholdstilladelse, der er meddelt efter §§ 7 eller 8, eller andre sager efter § 19 om inddragelse af en opholdstilladelse, der er meddelt efter §§ 7 eller 8. Udlændingestyrelsen og Flygtningenævnet kan endvidere, hvis hensynet til sagens oplysning taler herfor, beslutte, at to eller flere sager som nævnt i 1. pkt. skal behandles sammen.

Stk. 3. Den, der beskæftiger eller har beskæftiget en udlænding, som har eller har haft opholds- og arbejdstilladelse i Danmark efter § 9 a, stk. 2, nr. 1-8, 11 og 12, skal meddele Styrelsen for International Rekruttering og Integration de oplysninger, som er nødvendige til kontrol af, om betingelserne for arbejdstilladelsen er eller har været overholdt.

Stk. 4. Udgifter som en udlænding måtte have afholdt med henblik på at tilvejebringe oplysninger til brug for behandlingen af en sag efter denne lov, kan alene kræves betalt af udlændingemyndighederne, hvis myndighederne, forinden oplysningerne er tilvejebragt, har givet skriftligt tilsagn herom.

Stk. 5. En udlænding skal meddele de oplysninger om sine økonomiske forhold, som er nødvendige til bedømmelse af, om Udlændingestyrelsen kan pålægge udlændingen at tilbagebetale udgifterne til udlændingens underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser eller ophold på et indkvarteringssted omfattet af § 42 a, stk. 5, jf. § 42 a, stk. 4.

Stk. 6. Drager politiet omsorg for en udlændings udrejse, skal udlændingen meddele de nødvendige oplysninger hertil og medvirke til tilvejebringelse af nødvendig rejselegitimation og visum og til udrejsen i øvrigt. Retten kan på begæring af politiet, hvis det skønnes fornødent med henblik på udsendelse af udlændingen, bestemme, at en udlænding, der ikke ønsker at medvirke dertil, skal fremstilles for hjemlandets eller et andet lands repræsentation. Retten beskikker en advokat for udlændingen. Rettens afgørelse træffes ved kendelse, der kan kæres efter reglerne i retsplejelovens kapitel 37. Kæremål har ikke opsættende virkning. Ved rettens behandling af sagen finder retsplejelovens kapitel 43 a i øvrigt tilsvarende anvendelse.

Stk. 7. Afgiver en person en erklæring til oplysning i sager, der henhører under denne lov, kan udlændingemyndighederne kræve, at erklæringen afgives på tro og love.

Stk. 8. Den, der ved at afgive en urigtig erklæring eller på anden måde medvirker eller søger at medvirke til, at en udlænding opnår en opholdstilladelse, et registreringsbevis eller et opholdskort, jf. § 6, ved svig, skal erstatte de udgifter, der påføres staten ved udlændingens indrejse, ophold og udrejse og ved udlændingesagens behandling.

Stk. 9. Til oplysning i sager, der henhører under denne lov, kan der optages forhør i retten, jf. retsplejelovens § 1018.

Stk. 10. Dokumenter og genstande, der må antages at være af betydning for at fastslå en udlændings identitet eller tilknytning til andre lande, eller som må antages at være af betydning for sagens oplysning, kan tages i bevaring, hvis det

skønnes fornødent. Endvidere kan aktiver, der kan anvendes til dækning af de i § 42 a, stk. 4, 1. pkt., nævnte udgifter, tages i bevaring. Ved beslaglæggelse af aktiver finder reglerne i retsplejelovens §§ 509-516 tilsvarende anvendelse, dog således at aktiver af en værdi af indtil 10.000 kr. og aktiver, som har en særlig personlig betydning for den pågældende, ikke tages i bevaring. Retsplejelovens kapitel 72 og 73 og reglerne om beslaglæggelse i retsplejelovens kapitel 74 finder anvendelse i samme omfang som i sager, der angår forbrydelser, der kan medføre fængselsstraf.

Stk. 11. Udebliver en udlænding, der har ansøgt om opholdstilladelse efter § 7, efter at være tilsagt personligt til at møde hos Udlændingestyrelsen eller politiet uden anmeldt lovligt forfald, bortfalder udlændingens ansøgning om opholdstilladelse efter § 7. Tilsigelsen skal indeholde oplysning om virkningerne af udeblivelse. Udlændingestyrelsen kan i særlige tilfælde beslutte, at en ansøgning ikke skal anses for bortfaldet.

Stk. 12. Ved behandlingen af en ansøgning om visum efter § 4 eller § 4 a, stk. 1, kan Udlændingestyrelsen tilsige den herboende reference til at give personligt møde hos Udlændingestyrelsen eller politiet og fremvise legitimation, der godtgør den pågældendes identitet. Udebliver referencen efter at være tilsagt til at møde hos Udlændingestyrelsen eller politiet uden anmeldt lovligt forfald, kan der gives afslag på visumansøgningen. Tilsigelsen skal indeholde oplysning om virkningerne af udeblivelse.

…

Kapitel 7 a

Udveksling af oplysninger mellem udlændingemyndighederne og efterretningstjenesterne og anklagemyndigheden m.v.

§ 45 a. Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration, Udlændinge- og Integrationsministeriet, Flygtningenævnet, Udlændingenævnet og Statsforvaltningen, jf. § 46 c, kan uden udlændingens samtykke videregive oplysninger fra en sag efter denne lov til efterretningstjenesterne, i det omfang videregivelsen kan have betydning for efterretningstjenesternes varetagelse af sikkerhedsmæssige opgaver.

Stk. 2. Efterretningstjenesterne kan uden udlændingens samtykke videregive oplysninger om en udlænding til Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration, Udlændinge- og Integrationsministeriet, Flygtningenævnet, Udlændingenævnet og Statsforvaltningen, jf. § 46 c, i det omfang videregivelsen kan have betydning for disse myndigheders behandling af en sag efter denne lov.

Stk. 3. Efterretningstjenesterne kan uden udlændingens samtykke indbyrdes udveksle oplysninger som nævnt i stk. 1 og 2.

Stk. 4. Efterretningstjenesterne kan uden udlændingens samtykke elektronisk indhente oplysninger om en udlænding fra registre og systemer i Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration, Udlændinge- og Integrationsministeriet, Flygtningenævnet, Udlændingenævnet og Statsforvaltningen, jf. § 46 c, i det omfang indhentelsen kan have betydning for efterretningstjenesternes varetagelse af sikkerhedsmæssige opgaver.

§ 45 b. Til brug for behandlingen af en sag efter denne lov vurderer justitsministeren, om udlændingen må anses for en fare for statens sikkerhed. Denne vurdering lægges til grund ved afgørelsen af sagen.

Stk. 2. Justitsministeren kan bestemme, at de oplysninger, der er indgået i vurderingen efter stk. 1, af sikkerhedsmæssige grunde ikke kan videregives til den udlænding, vurderingen angår. Justitsministeren kan endvidere bestemme, at oplysninger som nævnt i 1. pkt. af sikkerhedsmæssige grunde ikke kan videregives til den udlændingemyndighed, der skal træffe afgørelse i sagen.

§ 45 c. Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration, Udlændinge- og Integrationsministeriet, Flygtningenævnet, Udlændingenævnet og Statsforvaltningen, jf. § 46 c, kan uden udlændingens samtykke videregive oplysninger fra en sag efter denne lov til anklagemyndigheden med henblik på anklagemyndighedens beslutning om, hvorvidt tiltale skal rejses for forbrydelser begået i eller uden for Danmark.

Stk. 2. De myndigheder, der er nævnt i stk. 1, kan endvidere efter anmodning fra anklagemyndigheden uden samtykke fra udlændingen videregive oplysninger fra en eller flere sager efter denne lov, i det omfang videregivelsen må antages at have betydning for anklagemyndighedens identifikation og strafforfølgning af personer, der kan mistænkes for forbrydelser med en strafferamme på 6 år eller derover begået i eller uden for Danmark.

Stk. 3. De myndigheder, der er nævnt i stk. 1, kan endvidere efter anmodning fra anklagemyndigheden uden samtykke fra udlændingen videregive oplysninger fra en eller flere sager efter denne lov, i det omfang videregivelsen må antages at have betydning for anklagemyndighedens identifikation af ofre for eller vidner til en konkret forbrydelse med en strafferamme på 6 år eller derover begået i eller uden for Danmark.

Kapitel 7 b

Domstolsbehandling af visse beslutninger om administrative udvisninger m.v.

§ 45 d. Reglerne i dette kapitel finder anvendelse på domstolenes behandling af sager om

1) prøvelse af en farevurdering efter § 45 b eller en afgørelse om udvisning efter § 25, nr. 1,
2) frihedsberøvelse efter § 36 af en udlænding med henblik på at sikre muligheden for udvisning efter § 25, nr. 1,
3) ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, fra en udlænding, som er udvist efter § 25, nr. 1,
4) afgørelse om udsendelse efter § 31 af en udlænding, der tidligere har haft opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, og som er udvist efter § 25, nr. 1, og
5) afgørelse efter § 32 b, når udlændingen er udvist efter § 25, nr. 1.

Stk. 2. Sager omfattet af dette kapitel indbringes for Københavns Byret af justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger hertil. I afgørelsen af sagen ved byretten deltager 3 dommere. Retten kan dog bestemme, at der i behandlingen af en sag om frihedsberøvelse efter § 36, jf. stk. 1, nr. 2, alene deltager 1 dommer. Justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger hertil, kan lade personer, der er ansat i Politiets Efterretningstjeneste møde for sig i retten som rettergangsfuldmægtig.

Stk. 3. Sagens indbringelse for retten har opsættende virkning, når udlændingen opholder sig her i landet. Sagens indbringelse for retten hindrer dog ikke iværksættelse og opretholdelse af frihedsberøvelse efter § 36, jf. stk. 1, nr. 2, medmindre retten bestemmer det.

Stk. 4. §§ 37 a-e finder tilsvarende anvendelse i sager om frihedsberøvelse efter § 36, jf. stk. 1, nr. 2.

§ 45 e. Som parter i sagen anses udlændingen og den, der indbringer sagen for retten efter § 45 d, stk. 2.

Stk. 2. Retten beskikker en advokat for udlændingen. Retten beskikker endvidere en særlig advokat til at varetage udlændingens interesser og på vegne af denne udøve partsbeføjelser med hensyn til oplysninger omfattet af § 45 b, stk. 2. Om salær og godtgørelse for udlæg til advokaten og den særlige advokat gælder samme regler som i tilfælde, hvor der er meddelt fri proces, jf. retsplejelovens kapitel 31.

Stk. 3. Den særlige advokat efter stk. 2 skal underrettes om alle retsmøder i sagen og er berettiget til at deltage i disse. Den særlige advokat skal gøres bekendt med og have udleveret kopi af det materiale, som indgår i sagen for retten. Justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger hertil, kan dog bestemme, at der af sikkerhedsmæssige grunde ikke udleveres kopi til den særlige advokat. Spørgsmålet herom skal på begæring af den særlige advokat indbringes for retten af den, som efter § 45 d, stk. 2, har indbragt sagen for retten.

Stk. 4. Retten bestemmer, hvordan en udlænding, der opholder sig i udlandet, og som har indrejseforbud, jf. § 32, jf. § 25, nr. 1, får lejlighed til at udtale sig over for retten.

§ 45 f. Oplysninger omfattet af § 45 b, stk. 2, videregives til den særlige advokat beskikket efter § 45 e, stk. 2. Når sådanne oplysninger er videregivet til den særlige advokat, må vedkommende ikke drøfte sagen med udlændingen eller dennes advokat og må ikke udtale sig i retsmøder, hvor udlændingen eller dennes advokat er til stede. Udlændingen og dennes advokat kan til enhver tid give skriftlige meddelelser til den særlige advokat om sagen.

Stk. 2. Retten kan af egen drift eller efter begæring fra den særlige advokat beskikket efter § 45 e, stk. 2, beslutte, at oplysninger, der er indgået i justitsministerens vurdering efter § 45 b, stk. 1, videregives til udlændingen og dennes advokat, hvis sikkerhedsmæssige forhold ikke kan begrunde justitsministerens bestemmelse efter § 45 b, stk. 2. Afgørelsen træffes ved kendelse, og efter at den særlige advokat og den, som efter § 45 d, stk. 2, har indbragt sagen for retten, har haft lejlighed til at udtale sig. Kendelsen kan kæres af de i 2. pkt. nævnte personer. Kære af en afgørelse om, at oplysninger videregives, har opsættende virkning.

Stk. 3. Har retten truffet afgørelse efter stk. 2, 1. pkt., kan justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger hertil, bestemme, at de pågældende oplysninger ikke indgår i sagen for retten.

Stk. 4. Ingen må deltage som dommer i sagen, hvis den pågældende har truffet afgørelse efter stk. 2, 1. pkt., eller i øvrigt har haft adgang til oplysninger omfattet af en sådan afgørelse og justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger hertil, har truffet beslutning efter stk. 3 om, at de pågældende oplysninger ikke indgår i sagen for retten.

§ 45 g. Den del af et retsmøde, der angår, eller hvor der fremlægges eller behandles oplysninger omfattet af § 45 b, stk. 2, og som ikke er omfattet af § 45 f, stk. 2, holdes for lukkede døre. I denne del af et retsmøde deltager den særlige advokat beskikket efter § 45 e, stk. 2, men ikke udlændingen og dennes advokat.

Stk. 2. Retten bestemmer, hvordan retsmøder, der efter stk. 1 helt eller delvis holdes for lukkede døre, gennemføres.

§ 45 h. Retten træffer afgørelse, efter at parterne og den særlige advokat beskikket efter § 45 e, stk. 2, har haft lejlighed til at udtale sig.

Stk. 2. Rettens afgørelse om frihedsberøvelse, jf. § 45 d, stk. 1, nr. 2, træffes ved kendelse. § 37, stk. 3-5, finder i øvrigt tilsvarende anvendelse.

Stk. 3. Rettens afgørelse om udvisning, opholdstilladelse og udsendelse, jf. § 45 d, stk. 1, nr. 1 og 3-5, træffes ved dom. Hvis rettens afgørelse går ud på at opretholde afgørelsen om udvisning, at nægte opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, eller på, at udsendelse ikke vil være i strid med § 31, skal afgørelsen indeholde en frist for udrejse, hvorved udlændingen pålægges at udrejse straks.

Stk. 4. Til brug for rettens afgørelse efter § 45 d, stk. 1, nr. 3-5, anmoder retten Flygtningenævnet om en udtalelse, efter at parterne og den særlige advokat beskikket efter § 45 e, stk. 2, har haft lejlighed til at udtale sig.

§ 45 i. Hvis byrettens afgørelse efter § 45 d, stk. 1, nr. 3-5, går ud på at nægte opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, eller på, at udsendelse ikke vil være i strid med § 31, anses sagen for anket til landsretten, medmindre udlændingen skriftligt over for retten eller i et retsmøde giver afkald herpå. Anke efter 1. pkt. har opsættende virkning.

§ 45 j. Justitsministeren antager et antal advokater, der kan beskikkes efter § 45 e, stk. 2, 2. pkt. Justitsministeren kan fastsætte nærmere regler om de pågældende advokater, herunder om vagtordninger, om vederlag for at stå til rådighed og om sikkerhedsmæssige spørgsmål.

§ 45 k. Reglerne i dette kapitel om sagens behandling i byretten gælder tilsvarende for sagens behandling i landsretten og Højesteret.

Stk. 2. Reglerne i retsplejelovens kapitel 43 a samt regler i retsplejeloven, der henviser hertil, finder i øvrigt tilsvarende anvendelse.

Kapitel 8

Kompetence- og klageregler m.v.

§ 46. Afgørelser efter denne lov træffes med de undtagelser, der fremgår af stk. 2-4, og af § 4 d, stk. 3 og 4, § 9, stk. 22, 23 og 31-33, §§ 46 a-49, § 50, § 50 a, § 51, stk. 2, 2. pkt., § 56 a, stk. 1-4, § 58 i og § 58 j, jf. dog § 58 d, 2. pkt., af Udlændingestyrelsen.

Stk. 2. Afgørelser efter § 9 a, § 9 h, stk. 1, nr. 4-10, 13 og 14, § 9 h, stk. 8, 1. pkt., jf. § 9 h, stk. 1, nr. 4-10, 13 og 14, og stk. 3, §§ 9 i-9 n og 9 p, afgørelser vedrørende forlængelse, bortfald og inddragelse af opholdstilladelser meddelt efter §§ 9 a, 9 i-9 n og 9 p, bortset fra afgørelser om bortfald efter § 21 b, og afgørelser efter § 33 i forbindelse med sådanne sager træffes af Styrelsen for International Rekruttering og Integration. Det samme gælder afgørelser efter § 4 a, stk. 2, i forlængelse af at en udlænding er meddelt opholdstilladelse efter § 9 a, §§ 9 i-9 n eller 9 p, og afgørelser efter § 25 b, stk. 2, når Styrelsen for International Rekruttering og Integration har pålagt udlændingen at udrejse straks, eller når udlændingen ikke udrejser i overensstemmelse med en udrejsefrist, der er fastsat af Styrelsen for International Rekruttering og Integration.

Stk. 3. Afgørelser efter § 9 b, afgørelser vedrørende forlængelse og inddragelse af opholdstilladelse meddelt efter § 9 b og afgørelser efter § 33, stk. 4, træffes af udlændinge- og integrationsministeren.

Stk. 4. Afgørelser efter § 9 h, stk. 9, 2. og 3. pkt., træffes af Udlændingenævnet i sager, hvor Styrelsen for International Rekruttering og Integration eller Udlændingestyrelsen har truffet afgørelse på baggrund af en ansøgning omfattet af § 9 h, stk. 1 og 3.

Stk. 5. Afgørelser om tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. § 11, stk. 3-9, 12, 14 og 16, til udlændinge med opholdstilladelse efter § 9 a og §§ 9 i-9 n og 9 p træffes af Udlændingestyrelsen, efter at Styrelsen for International Rekruttering og Integration har truffet afgørelse om, hvorvidt grundlaget for opholdstilladelse fortsat er til stede.

Stk. 6. Afgørelser om tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. § 11, stk. 3-9, 12, 14 og 16, til udlændinge med opholdstilladelse efter § 9 b træffes af Udlændingestyrelsen, efter at udlændinge- og integrationsministeren har truffet afgørelse om, hvorvidt grundlaget for opholdstilladelsen fortsat er til stede.

§ 46 a. Udlændingestyrelsens afgørelser kan bortset fra afgørelser om afvisning truffet efter regler udstedt i medfør af § 9 g, stk. 1, 2. pkt., samt de afgørelser, der er nævnt i § 9 g, stk. 3, § 9 h, stk. 8, 1. pkt., § 9 h, stk. 9, 1. pkt., jf. stk. 5, 1. pkt., jf. stk. 1, § 11, stk. 10, § 29 c, stk. 1, § 32 a, § 33, § 42 a, stk. 7, 3. pkt., § 42 a, stk. 8, 1. og 2. pkt., og stk. 10, § 42 b, stk. 1, 3 og 7-9, § 42 d, stk. 2, § 46 e, § 52 b, stk. 1 og 3, § 53 a og § 53 b, påklages til udlændinge- og integrationsministeren. Udlændingestyrelsens afgørelser efter § 42 k og § 42 l kan ikke påklages, for så vidt angår boligens geografiske placering. Udlændingestyrelsens afgørelser i sager om klager over anvendelse af reglerne i kapitel 9 a kan ikke påklages til udlændinge- og integrationsministeren.

Stk. 2. Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser efter denne lov kan ikke påklages til udlændinge- og integrationsministeren. Bortset fra de afgørelser, der er nævnt i § 9 h, stk. 8, 1. pkt., jf. stk. 1 og 3, og § 33, kan Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser påklages til Udlændingenævnet, jf. § 52 b, stk. 2 og 4.

Stk. 3. Udlændingestyrelsens beslutning om, at der ikke er særlige grunde til at antage, at en uledsaget udlænding, der inden det fyldte 18. år har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, ikke bør gennemgå en asylsagsprocedure, jf. § 9 c, stk. 3, nr. 1, kan ikke påklages.

Stk. 4. Udlændingestyrelsens og Styrelsen for International Rekruttering og Integrations beslutninger om betaling af udgifter forbundet med tilvejebringelsen af oplysninger til brug for behandlingen af en sag efter denne lov, jf. § 40, stk. 4, kan ikke påklages.

Stk. 5. Udlændinge- og integrationsministeren kan træffe bestemmelse om og fastsætte nærmere regler for Udlændingestyrelsens behandling af de sager, der er omfattet af stk. 1 og 3 og § 46, stk. 1, og Styrelsen for International Rekruttering og Integrations behandling af de sager, der er omfattet af stk. 2 og § 46, stk. 2.

Stk. 6. Udlændingestyrelsens og de danske diplomatiske og konsulære repræsentationers afgørelser efter § 4 d kan ikke påklages.

Stk. 7. En dansk diplomatisk eller konsulær repræsentations afgørelse om afslag på en ansøgning om visum eller om annullering eller inddragelse af et allerede meddelt visum, jf. § 47, stk. 2, kan påklages til Udlændingestyrelsen. Uanset 1. pkt. anses en afgørelse, der er udfærdiget i overensstemmelse med reglerne i § 4 e, stk. 1, for påklaget til Udlændingestyrelsen.

Stk. 8. Udlændinge- og integrationsministeren kan fastsætte nærmere regler om klagefrist for de typer af afgørelser, der er omfattet af stk. 7, 1. pkt.

Stk. 9. Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om varsel, jf. § 19, stk. 1, nr. 12, 2. pkt., kan ikke påklages.

§ 46 b. Udenrigsministeriet bistår politiet, Statsforvaltningen, Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration, Flygtningenævnet, Udlændingenævnet, domstolene og udlændinge- og integrationsministeren med at indhente nærmere oplysninger til brug for behandlingen af sager eller grupper af sager efter denne lov.

…

§ 46 g. Afgørelser efter § 25, nr. 1, træffes af Udlændinge- og Integrationsministeriet.

Stk. 2. En afgørelse efter stk. 1 om, at udlændingen udvises, indbringes for retten efter reglerne i kapitel 7 b, medmindre udlændingen skriftligt over for Udlændinge- og Integrationsministeriet giver afkald herpå.

§ 46 h. Afgørelse om opholdstilladelse til en udlænding, der er udvist efter § 25, nr. 1, og som påberåber sig at være omfattet af § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, og i den forbindelse afgørelse om udsendelse efter § 32 a, samt afgørelse om udsendelse efter § 31 af en udlænding, der tidligere har haft opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, og som er blevet udvist efter § 25, nr. 1, træffes af retten efter reglerne i kapitel 7 b.

…

§ 48 a. Påberåber en udlænding sig at være omfattet af § 7, træffer Udlændingestyrelsen snarest muligt afgørelse om afvisning eller overførsel efter reglerne i kapitel 5 a eller 5 b eller om afvisning efter § 28, stk. 1, nr. 1, 2, 6 eller 7, eller § 28, stk. 2 eller 3, jf. stk. 1, nr. 1, 2, 6 eller 7, eller udvisning efter § 25, nr. 2, eller § 25 b og i givet fald udsendelse. Dette gælder tilsvarende for udlændinge, der opholder sig i Danmark uden opholdstilladelse, og som har søgt asyl i en anden medlemsstat uden at have opnået international beskyttelse. Udsendelse efter 1. pkt. må dog kun finde sted til et land, der har tiltrådt og faktisk respekterer flygtningekonventionen af 28. juli 1951, og hvor der er adgang til en forsvarlig asylprocedure. Udsendelse efter 1. pkt. må ikke finde sted til et land, hvor udlændingen vil være i risiko for dødsstraf eller for at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, eller hvor der ikke er beskyttelse mod videresendelse til et sådant land. 1. pkt. finder ikke anvendelse, hvis politiet efter § 28, stk. 7, 3. pkt., har truffet afgørelse om afvisning ved indrejsen.

Stk. 2. Ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 behandles ikke, før Udlændingestyrelsen har truffet afgørelse om undladelse af afvisning, udvisning, overførsel eller udsendelse, jf. stk. 1.

Stk. 3. Træffer Udlændingestyrelsen afgørelse om undladelse af afvisning, udvisning, overførsel eller udsendelse, skal politiet gøre asylansøgeren bekendt med adgangen til at sætte sig i forbindelse med Dansk Flygtningehjælp. Udlændinge- og integrationsministeren kan fastsætte regler, hvorefter politiet forud for Udlændingestyrelsens afgørelse skal gøre en asylansøger, der opholder sig her i landet, bekendt med adgangen til at sætte sig i forbindelse med Dansk Flygtningehjælp.

…

§ 48 e. Politiet registrerer en udlænding, der ansøger om opholdstilladelse i medfør af § 7, med navn, fødselsdata og nationalitet på baggrund af oplysninger fra udlændingen eller data, der fremgår af dokumenter vedrørende den pågældende udlænding. Politiet registrerer desuden personfotografi og fingeraftryk af udlændingen, jf. §§ 40 a og 40 b. I forbindelse med registreringen udsteder politiet et asylansøgerkort til udlændingen.

Stk. 2. Når Udlændingestyrelsen har truffet afgørelse om, at en udlænding, der påberåber sig at være omfattet af § 7, kan opholde sig her i landet under asylsagens behandling, registrerer Udlændingestyrelsen udlændingen som asylansøger.

Stk. 3. Til brug for Udlændingestyrelsens afgørelse efter stk. 2 foretager Udlændingestyrelsen en undersøgelse med henblik på at fastlægge udlændingens identitet, nationalitet og rejserute samt indhente andre nødvendige oplysninger. Udlændingestyrelsen kan til brug for identitetsfastlæggelsen med udlændingens samtykke iværksætte nødvendige personundersøgelser, herunder aldersundersøgelse, sprogtest eller dna-test.

Stk. 4. Udlændingestyrelsen forestår i øvrigt sagens oplysning bortset fra i sager, der er omfattet af kapitel 7 b.

…

§ 49. Når en udlænding dømmes for strafbart forhold, afgøres det efter anklagemyndighedens påstand ved dommen, om den pågældende skal udvises i medfør af §§ 22-24 eller 25 c eller udvises betinget i medfør af § 24 b. Træffes der bestemmelse om udvisning, skal dommen indeholde bestemmelse om indrejseforbuddets varighed, jf. § 32, stk. 1-5.

Stk. 2. Frafalder anklagemyndigheden tiltale mod en udlænding for et strafbart forhold, der kan medføre udvisning efter de i stk. 1 nævnte bestemmelser, kan det som et vilkår for tiltalefrafaldet fastsættes, at udlændingen skal udvises med et nærmere angivet indrejseforbud. Bestemmelserne i retsplejelovens § 723 finder tilsvarende anvendelse. Rettens afgørelse om godkendelse af et vilkår om udvisning træffes ved kendelse, der kan påkæres efter reglen i retsplejelovens kapitel 85.

Stk. 3. I det omfang udlændingen ikke efter retsplejelovens almindelige regler har fået beskikket en forsvarer, skal der ved behandlingen af de i stk. 1 og 2 nævnte sager efter anmodning beskikkes en forsvarer for den pågældende.

§ 49 a. Forud for udsendelse af en udlænding, som har haft opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, og som er udvist ved dom, jf. § 49, stk. 1, træffer Udlændingestyrelsen afgørelse om, hvorvidt udlændingen kan udsendes, jf. § 31, medmindre udlændingen samtykker i udsendelsen. En afgørelse om, at udlændingen ikke kan udsendes, jf. § 31, skal tillige indeholde afgørelse om meddelelse eller nægtelse af opholdstilladelse efter § 7.

§ 49 b. Udlændingestyrelsen undersøger hvert halve år, eller når der i øvrigt er anledning hertil, om der er grundlag for at træffe afgørelse efter § 32 b.

Stk. 2. I sager om en udlænding, der er udvist efter § 25, nr. 1, undersøger justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger hertil, hvert halve år, eller når der i øvrigt er anledning dertil, om der er grundlag for at indbringe sagen for retten med henblik på en afgørelse efter § 32 b, jf. kapitel 7 b.

§ 50. Er udvisning efter § 49, stk. 1, ikke iværksat, kan en udlænding, som påberåber sig, at der er indtrådt væsentlige ændringer i udlændingens forhold, jf. § 26, begære spørgsmålet om udvisningens ophævelse indbragt for retten ved anklagemyndighedens foranstaltning. Begæring herom kan fremsættes tidligst 6 måneder og skal fremsættes senest 2 måneder før, udvisningen kan forventes iværksat. Fremsættes begæringen senere, kan retten beslutte at behandle sagen, såfremt fristoverskridelsen må anses for undskyldelig.

Stk. 2. Straffelovens § 59, stk. 2, finder tilsvarende anvendelse. Begæringen kan afvises af retten, såfremt det er åbenbart, at der ikke er indtrådt væsentlige ændringer i udlændingens forhold. Afvises begæringen ikke, beskikkes der efter anmodning en forsvarer for udlændingen. Retten kan, når det må anses for nødvendigt for at sikre udlændingens tilstedeværelse under sagen, indtil en eventuel bestemmelse om udvisning kan iværksættes, bestemme, at udlændingen skal underkastes frihedsberøvelse. § 34, § 37, stk. 3 og 6, og §§ 37 a-37 e finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 3. Rettens afgørelse træffes ved kendelse, der kan påkæres efter reglerne i retsplejelovens kapitel 85.

§ 50 a. Er udvisning sket ved dom, hvorved en udlænding efter reglerne i straffelovens §§ 68-70 er dømt til forvaring eller anbringelse, træffer retten i forbindelse med en afgørelse efter straffelovens § 72 om ændring af foranstaltningen, der indebærer udskrivning fra hospital eller forvaring, samtidig bestemmelse om ophævelse af udvisningen, hvis udlændingens helbredsmæssige tilstand afgørende taler imod, at udsendelse finder sted.

Stk. 2. Er en udvist udlænding efter reglerne i straffelovens §§ 68-70 uden for de i stk. 1 nævnte tilfælde undergivet en strafferetlig retsfølge, der indebærer frihedsberøvelse, indbringer anklagemyndigheden i forbindelse med udskrivning fra hospital spørgsmålet om ophævelse af udvisningen for retten. Taler udlændingens helbredsmæssige tilstand afgørende imod, at udsendelse finder sted, ophæver retten udvisningen. Retten beskikker en forsvarer for udlændingen. Rettens afgørelse træffes ved kendelse, der kan påkæres efter reglerne i retsplejelovens kapitel 85. Retten kan bestemme, at udlændingen skal varetægtsfængsles, når der er bestemte grunde til at anse dette for nødvendigt for at sikre udlændingens tilstedeværelse.

…

§ 53. Flygtningenævnet består af en formand og næstformænd (formandskabet) og andre medlemmer. Flygtningenævnets medlemmer er uafhængige og kan ikke modtage eller søge instruktion fra den beskikkende eller indstillende myndighed eller organisation. Retsplejelovens §§ 49-50 finder tilsvarende anvendelse med hensyn til Flygtningenævnets medlemmer.

Stk. 2. Flygtningenævnets formand skal være landsdommer eller højesteretsdommer, og næstformændene skal være dommere. De andre medlemmer skal være advokater eller gøre tjeneste i Udlændinge- og Integrationsministeriets departement, dog ikke Flygtningenævnets sekretariat.

Stk. 3. Flygtningenævnets medlemmer beskikkes af Flygtningenævnets formandskab. Dommerne beskikkes efter indstilling fra Domstolsstyrelsen, advokaterne beskikkes efter indstilling fra Advokatrådet, og de øvrige medlemmer beskikkes efter indstilling fra udlændinge- og integrationsministeren.

Stk. 4. Flygtningenævnets medlemmer beskikkes for en periode på 4 år. Et medlem har ret til genbeskikkelse for en periode på yderligere 4 år. Flygtningenævnets formand har ud over retten til genbeskikkelse nævnt i 2. pkt. ret til genbeskikkelse for en periode på yderligere 4 år. Herudover kan genbeskikkelse ikke finde sted. Flygtningenævnets medlemmer kan kun afsættes ved dom. Et medlem udtræder, når betingelserne for medlemmets beskikkelse ikke længere er opfyldt. Beskikkelsen ophører senest ved udgangen af den måned, hvori den pågældende fylder 70 år.

Stk. 5. Flygtningenævnets formand vælges af Flygtningenævnets formandskab.

Stk. 6. Ved Flygtningenævnets behandling af en sag medvirker formanden eller en næstformand, en advokat og et medlem, der gør tjeneste i Udlændinge- og Integrationsministeriets departement, jf. dog stk. 8-14.

Stk. 7. Drøftelse af spørgsmål om almindelige retningslinjer for nævnets arbejde m.v. sker i nævnets koordinationsudvalg, der sammensættes som nævnt i stk. 6 og så vidt muligt består af faste medlemmer.

Stk. 8. Sager vedrørende opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 3, behandles af formanden eller en næstformand alene. En sag efter 1. pkt. kan i helt særlige tilfælde henvises til behandling efter stk. 6.

Stk. 9. Sager om identitetsfastlæggelse, tilbagerejsetilladelse og laissez-passer vedrørende udlændinge, der har påberåbt sig at være omfattet af eller er meddelt opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8 eller 9 c, stk. 2 eller 3, behandles af formanden eller en næstformand alene. En sag efter 1. pkt. kan i helt særlige tilfælde henvises til behandling efter stk. 6.

Stk. 10. Sager vedrørende afvisning eller overførsel efter reglerne i kapitel 5 a eller 5 b behandles af formanden eller en næstformand alene. En sag efter 1. pkt. kan i helt særlige tilfælde henvises til behandling efter stk. 6.

Stk. 11. Sager, hvor Udlændingestyrelsen efter forelæggelse for Dansk Flygtningehjælp ikke har truffet bestemmelse efter § 53 b, stk. 1, om, at afgørelsen ikke kan indbringes for Flygtningenævnet, behandles af formanden eller en næstformand alene, medmindre der er grund til at antage, at nævnet vil ændre Udlændingestyrelsens afgørelse.

Stk. 12. Sager, hvor betingelserne for at opnå asyl åbenbart må anses for at være opfyldt, kan behandles af formanden eller en næstformand alene.

Stk. 13. Sager vedrørende afgørelse om varigheden af en tidsbegrænset opholdstilladelse meddelt efter § 7, stk. 1 og 2, og § 8 kan behandles af formanden eller en næstformand alene.

Stk. 14. Sager, hvor der er anmodet om genoptagelse af en afgørelse truffet af Flygtningenævnet, kan behandles af formanden eller en næstformand alene, når der ikke er grund til at antage, at nævnet vil ændre sin afgørelse.

Stk. 15. Udlændinge- og Integrationsministeriet stiller sekretariatsbistand til rådighed for Flygtningenævnet.

Stk. 16. Flygtningenævnets formand kan ad hoc-beskikke et medlem, der er udtrådt af nævnet, til at votere i en sag, som den pågældende tidligere har deltaget i behandlingen af. Har det medlem, der tidligere har deltaget i behandlingen af en sag, forfald, kan formanden udpege eller ad hoc-beskikke et enkelt medlem, der træder i det pågældende medlems sted under sagens fortsatte behandling.

§ 53 a. For Flygtningenævnet kan indbringes klager over afgørelser, som Udlændingestyrelsen har truffet om følgende spørgsmål, jf. dog § 53 b, stk. 1:

1) Afvisning eller overførsel efter reglerne i kapitel 5 a eller 5 b.
2) Nægtelse af opholdstilladelse til en udlænding, der påberåber sig at være omfattet af § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, og i den forbindelse udsendelse efter § 32 a.
3) Bortfald efter §§ 17, 17 a og 21 b og inddragelse efter §§ 19 eller 20 af en opholdstilladelse, der er givet efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, og i den forbindelse udsendelse efter § 32 a.
4) Nægtelse af udstedelse af dansk rejsedokument for flygtninge eller inddragelse af et sådant rejsedokument.
5) Udsendelse efter § 32 b og § 49 a.
6) Afgørelser om varigheden af en tidsbegrænset opholdstilladelse meddelt efter § 7, stk. 1 og 2, og § 8.
7) Afslag på opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 3.
8) Afgørelser om identitetsfastlæggelse, tilbagerejsetilladelse og laissez-passer vedrørende udlændinge, der har påberåbt sig at være omfattet af eller er meddelt opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8 eller § 9 c, stk. 2 eller 3.

Stk. 2. Klage til Flygtningenævnet over Udlændingestyrelsens afgørelse om afvisning eller overførsel efter reglerne i kapitel 5 a eller 5 b, der indgives til Udlændingestyrelsen, senere end 7 dage efter at udlændingen har fået meddelelse om afgørelsen, afvises. Klage til Flygtningenævnet over Udlændingestyrelsens afgørelse om varigheden af en tidsbegrænset opholdstilladelse meddelt efter § 7, stk. 1 og 2, og § 8, der indgives til Udlændingestyrelsen, senere end 4 uger efter at udlændingen har fået meddelelse om afgørelsen, afvises. Afslår Udlændingestyrelsen at give opholdstilladelse efter § 7 til en udlænding, der opholder sig her i landet, eller træffer Udlændingestyrelsen efter § 32 b eller § 49 a afgørelse om, at en udsendelse ikke vil være i strid med § 31, anses afgørelsen for påklaget til Flygtningenævnet. Påklage af en afgørelse som nævnt i stk. 1, nr. 1-6, har opsættende virkning. 4. pkt. finder ikke anvendelse på klager over afgørelser om afvisning efter reglerne i kapitel 5 b eller på klager over afgørelser om bortfald efter § 21 b, stk. 1, når udlændingen på tidspunktet for klagen opholder sig i udlandet.

Stk. 3. Udlændingestyrelsens afgørelser som nævnt i stk. 1 skal indeholde oplysning om reglerne i stk. 1 og 2.

Stk. 4. Politiet kan uden udlændingens samtykke videregive oplysninger om en udlændings strafbare forhold, herunder om sigtelser for strafbare forhold, til Udlændingestyrelsen eller Flygtningenævnet, hvis den pågældende har ansøgt om opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, eller er omfattet af § 42 a, stk. 2, jf. stk. 3.

§ 53 b. Udlændingestyrelsen kan efter forelæggelse for Dansk Flygtningehjælp bestemme, at afgørelsen i en sag om opholdstilladelse efter § 7 ikke kan indbringes for Flygtningenævnet, når ansøgningen må anses for åbenbart grundløs, herunder når

1) den identitet, som ansøgeren påberåber sig, åbenbart er urigtig,
2) de omstændigheder, som ansøgeren påberåber sig, åbenbart ikke kan føre til meddelelse af opholdstilladelse efter § 7,
3) de omstændigheder, som ansøgeren påberåber sig, efter Flygtningenævnets praksis åbenbart ikke kan føre til meddelelse af opholdstilladelse efter § 7,
4) de omstændigheder, som ansøgeren påberåber sig, åbenbart ikke stemmer overens med generelle baggrundsoplysninger om forholdene i ansøgerens hjemland eller tidligere opholdsland,
5) de omstændigheder, som ansøgeren påberåber sig, åbenbart ikke stemmer overens med andre konkrete oplysninger om ansøgerens forhold, eller
6) de omstændigheder, som ansøgeren påberåber sig, åbenbart må anses for utroværdige, herunder som følge af ansøgerens skiftende, modstridende eller usandsynlige forklaringer.

Stk. 2. Udlændingestyrelsen kan, medmindre væsentlige hensyn taler derimod, bestemme, at Dansk Flygtningehjælp samme dag, som Udlændingestyrelsen forelægger en sag for Dansk Flygtningehjælp efter stk. 1, skal meddele Udlændingestyrelsen, om Dansk Flygtningehjælp er enig i Udlændingestyrelsens vurdering af, at ansøgningen må anses for åbenbart grundløs. Udlændingestyrelsen kan endvidere bestemme, at Udlændingestyrelsens afhøring af ansøgeren og Dansk Flygtningehjælps samtale med ansøgeren skal finde sted i lokaler i nær tilknytning til hinanden.

Stk. 3. Udlændingestyrelsen underretter Flygtningenævnet om afgørelser, som ikke har kunnet indbringes for nævnet, fordi Udlændingestyrelsen har truffet bestemmelse herom efter stk. 1. Flygtningenævnet kan bestemme, at bestemte grupper af sager skal kunne indbringes for nævnet.

§ 53 c. Forinden retten træffer afgørelse vedrørende en ansøgning om opholdstilladelse fra eller udsendelse af en udlænding efter § 45 d, stk. 1, nr. 3-5, skal Flygtningenævnet på begæring afgive en udtalelse til brug herfor.

§ 54. Indbringes en afgørelse for Flygtningenævnet, fremsender Udlændingestyrelsen sagens akter til nævnet med oplysninger om den påklagede afgørelse, en kort redegørelse for de omstændigheder, der påberåbes, samt sagens bevisligheder. Nævnet drager i øvrigt selv omsorg for sagens oplysning og træffer bestemmelse om afhøring af udlændingen og vidner og om tilvejebringelse af andre bevismidler.

Stk. 2. Under nævnets behandling af en klage over Udlændingestyrelsens afgørelse i en sag vedrørende ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 kan Flygtningenævnets formand eller en af næstformændene beslutte, at der ikke kan fremlægges dokumenter eller andre bevismidler, som kunne være fremlagt under Udlændingestyrelsens behandling af sagen. Under nævnets behandling af en ansøgning om genoptagelse af en af nævnet truffet afgørelse kan Flygtningenævnets formand eller en af næstformændene beslutte, at der ikke kan fremlægges dokumenter eller andre bevismidler, som er omfattet af 1. pkt. eller kunne være fremlagt under nævnets tidligere behandling af sagen.

§ 55. Flygtningenævnet kan om fornødent beskikke en advokat for udlændingen, medmindre denne selv har antaget en sådan.

Stk. 2. Kan det ud fra hensynet til sagens fremme ikke anses for forsvarligt, at den advokat, som udlændingen ønsker beskikket, medvirker, kan Flygtningenævnet nægte at beskikke den pågældende som advokat for udlændingen. Ønsker udlændingen i stedet en anden advokat beskikket, skal Flygtningenævnet beskikke den pågældende, medmindre beskikkelse kan nægtes efter 1. pkt.

Stk. 3. Udlændingen og dennes advokat skal have lejlighed til at gøre sig bekendt med det materiale, der indgår i nævnets behandling, og til at udtale sig herom.

Stk. 4. Hvis hensynet til statens sikkerhed eller dens forhold til fremmede magter eller hensynet til tredjemand undtagelsesvis gør det påkrævet, kan bestemmelsen i stk. 3 fraviges i fornødent omfang.

Stk. 5. Stk. 1 finder ikke anvendelse i sager vedrørende afvisning eller overførsel efter reglerne i kapitel 5 a eller 5 b, medmindre sagen er henvist til behandling efter § 53, stk. 6.

§ 56. Flygtningenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, henviser en sag til behandling efter § 53, stk. 6 eller 8-14.

Stk. 2. Såfremt udlændingen eller den beskikkede advokat begærer det, har udlændingen ret til mundtligt at forelægge sin sag for nævnet, jf. dog stk. 3 og 4. Nævnet bestemmer, om den øvrige behandling af sagen skal være mundtlig, jf. dog stk. 3 og 4.

Stk. 3. Sager, der behandles efter § 53, stk. 8-14, behandles på skriftligt grundlag. Flygtningenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, kan henvise en sag vedrørende afvisning eller overførsel efter reglerne i kapitel 5 a eller 5 b, der behandles efter § 53, stk. 6, til mundtlig behandling, hvis særlige forhold gør det påkrævet.

Stk. 4. Flygtningenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, kan henvise en sag, der skal behandles efter § 53, stk. 6, til behandling på skriftligt grundlag, hvis:

1) klagen må anses for grundløs,
2) der er meddelt opholdstilladelse efter § 7, stk. 2, men udlændingen påberåber sig at være omfattet af § 7, stk. 1, der er meddelt opholdstilladelse efter § 7, stk. 3, men udlændingen påberåber sig at være omfattet af § 7, stk. 1 eller 2, eller der er meddelt opholdstilladelse efter § 8, stk. 2, men udlændingen påberåber sig at være omfattet af § 8, stk. 1 (statusændringssag),
3) sagen vedrører nægtelse af udstedelse af dansk rejsedokument for flygtninge eller inddragelse af et sådant rejsedokument,
4) sagen vedrører meddelelse af opholdstilladelse efter § 7 til indrejsende familiemedlemmer til en udlænding, der tidligere er meddelt opholdstilladelse efter § 7 (konsekvensstatussag), eller
5) forholdene i øvrigt taler for anvendelse af denne behandlingsform.

Stk. 5. Sager, der er henvist til behandling på skriftligt grundlag efter stk. 4, nr. 1, kan henvises til mundtlig behandling.

Stk. 6. Flygtningenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, kan beslutte, at en sag eller en bestemt gruppe af sager, der skal behandles efter § 53, stk. 6, skal undergives særlig hurtig behandling.

Stk. 7. Nævnets afgørelser træffes ved stemmeflerhed. I tilfælde af stemmelighed skal det resultat, som er gunstigst for den pågældende klager, være gældende. Afgørelsen skal ledsages af grunde.

Stk. 8. Nævnets afgørelser er endelige.

Stk. 9. Flygtningenævnet fastsætter selv sin forretningsorden.

…

§ 58. Om salær og godtgørelse for udlæg til advokater, der beskikkes efter § 37, stk. 2, § 37 c, stk. 3, 2. pkt., § 40, stk. 6, 3. pkt., § 49, stk. 3, § 50, stk. 2, 3. pkt., § 50 a, stk. 2, 3. pkt., § 52, stk. 4, § 55, stk. 1, og § 56 a, stk. 7 og 8, gælder samme regler som i tilfælde, hvor der er meddelt fri proces, jf. retsplejelovens kapitel 31.

§ 58 a. Folketingets Ombudsmands virksomhed omfatter ikke Flygtningenævnet, jf. dog § 17 i lov om Folketingets Ombudsmand.

…

Lov om ændring af udlændingeloven

(Indkvartering og forsørgelse af flygtninge og asylansøgere, advisering af kommunerne om visse afgørelser i klagesager og ændring af beregningen af varigheden af et indrejseforbud m.v.)

VI MARGRETHE DEN ANDEN, af Guds Nåde Danmarks Dronning, gør vitterligt:

Folketinget har vedtaget og Vi ved Vort samtykke stadfæstet følgende lov:

§ 1

I udlændingeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1117 af 2. oktober 2017, som ændret senest ved lov nr. 124 af 26. februar 2018, foretages følgende ændringer:

1. I *§ 4 c, stk. 3, nr. 1,* indsættes efter »udvises efter«: »reglerne i«.

2. I *§ 11, stk. 2,* indsættes som *2. pkt.:*
»Udlændingestyrelsen træffer af egen drift afgørelse om forlængelse af en opholdstilladelse meddelt med henblik på midlertidigt ophold efter § 7, stk. 3, hvis grundlaget fortsat er til stede.«

3. *§ 14 a, stk. 2, nr. 3,* affattes således:
»3) udlændinge, der er idømt betinget eller ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse begået her i landet, der ville have medført en straf af denne karakter,«.

4. I *§ 32, stk. 1, 2. pkt.,* udgår »og regnes fra den 1. i den førstkommende måned efter udrejsen eller udsendelsen«.

5. *§ 42 k, stk. 2, nr. 3,* affattes således:
»3) udlændinge, der er idømt betinget eller ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse begået her i landet, der ville have medført en straf af denne karakter,«.

6. *§ 42 l, stk. 2, nr. 3,* affattes således:
»3) udlændinge, der er idømt betinget eller ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse begået her i landet, der ville have medført en straf af denne karakter,«.

7. I *§ 44 a, stk. 1, nr. 4,* indsættes efter »inddraget«: », og om udfaldet af en eventuel klage herover«.

8. I *§ 53 a, stk. 1, nr. 3,* indsættes efter »Bortfald efter §§ 17, 17 a og 21 b«: », nægtelse af forlængelse efter § 11, stk. 2,«.

9. I *§ 53 a, stk. 2, 3. pkt.,* indsættes efter »her i landet,«: »træffer Udlændingestyrelsen afgørelse om nægtelse af forlængelse eller om inddragelse af en opholdstilladelse meddelt efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2,«.

§ 2

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. maj 2018, jf. dog stk. 2.
Stk. 2. § 1, nr. 1 og 4, træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende.
Stk. 3. § 1, nr. 1, finder ikke anvendelse for karensperioder fastsat inden lovens ikrafttræden.
Stk. 4. § 1, nr. 4, finder ikke anvendelse ved beregningen af varigheden af indrejseforbud fastsat efter udlændingelovens §§ 22-24, § 25 a, stk. 1, eller § 25 c inden lovens ikrafttræden. For sådanne indrejseforbud finder de hidtil gældende regler i udlændingelovens § 32, stk. 1, 2. pkt., anvendelse.

§ 3

Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, men kan ved kongelig anordning helt eller delvis sættes i kraft for Færøerne og Grønland med de ændringer, som de færøske og grønlandske forhold tilsiger.

Givet på Christiansborg Slot, den 25. april 2018

Under Vor Kongelige Hånd og Segl

MARGRETHE R.

/ Inger Støjberg

Bilag 5

Flygtningenævnets bekendtgørelse nr. 557 af 29. maj 2017 om forretningsorden for Flygtningenævnet

Bekendtgørelse om forretningsorden for Flygtningenævnet

I medfør af § 56, stk. 9, i udlændingeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 412 af 9. maj 2016, og efter drøftelse i Flygtningenævnets formandskab og koordinationsudvalg, fastsættes:

Kapitel 1

Flygtningenævnets sammensætning og organisation samt beskikkelse af medlemmerne

Sammensætning og organisation

§ 1. Flygtningenævnet består af en formand og et antal næstformænd og andre medlemmer.

Stk. 2. Formanden skal være landsdommer eller højesteretsdommer, og næstformændene skal være dommere. De andre medlemmer skal være advokater eller gøre tjeneste i Udlændinge- og Integrationsministeriets departement, dog ikke i Flygtningenævnets Sekretariat.

§ 2. Ved Flygtningenævnets behandling af en sag medvirker formanden eller en næstformand, en advokat og et medlem, der gør tjeneste i Udlændinge- og Integrationsministeriets departement, dog ikke i Flygtningenævnets Sekretariat, jf. dog §§ 44-53.

§ 3. Formanden og næstformændene udgør Flygtningenævnets formandskab. Formandskabets opgaver fremgår af §§ 13-16.

§ 4. Flygtningenævnets koordinationsudvalg sammensættes som anført i § 2 og består så vidt muligt af faste medlemmer. Koordinationsudvalgets opgaver fremgår af § 17.

Beskikkelse og ophør af hvervet som medlem af Flygtningenævnet

§ 5. Flygtningenævnets medlemmer beskikkes af Flygtningenævnets formandskab. Dommerne beskikkes efter indstilling fra Domstolsstyrelsen, advokaterne beskikkes efter indstilling fra Advokatrådet, og de øvrige medlemmer beskikkes efter indstilling fra udlændinge- og integrationsministeren.

Stk. 2. Beskikkelsen besluttes på et møde i Flygtningenævnets formandskab (formandsmøde) eller ved skriftlig forelæggelse for de enkelte medlemmer af formandskabet. Flygtningenævnets Sekretariat udarbejder til brug herfor en liste over indstillede nævnsmedlemmer, som forelægges for formandskabet. Efter forelæggelsen udarbejder sekretariatet en protokol vedrørende formandskabets godkendelse, hvori angives

1) hvilke medlemmer, der er blevet beskikket ved den pågældende forelæggelse, eventuelt ved henvisning til listen over indstillede nævnsmedlemmer, der vedlægges,
2) beskikkelsesperioden og
3) særlige forhold, der har været drøftet vedrørende beskikkelserne.

Stk. 3. Flygtningenævnets medlemmer beskikkes for en periode på 4 år.

Stk. 4. Et nævnsmedlem har ret til genbeskikkelse for en periode på yderligere 4 år. Flygtningenævnets formand har ud over retten til genbeskikkelse nævnt i 1. pkt. ret til genbeskikkelse for en periode på yderligere 4 år. Herudover kan genbeskikkelse ikke finde sted. Medlemmer, som er beskikket forud for ikraft-

trædelsen af lov nr. 572 af 18. juni 2012 om ændring af udlændingeloven, kan genbeskikkes i overensstemmelse med lovens § 2, stk. 4. Genbeskikkes Flygtningenævnets formand, fortsætter den pågældende som formand. Flygtningenævnets Sekretariat hører forud for beskikkelsesperiodens udløb de nævnsmedlemmer, som kan genbeskikkes, om de ønsker fortsat beskikkelse i den nye beskikkelsesperiode. Ved genbeskikkelser følges fremgangsmåden i stk. 2.

§ 6. Flygtningenævnets medlemmer kan kun afsættes ved dom. Retsplejelovens §§ 49-50 om Den Særlige Klagerets kompetence finder tilsvarende anvendelse med hensyn til Flygtningenævnets medlemmer.

Stk. 2. Hvervet som medlem af Flygtningenævnet ophører, når medlemmet fratræder efter eget ønske, eller når betingelserne for medlemmets beskikkelse ikke længere er opfyldt. Beskikkelsen ophører senest ved udgangen af den måned, hvori den pågældende fylder 70 år. Fritagelse for hvervet som medlem af Flygtningenævnet meddeles af formanden. Formandskabet orienteres herom på et formandsmøde.

Stk. 3. Såfremt et medlem af Flygtningenævnet for en periode meddeles tjenestefrihed fra den stilling, som var en forudsætning for beskikkelsen, meddeler Flygtningenævnets formand tilsvarende medlemmet tjenestefrihed fra hvervet som medlem af Flygtningenævnet i den pågældende periode.

Valg af formand

§ 7. Flygtningenævnets formandskab vælger en formand blandt de medlemmer, der er landsdommere eller højesteretsdommere.

Stk. 2. Valg af formand sker på et formandsmøde. Hvis mere end et medlem ønsker at blive valgt til formand, sker valget ved hemmelig afstemning blandt de deltagende medlemmer. Et medlem, som har forfald, kan afgive stemme ved skriftlig fuldmagt. Valget afgøres ved stemmeflerhed. Efter formandsmødet udarbejder sekretariatet en protokol vedrørende valget, hvori angives

1) navnene på de medlemmer, der har ønsket valg som formand,
2) navnene på de medlemmer, der har deltaget under afstemningen, og navnene på de medlemmer, der har afgivet stemme ved skriftlig fuldmagt, og
3) navnet på det medlem, der vælges som formand.

Ad hoc-beskikkelse og substitution

§ 8. Flygtningenævnets formand kan bemyndige én eller om nødvendigt flere af næstformændene til fast eller ad hoc at træde i formandens sted.

Stk. 2. Formanden eller den, formanden bemyndiger hertil, kan ad hoc-beskikke et medlem, der er udtrådt af nævnet, til at votere i en sag, som den pågældende tidligere har deltaget i behandlingen af.

Stk. 3. Når et medlem har forfald eller er udtrådt af nævnet, kan formanden eller den, som formanden bemyndiger hertil, udpege eller ad hoc-beskikke et andet medlem, der træder i det pågældende medlems sted under sagens fortsatte behandling (substitution). Sager, hvor retssikkerhedsmæssige hensyn taler herfor, herunder sager, hvori der er troværdighedsproblemer, eller hvor asylansøgerens personlige fremmøde i nævnet er af betydning for afgørelsen af sagen, behandles mundtligt på et nyt nævnsmøde.

Stk. 4. Formanden kan i øvrigt bemyndige én eller om nødvendigt flere af næstformændene til fast eller ad hoc at træde i en næstformands sted, såfremt denne er forhindret.

Kapitel 2

Flygtningenævnets kompetence

§ 9. For Flygtningenævnet kan indbringes klager over afgørelser, som Udlændingestyrelsen har truffet om følgende spørgsmål, jf. udlændingelovens § 53 a:

1) Afvisning eller overførsel efter reglerne i udlændingelovens kapitel 5 a eller 5 b.
2) Nægtelse af opholdstilladelse til en udlænding, der påberåber sig at være omfattet af udlændingelovens § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, og i den forbindelse udsendelse efter lovens § 32 a.

3) Bortfald efter udlændingelovens §§ 17, 17 a og 21 b og inddragelse efter lovens §§ 19 eller 20 af en opholdstilladelse, der er givet efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, og i den forbindelse udsendelse efter lovens § 32 a.
4) Nægtelse af udstedelse af dansk rejsedokument for flygtninge eller inddragelse af et sådant rejsedokument.
5) Udsendelse efter udlændingelovens § 32 b og § 49 a.
6) Afgørelser om varigheden af en tidsbegrænset opholdstilladelse meddelt efter udlændingelovens § 7, stk. 1 og 2, og § 8.
7) Afslag på opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 3.
8) Afgørelser om identitetsfastlæggelse, tilbagerejsetilladelse og laissez-passer vedrørende udlændinge, der har påberåbt sig at være omfattet af, eller som er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7, 8 eller § 9 c, stk. 2 eller 3.

Stk. 2. Flygtningenævnet afgiver efter begæring udtalelse efter udlændingelovens § 53 c til brug for rettens afgørelse vedrørende en ansøgning om opholdstilladelse fra eller udsendelse af en udlænding efter udlændingelovens § 45 d, stk. 1, nr. 3-5. En begæring fra retten behandles efter kapitel 4.

Kapitel 3

Flygtningenævnets virksomhed

Flygtningenævnets formand

§ 10. Formanden repræsenterer Flygtningenævnet.

Stk. 2. Formanden underskriver på Flygtningenævnets vegne blandt andet bidrag til besvarelser af spørgsmål fra Folketinget, besvarelser af henvendelser fra mellemstatslige organer m.v. samt udtalelser til Folketingets Ombudsmand.

Stk. 3. Formanden eller den, formanden bemyndiger dertil, kan afvise en klage, der efter sin beskaffenhed ikke kan påkendes af nævnet.

§ 11. Formanden tilrettelægger med sekretariatets bistand Flygtningenævnets arbejde og fastlægger mødedagene, jf. nærmere §§ 21-27.

§ 12. Ad hoc-beskikkelser og substitution foretages efter formandens nærmere bestemmelse, jf. § 8.

Flygtningenævnets formandskab

§ 13. Formandskabet vælger Flygtningenævnets formand, jf. § 7.

§ 14. Formandskabet beskikker Flygtningenævnets medlemmer, jf. § 5.

§ 15. Formandskabet drøfter løbende spørgsmål af betydning for arbejdet i Flygtningenævnet.

§ 16. Formandskabet afgiver en årlig beretning om Flygtningenævnets virksomhed. Beretningen offentliggøres.

Flygtningenævnets koordinationsudvalg

§ 17. Koordinationsudvalget drøfter spørgsmål om almindelige retningslinjer for Flygtningenævnets arbejde. Udvalget behandler forhold af generel betydning for nævnets arbejde, herunder navnlig spørgsmål om

1) mulige kriterier og faktiske forhold, der kan indgå i det enkelte nævns afgørelse af bestemte typer af sager, herunder spørgsmål om indhentelse af generelt baggrundsmateriale og spørgsmål om udsættelse eller iværksættelse af andre sagsbehandlingsskridt som følge heraf,
2) besvarelse af høringer om ny lovgivning,
3) fastlæggelse af retningslinjer for advokatbeskikkelse,

4) behov for opfølgning på opgørelser over sagsbehandlingstider i nævnet,
5) behov for opfølgning på Rigspolitiets opgørelser over asylansøgere, som er registreret udsendt eller udrejst af Danmark,
6) opfølgning på Udlændingestyrelsens indberetninger til nævnet i henhold til udlændingelovens § 53 b, stk. 3, og
7) Udlændingestyrelsens underretning til politiet vedrørende nationaliteter, der overvejende meddeles asyl.

§ 18. Møder i koordinationsudvalget afholdes med passende mellemrum på formandens initiativ eller efter begæring fra et andet medlem af koordinationsudvalget. Sekretariatet indkalder til møderne efter formandens bemyndigelse. Sekretariatet deltager i møderne. Sekretariatet udarbejder et beslutningsreferat fra møderne, der efter deltagernes godkendelse sendes til Flygtningenævnets medlemmer.

§ 19. Koordinationsudvalgets afgørelser træffes ved stemmeflerhed.

Flygtningenævnets Sekretariat

§ 20. Udlændinge- og Integrationsministeriet stiller sekretariatsbistand til rådighed for Flygtningenævnet.

§ 21. Sekretariatet bistår Flygtningenævnets formand med tilrettelæggelsen af nævnets arbejde og fastlæggelsen af mødedagene.

§ 22. Når en afgørelse er indbragt for Flygtningenævnet, påser sekretariatet, at Udlændingestyrelsen har fremsendt sagens akter til nævnet med fuldstændige oplysninger om den påklagede afgørelse, en kort redegørelse for de omstændigheder, der påberåbes, samt sagens bevisligheder.

§ 23. Sekretariatet gennemgår sagerne og indstiller til Flygtningenævnets formand, om sagerne skal undergives mundtlig eller skriftlig behandling eller behandles af formanden eller en af næstformændene alene. Nævnets formand kan bemyndige sekretariatet til at forestå visiteringen af sagerne.

Stk. 2. Sekretariatet berammer det antal sager til det enkelte nævnsmøde, som det under hensyntagen til sagernes hurtige fremme, sagernes beskaffenhed og sagernes forsvarlige behandling er tidsmæssigt muligt at behandle.

Stk. 3. Sekretariatet indkalder asylansøgeren til nævnsmødet med normalt 14 dages varsel ved almindeligt brev, der sendes til ansøgeren på det indkvarterings- eller opholdssted, hvor den pågældende ifølge registreringen i indkvarteringssystemet er indkvarteret eller opholder sig. Indkaldelse kan i særlige tilfælde, herunder hvis ansøgerens opholdssted er hemmeligt, ske på anden måde.

Stk. 4. Sekretariatet tilsiger en tolk til nævnsmødet, der kan tolke til og fra ansøgerens modersmål. Såfremt det ikke er muligt at fremskaffe en tolk, der taler ansøgerens modersmål, vælger Flygtningenævnet en tolk, der behersker et andet sprog, som ansøgeren taler tilfredsstillende. Flygtningenævnet anvender som hovedregel tolke, der er opført på Rigspolitiets liste over godkendte tolke. Tolken sender efterfølgende en faktura, der for momsregistrerede tolkes vedkommende skal være elektronisk, til nævnet. Timeforbrug og transporttid samt godtgørelse for transportudlæg eller kørselsgodtgørelse godkendes af den, Flygtningenævnets formand bemyndiger dertil.

Stk. 5. Faktura for skriftlige oversættelser, som nævnet anmoder om, sendes som elektronisk faktura til nævnet. Linjeantal godkendes af den, Flygtningenævnets formand bemyndiger dertil.

Stk. 6. Nævnet honorerer tolke i overensstemmelse med Justitsministeriets cirkulæreskrivelse om vejledende retningslinjer for honorering af tolke inden for Justitsministeriets område, herunder de i retningslinjerne fastsatte takster.

§ 24. Sager vedrørende uledsagede mindreårige asylansøgere, asylansøgere, der af Rigspolitichefen er indberettet til udlændingemyndighederne som sigtet eller dømt for kriminalitet, samt asylansøgere, der af

indkvarteringsoperatørerne er indberettet på grund af adfærd, der forstyrrer asylcentrets ro og orden, undergives særlig hurtig behandling.

Stk. 2. Flygtningenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, kan endvidere beslutte, at en sag eller en bestemt gruppe af sager skal undergives særlig hurtig behandling.

§ 25. Sekretariatet forestår den løbende ajourføring og supplering af Flygtningenævnets baggrundsoplysninger om de generelle forhold i de lande, hvorfra Danmark modtager asylansøgere.

§ 26. Sekretariatet opdaterer løbende Flygtningenævnets hjemmeside www.fln.dk med blandt andet resuméer af nævnets afgørelser, nævnets baggrundsmateriale og andre oplysninger af betydning for arbejdet i Flygtningenævnet.

§ 27. Sekretariatet bistår det enkelte nævn og det enkelte nævns formand med undersøgelser af juridiske problemstillinger, udarbejdelse af oversigter over praksis, udarbejdelse af beslutningsudkast, udarbejdelse af høringstemaer og høringsskrivelser m.v.

Stk. 2. Sekretariatet bistår Flygtningenævnet med udarbejdelse af bidrag til regeringens processkrifter i klagesager, der verserer ved internationale organer, hvori der er klaget over afgørelser truffet af nævnet, bidrag til besvarelse af spørgsmål fra Folketinget og besvarelse af høringer om ny lovgivning.

Stk. 3. Sekretariatet bistår Flygtningenævnets formandskab med udarbejdelse og udgivelse af formandskabets årlige beretning om Flygtningenævnets virksomhed, jf. § 16.

Advokatbistand

§ 28. Efter modtagelsen af Udlændingestyrelsens afgørelse meddeler sekretariatet asylansøgeren, at sagen er modtaget, og anmoder ansøgeren om inden 10 dage at fremkomme med sit ønske med hensyn til advokatbeskikkelse. Sekretariatet foretager advokatbeskikkelsen. Sekretariatet kan efter anmodning fra ansøgeren tilbagekalde beskikkelsen af en advokat og beskikke en anden advokat. Beskikkelsen er personlig.

Stk. 2. I sager, der behandles efter § 46, stk. 1, § 47, stk. 1, § 48, stk. 1, § 49, stk. 1, § 50, stk. 1, og 51, stk. 1, beskikker Flygtningenævnet ikke en advokat for udlændingen.

Stk. 3. Flygtningenævnet kan nægte at beskikke den advokat, ansøgeren ønsker beskikket, hvis det ud fra hensynet til sagens fremme ikke kan anses for forsvarligt, at den pågældende advokat medvirker. Nævnet kan tilsvarende tilbagekalde beskikkelsen af en advokat under hensyn til sagens fremme. Den pågældende advokat orienteres forud for den påtænkte tilbagekaldelse og gives mulighed for at bibeholde beskikkelsen, såfremt den pågældende medvirker til sagens fremme. Ønsker ansøgeren i stedet en anden advokat beskikket, skal nævnet beskikke den pågældende, medmindre beskikkelse kan nægtes efter 1. pkt.

§ 29. Den beskikkede advokat afholder forud for nævnsmødet et møde med asylansøgeren under medvirken af en tolk, hvorunder advokaten sammen med ansøgeren har mulighed for at sætte sig ind i sagens akter og det foreliggende baggrundsmateriale samt for at drøfte sagens omstændigheder. Asylansøgerens advokat bør i et skriftligt indlæg kortfattet redegøre for de omstændigheder, som findes at være af væsentlig betydning for Flygtningenævnets behandling af sagen. Indlægget bør endvidere angive ansøgerens påstand og anbringender.

Stk. 2. Et skriftligt indlæg som nævnt i stk. 1 fremsendes til sekretariatet snarest muligt efter, at beskikkelse har fundet sted, og senest 7 dage inden sagens mundtlige behandling på et nævnsmøde. Der kan ved honorering af den beskikkede advokats arbejde bortses fra et senere fremkommet indlæg.

Stk. 3. I sager om afvisning eller overførsel efter reglerne i Dublinforordningen, der behandles efter § 46, stk. 2 eller 3, betinges beskikkelsen af, at advokaten fremkommer med bemærkninger i sagen inden en frist på tre uger fra beskikkelsen. Såfremt advokaten ikke overholder fristen, kan sekretariatet ud fra hensynet til sagens fremme beskikke en anden advokat.

Stk. 4. I sager, der af Udlændingestyrelsen har været forsøgt behandlet i åbenbart grundløs-proceduren, betinges beskikkelsen af, at advokaten fremkommer med bemærkninger i sagen inden en frist på tre uger fra beskikkelsen. Såfremt advokaten ikke overholder fristen, kan sekretariatet ud fra hensynet til sagens fremme beskikke en anden advokat.

§ 30. Flygtningenævnet refunderer udgifter til tolkning hos advokat i forbindelse med dennes forberedende møde med asylansøgeren i overensstemmelse med Justitsministeriets cirkulæreskrivelse om vejledende retningslinjer for honorering af tolke inden for Justitsministeriets område, herunder de retningslinjerne fastsatte takster. Advokaten angiver tolkens timeforbrug og attesterer tolkebilaget. Timeforbrug og transporttid samt godtgørelse for transportudlæg eller kørselsgodtgørelse godkendes af den, Flygtningenævnets formand bemyndiger dertil. Hvis advokaten benytter en tolk fra en anden landsdel end den, hvor tolkningen udføres, refunderes alene transporttid og transportudlæg eller kørselsgodtgørelse, såfremt advokaten forudgående har indhentet tilladelse hertil fra Flygtningenævnets Sekretariat.

§ 31. Advokaten medbringer i forbindelse med nævnsmødet en foreløbig salæranmodning for forberedelse af sagen, således at det enkelte nævns formand kan godkende timeforbrug for forberedelsen samt timeforbrug for selve nævnsmødet og attestere salæranmodningen. Kan det enkelte nævns formand ikke godkende advokatens salæranmodning vedrørende forberedelsen fuldt ud, begrundes dette skriftligt over for advokaten. Kopi af den attesterede salæranmodning med angivelse af, hvilket antal forberedelsestimer og nævnsmødetimer, der kan godkendes, udleveres eller sendes til advokaten til brug for dennes udarbejdelse af en samlet faktura, der sendes som en elektronisk faktura til nævnet. Det enkelte nævns formand eller den, formanden bemyndiger hertil, godkender transporttid samt godtgørelse for udlæg eller kørselsgodtgørelse.

Nævnsbehandling

§ 32. Flygtningenævnets behandling af en sag er mundtlig, jf. dog §§ 44-56 samt udlændingelovens § 56, stk. 4.

Stk. 2. Afgørelsen af, om en sag skal undergives mundtlig eller skriftlig behandling, træffes ved visiteringen af sagerne, jf. § 23.

§ 33. Flygtningenævnets møder er ikke offentlige.

Stk. 2. Formanden eller en af næstformændene leder møderne.

§ 34. Ved mundtlig behandling af sager har asylansøgeren, dennes advokat og en repræsentant for Udlændingestyrelsen lejlighed til at give møde i sagen. Endvidere medvirker den af sekretariatet tilsagte tolk.

Stk. 2. Nævnet træffer bestemmelse om, hvorvidt udenforstående personer, herunder støttepersoner for eller familiemedlemmer til ansøgeren, ansatte i Udlændingestyrelsen under oplæring eller andre, når helt særlige grunde taler derfor, kan være til stede under nævnsmødet. Sammen med en uledsaget mindreårig asylansøger deltager altid den pågældendes repræsentant eller en bisidder fra Dansk Røde Kors.

Stk. 3. Det enkelte nævns formand oplyser ved mødets begyndelse ansøgeren om, at de oplysninger, som ansøgeren fremkommer med under nævnsmødet samt er fremkommet med over for sin advokat, som udgangspunkt vil blive behandlet fortroligt, men at oplysningerne i ganske særlige situationer vil kunne videregives til efterretningstjenesterne eller anklagemyndigheden, og at oplysningerne vil kunne danne grundlag for anklagemyndighedens beslutning om, hvorvidt tiltale skal rejses for forbrydelser begået i eller uden for Danmark.

Stk. 4. Det enkelte nævns formand underretter de mødende om, at det skriftlige materiale i sagen, herunder et eventuelt advokatindlæg, samt baggrundsmaterialet er nævnet bekendt, og at nævnets mundtlige behandling af sagen således vil vedrøre den fornødne uddybning eller opklaring af sagens omstændigheder.

Stk. 5. Nævnet træffer bestemmelse om afhøring af ansøgeren og eventuelle vidner og om tilvejebringelse af andre bevismidler. Formanden for det enkelte nævn kan som led i sin ledelse af nævnsmødet afskære spørgsmål og mundtlige indlæg fra ansøgeren, dennes advokat eller Udlændingestyrelsens repræsentant, der vedrører eller henviser til allerede kendte forhold eller forhold uden betydning for sagen. Nævnet kan når som helst stille spørgsmål.

Stk. 6. Under nævnsmødet får asylansøgeren mulighed for at afgive forklaring, hvilket foregår ved, at den beskikkede advokat stiller spørgsmål til ansøgeren, hvorefter repræsentanten for Udlændingestyrelsen får lejlighed til at stille spørgsmål. Efter forklaringen er afgivet, og eventuel bevisførelse har fundet sted, får først advokaten og herefter repræsentanten for Udlændingestyrelsen mulighed for at procedere sagen. Dette kan give anledning til replik og duplik. Til slut får asylansøgeren mulighed for at udtale sig. Parterne kan under mødet ændre eller udvide deres påstande.

§ 35. Har en asylansøger meddelt, at denne ikke ønsker at give personligt møde i sagen, gennemføres sagen på det foreliggende grundlag med den beskikkede advokats medvirken.

§ 36. Udebliver en asylansøger fra nævnsmødet uden lovligt forfald, gennemføres sagen på det foreliggende grundlag med den beskikkede advokats medvirken. Har ansøgeren lovligt forfald, udsættes sagen. Er en sag blevet behandlet i nævnet uden ansøgerens medvirken, og viser det sig efterfølgende, at ansøgeren havde lovligt forfald, genoptages sagen til fornyet mundtlig behandling.

Stk. 2. Indsendes en lægeerklæring, der efter nævnets opfattelse dokumenterer, at ansøgerens udeblivelse skyldes sygdom, der forhindrer, at ansøgeren giver møde, udsætter nævnet sagen. Indsendes en lægeerklæring, der dokumenterer, at udeblivelsen skyldes sygdom, der forhindrede ansøgeren i at give møde, efter at sagen er blevet behandlet i nævnet uden ansøgerens medvirken, genoptages sagen til fornyet mundtlig behandling.

§ 37. Forventes det forud for nævnsmødet, at en asylansøger ikke vil give personligt møde i nævnet, kan det berammede møde fastholdes, såfremt ansøgeren er behørigt indkaldt, jf. § 23, stk. 3, eller selv bærer ansvaret for ikke at være blevet bekendt med indkaldelsen.

Stk. 2. Er ansøgeren ikke indkaldt behørigt, jf. § 23, stk. 3, og er ansøgeren ikke på anden måde blevet gjort bekendt med indkaldelsen, omberammes sagen, og ansøgeren indkaldes på ny.

Stk. 3. Er sagen behandlet i nævnet, og konstateres det efterfølgende, at ansøgeren ikke bærer ansvaret for, at indkaldelsen ikke er kommet til ansøgerens kundskab, genoptages sagen til fornyet mundtlig behandling.

§ 38. Ved skriftlig behandling af sager træffer det enkelte nævn på et møde beslutning i sagen på grundlag af det skriftlige materiale, herunder indlæg fra asylansøgeren, dennes advokat og Udlændingestyrelsen.

§ 39. Under Flygtningenævnets behandling af en sag kan det enkelte nævns formand beslutte, at der ikke kan fremlægges dokumenter eller andre bevismidler, som kunne være fremlagt under Udlændingestyrelsens behandling af sagen.

§ 40. Flygtningenævnets afgørelser træffes ved stemmeflerhed. Nævnets votering er fortrolig.

Stk. 2. Har et mindretal voteret for udsættelse af sagens afgørelse, men skal der ifølge flertallets bestemmelse træffes afgørelse af asylspørgsmålet, skal mindretallet deltage i afgørelsen.

Stk. 3. Har et mindretal ved afgørelsen af asylspørgsmålet voteret for stadfæstelse af Udlændingestyrelsens afgørelse, uden at dette er begrundet i, at der findes et internt flugtalternativ, og finder flertallet dette spørgsmål afgørende, deltager mindretallet ikke i afgørelsen heraf.

Stk. 4. Har et mindretal voteret for stadfæstelse af Udlændingestyrelsens afgørelse, men skal der ifølge flertallets bestemmelse træffes afgørelse om, hvorvidt der for ansøgeren foreligger et første asylland, eller hvorvidt ansøgeren er omfattet af en udelukkelsesgrund, skal mindretallet deltage i afgørelsen.

§ 41. Umiddelbart efter voteringens afslutning gøres notat til sagen om resultatet af voteringen. Et medlem kan kræve notatet tilført en kort begrundelse for sit standpunkt (dissens). Væsentlige beslutninger af procesledende karakter, herunder om vidneførsel, angives i notatet. Notatet sendes til Flygtningenævnets medlemmer til orientering. Notatet er fortroligt.

§ 42. En afgørelse om opholdstilladelse meddeles snarest muligt efter voteringens afslutning asylansøgeren og dennes advokat. Hvis afgørelsen ikke kan udleveres skriftligt under nævnsmødet, udfærdiges denne snarest muligt efterfølgende. Afgørelsen underskrives af formanden for det enkelte nævn eller den, formanden bemyndiger hertil. Afgørelsen sendes til Udlændingestyrelsen, således at styrelsen kan fastsætte de nærmere vilkår for tilladelsen.

Stk. 2. En afgørelse om stadfæstelse af Udlændingestyrelsens afgørelse, som er truffet efter mundtlig behandling på et nævnsmøde, udfærdiges skriftligt efter voteringens afslutning, jf. dog stk. 3. Afgørelsen underskrives af formanden for det enkelte nævn, hvorefter afgørelsen forkyndes og udleveres til ansøgeren, til dennes advokat og til Udlændingestyrelsens repræsentant. Vedrører afgørelsen en uledsaget mindreårig asylansøger, kan formanden for det enkelte nævn efter drøftelse med den pågældendes repræsentant eller en bisidder fra Dansk Røde Kors beslutte, at forkyndelsen sker ved formanden alene under overværelse af den uledsagede mindreårige asylansøger, den pågældendes repræsentant eller bisidderen, den pågældendes advokat og tolken. Hvis ansøgeren ikke er til stede, og afgørelsen pålægger ansøgeren at udrejse af landet, sendes afgørelsen til politiet med henblik på forkyndelse af udrejsefristen og udlevering af afgørelsen. Pålægger afgørelsen ikke ansøgeren at udrejse af landet, sendes afgørelsen direkte til ansøgeren.

Stk. 3. I tilfælde, hvor det viser sig uhensigtsmæssigt at udarbejde afgørelsen skriftligt umiddelbart efter voteringens afslutning, samt i tilfælde, hvor sagen er behandlet skriftligt, udfærdiges en afgørelse om stadfæstelse af Udlændingestyrelsens afgørelse snarest muligt og underskrives af formanden for det enkelte nævn eller den, formanden bemyndiger hertil. Afgørelser, der pålægger ansøgeren at udrejse af landet, sendes til politiet med henblik på forkyndelse af udrejsefristen og udlevering af afgørelsen til ansøgeren, til Udlændingestyrelsen og til advokaten. Afgørelser, der ikke pålægger ansøgeren at udrejse af landet, sendes til advokaten, Udlændingestyrelsen samt til ansøgeren.

§ 43. Udsættes behandlingen af en sag, træffer nævnet afgørelse ved et møde, eventuelt et telefonmøde, eller ved skriftlig votering uden afholdelse af et nævnsmøde.

Stk. 2. Skal en sag afgøres ved skriftlig votering, afgiver andre medlemmer end nævnets formand og næstformænd vota i sagen inden en af sekretariatet fastsat frist, der normalt ikke overstiger 14 dage. Overskrides fristen, bringer sekretariatet sagen i erindring. Der kan efter høring af medlemmet om årsagen ske indberetning om alvorlige fristoverskridelser til nævnets formand.

§ 44. Formanden for det enkelte nævn kan afgøre sager, hvor betingelserne for at opnå asyl åbenbart må anses for at være opfyldt.

§ 45. Formanden for det enkelte nævn eller den, Flygtningenævnets formand bemyndiger dertil, kan beslutte, at en sag skal hjemvises til Udlændingestyrelsen.

Sager om afvisning eller overførsel efter reglerne i Dublinforordningen

§ 46. Sager vedrørende afvisning eller overførsel efter reglerne i udlændingelovens kapitel 5 a behandles af formanden eller en næstformand alene. Sager, der behandles efter 1. pkt., søges så vidt muligt afgjort inden 10 hverdage fra Flygtningenævnets modtagelse af klagen fra Udlændingestyrelsen.

Stk. 2. Formanden, en af næstformændene eller den, formanden bemyndiger hertil, kan i helt særlige tilfælde henvise den enkelte sag til skriftlig behandling på et nævnsmøde i Flygtningenævnet, jf. udlændingelovens § 53, stk. 6, herunder hvis sagen rejser spørgsmål af væsentlig principiel betydning om for-

holdene i asylsystemet i den medlemsstat, hvortil udlændingen skal overføres, eller om fastlæggelsen af Flygtningenævnets praksis i forhold til en given bestemmelse i Dublinforordningen.

Stk. 3. Formanden, en af næstformændene eller den, formanden bemyndiger hertil, kan henvise en sag, der behandles efter udlændingelovens § 53, stk. 6, til mundtlig behandling på et nævnsmøde i Flygtningenævnet, hvis særlige forhold gør det påkrævet, herunder hvis det skønnes nødvendigt for oplysningen af sagen, at udlændingen afgiver mundtlig forklaring for nævnet.

Stk. 4. Sager, der behandles efter stk. 2 eller 3, skal undergives en særlig hurtig behandling. I klagesager, som henvises til skriftlig eller mundtlig behandling på et nævnsmøde, jf. stk. 2 og 3, kan nævnet om fornødent beskikke en advokat for udlændingen, jf. udlændingelovens § 55, stk. 5, jf. stk. 1.

Stk. 5. Registreres en udlænding som udeblevet fra sit indkvarteringssted under sagens behandling efter stk. 1, 2 eller 3, anser Flygtningenævnet klagen som frafaldet, medmindre helt særlige forhold taler derimod. Såfremt udlændingen genopdukker efter udløb af fristen som fastsat i udlændingelovens § 53 a, stk. 2, 1. pkt., og ønsker at opretholde sin klage, afviser Flygtningenævnet at realitetsbehandle klagen, medmindre helt særlige forhold taler derimod.

Sager om afvisning af realitetsbehandling af en asylansøgning, når udlændingen har opnået beskyttelse i et andet Dublin-land

§ 47. Sager vedrørende afvisning efter reglerne i udlændingelovens kapitel 5 b behandles af formanden eller en næstformand alene. Sager, der behandles efter 1. pkt., søges så vidt muligt afgjort, inden udlændingen udsendes.

Stk. 2. Formanden, en af næstformændene eller den, formanden bemyndiger hertil, kan i helt særlige tilfælde henvise den enkelte sag til skriftlig behandling på et nævnsmøde i Flygtningenævnet, jf. udlændingelovens § 53, stk. 6, herunder hvis sagen rejser spørgsmål af væsentlig principiel betydning.

Stk. 3. Formanden, en af næstformændene eller den, formanden bemyndiger hertil, kan helt undtagelsesvis henvise en sag, der behandles efter udlændingelovens § 53, stk. 6, til mundtlig behandling på et nævnsmøde i Flygtningenævnet, hvis særlige forhold gør det påkrævet, herunder hvis det skønnes nødvendigt for oplysningen af sagen, at udlændingen afgiver mundtlig forklaring for nævnet.

Stk. 4. Sager, der behandles efter stk. 2 eller 3, skal undergives en særlig hurtig behandling. I klagesager, som henvises til skriftlig eller mundtlig behandling på et nævnsmøde, jf. stk. 2 og 3, kan nævnet om fornødent beskikke en advokat for udlændingen, jf. udlændingelovens § 55, stk. 5, jf. stk. 1.

Stk. 5. Formanden, en af næstformændene eller den, formanden bemyndiger hertil, kan beslutte at tillægge en klage, der behandles efter stk. 1, 1. pkt., opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen. I sager, der behandles efter stk. 2 eller 3, tillægges klagen opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, medmindre særlige forhold taler derimod.

Sager om statusændring, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3

§ 48. Sager, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt en udlænding opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3, men hvor udlændingen påberåber sig at være omfattet af § 7, stk. 1 eller 2, behandles på et nævnsmøde på skriftligt grundlag, jf. udlændingelovens § 53, stk. 6, jf. § 56, stk. 4, nr. 2.

Stk. 2. Formanden eller den, formanden bemyndiger hertil, kan henvise en sag til mundtlig behandling på et nævnsmøde, hvis særlige forhold gør det påkrævet, herunder hvis det skønnes nødvendigt for oplysningen af sagen, at udlændingen afgiver mundtlig forklaring for nævnet.

Sager om varigheden af en tidsbegrænset opholdstilladelse meddelt efter udlændingelovens § 7, stk. 1 og 2, og § 8

§ 49. Sager om varigheden af en opholdstilladelse meddelt efter udlændingelovens § 7, stk. 1 og 2, og § 8, behandles af formanden eller en næstformand alene.

Stk. 2. Formanden eller en af næstformændene kan i helt særlige tilfælde henvise den enkelte sag til skriftlig behandling på et nævnsmøde i Flygtningenævnet, jf. udlændingelovens § 53, stk. 6.

Stk. 3. Formanden eller en af næstformændene kan henvise en sag, der behandles efter udlændingelovens § 53, stk. 6, til mundtlig behandling på et nævnsmøde i Flygtningenævnet, hvis særlige forhold gør det påkrævet, herunder hvis det skønnes nødvendigt for oplysningen af sagen, at udlændingen afgiver mundtlig forklaring for nævnet.

Sager om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3

§ 50. Sager, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt en mindreårig udlænding afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, behandles af formanden eller en næstformand alene.

Stk. 2. Formanden eller en af næstformændene kan i helt særlige tilfælde henvise den enkelte sag til skriftlig behandling på et nævnsmøde i Flygtningenævnet, jf. udlændingelovens § 53, stk. 6.

Stk. 3. Formanden eller en af næstformændene kan henvise en sag, der behandles efter udlændingelovens § 53, stk. 6, til mundtlig behandling på et nævnsmøde i Flygtningenævnet, hvis særlige forhold gør det påkrævet, herunder hvis det skønnes nødvendigt for oplysningen af sagen, at den mindreårige udlænding afgiver mundtlig forklaring for nævnet.

Sager om identitetsfastlæggelse, tilbagerejsetilladelse og laissez-passer

§ 51. Sager om identitetsfastlæggelse, tilbagerejsetilladelse og laissez-passer vedrørende udlændinge, der har påberåbt sig at være omfattet af, eller som er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7, 8 eller 9 c, stk. 2 eller 3, behandles af formanden eller en næstformand alene.

Stk. 2. Formanden eller en af næstformændene kan i helt særlige tilfælde henvise den enkelte sag til skriftlig behandling på et nævnsmøde i Flygtningenævnet, jf. udlændingelovens § 53, stk. 6.

Stk. 3. Formanden eller en af næstformændene kan henvise en sag, der behandles efter udlændingelovens § 53, stk. 6, til mundtlig behandling på et nævnsmøde i Flygtningenævnet, hvis særlige forhold gør det påkrævet, herunder hvis det skønnes nødvendigt for oplysningen af sagen, at udlændingen afgiver mundtlig forklaring for nævnet.

Sager, der af Udlændingestyrelsen har været forsøgt behandlet i åbenbart grundløs-proceduren

§ 52. Sager, hvor Udlændingestyrelsen efter forelæggelse for Dansk Flygtningehjælp ikke har truffet bestemmelse efter udlændingelovens § 53 b, stk. 1, om, at afgørelsen ikke kan indbringes for Flygtningenævnet, behandles af formanden eller en næstformand alene, medmindre der er grund til at antage, at nævnet vil ændre Udlændingestyrelsens afgørelse.

Stk. 2. Formanden eller en af næstformændene kan henvise den enkelte sag til mundtlig behandling på et nævnsmøde i Flygtningenævnet, såfremt der er konkrete holdepunkter for at antage, at Flygtningenævnets behandling af sagen vil føre til en ændret vurdering af Udlændingestyrelsens afgørelse.

Stk. 3. Sager, som har været forsøgt behandlet i åbenbart grundløs-proceduren, skal undergives en særlig hurtig behandling. Dette gælder, uanset om den konkrete sag behandles af formanden eller en af næstformændene alene, eller behandles på et nævnsmøde.

Genoptagelse

§ 53. Formanden for det enkelte nævn tager stilling til spørgsmål om genoptagelse af behandlingen af en asylsag, når der efter indholdet af genoptagelsesansøgningen ikke er grundlag for at antage, at nævnet vil ændre sin afgørelse. Formanden for det enkelte nævn kan endvidere afgøre sager, hvor betingelserne for at opnå asyl åbenbart må anses for at være opfyldt. Endelig kan formanden for det enkelte nævn beslutte at genoptage en sag og hjemvise den til Udlændingestyrelsen.

Stk. 2. I andre tilfælde træffer formanden for det enkelte nævn bestemmelse om, at

1) det nævn, der har afgjort sagen, tager stilling til, hvorvidt sagen skal genoptages, ved et møde, eventuelt et telefonmøde, eller ved skriftlig votering,
2) sagen genoptages og behandles på et nævnsmøde af det nævn, der har afgjort sagen,
3) sagen genoptages og behandles ved skriftlig votering af det nævn, der har afgjort sagen, eller
4) sagen genoptages og behandles på et nævnsmøde af et nyt nævn.

§ 54. En ansøgning om genoptagelse har ikke opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, medmindre formanden for det enkelte nævn træffer beslutning herom. Er udlændingens udrejsefrist overskredet, har en ansøgning om genoptagelse ikke opsættende virkning, medmindre ganske særlige grunde taler derfor.

Stk. 2. I sager, hvor formanden for det nævn, der har afgjort sagen, ikke kan træffes, og hvor der af hensyn til Rigspolitiets gennemførelse af en udsendelse er behov for en særlig hurtig afgørelse af sagen, kan spørgsmålet om udsættelse af udrejsefristen eller spørgsmålet om genoptagelse forelægges en af næstformændene eller Flygtningenævnets formand.

§ 55. Under Flygtningenævnets behandling af en ansøgning om genoptagelse kan det enkelte nævns formand beslutte, at der ikke kan fremlægges dokumenter eller andre bevismidler, som kunne være fremlagt under Udlændingestyrelsens eller nævnets tidligere behandling af sagen.

Kapitel 4

Sager, der behandles af domstolene efter udlændingelovens kapitel 7 b

§ 56. Sager, hvor Flygtningenævnet afgiver udtalelse efter udlændingelovens § 53 c til brug for rettens afgørelse vedrørende en ansøgning om opholdstilladelse fra eller udsendelse af en udlænding efter udlændingelovens § 45 d, stk. 1, nr. 3-5, behandles af et nævn, der sammensættes som anført i § 2.

Stk. 2. De i stk. 1 omhandlede sager behandles på et nævnsmøde på skriftligt grundlag.

§ 57. Grundlaget for Flygtningenævnets udtalelse er det høringstema, som retten har angivet, og det materiale, som retten har forelagt nævnet. Nævnet har ikke adgang til fortroligt materiale i sagen.

Stk. 2. Flygtningenævnets udtalelse vil angå den generelle asylretlige praksis i forhold til det land, udlændingen påtænkes udsendt til, det relevante baggrundsmateriale og den asylretlige relevans af sagens oplysninger. Flygtningenævnets udtalelse udtrykker en generel vurdering.

Stk. 3. Flygtningenævnets Sekretariat bistår det enkelte nævn med at udarbejde udtalelsen.

Kapitel 5

Forskellige bestemmelser

§ 58. Bekendtgørelsen træder i kraft den 1. juni 2017.

Stk. 2. Flygtningenævnets bekendtgørelse nr. 1651 af 27. december 2013 om forretningsorden for Flygtningenævnet ophæves.

Flygtningenævnet, den 29. maj 2017

Bloch Andersen

/ Anne-Lise Ulf Schilling

LYGTNI

Flygtningenævnet behandler klager over Udlændingestyrelsens afgørelser om afslag på asyl. Herudover behandler Flygtningenævnet klager over andre afgørelser på asylområdet truffet af Udlændingestyrelsen i første instans, herunder om overførsel til et andet EU-land efter Dublinforordningen, om fastsættelse af alder for personer, der har oplyst at være mindreårige, og om afvisning af personer til et andet EU-land, hvor de pågældende er meddelt opholdstilladelse.

Asylsager behandles på et nævnsmøde. Nævnsmøderne ledes af en dommer (formanden eller en af næstformændene). Herudover består Flygtningenævnet af to medlemmer, hvoraf et er beskikket efter indstilling fra Advokatrådet og et er beskikket efter indstilling fra udlændinge- og integrationsministeren.

Beretningen indeholder en redegørelse for Flygtningenævnets virksomhed i 2017.

Blandt andet er en række resuméer af nævnets afgørelser i 2017 gengivet. Flygtningenævnet har i beretningsperioden afsluttet 2.679 spontane asylsager fra 44 forskellige lande. De største grupper af ansøgere har været statsborgere fra Afghanistan, Iran og Irak.

For så vidt angår sager indbragt for FN's komitéer (Torturkomitéen, Menneskerettighedskomitéen, Kvindekomitéen og Børnekomitéen), er alle de sager, som komitéerne har afsluttet i 2017, gennemgået, og sagsforløbet og komitéernes udtalelser i de sager, hvor komitéerne har udtalt kritik, er gengivet.

FLYGTNINGENÆVNET

Flygtningenævnets Sekretariat
Adelgade 11-13
1304 København K